

Không

THAI TỬ PHI

ĐẠI TÂN PHÁP HỒ

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 20.2](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Editor: Nana Trang

Qua sáu giờ, Ứng Thực Hiên lúc nào cũng sạch sẽ yên tĩnh.

Dây nho mọc ở lối đi hành lang, treo lên tấm bảng gỗ sơn hồng "Tạm ngừng buôn bán". Quản lý mang theo trăm nhân viên phục vụ xếp thành hai hàng phân ra đứng ở hai bên hành lang dây nho, mọi người hơi cúi đầu, hai tay bắt chéo ở phía trước, ngừng thở nghênh đón ông chủ lớn.

Không ai dám nói chuyện, thậm chí không ai dám thở lớn tiếng, cố gắng hết mức để cảm giác tồn tại của mình hạ thấp xuống.

Sáu giờ mười lăm, một chiếc xe màu đen dừng ở bên ngoài, cửa xe được mở ra, đầu tiên là một bàn tay thò ra.

Bàn tay đó tùy ý đặt lên bên cửa xe, bên dưới là cửa xe màu đen làm tôn lên làn da như bạch ngọc chạm trổ, ngón trở thon dài khẽ nhúc nhích mới có cảm giác chân thật.

Ông chủ lớn xuống xe, đôi chân thon dài thẳng tắp hạ xuống, hai ngón tay trắng đẽ caravat một cái, lại chậm rãi vuốt vuốt hầu kết, thẳng đến khi phát ra tiếng ho khẽ thì hai hàng lông mày đang nhíu lại mới giãn ra.

Thoải mái rồi.

Tiếng ho của người đàn ông rất thấp, nhưng lại lộ ra vẻ hào sảng như có như không.

Ngũ quan và bàn tay xinh đẹp của anh tỉ lệ thuận với nhau, mày rậm mũi cao, tóc đen ngắn mềm mà mảnh.

Tây trang được đặt may tỉ mỉ vẽ ra đường cong mạnh mẽ của người đàn ông, đường vai lập thể có góc cạnh, lồng ngực cao ngất, phần eo nhỏ gầy, từng bước đi hiện rõ ra hơi thở hormone đàn ông.

Ứng Khúc Hòa bước vào cửa chính của Ứng Thực Hiên, dây mây xanh biếc mát rượi thấm vào ruột gan hiện ra trong mắt.

Đường hành lang này dùng dây nho dựng thành, ngăn thành hình vòm, thời tiết lúc này đúng lúc sản sinh ra từng quả nho to lớn mọng nước, sáng long lanh xanh biếc, như từng chuỗi châu ngọc phi thúy vậy.

Anh càng đi vào trong, các nhân viên càng cúi thấp đầu hơn, lúc anh đi ngang qua bọn họ, quả thật ngay cả hít thở cũng không dám, rất sợ tiếng hít thở dẫn đến sự chú ý của ông chủ lớn.

Ứng Khúc Hòa dừng lại ở giữa, vừa nghiêng đầu, lập tức bắt gặp được ánh mắt của một đầu bếp nhỏ đang nhìn chăm chăm vào tay anh.

Anh đi qua, cố ý vươn tay tới, năm ngón tay có khớp xương rõ ràng tùy ý vung ra, "Đôi tay này của tôi đẹp không?" Giọng điệu lạnh lạnh như nước hồ tĩnh mịch lạnh thấu xương.

Toàn thân Ứng Khúc Hòa tản ra khí trường rất mạnh, khiến cho đầu bếp nhỏ ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt sâu hắng kia thì lập tức cúi đầu xuống, hai tay càng không ngừng run rẩy. Anh ta chưa từng thấy đôi tay nào đẹp như vậy, cho nên không nhịn được mới nhìn chăm chăm vào nó.

Ứng Khúc Hòa thả tay xuống, hỏi anh ta: "Sợ tôi?" Nét lạnh lùng trên mặt anh như tuyết đông quanh quần ở đỉnh núi, đôi mắt nhìn cũng không dám chạm vào ở khoảng cách gần.

Đầu bếp nhỏ cúi đầu, không dám trả lời.

Nói sợ, có thể sẽ không giữ được bát cơm.

Nói không sợ, hai tay không nhịn được mà run rẩy, cho thấy rõ là nói dối. Cuối cùng dứt khoát cúi đầu im lặng không nói.

Có thể làm đầu bếp ở Ứng Thực Hiên đều là những nhân vật lớn hàng đầu trong nghề.

Nhưng những nhân vật lớn này ở trước mặt Ứng Khúc Hòa đều không dám lớn tiếng trút giận. Thứ nhất bởi vì anh là ông chủ, thứ hai đầu lưỡi của anh cực kỳ soi mói, sắc bén, có thể hoàn toàn cướp đoạt sự tự tin của một người.

Ứng Khúc Hòa chỉ vào anh đầu bếp nhỏ nói: "Cậu, vào đây theo tôi."

Ông chủ lớn chọn người giúp việc xong, những đầu bếp còn lại đều thở phào nhẹ nhõm, trong khoảnh khắc, tất cả bả vai căng thẳng đều thoải mái mà rũ xuống.

Ứng Thực Hiên là của tập đoàn Ứng thị, là nhà hàng dây chuyền cao cấp lớn nhất Trung Quốc, ngoại trừ Cẩm Dương, các chi nhánh ở mỗi tỉnh thành đều vượt qua các nhà hàng khác, đối với đầu bếp, yêu cầu về đồ ăn hết mức hà khắc.

Với đầu bếp nhỏ mà nói, thiên tư đầu bếp dùng thi đấu thức ăn để chọn quán quân, đến Ứng Thực Hiên cũng chỉ có thể làm một trợ bếp.

Ứng Thực Hiên là nhà hàng thần thánh mà tất cả các đầu bếp trong nước đều muốn vào, có thể vào nơi này, vinh dự và giá trị của đầu bếp đều có đầy đủ.

Trong phòng bếp dụng cụ lớn nhỏ gì cũng có cả, dao kéo trên trăm loại, lớn, nhỏ, dài, nhọn, kiểu dáng không giống nhau.

Đi vào phòng bếp, Ứng Khúc Hòa thay đổi thành trang phục đầu bếp, trắng mút thuần khiết, nhìn bằng mắt thường sẽ không thấy được chút vết bẩn nào. Anh không nấu đồ ăn, chỉ lấy điện thoại ra ngồi ở trên ghế dựa, anh đầu bếp nhỏ đứng ở một bên chẳng dám thở mạnh, vừa khẩn trương lại kích động, tay càng không ngừng run rẩy.

Anh đầu bếp nhỏ khẩn trương cắn chặt môi, gằn như rướm máu, anh ta đứng bên cạnh Ứng Khúc Hòa, len lén nhìn mặt nghiêng của ông chủ lớn.

Đẹp, thật sự đẹp, mặc trang phục đầu bếp có thể ra hương vị trang phục một thì đây chính là khí chất.

Anh ngồi ở trên ghế, ngón trỏ thờ ơ quét lên sống mũi cao thẳng, trong đôi mắt sâu lạnh lộ ra chút mất kiên nhẫn.

Anh đầu bếp lại len lút liếc nhìn màn hình điện thoại của ông chủ lớn thì kinh hãi một phen, cho là mình hoa mắt.

Blog của ông chủ lớn lại là... Mỹ Thực Đạo!?

Anh đầu bếp nhỏ kích động muốn ôm lấy chân dài của ông chủ lớn, quỳ xuống hát bài đánh chiếm. Nhưng ngại khí thế khiếp người không giận tự uy của ông chủ lớn nên đành phải nhịn lại.

"Mỹ Thực Đạo" là trùm về thức ăn ngon, mỗi tháng cập nhật một video món ăn trên blog, anh luôn mặc áo sơ mi trắng làm thức ăn, lại dùng nguyên âm giảng giải thực đơn; thực đơn của anh có đặc sắc, có đơn giản,

lại có một đôi tay đẹp cùng giọng nói trầm thấp thêm vào, xem video của anh không chỉ là thịnh yến của thị giác, mà cũng là tiệc rượu của thính giác.

Anh dựa vào tài nấu nướng tinh xảo hấp dẫn vô số fan, con số fan có thể đạt tới hàng trăm hàng ngàn, được các fan tôn sùng là tay đẹp nhất trên blog, giọng hay nhất trên blog. Giọng, tay, thức ăn ngon, mặc kệ là nam hay nữ là già hay trẻ đều muốn gả cho anh.

Ứng Khúc Hòa mở tin nhắn blog ra, không hề ngoài ý muốn, quả nhiên lại nhận được tin nhắn nguyên rửa của "Tây Tây Tây Mẽ".

[Tây Tây Tây Mẽ]: Ba ba tôn đạo, lại không báo tiếng nào đã thay đổi thực đơn của tôi, chúc anh xào rau không thêm muối, đầu lưỡi trở nên ngọt

Ứng Khúc Hòa chống cằm, một tay điều khiển điện thoại, mở trang chủ blog của cô ra.

Không có cập nhật mới... Cô vẫn không đăng thực đơn mới trên blog.

Trước kia ngày một mỗi tháng, Tây Tây Tây Mẽ sẽ đúng giờ cập nhật thực đơn cổ. Tháng trước là "Đùi gà cắt lát", tháng trước nữa là "Cá nóc hấp", tháng trước tháng trước nữa là "Canh dưa muối củ từ"...

Còn Ứng Khúc Hòa ngày một mỗi tháng sẽ dựa theo thực đơn của "Tây Tây Tây Mẽ" làm thức ăn, bởi vì là thực đơn cổ nên có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn bị thất truyền, anh sẽ nghĩ cách dùng nguyên liệu khác thay thế, thoả đáng thay đổi thực đơn.

Tự mình thay đổi cách làm thực đơn chọc giận "Tây Tây Tây Mẽ", cho nên sáu giờ sáng mỗi ngày cô gái này đều gửi tin nhắn trên blog, dùng hết đủ loại dáng vẻ mắng anh.

Giống như đổi một dáng vẻ có thể thật sự mắng anh thành chó vậy.

"Tây Tây Tây Mẽ" có 99 fan, mở blog hồi tháng 12, đôi 15 blog. Trong đó 12 blog đều là thực đơn cổ thất truyền, 3 blog còn lại là blog chiêm chọc của cô gái này.

Ứng Khúc Hòa ngồi ở trên ghế, tiếp tục lướt xem blog mới của cô.

Nguyên liệu nấu ăn dụng cụ nhà bếp của Ứng Thực Hiên đều không thiếu, muốn gì có đó, chỉ thiếu mỗi thực đơn.

Anh ngồi ở phòng bếp lướt blog đủ 3 tiếng, cuối cùng cô gái này cũng đăng một bài mới.

Tây Tây Tây Mẽ: "Ngày mai sẽ phải lập gia đình, lớn hơn mình hai mươi tuổi đấy! Hai mươi tuổi có khái niệm gì? Tương đương với gả cho một lão già đó nha! Sống trong cái gia đình này, tôi muốn đập đầu vô đập hủ đông bắc chét cho rồi. Những ngày an nhàn của tôi cứ vậy mà chấm hết, từ nay về sau sẽ không có cách nào chia sẻ thực đơn nữa rồi, blog hẹn gặp lại, 99 fan hẹn gặp lại. QAQ"

Tay Ứng Khúc Hòa run lên, xem chút nữa điện thoại rơi xuống đất.

Bình luận phía dưới.

... [Tiểu Nê Thu]: Nari*? Tiểu Tây Mẽ cô phải phải lập gia đình rồi sao? Tình hình gì vậy?

(* tiếng Nhật đấy, dịch là "Cái gì?")

... [Hoa Gia Hoàng Hoa Thái]: Đây là tình tiết bức hôn trong nhà?

... [Tây Tây Tây Mẽ] trả lời [Hoa Gia Hoàng Hoa Thái]: Ông già trong nhà bức hôn.

Bức hôn? Thời đại nào rồi còn bức hôn? Ứng Khúc Hòa nhú mày, không khí trong phòng bếp giống như trì trệ theo. Cuối cùng, ông chủ lớn

dâng trào khí huyết tùy hứng bình luận.

... [Mỹ Thực Đạo]: ??

Tiểu Nê Thu share bình luận của Ứng Khúc Hòa: "Ôi con bà nó!! Mỹ Thực Đạo bình luận blog của Tây Tây Tây Mẽ!! Hai dấu chấm hỏi đầy thâm ý! Cách màn hình cũng cảm nhận được vẻ đẹp trai của Mỹ Thực Đạo!"

Chẳng mấy chốc, trăm ngàn fan của vị trùm mỹ thực này sáo động trên blog của Tây Tây Tây Mẽ.

Blog của Mỹ Thực Đạo là đại V, tư thế cao lãnh khiến fan phẫn nộ.

Tổng giám đốc Ứng Sinh Nam của tập đoàn Ứng thị là bạn của anh, blog Kiều San bà mai nổi danh là bạn của anh, thiên hậu Quách Phi là bạn của anh, nhưng anh lại không theo dõi bất kỳ ai, cũng chưa bao giờ bình luận bài viết của ai, thậm chí là share blog.

Số người anh theo dõi là 0, im lặng theo dõi: Tây Tây Tây Mẽ.

Mỹ Thực Đạo đột nhiên bình luận một blog có 99 fan, các cô gái, bà tám, trạch nam sành ăn, thiên hậu đều vây xem.

"Đau lòng cho Ứng tổng tôi, tốt xấu gì cũng là một tổng giám đốc bá đạo, rõ ràng Mỹ Thực Đạo chưa bao giờ trả lời bình luận của tôi. Không ngờ lại thua một trùm uyên bác nhỏ chỉ có 99 fan."

"Đau lòng cho Kiều San tôi, tốt xấu gì cũng là người nổi tiếng trên thế giới mạng, không ngờ lại thua một trùm uyên bác nhỏ chỉ có 99 fan."

"Hai người đều đừng đau lòng!! Đau lòng thiên hậu tôi này!! Không ngờ lại thua một trùm uyên bác nhỏ chỉ có 99 fan."

Tây Mễ tựa ở trên bếp lò phòng bếp, đôi tay non mềm nhúng nước lau lau ở trên tạp dề, lấy điện thoại từ trong túi ra, mở blog phát hiện khu bình luận đã bị các đoàn tham quan bá chiếm bình luận.

Khu bình luận hùng hực khí thế, có thể so với cái lẩu sôi trào ngày hè.

Trong khu bình luận phần lớn đều là hâm mộ cô có thể được Mỹ Thực Đạo "thèm muốn", thế nhưng cô nắm chặt di động lại hận đến ngứa răng.

Đối với cô mà nói, Mỹ Thực Đạo là blog bại hoại, lưu manh, vô lại trong giới mỹ thực! Cô đăng thực đơn gì, anh đều làm món đó, còn không biết xấu hổ chính là anh lại tự ý thay đổi thực đơn.

Tây Mễ nhận được tin nhắn của Mỹ Thực Đạo gửi tới:

"Bức hôn? Thời đại nào rồi chứ? Có thể trốn hôn không?"

Tây Mễ cầm di động muốn chửi: Mặc mớ gì tới anh chứ! Xen vào việc của người khác bắt chó đi cày à!

Nhưng mới viết được một chữ, Mỹ Thực Đạo gửi cho cô một bao tiền lì xì.

Cô thuận tay mở ra, trong bao lại có 9999 đồng.

Tây Mễ khiếp sợ, bởi vì hoàn cảnh gia đình đặc biệt, cô chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, ngón tay chọc chọc màn hình, đếm qua đếm lại xác định là 9999, mà không phải 9 đồng 9, trợn mắt há mồm viết chữ: "Anh có ý gì?"

Mỹ Thực Đạo: Kinh phí trốn hôn, không cần cảm ơn.

Tây Mễ: "..."

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Tây Mễ phản đối hôn sự, trong nhà chật đứ nguồn kinh tế của cô tiên, khiến cô muốn đi nửa bước cũng khó.

Tiền lì xì của Mỹ Thực Đạo chắc chắn là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, khiến cho Tây Mễ tìm thấy hi vọng, hình tượng của đối phương ở trong lòng cô phút chốc từ 1m5 biến thành 1m8.

Cô kích động tột đỉnh, ngón tay run rẩy: “Ba ba tôn đạo, mặc dù cực kỳ biết ơn anh đã cung cấp kinh phí trốn hôn cho tôi, nhưng việc nào ra việc nấy, tôi nhất định sẽ nhanh chóng trả lại tiền cho anh.”

... Mỹ Thực Đạo: “Không cần, số tiền này coi như là phí bản quyền thực đơn của cô.”

... Tây Tây Tây Mễ: “QAQ cảm ơn, giang sơn không đổi, nước biếc chảy dài, có cơ hội tôi nhất định sẽ đăng thực đơn, nhưng việc anh tự ý thay đổi thực đơn, tôi vẫn phải mắng.”

Thị trấn cổ Gia Lăng, nhà hàng của nhà họ Tây đã đóng cửa.

Cánh cửa sổ khắc hoa trong phòng bếp được đẩy ra một nửa, ánh tà dương lười biếng chiếu vào, trong không khí màu vàng bụi bặm chìm nổi trên tóc đuôi ngựa đen nhánh của cô gái.

Tây Mễ gồi xồm ở sau bếp lò trong phòng bếp, cầm di động, lúc gõ chữ về mặt vô cùng chuyên tâm.

Đợt tiền lì xì của blog được hiện ra thành công, mây đen tích tụ giữa hai hàng lông mày của cô chợt tản ra, vui vẻ dùng hay tay chà chà khuôn mặt trắng noãn.

Có tiền rồi.

Hẹn gặp lại ông cụ Tây, hẹn gặp lại lão già thối muốn ăn cỏ non!!

...

Tây Mễ không đăng thực đơn, Mỹ Thực Đạo cũng không đăng video nấu ăn.

Fan kêu khóc đòi ăn ở trên khu bình luận của blog, cuối cùng cũng đợi được Mỹ Thực Đạo đăng bài trên blog nhưng lại là tin tức “Tạm dừng cập nhật blog”. Đám fan khóc trên blog của Ứng Khúc Hòa chưa đủ, còn kéo đến blog của Tây Mễ khóc lóc.

Dưới blog của cô có cả một tập thể các bà nội trợ, thiếu nữ, trạch nam tay cầm tay ngồi trước mặt cô vừa khóc vừa nổi cơn.

Ứng Khúc Hòa nhận lời mời làm khám khảo của “Mỹ vị Trung Hoa”, show này chuyên khai thác món ngon ở Trung Hoa, dùng cách thức thi đấu để nâng cao khẩu vị của người xem, giành được chủ đề có tỉ lệ người xem cao trên ti vi.

Đầu bếp tiến vào vòng trong cùng có thể nhận được hợp đồng vào nhà hàng của Ứng Khúc Hòa làm việc, cũng nhận được 1000 vạn đồng tiền thưởng nhập chức mà Ứng Thực Hiện cung cấp, có không ít đầu bếp báo danh dự thi, không chỉ ngắm đến số tiền thưởng kếch xù kia, mà còn ngắm đến bảng hiệu của Ứng Thực Hiện và vinh dự khi đạt giải quán quân.

Vòng loại của “Mỹ vị Trung Hoa” được tổ chức ở thị trấn cổ Đường Tây, thị trấn cổ nằm ở vùng trũng nước Ba Thục, dựa lưng vào sông Lăng, cách nay có hai ngàn năm trăm năm lịch trước, trước kia thị trấn quan trọng quân sự của nước Ba Thục, văn hóa ẩm thực vô cùng nổi tiếng.

Ứng Khúc Hòa xuống máy bay thì có xe của ban tổ chức tới đón, muốn đến thị trấn cổ Đường Tây cần phải đi qua tuyến đường chính của thị trấn cổ Gia Lăng.

Thị trấn cổ Gia Lăng kém xa so với thị trấn cổ Đường Tây, nhưng nơi này có nhà hàng của nhà họ Tây vang danh cả nước, nằm ở trung tâm đường phố, được giữ lại từ thời Khang Hi đến nay.

Ngày nay, dưới sự cố gắng của người nhận truyền thừa Tây Văn Đạo, kỹ thuật nấu nướng của nhà họ Tây được xếp vào hàng di sản văn hóa phi vật thể ba năm liền, nhà họ Tây còn có học trò tên Tam Xuyên, trò giỏi hơn thầy, cũng cực kỳ nổi danh, là trù thần* của thị trấn cổ Gia Lăng.

(* thần bếp nổi tiếng)

Xe của bọn họ vừa mới lái vào trấn cổ đã bị một đoàn đón dâu theo kiểu Trung Quốc chặn đường.

Tài xế bị ép dừng xe ở ven đường, Ứng Khúc Hoà nhìn qua cửa sổ xe ra bên ngoài, đường của trấn cổ không mấy rộng rãi, chỉ có thể chứa được hai chiếc xe đi song song.

Phong cảnh của trấn cổ đã bị thương nghiệp ăn mòn, trên đầu cánh cửa của mỗi quán đều treo biển gỗ được sơn mới nhưng lại cố ý tạo cũ, giảm giá một chút để che đi giá cả đắt đỏ, cũng chỉ muốn bắt chẹt tất cả các du khách.

Đội ngũ đón dâu thổi kèn Xô- na, hân hoan vui mừng, có chút mùi vị của âm cổ địa phương, những du khách tiến đến xem náo nhiệt khiến

đường phố càng trở nên hỗn loạn.

Ứng Khúc Hòa xuống xe nhìn xem.

Tài xế cũng đi xuống theo, đóng cửa xe lại nói: “Cậu Ứng, vận may của chúng ta không tệ nhỉ, không phải là ngày lễ ngày tết vẫn có thể thấy được biểu diễn hôn lễ kiểu Trung.”

Khách du lịch đứng vây xem lập tức quay ra sửa lại: “Vừa mới tới trấn cổ đúng không? Không phải là biểu diễn, mà là có người thực sự kết hôn. Nhà hàng của nhà họ Tây, cháu gái của Tây Văn Đạo kết hôn, nghe nói là tiêu thụ nội bộ, ông cụ gả cháu gái của mình cho học trò lớn, chặc chặc, nghe nói anh học trò lớn kia năm nay đã 40 rồi, mà cô gái nhỏ chỉ mới có 19 thôi, đúng là hoa nhài cắm bãi phân trâu mà.”

Người đến xem náo nhiệt hết đợt này đến lượt khác, đường phố chật chội, nửa bước khó đi.

Dường như đội ngũ đón dâu gặp phải tình hình gì đó, có chút xôn xao, có người gầm lên một câu tiếng địa phương, đám đông sôi nổi, nhất thời bùng nổ.

Quá hỗn loạn, Ứng Khúc Hòa không có tâm tình xem náo nhiệt, dự định trở lại xe, nhưng bỗng nhiên có một thân hình nhỏ gầy từ trong đám người xông ra đâm vào lòng anh.

Lần này khiến Ứng Khúc Hòa không kịp phòng bị là vì “vật” đâm vào anh rất nhỏ gầy, anh lấy tay đỡ lại theo phản xạ. Một bàn tay mềm mại đặt vào trong lòng bàn tay anh, vô ý nắm lại, lại nhanh chóng rút tay về.

Ứng Khúc Hòa không có cảm giác chán ghét, chỉ là cảm thấy... bàn tay này rất nhỏ.

Dường như chỉ nhỏ bằng một nửa tay anh, rất mềm, rất mịn.

Đằng sau lại có một đám người chạy tới.

Vẻ mặt cô gái không khỏi kích động, đẩy anh ra rồi nhanh chóng mở cửa xe chui vào trong xe của anh.

Đám người đó chạy qua bên người Ứng Khúc Hoà, vội vội vàng vàng, giống như đang đuổi theo người nào đó. Đội đám đông xung quanh đều tản đi, anh mới quay trở lại trong xe.

Khuôn mặt của cô gái đang dán ở trên cửa kính xe xem xét tình hình bên ngoài, cái mũi bị thủy tinh ép bẹp dí, cách lớp kính thủy tinh màu đậm cũng không ngăn cản được ánh sáng mênh mông linh động trong đôi mắt sâu thẳm kia.

Hạ cửa kính xe xuống, Tây Mễ cẩn thận thò đầu ra ngoài, nhìn trước nhìn sau xác định không có người quen mới khẽ thở dài nhẹ nhõm.

Lúc này, Ứng Khúc Hòa mới nhìn rõ khuôn mặt của cô gái.

Làn da của cô gái trắng nõn, tóc ngắn ngang tai, những lọn tóc màu nâu dán bên lỗ tai hơi xoắn. Một đôi mắt rất to, tròng mắt đen nhánh đầy hơi nước, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ xinh, nhìn hơi nước tràn ra trong mắt khiến người ta thoải mái không sao hiểu được.

Sau khi Tây Mễ xuống xe rút ra một tờ 50 đồng nhét vào trong tay Ứng Khúc Hòa, đội mũ lưỡi trai lên, dè thấp vành mũ xuống, sau đó nói câu cảm ơn rồi đi mất.

Bởi vì chiều cao chênh lệch với người đàn ông đó, Tây Mễ hoàn toàn không ngẩng đầu lên, cũng không nhìn diện mạo và cách ăn mặc của đối phương.

Sau khi Tây Mễ rời đi, Ứng Khúc Hoà cúi đầu nhìn tờ 50 đồng trong tay, sừng sốt một chút rồi thuận tay nhét vào trong tay tài xế.

Tài xế lái xe ra khỏi trấn cổ, nói: “Học trò khi nãy thật sự không có chút lễ phép nào, nhưng bây giờ là mùa du lịch phát triển, bọn buôn người hay chọn những cô gái nhỏ như vậy, nói không chừng người ta cũng có chỗ khó, cậu Ứng, cậu sẽ không tức giận chuyện vừa rồi chứ?”

Ứng Khúc Hoà hoàn toàn không nghe lọt lời tài xế nói, suy nghĩ có hơi không tập trung.

Anh lật bàn tay để ở trên đùi lên, cúi đầu nhìn chăm chăm vào bàn tay, khẽ gập đầu ngón tay, nhớ tới bàn tay mềm mại của cô gái khi nãy thì có chút cảm khái.

Tay của anh lớn đến vậy sao?

Trong lòng có một luồng cảm xúc mềm mại vẫn vút, có chút kỳ lạ.

.....

Tây Mễ ngồi xe lửa đến thị trấn cổ Đường Tây, cô quyết định đi đăng ký tham gia cuộc thi “Mỹ vị Trung Hoa”.

Sau khi đến thị trấn bắt taxi đến trấn cổ khoảng chừng còn một tiếng đường xe nữa, nhưng không may lại gặp phải kẹt xe. Tài xế hạ cửa kính xe xuống, hít một hơi thuốc lá, nhìn qua kính chiếu hậu hỏi cô: “Cô bé muốn đến xem thi đấu sao?”

Tây Mễ lắc đầu: “Cháu đến đăng ký dự thi.”

Kẹt xe không thể đi tiếp về phía trước, tài xế hít một hơi thuốc lá rồi quay đầu đánh giá cô: “Cô bé mới tốt nghiệp trung học sao? Qua bốn giờ là hết thời gian đăng ký tham gia “Mỹ vị Trung Hoa”, bây giờ đã ba rưỡi rồi.”

Tây Mễ hỏi: “VẬY HIỆN GIỜ CHÁU CHẠY TỚI CÒN KỊP KHÔNG?”

Đoàn xe hỗn loạn phía trước rốt cuộc cũng có chỗ thông thoáng, tài xế dụi tắt tàn thuốc, trả lời cô: “Chạy tới cũng không kịp, bay tới thì may ra còn kịp.”

Quá trình kẹt xe rất nhàm chán. Tây Mễ nhớ ra cần phải gửi một tin nhắn báo bình an cho người tài trợ trốn hôn.

.....Tây Tây Tây Mễ: “Ba ba tôn đạo, trốn hôn thành công, cảm ơn đã tài trợ.”

Khoảng chừng nửa tiếng sau bên kia mới trả lời.

.... Mỹ Thực Đạo: “Không gọi ba ba tôn đạo còn có thể làm bạn bè ”

Trải qua kháng chiến một ngày một đêm, pin điện thoại cuối cùng cũng cạn kiệt. Không có điện thoại, Tây Mễ càng nhàm chán hơn, cũng may cuối cùng ô tô cũng tiến vào thị trấn cổ Đường Tây.

Kiến trúc của thị trấn cổ chủ yếu là kiến trúc Minh Thanh, có kết cấu núi nghê mái đơn kiểu mộc chất, san sát nối tiếp nhau. Bố cục của kiến trúc là lấy tòa nhà hình tháp cao mấy trăm thước làm trung tâm, lấy hơn mười mấy đường phố làm nòng cốt, triển khai từng tầng lớp một, đứng ở trên cao nhìn rất là có khí thế hoành tráng.

Cuộc thi “Mỹ vị Trung Hoa” tiến hành tại quảng trường của trấn cổ, lúc cô đến đăng ký thì quá giờ rồi, nhân viên cũng đã nghỉ làm. Dạ dày trống rỗng của cô bắt đầu gào thét, cô quyết định đi tìm chút gì đó để ăn.

Nhưng ở một địa điểm nổi tiếng về mỹ thực như trấn cổ Đường Tây, lại không có một quán ăn nào mở cửa?

Tây Mễ mang theo cái bụng đói kêu vang tìm đến khách sạn Tê Giác, lúc đi vào thì nhìn thấy bà chủ đang đứng ở quầy sửa sang lại tài liệu, thấy Tây Mễ không mang theo hành lý gì thì trêu chọc nói: “Em thật đúng là lợi hại đó, trốn hôn mà không mang theo bộ quần áo nào? Cái gì cũng không mang, em thật đúng là quần áo gọn nhẹ mà trốn đi.”

Một năm trước Tây Mễ đã tới thị trấn cổ, cũng ở tại nhà trọ này, con người bà chủ rất tốt, hai người theo dõi nhau trên blog, cũng là bạn bè trên wechat, thường xuyên bình luận bài viết khen lẫn nhau, cũng coi như có chút giao tình.

Tây Mễ cầm điện thoại quơ quơ trước mặt bà chủ: “Quần áo thì lên mạng mua cũng được, chắc là ngày mai có thể đưa đến đây. Đúng rồi, trên đường đến đây, ngoại trừ quán miến chua cay của thím Vương Đại ở đầu đường còn mở ra, sao những quán ăn khác trong thị trấn đều đóng cửa hết vậy?”

“Đừng nói nữa, cái vị giám khảo Ứng Khúc Hòa của “Mỹ vị Trung Hoa” kia, vừa tới nơi này của bọn chị, vào quán nào ăn cũng đều nói đồ ăn người ta làm đến cứt chó cũng không bằng, quả thật nói chẳng chừa chút tình cảm nào, hôm nay mấy tập thể đầu bếp kia đều “nghiền ngẫm lỗi lầm”. Cắt đầu lưỡi của cái người tên là Ứng Khúc Hòa kia xuống có thể nấu được một nồi nước canh độc, đổ xuống sông Hoàng Hà thì toàn thể người Trung Quốc đều sẽ bị độc cho ngắt hết.”

“... Khoa trương vậy sao?” Tây Mễ khó tin, xoa xoa cái bụng nói: “Bà chủ, cho em mượn phòng bếp dùng chút nhé.”

Bà chủ dặn cô: “Vậy em làm nhanh lên, có một vị khách bảy giờ cần dùng phòng bếp đấy.”

Tây Mễ bụng đói ùng ục mượn nồi và bếp của khách sạn nấu bát mì tôm (mì tôm ở đây là mì nấu với tôm ý), thời tiết mùa hạ nóng bức, cô dùng

tôm sôong và bí đao nấu nước mì, sau khi nước sôi thì nước mì đã trong veo thấy đáy, rắc thêm chút rau xanh và hành lá lên trên, thêm chút nguyên liệu sáng tạo độc đáo, đổ thêm chút dầu hành lên, trong nháy mắt màu xanh của rau trở nên sáng bóng hơn.

Mì Tây Mễ kéo vừa nhỏ mảnh vừa dai, có tôm sôong tươi mới, rau xanh bí đao điểm thêm màu sắc, rất có hương vị tươi mát của mùa hè.

Tây Mễ rời khỏi phòng bếp vừa đúng bảy giờ, cô bưng bát ngòi xôm ở dưới gốc cây đa, dùng đũa gắp một đũa mì màu trắng mềm dai toát ra hơi nóng, hương mì tản ra. Cô phồng má thổi thổi, trước tiên là ăn rau xanh, cảm giác giòn mát sáng khoái, nước mì cũng vô cùng thơm ngon.

Cô liên tục đi tàu xe đã mệt rồi, lại bận bịu ở phòng bếp cả một tiếng, mồ hôi trên người chảy ròng ròng, quần áo dính vào da có chút khó chịu. Cành lá xum xuê trên đỉnh đầu được gió đêm thổi xào xạt có hơi mát mẻ, lúc này lại được ăn một bát mì, có thể cảm nhận rõ được sự thỏa mãn hài lòng.

Ứng Khúc Hòa đang đi tới phòng bếp, hương mì đột nhiên bay vào mũi của anh, anh lập tức dừng chân lại.

Là một người sành ăn, vị giác và khứu giác của anh hẳn cảm hơn người khác rất nhiều. Hương mì này như nam châm hấp dẫn anh, vì một miếng ăn, anh có thể làm ra những việc ngoài dự đoán của mọi người.

Tây Mễ bưng bát ngòi xôm ở trong sân ăn đến ngon miệng, trước mặt bỗng nhiên có thêm hai chân dài thẳng tắp.

Cô vừa mới nhét một đũa mì vào trong miệng, đỉnh đầu vang lên một giọng nam trầm lắng dễ nghe: “Cô gái, có thể cho nếm thử mì của cô không?”

Tây Mễ ngậm mì ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông quần áo bánh bao trước mặt, sững sốt một lúc, cắn đứt sợi mì trong miệng, âm ừ mắng một câu “Bệnh thần kinh”, che mì của mình trở về phòng.

Anh trai à, đổi cách tán tỉnh khác có được không? Ăn mặc bánh bao như vậy, chạy tới chỗ của một cô gái đòi ăn mì, có dọa người không chứ!

Cô nhếch nhát ngời xồm ở trong sân ăn mì còn đến bắt chuyện tán tỉnh?

Tây Mễ cảm thấy vô cùng khó tin.

Ứng Khúc Hòa bị mắng là bệnh thần kinh sững sờ đứng yên tại chỗ không phải là vì cô gái đó mắng anh bị bệnh thần kinh.

Mà là vì trong hai ngày gần gũi, lại ở hai nơi khác nhau nhìn thấy cô gái này.

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tây Mễ thuê một căn phòng loại thường ở tầng một, trong phòng không có điều hòa, cô nóng đến mức phải nằm úp sấp ở trên cửa sổ thè lưỡi.

Cửa sổ không cao lắm, cô ngồi ở bên trong, tựa cằm lên bệ cửa sổ.

Đối diện là căn phòng cao cấp của khách sạn, là một lầu nhỏ độc lập, tương đương với phòng tổng thống của khách sạn năm sao. Ngoài cửa sổ phòng cô là một con đường trải đá xanh, vị khách ở căn lầu nhỏ độc lập kia nhất định sẽ đi qua con đường này, đi ngang qua cửa sổ phòng cô.

Hoàng hôn buông xuống, đèn lồng ở sân nhỏ của trấn cổ sáng lên, khách sạn ban đêm càng đậm màu cổ xưa.

Di động no pin cuối cùng cũng khởi động được, Tây Mễ nhàn nhã lấy di động ra lướt blog, khu bình luận trên blog của cô vô cùng náo nhiệt, lượng fan cũng tăng lên nhanh chóng, rớt cuộc cũng qua con số 100, từ 99 nhảy lên 199.

Tây Mễ tiện tay chụp sân nhỏ của khách sạn lại, đăng lên blog.

... Tây Tây Tây Mễ: “Trốn hôn thành công, hoàn cảnh của khách sạn cũng không tệ, chiều nay làm mì tôm ăn, [ợ...] no quá.”

Bức ảnh vừa vặn dính cả lâu nhỏ độc lập ở đối diện, còn có dãy đèn lồng kiểu Trung và cây đa già, kiến trúc cổ xưa phối với cây già, đèn lồng, quả thật là đẹp tuyệt vời, cách một bức hình cũng có thể cảm giác được sự yên tĩnh của khách sạn, cảnh đẹp của thị trấn cổ.

Bình luận bên dưới:

... [Tiểu Nê Thu]: Không trốn hôn thì rau quả trên toàn thế giới đều khinh bỉ chào cô đấy. [icon ngoáy mũi]

... [Hoa Gia Hoàng Hoa Thái]: Biết ngay cô không phải dân chịu cúi đầu nhẫn nhục mà, chúc mừng cô được tự do, lúc nào đăng thực đơn mới? Khách sạn ở trấn cổ đẹp quá... [☞]

... [Nick phụ của Mỹ Thực Đạo]: Đợi thực đơn.

... [Tiểu Nê Thu] trả lời [Nick phụ của Mỹ Thực Đạo]: Wow? Thật sự là nick phụ à?

... [Hoa Gia Hoàng Hoa Thái] trả lời [Tiểu Nê Thu]: Sao có thể!! Bạn thấy ai đăng ký nick phụ mà để tên là “Nick phụ của XXX” chưa? Bị bệnh à!

Đúng, có bệnh hả! Tây Mễ tiếp tục lướt blog, sau đó nhận được tin nhắn của “Nick phụ của Mỹ Thực Đạo” gửi tới.

... Nick phụ của Mỹ Thực Đạo: “Là tôi, kinh phí trốn hôn đủ không? Có nóng không? Có điều hòa không?”

Tây Mễ: “...” Cô không ngờ thật sự có người đăng ký nick phụ như vậy.

... Tây Tây Tây Mễ: “... Đủ. Ba ba tôn đạo, anh vô sự hiến ân tình*, không phải kẻ gian tức là trộm cắp đấy.”

(* không có chuyện gì lại tặng ân tình cho người ta)

... Nick phụ của Mỹ Thực Đạo: “Ừm. Cho nên khi nào cô đăng thực đơn? ”

Tây Mễ vận hành đầu óc, trấn cổ Đường Tây, lưng dựa vào sông Lãng, sản sinh tôm cá, chợt nhớ tới một món ăn cổ xưa. Món ăn này cô từng thấy trong một quyển sách dạy nấu ăn thời Minh, cô đã thử làm một lần, hương vị quả thật rất ngon.

Từ khi tay nghề nấu nướng của nhà họ Tây được xếp vào hàng di sản văn hóa phi vật thể, yêu cầu về đồ ăn trong quán nhà họ Tây của ông cụ Tây trở nên hà khắc hơn, bởi vì không thể giải quyết được vấn đề vệ sinh cho cá sông tươi, nguy cơ nhiễm ký sinh trùng cực cao, nên ông không cho phép Tây Mễ làm cho khách ăn, dù hương vị của nó quả thật không tồi chút nào.

Từ nhỏ Tây Mễ đã có thiên phú nấu nướng, trình độ nhạy cảm của đầu lưỡi và khứu giác vượt xa người thường, đủ để bù vào khuyết điểm đáng người nhỏ gầy của cô. Bởi vì thân hình nhỏ gầy, lúc nhỏ học xóc chảo để rang xào vô cùng khổ cực, song dần dà, cánh tay xóc chảo đã trở nên săn chắc, tràn đầy sức lực.

Khi cô 15 tuổi, nhờ vào món " Thiết Khoái* " này mà đánh bại Đại sư huynh Lâm Nam, trở thành đầu bếp chính của nhà hàng nhà họ Tây. Bởi còn nhỏ tuổi, ông cụ Tây không để cho cô tiếp xúc với khách. Nên khách bên ngoài chỉ biết nhà hàng nhà họ Tây có một thần bếp Tam Xuyên, lại chưa từng thấy người thật bao giờ, càng không biết sau lưng cái tên Tam Xuyên khí phách này chỉ là một cô gái nhỏ gầy.

(* ko bk tên chính xác là món chi nên để hán việt nha. Giải thích cái hình xí, tra gút gỗ thì nó ra tên y vậy nhưng hình cá hồi vs lại cắt khối, còn món c Mễ làm là cá trắm vs cắt lát)

Cô cầm di động ngồi trước cửa sổ nhớ lại công thức, nghiêm túc ghi lại vào sổ.

Không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm thấy đối diện có người đang nhìn cô. Ngẩng đầu nhìn lâu nhỏ độc lập đối diện, lâu một đèn sáng rõ, dường như bên cạnh cửa sổ có một người đang đứng, nhưng cách xa quá, mắt cô không thể nhìn rõ.

Nửa tiếng sau, Tây Mễ cập nhật blog.

... Tây Tây Tây Mễ : "Ăn không ngại ngon, cắt không ngại mỏng. Thiết Khoái là một món ăn vô cùng thịnh hành ở Trung Quốc cổ đại, người cổ đại thích ngồi bên sông câu cá, rồi lấy cá tươi cắt sợi ra, cắt lát cũng có. Nhưng cách làm của tôi là cắt lát, cắt sợi không thể ăn thoải mái được, cắt lát có thể ăn ngẫu nhiên. Dùng cá trắm tươi róc thịt bỏ xương, cắt thành lát mỏng như tờ giấy, lại dùng giấy hút hết máu, xếp thành hình rồi dùng miệng thổi, thổi được lên là ổn rồi. Cuối cùng là nước chấm, mùa xuân dùng hành lá, mùa hè dùng mù tạt. Cách làm và cách ăn có hơi giống cá sống của Nhật, nhưng hương vị lại ngon hơn cá sống của Nhật rất nhiều. Cho tới hôm nay món ăn này gần như không có ai ăn được, bởi vì nó quá thách thức tay nghề của đầu bếp."

Vừa đăng lên blog, đoàn ngắm cảnh và đoàn ủng hộ của blog Mỹ Thực Đạo lộ tức giá lâm.

... "Cuối cùng cũng đăng thực đơn, cho nên Mỹ Thực Đạo nhà chúng ta sẽ làm cá sống sao?"

... "Là Thiết Khoái, không phải cá sống, bạn lâu trên à, so đồ của tổ tiên với bên Nhật Bản tốt lắm sao? Không chừng cá sống của Nhật lại học Thiết Khoái bên tổ tiên mình đấy!"

... "Wow wow, cắt mỏng đến mức nào mới có thể dùng miệng thổi lên chứ? Kỹ thuật cắt này thật là đáng sợ! Cho nên chúng ta có thể nhìn thấy kỹ

thuật cắt xuất sắc của Mỹ Thực Đạo, rồi thấy anh ấy dùng miệng thổi lát cá lên ư? Aaa, vậy có nghĩa là chúng ta có thể nhìn thấy mặt của Mỹ Thực Đạo?"

Món ăn cổ này quả thật có hơi giống cá sống, nhưng cách làm thì thú vị hơn làm cá sống nhiều. Thực đơn nhìn như đơn giản, nhưng trình độ thao tác cực khó, ví dụ như cắt cá trắm thành lát mỏng như tờ giấy, vô cùng thách thức kỹ thuật cắt và độ kiên nhẫn.

Ứng Khúc Hòa ghi nhớ thực đơn.

Tuy khó, nhưng có thể thử.

...

Ngày hôm sau Tây Mễ dậy rất sớm, đến quảng trường của trấn cổ xem vòng loại của " Mỹ vị Trung Hoa ". Tuy bỏ lỡ thời gian đăng ký, nhưng cô vẫn muốn thử vận may một chút, giới mỹ thực lớn như vậy, có lẽ có giám khảo cô quen cũng nên.

Lúc cô đến đã có rất nhiều người, cô chen lấn đi vào bên trong, thấy hơn trăm đầu bếp đang cầm một cái nồi để trên bếp dựng tạm thời, nồi chảo chen nhau, hiện trường trận đấu nóng bỏng vô cùng.

Có đầu bếp kéo mì như khiêu vũ, từng sợi thô như ngón cái chỉ trong giây lát đã biến thành chỉ mảnh xâu kim.

Có đầu bếp cắt tía siêu nhanh, trong chớp mắt đã điêu khắc ra hoa văn phức tạp trên củ cà rốt, nhanh chóng bày trên đĩa.

Tóm lại đủ loại đủ kiểu, quần chúng vây xem chỉ biết trầm trồ khen ngợi.

Tây Mễ cọ cọ mũi châm chọc: "Đây là xem thi nấu ăn hay là xem xiếc ảo thuật trên phố vậy?" Điển hình của thùng rỗng thì kêu to, tha hồ tìm ra cả đồng khuyết điểm.

Sau đó thì dẫn tới một loạt ánh mắt khinh bỉ "Cô thì cao siêu lắm sao, đừng có mù quáng chê bai người ta".

Có bốn giám khảo bình phẩm, Tây Mễ biết ba người, bộ ba nhà mỹ thực nổi danh đến từ ba thành Nam, Tây, Bắc, ba vị này từng qua thăm hỏi ông cụ Tây, cô có ấn tượng.

Vị giám khảo thứ tư mặc đồ tây, tuy ngồi nhưng vẫn cao hơn ba vị kia hẳn một cái đầu, trang phục thẳng thớm, khí thế cũng không nhỏ, đang cầm một cây bút máy mạ vàng, cúi đầu viết gì đó.

Tây Mễ nhìn bảng đề tên của vị giám khảo thứ tư - Ứng Khúc Hòa, lập tức hiểu ra ngay. Cô không hề xa lạ với cái tên này, ông chủ của Ứng Thực Hiên, nghe nói cái miệng vừa độc lại vừa soi mói, đầu bếp nào có thể "sống sót" dưới tay anh đều là những dũng sĩ.

Đợi đến lúc bình phẩm món ăn, Ứng Khúc Hòa mới đặt bút xuống, ngẩng mặt lên.

Dưới sự phụ trợ nhan sắc của ba vị giám khảo còn lại, cái ngẩng đầu này của Ứng Khúc Hòa lại khiến người ta có cảm giác đẹp đến kinh ngạc. Quần chúng vây xem ồ lên, đặc biệt là một đám cô gái phía sau Tây Mễ là kích động nhất: "Giám khảo đầu tiên bên trái đẹp trai quá đi."

Tây Mễ cũng nhìn thêm hai lần, cảm thấy thế giới này thật là nhỏ, đây không phải người đàn ông thần kinh hôm qua muốn ăn mì của cô sao ?

Thì ra anh ta là Ứng Khúc Hòa, nghe nói là một lão sành ăn độc miệng.

Xem ra hôm qua anh ta thật lòng muốn ăn mì của cô, cũng không có hứng thú gì với cô cả, chỉ do cô nghĩ nhiều quá thôi.

Ứng Khúc Hòa không hổ là lão sành ăn độc miệng, lúc nếm đồ ăn, tất cả các đầu bếp nghe thấy tên anh đã sợ mất mật, nào dám chuyển đồ ăn lên cho anh. Một nữ đầu bếp xung phong, lấy hết dũng khí bưng tô mì Dương Xuân đến trước mặt Ứng Khúc Hòa.

Một tay của lão sành ăn độc miệng cực kỳ tùy ý móc trên giấy, tay còn lại phất phất phía trên tô mì, không ngửi được mùi thơm anh muốn thì có chút thất vọng. Vì thế ngẩn gọn nói ra chữ "Pass".

Cùng là mì, nhưng sao tô mì tối qua lại thơm đến vậy? So với tô mì ấy, tô trước mặt này quả là nhạt nhẽo vô vị, anh chẳng muốn nếm thử chút nào.

Một tô mì chay thử thách tài nghệ đầu bếp vô cùng, tham gia kiểu thi đấu này, nếu ngay cả mùi mì cũng không có thì đương nhiên chỉ là một tác phẩm thất bại.

Nữ đầu bếp rõ ràng không phục: "Anh Ứng, anh còn chưa nếm thử mì, như vậy có công bằng với tôi không?"

So với sự dứt khoát vừa rồi, Ứng Khúc Hòa đã mềm mại hơn nhiều, "Cô muốn công bằng?" Anh dùng đũa trúc gầy nhẹ sơi mì trắng mềm trong tô, một luồng sương trắng nóng hằm hập bốc lên, bên trên có thả hai cọng rau.

Màu phần lá của rau quá đậm, quá mềm, rõ là do quá nóng, rau ăn kèm như vậy đã mất đi vị giòn vốn có, ngay cả thứ cơ bản nhất là rau cũng không xử lý tốt được thì có tư cách gì vào vòng trong?

Áp lực đè nặng trên ghế giám khảo và cả khán phòng, Ứng Khúc Hòa gắp một đũa đưa vào miệng, mày lập tức nhăn lại.

Tim của nữ đầu bếp cũng thót lên theo.

Ứng Khúc Hòa bỏ đôi đũa trúc xuống, hỏi cô ta: "Cô có ăn thịt heo chưa?"

Nữ đầu bếp cứng đờ như khúc gỗ. Giọng Ứng Khúc Hòa nghiêm túc: "Trả lời tôi."

Ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào nữ đầu bếp, cô ta gần như run rẩy nói: "Thưa... thưa thầy, hồi trước nhà nghèo, đã từng ăn rồi ạ."

Ứng Khúc Hòa hỏi tiếp: "Ồ, vậy cô có từng thử phân chó chưa?" (.= nguyên văn đấy ạ)

Nữ đầu bếp lắc đầu.

Vẻ mặt Ứng Khúc Hòa không hề gợn sóng, giọng nói cũng không có bất kỳ cảm xúc lên xuống nào: "Ừm, vậy sau này nên thử đi, không chừng hương vị đó còn tuyệt hơn đây."

Một đòn trúng tim.

Hốc mắt của nữ đầu bếp lập tức bị nước mắt xâm chiếm, rất rõ ràng là muốn kìm chế cảm xúc, nhưng nước mắt vẫn không nhịn được mà tí tách rơi xuống.

Đừng nói là nữ đầu bếp, ngay cả Tây Mễ cũng cảm thấy Ứng Khúc Hòa vô cùng quá đáng.

Nhưng nhan sắc là chính nghĩa, Tây Mễ nghe thấy một đám cô gái đằng sau cô điên cuồng lăm bắm:

"Hơi đẹp trai đó nha..."

"Giám khảo độc miệng thật cool mà..."

Tây Mễ : "..."

Tha cho con mắt thẩm mỹ của cô đi, cô thật sự không nhìn ra được vị giám khảo độc miệng này cool ở chỗ nào. Tuy Ứng Khúc Hòa cũng đẹp trai đấy, nhưng cái vẻ nhú mày bới tóc này lại rất giống con chó lớn nghiêm túc ở cuối phố nhà cô.

Ngay cả ngòi xôm ở góc tường lè lưỡi vẫn trưng ra vẻ cương trực liêm chính, bộ dạng uy nghiêm không thể xâm phạm.

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Editor: Nana Trang

Tây Mễ lớn chừng này, nhìn thấy rất nhiều người, nhưng cảm thấy người có bộ dạng giống chó săn thì không nhiều lắm.

Ông cụ Tây nhà cô chính là một lão già chó săn điển hình, bảy tám chục tuổi rồi mà tinh thần vẫn khỏe mạnh, lúc im lặng không nói chuyện có thể hù một đứa con nít khóc. Ứng Khúc Hòa là chó săn đẹp trai nhất cô từng thấy, không cần nói chuyện, chỉ ngồi không vẫn toát ra vẻ uy nghiêm.

Nhìn xem trận đấu một lát, Tây Mễ hạ quyết tâm tham gia.

Trốn hôn là vì chống lại ông cụ Tây, nếu có thể tham gia thi đấu giành được giải nhất, cái này không chỉ là chống đối nữa, mà cũng là chứng minh phương thức của mình.

Lúc trước thi đấu nội bộ trong nhà hàng của nhà họ Tây, cô thắng Đại sư huynh Lâm Nam, trở thành đầu bếp chính, nhận được phong hiệu trù thần ở thị trấn cổ, ông cụ Tây lại nói món ăn cô làm không bày lên bàn được, chỉ chọn đúng thực đơn thôi, thuần túy là may mắn cộng thêm thông minh, không tính là có bản lĩnh.

Tây Mễ không phục, làm trù thần Tam Xuyên mấy năm qua, có ai từng nói cô nấu ăn không ngon chưa hả?

Kỹ thuật nấu nướng của nhà họ Tây truyền thừa mấy đời, đến đời này, chỉ còn một chi dòng độc đinh Tây Mễ.

Năm mười lăm tuổi cô trở thành trù thần "Tam Xuyên", vừa qua mười chín tuổi thì bị ép kết hôn, ông cụ Tây gả cô cho Đại sư huynh Lâm Nam lớn hơn cô gần hai mươi tuổi.

Dựa theo quy tắc, sau khi Lâm Nam cưới cô sẽ sửa thành họ Tây, là con rể ở rể, rồi danh chính ngôn thuận tiếp nhận danh hiệu trù thần "Tam Xuyên" từ trong tay cô.

Tây Mễ đồng ý mới là lạ đấy.

Đại sư huynh lớn hơn cô gần hai mươi tuổi, đây là quan niệm gì chứ? Đây gọi là trâu già ăn cỏ non!

Bố Tây Mễ không có hứng thú với nghề đầu bếp, mười mấy tuổi xuất ngoại du học, sau đó thì cưới vợ đẹp ở bên đó, định cư ở Mỹ, cuộc sống gia đình đầy đủ sung túc. Nhưng tiếc vui chóng tàn, lúc Tây Mễ tám tuổi, hai vợ chồng bất ngờ qua đời.

Khi Tiểu Tây Mễ được đón về Trung Quốc thì còn nhỏ, lại gặp trở ngại về mặt ngôn ngữ, ông cụ Tây đưa cô đến trường tư thục ở thị trấn cổ học văn hóa Trung Quốc, mười ba tuổi mới vào trường cấp ba công lập.

Ngược với tài nấu ăn, việc học của cô trì ệ hơn nhiều, môn toán học vật lý cấp ba đều bị cô tùy hứng quăng qua bên, chỉ học mấy môn cô có thể học, kết quả bốc đồng chính là... không thi đậu đại học.

Đợi cô tìm đến tổ phụ trách chương trình "Mỹ vị Trung Hoa", nói rõ mục đích đến, trực tiếp bị bảo vệ đuổi ra ngoài. Tây Mễ ôm cánh tay khoẻ mạnh của anh bảo vệ đến chết cũng không đi, "Anh trai à, mấy anh cho tôi một tờ giấy đăng ký, tôi ngàn dặm xa xôi từ quê hương đến đây là vì tham

gia thi đấu, các anh không thể hủy hoại mộng quán quân của một cô gái nhỏ được!"

Người phụ trách liếc cô một cái, cười nói: "Mộng quán quân? Năm mơ giữa ban ngày à? Đến từ đâu thì về lại nơi đó đi."

Người phụ trách nơi này vô lý, cô lại đến toilet nam chặn giám khảo.

Vấn đề lớn nhất ở chỗ, cô biết đối phương nhưng đối phương lại không nhớ cô, càng không nhớ rõ Tây Văn Đạo có một cô cháu gái.

Hi vọng tham gia thi đấu hoàn toàn tan vỡ, thân thể nhỏ gầy của cô bị hai anh bảo vệ vác lên, hai chân rời mặt đất, bị ném ra ngoài.

Ngồi ở trên bậc thềm quảng trường của trấn cổ, đột nhiên Tây Mễ cảm thấy cuộc sống vô cùng xám xịt, chân trời mờ mịt dường như cũng giống chó săn lớn...

Cô ôm di động vừa khóc vừa xem blog, nhìn thấy blog của Mỹ Thực Đạo thì đột nhiên nảy sinh ra một ý nghĩ.

Mỹ Thực Đạo có thể quay video nấu ăn, tại sao cô không thể? Nếu có thể trở nên nổi tiếng trên blog như Mỹ Thực Đạo, có một vài fan hâm mộ, vậy cũng có thể chứng minh với ông cụ Tây, đây cũng coi như là một bản lĩnh.

Nhưng muốn nổi tiếng trên mạng không phải cô muốn là có thể, cho dù blog được nhiều người ghé xem cũng chỉ mới có 199 fan.

...

Giữa trưa nắng cháy nướng người, hiện trường thi đấu bốc hơi nóng.

Trận đấu tiến hành vòng hai, bầu không khí có chút đê mê, có lẽ là trận đấu khám giả nghiêm khắc quá mức, loại ra không ít người, nhưng

cũng có không ít đầu bếp có thực lực không thể khinh thường.

Ứng Khúc Hòa cởi áo khoác tây trang xuống, nới lỏng caravat ra chút.

Cho dù trên đỉnh đầu có vật che, sau lưng có quạt, nhưng ở trong quảng trường như lồng hấp lớn này thì chả có mấy tác dụng. Chỉ có thể lui về hậu trường, ở trong một gian nhỏ có điều hòa do ban tổ chức dựng tạm.

Ứng Khúc Hòa tựa lưng vào ghế, trên tay cầm bút máy, laptop để bên cạnh, nhàm chán tùy tiện vẽ một bức tranh, một con ba ba xuất hiện trên tờ giấy.

Nhớ tới Tây Mễ, khóe môi nhếch lên.

Ứng Sinh Nam đẩy cửa đi vào nhìn thấy khóe môi em trai nhếch lên, nụ cười như tư xuân khiến anh ta cảm thấy khó tin. Đi tới gần nhìn xem, không ngờ lại vẽ một con ba ba, ánh mắt anh ta nhìn em trai như đang nhìn một quái vật lạ lẫm vậy, xuất phát từ lương tâm, Ứng Sinh Nam cảm khái nói: "Em hai à, con ba ba* này em vẽ không tệ đâu."

(* ba ba của UKH là con ba ba chính tông, còn ba ba của USN còn có nghĩa là vương bát, có ý nghĩa khác là bị vợ cắm sừng)

Ứng Khúc Hòa kéo tờ giấy vò thành cục ném vào mặt anh ta, "Chưa từng thấy ba ba hả?"

Ứng Sinh Nam "Ai ôi" một tiếng, động tác mau lẹ bắt lấy cục giấy kia, mở ra nhìn con ba ba trên tờ giấy nhăn nhúm, gật đầu liên tục: "Thấy rồi thấy rồi, nhìn đây không phải là thấy rồi sao? Bộ dạng giống như con ba ba nhỏ."

Ba anh em nhà họ Ứng. Ứng Sinh Nam phụ trách tập đoàn, Ứng Khúc Hòa phụ trách Ứng Thực Hiện dưới trướng của tập đoàn, bọn họ còn có

một em trai cùng mẹ khác cha, tên là Tả Dịch, không có hứng thú với mỹ thực, tự mình mở công ty riêng, sự nghiệp thành công.

Mặc dù Ứng Khúc Hòa xếp thứ hai nhưng Ứng Sinh Nam và Tả Dịch đều sợ anh, ở trong nhà anh mới thật sự là "anh cả".

"Anh tới trấn cổ làm gì?" Ứng Khúc Hòa khôi phục lại vẻ nghiêm khắc, giống nhau người vừa rồi lén nhếch môi lên không phải là anh vậy.

Ứng Sinh Nam nói: "Mang chị dâu em tới trấn cổ nghỉ mát, hôm trước mới bàn với anh vợ chuyện kết hôn, kết quả anh vợ không ép anh li dị với chị dâu em mà trực tiếp mang theo bảo vệ đến cướp người! Anh trai em đủ lạnh trí ôm chặt chị dâu em thoát khỏi vòng vây."

Ứng Khúc Hòa lạnh lùng nhìn anh ta: "Nói chủ đề chính đi." Ứng Sinh Nam vội ho một tiếng: "Thật ra anh định để Diễm Giản ở lại trấn cổ với em mấy ngày, đợi đến khi nào anh trai cô ấy đồng ý chuyện kết hôn thì anh sẽ quay lại đón cô ấy."

"Sao Diễm Hạo không đánh gãy chân chó của anh đi?" Đối với hành vi trâu già gặm cỏ non của Ứng Sinh Nam, Ứng Khúc Hòa khinh bỉ nói: "Mặt mũi của nhà họ Ứng không còn nhiều lăm đầu, phiền anh tiết kiệm chút đi."

Diễm Giản là một cô gái rất đặc biệt, là cô gái ngọc trong miệng người thường, nhưng người tình trong mắt hóa Tây Thi, Ứng Sinh Nam vừa thấy đã yêu ngay cô gái đó, tìm đủ mọi cách bắt lấy trái tim của cô ấy, thậm chí giựt giây cô gái ngọc trộm hộ khẩu trong nhà đi cùng anh ta đến cục dân chính lãnh giấy hôn thú.

Sau khi anh trai cô gái biết được thì nổi trận lôi đình, không thể đón nhận Ứng Sinh Nam lớn hơn Diễm Giản mười mấy tuổi, càng không thể chấp nhận Diễm Giản gả cho một lão cầm thú.

Ứng Sinh Nam vỗ vỗ vai anh, thở dài một tiếng nói: "Em trai, đợi em gặp được cô gái thích hợp sẽ biết ngay, tuổi tác không là vấn đề, thể diện cũng không quan trọng, có người có thể đi vào trái tim em thì hạnh phúc hơn bất cứ điều gì."

Ứng Khúc Hòa lạnh lùng nhìn anh ta: "Anh cho rằng em cũng có đức hạnh giống anh sao? Một đồng tuổi rồi còn muốn tìm hoa hồng trong bó hoa tươi để cắm?"

"Này, em là xử nam già ba mươi tuổi rồi, sao còn lấy ví dụ này để nói? Nói lái thuyền liền lái thuyền, em chuẩn bị tốt tâm lý cho anh đấy."

Giọng của Ứng Sinh Nam không nhỏ chút nào.

Trong phòng có mấy nhân viên đang trêu chọc nhau, nghe thấy lời này thì không khí đột nhiên ngưng lại, đều ngưng thở quay đầu nhìn Ứng Khúc Hòa.

"..."

Thấy sắc mặt Ứng Khúc Hòa thay đổi trong nháy mắt, nặng nề giống như một khối sắt, trong lòng Ứng Sinh Nam không khỏi dễ chịu.

Quay đầu đi, lặng lẽ nhếch môi cười cười.

Sau đó mới quay đầu lại, vẻ mặt đứng đắn nói: "Em hai, anh cả chỉ đùa chút thôi, đợi lát nữa anh bảo người đưa chị dâu em đến khách sạn, công ty còn có việc, anh đi trước đây."

...

Tây Mễ trở lại khách sạn mệt mỏi nằm sấp ở trên quầy, sau khi tổ khổ với bà chủ thì hỏi: "Chị Tần, trong tiệm của chị có thiếu đầu bếp không?"

Bà chủ cúi đầu tính máy tính, không ngừng đầu lên trêu chọc cô: "Sao có thể để trù thần uất ức trong khách sạn nhỏ của bọn chị chứ? Khách sạn này của bọn chị không phải là nhà hàng. Nhưng kiểu người không có thân phận như em, không có hộ khẩu thì ở trấn cổ này sẽ không có ai dám thuê em, nếu em muốn thì làm ở quầy lễ chỗ chị cũng được, hàng tháng chị cho em 800 tệ, bao ăn ở, lúc khách không cần dùng phòng bếp thì cho em tùy tiện sử dụng phòng bếp, thế nào?"

Tiền lương 800 tệ cũng quá ít rồi, nhưng tốt xấu gì cũng đủ để nộp tiền phí điện thoại, bao ăn ở, có wifi, còn có phòng bếp, hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu cuộc sống cơ bản của cô rồi.

Bà chủ nhanh chóng viết một hợp đồng sử dụng công nhân, bảo cô ký tên lên. Hai bên ký tên, mỗi người giữ một bản, sau khi xong hết thì Tây Mễ chính thức đổi nghề, làm nhân viên lễ tân khách sạn.

Rốt cục bà chủ cũng được thanh nhân, đi ra ngoài tản bộ mua thức ăn, để lại một mình Tây Mễ ở trong khách sạn.

Buổi chiều Tây Mễ nhận một đoàn khách du lịch, lúc sắp tối thì cửa khách sạn được đẩy ra, chuông gió treo trước cửa "leng keng" vang lên, âm thanh lạnh lạnh.

Bà chủ mang một cô gái váy trắng cao gầy về, dẫn cô gái đi đến trước quầy, giới thiệu nói: "Tây Mễ, đây là Diễm Giản, em chăm sóc cô ấy giúp chị, chị ra ngoài lấy bưu phẩm."

Tây Mễ ừ một tiếng, ánh mắt dừng ở trên người cô gái.

Tóc xoắn tới eo, ngũ quan thanh lệ thoát tục, đối phương quan sát hoàn cảnh khách sạn trước, ánh mắt mềm mại dừng lại trên người cô, khóe miệng cười nụ cười ngọt ngào.

Mặc dù rất ngọt, nhưng có hơi quá mức, thoát nhìn có vẻ ngốc.

Tốc độ nói của Diễm Giản chậm, gần từng chữ như một đứa trẻ, rất trịnh trọng giới thiệu bản thân: "Xin chào, mình tên Diễm Giản, cậu có thể gọi mình là Giản Giản."

Tây Mễ cười ngọt lại, vươn tay ra: "Mình tên Tây Mễ."

Tây Mễ nhìn cô gái trước mặt, thật xinh đẹp, cô không nhịn được nhìn thêm mấy lần. Cô chú ý tới vòng tay trên cổ tay cô gái, phía trên có khắc một dòng chữ dễ thấy:... "Tôi tên Diễm Giản, điện thoại liên lạc với người nhà cuar tôi là: 156..."

Tốc độ, giọng điệu nói chuyện của cô gái có chút kỳ quái, dường như chậm mấy nhịp. Nhìn thấy vòng tay này Tây Mễ lập tức hiểu rõ, cô gái này có thể mắc bệnh "Alzheimer" hoặc là chứng bệnh khác, người nhà sợ cô gái đi lạc cho nên mới đeo vòng tay này cho cô gái.

Cô gái xinh đẹp như vậy mà thật sự đi lạc, ai gặp được không mang đi giấu mới lạ đấy nhỉ?

Diễm Giản xoa xoa bụng, đáng thương nhìn cô: "Mễ Mễ, mình đói."

Xưng hô thân thiết, ánh mắt đáng thương, trong nháy mắt kích thích lòng muốn bảo vệ cô gái này của Tây Mễ. Cô khóa quỳ lại đi ra, đứng ở trước mặt Diễm Giản, cô phát hiện mình phải ngẩng đầu lên để nhìn đối phương.

Diễm Giản cao 175cm, cô cao 160cm.

Mì hôm qua Tây Mễ kéo vẫn còn, để ở trong tủ lạnh. Cô nấu một bát mì cho Diễm Giản, cho thêm một cái trứng ốp la vàng óng ánh.

Diễm Giản búng bát mì, ngửi mùi hương vẫn vít trên bát mì, dạ dày vốn kêu gào như nước thủy triều trong nháy mắt trở thành một động đên. Gắp cái trứng ốp la lên, cắn một miếng, trong miệng phát ra âm thanh "rắc

rắc" rất nhỏ, giữa răng tràn đầy lòng đỏ trứng, lớp ngoài xốp giòn dính nước thịt bò, xuất hiện cùng hương nước thịt bò còn có mùi sữa nhàn nhạt,

Nước thịt bò, mỡ rắng, lòng đỏ trứng trộn chung một chỗ, làm nổi tung vị giác nhạy cảm của Diễm Giản.

Ôi ôi ôi... Ngon quá đi.

Ứng Khúc Hòa đẩy cửa khách sạn đi vào, đỉnh đầu vang lên tiếng "leng keng", giương mắt nhìn chỗ bàn ăn ở cửa, có hai cô gái nhỏ đang ngồi đấy.

Hương mì gần như phả vào mặt, nhìn thấy Diễm Giản cắn cái trứng ốp la, giữa răng tràn ra lòng đỏ trứng, cộng thêm biểu hiện thỏa mãn trên mặt Diễm Giản.

Anh... đói bụng rồi.

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Một tay Ứng Khúc Hòa xách dụng cụ rửa mặt chuẩn bị giúp Diễm Giản, vẽ mặt mỗi mặt, áo vest tây trang được khoát lên căng tay, áo mơ mi trắng làm nổi bật lên phong thái thanh nhã.

Sau lưng anh là cánh cửa sổ được mở một nửa, cả người đắm chìm trong ánh sáng trời chiều, da thịt nhuộm một vầng sáng màu vàng nhạt ấm áp, Tây Mễ ngẩng đầu lên đúng lúc nhìn thấy cảnh này, tầm mắt đối diện với đôi mắt thâm thúy đen nhánh của anh, không hiểu sao gò má có hơi nóng lên, cô cuống quýt quay mặt đi, ánh mắt trở lại trên người Diễm Giản.

Cô không phải là người cuồng sắc đẹp, luận về nhan sắc thì Đại sư huynh Lâm Nam của cô mặc dù đã già, nhưng dáng dấp cũng không tệ.

Những sư huynh trong nhà không có ai là có dáng vẻ xấu cả, mọi người đều trắng trẻo giống những diễn viên nam trên ti vi. Cô đã sớm nhìn trai đẹp đến ngán rồi, nhưng Ứng Khúc Hòa lại có năng lực hấp dẫn khiến cô nhìn lâu thêm một chút.

Có lẽ... trên thân người đàn ông này có... khí chất chớ sần giống ông cụ Tây?

Vì vậy trong đầu cô hiện lên hai con chó sần đen oai phong lắm liệt.

Một con già nua, một con trẻ tuổi.

Khí chất của hai con chó săn đen đều giống nhau.

Hai cô gái ngồi ở trên ghế dài, Diễm Giản cao hơn Tây Mễ nửa cái đầu. Mặt Diễm Giản là mặt trái xoan, mặt của Tây Mễ thì lại hơi tròn, kiểu tóc ngang tai màu nâu, những lọn tóc ngang tai hơi xoắn tự nhiên, có phần giống búp bê, có chút láu lỉnh.

Nếu không phải là ngũ quan đầy đặn thanh tú, nhìn từ phía sau, sẽ có người cho rằng cô là một cậu con trai.

Thật đáng yêu.

Diễm Giản từng lên sân khấu với đệ nhất mỹ nữ Đài Loan Tiêu Tiêu, nhan sắc của Diễm Giản không hề kém Tiêu Tiêu chút nào. Nếu như Diễm Giản không mở miệng nói chuyện, yên lặng đứng ở đó, nhất định sẽ hoàn mỹ. Nhưng vừa mở miệng sẽ có người phát hiện ra điều bất thường, hóa ra là một thân thể xinh đẹp chứa đựng một linh hồn góc ghech.

Ở đây có một mỹ nữ làm nền, từ tận đáy lòng Ứng Khúc Hòa cảm thấy... Ừ, vẫn là Tây Mễ nhìn thuận mắt hơn.

Tốc độ ăn cơm của Diễm Giản vốn rất nhanh, nhìn thấy Ứng Khúc Hòa đi vào thì lập tức để bát mì xuống ngồi nghiêm chỉnh lại, gần như là phản xạ có điều kiện tốc độ cơ giới hóa để nói: "Ừ... Món này đặc biệt ở chỗ trong nước mì có cho thêm nước bạc hà, mặc dù nước mì có hương thịt bò nhưng đáy nước là hàm băng xương heo."

Tây Mễ sừng sốt.

Cô ấy có thể ném ra trong mì có thêm bạc hà? Đây chính là một ham mê nhỏ của cô. Đầu lưỡi này nhạy bén cỡ nào mới có thể ném ra cô có cho thêm nước bạc hà vào trong mì chứ?

“Không cần báo cáo món ăn với em, chị ăn tiếp đi.” Giọng của Ứng Khúc Hòa rất nhẹ, quả thật là một trời một vực so với bộ dạng nghiêm nghị ở trên sàn thi đấu.

Đầu lưỡi của Điem Giản rất nhạy cảm, Ứng Khúc Hòa rất thích để cô ấy thử món ăn, mỗi lần đều mời cô ấy nói vài chỗ đặc biệt của món ăn. Cho nên mỗi khi Điem Giản ăn cơm mà nhìn thấy Ứng Khúc Hòa, đều sẽ phản xạ có điều kiện báo cáo điểm đặc biệt của món ăn.

Trong mắt người thường, Điem Giản là một cô ngốc, nhưng cô ấy cũng có chỗ hơn người khiến người ta lực bất tòng tâm.

Đầu óc của cô ấy, có thể phá vỡ nhận thức của người thường về thiên tài và kẻ ngốc.

Càng tiếp xúc với cô ấy, Ứng Khúc Hòa càng cảm thấy thật ra thiên tài và kẻ ngốc không khác nhau mấy.

Ứng Khúc Hòa đặt đồ rửa mặt lên bàn, hỏi Điem Giản: "Đi xem phòng chưa?"

Điem Giản lắc đầu, nghiêng đầu liếc nhìn Tây Mễ, lại nhìn Ứng Khúc Hòa nói: "Lão Khúc, chị muốn ngủ cùng Mễ Mễ." Cô ấy thuận tay khoác lên cánh tay Tây Mễ, nghiêng đầu tựa lên vai cô.

Lần này khiến Tây Mễ bất ngờ không phản ứng kịp, đầu mỹ nữ đặt trên vai cô, có một mùi hương thơm ngát xông vào mũi, khiến cô không hiểu sao ưỡn thẳng ngực, tràn ngập cảm giác “bạn trai tinh thần”,

Cho nên có phải có hơi đột ngột không?

Cô và mỹ nữ này biết nhau cũng chưa tới nửa tiếng, chỉ biết tên của nhau.

Mặc dù là cùng giới, nhưng dù sao cũng mới quen, ở cùng một phòng khó tránh khỏi không thích hợp. Tây Mễ mở miệng muốn từ chối khéo, Ứng Khúc Hòa gập ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, gọi cô: "Cô đi ra ngoài với tôi một chút." Chợt nhìn về phía Điềm Giản, giọng điệu như dỗ trẻ em: "Giản giản, chị ngồi đây một lát nhé."

Quả nhiên, hai cánh tay của Điềm Giản đặt ngay lên mặt bàn, ngồi ngay ngắn, trịnh trọng gật đầu.

Tây Mễ và Ứng Khúc Hòa đi đến sân sau, dừng lại dưới tàng cây đa.

Ứng Khúc Hòa liếc nhìn sảnh khách sạn, nhíu mày, cố gắng dùng giọng điệu ôn hòa để nói chuyện với cô: "Tình huống của Điềm Giản có hơi đặc biệt, cô có phát hiện ra không?"

Tây Mễ gật đầu một cái, khi ngẩng đầu nhìn anh thì không dám nhìn thẳng ánh mắt của anh, chỉ nhìn chằm chằm vào cằm anh.

"Nơi này." Anh dùng ngón trỏ chọc vào huyết Thái Dương của mình một cái, lời ít ý nhiều giải thích: "Lúc nhỏ bệnh nặng phát sốt, dẫn đến suy nghĩ của nơi này không giống với người thường, nhưng cô ấy là một cô gái hiền lành, thân thiết với cô cũng không có mục đích gì khác, mong cô hiểu cho."

Tây Mễ sáng tỏ.

Thì ra là không phải là Alzheimer, là bởi vì bệnh nặng mới khiến đầu óc bị hỏng... Cho nên mới mang cái vòng ở cổ tay để tránh cho cô ấy lạc đường?

Cho nên... Điềm Giản vừa nói chuyện là có thể nhận ra cô ấy là người ngốc ngay.

Khụ. Thật đáng tiếc.

"Anh Ứng, anh muốn nhờ tôi chăm sóc cô Diễm sao?" Đôi mắt to của Tây Mễ nhìn chăm chăm vào anh.

Trong đôi mắt ươm ướt này dường như có một cục nam châm ăn sâu bén rễ, gần như hút cả người anh vào bên trong. Tự chủ của Ứng Khúc Hòa coi như không tệ, rất nhanh điều chỉnh lại trạng thái, cố ý đè âm thanh thêm nặng nề: "Ừ, là ý này, nghe bà chủ nói, cô làm việc ở đây? Máy ngày nay cô giúp tôi chăm sóc cô ấy, bà chủ trả cô tiền lương bao nhiêu, tôi trả gấp đôi."

Có tiền không kiếm là ngu. Tây Mễ lại biểu hiện dè dặt bình tĩnh, hăng giọng nặng nề nói: "Ừ, tôi và cô Diễm hợp nhau, thuận tiện giúp anh chăm sóc cô ấy cũng không thành vấn đề, tối nay để cô ấy ngủ cùng tôi đi."

Ứng Khúc Hòa lấy chìa khóa từ trong túi quần ra đưa cho cô: "Cô ấy sợ nóng, không có điều hòa không thể ngủ được, thông cảm một chút. Đây là chìa khóa lầu một, hai người các cô ngủ lầu dưới, tôi ngủ lầu trên, không can thiệp lẫn nhau, yên tâm."

Tây Mễ đưa tay ra, Ứng Khúc Hòa thả hai ngón tay cầm chìa khóa, chìa khóa nhẹ rơi vào trong lòng bàn tay cô. Tây Mễ áng chừng cái chìa khóa, dùng giọng điệu giang hồ nói: "Đúng vậy, do anh định đoạt, tôi lập tức chuyển qua." Cẩn thận nhắc lại lời nói của Ứng Khúc Hòa lần nữa, rất nhanh đã phát hiện ra điểm nghi ngờ: "Anh Ứng, sao anh biết phòng tôi không có điều hòa? Anh biết tôi ở đâu à?"

Bàn tay nhỏ bé của cô lại hấp dẫn ánh mắt Ứng Khúc Hòa lần nữa, đến độ khiến cho suy nghĩ của anh có chút mất tập trung. Anh trực tiếp bỏ qua nghi ngờ của cô, cử chỉ khác thường hỏi một câu: "Cô bao nhiêu tuổi?"

Câu hỏi này khiến Tây Mễ ngẩn ra.

Chẳng lẽ ngại cô nhỏ, không đáng để thuê sao? Vì vậy thuận miệng thêu dệt, nói dối số tuổi: "Hai... hai mươi lăm."

Nhìn kiểu gì cũng là dáng vẻ của một cô gái nhỏ, trên khuôn mặt bung ra sữa hoàn toàn sạch sẽ, như học sinh vậy, không phải nói con gái tuổi hai mươi là thời điểm quan trọng này?

Cô gái này bảo dưỡng tốt thật.

Nhưng lại nói, nếu như cô thật sự là học sinh, trong nhà cũng sẽ không bức hôn, hai mươi tuổi chắc không phải là già.

Nghĩ vậy, không hiểu sao Ứng Khúc Hòa có chút an tâm.

Loại cảm giác này vừa xuất hiện, Ứng Khúc Hòa cũng giật mình. Cho nên, anh đang nghĩ cái gì vậy?

Anh không có ý khác, chỉ đơn thuần cảm thấy rất có duyên với cô gái này. Từ blog đến mấy lần gặp nhau, muốn anh không chú ý cũng khó. Anh chỉ vì thực đơn, không có ý nghĩ không an phận nào. Ứng Khúc Hòa tự trấn an mình như vậy.

Bận bịu cả ngày, Ứng Khúc Hòa thật sự đói bụng rồi. Anh cố ý hạ thấp giọng nói, hỏi Tây Mễ: "Cô biết nấu cơm? Mùi vị của mì không tệ."

Giọng nam nồng đậm trầm thấp vang bên tai Tây Mễ, có xôn xao trong chốc lát. Cô không phải là người cuồng giọng nói, thế nhưng lúc này lại bị giọng nói của người đàn ông này trên chộc một hồi.

Âm thanh này, có hơi quen tai.

"Anh muốn ăn sao?" Tây Mễ chớp chớp mắt, nhếch môi, lộ ra hai cái răng khểnh cười nói: "21 đồng một bát mì, không trả giá."

"Thu tiền?"

Thật là biết cướp của, anh thuận miệng hỏi thêm: "Chòm sao Kim Ngưu?"

"Đúng vậy."

Sao lại nhảy qua hỏi Chòm sao rồi? Tây Mễ có chút khó hiểu.

"Đặc tính chòm sao Kim Ngưu của cô rất rõ ràng."

Ý ngoài lời của anh là: Chòm sao Kim Ngưu cùng chòm sao Xử Nữ, xứng đôi...

...

Nhờ phúc của Điềm Giản, buổi tối hôm đó, Tây Mễ được nằm ở trên giường lớn của một phòng ngủ lớn trong lầu nhỏ độc lập. Cả người vùi trong chăn ấm mềm mại, vui đến quên cả trời đất, ngửi mùi hương nhàn nhạt của ánh sáng mặt trời, ôm lấy cái gối mềm mại lăn qua lăn lại.

Máy điều hòa được chỉnh ở nhiệt độ thích hợp, mát lạnh rất thoải mái.

Đây mới đúng là phòng ngủ như mẹ nói chứ!! Đây mới là chỗ ở của người sao? So với căn phòng bên kia của cô, quả thật là như là lông hấp.

Lông hấp heo!

Thì ra người bao trọn tòa lầu độc lập của khách sạn để ở lại chính là Ứng Khúc Hòa. Ngày hôm qua Tây Mễ hoàn toàn không nghĩ tới mình có thể vào đây ở, cho dù Mỹ Thực Đạo tài trợ cho cô 9999, cô cũng không dám nghĩ thuê căn phòng đắt tiền như thế này!

Sáng sớm hôm sau, Ứng Khúc Hòa để lại một tờ giấy note và mấy tờ tiền mặt cho cô, để cô chăm sóc Điềm Giản.

Tây Mễ đếm tiền Ứng Khúc Hòa để lại, vui vẻ cười híp cả mắt.

Thật hào phóng!

Khách sạn đã được bao, mấy ngày sắp tới tạm thời sẽ không có người vào ở, cũng sẽ không có người trả phòng, Tây Mễ ra ngoài cửa treo bảng “Đã đầy khách” lên.

Phía sau khách sạn là sông Lãng, thường có người câu cá. Tây Mễ mang theo Điềm Giản đi mua một con trắm khỏe mạnh, xách về thái lát mỏng, quay video, thử nghiệm con đường nổi tiếng trên mạng của cô.

Trở lại khách sạn, Tây Mễ nhờ Điềm Giản quay video giúp cô. Điềm Giản nhận lấy điện thoại bắt đầu nói thầm: "Mễ Mễ, cậu thật giống lão Khúc, chú ấy cũng thích quay video."

Tây Mễ không vội mổ bụng cá trước, đầu tiên dùng sòng dao đập con cá, dùng dao cạo sạch vảy cá, sau đó mổ bụng rửa sạch nội tạng.

Dao cắt chéo từ đuôi cá vào trong, từng miếng cá mỏng dính từ từ được cô cắt ra, mỏng như trang giấy vậy. Cô đặt những lát cá mỏng lên mu bàn tay, dường như có thể thấy được mạch máu màu xanh dưới thịt cá.

Mỗi một miếng cá đều được cắt ngang bằng như nhau, dùng giấy thấm hết máu là có thể chấm tương ăn rồi. Cô không giống Ứng Khúc Hòa chăm sóc khẩu vị của mọi người, ngay cả nguyên liệu điều chế nước tương cũng dựa theo thực đơn cố.

Mặc dù Điềm Giản ngốc, nhưng khi làm việc thì nghiêm túc hơn bất cứ ai, video được cô quay rất là tốt.

Quay video xong, Tây Mễ đăng lên blog, một đoạn video ước chừng bốn mươi phút, không có biên tập cắt nối, không được chỉnh sửa qua, thậm chí không có phối nhạc, cả quá trình khô cằn, vô vị tẻ nhạt.

Thế nhưng vẻ mặt cô lại mong đợi, đặt điện thoại di động lên bàn, chờ fan khen ngợi, bình luận, trả lời...

Cô chỉ vào điện thoại khoe khoang với Diễm Giản: "Giản Giản, mình mơ hồ cảm thấy, hôm nay số lượng fan của mình có thể đột phá lên 200 đấy."

Giống như cách ngày cô nổi tiếng trên mạng không xa vậy...

Diễm Giản ngốc nghếch không hề có chút nghi ngờ về cô, chấm lát cá với tương, trong miệng ngâm đầy thức ăn gặt đầu mạnh một cái. Bởi vì làm bằng cá trăm còn sống, không trải qua bất kỳ khâu nấu nướng nào, chỉ dùng dao cắt, chính thức đạt tới mức độ "sợi lúa mỏng". Chấm tương mù tạt ăn, cảm giác ăn một miếng cá còn sống, mỗi một cái răng cảm nhận hoàn toàn khác nhau, vị giòn non như tơ trơn khiến cho người ta phát ngiên.

"Mề Mề, đây là miếng cá sống ngon nhất mình từng ăn!" Mùi vị tươi ngon kiểu này làm đầu lưỡi nhạy cảm của Diễm Giản nở rộ, có thể về sau cô gái này khó có thể ăn được cá sống Nhật Bản rồi.

Tây Mễ không động đũa, nhìn vào màn hình điện thoại không chớp mắt uốn nắn lại: "Đây là cắt mỏng, không phải miếng cá sống, đừng nhầm đồ Nhật Bản kia với món cắt mỏng nhà mình."

Tây Mễ đợi chừng mười phút, blog trên điện thoại không hề có chút động tĩnh nào, cuối cùng từ tư thế ngồi nghiêm chỉnh tràn ngập mong đợi chuyển thành gục xuống bàn ỉu xìu tuyệt vọng.

Rốt cuộc blog cũng ting ting vang lên ——

Cô gần như phản xạ có điều kiện ngồi bật dậy, hai mắt sáng ngời, mở khóa màn hình nhấn vào blog, lại là một tin nhắn riêng?

Tin tức Sina:

#chụp giám sát! Thanh niên đùa giỡn y tá trên xe cứu thương, nữ bác sĩ khuyến can bị đánh #

Sau đó lướt xem số lượng fan

Móa nó! Xảy ra chuyện gì!! Rớt rồi!!

Vốn có 199 fan đấy!! Sao lại giảm xuống còn 156?

Kiểu rớt này quá khoa trương rồi!!

Blog yêu thích 0, bình luận 0, chia sẻ 0.

Hiển nhiên dậy sóng của đoàn tham quan đã qua, không chỉ không có bình luận, không có chia sẻ, không có like, ngay cả số lượng fan cũng giảm xuống thê thảm không nỡ nhìn.

Tây Mễ quả thật muốn khóc, có chút tuyệt vọng gục xuống bàn.

Điềm Giản đưa tay ra vỗ vỗ đầu cô: "Mễ Mễ, đừng buồn, buổi tối mình bảo chồng mình, vợ chú ba theo dõi cậu nhé?"

Tây Mễ nắm lấy tay cô gái: "Người thân đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!" Cô dốc lòng muốn trở thành người nổi tiếng trên mạng.

Ứng Khúc Hòa đi ngang qua phòng bếp, nhìn thấy hai cô gái đang lúi kếu bên trong, đứng ở bên cửa nhìn.

Anh lấy điện thoại di động ra, vào nick phụ, like bài của cô trên blog.

Ở bên trong, Tây Mễ như bị điện giật, ôm lấy Điềm Giản: "A a a a... Giản Giản có người like bài của mình rồi!!"

Mặc dù Điềm Giản không hiểu tại sao cô lại vui mừng như vậy, nhưng vì sự vui sướng của cô nên cũng vui sướng theo. Hai cô gái ôm lẫn nhau, xoay vòng vòng tại chỗ.

Ứng Khúc Hòa điên cuồng đổ mồ hôi.

Chỉ một cái like thôi mà? Không đến nỗi phải phẫn khích như vậy chứ?

Lại qua một lát sau, Diễm Giản lấy điện thoại ra, mở blog không hay dùng tới, tìm được chỗ theo dõi Tây Mễ, dùng ngón tay út chọc chọc cô: "Mễ Mễ, mình theo dõi cậu."

"Được được được, mình xem một chút, sẽ theo dõi trở lại ngay." Tây Mễ mở danh sách bạn mới add ra, cảm thiếu chút nữa rớt xuống.

Id blog: Diễm Tâm Giản Giản.

Blog chứng thực: Quán quân của “Đại não siêu cấp” lần thứ hai.

Số lượng fan: 250 vạn.

Đợi chút...

Không phải là cô ngốc sau? Khi còn bé ngã bệnh hồng đầu sao? Quán quân của Đại não siêu cấp là sao vậy?

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Một đĩa cá lát không đủ cho Diễm Giản có cảm giác no bụng, Tây Mễ lại xoay người đi rửa dưa chuột tươi.

Ổng dẫn nước của khách sạn nổi đến giếng ở sân sau, nước giếng mát lạnh chảy xuống từ vòi nước, phun ào lên vỏ dưa chuột; Tây Mễ lấy tay cạy đi mấy cái gai nhỏ khó giải quyết, lại lờ bẻ luôn quả dưa chuột, “rắc” một tiếng, nó biến thành hai nửa, nước dưa bắn tóe ra.

Cô đưa một nửa quả dưa chuột cho Diễm Giản, một nửa còn lại để cho mình.

Cắn một miếng, nước dưa tràn vào miệng, mang theo cả chút trong veo của nước giếng tươi mát, không ngọt ngấy như hoa quả, mà lại mát lạnh nhàn nhạt quần quanh đầu lưỡi.

Cuối cùng nửa quả dưa chuột đã an ủi được tâm trạng hoảng sợ của Tây Mễ.

Cô biết chương trình “Đại não siêu cấp” này, sân so não của những nhân tài IQ cao. Diễm Giản được giải quán quân, vậy IQ phải cao bao nhiêu đây?

Tây Mễ nhìn vẻ mặt ngô nghê của Diễm Giản, hoàn toàn không thể liên tưởng cô ấy với giải quán quân. Diễm Giản bị cô nhìn nên hơi mất tự

nhiên, “Mẽ Mẽ, sao cậu không nói gì thế? Có phải chên fan của mình quá ít, làm mất mặt cậu không?”

Lời này giống như một cái búa nên xuống đnh đầu cô.

250 vạn fan còn chên ít? Vậy 200 fan của cô không còn mặt để đặt chân ở trên đất trời này sao?

Tối Tây Mẽ nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, ngược lại Điem Giản ngủ rất ngon lành.

Phòng khách ở tầng một có một ban công nhỏ, dây leo quấn quýt, bên ngoài còn có một chiếc đèn lồng nhỏ màu đỏ kiểu Trung rung rinh. Trên dây leo có treo một chiếc chuông gió bằng sứ hình giọt nước tinh xảo, hoa văn tinh tế khắc họa trên men xanh của sứ, gió nhẹ thổi qua, leng keng kêu vang.

Mũi chân của Tây Mẽ giẫm lên lan can bằng gỗ, nửa người thò ra khỏi lan can, dùng một tư thế vô cùng nguy hiểm chơi điện thoại.

Blog của cô bùng nổ.

Video Thiết Khoái được hai vị siêu cấp “hot” trên mạng share, chỉ mấy giờ ngắn ngủn, đã đạt một vạn lượt view.

Bà mai Kiều San nổi tiếng trên giới mạng theo dõi cô, để lại một tin nhắn: “Phụng mệnh Giản Giản đến theo dõi .”

CEO tập đoàn Ứng thị Ứng Sinh Nam cũng theo dõi cô, đây là một tổng giám đốc bá đạo dựa vào giá trị nhan sắc, dựa vào thân phận, dựa vào tính hóm hình để trêu chọc các em gái.

Tổng giám đốc bá đạo nhắn tin: “Phụng mệnh đến theo dõi .”

Tên của hai người này cô có hơi quen.

Được hai đại thần ngàn vạn fan cực “hot” này cùng theo dõi, người không hề chuẩn bị tâm lý là Tây Mễ trượt chân một cái, cả người mém chút nữa ngã qua lan can, chống vó xuống đất.

May mà sau lưng có một bàn tay đưa ra, lập tức tóm lấy vai cô.

Cô được người đằng sau kéo lại, sau khi hạ xuống thì bị bức tường thịt người chặn lại một lát, thành công ổn định hai chân.

Tuy ban công tầng một không cao lắm, nhưng ở dưới là nền đá xanh, ngã xuống thì không biết sẽ thảm hại đến mức nào.

Tây Mễ nhẹ thở phào, xoay người lại thì đâm vào khuôn ngực rắn chắc của ai đó, cách một lớp vải mỏng mềm mại, thân nhiệt cực nóng của người đàn ông từ chóp mũi không ngừng chạy khắp người, khiến cô bất giác lùi ra sau.

Tây Mễ ngượng ngùng xoa xoa chóp mũi, “Cảm... cảm ơn.” Nếu không phải vừa rồi Ứng Khúc Hòa nhanh tay, có lẽ cô thực sự sẽ ngã cắm đầu xuống đó rồi.

Năm ngón tay thon dài của Ứng Khúc Hòa cầm một cái ly thủy tinh long lanh, lượng nước bên trong không còn nhiều lắm. Ngoài ban công không mở đèn, dáng người cao ráo của người đàn ông gần như che phân nửa ánh sáng.

Đứng gần ngay trước mặt Ứng Khúc Hòa, Tây Mễ cảm thấy người đàn ông này như một bức tường vậy.

Một bức tường thịt... tản ra hormone nam tính.

Ánh sáng lờ mờ cũng không ngăn được tia sắc bén u ám đến từ trong mắt người đàn ông.

Yết hầu của Ứng Khúc Hòa hơi động, nhìn vào đôi mắt ngập nước của Tây Mễ, hít sâu một hơi, nuốt lời nói đã đến bên miệng trở về, đưa ly nước lên môi khẽ nhấp một ngụm, dòng nước mát lạnh đánh tan xúc cảm bộp chộp.

Chốc lát sau mới dời ánh mắt lên người Tây Mễ lần nữa: “Không ngủ được?”

Tây Mễ hơi sững sốt. Vừa rồi rõ ràng ánh mắt của anh ta có phần hung dữ... là cô nhìn lầm sao?

Cô hơi mất tự nhiên, cúi đầu chọc chọc ngón tay vào nhau: “Ừm... Không ngủ được, sợ đánh thức cô Diễm cho nên ra ngoài đứng một lúc.”

“Cho nên đứng ở trên lan can sao?” Không hiểu sao giọng lại lạnh hơn một độ, mang phần trách cứ: “Sao giống như một đứa bé mười tám, mười chín vậy? Cô không biết việc đó nguy hiểm cỡ nào à?”

Tây Mễ ho nhẹ một tiếng, hơi chột dạ.

Cô nhìn hướng phòng ngủ, sợ đánh thức Diễm Giản, hạ giọng hỏi anh: “Anh Ứng, thật ra cô Diễm hoàn toàn không cần tôi chăm sóc mà? Blog của cô ấy...”

Ứng Khúc Hòa nói: “Ừ, trí nhớ của cô ấy vượt xa người thường, đầu lưỡi nhạy cảm, có thể nói được chính xác điểm đặc biệt của một món ăn. Nhưng chỉ số IQ của cô ấy lại như một cô bé tám tuổi, nói vậy có lẽ hơi mâu thuẫn, hiểu đơn giản hơn thì cô ấy thật sự khác với người thường, chung đụng với người khác rất đơn giản, có thể dễ dàng tin tưởng bất cứ ai.”

Tây Mễ cái hiểu cái không.

Ứng Khúc Hòa: “Không hiểu cũng không sao, làm bạn với cô ấy, cô sẽ không bị thiệt.”

“Ừ... quả thật nhờ ánh sáng của cô ấy, được hai vị nổi tiếng trên mạng theo dõi.” Tây Mễ gãi gãi ót, cảm thán từ tận đáy lòng: “Anh Ứng có bà xã như cô ấy thật là may mắn, tính cách của cô Điềm cũng không tệ.”

Ứng Khúc Hòa đang uống nước thì bị sặc, ho nhẹ vài tiếng: “Ai nói với cô, chị ấy là bà xã tôi?”

“Ừa... Không phải à?” Tây Mễ hơi ngạc nhiên.

Đè nén cơn ho sặc trong ngực xuống, Ứng Khúc Hòa thấp giọng giải thích: “Chị ấy là chị dâu tôi, hai người nổi tiếng trên mạng mà cô nói, một người là em dâu tôi, một người là anh cả tôi.”

“Chị... chị dâu?” Tim Tây Mễ đập rất nhanh, muốn tám tiếp nhưng lại cố gắng kìm chế mình câm miệng.

Vị trí hiện tại của cô, cùng lắm cũng chỉ là bảo mẫu nhỏ được Ứng Khúc Hòa thuê tạm thời cho chị dâu anh. Để cô dùng thân phận bạn bè chung chạ với Điềm Giản đã cho cô đủ mặt mũi rồi, cô không thể được voi đòi tiên nữa.

...Trấn cổ đêm ngắn ngày dài, Điềm Giản đi nghỉ sớm, thức dậy cũng sớm.

Cô gái hé mắt trở mình, nhìn thấy Tây Mễ mang hai quàng thâm to tướng đang ôm di động lảng lạng cười ngây ngô. Cô gái dùng ngón tay chọc chọc bả vai Tây Mễ, “Mễ Mễ, cậu đang cười gì vậy?”

Tây Mễ quay đầu nhìn cô gái, xoay người gác chân lên người cô gái, cho cô một cái giường ừ.

Điềm Giản xoa xoa mặt có hơi thẹn thùng.

... Mễ Mễ quá nhiệt tình rồi!

Tây Mễ không che giấu được sự hưng phấn trên mặt, ngồi dậy nói cho cô gái biết: “Giản Giản, cảm ơn cậu, vì có em dâu và ông xã cậu giúp tôi share video nên ban tổ chức chương trình ‘Mỹ vị Trung Hoa’ đã mời tôi tham gia thử so tài, được sắp xếp vào nhóm đầu bếp nổi danh trên mạng.”

Video được hai vị vô cùng nổi tiếng trên mạng share đêm qua, số lượng fan đã quá ba vạn, con số tăng lên này khiến cô rất thỏa mãn.

Điềm Giản vỗ nhẹ ót, ngây ngô nhìn cô.

Tối qua buồn ngủ quá nên đầu vừa chạm gối thì đã lăn ra ngủ luôn rồi, còn chưa kịp bảo ông xã và em dâu đi theo dõi blog của Tây Mễ.

... Điềm Giản không hề biết chuyện gì đang xảy ra.

“Mỹ vị Trung Hoa” kết hợp với trào lưu internet, không chỉ chọn ứng cử viên là đầu bếp truyền thống thử so tài, còn đặt biệt nhằm vào các đầu bếp nổi tiếng trên mạng.

Đầu bếp nổi tiếng trên mạng phải có lượt view nhất định trên blog, không phải đầu bếp truyền thống, được chia thành một nhóm dự thi, đây cũng là phần thi được những dân mạng mong đợi nhất.

Công bố danh sách những đầu bếp trên mạng dự thi, tổng cộng có bốn người: Đậ Đậ mỹ thực, Ông chú JN, Phòng bếp nhỏ Nam Tinh, Tây Tây Tây Mễ.

Ngoại trừ Tây Tây Tây Mễ, ba vị còn lại đều không xa lạ gì với dân mạng.

Nhóm đầu bếp nổi tiếng trên mạng phải thông qua vòng đấu loại, để ban giám khảo quyết định đi hay ở. Thông qua vòng đấu loại rồi, sẽ tiến hành PK trên cùng sân khấu với năm mươi đầu bếp truyền thống, cuối cùng loại ra hai mươi người, tiến hành trận đấu vòng tiếp theo.

Mỹ Thực Đạo, Đậ Đậ mỹ thực, Ông chú JN, Phòng bếp nhỏ Nam Tinh là bốn blog mỹ thực được những kẻ sành ăn theo dõi nhất định. Bốn người này đều ít xuất hiện, cũng không lộ mặt bao giờ, phong cách video cũng không giống nhau hoàn toàn.

Những người trên mạng tiếc hận sao Mỹ Thực Đạo lại không dự thi, rồi bắt đầu sôi nổi thảo luận về “Tây Tây Tây Mễ”. Vị “Tây Tây Tây Mễ” này từng qua lại với Mỹ Thực Đạo, lại có Tổng giám đốc bá đạo Ứng Sinh Nam share blog tỏ vẻ ủng hộ, tất cả mọi người đều ôm chút phần chờ mong.

Người dự thi cần đưa ra thông tin thân phận với ban tổ chức và ký hợp đồng. Tây Mễ trốn hôn, không mang theo chứng minh nhân chỉ, chỉ có thể dùng thân phận của bà chủ đăng ký. May mà cô tham gia nhóm nổi tiếng trên mạng, dù dùng thân phận của bà chủ, ban tổ chức cũng sẽ không công bố tên thật của cô.

Địa điểm làm việc tạm thời của “Mỹ vị Trung Hoa” là ở quán rượu trong khu vực trung tâm trấn cổ.

Ban tổ chức cố ý hỏi thăm địa chỉ nơi ở của Tây Mễ, xác định rõ lịch trình của cô, mua vé máy bay cho cô, cũng sắp xếp người đưa đón đến khách sạn.

Tây Mễ không ngờ nhóm nổi tiếng trên mạng lại được đối xử tốt như thế. Buổi chiều photo chứng minh nhân dân ra, trực tiếp đi đến quán rượu đưa tài liệu.

Lúc nhận tài liệu, nhân viên có hơi nghi ngờ: “Sao hình trong chứng minh lại không giống cô?”

“Hồi trước béo, giờ giảm béo thành công nên trẻ hơn chứ sao.” Tây Mễ cố ý đổi chủ đề, “Sao lần này ban tổ chức lại không mời Mỹ Thực Đạo?”

Anh nhân viên liếc mắt nhìn quanh, che miệng nhỏ giọng nói cho cô biết: “Tập đoàn Ứng thị là bên đầu tư chương trình, nghe nói Mỹ Thực Đạo không coi ai ra gì, không theo dõi blog của Ứng Sinh Nam, cho nên cấp trên yêu cầu lần này không được phép mời anh ta vào nhóm nổi tiếng trên mạng.”

Nói xong anh nhân viên nhìn cô một cái bằng ánh mắt nịnh hót: “Không phải tối qua Ứng Sinh Nam theo dõi blog của cô rồi ư? Còn share bài blog của cô nữa, hai người biết nhau à?”

“Không không không, sao tôi có thể quen biết được ông chủ lớn bậc đó chứ?” Tây Mễ lắc lắc đầu, “Có lẽ anh ta cảm thấy... đồ ăn tôi làm rất đặc biệt? Muốn cho người mới nổi tiếng trên mạng như tôi một cơ hội?”

Anh nhân viên ho nhẹ một tiếng, yên lặng cười nhạo cô: Làm gì có người nổi tiếng nào có ba vạn fan? Quả thật là tự xem trọng mình rồi.

Tây Mễ không ngờ ông xã Điềm Giản lại nhỏ mọn như vậy. Không theo dõi blog của nhau sẽ không cho người ta tham gia cuộc thi, nên cô có thể tham gia cuộc thi là vì có quan hệ với Điềm Giản?

Những người đi trước thường nói: May mắn cũng là một phần của thực lực, xem ra quả thật là như thế.

Tây Mễ nhìn lướt qua hợp đồng, liền đặt bút ký tên. Anh nhân viên bảo cô điền thêm một bản khai, cô đang chuẩn bị nằm bò lên bàn điền thông tin thì sau lưng có người đẩy nhẹ vai cô, “Xin nhường chút.”

Cô lập tức cầm bản khai tránh ra, cô gái trẻ tuổi đi tới, ném một xấp tài liệu lên bàn. Anh nhân viên nhặt tài liệu lên liếc qua, kinh ngạc nhìn cô gái: “Cô là ‘Phòng bếp nhỏ Nam Tinh’?”

Cô gái “Ừ” một tiếng: “Xem còn thiếu gì không?”

Vẻ mặt anh nhân viên si mê nhìn thần tượng, Tây Mễ cảm thấy quá khoa trương rồi, dù sao cô cũng không thể hiểu được cái cảm giác mēm mộ bao lâu rồi cuộc cũng có thể thấy thần tượng thật này, bởi vì cô không có thần tượng.

Tây Mễ ngồi xồm ở một góc, vừa điền bản khai, vừa dò xét Nam Tinh, đối phương có mái tóc đen thẳng dài đến eo mà cô hậm mộ nhất, rất biết cách ăn diện, cô gái mặc một chiếc váy liền màu đen lộ vai bó eo, xẻ tà khoe chân, lộ ra một bắp chân mảnh khảnh trắng nõn.

Cô gái gợi cảm khiến Tây Mễ hậm mộ đến đui mù.

Thì ra đầu bếp nữ còn có thể ăn mặc như vậy...

Cô sờ sờ mái tóc ngắn của mình, bỗng nhiên hơi tự ti.

Điền bản khai xong, cô đi ra cùng Nam Tinh, dừng lại trước cầu thang gỗ hẹp mang phong cách cổ xưa, cố ý nghiêng người để Nam Tinh đi trước.

Nam Tinh liếc nhìn cô, chưa vội đi, hỏi cô: “Chúng ta đã từng gặp nhau à?”

Cô lắc đầu, tỏ ý chưa từng.

Một nữ đầu bếp xinh đẹp như vậy, nếu cô gặp qua rồi thì nhất định sẽ nhớ rõ.

Nam Tinh cười cười: “Thiết Khoái của cô quả thật không tồi, ít nhất kỹ thuật cắt không tệ.”

Được khen, hai mắt Tây Mễ sáng ngời, vội nói: “Cảm ơn!”

“Cảm ơn tôi làm gì?” Giọng Nam Tinh hơi lạnh, “Tôi không khen cô.”

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Editor: Nana Trang

Cái này... không phải gọi là kích lệ sao? Vẻ mặt Tây Mễ khó hiểu, đưa mắt nhìn Nam Tinh xuống lầu, nhìn cô ấy lên một chiếc xe màu đen.

Đi ra khỏi quán rượu, Tây Mễ gọi một chiếc xe quay về khách sạn, ngồi trên xe lướt blog, không lâu sau thì nhận được tin nhắn của ban tổ chức gọi tới.

Đề tài cuộc thi đã định, là món ăn dân dã.

So với nhóm truyền thống, đề tài của nhóm nổi tiếng trên mạng càng xảo trá hơn, bởi vì ít người nên cảnh quay càng tập trung hơn, cộng thêm phối hợp với bên mạng, tỉ lệ người xem nhất định sẽ không kém.

Thị trấn cổ Đường Tây kế núi gần sông, quả thật là một nơi sản sinh món ăn dân dã. Nguyên liệu để thi đấu có thể do bên chương trình cung cấp, cũng có thể do tuyển thủ dự thi tự mình mang theo, cái này không có hạn chế.

Cách ngày thi đấu còn hai ngày, đủ thời gian để tìm nguyên liệu nấu ăn rồi.

Tây Mễ vội vàng đóng dấu tư liệu ngay cả cơm trưa cũng không ăn, trở lại khách sạn nhìn thấy Diêm Giản ngồi ở trên bậc cửa, ỉu xìu như trái

dưa chuột, nhũn như con chi chi ngẩng mặt lên nhìn cô, "Mế Mế, mình đói..."

Bà chủ trong quầy bất đắc dĩ nói: "Cô gái Điềm Giản này sống chết không chịu ăn đồ do chị làm, chê đây dầu mỡ, khó ăn, em mau giải quyết vấn đề thức ăn cho cô nàng này đi, chị chịu không nổi rồi."

Khẩu vị của Điềm Giản đã bị Ứng Sinh Nam nuôi hư rồi, tay nghề bình thường hoàn toàn không thỏa mãn được cô ấy. Mùi vị, màu sắc thức ăn hơi tệ chút thì cô ấy có thể sẽ chau mày rất lâu.

Lúc này thấy Tây Mế trở về, so với thấy Ứng Khúc Hòa còn thân thiết hơn, bụng đói ục ục ôm lấy cánh tay cô lắc lắc.

Hoàng hôn buông xuống, những ngọn đèn lồng trên đường phố sáng lên.

Tây Mế cầm lồng đèn đi đến vườn rau ở sân sau hái dưa hấu, lúc trở lại phòng bếp thì thấy Ứng Khúc Hòa đứng ở trước bàn ăn, nhỏ giọng nói gì đó với Điềm Giản.

Tây Mế ôm một quả dưa hấu lớn đứng ở ngưỡng cửa, gõ vào cửa gõ dầy dầy phong cách cổ xưa: "Tôi có thể vào không?"

"Vào đi." Ứng Khúc Hòa xoay người lại, nhìn thấy cô gái ôm một quả dưa hấu lớn.

Dưa hấu ở trong ngực làm cho khuôn mặt nhỏ của cô gái đã nhỏ nay càng nhỏ hơn. Nếu so ra thì mặt cô chắc hẳn bằng một bàn tay...

Trong mắt anh, Tây Mế nhỏ nhắn, có chút đáng yêu.

Tây Mế ôm dưa hấu vui vẻ đi qua mặt anh, đặt dưa hấu lên tấm thớt, sau đó lấy một cái nồi đổ nước vào chuẩn bị nấu nước, bỗng "Ồi" một

tiếng: "Khí đốt thiên nhiên ngừng rồi."

Nguyên liệu chính của kiến trúc khách sạn là lấy gỗ làm chính, bà chủ lo sẽ dẫn tới hỏa hoạn nên cả một khách sạn chỉ có một phòng bếp này. Tây Mễ nhìn khắp nơi, phòng bếp có bếp lò đất nguyên thủy nhất, ở góc tường còn đặt mấy bếp củi, quả quyết: "Tôi đi đốt bếp lò."

Cô vừa nói xong, Ứng Khúc Hòa liền cắt ngang cô: "Cô định làm gì?"

Tây Mễ ôm một bó củi, nhìn anh nói: "Dưa hấu hai món, dùng ruột dưa làm "Dưa hấu song phụng", còn vỏ thì làm "Tuyết sơn phi tầm"."

Nghe thấy cái tên đã cảm thấy hơi mát, Ứng Khúc Hòa vốn không có khẩu vị lại có chút thèm ăn, thậm chí có chút vội vã. Anh đi tới, giành lấy bó củi nhỏ trong tay cô: "Tôi giúp cô."

Tây Mễ nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn Ứng Khúc Hòa.

Anh vẫn mặc sơ mi trắng, quần tây đen. Tây Mễ rất khó tưởng tượng ra khi anh mặc bộ đồ này ngồi xuống đốt củi...

Ứng Khúc Hòa "thân thiết" thiếu chút nữa khiến cô quên rằng, anh là ông chủ lớn của Ứng Thực Hiên, là giám khảo độc miệng của "Mỹ vị Trung Hoa."

Nhân vật lớn như vậy giúp cô đốt củi, khiến cô cảm thấy rất khó tin.

Có một loại ảo giác... đẹp trai nứt trời, mang theo thiên khí đột nhiên xuống đồng ruộng chọn phân heo vậy.

Nếu không phải Diễm Giản ngồi bên cạnh, Tây Mễ thật sự chột dạ run rẩy.

Tây Mễ cắt quả dưa hấu, lén nhìn Ứng Khúc Hòa đang thêm củi, thấy anh một tay cầm củi một tay cầm bật lửa, một đốm lửa nhỏ không ngừng

đốt khúc củi to bằng cánh tay, không hề có xu hướng nhen nhóm lửa.

Dùng bật lửa đó đốt khúc củi to đó cháy mới gặp quý đây...

Tây Mễ muốn tới giúp anh, nhưng lại do dự, như vậy có khiến cho ông chủ lớn anh cảm thấy xấu hổ không?

Điền Giản ôm Ipad chơi "Cầu Cầu đại tác chiến", đang say sưa vui vẻ cùng một đám học sinh tiểu học, tiếng rống giận của đám học sinh tiểu học ở trên kênh Thế giới phá tan bầu không khí xấu hổ ở phòng bếp.

"Điền Tâm Giản đại vương! 15 khắc địa cầu chị cũng ăn! Tính người đâu rồi!"

Điền Giản lầm bầm một tiếng: "Ăn thì ăn thôi, ai bảo ban này ăn chồng chị!"

Trong trò chơi Điền Giản đã là siêu cấp đại cầu thống trị Trung Quốc, một đám tiểu cầu tránh né không kịp, một phân thân của Điền Giản cũng có thể ăn bọn họ.

Trong Ipad truyền đến giọng nam trầm lắng lười biếng: "Vợ à, ăn tên thứ hai báo thù cho anh, vừa rồi nhóc đó ăn anh mười hai lần!"

Sau đó lại truyền đến âm thanh non nớt của một đứa bé: "Em khinh! Điền Tâm Giản đại vương đừng nha! Em muốn tổng giám đốc bá đạo Tiểu Ứng xác nhận em không ăn chồng chị! Thả cho chúng em một con ngựa! Thả cho chúng em một con ngựa! Trận đấu lập tức kết thúc ngay, chỉ còn mấy giây nữa thôi! Hiện tại chị muốn ăn em, số cấp của em khó mà giữ được nha!! Trước đó đánh hơn mười phút là vô ích rồi!"

Cầu xin tha thứ đã muộn, Điền Giản nhanh chóng thả một phân thân, nuốt lấy toàn bộ của người đó. Trong nháy mắt đánh về trước giải phóng, thứ hạng của người đó trở lại con số ngược. (thứ cho t cái đoạn game này t

chẳng hiểu gì =.=")Tây Mễ còn đang suy nghĩ Điem Giản và chồng cô ấy đang chơi trò gì, bên kia Ứng Khúc Hòa ngoắc tay với cô: "Cô lại đây."

Tây Mễ nhanh chóng thả con dao và đưa hấu trong tay xuống, lau lau tay đi qua. Ứng Khúc Hòa chỉ vào chỗ củi vế mặt đứng nhìn cô: "Có phải củi này có vấn đề không?"

"... Khụ." Tây Mễ ho nhẹ một tiếng, xòe tay ra, ý bảo a đưa bật lửa cho mình.

Ứng Khúc Hòa đưa bật lửa qua, ngón tay lạnh buốt chạm nhẹ vào lòng bàn tay cô, mang theo chút hơi nóng, Tây Mễ lấy bật lửa nhanh chóng rút tay về, hai lỗ tai lập tức đỏ lên.

Người đàn ông ngồi ở trên ghế đầu nhỏ, rơm rạ khô bừa bộn khắp nơi, vách tường đen ngòm sau lưng đối lập triệt để với áo sơ mi trắng của anh.

Tựa như một viên bạch ngọc nhàn rỗi ngâm trong một đồng bùn, sinh sôi nảy nở đến nát bét. Cô ôm một bó rơm, thuần thục cuộn thành tròn, nhóm lửa nhét vào trong bếp, đọi lửa nổi lớn rồi nhét củi vô trong, rơm dẫn cháy đốt củi, lửa phần phật văng khắp nơi.

Tây Mễ dùng cặp gắp than đào súc lửa trong bếp lò, lửa đỏ tựa như trở thành ánh sáng rạng rỡ trong mắt cô, sáng ngời trông suốt.

Tây Mễ cập nhập chuyên môn cho anh: "Muốn đốt bếp lửa này, trước tiên phải dùng rơm dẫn lửa, chứ cái bật lửa nhỏ xíu đó không đốt được củi đâu." Cuối cùng vỗ vỗ tay, quay đầu lại thì thấy vẻ mặt nghiêm túc của Ứng Khúc Hòa.

Bỗng chốc cô lại nghĩ tới con chó săn kia, gần như phản xạ có điều kiện mà run lên.

Cô cẩn thận trở lại chỗ cũ, Ứng Khúc Hòa ngồi nghiêm chỉnh trước bếp lò, nhìn chăm chăm vào lửa mạnh hỏi cô: "Dưa hấu song phụng làm thế nào?"

Tây Mễ lấy một nồi hấp, dùng muôi gỗ cẩn thận khoét ruột dưa, "Cách làm rất đơn giản, bây giờ trời nóng, Đằm Giản không có khẩu vị cho nên tôi quyết định làm thử món này. Trước tiên khoét ruột dưa hấu ra, cho vào trong bát hầm lên, sau đó là bỏ chân giò hun khói, gà xé, hạt sen tươi, nhân, nhân hạch đào, nhân hạt thông, nhân quả hạnh vào."

Trong lúc nói chuyện Tây Mễ đã bóc xong viên hạt sen cuối cùng, ném vào trong bát rồi đậy kín nắp, nước trong nồi cũng bắt đầu sôi sùng sục. Cô lấy bát ra bỏ vào trong nồi, nói tiếp: "Hầm trong nước hai tiếng là được, món ăn này là rất được Từ Hi thái hậu thích đấy."

Ứng Khúc Hòa không tưởng tượng ra được dưa hấu hầm trong nước sẽ có mùi vị gì, nhưng nhìn cô cẩn thận sắp xếp nhân quả thì vô cùng cảm thấy cảnh đẹp ý vui, có phần mong đợi, "Này, "Tuyết sơn phi tằm" là gì vậy?"

Tây Mễ dùng ngón tay ấn vỏ dưa, dao phay "soạt soạt soạt" bay nhanh trên thớt, vỏ dưa tờ mảnh quét qua trên sống dao, dùng dao làm khay cho vào trong chậu nước bên cạnh.

Vỏ dưa tờ lập tức tán ra ở trong nước, từng sợi chìm nổi trong nước như kim chỉ.

Sau đó mang một hộp kem tươi tới, dùng thìa sắt làm thành hình nón, phủ lên trên ít vỏ dưa xanh nhạt như ngọn núi tuyết trắng, trang trí một phen, cảm giác mát lạnh đập vào mặt.

Ứng Khúc Hòa ngồi xồm ở trước bếp lò hơn hai tiếng, áo sơ mi trắng đã biến thành màu xám, thời gian trở về phòng thay quần áo đủ để hai cô gái bưng đồ ăn về lại phòng.

Mùi vị của dưa hấu song phụng có chút ngoài dự liệu của anh, nhân quả non giòn bắn ra giữa kẽ răng, hương nước quả trôi nổi ở đầu lưỡi, áp chế bức bối của mùa hè oi bức mang đến.

Bởi vì không có món chính, Tây Mễ dùng cơm thừa ở trong nồi chiên thành màu vàng óng, bọc bột đậu nành lại, vị mềm dẻo có hơi giống bánh dày.

Sau khi ăn xong được nửa tiếng, ba người ngồi ở dưới dàn dây nho trong sân hóng mát, trăng rằm trên đỉnh đầu sáng ngời, gió đêm thổi mát rượi. Ăn món đồ ngọt "Tuyết sơn phi tâm" này, trong trái tim dường như có bơ sữa nhét vào, rất thỏa mãn.

Thật ra món ngọt này không có vật liệu gì đặc biệt, đặc biệt nhất hẳn là nằm ở dao pháp của Tây Mễ. Bởi vì vỏ dưa quá mảnh, phối với kem nhãn nhụy, vị mát giòn khiến đầu lưỡi người ta run lên.

Lần đầu tiên Ứng Khúc Hòa ăn món ăn thanh lạnh như vậy, vị tươi mới trên đầu lưỡi khiến anh muốn ngừng mà không được. Anh tiếp xúc rất nhiều đầu bếp nổi tiếng, dựa trên mùi vị thì món Tây Mễ làm không tính là tốt nhất, nhưng trên sự sáng tạo và mới lạ của món ăn thì nắm vững vô cùng tốt.

Ứng Khúc Hòa chân thành bội phục cô gái này.

Nhưng hai mươi lăm tuổi, trù nghệ đã tinh tế dày dặn như vậy, chạy xuôi với mặt trái thể chất thì đỡ bao nhiêu mồ hôi mới có thể đạt tới trình độ này?

"Đề mục dự thi của cô là gì? Nhận được thông báo của bên ban tổ chức chưa?" Ứng Khúc Hòa đặt muống xuống, ngược mắt hỏi cô.

Tây Mễ sừng sốt một chút, hỏi ngược lại: "Anh là giám khảo, anh không biết sao?"

Ứng Khúc Hòa: "Bên ban tổ chức tăng lên mức độ khó của nhóm nổi tiếng trên mạng, mỗi người các cô nhận được đề tài không giống nhau."

Tây Mễ chớp chớp mắt: "Của tôi là món ăn thôn quê."

"Nghĩ ra làm món gì chưa?"

Cô suy nghĩ hồi lâu, lắc lắc đầu: "Không có, cho nên ngày mai quyết định đi siêu thị dạo xem có nguyên liệu gì thích hợp nấu món ăn thôn quê không."

"Thị trấn cổ Đường Tây dựa núi gần nước, không thiếu món ăn thôn quê đâu, đi siêu thị không bằng tự mình lên núi một chuyến."

Vẻ mặt Ứng Khúc Hòa lại trở nên nghiêm túc, đôi mắt sâu thẳm như mực nước nồng đặc trong nghiên mực, chỉ nhìn vào bạn, sẽ khiến bạn cảm thấy có một luồng không khí lạnh cuốn tới, rét căm căm.

Thật ra Tây Mễ không thích lên núi, nghe thấy từ "lên núi" này thì mày nhùi chặt lại, trái tim cũng run lên.

Ứng Khúc Hòa cố gắng thả lỏng giọng điệu cho mềm đi, "Cần người miệng mềm, không duyên không có ăn đồ tốt của người khác, xem như báo đáp, tôi đi theo cô lên núi kiếm nguyên liệu." Giọng nam trầm thấp như bia ướp lạnh chảy vào cánh cửa lòng nóng bỏng của cô, một luồng mát lạnh thấm thấu trái tim.

Tây Mễ cảm thấy Ứng Khúc Hòa quá khoa trương rồi, món ăn thôn quê thôi, trong siêu thị có thể mua được nguyên liệu, cần gì lên núi?

Cô vừa có suy nghĩ này, đã bị Ứng Khúc Hòa nghiêm khắc phê bình: "Có phải cô cảm thấy được vào thi quá mức dễ dàng có phải không? Cho nên cảm thấy thắng thua đều không quan trọng? Hay cảm thấy trừ cô ra, sân đấu sẽ không có đầu bết lợi hại hơn? Sáng tạo món ăn dĩ nhiên có thể

tăng thêm phần thắng, nhưng cô đừng bên thứ quan trọng nhất của thức ăn, là vị."

(Giải thích về trò chơi Cầu Cầu đại tác chiến: Là một tiểu cầu cố gắng thành đại cầu, ăn những cầu cầu nhỏ hơn mình có thể là có thể biến lớn. Chỗ biến thái nhất của trò chơi này chính là, khó khăn lắm mới trở thành đại cầu, khó khăn lắm mới cầm được vài danh hiệu, nhưng mấy giây cuối cùng của trận đấu mà bị người ăn tươi nuốt sống đánh về trước giải phóng, quả thật tức hộc máu mà~~~)

EM LÀ CÔNG THỨC MỈ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Rốt cuộc vẫn chỉ là một cô gái nhỏ, bị người đàn ông này dạy dỗ như vậy thì có hơi không cam lòng, sinh ra tâm trạng mâu thuẫn. Tây Mễ nhìn Ứng Khúc Hòa, cảm thấy chàng chó săn trẻ tuổi trước mặt này dường như chính là lão chó săn già che dấu uy nghiêm* trong nhà kia.

(* dù bề ngoài bình thường, không có gì lạ nhưng vẫn tạo ra cảm giác uy nghiêm đáng được tôn kính)

Ngay cả giọng điệu dạy dỗ cũng giống y xì.

Nhớ tới cái quan niệm trọng nam khinh nữ của ông nội, bất kể cô làm cái gì cũng đều sai, đều không được chấp nhận. Lòng Tây Mễ không khỏi tràn ngập uất ức, đáy mắt đè nén sự không cam lòng, nắm chặt tay lại, đột nhiên đứng dậy, trừng mắt anh nói: “Anh nói rất đúng, tôi quá may mắn, quá dễ dàng lấy được số báo danh này, nên không biết trân trọng!”

Giọng nữ mềm mại bỗng trở nên kiên cường, tựa như bị đâm phải chỗ đau đớn nào đó. Ánh mắt yếu mềm luôn sợ sệt nhìn anh cũng bỗng trở nên kiên nghị, dường như từ một con thỏ trắng nhỏ biến thành một con nhím đang xù lông vậy.

Tây Mễ nắm chặt tay về phòng, để lại hai người Ứng Khúc Hòa và Điềm Giản ngồi dưới giàn nho.

Điềm Giản đút một miếng “Tuyết Sơn phi tầm” vào trong miệng, quanh môi dính một vòng kem trắng, thè lưỡi ra liếm liếm. Cô ấy nhìn hướng Tây Mễ rời đi, nháy mắt mấy cái, duỗi một ngón tay ra chọc cùi chỏ Ứng Khúc Hòa, yếu ớt nói: “Lão Khúc, em làm Mễ Mễ giận rồi à?”

Ứng Khúc Hòa nhướn mày lên, vẻ mặt vô tội: “Em có nói gì đâu?”

Điềm Giản: “Em dữ với Mễ Mễ phải không?”

Anh cẩn thận nhớ lại đoạn đối thoại vừa rồi, cũng không cảm thấy có gì không ổn. Điềm Giản bổ một nhát dao sắc bén: “Lão Ứng nói đúng, em như thế sao tìm được bạn gái chứ, toàn bị em làm cho tức đến bỏ đi thôi.” Cúi đầu xuống lăm lăm với điện thoại: “Đáng đời lão xử nam...”

“...” Ngực Ứng Khúc Hòa nghẹn ứ máu.

Điềm Giản là một cô gái tốt, bị anh cả của anh dạy thành cái đức hạnh này, bị Điềm Hạo cắt chân chó cũng đáng đời.

Năm giờ sáng, trời vừa tờ mờ, mưa rơi xuống trần cổ.

Oi bức mây ngày cuối cùng cũng được trận mưa nhỏ tươi mát này tưới bớt. Tây Mễ mặc áo mưa đi ra khỏi khách sạn, vừa lúc gặp bà chủ ra ngoài mua đồ ăn về, gọi cô lại: “Tây Mễ, em làm gì vậy?”

Vì không muốn tóc bị ướt mưa, Tây Mễ kéo sụp mũ áo mưa xuống, thắt chặt dây chun lại, chỉ lộ ra gương mặt nhỏ cỡ bàn tay.

“Em lên núi tìm nguyên liệu nấu ăn cho trận đấu ngày mai.”

Bà chủ vội kéo cô vào, chỉ trời, hùng hùng hổ hổ: “Em có bệnh không đó? Mưa lớn như thế mà em lại lên núi? Bà cô lỗ mãng của tôi ơi, em không có não sao?”

“...” Ý Tây Mễ đã quyết, tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Cô không thể để cho Ứng Khúc Hòa xem thường cô, không thể thua trận đấu để ông nội Tây chế giễu.

Cô muốn mọi người biết rõ, nữ cũng có thể làm một đầu bếp giỏi, cũng muốn trở thành một trù thần chân chính được người người kính trọng.

Mưa bắn tóe từ trên mái ngói hiên xanh xuống, văng khắp nơi như kim bạc rời chỉ, rơi bộp xuống nền đá xanh, tóe ra vô số bọt nước. Tây Mễ lưng đeo một cái gùi trúc xông vào màn nước, không ai ngăn được.

Bà chủ tức giận chần, dùng giọng địa phương mắng một câu về phía màn mưa: “Bà cô lỗ mãng!! Về đây cho tôi!”

Bóng lưng nhỏ óng ánh màu xanh kia không hề quay đầu, biết mất trong mưa giăng đầy trời.

Xem dự báo thời tiết, tầm sáu giờ mưa sẽ ngừng, không ngờ đường núi lại quanh co lầy lội, khó đi như thế, đến giữa sườn núi đã là tám giờ, nhưng mưa vẫn chưa ngừng.

Tây Mễ tìm một cái chòi ở lưng chừng núi để tránh mưa, trên trời mây đen nặng trĩu, gió lạnh gào thét, giữa kẽ mây không hề có một tia sáng. Rõ ràng đã là tám giờ, là lúc mặt trời phải lên cao rồi, vậy mà trời lại trầm như mới sáu giờ.

Mưa không chỉ không ngừng, mà thậm chí còn bắt đầu sấm chớp, sét đánh ì ùng.

Một tia sét bổ xuống, cả bầu trời sáng ngời, thế mưa to tới tấp, rơi xuống đường núi lầy lội, khiến đường núi vốn khó đi bị quấy thành từng vũng bùn.

Nhìn cảnh vật xung quanh, tứ chi Tây Mễ hơi run rẩy, mưa to không ngừng, đường núi gập ghềnh lầy lội, rừng cây u thảm sau lưng, khiến cô

nhớ tới một chuyện từ nhiều năm trước.

Từ đó cô đã không dám lên núi một mình nữa.

Một cô bé nhiệt tình yêu nấu nướng dốc lòng trở thành một trù thần, đã từng vì một món ngon mà đội mưa theo bà nội lên núi. Nửa đường mưa to như trút nước, bùn lầy đá lớn chặn ngang đường, bà nội và cô bé mười một tuổi bị nhốt trên núi.

Ngày đó cũng giống hôm nay.

Dự báo thời tiết báo là ngày mưa nhỏ, không ngờ biến thành ngày mưa to nhất trong mấy năm gần đây.

Lúc cô bé tỉnh lại trong bệnh viện thì đã hôn mê ba ngày, thân thể bà nội đã lạnh buốt.

Nghe thành viên đội cứu hộ tìm được bọn họ nói, bà nội cuộn mình ôm chặt cô, lúc tìm được người đã mất độ ấm, đến tận khi được đẩy vào nhà xác, cơ thể cứng ngắc vẫn giữ nguyên tư thế ôm cháu gái.

Từng gốc cây sau lưng bị gió thổi nghiêng trái ngã phải, phát ra tiếng rít gào như dã thú. Hơi lạnh từ dưới chân Tây Mễ truyền lên, khiến cô sợ tới mức ngồi bệt xuống đất, mặt chôn giữa hai chân không dám nhúc nhích.

Ứng Khúc Hòa mặc một bộ áo mưa màu đen, đi dọc theo đường núi duy nhất lên trên, cuối cùng nhìn thấy cô gái nhỏ ở căn chòi ở lưng chừng núi. Ôm chân ngồi dưới đất, mặc áo mưa màu xanh, cuộn mình thành một đống, cả người đang lạnh run.

Ứng Khúc Hòa chạy vào chòi, lau nước mưa trên mặt, nước chảy trên người như trút.

Cô gái nhỏ dường như không phát hiện anh đã tới, anh từ trên cao nhìn chăm chăm xuống đồng xanh óng ánh này, thấy trong cái túi sau lưng cô có vài vật nhỏ vụn được bọc kín bằng túi nilon, không biết là cái gì. Ứng Khúc Hòa đứng lại, thấy cô gái nhỏ không hề phản ứng, chẳng lẽ ngủ rồi?

Nhưng người vẫn đang run rẩy.

Ứng Khúc Hòa muốn mở miệng gọi cô, lời đến bên miệng đột nhiên lại không biết nên gọi gì cho phải.

Gọi Mẹ Mẽ như mọi người? Có gần gũi quá không?

“Này.” Anh gọi một tiếng. Tây Mẽ không hề phản ứng.

“Này, tôi nói này...” Anh duỗi một ngón tay ra, chọc nhẹ lên đỉnh đầu cô: “Về thôi.”

Lúc này Tây Mẽ run dữ dội hơn.

Anh lại dùng ngón tay chọc chọc, thấy cô không phản ứng, dứt khoát ngồi xổm xuống, chọc vào đầu gối, rồi cánh tay cô...

Cuối cùng không nhịn được nữa, kéo mũ áo mưa của cô xuống, vì bị nhiễm tĩnh điện nên mái tóc ngắn ngắn gần như nổ cái bùm trong không khí. Lúc này cô gái mới nhúc nhích, bắt đầu nức nở, trong cổ họng phát ra tiếng hu hu.

Tiếng hu hu này là sao?

Ứng Khúc Hòa sững sốt một lúc mới phản ứng lại được, là... khóc ư?

Chẳng lẽ tối qua anh thật sự nói hơi quá đáng rồi?

Anh nhìn mấy cọng tóc bị nổ trên đỉnh đầu cô gái, không nhịn được đưa tay ra xoa xoa, xúc cảm hơi rấp khiến anh nhất thời không muốn rút tay

về, cũng nhân tiện cảm nhận kích cỡ đầu cô.

Cái đầu này quả thật là con mẹ nó nhỏ mà.

Một tay anh đã phủ hết được rồi.

“Được rồi, đừng khóc.” Ứng Khúc Hòa chưa bao giờ cảm thấy mình kiên nhẫn như thế này, nhớ tới anh cả anh, hình như cũng dễ dàng Điềm Giản như vậy. Tự dưng anh thấy hơi cảm khái, dĩ con nhóc Điềm Giản như năm tuổi đó cực kỳ phí công, tuổi cô gái này không nhỏ lắm, có lẽ không tốn công dễ là bao nhi.

Không ngờ cô gái vừa ngẩng mặt lên trông thấy anh đã “oa” một tiếng khóc lớn.

Gương mặt nhỏ trắng bệch không có chút máu, môi cắn đến bật máu, hai mắt vừa đỏ vừa sưng. Con bà nó, đâu còn là cô gái nhỏ ngoan ngoãn kia nữa, đây rõ là nữ quỷ mà!!

Tây Mễ ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt lạnh tanh của Ứng Khúc Hòa, mi tâm nhíu lại, đôi mắt thăm thẳm xinh đẹp luôn lộ ra sự uy nghiêm, khiến cô đột nhiên nhớ tới ông nội.

Sau khi bà nội mất, ông nội không còn đối xử tốt với cô như trước nữa, ông nội và các sư huynh đệ đều cho rằng bà nội mất là do lỗi của cô. Tự trách lại chôn chặt trong lòng cô, không chỉ không gỡ bỏ được, còn theo thời gian dần trở nên trầm trọng hơn.

Ứng Khúc Hòa hơi bực bội vò rối tóc cô: “Đừng khóc nữa.”

Khóc cái lông ấy!

Lại nhẹ nhàng xoa xoa tóc cô.

Tây Mễ hít mũi một cái, nước mũi lại chảy ra.

Ứng Khúc Hòa không nhìn nổi nữa, lắc đầu thờ dài.

Lấy khăn tay từ trong túi quần ra, đưa cho cô: “Tự lau đi.”

Tây Mễ tiếp lấy khăn từ trong tay anh, xì mũi một cái. Tiếng động này suýt chút nữa khiến Ứng Khúc Hòa phát điên, cô nhóc này lấy khăn tay của anh lau nước mũi! Lau nước mũi...

Đàn ông Xử Nữ hơi không nhịn được...

Không phải, là hoàn toàn không thể nhịn được...

Được rồi, cố nhịn đi, đưa khăn tay qua không phải để cho cô lau nước mũi sao?

Lòng Ứng Khúc Hòa chưa bao giờ phong phú như thế này, đứng dậy nhìn nước bùn không ngừng chảy xuống bên ngoài, như một Hoàng Hà nhỏ chảy xiết.

Anh nhướn mày nói: “Mau đứng lên, về sớm chút, không biết bao giờ mưa mới ngừng, trên núi không an toàn đâu.”

Tây Mễ ngồi dưới đất giật giật, Ứng Khúc Hòa ghét bỏ liếc cô một cái: “Muốn tôi kéo cô lên sao?”

“... Tôi, tê chân rồi.” Tiếng Tây Mễ khản đặc.

Ứng Khúc Hòa lại ngồi xồm xuống, một tay túm lấy bắp chân cô, xoa nhẹ, Tây Mễ run bần bật. Anh lạnh lùng nói: “Đừng nhúc nhích.”

Quả nhiên Tây Mễ ngoan ngoãn không động đậy.

Lực tay Ứng Khúc Hòa không nhỏ, xoa bắp chân nhức mỏi cho cô. Tây Mễ cắn răng không nhúc nhích, cảm giác thật sự... vô cùng đau.

Lúc đứng dậy, Ứng Khúc Hòa vươn tay ra, cô bắt lấy tay anh, hơi dùng sức đứng lên. Ứng Khúc Hòa đi vào trong mưa trước, mưa đã nhỏ dần, bọt nước bắn lên áo mưa màu đen của anh rồi lại trượt xuống dưới.

Thân thể đàn ông cao lớn mặc áo mưa màu đen rất có mùi vị, đứng trong mưa tựa như một kiếm khách áo đen cổ đại lạnh lùng nghiêm nghị, đội mũ áo trên đầu, tự nhiên lại thêm phần thần bí.

Lúc này Tây Mễ mới hiểu, thì ra một người đàn ông đẹp trai chân chính, không chỉ có giá trị nhan sắc cao chót vót, mà còn phải có khí chất.

Có thể mặc một cái áo mưa bình thường mà sinh ra được khí chất kiếm khách thần bí, chắc chẳng còn ai ngoài Ứng Khúc Hòa.

Kiếm khách thần bí nghiêng đầu, vẻ mặt không kiên nhẫn vẫy tay với cô: “Lại mất hồn gì nữa? Chạy ra mau lên.”

Cảm giác thần bí nêu trên hoàn toàn vỡ vụn, cô “A” một tiếng, xoa xoa cái mũi đỏ rực, cài mũ áo lên, xông vào trong mưa.

Đi xuống đường núi được mấy bước thì mưa ngừng. Bầu trời vừa nãy còn phủ đầy mây đen, giờ đã có một tia nắng xuyên qua.

Tây Mễ ngẩng đầu nhìn bầu trời, thò tay giữ chặt áo mưa của Ứng Khúc Hòa: “Anh Ứng, hết mưa rồi, chúng ta có thể lên núi.”

Ứng Khúc Hòa nhìn trời, nhớ tới dáng vẻ sợ mất hồn của cô vừa rồi ở chòi, nhìn cô: “Cô chắc chắn muốn lên núi nữa sao?”

Cô gật đầu chắc nịch: “Ừ, bà nội nói, nấm đại sau mưa là tươi ngon nhất, dùng mỡ heo, tỏi và lá sen đun như, hương vị cực kỳ tươi ngon.” Cô dừng lại một chút, chợt nhớ tới cái gì, hỏi: “Đúng rồi, anh Ứng, sao anh lại lên núi thế?”

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Editor: Nana Trang

Mưa tạnh, bầu trời quang đãng.

Ứng Khúc Hòa cởi mũ áo xuống, liếc nhìn đường núi lầy lội, lại cúi đầu nhìn nước bùn trên giày thì nhú chặt mày. Anh không trả lời ngay vấn đề Tây Mễ hỏi, mà lấy điện thoại ra gọi một cuộc.

Đưa lưng về phía Tây Mễ, nhỏ giọng nói hai câu với trợ lý ở điện thoại đầu kia:

"Tìm được người rồi, bảo Điềm Giản yên tâm đi."

"Ừm, khỏi cần lên núi, trông chừng Điềm Giản là được."

Ngắn gọn hai câu rồi cúp điện thoại, Tây Mễ liền hiểu ra.

Thì ra là có liên quan tới Điềm Giản nên anh Ứng mới lên núi tìm cô. Ứng Khúc Hòa cất điện thoại, giải thích nói: "Giản Giản lo cho cô, trong khách sạn tạm thời không có khách nam, nên tôi lên đây tìm trước."

Tây Mễ cúi người một góc chín mươi độ tiêu chuẩn về phía anh, "Thật ngại quá, gây phiền toái cho anh rồi. Đường trên núi không dễ đi, hay là anh xuống núi trước đi, tự tôi lên núi là được rồi. Anh nói đúng, thức ăn ngon hoàn toàn quyết định ở vị."

"Ừ, trẻ nhỏ dễ dạy." Ứng Khúc Hòa nhìn chăm chăm vào cái đầu nhỏ của cô, khước môi cong lên một góc độ như có như không, "Tôi đi với cô."

Hạ cánh tay có phần kích động nâng lên muốn đưa tới xoa xoa đầu tóc ngăn bị gió thổi loạn của cô.

Ngón trở khế nhúc nhích, dùng lý trí dẫn sự kích động này xuống.

Phải kiềm chế.

Vóc người cao lớn của người đàn ông đi phía trước, tốc độ thông thả từ tốn. Tây Mễ đeo cái gùi nhỏ sau lưng đi ở phía sau, nhìn bóng lưng vĩ ngạn của người đàn ông, không hiểu sao cảm thấy khí trường của người đàn ông mạnh mẽ, hơi thở bắt đầu dịu dàng hơn.

Thật ra cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng.

Có thể là vì Điềm Giản, người đàn ông này đối xử với cô cũng có chút ôn hòa nhỉ.

Bầu không khí im lặng trên đường đi có hơi lúng túng, cô bước nhanh lên trước, nhìn khuôn mặt nghiêng lạnh lùng đẹp trai, lấy hết dũng khí hỏi một câu: "Anh Ứng, vì sao... anh không thuê bảo mẫu chăm sóc Điềm Giản, mà lại là tôi?"

Ứng Khúc Hòa giương mắt nhìn đường núi còn dài xa tít, nói: "Bảo mẫu có tài nấu nướng tốt cũng không dễ tìm."

Giọng nam lành lạnh như mang theo chút gió lạnh sau cơn mưa, trong hơi thở của người đàn ông rõ ràng có từng cơn thở nhẹ sau khi mệt mỏi, trên mặt lại không hề có cảm giác chán chường. Trán của anh xuất ra mồ hôi vì vận động, dưới ánh mặt trời trong sáng sau cơn mưa khúc xạ ra ánh sáng long lanh bóng loáng, nổi bật làn da như bạch ngọc.

Sự im lặng bao quanh hai người, Tây Mễ cũng không biết phải nói gì. Cô và Ứng Khúc Hòa không quen thân, thân phận của hai người cũng khác nhau một trời một vực, anh là ông chủ lớn của Ứng Thực Hiên, là nhân vật truyền kỳ cô từng nghe các đầu bếp khác nói.

Chân chính tiếp xúc mới cảm thấy, thật ra cô cảm thấy anh cũng không phải là kiểu người xa vời không thể chạm tới như trong truyền thuyết.

Cảm giác rất... thân dân*.

(* tra trên baidu là khiến người ta vứt bỏ cái cũ mưu đồ cái mới, bỏ ác sang thiện)

"Anh Ứng, tôi cảm thấy anh không giống như lời người ta đồn."

Ứng Khúc Hòa liếc mắt sang, dừng ở trên người cô: "À? Đồn thế nào?"

Tây Mễ không tìm được chủ đề, bắt đầu lẩm bẩm: "Không phải rất ác. Trong ấn tượng của tôi, ông chủ lớn ra cửa cần phải sắp xếp bảo vệ, đi đâu cũng phải dẫn theo một hai trợ lý, dù sao ông chủ lớn một ngày kiếm tỷ bạc, cho dù không có mấy cái đó, cũng phải có bảo mẫu."

"Ừm." Giọng Ứng Khúc Hòa nhàn nhạt, ánh mắt nhìn cô có phần trêu chọc, "Không phải có một bảo mẫu nhỏ đó sao?"

Tây Mễ sững sốt một chút.

Rất nhanh phản ứng lại, thì ra Ứng Khúc Hòa nói bảo mẫu là chỉ cô.

Bị xếp ở vị trí này, lòng tự trọng nho nhỏ của cô không khỏi có chút khó khăn. Nhưng luồng cảm xúc không đứng đắn này rất nhanh vụt tắt, trong cái ngành mua bán này, không gì là có thể xem thường.

Cô dựa vào năng lực của mình để kiếm tiền, hẳn là tôn trọng chính mình, tôn trọng nghề nghiệp này.

Ứng Khúc Hòa không biết trong lòng cô gái này nghĩ gì, càng không chú ý tới cảm xúc dao động nho nhỏ của cô. Đến trấn cổ làm giám khảo, nhân tiện nghỉ phép luôn, bảo vệ anh không cần, trợ lý tùy thời chờ lệnh.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm kiếm ăn ở thôn quê của anh, đi tới cửa vào rừng thì dừng lại.

Anh đột nhiên dừng bước ở chỗ quẹo, Tây Mễ lơ đãng đụng đầu vào sống lưng rắn chắc của anh.

Tây Mễ oa một tiếng, xoa xoa cái trán, hít hà một tiếng.

Ánh mắt Ứng Khúc Hòa tập trung ở trong rừng rậm sâu thẳm, nhìn bùn lầy chung quanh, vẻ mặt hơi rầu rĩ: "Không sao chứ?" Giọng nói phảng phất ý lạnh quen thuộc, lộ ra lớp vỏ ngoài um tùm mát lạnh, Tây Mễ tìm được rồi vẻ ôn hòa quan tâm trong giọng nói của anh.

Thuận theo ánh mắt của Ứng Khúc Hòa, nhìn vào trong rừng rậm, Tây Mễ nói: "Bà nội tôi nói, năm đại sau mưa tươi mới nhất, trong rừng mới có thể tìm được."

Vừa mới mưa xong, khắp nơi trong rừng rậm đều là nước bùn, đường cũng không dễ đi.

"Ừ, đi, vào xem sao." Ứng Khúc Hòa do dự một lát, vẫn quyết định nhảy vào, cố sức dẫm vào những nơi có cỏ dại, không có quá nhiều bùn nhão.

Tây Mễ theo sát bước chân của anh đi vào trong rừng.

Cây cối trong rừng được nước mưa cọ rửa, giống như được quét một lớp dầu ô liu, xanh biếc, tươi mới mà lại ngún nguẩy, cho thêm chút muối, tiêu, dấm là có thể cho vào miệng thưởng thức.

Ở trên một gò đất khá trống trải, Ứng Khúc Hòa nhanh chóng bắt được mấy ổ màu trắng, là nấm đại tán dù hình cái nón. Nhìn thấy loại tươi mới này là biết thức ăn đại hiếm có, anh bắt đầu mơ mộng hương vị của bọn nó, trong không khí ẩm ướt dường như có từng mùi thơm vấn vít.

Tây Mễ cẩn thận đào mấy ổ nấm đại từ trong đất ra, ngẩng mặt lên nói: "Anh Ứng, anh xem, những nấm này rất tươi, đem đi hầm cách thủy nhất định rất tuyệt, hiện tại đã giữa trưa rồi, anh đói không?"

Ứng Khúc Hòa vốn đã quên hẳn giờ cơm trưa, vì một câu nghi vấn của cô mà dạ dày đột nhiên sôi sục. Không đợi anh trả lời, Tây Mễ đã bắt đầu di chuyển đá nhỏ, xây thành một lò bếp đơn giản, lấy một chảo sắt nhỏ từ trong cái gùi ra, đặt ở trên bếp nhỏ.

Sau cơn mưa củi ướt ướt, không dễ nhóm lửa, Tây Mễ nhặt một đồng rơm, cành cây dễ cháy đặt ở trên tảng đá phơi nắng. Trong lúc đợi hong khô thì đến dòng suối nhỏ gần đó rửa nấm đại, nhân tiện nấu nồi nước.

Đợi cô bưng nồi nước quay về, Ứng Khúc Hòa đã cởi áo mưa ra, trên người mang áo khoác màu đen giản dị, thân hình cao to dựa vào thân cây, thắt lưng nhỏ gầy vẽ ra một đường ranh từ trên xuống dưới, hai chân thẳng tắp thon dài.

Anh cầm một dao găm, đang lột vỏ tỏi, mười ngón tay có khớp xương rõ ràng, tư thế hơi tùy ý, chân mày dường như vĩnh viễn mang theo tầng ý lạnh nhàn nhạt.

Lột vỏ tỏi cũng đẹp mắt như vậy, dường như Tây Mễ có hơi hiểu được cảm giác mê trai đẹp rồi. Bộ dạng thoải mái, tay lại xinh đẹp, âm thanh cũng dễ nghe, đàn ông như vậy thật sự không nhiều, chí ít, Ứng Khúc Hòa

là người đầu tiên cô thấy, tiếp xúc với người đàn ông này cũng thật sự khiến người ta vui tai vui mắt.

Tâm mắt Tây Mễ chỉ dõi theo ngón tay xinh đẹp kia của anh.

Đột nhiên cảm thấy có chút giống... ngón tay của ba ba tôn đạo.

Ứng Khúc Hòa phát giác thấy Tây Mễ đã trở lại, động tác trên tay không ngừng, thậm chí không ngược mắt lên, nói: "Cô định xử lý thế nào?"

Nhìn tư thế xử lý mùi tỏi, hẳn là biết làm đồ ăn, đầu lưỡi độc như vậy, chắc hẳn yêu cầu tay nghề nấu nướng của bản thân không thấp. Anh dò hỏi Tây Mễ xử lý nấm dại như thế nào, một cảm giác vinh quang bốc lên từ trong lòng.

Củ phơi nắng đã khô ráo.

Tây Mễ dùng lửa đốt củ khô trước, rồi sao đó đốt cành cây, chẳng mấy chốc, lửa ở giữa hòn đá bùm bùm lộp bộp bốc cháy lên. Tây Mễ đặt nồi lên trên, trả lời nói: "Dã ngoại không thể nếm được hương vị tốt hơn, chỉ có thể nếm chút mùi tươi mới của nó. Cho mỡ heo tan ra trong nồi trước, rồi cho tỏi và nấm vào cùng trộn lên xào, nếu mùi tỏi không đổi màu thì cho thêm chút nước chút lửa hầm từ từ, cho thêm xí muối vào nồi, thêm ít nước vào hầm. Nguyên liệu nấu ăn là nấm mới hái ở trong rừng, nước lại lấy từ nước suối, nguyên liệu đủ thuần túy, độ ngon chắc sẽ không tệ."

Đơn giản lại xử lý tự nhiên như vậy, Ứng Khúc Hòa chưa từng thử qua, càng chưa thử cách "nấu ăn dã ngoại" ở trong rừng này.

Nghĩ đến blog lại nghĩ tới Mỹ Thực Đạo, vừa khuấy canh nấm mỡ heo đã bắt đầu trở nên trắng đặc trong nồi vừa nhỏ giọng nói: "Anh Ứng, anh có biết Mỹ Thực Đạo không?"

Tròng mắt Ứng Khúc Hòa khẽ động, âm thanh vẫn không chút gợn sóng: "Ừ."

"Tôi nghe người ta nói, vì anh ta không theo dõi blog của anh trai anh nên bị hủy tư cách thi thấu. Anh là một giám khảo cực kỳ coi trọng mùi vị, nếu có người có thể làm ra thức ăn ngon, tại sao không cho anh ta một cơ hội vậy? Hơn nữa theo tôi biết, anh ấy là cực nổi tiếng trên mạng, rất được chào đón."

Không cần cô nói cũng biết, lượng fan của Mỹ Thực Đạo đã chứng minh tất cả.

Ứng Khúc Hòa hỏi: "Có phải cô muốn tôi cho anh ta một cơ hội không?"

Tây Mễ gạt đầu.

Lông mày người đàn ông khẽ nhướng lên, thần sắc hiện lên chút biến hóa: "Tôi có câu hỏi."

"Anh cứ nói."

Nước trong nồi sắt nhỏ bắt đầu sôi sục lên, vớt bọt trắng ra, mùi nấm dại theo hơi nước mờ mịn bốc ra, khiến dạ dày người ta cồn cào.

"Anh ta có thực lực, nếu dự thi, cô sẽ có thêm một đối thủ, cô nghĩ thế nào?"

Tây Mễ dùng muỗng gỗ nhỏ múc canh trắng sữa lên, để ở bên môi thổi nguội chút, "Nếu thuyết phục được anh Ứng cho anh ấy một cơ hội, coi như tôi trả cho anh ấy một ân huệ. Nếu không có anh ấy cho tôi mượn tiền, tôi không thể nào trốn hôn được."

Ứng Khúc Hòa làm bộ hoàn toàn không biết gì: "Trốn hôn?"

Cô nếm thử nước canh, lại cho chút gia vị vào nồi, ánh chùng trên muống gỗ nói: "Ừ, cha mẹ tôi mất sớm, bà nội cũng vì tôi mà chết, ông nội rất không muốn gặp tôi. Ông nội ở trấn cổ mở một nhà hàng, bảo vệ tổ nghiệp một phương, vì truyền thừa tay nghề nấu nướng của nhà họ Tây chúng tôi mà thu nhận rất nhiều học trò. Lúc tôi mười lăm tuổi, trong nhà hàng chọn đầu bếp chính, làm đầu bếp chính là có thể trở thành trù thần của trấn cổ. Tôi cũng dự thi, tất cả mọi người không ngờ rằng tôi sẽ chiến thắng. Sau khi tôi lấy được danh trù thần, ông nội đặt cho tôi một cái tên mới, gọi là Tam Xuyên. Trù thần nhà họ Tây từ trước đến nay đều là đàn ông, ông nội cảm thấy là con gái rất mất mặt, vẫn không công bố ra ngoài giới tính thật của tôi."

Nói đến đây, hai mắt Tây Mễ hơi ẩm ướt, Ứng Khúc Hòa đột nhiên có chút đau lòng. Lớn lên trong một gia đình phong kiến trọng nam khinh nữ, đi đến được ngày hôm nay, kinh nghiệm sống ít nhiều cũng chua xót, khác xa với những gì anh tưởng tượng.

Càng làm cho Ứng Khúc Hòa khiếp sợ là.

Tây Mễ hai mươi lăm tuổi, không ngờ là trù thần nhà họ Tây. Càng không ngờ tới là, trù thần Tam Xuyên truyền miệng ở trấn cổ Gia Lăng chính là cô.

"Ông nội định gả tôi cho Đại sư huynh, để Đại sư huynh sau khi cưới tôi sẽ sửa thành họ Tây, lấy tư cách con rể ở rể nhà họ Tây danh chính ngôn thuận tiếp nhận danh xưng trù thần từ trong tay tôi." Tây Mễ bẻ một cành cây, ném vào trong lửa, "Đại sư huynh lớn hơn tôi mười chín tuổi, cho nên tôi không đồng ý."

Ứng Khúc Hòa có phần bàng hoàng.

Ứng Sinh Nam lớn hơn Điềm Giản mười hai tuổi đã khiến ngàn người chỉ trở, không được chào đón. Tây Văn Đạo có chút địa vị trong giới mỹ

thực, ấn tượng của Ứng Khúc Hòa đối với ông ta ngoại trừ uy nghiêm, cứng nhắc thì không còn điều gì khác. Nghe Tây Mễ tự thuật, không hiểu sao lại cảm phần lão già này, tự dưng đẩy một cô gái vào hố lửa, thật đúng là không có tình thân mà.

Nói đến những chuyện này, ánh mắt Tây Mễ hơi rời rạc, cay đắng cười nói: "Anh Ứng, có phải anh cảm thấy tôi buồn cười lắm không? Đã là thời đại nào rồi còn xảy ra mấy chuyện này?"

Nói xong cúi thấp đầu, trong hốc mắt nước mắt lượn vòng, cảm xúc bị kích động chắc hẳn sẽ chảy ra ngoài.

"Này," Ứng Khúc Hòa gọi cô.

"Hả?" Tây Mễ ngược đôi mắt ướn nhẹ lên nhìn anh.

Anh giải thích nói: "Không phải chúng tôi không mời Mỹ Thực Đạo, mà là anh ta không muốn lộ diện. Anh ta có cuộc sống của mình, muốn dùng thân phận Mỹ Thực Đạo sống ở trong thế giới mạng, không muốn dùng thân phận Mỹ Thực Đạo đi vào thế giới thực tại."

"Có thật không?"

"Tôi không cần thiết phải lừa cô."

Canh trong nồi sắt đã thành màu trắng, dùng muỗng gỗ khuấy lên, giống như sữa tươi đậm đặc. Tây Mễ chỉ mang theo một cái chén, múc đầy một chén đưa cho Ứng Khúc Hòa trước: "Anh Ứng, tôi chỉ mang theo một cái chén, anh uống trước đi, đợi anh no rồi sẽ tới lượt tôi uống."

Ứng Khúc Hòa nhận lấy chén canh hớp một ngụm, nước canh trắng sữa đậm đặc không ngờ có thể uống ra mùi thịt, chất nước tinh tế, tươi ngon giòn ngọt, uống một ngụm vẫn không đã ghiền.

Anh ngược mắt nhìn cô gái nuốt nước miếng, hai mắt như mắt sói đói nhìn chăm chăm cái chén, anh đưa cái chén qua: "Uống chung."

Hai mắt người đàn ông tựa như có thêm một tầng nước mềm mại, ngay cả giọng điệu trầm lắng dễ nghe cũng có chút ấm áp.

Tây Mễ vươn tay ra nhận lấy chén canh, đầu ngón tay chạm vào da thịt đối phương, cảm xúc ấm áp khiến cô cảm thấy thoải mái không thể tả, trong nháy mắt, phía sau lỗ tai tự dưng bốc lên khí nóng, chẳng mấy chốc đốt tới gò má.

Lòng ngực đập thành thịch một hồi, tựa như có con nai con muồn đánh vỡ vách tường trái tim, lao nhanh chạy ra.

EM LÀ CÔNG THỨC MỊ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Editor: Tiểu Lăng

Beta: Nana Trang

Lần đầu tiên Tây Mễ có cảm giác như vậy, muốn hít thở cũng khó khăn, trong lỗ tai toàn là tiếng tim đập.

Cổ nóng lên, cô không biết là do lửa gây ra, hay là khẩn trương dẫn đến máu huyết sôi trào. Trong tình huống cô hoàn toàn không bị tư duy khống chế nhận lấy chén canh, uống nguyên một ngụm, suýt nữa bỏng rụng lưỡi.

Còn bỏng bị sặc nữa, khoang mũi, lồng ngực nóng cả lên, khiến cô ho sù sụ một lúc.

Ứng Khúc Hòa nhìn cô, vươn tay vỗ vỗ lưng cô: “Biết nấu canh mà không biết uống canh sao?” Trong giọng nói có mang theo vài phần trách cứ, nhưng động tác lại rất dịu dàng.

Tây Mễ cúi đầu bưng chén, gương mặt nhỏ đỏ rực suýt chút nữa vùi vào trong chén canh.

Uống canh xong thì đi dọc theo đường rừng ra ngoài. Lúc trở ra, đường núi không phải là đường bọn họ vừa mới đi vào, đây là một đường nhỏ đầy hố bùn, giẫm một phát vào thụt hết cả chân xuống.

Hai người gian nan lặn lội đi xuống.

Bùn đất dày nặng trên chân đã khiến Tây Mễ mất đi cảm giác nặng nhẹ, không hề biết giày bên trái đã rơi ra từ lúc nào. Đến lúc cô phát hiện giày mình bị mất, quay lại nhìn thì chẳng còn gì ngoài một con đường đầy những hố bùn lầy cả.

Ứng Khúc Hòa phát hiện tốc độ của Tây Mễ chậm đi, xoay người lại hỏi cô: “Sao vậy?”

Ngón chân bị kẹt trong bùn của Tây Mễ cuộn lại, cô lắc đầu: “Không... không có việc gì.”

“Mệt rồi à?” Ứng Khúc Hòa dừng lại, hỏi cô: “Muốn nghỉ chút không?”

Tây Mễ lắc đầu: “Chúng ta tiếp tục xuống núi đi, tôi không sao.”

“Được rồi.”

Người đàn ông dứt khoát trả lời, thực ra cũng không định dừng lại.

Bốn giờ chiều, cuối cùng hai người cũng xuống đến dưới núi, được giẫm lên con đường đá xanh của thị trấn cổ, hai chân mới có thể nhẹ nhõm giải phóng. Ứng Khúc Hòa tìm một nhánh cây để cạo bùn trên chân, xoay người lại nhìn Tây Mễ đang quẩn bách không biết làm sao.

Ánh mắt anh dời xuống, rất nhanh đã hiểu là vì sao.

Đôi giày của cô gái nhỏ đã biến mất, đôi tất hồng nhạt đã bị nước bùn nhuộm thành màu vàng nâu, ngón chân cái lộ ra từ lỗ rách của tất. Có lẽ vì ánh nhìn của anh, ngón chân cái của cô gái ngượng ngùng cuộn lại muốn trốn, nhưng lại không có nơi để trốn.

Tây Mễ cảm thấy thật mất mặt.

Tất bị rách trước mặt một người đàn ông, cô ngượng chín mặt, thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Sắc mặt Ứng Khúc Hòa bỗng trở nên nặng nề, quanh người lập tức trào dâng một làn khói mù, vẻ mặt vốn ôn hòa trở nên phần nộ, giọng cực lạnh: “Cô là cái trăng à? Vì sao không nói với tôi?”

Giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị khiến Tây Mễ khẽ giật mình, tâm hồn nhỏ vốn tự ti yếu ớt bị đánh đòn cảnh tỉnh.

Cô cắn môi, thấp giọng nói: “Tôi... tôi sợ anh chê tôi phiền...”

“Không phải cô đã là một phiền toái lớn rồi sao?” Ứng Khúc Hòa tiếp lời cô.

Giọng điệu ghét bỏ khiến tim Tây Mễ rơi vỡ đầy đất.

Tây Mễ cúi đầu xuống thấp hơn, tựa như một đứa bé mắc lỗi đang bị thầy chủ nhiệm răn dạy. Trên mạng cô có thể phản pháo lại bất kỳ ai, nhưng ở thế giới thực, cô cực sợ gây phiền hà cho người khác, làm vướng víu người khác, cũng sợ bị người khác răn dạy...

Cô ngậm ngừng ấp úng, lời vẫn chưa ra khỏi miệng, người đã bay lên không.

Lúc cô phản ứng lại, cô đã bị Ứng Khúc Hòa ôm ngang lên. Mắt Tây Mễ trừng to như mắt trâu, trở mắt nhìn chăm chăm vào cằm Ứng Khúc Hòa, một lúc lâu mới lắp bắp nói được một câu: “Anh... Anh Ứng, tôi có thể... có thể... tự đi.”

... Đi cái rắm ấy!

Ứng Khúc Hòa hơi cúi, liếc cô một cái, cười lạnh: “À, kẻ cà lăm cô có thể đi, nhưng cô có nghĩ đến cảm nhận của ngón chân cô không? Chảy máu

nhiệm trùng không phải chuyện nhỏ, nếu cô muốn bị tàn tật nửa người, được, tôi lập tức thả cô xuống.”

Giọng nói lạnh lạnh không chút cảm xúc nào, cảm giác lạnh thấu xương. Tây Mễ tự động phiên dịch đoạn thoại này của anh thành: Nếu không phải vì Diêm Giản, tôi quan tâm cô làm gì? Đồ ngu ngốc...

Tây Mễ muốn che mặt khóc thầm, xấu hổ muốn chết, làm phiền anh Ứng quá mức rồi...

Sao cô lại phiền như vậy? Sao lại trở nên phiền như thế?

Ứng Khúc Hòa ôm cô rất nhẹ nhàng, như ôm một miếng bông mềm vậy, chẳng tổn tý sức nào.

Cô nhóc này rất ngoan, cũng rất nghe lời, anh ước gì đoạn đường dưới chân có thể dài thêm chút nữa. Anh bắt đầu hiểu ra, vì sao những quý phụ trong chung cư kia lại rất thích ôm một con gấu Teddy nhỏ, bởi vì nó rất ngoan ngoãn và xinh xắn, cảm giác ôm vào tay như... kẹo đường vậy? Thật mềm, thậm chí còn thơm nữa...?

Suốt quãng đường Tây Mễ đều căng thẳng khủng khiếp, ruột gan như xoắn lại.

Hận con đường này quá dài, hận làm sao vẫn chưa tới nơi...

Ngẩng đầu nhìn gương mặt lạnh lùng cau có của Ứng Khúc Hòa, tim càng thót lên, như thế bất cứ lúc nào cô cũng sẽ bị ném vào một khe nước thối. Dường như cô có thể thấy được tất cả từ con mắt thờ ơ ghét bỏ của anh vậy.

Đến bệnh viện thị trấn.

Bác sĩ tẩy trùng hai chân cho Tây Mễ, dùng thuốc sát trùng thoa lên ngón cái bị trầy da. Bác sĩ đứng dậy nhìn Ứng Khúc Hòa, cười nói: “Không nghiêm trọng lắm đâu, chỉ trầy da chút thôi, cậu làm bạn trai cũng hơi chuyen bé xé ra to rồi. Không sao đâu, nhanh mua cho bán gái đôi tất mới đi.”

Mặt Tây Mễ đỏ lựng lên, trước khi Ứng Khúc Hòa quay đầu nhìn, cô đã cúi đầu xuống.

Vì vậy Ứng Khúc Hòa xoay người lại thì nhìn thấy đỉnh đầu của cô. Với người lạ, anh cũng không cần thiết phải giải thích dựa thừa, dứt khoát thấp giọng “Ừ” một tiếng, sau đó ngồi xổm xuống, dùng tay nâng một bàn chân nhỏ của Tây Mễ lên, dùng gang tay đo chân của cô.

Bàn chân này thật là con mẹ nó nhỏ mà.

Máu toàn thân Tây Mễ gần như sôi trào vì hành động này của anh. Sự cẩn thận của Ứng Khúc Hòa đã lật tung chiếc thuyền cảm xúc của cô, cả người cô dường như đang tan ra ở trong nước, không thể thở nổi.

Ước chừng được cỡ chân của cô rồi, Ứng Khúc Hòa đứng dậy, trước khi ra ngoài còn thuận tay xoa đầu Tây Mễ một cái: “Tôi ra ngoài một lát, cô ngồi đó đi.”

“...” Tim Tây Mễ như muốn nổ tung.

Lần đầu tiên bị đàn ông xoa đầu tự nhiên như vậy, lỗ tai, hai má, ngay cả cổ cô cũng đỏ hết lên. Ứng Khúc Hòa không thấy hình ảnh cả đầu gần như bị thiêu đốt của cô, lúc ra ngoài chỉ thuận tay xoa một cái rồi rời khỏi phòng.

Lúc xuống thang máy, dường như vì cái xoa nhẹ kia mà trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Thật thoải mái.

Còn thoải mái hơn cả lúc chạy marathon đến ướm mồ hôi.

Tây Mễ ngồi một mình rất nhàm chán, mượn sách pin của bác sĩ, vừa sách vừa chơi << Cầu Cầu đại tác chiến >>, tận thủ mới vào, bị ngược đến thương tích đầy mình.

Bị học sinh nhỏ liên tục giáp công, bị ăn sạch sẽ, khiến cô muốn ném di động đi.

“Trò chơi trẻ con.”

Giọng Ứng Khúc Hòa vọng xuống từ đỉnh đầu cô, có lẽ vì chột dạ, cô vô thức ấn tắt màn hình, cất di động đi.

“Gần đây chỉ có cửa hàng bán giày vải, đi tạm đi.” Anh ngồi xổm xuống, tháo kẹp tất ra, lấy một đôi tất vải cotton mỏng màu hồng nhạt ra, lại dùng tay nắm lấy gót chân Tây Mễ.

Tây Mễ theo bản năng rụt chân lại, ngượng nghịu nói: “Tôi... tôi tự làm được.”

Ứng Khúc Hòa giương mắt nhìn cô, vô cùng bức mình ném tất lên đùi cô. Tây Mễ cầm tất lên, ánh mắt lạnh như băng của người đàn ông khiến cô hơi rùng mình.

Vì thế... nên anh vẫn chê cô phiền? Mua giày tất cho cô, rất phiền.

Suy nghĩ của Ứng Khúc Hòa lại hoàn toàn ngược lại.

Anh rất muốn biết, chân Tây Mễ lớn hơn, hay là tay anh lớn hơn.

“Khúc Hòa?”

Một giọng nữ êm tai bỗng từ cửa truyền vào.

Tây Mễ quay đầu nhìn, động tác mang tất dừng lại. Mái tóc đen dài dài suôn thẳng và trang phục thời thượng gợi cảm của cô gái khiến cô ao ước.

Ứng Khúc Hòa vẫn giữ nguyên trạng thái ngồi xõm trước mặt Tây Mễ, quay đầu nhìn cô gái kia, sắc mặt trở nên nặng nề.

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Editor: Nana Trang

Nam Tinh đi qua, nhìn thấy Ứng Khúc Hòa đi vào. Cô ấy nhìn sang Tây Mễ, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Ứng Khúc Hòa: "Hai người quen nhau?"

Lời này ngược lại khiến cho Ứng Khúc Hòa khó chịu, "Câu này hẳn nên để tôi hỏi mới phải."

Tây Mễ xen vào nói: "Cái đó... Anh Ứng, tôi gặp chị ấy ở chỗ nộp hồ sơ tham gia "Mỹ vị Trung Hoa", là trùm mỹ thực vô cùng nổi tiếng trên blog, phòng bếp nhỏ Nam Tinh."

"Không nhìn ra cô Nam còn có sở thích này."

Ứng Khúc Hòa từng xem thực đơn của "Phòng bếp nhỏ Nam Tinh", không có sáng tạo, không có ý tưởng mới, sắp xếp tuân thủ quy cũ.

Điều khiến anh bất ngờ chính là, phòng bếp nhỏ Nam Tinh, lại là chính Nam Tinh.

"Khúc Hòa, anh đây là đang chó chê mèo lắm lông đấy à?" Ánh mắt Nam Tinh dừng ở trên tay anh, nhướn miệng cười: "Tay của anh, có hóa thành Cửu Âm Bạch Cốt trảo tôi cũng nhận ra."

Ánh mắt Ứng Khúc Hòa vô thức liếc sang Tây Mễ.

Tây Mễ ngồi ở trên ghế, ngửa đầu nhìn đôi nam nữ đang "giương cung bạt kiếm", đột nhiên cảm thấy cái cô Nam Tinh này và anh Ứng rất xứng đôi. So với tay Ứng Khúc Hòa, cô càng thích mái tóc đen kia của Nam Tinh hơn, thật là đẹp.

Cô chưa bao giờ dám xa xỉ nghĩ mình có thể nuôi tóc dài, cho dù trốn hôn, suy nghĩ của cô vẫn bị ông già Tây giam cầm.

Cô theo bản năng sờ sờ đầu tóc ngắn của mình.

Cảm giác tự ti tự nhiên sinh ra.

Nam Tinh hắt hơi một cái, xoa xoa đầu mũi đỏ au, lạnh lùng liếc Ứng Khúc Hòa một cái: "Sao mỗi lần thấy tôi đều như thấy kẻ địch vậy, có thể cho chút sắc mặt vui vẻ được không?" Cô ấy nhìn Ứng Khúc Hòa, thấy trên hai chân anh toàn là bùn thì hiểu ra: "Không phải hai người vừa từ trên núi xuống đấy chứ? Về khách sạn? Tôi lái xe đưa hai người về."

Ứng Khúc Hòa còn chưa mở miệng từ chối, Tây Mễ đã giành nói: "Cảm ơn chị Nam!"

...

Ứng Khúc Hòa bảo tạm thời có việc, không về cùng hai cô, tự mình rời đi trước.

Tây Mễ dính ánh sáng của anh, ngược lại ngồi trên xe Nam Tinh.

Nam Tinh mắt nhìn thẳng lái xe, tùy tiện tìm chủ đề hỏi Tây Mễ: "Ngày mai sẽ thi đấu, cô nghĩ ra thực đơn chưa?"

Bị người đẹp hỏi như vậy, Tây Mễ không hề giấu diếm gật đầu nói: "Nghĩ ra rồi, tôi quyết định làm gạch cua nắm đại."

"Gạch cua năm đại?" Nam Tinh nhếch môi: "Đừng độc chết giám khảo đấy."

Trong lời nói rõ ràng mang theo ý giễu cợt.

Tây Mễ vội vàng giải thích nói: "Không có không có, nấu gạch cua chung với năm đại sẽ không bị ngộ độc. Tôi cho rằng món ăn dự thi không chỉ có sắc hương vị, sáng tạo cũng là điểm rất quan trọng."

"Tôi hỏi cô cái gì cô đáp cái đó. Cô đừng quên, tôi cũng là người dự thi, cô không sợ tôi lấy trộm thực đơn của cô sao?" Nam Tinh nói chuyện không có chút khách sáo, điểm này ngược lại có chút giống Ứng Khúc Hòa.

Tây Mễ sửng sốt một chút, nhất thời không biết nên nói tiếp thế nào, rất lâu sau mới nói: "Tôi tin chị, chị là bạn của anh Ứng."

Nam Tinh đột nhiên cười lên, giống như nghe thấy một truyện cười vậy, "Ai nói với cô chúng tôi là bạn?"

"Vậy thì là...?" Tây Mễ có điểm khó hiểu.

Nam Tinh không cười nữa, thần sắc nặng nề nói: "Tôi là đối tượng hẹn hò của anh ta, còn chưa tới mức là bạn bè, hai chúng tôi vẫn đang trong thời gian tìm hiểu lẫn nhau, nếu không có gì ngoài ý muốn thì cuối năm sẽ kết hôn."

"..." Tây Mễ đầu đầy mây đen.

Cho nên đây là... cái quý gì vậy? Không phải là bạn bè? Nếu không có gì ngoài ý muốn thì cuối năm kết hôn?

Trái tim Tây Mễ trầm xuống, lại cảm thấy chị Nam và anh Ứng rất xứng đôi, xúc động phát ra từ tận đáy lòng: "Chị Nam, hai người nhất định

có thể kết hôn với nhau, tính cách của chị và anh Ứng có chút... giống, đây có lẽ chính là tính cách phu thê nhỉ?"

Nam Tinh cười mà không nói.

Trở lại khách sạn trong lòng Tây Mễ có chút trống rỗng, cụ thể thì rất khó diễn tả bằng lời là cảm giác gì. Cô ôm cái gùi trở lại sân nhỏ của khách sạn, ngồi ở dưới cây đa một lát, bà chủ dọn dẹp phòng xong đi ra, nhìn thấy cô thì đi tới đá cô một cái: "Cô nàng thôi, em còn biết quay về hả?"

Bà chủ liếc nhìn bốn phía, hỏi cô: "Cậu Ứng đâu? Không về cùng em à?"

Nhớ tới Nam Tinh, cô có chút buồn bã mà lắc đầu.

Bà chủ ngồi xuống bên cạnh cô, dùng cùi chõ đụng đụng vào cô mấy cái: "Mễ Mễ, chị cảm thấy cậu Ứng đối với em có chút đặc biệt, có phải cậu ta thích em không?"

Lỗ tai Tây Mễ nóng lên: "Làm sao có thể... Anh ấy là ông chủ lớn, em chỉ là... chỉ là làm thuê cho anh ấy. Anh ấy là nhà mỹ thực, em là đầu bếp, chẳng qua đồ ăn em làm vừa vặn hợp khẩu vị của anh ấy mà thôi."

"Là vậy sao?" Bà chủ xoa bụng mình nói: "Có câu châm ngôn là... Nếu muốn bắt lấy trái tim người đàn ông, trước tiên phải bắt lấy dạ dày của người đó, cái miệng độc kia của cậu Ứng đã dìm chết toàn bộ đầu bếp ở trấn cổ này, vậy mà lại cảm thấy vị đồ ăn em nấu không tệ, điều này chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ đồ ăn em làm hợp khẩu vị cậu ta, em đã bắt được dạ dày cậu ta, trái tim còn xa vời sao?"

"... Đúng vậy đó, bắt được miệng và dạ dày của lão Khúc, trái tim sẽ không còn xa nữa, khụ khụ..."

Sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nói âm ờ.

Tây Mễ và bà chủ đồng thời quay đầu lại, không biết Diêm Giản đứng ở sau lưng hai người từ lúc nào, một tay ôm túi giấy, một tay cầm một bánh củ cải chiên, miệng đầy đồ ăn, lúc nói chuyện bọt bơ bay loạn, vì nói quá nhanh mà dẫn đến bị sặc.

Diêm Giản quệt quệt miệng đi qua ngò xuống, chia hai cái bánh củ cải chiên còn lại trong túi cho bà chủ và Tây Mễ. Sau đó dùng đôi tay đầy dầu mỡ nắm lấy tay Tây Mễ, hơi nhú mày, muốn nói lại thôi.

Bà chủ và Tây Mễ ngừng thở đợi cô gái nói chuyện.

Rất lâu sau, Diêm Giản một tay che miệng, nhỏ giọng nói: "Mễ Mễ, mình nói cho cậu một bí mật nhé."

Ra vẻ thần bí khiến bầu không khí có chút khân trương, trong không khí tự dưng sinh một chút tiết tấu nhanh chóng, kéo theo tốc độ gặm bánh của bà chủ và Tây Mễ cũng nhanh theo.

"Lão Khúc... là... lão... xử... nam..."

Diêm Giản nói xong hít sâu một hơi, dường như nói ra một bí mật lớn, cơ thể rất cục cựa cũng nhẹ nhõm.

"Phụt..."

"Phì..."

Tây Mễ và bà chủ bị sặc, đồng thời phun thức ăn trong miệng ra.

Sau đó đề tài này được Diêm Giản và bà chủ triển khai thảo luận kịch liệt hơn. Bà chủ nắm lấy tay Tây Mễ nói: "Chuyện lão xử nam nhất định sẽ không tốt mấy, cái này cần phải cẩn thận, chung sống trước hôn nhân là điều cần thiết, bồi dưỡng tình cảm."

Điền Giản nhíu mày nghiêm trang nói: "Lão Ứng nhà em cũng là lái xe từ nhỏ lái đến già*, nhưng lợi hại."

(* t đi hỏi câu này thì được có nghĩa là phóng đăng, dâm đăng ~~~)

Tây Mễ đột nhiên cảm thấy đề tài này thật sự nhạy cảm, nhất là được nói ra từ trong miệng Điền Giản, cô có hơi không thể nhìn thẳng "cô gái" nhìn như ngây ngốc ngơ ngác này rồi.

Bà chủ thấy mặt Tây Mễ hây hây đỏ thì đẩy cô một cái: "Cô gái nhỏ có gì mà phải ngại? Chuyện kết hôn này, không nhất định phải tìm người có nhan sắc, chủ yếu là đối tốt với em, chăm lo việc nhà, nghề nghiệp đơn giản, biết không?"

"..."

Chủ đề này kéo đi xa quá rồi!!

Buổi tối Ứng Khúc Hòa trở về khách sạn, Tây Mễ đứng ở trong quầy giúp đỡ tính số.

Trong tay Ứng Khúc Hòa mang theo một túi giấy MORD, đi tới để ở trên quầy, giao cho Tây Mễ.

Nhãn hiệu giày này rất đắt, giá của một đôi giày lên đến bốn con số.

Tây Mễ liếc nhìn cái túi, mở hộp giày ra nhìn đôi giày vải thêu hoa thủ công đế mềm kiểu Trung nằm ở trong, mẫu thêu trông rất sống động, thành giày hẹp rộng đều nhau, khoảng cách mũi kim khâu đều ngay ngắn.

"MORD lại có giày vải kiểu Trung?" Tây Mễ ngược nhìn Ứng Khúc Hòa, trong ánh mắt tràn ngập nghi ngờ, có phải anh muốn để tôi xem giúp anh đôi này là thật hay giả phải không? Nhất định là giả, nhãn hiệu này là

nhân hiệu nổi tiếng ở Pháp đấy, sao lại có giày vải được? Nhưng chế tác không tệ chút nào, có lẽ Điềm Giản sẽ thích."

"Đúng là hàng nhái, đi ngang qua một shop giày nhân tiện mua luôn." Ngón tay thon dài của Ứng Khúc Hòa gõ ở trên quầy, thúc giục cô: "Mang thử xem, có vừa chân không, trận đấu ngày mai không thể quá khó coi được."

Tây Mễ cầm đôi giày vải thủ công tinh mỹ này lên, yêu thích không buông tay: "Mua cho tôi?" Cô ôm giày vải đi ra khỏi quầy, ngồi ở trên ghế dài thử xem, rất vừa chân, ngược mặt lên nhìn anh hỏi: "Bao nhiêu tiền vậy? Thủ công của đôi này không tệ, cho dù là hàng nhái cũng là hàng có tâm, có rẻ không?"

"Không mắc, chín mươi chín."

"Ừm, vậy thì trừ một trăm vào trong tiền lương của tôi đi, một đồng thừa cho anh làm phí đi đường." Tây Mễ cười híp mắt, mang giày mới đi một vòng, rất mềm mại, hoa văn dường như từ trong đôi giày bay ra ngoài, đi một vòng rồi dừng lại ở trước mặt Ứng Khúc Hòa, gãi gãi ót nói: "Anh Ứng, vẻ ngoài anh nhìn thì hung dữ nhưng thật ra đối đãi với người ta rất tốt, cảm ơn anh nha."

"Trận đấu ngày mai thi cho tốt vào, coi như báo đáp tôi, đồ ăn của cô tôi rất thích." Ứng Khúc Hòa khựng lại chút rồi nói, "Là ông chủ của Ứng Thực Hiên, tôi tôn trọng mỗi một đầu bếp có năng lực, xem họ là bạn bè, là ruột thịt."

Nghe anh nói chuyện Tây Mễ ngửa mặt lên rất mỏi cổ, cô dứt khoát cúi đầu xuống, ánh mắt lơ đãng dừng lại chỗ bụng anh thì lập tức nhớ tới câu "việc tốt" của bà chủ, hai má lập tức hồng lên, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

Cô thật sự biến đen rồi...

...

Nơi thi đấu "Mỹ vị Trung Hoa" từ quảng trường ngoài trời chuyển đến ghi hình trong phòng. Ở phía sau đài, các đầu bếp cần phải trang điểm, thợ trang điểm phụ trách Tây Mễ bất ngờ xảy ra sự cố ở trên đường đi, đương nhiên Tây Mễ bị đẩy qua một bên.

Một thân một mình ngồi ở trước bàn trang điểm, chẳng có ai để ý đến cô. Người phụ trách đi vào xem tình hình, thấy Tây Mễ vẫn ngây ngốc ngồi tại chỗ thì dấy lên một ngọn lửa không tên: "Sao cô còn ngồi đó? Mau bảo thợ trang điểm trang điểm cho cô đi!"

"Tôi... Thợ trang điểm vẫn chưa tới..." Tây Mễ có chút sợ sệt.

Người phụ trách Jake cũng vội muốn chết, kêu đại một trợ lý vào, chỉ vào Tây Mễ nói: "Mau trang điểm sơ cho cô ấy đi, sắp bắt đầu rồi."

Trợ lý không phải thợ trang điểm chuyên nghiệp, cô ta chỉ biết tự trang điểm cho mình chứ không có kinh nghiệm trang điểm cho người khác. Cô ta dậm một lớp phấn cho Tây Mễ trước, còn lông mày của Tây Mễ thì không biết nên làm thế nào: "Phiền thật, tôi thật sự không biết vẽ lông mày cho người khác."

"Để thợ trang điểm của tôi qua vẽ giúp cho." Cô gái hơi mập ngồi bên trái Tây Mễ nói.

Tây Mễ không nhận ra cô ấy, nhưng biết cô ấy chính là Đậ Đậ mỹ thực, làn da rất trắng, khi cười có cảm giác an bình, rất ngọt ngào.

Thợ trang điểm đi qua vẽ lông mày giúp Tây Mễ, Đậ Đậ mỹ thực tiếp lời: "Cô hồi hộp không? Tôi có chút à, tôi tên Diệp Đậ Đậ, còn cô?"

"Tôi tên Tây Mễ." Cô hơi câu nệ.

Diệp Đậ Đậ nói chuyện với cô, cô vốn không căng thẳng mấy, nhưng không hiểu sao giờ lại thấy căng thẳng hơn.

Vì không có nhiều thời gian nên Tây Mễ vẫn chưa trang điểm xong, lúc ra cửa Nam Tinh liếc cô một cái, "Xấu vậy cũng dám lên hình?" Dứt lời liền đi lên sàn đấu.

Tây Mễ sững sờ tại chỗ, có phần không dám lên. Diệp Đậ Đậ an ủi cô: "Cô ấy nha, tôi cảm thấy đẹp lắm đấy, đừng để ý tới cô ta, chúng ta lên thôi." Sau đó thuận tay đẩy cô một cái, cô lão đảo xuất hiện trước ống kính, suýt chút nữa thì té ngã rồi.

Cũng may MC nữ thuận tay đỡ cô lại, nói đôi câu hóa giải ngưng ngưng.

Kiểu dáng sân khấu là hình tròn, bốn giám khảo ngồi ở giữa mép sân khấu, bốn bàn phân ra ở mép hình tròn, vị trí ở giữa là dành cho MC. Sân khấu lắp lánh ánh đèn, trên bàn có bếp ga mini, và nguyên liệu nấu ăn của bốn tuyến thủ.

Chương trình trực tiếp trên ti vi và trên mạng, màu sắc tươi mới của nguyên liệu nấu ăn đánh thẳng vào ống kính. Trước khi chương trình diễn ra đã có rất nhiều fan ngồi đợi ở trước ti vi và máy tính.

Bốn đầu bếp lần lượt xuất hiện ở trong ống kính, dưới màn hình sẽ có phần phụ đề giới thiệu.

Diệp Đậ Đậ lên đài làm một động tác hôn gió về phía ống kính, trong nháy mắt kéo bầu không khí trong sân lên cao.

Ông chú JN người cũng như tên, là một ông chú có râu, tướng mạo bình thường.

Nam Tinh là người có dáng người tốt nhất, có nhan sắc đẹp nhất, càng kéo bầu không khí lên cao hơn, cô ấy giống Ứng Khúc Hòa, có thể biến trang phục đầu bếp thành trang phục có hương vị model.

Nam Tinh vừa xuất hiện, tiếng thét chói tai ở ghế khán giả cao thấp nối tiếp nhau, nhất là trên mạng, lướt xem vèo vèo tăng lên, đều cùng hò hét: "A a a Nam Tinh gả cho tôi!"

"Ái phi, trăm đến rồi!"

"Hôm nay trăm từ chối lâm triều!! Sẽ bỏ phiếu cho ái phi! Xem ái phi nấu ăn!"

"Mấy người đều tránh ra! Nam Tinh là Hoàng hậu của tôi!"

Tây Mễ khó hiểu nhớ tới một câu, tình yêu là thế lực ngang nhau, Nam Tinh và Ứng Khúc Hòa rất xứng đôi!

Tây Mễ bình thân xuất hiện, ống kính sân khấu vốn ăn điểm hóa trang, khuôn mặt bán thành phẩm của cô khiến cô không hề có cảm giác tồn tại, lúc cô xuất hiện ở trong ống kính thì bạn bè trực tuyến bắn bình luận chế giễu: "Con gà yếu ớt này là Tây Tây Tây Mễ? Đi cửa sau à?"

"Nhất định là đi cửa sau!"

"Dáng dấp nhỏ, cực gầy, cánh tay mảnh khảnh kia có thể bưng được nồi lớn lên sao?"

Tây Mễ có khung xương nhỏ nên nhìn rất gầy, nhưng cánh tay có không ít lực, bưng một cái nồi lớn không hề có vấn đề gì.

Đến phân đoạn đầu bếp kiểm tra nguyên liệu nấu ăn, Tây Mễ nhìn thấy nấm dại mình hái vẫn còn tươi, nhưng nguyên liệu chủ yếu dường như hơi ít...

Ứng Khúc Hòa ngồi ở ghế giám khảo, nhìn thấy Tây Mễ đổi sắc mặt, vẻ mặt khẩn trương gọi MC qua, nhỏ giọng nói mấy câu.

Chẳng mấy chốc MC kết nối với nhân viên công tác, trên sàn đấu, ngoại trừ Tây Mễ, những người còn lại đều đã bắt đầu xử lý nguyên liệu.

MC cầm micro, nhìn vào ống kính nói: "Bởi vì sai sót của ban tổ chức, nguyên liệu chủ yếu của tuyển thủ thi đấu Tây Tây Tây Mễ thiếu mất một phần, là gạch cua, hiện tại nhân viên đã đi lấy nguyên liệu, thời gian thi đấu của Tây Tây Tây Mễ hoãn lại vài phút."

Khán giả ầm ĩ mắng lên, nhưng không phải mắng ban tổ chức mà toàn bộ đều mắng Tây Mễ:

"Sao lại có sai sót như vậy? Nhất định là Tây Tây Tây Mễ ăn gian! Cô ta nhìn thấy nguyên liệu của ba vị kia, cho nên tạm thời đổi ý tưởng!!"

"Đúng, có hậu thuẫn, cho nên mới đổi nguyên liệu thành gạch cua có giá cao như vậy!"

Mấy phút sau, nhân viên mang tin tức xấu trở về, vẻ mặt MC thất vọng nói: "Bởi vì gạch cua khan hiếm, trong thời gian ngắn không thể tìm được nguyên liệu này. Hiện tại phải xem Tây Tây Tây Mễ có thể mang đến bất ngờ nào cho chúng ta," MC chuyển micro đến trước mặt Tây Mễ.

Ánh mắt Ứng Khúc Hòa vẫn luôn dừng ở nơi Tây Mễ đứng, ấn đường chau lại.

Ban tổ chức làm việc nghiêm khắc, xuất hiện tình huống này chỉ có một nguyên nhân.

Có người không muốn Tây Mễ thắng tiến.

Tây Mễ căn môi, hít sâu một hơi, rất lâu sau mới nói: "Thứ không thiếu nhất ở trấn cổ chính là trứng vịt muối, không có gạch cua, vậy tôi tạm thời dùng trứng vịt muối thay thế, gạch cua năm đại đổi thành kim thang* xào năm đại."

(* kim là vàng, thang là canh, ý là canh có màu vàng đỏ, nhưng không biết viết thế nào nên để hán việt lun à)

Từ gạch cua đến trứng vịt muối, đây tuyệt đối không phải tăng cấp nguyên liệu, mà rõ ràng là hạ cấp nguyên liệu xuống.

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Khán giả trong khán phòng nhốn nháo lên, ống kính chuyển qua bên Tây Mễ, trên bàn chỉ có lác đác mấy nguyên liệu.

Nấm dại đã làm xong, cũng lấy lòng đỏ trứng vịt muối ra, cũng đã chuẩn bị xong một nồi canh loãng.

Dân mạng lại bắt đầu bản bình luận chế giễu:

"Mấy thứ này có thể làm ra được cái quý gì? Không phải là xào nấm dại, rau trộn với trứng vịt muối đấy chứ?"

"Tại sao máy quay lại quay cô ta? Nói không có hậu thuẫn tôi ứ tin!! Mau chuyển máy quay qua nữ thần cho tôi!"

"Bạn trên à, ẩn phía dưới góc phải có thể tự động chuyển cảnh quay nhé."

"..."

Canh loãng này Tây Mễ nấu cả đêm, trừ gạch cua, đây là phụ liệu quan trọng nhất của cô.

Đây là chương trình trực tiếp, không hiểu sao bên ban tổ chức lại không có gạch cua, vì quá đột ngột, trong đầu Tây Mễ tự động hiện ra mấy chữ to: Gạch cua vô cơ mất tích, mùi vị canh loãng biến chất, nghi có người lén gian lận ở phía sau?

Nghĩ đến điểm này, Tây Mễ nhanh chóng cầm muống nhỏ vớt một chút canh, đưa lên miệng nếm thử.

Cũng may mùi vị canh loãng không có vấn đề, sự thấp thỏm trong lòng cuối cùng cũng an tâm lại. Phần lớn ánh mắt của khán giả trong khán phòng và trên mạng đều hướng về phía Nam Tinh, đề tài thi đấu của cô ấy là: Vịt. Cô ấy muốn làm món vịt bát bảo hồ lô.

Trong ống kính, Nam Tinh dùng dao lấy xương vịt, giữ lại da vịt không bị phá hư, trong bụng vịt nhét tám loại nhân, dùng dây bó chặt bụng và cổ vịt lại cho ra hình dạng hồ lô, sau đó cho vịt hồ lô vào trong lò vi sóng, chọn chế độ nướng, sau khi ra lò thì toàn thân đỏ sậm, hấp dẫn chết người.

Da vịt bóng loáng xuất hiện trong ống kính, màu đỏ sậm khiến người ta có cảm giác mềm dẻo vào miệng là tan ngay.

Dân mạng nhìn con vịt mà thấy vui tai vui mắt, sáng khoái thư thái, món ăn này tuyệt đối khảo nghiệm kỹ thuật và phương pháp cắt tía thâm sâu của đầu bếp.

Bên Diệp Đậ Đậ cũng không chịu yếu thế, từng thử hoàng ngư đã ra nôi.

Sau khi thân cá được trưng dầu thì tủa thành hình như con sóc*, nước sốt bóng loáng đập vào ống kính, đánh mạnh vào thị giác người xem, dường như cách một màn hình cũng có thể cảm nhận được vị xốp giòn của cá, dân mạng như có thể cảm thụ được nước sốt ở đầu lưỡi.

(* con sóc tên hán là từng thử)

Ông chú JN là người vùng duyên hải, am hiểu làm hải sản, lần này hải sản ông ta mang đến cũng được lựa chọn kỹ càng, sáng nay mới được chở tới. Mặc dù hải sản bằm nhỏ không đánh vào thị giác như hai món kia,

nhưng nguyên liệu cao cấp như vậy đủ để dân mạng liếm láp đầu lưỡi, ảo tưởng vị ngon của nó.

Thời gian trận đấu kết thúc, Tây Mễ vẫn còn đang làm.

Âm nhạc ở sân khấu không hiểu sao trở nên khẩn trương, MC đi một vòng, cuối cùng dừng lại ở trước bàn Tây Mễ: "Wow, bốn vị đầu bếp tối nay thật đúng là khiến cho chúng ta mở rộng tầm mắt nha, so với nhóm đầu bếp truyền thống, nhóm đầu bếp nổi tiếng trên mạng cũng không chịu yếu thế chút nào, món ăn cực kỳ độc đáo! Mặc dù Tây Tây Tây Mễ của chúng ta xảy ra chút sự cố nhỏ, nhưng cũng may món ăn đã hoàn thành, kim thang xào nấm đại của cô ấy thoát nhìn vô cùng tốt đấy."

MC nói xong câu đó, dân mạng trực tiếp bình luận:

"Hừ hừ! Đi cửa sau thì có thể làm được trò trống gì chứ!"

"Mau chuyển máy quay về phía nữ thần đi! Không muốn xem người đi cửa sau!"

"..."

Ống kính dừng ở trên món kim thang xào nấm đại, quả tròn nhỏ do nấm đại tạo thành đắm chìm trong kim thang*. Màu của kim thang là màu vàng tươi như hoàng bào, nấm đại trở trội trong đó, luôn cảm thấy như thiếu đi thứ gì đó.

(* kim là vàng, thang là canh, đã giải thích ở cuối chương trước)

MC giới thiệu: "Thật sự khó có thể tưởng tượng được, trứng vịt muối và canh gà có thể làm ra kim thang nhân nhụy như vậy."

Bốn vị giám khảo, khán giả trên khán đài nhìn chăm chăm vào màn hình lớn, một đĩa* kim thang xào nấm đại được phóng to lên mấy lần, kim

thang nhãn nhụi dùng mắt thường cũng có thể thấy rõ.

(* đĩa này là dùng đĩa trũng ý)

Trong lúc dân mạng chuẩn bị chiêm chọc món ăn thoạt nhìn cực kỳ nhạt nhẽo, trong màn ảnh, Tây Mễ đột nhiên rắc bột vụn màu xanh vào trong đĩa, bởi vì rất nhiều dân mạng không xem quá trình Tây Mễ nấu ăn nên hoàn toàn không biết bột xanh biếc cô rắc lên là cái gì.

Trong màn bắn đạn, có một dân mạng suy đoán:

"Thìa là*?"

(* có tên là khô trà, thìa là cần, ở Nam Cương thì có tên là cây thìa là)

"Đệt nó chứ thìa là mà như vậy?"

"Là rau thơm."

"Rau thơm làm gì nhỏ như thế?"

"Thật sự là rau thơm nha!! Từ đầu đến cuối tôi đều xem Tiểu Tây Mễ nấu, tận mắt nhìn cô ấy băm nhỏ rau thơm ra! Mấy người tin tôi đi!! Tôi rất yêu mến Tiểu Tây Mễ! Kỹ thuật cắt siêu cấp xịn đấy! Động tác nấu ăn cũng tốt, mấy người đều đi hâm mộ Nam Tinh, Tây Mễ là nữ hoàng của tôi!"

Trên mạng nhốn nháo ầm ĩ cả lên.

Rắc rau thơm hết sáu phút, ống kính nhắm ngay kim thang xào nấm đại đã hoàn thành, khán phòng, giám khảo xôn xao một mảnh. Ngay cả Ứng Khúc Hòa cũng không chịu nổi thốn thức.

Rau thơm được băm nhỏ bồng bênh ở trên kim thang, đã biến thành thanh long vây quanh "cầu nấm đại" bay lên*. Mùi hương đồ ăn Hoàng thất cao cấp được miêu tả sinh động đập vào mắt, bởi vì màu sắc của món ăn

này quá mức trong quý**, bạn nhìn nó, dường như trong đĩa có ánh sáng vàng tỏa ra, thậm chí là ảo giác ánh sáng vàng chói lóa mắt. Lúc bày ra trước mắt giám khảo cùng ba món ăn khác, thì đều chìm ba món kia trở nên ảm đạm thất sắc.

(* ý ở đây là bọt râu thơm như chấm nhỏ thanh long vây quanh những quả nấm hình tròn nổi lơ lửng trong đĩa canh á

** trong là trong veo, trong vắt, quý là đắt, cao quý)

Sự khác biệt giữa Hoàng đế và thổ thân* địa phương.

(* thân trong thân sĩ)

Sự khác biệt giữa quý khí trong vắt và hơi thở cường hào.

So về khí chất, món của Tây Mẽ đã đẽ bẹp hoa thơm cỏ lạ.

Dựa theo trình tự món ăn ra lò, bốn vị giám khảo lần lượt ném vịt bát bảo hồ lô, từng thử hoàng ngự, hải sâm băm nhỏ, cuối cùng mới đến kim thang xào nấm dại của Tây Mẽ.

Chia ra ném bốn món ăn, bốn vị giám khảo bắt đầu đánh giá.

Giám khảo thứ nhất nói: "Nhân vịt bát bảo hồ lô dày mềm rải rác, tay nghề và điều phối nước dùng có trình độ chuyên nghiệp. Mặc dù hương vị của từng thử hoàng ngự và hải sâm băm nhỏ không tệ, nhưng cá nhân tôi càng thiên về vịt bát bảo, cho nên, một phiếu của tôi bầu cho Tây Tây Tây Mẽ. Lý do tôi không nói trước, sợ cách nghĩ của tôi sẽ ảnh hưởng đến vị giám khảo tiếp theo."

Vị giám khảo thứ hai cười nói: "Tôi bầu cho vịt bát bảo."

Vị giám khảo tiếp theo nói thẳng: "Tôi không ăn rau thơm, cho nên một phiếu này bầu cho Ông chú JN."

Tây Mễ, Ông chú JN, Nam Tinh đều được một phiếu, trái tim Diệp Đậ Đậ treo lên, ánh mắt tập trung đang trên người Ứng Khúc Hòa. Nếu như không có được một phiếu cuối cùng của Ứng Khúc Hòa, thì có nghĩa cô ta không được phiếu nào, và sẽ không được vào vòng tiếp.

Bốn đầu bếp nổi tiếng trên mạng, dựa theo kế hoạch ban đầu của ban tổ chức thì bốn vị giám khảo sẽ giữ bốn vị đầu bếp này lại, nhưng Ứng Khúc Hòa không thích rập khuôn, ngồi ở đó im lặng thật lâu, ngón tay thon dài không ngừng gõ trên mặt bàn, từng phát từng phát, nặng nề như đánh vào trong lòng quần chúng.

"Tôi bầu cho Tây Mễ."

Giọng nam trầm lắng vang lên trong micro, không hiểu sao lại cho thêm chút từ tính. Dường như có một sức mạnh dẫn dắt lòng người, trong vô hình lại giống như một vuốt mèo, nhẹ nhàng gãi lỗ tai người nghe, trêu chọc lòng người.

Nhóm truyền thống thi đấu ở quảng trường lộ thiên mặc dù cũng có trực tiếp nhưng rất ít người xem.

Lúc này phát sóng trực tiếp nhóm nổi tiếng trên mạng, thu hút rất nhiều người sành ăn ngồi xõm ở trước màn hình. Âm thanh này, đám dân mạng rất quen thuộc, màn đạ bắt đầu điên cuồng bắn ra: "Trời ơi!! Giọng nói này!! Ôi không!!"

"Giọng nói này giống giọng của chồng tôi quá!!"

"Ai nói Mỹ Thực Đạo không tham gia chương trình! Mỹ Thực Đạo là giám khảo đó! Trời ạ, thì ra Mỹ Thực Đạo đẹp trai như vậy? Ông chủ lớn của Ứng Thực Hiên?"

Ứng Khúc Hòa thu hồi tay, ý thức được có thể đã bị lộ, lúc nói tiếp đã đổi thành giọng khác.

Dân mạng lập tức thất vọng:

"Không phải chồng tôi, nhưng giọng nói thật sự rất giống."

"Từ hôm nay trở đi, tôi có thêm một ông chồng! Mỹ Thực Đạo là chồnglowns của tôi, Ứng Khúc Hòa là chồng hai của tôi! Meo meo!"

"..."

MC đi đến bên cạnh Diệp Đậu Đậu, duỗi tay ra ôm lấy cô nàng, "Thật đáng tiếc, Đậu Đậu đáng yêu của chúng ta dừng bước tại đây, không thể tiến hành trận so tài tiếp theo. Đậu Đậu, có muốn nói gì với mọi người không?"

Diệp Đậu Đậu cúi đầu, vành mắt thoáng ửng hồng, khóe môi vẫn giữ nguyên nụ cười, nói với Ứng Khúc Hòa: "Tôi muốn mời thầy Ứng nói xem món ăn của tôi kém món ăn của Tây Tây Tây Mễ ở chỗ nào."

Vẻ mặt Ứng Khúc Hòa nhạt nhẽo: "Tôi không rõ, tại sao luôn có người không biết tự lượng sức mình thích hỏi câu này. Kém ở đâu, ánh mắt của cô không biết nhìn sao?"

Anh tự tay dịch chuyển hai món lại gần nhau, chỉ vào hai món ăn ăn: "Riêng đẳng cấp đã kém xa một đoạn, món ăn của cô giống như đang nói 'Ha, tôi thật thấp hèn, mau chuyển tôi rời khỏi cái thứ cao quý này đi'." Anh bắt chước lúc món ăn nói chuyện, giọng điệu không mang theo chút cảm giác hài hước nào, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng lại khiến cho người ta khiếm nhã phì cười. Anh đẩy hai món về phía trước, "Về phần hương vị, cô qua tự nếm đi."

Diệp Đậu Đậu không chịu yếu kém, đi tới nếm thử món ăn của mình, sau đó ném món của Tây Mễ.

Người trước quả thực làm da giòn thịt mềm, ngọt chua thuần túy tươi mới; nhưng vị của người sau lại khiến vị lồi* của cô ta đạt đến một cảnh giới mới; món của người sau lấy tươi mới làm nền, người trước lập tức lộ ra vẻ đầy mùi béo ngậy.

(* khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị)

Vị tươi mới của nấm đại lan tràn ở trên đầu lưỡi, dường như khiến cô ta rơi vào trong sơn thôn mát mẻ sau cơn mưa, bốn phía xanh biếc chói mắt.

Kim thang nhăn nhui lướt qua đầu lưỡi, chưa kịp cảm thụ phối liệu* đã hòa quyện cùng nước bọt, cái ngon xa xỉ khiến cảm quan của cô ta bị kích thích, không biết là vì thua nên cảm thấy uất ức, hay là vì cái tươi ngon đặc biệt này khiến cô ta kích động, rơi lệ không ngừng.

(* vật liệu hỗn hợp)

Quần chúng bàng hoàng, là ăn rất ngon mới có thể khiến cho nữ thần mỹ thực Đậu Đậu rơi lệ sao!

Không ít dân mạng bắt đầu xem lại tình tiết Tây Mễ nấu ăn.

Trong màn ảnh, bởi vì khuôn mặt chưa được trang điểm hoàn chỉnh nên sắc mặt Tây Mễ có phần tái nhợt, nhưng thẳng ở tuổi trẻ, da dẻ cực tốt, ánh mắt trong suốt, nhìn lâu sẽ cảm thấy không tệ chút nào, thuộc về kiểu chột nhìn thì thanh đạm như nước, nhìn lâu tựa như nước trong veo.

Kim thang truyền thống chỉ dùng bí đỏ để chế biến, còn Tây Mễ thì lại dùng trứng muối vàng của bản địa. Đánh lòng đỏ trứng, sau đó cho vào nồi rồi dùng canh gà hầm từ từ, cầm muôi gỗ dùng thủ pháp đặc biệt khuấy lên, sau đó khống chế độ lửa, kim thang rất nhanh thành hình, hơn nữa hết sức nhăn nhui.

Vì để duy trì vị nước vốn có của nấm đại, Tây Mễ không chọn luộc mà chọn hấp, thẳng đến khi nấm đại chín mềm đi thì dùng tay viên nhẹ thành hình tròn, thả vào trong kim thang.

Phân cảnh băm rau thơm khiến cả đám người sành ăn trợn mắt há mồm, dao phay bay nhanh ở trên thớt, trong giây lát đã băm rau thơm thành bột.

Kỹ thuật này, phục sát đất luôn!!

Xem lại trận đấu khiến dân mạng cảm thấy đặc sắc, sau khi kết thúc, fan blog của Tây Mễ từ mấy vạn tăng lên hai mươi vạn, fan sành ăn chân chính bay vọt tới.

Trở lại hậu trường tây trang, Tây Mễ mệt rũ rời, nằm thẳng lên ghế sofa.

Nam Tinh nhìn cô qua gương: "Biểu hiện không tệ, khó trách cô có thể làm bạn với Khúc Hòa."

Diệp Đậ Đậ khóc đến mức hai mắt hơi sưng lên, nghe thấy câu nói này thì tiếng khóc đột nhiên dừng lại, giống như phát hiện vùng đất mới nhìn Nam Tinh: "Tây Mễ là bạn với giám khảo?"

Nam Tinh không để ý tới cô ta, thay quần áo, thu dọn đồ xong thì rời khỏi phòng hóa trang.

Diệp Đậ Đậ nhìn chăm chăm vào bóng lưng Nam Tinh rồi đi phần uất nói: "Chảnh cái gì mà chảnh chứ? Tây Mễ, trận đấu cuối cùng cô nhất định phải thẳng cô ta! Chuyện gạch cua, nhất định là do cô ta làm ra! Nhà cô ta có quyền có thế, muốn làm ra những chuyện kia thì dễ như trở bàn tay."

Tây Mễ nhận được một tin nhắn trong blog, bên kia gửi qua một đồng hình, là chứng cứ Diệp Đậu Đậu mua chuộc người phụ trách nguyên liệu nấu ăn của ban tổ chức.

Người mật báo gửi ảnh xong còn bổ sung thêm thêm một câu: "Tôi là fan của cô, xin cô đừng tiết lộ tên id của tôi, Diệp Đậu Đậu là con gái của tổng đạo diễn bên ban tổ chức chúng tôi, nếu cô để lộ id của tôi, tôi sẽ mất bát cơm này mất. Tôi rất thích cô, tôi sẽ tiếp tục ủng hộ cô, cố lên!"

Diệp Đậu Đậu vẫn đang huyền thuyên bên tai Tây Mễ.

Tây Mễ nhìn tấm ảnh, lại giương mắt nhìn Diệp Đậu Đậu bề ngoài dịu dàng, nói lảm nhảm như một oán phụ, thật lâu sau hỏi một câu: "Chị hai à, cô có nghe qua câu này chưa? Thiện ác cuối cùng sẽ có báo, đạo trời luôn tuần hoàn, không tin ngẩng đầu nhìn xem," cô ngẩng đầu nhìn trần nhà: "Ông trời sẽ quẩn nhiều người đó!"

Đột nhiên nói một câu khiến Diệp Đậu Đậu sửng sốt.

Tây Mễ đứng dậy vỗ vỗ vai cô ta: "Nhân phẩm quyết định trù phẩm*, đối thủ là địch cũng là bạn. Nếu cô một lòng một dạ chỉ muốn hạ gục đối thủ mà không nghiên cứu trù nghệ, món ăn cô làm ra chỉ có thể là đồ bỏ đi."

(* trù phẩm là nhân phẩm của một người đầu bếp)

Nói xong Tây Mễ cầm di động xoay người rời đi, tới cửa lại dừng lại, xoay người hỏi cô ta: "Cô ăn thử thức ăn cho heo chưa?"

Diệp Đậu Đậu sửng sốt.

Tây Mễ nhăn nhó cái mũi, vẻ mặt ra vẻ hung hãn nói: "Cô nhất định chưa từng ăn đúng không? Phân chó cô cũng chưa từng ăn nhỉ? Món ăn cô làm, hương vị có thể không bằng cả thức ăn cho heo và phân chó đấy."

Tác giả có lời muốn nói:

1) Món kim thang xào nấm dại này là có thật, nhưng cách do tôi viết ra lại khác so với thực.

Đám mỹ thực này tỏ vẻ nghiện sống tốt rồi, ba ba tôn đạo cho biết:
"Thân là nam chính, không ngờ tôi lại thua một vài món ăn kia.

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Editor: Tiểu Lăng

Beta: Nana Trang

Tây Mễ học theo giọng điệu của Ứng Khúc Hòa phát câu với Diệp Đậu Đậu. Có lẽ cô nhỏ người, khí thế yếu, giọng cũng mềm mềm, nhưng may nhờ những lời này vốn đã có sức đả kích mạnh, tựa như một làn sóng lớn bỗng chốc đánh ầm ầm vào sau đầu Diệp Đậu Đậu.

Lúc chương trình được quay xong đã là chín giờ tối, đường thị trấn cổ vốn ít xe, cô chỉ có thể đi bộ về khách sạn.

Tây Mễ rời đi từ cửa sau, mà xe Ứng Khúc Hòa lại đợi cô ở cửa trước. Ứng Khúc Hòa chờ cả tiếng vẫn không thấy cô đi ra, bảo trợ lý quay lại xem tình hình.

Mấy phút sau, trợ lý trở về nói cho anh biết, Tây Mễ đã đi rồi. Ứng Khúc Hòa muốn gọi điện cho Tây Mễ, lại phát hiện mình không có số của cô, thậm chí cả wechat cũng không có.

Trợ lý Chu Minh ngồi vào ghế phụ, cài dây an toàn, cảm khái: “Ông chủ, hôm nay cô Tây kia có sức bật rất mạnh, mới hai lăm tuổi đã có trình độ như vậy, quả không đơn giản. Ánh mắt đào móc người của Tổng giám đốc Đại Ứng thật sự không tồi, trên blog thôi cũng đào được một màm tốt như vậy.”

Tổng giám đốc Đại Ứng trong miệng trợ lý là chỉ Ứng Sinh Nam. Vừa nói xong, Ứng Sinh Nam đã gọi điện tới.

Đầu dây bên kia là tiếng Ứng Sinh Nam thở hồng hộc: “Em hai! Giản Giản mất tích rồi, em mau chóng gọi người tìm ở thị trấn cổ xem, đừng để Diễm Hạo tìm thấy trước!”

“Mất tích?” Ứng Khúc Hòa nhíu mày, “Anh và Diễm Hạo đều đang ở thị trấn cổ?”

Lòng Ứng Sinh Nam nóng nảy như có lửa đốt: “Thằng nhóc Diễm Hạo đó tra được Giản Giản đang ở trấn cổ thì lập tức bay tới. Giản Giản gọi điện cho anh, sau đó điện thoại luôn ở trạng thái khóa máy, Diễm Hạo cũng đang tìm cô ấy. Bọn anh không đủ người, em cố gắng tìm người giúp đỡ một tay.”

Tư duy của Diễm Giản khác với người thường, là một thiên tài, khả năng ghi nhớ vượt xa người thường, nhưng cũng là một cô gái ngốc, rất dễ bị lừa. Ứng Khúc Hòa không lo cô lạc đường, mà lại lo cô bị ai đó có ý đồ xấu lừa đi.

....

Đường đêm ở trấn cổ tràn ngập sự yên tĩnh.

Ánh sáng mờ mờ từ đèn lồng găng gượng chiếu sáng con đường đá xanh dưới chân Tây Mễ. Qua một con ngõ sâu, quán rượu nhỏ đặc sắc thu hút sự chú ý của cô, trước cửa vào là một hồ cá chép nhỏ, giữa hồ là một đài phun nước be bé róc rách, tạo hình duyên dáng xinh đẹp.

Ô cửa sổ gỗ của quán rượu mở rộng, lộ ra ánh sáng màu lam u tĩnh, tiếng đàn guitar cùng giọng ca folk nhẹ nhàng truyền tới.

Vừa thắng cuộc thi, lòng Tây Mễ cũng rất kích động, nhưng cái hưng phấn và kích động này lại không một ai chia sẻ với cô, nó bị đè nén, thậm chí trở thành áp lực.

Niềm hưng phấn khi thắng lợi không được chia sẻ, nỗi cô độc đó quả là đáng sợ.

Trước kia cô còn có thể lên weibo phát tiết tâm tình, nhưng vừa chớp mắt đã hơn trăm ngàn fans, khiến cô không dám tùy tiện update weibo nữa.

Vào quán rượu, liếc một vòng.

Từ khắp bốn phương tới đây du lịch, các nam thanh nữ tú ngồi đối diện với nhau. Trong góc lại có một bóng dáng màu trắng gục xuống, uống say bí tỉ. Bởi vì say nên lúc ngồi dậy không ngừng dùng tay đập bàn: “Lão Ứng lão Ứng, em muốn tôm hấp bia, tôm hấp bia, tôm hấp bia!!”

Điềm Giản?

Tây Mễ đi qua đó, phát hiện quả đúng là cô ấy, bên cạnh lại không có ai đi theo, Điềm Giản thấy là cô, không hề do dự nhào vào lòng cô: “Mễ Mễ, Mễ Mễ... Sao cậu lại biến thành hai người, ba người, mười người... A...”

Điềm Giản mềm nhũn cả người, ngã nhào vào lòng Tây Mễ, toàn thân ngập vị gay mũi của rượu cồn.

Điềm Giản lằm bằm trong lòng cô, một lát sau thì bắt đầu nức nở: “Tôi thích anh trai, cũng thích cả lão Ứng nữa, tôi không muốn họ cãi nhau, không muốn... Nếu họ cãi nhau, anh trai sẽ đánh người, lão Ứng luôn bị anh trai bắt nạt, oa oa oa, Mễ Mễ mình rất khó chịu, rất khó chịu, mình không muốn về nhà, không muốn về nhà...”

Nghe Điềm Giản khóc lóc kể lể, Tây Mễ dần chấp vá ra tiền căn hậu quả từ trong những lời đứt quãng đó.

Điềm Giản kết hôn với Ứng Sinh Nam, anh trai Điềm Hạo hoàn toàn không biết chuyện này. Từ lúc hai người họ kết hôn đến giờ vẫn chưa làm lễ cưới, cuộc hôn nhân này của họ không được người nhà ủng hộ.

Tây Mễ không biết phải an ủi cô ấy thế nào, ôm đầu cô ấy xoa xoa: “Không thì cậu đổi với anh trai cậu xem thử đi?”

Tiếng Điềm Giản ngắc ngứ, gần như sấp ngạt thở.

Ngoại trừ xuôi xuôi hơi thở cho cô ấy, Tây Mễ không thể làm gì cả.

Cố gắng nén hai câu định an ủi Điềm Giản, đột nhiên cổ tay cô bị một bàn tay từ trên trời giáng xuống tóm lấy. Cô bị người kéo dậy, lại bị quăng ra, khiến cô ngã sấp vào trong một cái ôm bền chắc.

Người đàn ông thuận tay đỡ chắc cô, thấp giọng hỏi: “Không sao chứ?”

Được cái ấm ỉ của quán rượu tô điểm, giọng nam trầm thấp trở nên vô cùng rõ ràng.

Tây Mễ ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt của Ứng Khúc Hòa, trái tim buông lỏng ra. Xoay người lại nhìn người đàn ông lỗ mãng vừa rồi.

Người đàn ông tựa cằm lên đỉnh đầu Điềm Giản, cẩn thận ôm cô ấy vào lòng, rồi cúi đầu ghé sát vào tai Điềm Giản thì thầm, dáng vẻ dịu dàng, rất khó liên tưởng anh ta với hai chữ “lỗ mãng”. Áo sơ mi trên người anh ta ướt đẫm mồ hôi, dưới ánh đèn lạnh mờ ảo, ngũ quan lập thể rất giống Ứng Khúc Hòa.

Tây Mễ cảm thấy anh ta rất quen mắt, dường như từng gặp ở đâu rồi?

Cô nhìn một lúc lâu, chắc chắn là đã gặp rồi.

Năm ngoái anh ta vẫn còn để râu, là một ông chú đẹp trai. Tuy giờ râu đã bị anh ta cạo sạch, trông cũng trẻ ra không ít, nhưng ngũ quan anh tuần không hề thay đổi.

Tây Mễ nghi ngờ kêu một tiếng: “Ông... chú?”

Ứng Sinh Nam nghiêng đầu nhìn sang, thấy Tây Mễ, vẻ mặt cũng không mấy kinh ngạc. Anh ôm Điềm Giản đi qua, nói với cô: “Cuối cùng cũng gặp lại, ở đây quá ồn, chúng ta ra ngoài nói tiếp đi.”

Tây Mễ rất kinh hãi.

Năm ngoái đến thị trấn cổ Đường Tây du lịch, quen biết với vài người trong khách sạn của bà chủ, trong đó có Ứng Sinh Nam. Cô không nhớ rõ tên anh ta, chỉ nhớ mình gọi anh ta là ông chú. Tây Mễ vẫn rất ấn tượng với anh, một ông chú rất biết nấu ăn, lúc nào cũng la hét muốn giới thiệu cô cho em hai làm vợ.

Tây Mễ lén nhìn trộm Ứng Khúc Hòa, đột nhiên cảm thấy duyên phận quá đổi kỳ diệu.

Ngồi trên xe, cô nhìn chăm chăm vào hai anh em nhà họ Ứng, cảm khái: “Rất có duyên, ông chú anh là Ứng Sinh Nam, anh cả của anh Ứng! Chồng của Giản Giản!”

Ứng Sinh Nam cúi đầu nhìn vào lòng, ánh mắt cương chiều. Anh ta xoa nhẹ đôi má nóng hổi của Điềm Giản, ngại có Ứng Khúc Hòa nên không nói cho Tây Mễ sự thật.

Sở dĩ Ứng Khúc Hòa biết weibo của Tây Mễ là do anh ta giới thiệu. Sở dĩ Ứng Khúc Hòa ở khách sạn của bà chủ, cũng do anh ta đề cử.

Tây Mễ quen với Ứng Khúc Hòa trên mạng, cũng có một phần do anh ta. Tây Mễ và Ứng Khúc Hòa gặp nhau ở khách sạn, xét nguyên nhân khách quan cũng có nhân tố là anh ta.

Tây Mễ nhớ tới chuyến du lịch năm ngoái, không khỏi cảm khái: “Năm ngoái, có anh, còn có cả em ba của anh, một chị gái mai mối, một cô bé, một giáo sư họ Tiểu, một đôi cụ ông cụ bà, thời gian đó thật sự rất vui! Em ba của anh với chị gái mai mối kia giờ ra sao rồi? Cô bé ấy có phải đã lớn hẳn rồi không?”

Ứng Sinh Nam nói: “Ừm, em ba Tả Dịch của anh đã kết hôn với Kiều San, cô bé Văn Văn bị bệnh bạch cầu, đã qua đời rồi.”

Tuy đã quên mất tên cô bé ấy, nhưng Tây Mễ vẫn nhớ rõ đôi mắt to đen láy của cô bé. Không ngờ cô bé đã...

Tây Mễ phát hiện đường xe đi không phải về khách sạn, mà là rời khỏi thị trấn cổ lên huyện thành.

“Giờ chúng ta đang đi đâu vậy?” Cô hỏi.

Ứng Khúc Hòa ngồi ở ghế phụ nói: “Anh trai của Diêm Giản đang ở khách sạn, nên xe chúng ta không thể về đó, sắp đến khách sạn của huyện thành rồi, đêm nay cô ở cùng khách sạn với chúng tôi, sáng mai rồi về.”

Đến khách sạn, trợ lý giúp họ làm xong thủ tục thuê phòng, Ứng Khúc Hòa tự mình dẫn Tây Mễ đến phòng, phòng của cô ở tận cuối hành lang, trên cửa phòng treo bảng số 666.

Ứng Khúc Hòa quẹt thẻ mở cửa phòng cho Tây Mễ, thấy cô nhóc nhìn chằm chằm vào bảng số phòng, sắc mặt trắng bệch. Thấp giọng hỏi cô: “Bảng số phòng có vấn đề gì à?”

Tây Mễ khó có thể nói ra nguyên nhân, đành lắc đầu.

Tay Ứng Khúc Hòa duỗi ra, đẩy cửa hộ cô.

Tây Mễ khó khăn đi vào.

Ứng Khúc chúc cô một tiếng ngủ ngon, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cửa sau lưng bị đóng lại, Tây Mễ lập tức cảm thấy áp lực, dường như trong phòng có vô số ánh mắt đang chăm chăm nhìn cô.

Người thường xuyên ở trọ bên ngoài thường nói, phòng cuối của khách sạn “không sạch sẽ”, bảng số phòng 666 này của khách sạn là con đường thông đến địa phủ.

Tây Mễ chợt thấy lạnh cả người, cởi giày chui vào ổ chăn.

Có lẽ do ban ngày quá mệt, thần kinh vô cùng căng thẳng, vừa nằm xuống gối liền mơ màng ngủ, không lâu sau thì gặp cảnh ngộ “rối loạn giấc ngủ”, tục gọi “bóng đè”, sau khi tỉnh dậy thì hoàn toàn không buồn ngủ nữa, cảm giác hãi sợ dâng lên.

Từ WC truyền ra tiếng nước, Tây Mễ hoảng sợ, ngay cả giày cũng không mang liền chạy ra khỏi phòng.

Ứng Khúc Hòa bưng bữa ăn lên tầng, vừa đi ra từ thang máy thì thấy cô nhóc hoảng hốt chạy ra khỏi phòng.

“Sao vậy?” Ánh mắt Ứng Khúc Hòa dừng trên đôi chân trần của cô.

Tây Mễ ngượng ngùng cuộn cuộn ngón chân: “Có... có chuột...”

“Đi theo tôi trước đi, ăn gì đã rồi lát đổi phòng.” Ứng Khúc Hòa xoay người mang cô sang phòng mình.

Tây Mễ đi chân trần theo Ứng Khúc Hòa vào phòng, đến trước cửa, Ứng Khúc Hòa lấy một đôi dép cho cô. Tây Mễ xỏ vào, đi vài bước, cảm

khái dép đàn ông to như thuyền, chân cũng to như thuyền.

Ứng Khúc đặt bữa ăn lên bàn, đưa cho cô một ly sữa bò, một phần sandwich sữa: “Đi thi vất vả rồi, ăn đi.”

“Tôi ăn hết thì anh ăn cái gì?” Tây Mễ quả thật rất đói.

Ứng Khúc Hòa cởi áo khoác âu phục ở trước mặt cô, treo áo lên giá, áo sơ mi trắng lông sơ vin trong quần tây, lộ rõ lồng ngực rắn chắc và vòng eo hẹp của người đàn ông.

“Tôi đã ăn rồi, đó là làm cho cô.”

“...??” Hình như Tây Mễ bắt được trọng điểm.

Anh Ứng... làm cho cô ư?

EM LÀ CÔNG THỨC MỊ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Editor: Nana Trang

Ứng Khúc Hòa treo áo lên giá xong xoay người lại nhìn thấy Tây Mễ cúi đầu nhìn bánh sandwich sững sờ.

Nhìn mái tóc ngắn rối tung của cô, anh thật muốn đưa tay qua xoa xoa đầu cô.

Vì không muốn cô ngỡ ngàng, Ứng Khúc Hòa đi kéo rèm cửa sổ phòng khách ra, nhìn không xót ngọn đèn nào trong thị trấn.

Tây Mễ lén nhìn anh, chỉ là một bóng lưng thôi nhưng đã đủ khiến gò má của cô hồng lên. Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng khiến cô cảm thấy căng thẳng, mãi đến khi Ứng Khúc Hòa bật ti vi, có thêm âm thanh khách mới từ từ tán được bầu không khí khẩn trương này.

Tây Mễ cắn một miếng bánh sandwich sữa, mùi vị không hề ngọt ngán chút nào.

Hình ảnh Ứng Khúc Hòa làm thức ăn nhất định càng sống động hơn Mỹ Thực Đạo, đáy lòng ngọt ngào mềm mại, lúc này cả người như ngâm ở trong chè đậu hũ.

Điện thoại trong phòng reo lên, Ứng Khúc Hòa cầm ống nghe lên thấp giọng "Alo" một tiếng.

Âm thanh xuyên qua không khí truyền đến trong tai Tây Mễ, giọng nói mát lạnh khiến người ta cảm thấy thoải mái.

"Ừ, được."

Ứng Khúc Hòa hơi nhú mày, "Không sao, chúng tôi sẽ nghĩ cách, tôi cũng sẽ dựa trên nguyên tắc khiếu nại mấy người."

"Bộp" một tiếng cúp điện thoại.

Trong giọng nói rõ ràng có xen lẫn tức giận, nhưng ánh mắt của anh lại bình thản, không hề lắt léo chút nào. Anh quay đầu nói với Tây Mễ: "Khách sạn không còn phòng trống, tối nay cô ngủ trong phòng tôi, tôi sẽ sang phòng cô ngủ."

Ứng Khúc Hòa đi đến cửa, lấy áo khoác tây trang treo trên giá xuống: "Hắn cô đã thấy thông tin bên ban tổ chức thông báo rồi chứ? Trận tiếp theo là nhóm truyền thống và nhóm nổi tiếng trên mạng đấu với nhau, 100 chọn 50, địa điểm ở Cẩm Dương, thời gian cách trận đấu còn một tuần, ban tổ chức không sắp xếp chỗ ăn chỗ ở, cho nên tối nay cô nghỉ ngơi sớm chút, sáng sớm ngày mai quay về khách sạn thu dọn đi theo chúng tôi cùng trở về Cẩm Dương, dọc đường đi có thể giúp đỡ lẫn nhau."

Anh nghĩ đến cái gì đó, khựng chút lại nói tiếp: "Nếu cùng đến Cẩm Dương, có lẽ Điềm Giản sẽ rất vui vẻ."

Tây Mễ thấy anh sắp đi, nhìn căn phòng trống trải lập tức bối rối. Người đàn ông vừa đi, dường như dương khí cũng sẽ đi theo, không hiểu sao cả căn phòng lại trở nên âm u.

"Sao vậy?" Ứng Khúc Hòa xách áo khoác hỏi cô.

Tây Mễ khó mở miệng, kéo áo anh nói: "Tôi... Hôm nay chiến thắng trận đấu, muốn ăn mừng một phen."

"Cô muốn ăn mừng thế nào?" Ứng Khúc Hòa cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt hồi hộp.

Tây Mễ cúi đầu nhìn tay mình, ấp úng không biết nên nói ăn mừng như thế nào.

Trong lòng cô bé này rõ là có chuyện gì đó, thế nhưng cô không muốn nói, Ứng Khúc Hòa cũng không hỏi, gật đầu đồng ý: "Được, tôi ăn mừng cũng cô, tôi sai người mang một chai rượu vang lên."

"Đợi một chút!" Tây Mễ đột nhiên ngẩng đầu, nói: "Bốn bình rượu Ngọc Mễ, một con vịt quay, vậy là đủ ăn mừng rồi!"

Ứng Khúc Hòa khẽ nhú mày, "Rượu Ngọc Mễ?"

"Đúng, rượu Ngọc Mễ, đặc sản của thị trấn cổ Đường Tây, vịt quay nơi này cũng không tệ." Nói tới rượu mạnh cùng vịt quay, hai mắt Tây Mễ sáng lên, bắt giác nuốt nước miếng một cái.

Hai mươi phút sau.

Nhân viên phục vụ mang bốn bình rượu Ngọc Mễ đến, bình rượu bằng gốm sứ đầy phong cách cổ xưa, một tờ giấy tờ dán ở thân bình, dùng bút lông viết: Rượu Ngọc Mễ Đường Tây. Vịt quay được bọc bằng lá sen tươi mới, vừa ra lò liền khóa chặt mùi hương.

Mở bình rượu ra, sự tinh khiết trong rượu và hương thơm của Ngọc Mễ lan tỏa ra.

(* Ngọc Mễ là ngô, bắp)

Hương vị vô cùng gay mũi, Ứng Khúc Hòa ghét bỏ quay đầu đi.

Tây Mễ lại ôm bình rượu thỏa thích hít hương rượu, cảm khái nói: "Rượu này thơm quá đi! Mùi vị cực kỳ thuần!"

Cô uống ừng ực một ngụm lớn ngay trước mặt Ứng Khúc Hòa. Vẻ mặt Ứng Khúc Hòa lo lắng nhìn Tây Mễ, cô bé này uống xong một ngụm lớn rượu mạnh thì không hề có việc gì, còn xé một đùi vịt quay đưa cho anh: "Ngài Ứng, anh nếm thử đi, mùi vị vịt quay nơi này rất chính tông, ngoài giòn trong mềm, miếng thịt rất chất."

Ứng Khúc Hòa nhận lấy đùi vịt, cắn một miếng nhỏ, quả thực không tệ, da giòn mà không cháy, thịt nhắn mịn, ăn một miếng thì được, ăn miếng thứ hai thì không khỏi có hơi béo ngậy.

Tây Mễ rất muốn biết cảm giác của anh, đưa một bình rượu qua: "Này, ăn vịt quay sao có thể không có rượu Ngọc Mễ được? Giải béo đấy."

Ứng Khúc Hòa không thích rượu mạnh Trung Quốc, chuộng nghiên cứu rượu vang hơn.

Thấy Tây Mễ uống rượu như uống nước, anh cho rằng rượu này không gắt, học theo Tây Mễ ôm bình rượu uống một ngụm lớn. Uống xong ngụm này, cổ họng như nổi lửa, nóng bỏng đánh thẳng vào lồng ngực, anh bị sặc đến tim phổi gần như nổ tung, vịn tường bắt đầu ho kịch liệt.

Tây Mễ hoảng sợ, lau bàn tay đầy mỡ nháy qua vút vút lưng cho anh, khuyên anh: "Uống rượu mạnh sao có thể uống như vậy? Rất cay phải không? Ừ, ăn thêm miếng thịt nữa đi, là tốt ngay thôi."

Ứng Khúc Hòa ho một trận xong, quay đầu nhìn Tây Mễ.

Trong đôi mắt giăng đầy tơ đỏ, hơi thở ướt át tràn ra, hai má bắt đầu phiếm hồng. Tây Mễ thấy thế thì có hơi giật mình, người đàn ông cương nghị như vậy đột nhiên lộ bỏ lớp mặt nạ xuống, để lộ ra mặt mềm mại nhất trước mặt cô, đáng vẻ đáng thương tội nghiệp này... giống như một con sói nhỏ bị mưa to xối ướt, bộ dáng yếu ớt khiến cô rất muốn ôm một phen.

Người đàn ông cũng phát giác được mình khác thường, bèn vội quay mặt đi, quay lưng lại ho nhẹ thêm một trận nữa, rượu mạnh không chỉ thiêu đốt tim phổi của anh, mà còn tựa như thiêu đốt thần kinh não của anh.

Đây là cảm giác sau khi uống một chai rượu đỏ cũng không lĩnh hội được.

Một trận cay nóng đi qua, đầu lưỡi còn sót lại mùi vị tự nhiên thuần phác, hương vị nồng đậm khiến cổ họng cay nóng do rượu mạnh để lại này làm cho Ứng Khúc Hòa còn muốn nếm thêm một ngụm nữa.

Ứng Khúc Hòa đột nhiên xoay người, khuôn mặt Tây Mễ đụng vào lồng ngực anh, cô vô thức lùi về phía sau.

"Rượu đó, cho tôi nếm thêm chút nữa."

Tây Mễ ôm chặt bình rượu, không đưa cho anh: "Anh đã như vậy rồi, còn uống được nữa sao? Đừng cậy mạnh đấy. Người thành phố các anh chuộng rượu tây hơn, không quen uống rượu mạnh kiểu này tôi có thể hiểu được, nhưng cũng không thể vì mặt mũi mà chà đạp mình chứ? Không thể uống thì đừng uống nữa, tôi không chê cười anh đâu."

Ánh mắt Ứng Khúc Hòa phức tạp, lấy bình rượu kia ra khỏi ngực cô, "Cho nên cô có thể nói cho tôi biết, cô làm sao uống được rượu mạnh này như uống nước không?"

Tây Mễ nhếch miệng cười, "Từ nhỏ tôi thích lén xuống hầm rượu của ông nội uống trộm rượu, rượu lương thực của Trung Quốc là càng uống càng thơm, sẽ thành nghiện, còn có thể giải béo của vịt quay."

"Ừ, đúng là sẽ nghiện." Ứng Khúc Hòa ôm bình rượu, ngửa đầu uống thêm một ngụm, tư thái phóng khoáng giống như hiệp khách trên lưng ngựa, nước rượu tràn ra chảy từ khóe môi xuống cổ, sau cùng tích tụ ở lõm xương đòn vai khêu gợi.

Sau khi Ứng Khúc Hòa cố gắng ném thử loại rượu mạnh này một lần nữa, hương vị nồng đậm vẫn còn sót lại ở đầu lưỡi.

Tây Mễ đắm chìm trong hào khí uống rượu của Ứng Khúc Hòa.

Dường như lúc này Ứng Khúc Hòa hóa thân thành tướng quân cổ đại, xải bước lên trên, một tay nhắc kiếm, một tay xách theo bình rượu, giữa đầu uống hả hê, chiến bào sau lưng bị gió thổi bay phất phới, khí thế hùng hồn.

Ngay sau đó tướng quân oai phong lẫm liệt này buông bình rượu ra, như một tòa núi lớn ngã về phía Tây Mễ.

Ứng Khúc Hòa ngã bất ngờ, bình rượu rơi xuống đất đập vào mu bàn chân Tây Mễ, cô đau đến mức hít sâu một hơi.

Thân hình Ứng Khúc Hòa như hòn đá nặng, thân thể nhỏ gầy của Tây Mễ không chịu nổi sức nặng của đàn ông trưởng thành, lão đảo lui về phía sau mấy bước, thẳng đến khi sau lưng chạm vào bức tường, cô mới miễn cưỡng ổn định lại thân thể.

Ứng Khúc Hòa đã say đến bất tỉnh nhân sự, thân thể nhão như bùn xụi lơ ở trên người Tây Mễ. Trong lòng Tây Mễ tan vỡ, kéo Ứng Khúc Hòa nằm trên thảm của phòng khách.

Mu bàn chân bị bình rượu nện trúng bị bầm tím một mảng, quay đầu liếc nhìn Ứng Khúc Hòa ngủ mê không tỉnh, vỗ vào trán anh một cái, chọt chọt đầu mũi của anh dạy dỗ: "Bảo anh đừng uống nhiều rượu rồi còn cứng đầu cứng cổ không nghe, say rồi đấy, ngã rồi đấy? Anh như vậy tôi rất đau đầu nha..."

Tây Mễ chống cùi chỏ trên thảm, hai tay bưng mặt, quan sát Ứng Khúc Hòa yên tĩnh ngủ say.

Lông mi Ứng Khúc Hòa dày rậm vểnh lên, cô không nhìn được nhố một cọng, lại nhố một cọng lông mi của mình xuống so. Chiều dài của hai cọng lông mi không kém bao nhiêu, nhưng lông mi của người đàn ông đậm màu hơn, thô hơn, cứng hơn cọng của cô.

Tây Mễ dùng một ngón tay chọt chọt sống mũi cao ngất của anh, xúc cảm rất tốt, tâm tư nghịch ngợm nổi lên, cô bóp mũi của anh lại để anh không thể hô hấp được.

Người đàn ông trong cơn ngủ say hé miệng hít thở, để lộ ra hai hàm răng trắng tinh.

Bình thường cảm thấy Ứng Khúc Hòa rất nghiêm túc, lúc này Tây Mễ cảm thấy anh như một con rối vãi được làm một cách tinh tế, tùy do cô thao túng.

Cô ngồi xếp bằng lại, dùng hai ngón tay đè hai khóe môi của anh, khẽ kéo ra một đường cong, cô thì thầm: "Đúng rồi, cười như vậy mới đẹp."

Dường như Tây Mễ chưa từng thấy dáng vẻ khi cười của Ứng Khúc Hòa.

Ứng Khúc Hòa lại ho một tiếng, Tây Mễ sợ tới mức vội vàng rút tay về.

Cô cẩn thận nhìn chăm chăm anh một hồi, thấy anh không có dấu hiệu tỉnh dậy thì lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại vỗ vào trán anh một cái: "Đại lão gia anh đấy, say rượu rồi có thể đàn hoàng một chút không? Làm tôi sợ muốn chết à."

Ứng Khúc Hòa ngủ mê man dường như có thể nghe thấy cô nói chuyện, lông mày nhíu chặt lại một chỗ.

Tây Mễ thật sự không thích nhìn bộ dạng nhú mày của anh, bèn dùng hai ngón tay kéo giãn lông mày của anh ra, vỗ vỗ gương mặt của anh: "Như vậy bình thản hơn nhiều, nhều mày nhiều cẩn thận có nếp nhăn đấy."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nếu sau đó Ứng Khúc Hòa tỉnh lại?

Tây Mễ: "Sao có thể tỉnh lại!!"

Ứng Khúc Hòa: "Tôi sẽ nằm im không nói gì cả.:)"

EM LÀ CÔNG THỨC MỊ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Editor: Tiểu Lăng

Beta: Nana Trang

Đôi ngực cường tráng của Ứng Khúc Hòa phập phồng theo nhịp thở.

Lòng ngón tay của Tây Mễ trượt từ đầu trán trơn bóng của anh xuống mũi, rồi đến nhân trung*, môi mỏng... cuối cùng chọt chọt vào mặt anh, chơi chán rồi mới đắp chăn lên cho anh.

(* nhân trung: huyết nằm giữa vùng rãnh nối mũi và môi trên)

Cô ngồi lên ghế sofa, đưa chân ra là có thể chạm đến đầu của Ứng Khúc Hòa.

Cô thử đưa chân qua, dùng ngón chân cái chạm nhẹ vào lỗ tai anh.

Thu chân lại, Tây Mễ hài lòng chôn mình ở trong ghế sofa, hương vị nồng đậm của rượu còn lưu lại trên đầu lưỡi khiến cô vô cùng thỏa mãn, nhanh chóng chìm vào trong giấc ngủ. Cô mơ thấy một giấc mơ ngọt ngào đầy bong bóng, Ứng Khúc Hòa biến thành một chú gấu trắng nhỏ ngây ngô như trẻ con, mở hai tay với cô, bập bẹ đòi cô ôm.

Ứng Khúc Hòa tỉnh lại đã là sáu giờ sáng, nắng sớm hơi xanh chiếu vào từ cửa sổ. Anh ngồi dậy, cả người đau nhức, cái chăn trượt xuống bụng,

cúi đầu nhìn cái chăn, ngẩng mặt lên lại thấy Tây Mễ ngủ xiêu xiêu vẹo vẹo trên ghế sofa.

Thái dương đau nhức vô cùng, ký ức của tối qua lúc có lúc không.

Tửu lượng của anh không tốt lắm, mỗi lần uống rượu vang tuyệt đối sẽ không uống quá hai ly. Anh lại chưa từng uống rượu lương thực kiểu này, trước kia chỉ cảm thấy đó là một loại đồ uống rất thô, chà đạp đầu lưỡi.

Chuyện tối qua...

Hoàn toàn chỉ là ngoài ý muốn.

Lúc này anh miệng đắng lưỡi khô, đứng dậy uống ít nước, rửa mặt. Động tác của anh không nhẹ, thậm chí còn cố ý tạo ra tiếng động, nhưng cô nhóc không có chút dấu hiệu tỉnh giấc nào.

Rất nhanh, anh thấy bình rượu vỡ vụn trên sàn, lại nhìn mu bàn bầm tím của cô nhóc, lập tức... hiểu được gì?

Chẳng lẽ tối qua anh... say rượu nên luống cuống? Cầm bình rượu tấn công cô nhóc, thậm chí... đập vào chân cô?

Ứng Khúc Hòa chán nản ần ần thái dương, trong đầu thật sự không nhớ ra tý gì.

Tây Mễ tỉnh lại, ngáp một cái, duỗi lưng đứng lên, hỏi anh: “Anh Ứng, anh đã thấy khỏe hơn chưa?”

Ánh mắt Ứng Khúc Hòa phức tạp: “Tối qua tôi...”

“Anh còn nhớ rõ chuyện tối qua à?” Tây Mễ khập khiễng tới chỗ anh, chỉ vào mu bàn chân bầm tím của mình nói: “Tối qua anh nằm rạp ra đất, ôm bình rượu nện vào chân tôi, tôi khóc đến long trời lở đất, anh cũng nện đến trời long đất lở.”

“...” Ứng Khúc Hòa nhíu mày chặt hơn.

Cô nhóc lại “phì” một tiếng bật cười, đẩy đầu vai anh một cái: “Đừng nghiêm túc quá vậy, tôi nói đùa đấy. Tối qua anh uống rượu, rồi bỗng ngã lên người tôi, bình rượu rơi xuống đất, vừa lúc nện lên mu bàn chân tôi. Tối qua kêu mãi mà anh không tỉnh, anh lại nặng quá, tôi không ôm được anh lên giường nên mới để anh...”

Ứng Khúc Hòa lấy thuốc nước từ trong tủ thuốc của khách sạn ra, ý bảo cô ngồi xuống.

Bầm tím kiểu này chỉ mấy ngày là tan, cô cũng không yếu ớt như thế, vết thương nhỏ thế này cô cũng chẳng coi vào đâu. Nhưng Ứng Khúc Hòa lại kiên trì muốn bôi thuốc cho cô.

Tây Mễ nghĩ đến cảnh ngón tay Ứng Khúc Hòa chấm thuốc, bôi lên mu bàn chân cô, cả người không nhịn được mà run rẩy, hai tai đỏ ửng, mặt mày nóng hôi hổi. Cô ngượng ngùng túm lấy chai thuốc từ trong tay anh, “Để tôi tự bôi đi.”

--- -----

Lúc ăn sáng, Điềm Giản thấy vết bầm trên mu bàn chân cô, vừa nhai vừa âm ừ hỏi: “Mễ Mễ, chân cậu sao thế? Giày của cậu rất đẹp nha, mua ở đâu vậy?”

Ứng Sinh Nam cuộn một cái nem rán cho Điềm Giản, chấm giấm ngọt đưa cho cô, “Giản Giản thích à?”

“Thích!” Điềm Giản khóc một đêm, hai mắt vừa đỏ vừa sưng, nhưng vẫn cười với người khác.

Tây Mễ hơi đau lòng cho Điềm Giản, đứng giữa anh trai và người yêu, chắc chắn rất khó chịu nhỉ?

Ăn sáng xong, Tây Mễ trở về trấn cổ thu dọn đồ đạc, lúc rời đi bị bà chủ mắng: “Con nhóc chết tiệt này, tối qua không về cũng không biết gọi điện gì cả, làm chị lo gần chết đấy biết không?! Ừ, đây là lương mấy nay em giúp việc trong tiệm, đi Cẩm Dương nhớ tự chăm mình cho tốt, cố gắng thi cho tốt, chị sẽ xem trực tiếp trận đấu của em, ủng hộ em!”

Lúc đến Tây Mễ không mang theo hành lý, lúc đi cũng chỉ mang theo một túi nhỏ. Cô lưu luyến ôm bà chủ, hai mắt ngấn lệ nói: “Bà chủ, chờ em đạt giải quán quân về làm một bữa tiệc toàn là vịt cho chị nhé!”

Bà chủ không yên tâm về cô lắm, mãi đến khi tiễn cô ra ngoài, thấy cô lên xe Ứng Khúc Hòa, quả tim mới hoàn toàn quay về đúng chỗ.

Ứng Sinh Nam và Điềm Giản đã sớm lên máy bay bay về Cẩm Dương trước. Vì Tây Mễ không có chứng minh nhân dân nên không thể qua cổng an toàn của sân bay, vì thế Ứng Khúc Hòa liền đi xe chung với cô.

Bọn họ gặp Nam Tinh ở trạm nghỉ của đường cao tốc, Tây Mễ mua bình nước đưa cho Ứng Khúc Hòa, chỉ hướng Nam Tinh nói: “Anh Ứng, là chị Nam.”

Ứng Khúc Hòa mở bình nước uống một hớp, thờ ơ “Ồ” lên một tiếng, xoay người trở về xe.

Chỉ “Ồ” một tiếng rồi thôi hả? Thấy đối tượng hẹn hò mà chỉ “Ồ” mỗi thế thôi ư? Đây mà là đối tượng hẹn hò gì chứ? Tây Mễ đang định lên tiếng gọi lại, Ứng Khúc Hòa hạ cửa kính xe xuống gọi cô: “Đi thôi.”

Tây Mễ lên xe hỏi anh: “Anh Ứng, vì sao anh không lên tiếng gọi chị Nam thế?”

“Tại sao tôi phải gọi cô ta?” Ứng Khúc Hòa hỏi lại cô.

“Chẳng lẽ hai người không phải...”

Ứng Khúc Hòa cắt lời cô: “Chúng tôi không phải bạn.” Anh hơi mất kiên nhẫn, uống một hớp nước nữa kìm nén lại tâm trạng bức bối.

“Tôi biết...” Tây Mễ hơi dừng lại chút, nói: “Hai người là đối tượng hẹn hò mà.”

Ứng Khúc Hòa phun nguyên ngụm nước ra. Tây Mễ vội rụt cổ nhận sai: “Tôi im tôi im, không nói nữa, không nên tám chuyện của anh Ứng.”

Ứng Khúc Hòa rũ mắt xuống hỏi cô: “Đến Cẩm Dương rồi, cô định đi đâu?”

Đầu Tây Mễ trống rỗng, hoàn toàn không có ý định gì. Cô nói: “Đến nơi... rồi tính sau, tôi đi tìm xem có khách sạn nào cho mượn phòng mà không cần chứng minh nhân dân không.”

“Cho dù có, một cô gái như cô cũng dám ở sao?” Ứng Khúc Hòa thật sự không biết nên giáo dục cô như thế nào. Một cô gái hoàn toàn không có ý thức tự bảo vệ.

Tây Mễ ngây thơ đáp: “Người ta dám nhận, tại sao tôi không dám ở?”

Ứng Khúc Hòa đảo mắt qua, Tây Mễ cảm như hén.

“Nếu có gan, đến chỗ tôi ở đi. Không kiểm tra chứng minh nhân dân của cô, tiền thuê phòng dựa theo tiêu chuẩn của khách sạn.”

“...” Tây Mễ hơi sững sốt.

“Sao? Vừa rồi còn ra vẻ không sợ trời không sợ đất kia mà, giờ sợ rồi à?” Ứng Khúc Hòa nhìn cô.

Tây Mễ nhìn anh, nhớ tới người đàn ông tối qua uống mỗi ngụm rượu mạnh đã gục, cô sợ quá gì chứ! Người phải sợ là anh mới đúng!

Vui vẻ quyết định nơi ở, Tây Mễ bắt đầu cúi xuống lướt blog.

Trận đấu hôm qua vừa kết thúc, fan của Tây Mễ đã điên cuồng tăng lên tới 200 vạn, hộp tin nhắn riêng nổ tung, cô ấn mở rồi xóa từng cái một.

Lúc lướt đến giữa hộp thì thấy một nick “Fandom Tây Mễ”.

Cô cho là một acc phụ của một fan nào đó, mở ra lại thấy hơi ngoài ý muốn.

Lượng fan của “Fandom Tây Mễ” này còn nhiều hơn cả cô.

Fan của cô hơn 250 vạn mà fan của vị “Fandom” này những 2250 vạn.

“Fandom” còn được chứng nhận vàng của V: Nhà văn sách bán chạy Quý Đông Lâm, tác phẩm tiêu biểu < >.

“Fandom Tây Mễ V” update blog:

“Thật xin lỗi mọi người, hôm qua sơ ý trở thành fan cuồng của Tây Tây Tây Mễ, bị rút nã sửa lại ID, cuối cùng không sửa lại được, ID đã bị chiếm dụng. Tôi đã liên hệ với bên CSKH của blog, trước mắt nhân viên công tác đang xử lý, xin mọi người đừng unfollow, tôi vẫn là Quý Đông Lâm của mọi người.”

Fan bình luận lại bên dưới:

“Không sao đâu nam thần, dù ID của anh có đổi thành ‘fan cấp thấp’ em vẫn sẽ không unfollow!”

“Toát mồ hôi, tôi còn tưởng là bị trộm nick chứ. Nam thần anh thật sự là... IQ của anh biến đi đâu rồi!”

“Nam thần không cần IQ, có giá trị nhan sắc là đủ rồi!”

Vốn Tây Mễ còn định khoe với Ứng Khúc Hòa, mình cũng là người có fandom. Xoay qua thấy Ứng Khúc Hòa đang cầm tạp chí xem ngon lành, lời đến bên miệng lại nuốt về, dứt khoát cười trộm một mình.

Quý Đông Lâm pm cho cô: “Tây Tây Tây Mễ, tôi là fan cuồng của cô, cũng là trưởng đoàn fandom của cô, mai cô tới Cấm Dương chưa? Có thể gặp cô chú? Trước mắt tôi đang định viết một quyển tiểu thuyết tình yêu liên quan đến mỹ thực, muốn xin cô chỉ dạy $(\geq \nabla \leq)$.”

... Tây Tây Tây Mễ: “Nhưng tôi không biết anh.”

... Đoàn hậu viện Tây Mễ: “Không sao, chúng ta có thể chat video. Tôi đã dựng xong fandom Chim cánh cụt cho cô, cô vào đi, trong đó có rất nhiều fan của cô đó. Nhóm Chim cánh cụt: 242929433, pass Tây Mễ nhé.”

Tây Mễ mở [Chim cánh cụt] ra, trong đó cũng chỉ rải rác mấy người, vừa vào thì đã bị lụt trong mấy dòng “Hoan nghênh Nữ hoàng Tây Mễ”.

Chim cánh cụt vang lên liên tục, di động cũng không ngừng kêu lên, tiếng ồn khiến Ứng Khúc Hòa chú ý. Tây Mễ thấy ánh mắt ghét bỏ của Ứng Khúc Hòa, sợ tới mức tắt nguồn di động.

Ứng Khúc Hòa gấp cuốn tạp chí lại, chìa tay ra với cô: “Đưa di động của cô cho tôi.”

T.T...

Vì quá ồn, nên định tịch thu di động của cô sao?

Tây Mễ thành thật đưa di động cho anh. Ứng Khúc Hòa khởi động máy, dứt khoát thoát khỏi nhóm Chim cánh cụt, vào giao diện wechat, thêm bạn tốt rồi mới trả di động lại cho cô.

Tây Mễ nhìn chăm chăm vào list bạn mới, hỏi: “Anh Ứng, đây là anh sao?”

Avatar của anh là một con rùa đen đứng yên, trên cổ đeo một cái caravat màu đỏ, miệng ngậm một điếu thuốc.

Một con rùa đen cực có cảm giác chán nản...

Ứng Khúc Hòa thấp giọng ừ một tiếng, nhàm chán hý hoáy di động, tiện tay mở một game cũ để giết thời gian.

Tây Mễ rướn cổ lên, bất ngờ phát hiện ngài Ứng đang chơi Tetris*. Thấy anh liên tiếp cho nổ các khối hình, khá thoải mái. Cô hỏi: “Anh Ứng, có thể cho tôi chơi chút không?”

(* Tetris: một game điện tử của Nga, chi tiết cụ thể: <https://vi.wikipedia.org/wiki/Tetris>)

Ứng Khúc Hòa tạm dừng game, đưa di động cho cô: “Còn một phút.”

Tây Mễ tiếp tục chơi. Một khối hình số “7” sắp rơi xuống, thấy sắp lọt vào khe hở, chỉ lật một cái sẽ bị nổ dễ dàng, nhưng Tây Mễ trượt tay một cái, “7” biến thành “L”.

Vốn có thể nổ dễ dàng, lại vì Tây Mễ trượt tay mà trở nên hỗn loạn.

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chín giờ tối chạy đến trạm nghỉ của đường cao tốc thì xuống xe ăn cơm.

Ứng Khúc Hòa ăn hai miếng thì bỏ đũa xuống, đi vào trong xe. Tây Mễ cảm thấy Ứng Khúc Hòa thật hẹp hòi, chẳng phải một trò chơi thô sao, còn buồn bực lâu như vậy?

Cô nói thầm một tiếng.

Trợ lý Chu Minh ở bên cạnh bới một chén cơm, nói: "Cô Tây, vậy là cô không hiểu rồi, ông chủ của chúng ta bị chứng OCD vô cùng nghiêm trọng, cung Xử Nữ điển hình, may mà tài nấu nướng của cô tốt, anh ấy mới miễn cưỡng dễ dàng tha thứ."

"Cho nên bên cạnh có một người có tài nấu nướng là chuyện hạnh phúc biết bao à." Tây Mễ cảm khái.

Ngoài trạm nghỉ, dưới đèn đường có mấy dĩa bán bánh mận nướng. Nghĩ đến Ứng Khúc Hòa không ăn gì, Tây Mễ mua hai cái bánh nướng, sau khi lên xe thì đưa túi giấy dai cho Ứng Khúc Hòa: "Nè, anh Ứng, anh ăn chút bánh lót dạ đi."

Ứng Khúc Hòa cúi đầu nhìn tạp chí kinh doanh, không ngẩng đầu lấy tay ngăn lại, "Không đói bụng."

"Ăn chút đi?" Tây Mễ lại đưa túi giấy qua, cái này khiến Ứng Khúc Hòa rất mất kiên nhẫn.

Chu Minh nhìn một màn này thì yên lặng cảm khái trái tim của người tuổi trẻ thật cao tận mây xanh, lá gan không hề nhỏ chút nào, lại ép ông chủ ăn thức ăn. Chu Minh nỗ lực, làm như không nghe thấy chuyện trong xe.

"Thật sự không ăn?" Tây Mễ thu tay lại, mở túi giấy, lấy một cái bánh còn nóng hổi ra.

Vỏ ngoài của bánh có màu vàng óng ánh, rắc đầy hạt vừng, nóng nhưng không bỏng. Cô cắn một miếng, bởi vì da xốp giòn nên tiếng "rộp" trong trẻo vang lên, hương vị mê người lập tức làm Ứng Khúc Hòa thêm ăn.

Dạ dày của anh như biến thành cái hang không đáy, tất cả tâm tình biến mất trong một cái chớp mắt, bị mùi thơm của bánh nướng kích thích muốn cắn một miếng.

Tây Mễ thấy anh chuyển mắt sang thì lại đưa bánh cho anh: "Anh ăn thử một miếng xem, bánh này không phải ở đâu cũng có thể ăn được. Sau này có muốn ăn thì cũng không thể ăn được hàng chính tông đâu."

Rốt cuộc Ứng Khúc Hòa cũng nhận lấy bánh nướng, thử cắn một miếng nhỏ, trong giây phút vỏ bánh bắn ra giữa răng môi, anh nghe thấy rõ tiếng giòn vang. Bánh nướng ngoài cháy trong xốp, bên ngoài là lớp vỏ xốp giòn, bên trong thì bốc hơi nóng, hương vị lên men nhàn nhạt, rồi lại không kiềm chế nổi cảm giác thuần phác do hương cháy sém mang lại.

Loại bánh này cũng giống như rượu lương thực, đều có một cảm giác đơn giản nhưng lại trở về như nguyên trạng.

Hương vị này khác với kim thang xào năm đại Đế Vương mà trước đó Tây Mễ nấu, hoàn toàn là hai cấp độ khác nhau. Ứng Khúc Hòa suy tư một

hồi lâu mới chỉ điểm cho cô: "Lúc này nếu tiến vào vòng đấu 100 chọn 50, cô có thể thử làm hương vị đơn giản như thế này."

Tây Mễ cũng có ý nghĩ giống như anh: "Trận đấu lần này là do bên tổ chức cung cấp nguyên liệu nấu ăn, độ tươi mới không thể đảm bảo. Nếu như có thể đem thức ăn đơn giản nấu ra hương vị đơn giản nhất, dẫn dắt đầu lưỡi người ăn trở lại nguyên trạng, cũng coi như là một sáng tạo đối với món ăn, anh Ứng, anh nói đúng không?"

Nếu lời nói này đặt ở một ngày trước, nhất định Ứng Khúc Hòa sẽ cực lực phản đối. Nhưng sau khi nếm thử rượu lương thực và bánh mên nướng, tư duy của Ứng Khúc Hòa đã thay đổi, đồ ăn lúc trước khinh thường một khi có cơ hội nếm thử biết nó ngon thì sẽ khó mà buông xuống được.

Giống như khai quật được một đầu bếp có thiên phú như Tây Mễ, một khi gặp gỡ, muốn anh buông tay quả thật có chút không thực tế.

Tây Mễ thẳng ở trẻ tuổi, càng có tính dẻo hơn đám đầu bếp già cổ hủ trong Ứng Thực Hiên.

....

Đến Cẩm Dương đã rạng sáng.

Ứng Khúc Hòa tạm thời có công việc cần về công ty xử lý, trợ lý đưa Tây Mễ về nhà trước. Nhà của Ứng Khúc Hòa là biệt thự bốn tầng, Tây Mễ nhảy xuống xe, nhìn qua có suối phun, bể bơi, đình viện sân cỏ, tâm tình có chút kích động, cho nên tiền tốn cho khách sạn tối nay đổi thành biệt thự lớn này sao?

Quá lời rồi!!

Sau khi vào nhà Tây Mễ khoanh tay bó gối không dám có động tác quá lớn. Trong tủ giày trước cửa nhà bày đầy giày da của đàn ông, chỉ hai

màu nâu và đen, kiểu thì gần như giống nhau. Tây Mễ nhận lấy dép lê từ trong tay Chu Minh để mang, ánh mắt vẫn dính trên mấy hàng giày da: "Anh Ứng mở nhà hàng, còn buôn giày da nữa sao?"

Chả trách có tiền như vậy...

Chu Minh thiếu chút nữa bị sặc nước miếng của mình: "Cô nói cái gì?"

"À, không... không có gì."

Chu Minh dẫn cô đi lên lầu ba, ở chỗ rẽ của lầu hai có đặt một bình hoa thạch trúc Thanh Hoa hoa văn Musa. Kiểu bày biện xinh đẹp này rất hấp dẫn phụ nữ, Tây Mễ tự nhận nông cạn nên cũng không có ngoại lệ, dừng bước lại đi qua sờ lên, cảm khái nói: "Trước kia ở trấn cổ có buổi đấu giá, tôi đã thấy cái bình này. Bình hoa triều Đạo Quang* rất hiếm thấy, lúc ấy số tiền đấu giá đột phá một trăm vạn, không nghĩ tới có thể nhìn thấy ở chỗ này."

(* Đạo Quang - niên hiệu vua Tuyên Tông nhà Thanh, 1821-1850)

Chu Minh trêu chọc cô: "Cô còn nhận biết đồ cổ?"

Tây Mễ sờ soạng bình hoa một chút, đứng thẳng người lên: "Mỗi năm trấn cổ sẽ có buổi đấu giá, mưa dầm thấm đất thôi. Ngài Ứng thật là có tâm lớn, bình hoa giá trị khoảng một trăm vạn, đặt ở đường đi thế này không sợ bị đụng bể à?"

Chu Minh nói: "Ông chủ nói, nếu là bình hoa thì nên đặt nó đúng chỗ, có đắt hơn nữa thì nó cũng chỉ là bình hoa."

Đi đến lầu ba, Chu Minh dẫn cô đến cửa phòng ngủ, dặn dò: "Lầu ba tổng cộng có bốn phòng, cô ở phòng này, đối diện phòng này là thư phòng của ông chủ, không thể đi vào." "Ừm, cảm ơn anh." Cô hơi nhiều chuyện

hỏi: "Anh Chu, anh biết gút mắc giữa anh Ứng và chị Nam Tinh không? Quan hệ của hai người họ thật sự sắp kết hôn sao?"

Chu Minh ho nhẹ một tiếng nói: "Cô Tây, có chuyện tôi phải nhắc nhở cô. Cô và ông chủ quen biết không lâu, tính cách của anh ấy cô cũng không rõ mười mươi. Ông chủ là một người tham ăn, anh ấy đối tốt với cô tuyệt đối không phải vì cô là một cô gái xinh đẹp, mà vì cô là một đầu bếp có thể nấu ra thức ăn ngon, cô hiểu ý của tôi chứ."

Tây Mễ cái hiểu cái không, vẻ mặt mê mang.

Chu Minh lại nói: "Cô còn nhỏ, có thiên phú, trình độ nấu nướng đúng là hiếm có. Ông chủ thích giữ người tài, cho nên đối đãi tốt với cô. Lúc ông chủ mười mấy tuổi bắt tay vào làm quản lý gia nghiệp thì tôi đã đi theo anh ấy, cùng nhau làm việc mấy năm tôi biết rõ tính tình của anh ấy, yêu cầu của anh ấy với phụ nữ giống như yêu cầu với một đầu bếp, hoàn toàn không phân chia công việc và cuộc sống, tôi cho rằng đây là điều tồi tệ. Cho nên cô Tây à, có lẽ ông chủ không phân rõ tình cảm với cô, nhưng cô nhất định phải phân rõ, không nên hiểu lầm anh ấy có tình cảm với cô, để tránh bị tổn thương."

Tây Mễ đã hiểu.

Cho nên nguyên nhân Ứng Khúc Hòa tốt với cô rất đơn thuần, chỉ là vì tài nấu nướng của cô.

Nếu không phải vì tài nấu nướng của cô, có lẽ ngay cả một câu nói Ứng Khúc Hòa cũng không muốn nói với cô. Cho nên cô chờ mong anh Ứng có chút tình cảm khác gì đó với cô, đều là không thiết thực, cho dù anh Ứng nói thích cô, cũng chỉ là thích tài nấu nướng của cô, mà không phải là cô.

Chu Minh tổng kết nói: "Có đàn ông cần tay, cần chân, cần nhan sắc, nhưng ông chủ nhà chúng ta lại cần thực đơn, cần tài nấu nướng."

Tây Mễ tắm rửa xong đi ra, lời của Chu Minh vẫn còn lẩn quẩn bên tai cô.

Cả người vùi trên chiếc giường lớn mềm mại, nhìn chằm chằm vào trần nhà có chút buồn bã. Cho nên Ứng Khúc Hòa vẫn là xử nam ba mươi năm không thể không lý do, chuyện quái gỡ này cũng rất ít gặp.

Trong xã hội này, phụ nữ có tài nấu nướng tốt nhiều vô số kể, một người đàn ông có thể vì tài nấu nướng mới thích cô, thì cũng có khả năng rất lớn bởi vì tài nấu nướng mà thích những người phụ nữ khác.

Đây không phải là thật sự thích, chỉ là một người không muốn xa rời một vật nào đó thôi.

Trong lòng cô còn nghĩ đến quan hệ của Ứng Khúc Hòa với Nam Tinh, cuối cùng lại bị một câu nói của Chu Minh tưới tắt tất cả ảo tưởng.

Hai giờ sáng cô vẫn không buồn ngủ, mở blog tìm blog "Fandom Tây Tây Tây Mễ", lúc này id của cậu ta đã đổi lại "Quý Đông Lâm".

Cô vẫn chưa quen với cuộc sống ở Cẩm Dương, không muốn gây thêm phiền toái cho Ứng Khúc Hòa, quyết định đi thuê phòng.

Tây Mễ gửi tin nhắn cho Quý Đông Lâm, hỏi cậu ta: Có ở đấy không?

... Quý Đông Lâm: "Nữ hoàng đại nhân, tiểu nhân ở đây."

... Tây Tây Tây Mễ: "Anh biết ở trong thành phố Cẩm Dương có nơi nào cho thuê phòng có giá tiện nghi một chút không? Tốt nhất không nên tìm môi giới, tôi muốn nói chuyện trực tiếp với chủ nhà."

... Quý Đông Lâm: "Thưa nữ hoàng đại nhân, tiểu nhân có thể miễn phí nhường giường cho ngài. ($\cong \nabla \cong$)/ "

Tây Mễ: "..."

... Quý Đông Lâm: "Nữ hoàng đại nhân, tôi nói giỡn đấy, ngài có wechat không? Tôi thêm bạn ngài."

Hai người nhanh chóng thêm wechat, Tây Mễ nói yêu cầu của mình, Quý Đông Lâm nhanh chóng hồi âm: "Bấm báo nữ hoàng, tôi biết một bà cụ có cho thuê phòng cũ, tiền thuê rất tiện nghi, có tôi đảm bảo, ngài chỉ cần trả tiền đúng hạn là được, không cần CMND. Nữ hoàng đại nhân ngày mai có rảnh không? Chúng ta hẹn thời gian gặp mặt, tôi dẫn ngài đi xem phòng."

Tây Mễ: "Có làm phiền quá không?"

Quý Đông Lâm: "Không chỉ một mình tôi, ở Cẩm Dương có mấy fan cũng muốn gặp ngài. Nếu như ngài đồng ý, ngày mai tôi chọn mấy fan trong đồng fans đại diện đi đến gặp ngài. Nữ hoàng đại nhân, cho đám fans này một cơ hội đi."

Tây Mễ do dự một hồi lâu mới nói: "Vậy thì ngày mai, tôi chờ anh ở đâu?"

"Nữ hoàng đại nhân chưa quen cuộc sống ở đây, ngài cho tôi biết địa chỉ, tôi tới đón ngài ^_^ "

Tây Mễ dùng wechat share vị trí, nhìn thời gian đã ba giờ sáng rồi. Cô vội vàng nhắn lại: "Đã ba giờ rồi mà sao anh còn chưa ngủ? Thức đêm không tốt cho cơ thể."

"Nhận được quan tâm của nữ hoàng đại nhân, tôi cảm thấy mình còn có thể cố gắng nhịn một thế kỷ. Đã lưu địa chỉ, mười rưỡi sáng mai tôi tới đón ngài."

....

Ứng Khúc Hòa xử lý xong công việc về đến nhà đã là mười rưỡi sáng của ngày hôm sau.

Lái xe đến cửa nhà thì bị một chiếc Maserati màu lam chặn đường đi. Ứng Khúc Hòa không biết tại sao con đường trước nhà lại có một chiếc xe đậu ở đây, quay đầu xe lại đi con đường khác.

Xe vừa chạy ra chỗ rẽ thì nhìn thấy Tây Mễ xách túi xách đi ra từ cửa nhỏ, ngồi vào chiếc Maserati kia.

Không phải nói ở Cẩm Dương không có bạn sao?

Ứng Khúc Hòa có chút buồn bực, đi vào nhà thì thấy hai trăm đồng đặt trên bàn trà phòng khách, một tờ giấy nhắn lại: "Cám ơn anh Ứng chiếu cố, tiền thuê phòng tôi để ở trên bàn, nếu như tiền phòng không đủ anh cứ nói với tôi, tôi sẽ chuyển khoản cho anh. —— Tây Tây Tây Mễ."

Ứng Khúc Hòa: "... " Vật nhỏ lang tâm cầu phế.

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Có lẽ không nghĩ tới Tây Mễ sẽ rời đi, Ứng Khúc Hòa cầm tờ giấy có chút mù mịt, cảm thấy từ đầu đến cuối đã giúp một kẻ vong ân phụ nghĩa.

Cùng lúc đó, Tây Mễ hắc hơi một cái.

Quý Đông Lâm đưa khăn tay qua, hỏi cô: "Điều hòa mở nhiệt độ thấp quá sao?"

"Có thể mở cửa sổ không? Có lẽ gió trời sẽ thoải mái hơn." Trong xe của Quý Đông Lâm có mùi nước hoa, cộng thêm bật điều hòa khiến cho người không thường ngồi xe như cô có chút ngọt ngào.

Quý Đông Lâm hạ cửa sổ xe xuống, từng cơn gió mát trong lành ùa vào.

Thừa dịp Quý Đông Lâm chuyên tâm lái xe, Tây Mễ vụng trộm liếc nhìn Quý Đông Lâm, là một chàng trai trắng trẻo nõn nà, mặc sơ mi trắng chỉnh tề, vóc người rất gầy, so với kiểu đàn ông thành thực như Ứng Khúc Hòa, trên người cậu có thêm sức sống ánh mặt trời của người cùng lứa.

Tướng mạo...

Rất đẹp trai, được đám fans gọi là nam thần tiểu thịch tươi quả thật không hề nói quá chút nào.

Lúc đợi đèn xanh, Quý Đông Lâm vừa nghiêng đầu liền mắt đối mắt với Tây Mễ, cậu nhe răng cười một tiếng nói: "Nữ hoàng đại nhân đang trầm mê trong sắc đẹp của tôi không thể thoát khỏi sao?"

"..." Tây Mễ suýt chút nữa bị nghẹn chết bởi nước miếng của mình, nhanh chóng quay đầu nhìn bên ngoài.

Lúc Quý Đông Lâm cười sẽ lộ ra hai cái răng khểnh đáng yêu: "Đùa chút thôi, nhìn em xấu hổ kìa. Chúng ta đến quán cà phê phía trước, các fan đều đợi ở đây đây."

Nói đến fan, rốt cục Tây Mễ cũng trở về một chiến tuyến với cậu.

Cô kích động xoắn xuýt ngón tay, chớp chớp mắt hỏi Quý Đông Lâm: "Fan của tôi nhiều không?"

Quý Đông Lâm cười vang: "Nhiều chứ, rất nhiều fan nói với tôi muốn gặp em. Tôi chọn mấy người đại diện gặp mặt, đều đợi ở quán cà phê á."

Tây Mễ cũng cảm thấy fan của mình không ít. Dù sao cảnh tượng ngày hôm qua vừa vào nhóm Chim cánh cụt tuyệt đối không phải là ảo giác của cô!

Quán cà phê đã được Quý Đông Lâm bao trọn, màn hình điện tử ở cửa ra vào viết "Hội giao lưu fan Tây Tây Tây Mễ".

Đi tới cửa Tây Mễ ngừng một chút, nhìn chăm chăm vào bảng điện tử thăm cảm khái phô trương quá rồi.

Hoàn cảnh bên trong rất tốt, một nhóm người thoải mái trò chuyện ngồi trên ghế sofa, thấy cô đi vào đều ríu rít đứng dậy nghênh đón.

Có một chú trung niên mang tây trang, một thiếu niên mang khăn quàng đỏ ba gạch, còn có một bà cụ đã hơn tám mươi.

Bà cụ nắm lấy tay Tây Mễ, tựa như thấy cháu gái ruột: "Cháu chính là Tây Mễ của bọn ta sao? Ta chính là fan nảo tàn của cháu đấy! Ta và cháu trai đều là fan nảo tàn của cháu cả!" Bà cụ khựng lại, quay đầu lại hỏi cháu trai nhi: "Cái từ đó gọi là "Fan cuồng" nhi?"

Cậu trai nhỏ mang khăn quàng đỏ nhìn thấy Tây Mễ, không hiểu sao đỏ mặt, kiềm nén gật đầu với bà nội.

Quý Đông Lâm chỉ vào ông chú trung niên giới thiệu: "Tây Mễ, vị này chính là phó đoàn trưởng fandom của chúng ta, lão Tần." Lại vươn tay chỉ về hướng bà cụ và cậu trai nhỏ: "Hai vị này là hai đại hộ pháp của fandom chúng ta, bạn nhỏ quản gia của fandom, phụ trách quản lý trật tự nhóm Chim cánh chụt và nhóm blog."

"Quản lý?" Tây Mễ có hơi quỳnh lên. Vậy là trên hộ pháp rồi, thế khác nào cô chính giáo chủ Ma giáo chứ?

Tại sao phải để một bạn nhỏ làm quản lý!?

Đứng trước vấn đề này, bà cụ bèn giải thích: "Lão ta không biết mấy thứ cong cong queo queo kia, ngày thường công việc của tiểu Quý và tiểu Tần cũng bận rộn, Tiểu Minh nhà chúng ta bình thường ngoại trừ lên lớp thì không có việc gì, cho nên nó thích hợp nhất."

Tiểu Minh gật đầu một cái, không hiểu sao ngượng ngập nói: "Đúng vậy đó chị Tây, em học nhẹ lắm, chị đừng xem thường em, trong lớp của em cũng là do em quản lý đó."

Mấy người này đều thật đáng yêu, khiến cô vui quá hóa sợ.

Cô chỉ vừa vào vòng thi đấu sơ tuyển, cũng không phải là đầu bếp tài ba gì, có tài đức gì mà có được một đoàn fan tốt như vậy. T.T

Giữa trưa đám người đến ven sông ăn tôm hùm.

Ven sông rộng rãi khoáng đạt, dưới bóng cây gió nhẹ lành lạnh, tôm hùm chua cay với bia ướp lạnh, đúng là một tuyệt phối.

Quý Đông Lâm gắp vào trong chén Tây Mễ mấy con tôm tươi ngon, nhiều nước nhất. Tây Mễ nhìn tôm đầy trong chén, vội vàng dùng tay che cái chén lại: "Đầy rồi đầy ắp rồi, đợi tôi ăn hết tôi sẽ tự mình gắp."

Quý Đông Lâm hớn hờ để đĩa xuống, ngồi ở đối diện Tây Mễ hai tay chống cằm ôm mặt, vẻ mặt si mê nhìn cô.

Tây Mễ cầm một con tôm nhỏ lên, dùng miệng hút nước sốt cay ngọt ở giữa, sau đó bóc vỏ lấy phần thịt tôm ngon nhất, khiến cô vô cùng thỏa mãn. Nước sốt được làm rất tốt, ngoại trừ đầu lưỡi còn lưu lại vị cay thì còn có vị ngọt nhàn nhạt của thịt tôm.

Quý Đông Lâm hỏi cô: "Có ngon không?"

Tây Mễ uống một ngụm bia, vị tê cay trong nháy mắt bị sự mát lạnh áp chế. Cô gật đầu: "Ngon lắm, ăn rất ngon!"

Bà cụ: "Ngon thì ăn nhiều vào, ăn cho no đấy nhé! Đúng rồi, nha đầu, tên thật của cháu là?"

Cô cười híp mắt nói: "Mọi người gọi cháu Tây Mễ là được rồi!"

Bà cụ lại hỏi: "Nghe Tiểu Quý nói, cháu muốn mượn phòng à? Nhà ta có cho thuê phòng cũ, hai phòng ngủ một phòng khách, một tháng 500 tệ, cháu muốn thuê, ta lấy cháu 300 tệ thôi."

Động tác gặm tôm của Tây Mễ đột nhiên dừng lại: "Thật sao?"

Lúc bà cụ cười hai mắt híp thành một đường ngang, Tiểu Minh vỗ ngực chen vào nói: "Nam tử hán đại trượng phu, một lời nhất ngôn cửu"

đỉnh! Cho dù bà nội không làm chủ được, em lấy tư cách người thừa kế duy nhất trong nhà, tự quyết tiền thuê 300 tệ cho chị!"

Bà cụ gõ vào đầu cậu nhóc một cái: "Thằng nhóc thối cháu, người lớn nói chuyện cháu xen vào làm gì?"

Tiểu Minh xoa xoa đầu, tiếp tục cúi đầu gặm tôm, đôi mắt sáng ngời trông suốt thỉnh thoảng nhìn lên Tây Mễ, đợi đám người lớn đều im lặng, cậu mới nói: "Chị Tây Mễ, chị thật đẹp, dáng vẻ của chị còn đẹp hơn cả anh Quý!"

Quý Đông Lâm: "Nhóc thối, lúc em làm đoàn trưởng của đoàn hậu viên đã nói thế nào? Nói làm thiên sứ của cả hai bên đấy? Giờ sao lại bắt đầu khích lẫn nhau rồi?"

Được khen đẹp, Tây Mễ không hề che dấu tâm tình của mình, lúc cười lộ ra hai hàm răng trắng tinh: "Tiểu Minh, trẻ con đừng cảm cơ trí lại thành thực như em không nhiều lắm đâu."

Ăn cơm được một nửa, lão Tần im lặng ít nói lau tay đứng dậy, nói với bọn họ: "Mọi người cứ từ từ ăn, công ty tôi còn có việc, đi trước nhé."

Đợi lão Tần đi khỏi, Tây Mễ mới chợt nhận ra không cần phải câu nệ như vậy, cô thuận miệng nói một câu: "Lão Tần có gia đình chưa? Sao lại trở thành phó đoàn trưởng của fandom?" Dầu gì cũng là đàn ông trung niên thành thực, sao có thể nhàm chán như vậy.

Quý Đông Lâm nói: "Em đừng thấy lão Tần im lặng vậy, chứ hai khu vui chơi cỡ lớn ở Cẩm Dương đều là sản nghiệp của lão Tần đấy. Bình thường fandom cần phải có chút hoạt động phúc lợi nào đó tặng cho fan, đều do lão ấy một mình gánh hết."

Tây Mễ uống một ngụm bia để đè nén kinh sợ.

Nghe qua thật đúng là lợi hại.

Ngay cả bạn nhỏ cũng là đội viên ba gạch*, cô đột nhiên cảm thấy fandom của mình thật kỳ tài, không giống với người bình thường đâu...

Phòng cũ gần đường tam hoàn**, tiểu khu này quả thật rất cũ kỹ, kiến trúc tường ngoài xám tro âm đạm. Căn phòng gần như không trang hoàng, phòng ăn xi măng có quạt trần, nền gạch toilet đen thui gần như không nhìn ra màu vốn có.

(*,**: xem hình ảnh bên dưới nhé)

Quý Đông Lâm cũng không ngờ điều kiện lại kém như vậy, anh ta nói: "Không bằng tôi tìm phòng khác cho em? Nơi này khuất quá, dầu gì em cũng là người đứng đầu fandom."

Mặc dù cô cực kỳ thương thức cảm giác đứng đầu fandom, nhưng sự thật nói cho cô biết, người như cô hoàn toàn không có điều kiện lựa chọn.

Quý Đông Lâm đứng ở cửa toilet, nhìn sàn nhà bẩn thỉu vốn không dám bước chân vào.

Cậu thật sự rất bội phục nữ thần, không chỉ đi vào, hơn nữa còn đi qua đi lại ở bên trong, thậm chí là vịn vòi nước đã sớm rỉ sắt.

Nước rỉ ào ạt tuôn ra, trong không khí tràn ngập mùi rỉ sắt.

Cậu bịt mũi nói: "Nữ thần, nhà tôi còn có phòng trống, không bằng em dọn đến chỗ của tôi đi, tiền thuê phòng tôi lấy tượng trưng cho có là được rồi."

Tây Mễ quả quyết từ chối, dù sao cũng mới quen Quý Đông Lâm, lúc đi ăn đối phương mời đã khiến cô cực kỳ khó chịu rồi, cô thật sự không còn mặt mũi mà đi qua ở nhà người ta nữa.

Ở nhà người ta trước sau vẫn có chỗ bất tiện, trận đấu sắp tới, cô muốn có một phòng bếp thuộc về mình để luyện tập.

Tây Mễ giao một tháng tiền phòng trước, dưới sự dẫn dắt của Quý Đông Lâm đi ra ngoài tiểu khu đến siêu thị mua chút đồ dùng hàng ngày.

Sau khi trở lại tiểu khu đã là tám giờ tối, trời tối thui tối mù. Tây Mễ nhận lấy đồ đạc trong tay Quý Đông Lâm, nói: "Tự tôi đi lên được rồi, làm phiền anh cả ngày nay, anh về sớm nghỉ ngơi đi."

Quý Đông Lâm ngóng trông nhìn cô, tỏ vẻ muốn đi lên ăn miếng cơm.

Tây Mễ nói: "Đợi hôm khác tôi thu dọn nơi này xong sẽ làm một bữa hoàng tráng mời mọi người."

Quý Đông Lâm đi ba bước quay đầu một lần ra khỏi tiểu khu, ngồi trong xe một hồi lâu mới lưu luyến rời đi.

Quý Đông Lâm – người được fan theo đuổi trở thành người theo đuổi thần tượng, rốt cục hôm nay cũng cảm nhận được cảm giác theo đuổi thần tượng của mình.

Quý Đông Lâm xúc động post vào trong nhóm:

"Nữ thần đáng yêu hơn cả trên ti vi, tôi cảm thấy mình đã luân hãm rồi, trái tim thiếu nam nổ tung, tôi đã nếm được hương vị mối tình đầu rồi. _ (:3)∠_ "

... Lão Tần: "Tiểu Tây Mễ là của mọi người."

... Bà cụ: "Tiểu Tây Mễ là của mọi người."

... Tiểu Minh: "Chị Tây Mễ là của em! ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ"

Hệ thống nhắc nhở: "Tiểu Minh Tiểu Minh" đã bị chủ nhóm đá ra khỏi nhóm.

....

Tây Mễ dọn sạch căn phòng từ trong ra ngoài, phòng ngủ cắm hai cây trúc phú quý màu xanh biếc, thay chăn đệm sạch sẽ, trái ga giường chỉnh tề, rất cục cũng có chút hương vị nhà.

Cô nằm sấp trên giường hít hà mùi vải bông mới, mở điện thoại nhìn thấy tin nhắn wechat của Ứng Khúc Hòa: "Cô ở đâu?"

Tây Mễ gửi lại một icon le lưỡi: "Báo cáo anh Ứng, tôi đã thành công thuê được phòng, tạm thời có một hang ổ nhỏ của riêng mình rồi, cảm ơn anh Ứng chiếu cố mấy ngày nay. Anh tìm tôi có việc gì sao?"

"Tôi hỏi cô ở đâu."

Tây Mễ: "? Tôi trả tiền phòng không đủ sao? Vậy tôi chuyển tiền lì xì trong wechat cho anh, còn thiếu bao nhiêu?"

Ứng Khúc Hòa: "Tôi không nhận tiền lì xì, cô ở đâu? Tôi tới tìm cô."

Tây Mễ dùng wechat share vị trí của mình, sau đó kiểm tra số dư một chút.

Mỹ Thực Đạo cho cô 9999 đồng, số tiền này chỉ có thể đáp ứng nhu cầu bức thiết, không thể phung phí được, vượt qua cửa khó khăn trước mắt, còn phải trả tiền lại cho người ta.

Bà chủ thanh toán 300 tệ tiền lương cho cô, Ứng Khúc Hòa thanh toán cho cô 900 tệ, trừ tiền lì xì, tiền thuê phòng tối qua ở nhà Ứng Khúc Hòa, tiền mượn phòng ban này, trên người cô chỉ còn lại chưa tới 700 tệ.

Tức là mấy ngày tới cô phải sống dựa vào mấy trăm tệ này.

Một giờ sau, tiếng chuông cửa vang lên.

Tây Mễ mở cửa, nhìn thấy Ứng Khúc Hòa mang đồ thể thao đứng ở trong hành lang, trên cổ đeo tai nghe, một tay nhét vào trong túi, một tay rủ xuống, dùng ngón tay thon dài móc một cái túi nhựa.

Bên trong có đồ ăn, có thịt, ngoài ra còn có hai quả chanh.

Ứng Khúc Hòa thấy Tây Mễ thất thần, hỏi cô: "Không hoan nghênh à?"

"Không có không có." Lần đầu tiên Tây Mễ thấy Ứng Khúc Hòa mặc đồ phong cách trẻ trung như vậy, dường như trong nháy mắt từ lão thương trường tàn nhẫn biến thành thanh niên chói lóa nhiệt huyết.

Ứng Khúc Hòa bước vào phòng, một mùi vị ẩm ướt mốc meo xông vào mũi, anh vô thức nhíu mày, đưa nguyên liệu nấu ăn trong tay cho Tây Mễ: "Đi làm chút gì ăn đi, tôi đói bụng."

Tây Mễ ôm túi nguyên liệu, nhìn theo lưng anh hỏi: "Anh Ứng, cảm tình lão đại anh chạy xa đến đây không phải chỉ vì tiền thuê, còn thuê lao công miễn phí à."

Ứng Khúc Hòa liếc nhìn phòng khách vừa mới được dọn dẹp xong, quay người lại vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô: "Sau này cô cứ gọi tôi là lão Khúc giống Giản Giản đi. Cô làm cơm cho tôi ăn, tiền phòng sẽ đc xóa bỏ."

Tây Mễ ừm một tiếng, ôm túi nguyên liệu nấu ăn xoay người đi tới phòng bếp.

Ứng Khúc Hòa dùng ngón tay kéo cổ áo phía sau của cô, "Đợi chút, tôi còn có chuyện hỏi cô."

Tây Mễ bị anh kéo trở lại, "Chuyện gì?"

"Ở Cẩm Dương cô còn có bạn bè nào khác?"

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tây Mễ không biết tại sao Ứng Khúc Hòa đột nhiên hỏi chuyện này, suy nghĩ một chút lắc đầu nói: "Không có à."

"Nói dối." Ứng Khúc Hòa thả cô ra, thu tay lại đút vào trong túi.

Tây Mễ bối rối gãi gãi ót: "Bạn trên mạng có tính không?"

Sắc mặt Ứng Khúc Hòa trầm xuống: "Cho nên hôm nay cô lên xe của bạn trên mạng?"

Tây Mễ ôm túi nguyên liệu có chút bàng hoàng: "Anh Ứng, làm sao anh biết?"

"Lão Khúc." Ứng Khúc Hòa hơi nghiêm nghị uốn nắn cô.

"Ừm... Lão Khúc." Lần đầu gọi Ứng Khúc Hòa như thế, thật sự rất không được tự nhiên, trong khoảnh khắc kêu ra miệng cô rất ngượng ngùng. Cô nói: "Anh... Anh ngồi trên ghế sofa đợi một lát trước đi, tôi đi làm đồ ăn."

Ứng Khúc Hòa gật đầu "Ừ" một tiếng.

Tây Mễ đi vào phòng bếp thăm thử phào một cái, mở cái túi ra, lấy thịt heo thì thấy không có rau dưa gì đi kèm.

Không có gì ngoài thịt heo, chút ít lá khoai, hai trái chanh.

Cô nhớ tới trong nồi vẫn còn cháo măng tây, làm chút thịt viên* hình như cũng có thể phối được.

(* raw là 狮子头 nghĩa là đầu sư tử, là tên gọi món ăn truyền ở Hoài Dương tỉnh Tô Giang Trung Quốc, hình ảnh ở bên dưới, giống như thịt viên vậy á)

Tây Mễ lấy thịt heo ra, cắt làm hai bên nhiều bên ít, cắt mỏng chặt thô thành chừng hạt gạo. Không có rau dưa kết hợp, Tây Mễ lấy móng ngựa mua hồi chiếu cắt vụn, sau đó trộn với vụn thịt, cuối cùng làm thành viên cầu, ném vào cháo dầu.

Thẳng đến khi thịt viên giòn lớp vỏ ngoài, lại vớt nó ra, cho thêm xì dầu, đường vào trong chảo nấu lên, nấu thành nước đường xong thì bày ra đĩa.

Ứng Khúc Hòa ngồi trong phòng khách xem "Mỹ vị Trung Hoa" của nhóm nổi tiếng trên mạng phát lại trên ti vi.

Tây Mễ bày chén đĩa xong ngồi xuống sofa, vươn tay lấy điều khiển chỉnh âm lượng to lên.

Ổng kính vừa vịn dừng ở trên mặt cô, dưới ánh đèn, khuôn mặt cô trắng bệch không có chút sức sống, so với hai MC thì nhạt như nước trong.

Tây Mễ cắn đĩa cảm khái: "Khó trách trên blog có nhiều người mắng tôi xấu, thì ra tôi thật sự xấu như vậy."

Ứng Khúc Hòa cầm đĩa lên, gắp một cục thịt viên sốt tương đỏ, cắn một miếng, lúc răng chạm vào lớp vỏ giòn thì phát ra tiếng xộp giòn tan. Ngoài giòn trong xộp, thịt bằm tinh tế cùng nước sốt vừa miệng, hương vị tràn ngập khoang miệng.

Chỉ có chiên dầu mới có thể khiến lớp ngoài xốp giòn như thế, nhưng vào đêm mà nói, nên ít ăn thức ăn có nhiều dầu lại. Cũng may Tây Mễ là người hiểu rõ về ăn uống, một bát cháo lá măng tây làm giải bớt cái béo, còn có tác dụng giải nóng.

Một bát cháo nóng ấm làm mát lạnh thị giác và vị giác của người ăn, cũng khiến cho anh có cảm giác ấm áp của một gia đình nhỏ.

Ứng Khúc Hòa rất thưởng thức năng lực không chế thức ăn của. Cô nấu ăn, không chỉ xem xét đến khẩu vị người ăn, mà còn xem xét đến cảm giác của người ăn, khiến người ta rơi vào một tình cảm màu nhiệm không thể nói rõ.

Thức ăn cô nấu tựa như được cô giao phó tính mạng, cực kỳ có sức cuốn hút.

Ví dụ như thịt viên sốt tương đỏ cùng cháo rau này, tựa như vợ chồng kiểu Trung đúng chuẩn, hai người tương kính như tân, có thể bù trừ điểm yếu cho nhau, thịt viên có thể giải trừ sự nhạt nhẽo của cháo, còn cháo có thể thổi đi cái béo ngậy của thịt viên, hai món ăn nhìn như không hòa hợp nhưng lại ăn nhịp ngoài ý muốn.

Cô gái bưng cái bát hưng phấn nhìn chăm chăm vào ti vi, cái miệng nhỏ nhắn nhai cháo rau, cảm khái nói: "Nam Tinh thực sự có thực lực."

Cửa sổ phòng khách mở toang, gió nhẹ thổi vào, một sợi tóc ngắn của cô vênh lên, thẳng tắp độc lập.

Ứng Khúc Hòa để thức ăn xuống, vươn tay ra để trên đầu cô.

Tây Mễ phát hiện có một cái bóng ở trên đầu, vừa ngẩng đầu lên, bất ngờ không cảnh giác bị anh bấn một búng tay.

"Oa..." Cô đau đến kêu ra tiếng, che trán lại, vẻ mặt phẫn uất: "Anh làm gì vậy?"

"Lúc ăn cơm không nên nhìn chăm chăm vào ti vi, xin cô đừng nên phụ những món ăn ngon này, chúng nó cũng hi vọng nhận được sự tôn trọng." Ứng Khúc Hòa nói chuyện luôn nghiêm trang, cho dù là đang bịa chuyện.

Tây Mễ chuẩn bị gấp thức ăn, vừa cúi đầu phát hiện bốn cục thịt viên lại chẳng còn cục nào, chỉ còn lại chút nước sốt ở đáy đĩa.

Cô trừng mắt nhìn Ứng Khúc Hòa, hớp một ngụm cháo để đè nén lửa giận.

Ăn uống no nê, Ứng Khúc Hòa không có ý định rời đi, vẫn ngồi ở phòng khách xem chương trình.

Dáng ngồi của Ứng Khúc Hòa rất nghiêm chỉnh, không giống cô, lúc nào cũng thích nằm làm ỗ trên ghế sofa, hận không thể hòa làm một với cái ghế.

Xem ra trước khi chương trình kết thúc, hẳn là Ứng Khúc Hòa sẽ không rời đi.

Tây Mễ không chuyên tâm xem ti vi, ngửa đầu dựa vào ghế sofa lướt blog, lướt xuống dưới thì lấy tin nhắn riêng của Mỹ Thực Đạo.

Từ khi cô dừng đăng thực đơn trên blog, Mỹ Thực Đạo cũng không đăng bài trên blog nữa.

... Mỹ Thực Đạo: "Chúc mừng tiến vào vòng tiếp theo. Thêm wechat của tôi."

Phía dưới có thêm một mã hai chiều.

Tây Mễ tìm được wechat của anh, trong lúc gửi lời mời kết bạn đợi thông qua, nhân tiện mở hình avata của anh ra xem. Thất vọng là hình avata không phải là hình của người đó, mà là minh tinh điện ảnh Hollywood Al Pacino.

Điện thoại của Ứng Khúc Hòa để trong túi quần, nhận được lời mời kết bạn thì rung lên một cái rất khẽ.

Anh lấy điện thoại ra chấp nhận lời mời, liếc mắt nhìn Tây Mễ, thấy khóe môi cô nhóc khẽ nhếch lên.

.... Tây Tây Tây Mễ: "A a a, ba ba tôn đạo!"

.... Mỹ Thực Đạo: "Kích động vậy à?"

.... Tây Tây Tây Mễ: "Đúng vậy đúng vậy, anh có xem tôi thi không? Biểu hiện của tôi thế nào?"

.... Mỹ Thực Đạo: "Cô có một sai lầm trí mạng, chỉ với điểm ấy, kết quả của trận đấu cô sẽ không vào được Top 50."

.... Tây Tây Tây Mễ: "(⊙v⊙) Hả?"

.... Mỹ Thực Đạo: "Thớt gỗ màu gì, phối với kiểu thức ăn như thế nào, cần phải phân chia rõ ràng, đây là thứ trụ cột nhất. Tham gia trận đấu thì toàn lực ứng phó, đừng ôm tâm tính gặp may."

Ứng Khúc Hòa viết xong đoạn này gửi đi, giương mắt nhìn vẻ mặt của Tây Mễ.

Cô nhóc bĩu môi, thì thầm: "Tôi không ôm tâm tính gặp may..."

Ứng Khúc Hòa không nhìn được nhếch môi lên. Anh chỉ nhắc nhở một chút, cô nhóc này ngược lại còn uất ức nữa.

Tây Mễ đang cầm điện thoại bấm chữ, Ứng Khúc Hòa đột nhiên đứng dậy, nhìn xuống cô nói: "Cách trận đấu còn bốn ngày nữa, mấy ngày này cô luyện tập nhiều chút, xem lại trận đấu của năm trước tìm xem những đầu bếp kia thường phạm lỗi gì."

Cô vội vàng gạt đầu, tiễn anh đi như tiễn ôn thần vậy.

Bên kia Mỹ Thực Đạo rất lâu không trả lời lại, Tây Mễ tắt điện thoại, màn hình đen thui đột nhiên sáng lên, nhận được wechat của Mỹ Thực Đạo.

... Mỹ Thực Đạo: "Trận đấu cố gắng lên."

Tây Mễ trả lời lại một icon mặt cười tươi rói.

... Tây Tây Tây Mễ: "Ba ba tôn đạo anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ giành được quán quân, lấy được tiền thưởng sẽ trả tiền lại cho anh."

... Mỹ Thực Đạo: "Không cần trả, số tiền đó là phí bản quyền thực đơn của cô, tôi là một đầu bếp tôn trọng bản quyền:)"

... Tây Tây Tây Mễ: "Bậy, trả thù lao là có thể tự ý bóp méo thực đơn sao? Tiền này tôi không lấy! Sớm muộn gì tôi cũng sẽ trả lại cho anh, sau đó tôi có thể thẳng lưng tiếp tục nguyên rửa đầu lưỡi của anh biển ngọt, xào rau không cần muối:)"

... Mỹ Thực Đạo: "Tùy cô, nghỉ ngơi sớm chút đi."

... Tây Tây Tây Mễ: "Ngủ ngon."

Tây Mễ kéo quạt trần phòng ngủ, nằm ở trên giường, đắp chăn mỏng cảm nhận thiên nhiên mát mẻ. Cô nhìn chằm chằm vào trần nhà nghĩ đến Ứng Khúc Hòa, nghĩ đến Ba ba tôn đạo, nghĩ đến cuộc thi...

Hai mí mắt đánh lộn nhau, thân giường bỗng nhiên lắc lư, đèn treo cũng bắt đầu đong đưa, nước sơn màu trắng cũ kỹ bắt đầu bong ra từng

mảng, từng mảnh lác đác rơi xuống mặt Tây Mễ, cô bị sặc ho khan mấy tiếng.

Đây là...

Động đất?

Bối Xuyên thuộc Cẩm Dương từng là khu bị động đất nặng, tin tức thảm cảnh thiên tai năm đó vẫn còn rõ như in.

Cẩm Dương đang trên vành đai động đất, cách hai tháng chấn động một lần, người nơi này đã tập thành thói quen.

Nhưng Tây Mễ là người bên ngoài, lần đầu tiên trải nghiệm động đất, chấn động rất nhỏ đã khiến cô cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, ôm lấy cái gối nhanh chóng chạy xuống lầu.

Dưới tiểu khu, mấy thím mấy bác bình tĩnh ngồi dưới dây nho quạt cây quạt bồ hương hóng gió nhìn thấy cô chân trần chạy ra thì trêu chọc nói: "Cô gái nhỏ vừa mới chuyển đến à, sợ sao?"

"Cô gái nhỏ cháu là người nơi nào thế? Không phải là người vùng này nhỉ?"

"Nơi này của chúng tôi ba ngày hai bữa lại động đất một lần, rồi sẽ quen thôi."

Rồi sẽ quen thôi...

Dân bản xứ đối với động đất đều bình tĩnh như vậy? Tây Mễ xấu hổ.

Cô để chân trần ngậy người ở bên ngoài nửa tiếng, sau khi trở về phòng thì thấy nước sơn trên vách tường đã tróc ra, nứt một đường nhỏ.

Cô cầm điện thoại ngồi xõm ở góc tường, đo đạc kích cỡ vết nứt, đặc biệt nghiêm túc gọi một cuộc điện thoại cho Ứng Khúc Hòa.

....

Ứng Khúc Hòa lái xe tới đón cô, nhét đồ dùng rửa mặt, quần áo của cô vào cốp xe, ngồi trở lại trong xe nhắc nhở cô: "Dây an toàn."

Tây Mễ ngoan ngoãn cài dây an toàn lại, cảm khái Cẩm Dương quá nguy hiểm, cô là đang dùng tính mạng tham gia thi đấu!

Ứng Khúc Hòa chạy ra khỏi tiểu khu, sau khi chạy trên đường cái rộng rãi thì giải thích nói: "Vừa rồi Bối Xuyên xảy ra dư chấn cấp 4.5, Cẩm Dương chịu ảnh hưởng, kiến trúc của tiểu khu cũ có chút niên đại, sớm nên dỡ dời, cô không nên chuyển vào."

"Bạn trên mạng quả nhiên không đáng tin." Tây Mễ khóc không ra nước mắt, "Không biết 300 tệ tiền thuê nhà có thể lấy lại được không, thật đau lòng mà."

"Ngay cả bạn trên mạng cũng dám tin, lá gan đủ lớn đấy," lúc đợi đèn xanh ở ngã tư đường, Ứng Khúc Hòa lấy một hợp đồng ra ném cho cô: "Hợp đồng thuê này cô nhìn xem chút, không có vấn đề gì thì ký vào."

Tây Mễ nhận lấy "Hợp đồng thuê nhà", cẩn thận xem điều khoản, đại khái như sau:

1, Bên A (Ứng Khúc Hòa) không lấy tiền thuê phòng của bên B (Tây Mễ), không thu bất cứ chi phí nào. Bên B cần phải lo một ngày ba bữa cho bên A, cũng nhận bên A làm thầy, dùng cái này để trừ tiền thuê phòng.

2, Phòng bếp tùy ý để bên B sử dụng, không được sự cho phép của bên B thì bên A không được tùy tiện ra vào phòng bếp.

3, Bên B không được bên A đồng ý thì không được vô cớ chuyển ra, nếu không sẽ dựa theo vi ước mà xử lý. Bên A không được đuổi bên B đi, nếu không sẽ dựa theo vi ước mà xử lý.

4, Hai bên A B một khi ký kết hợp đồng thì lập tức có hiệu lực, thời hạn là 6 tháng. Nếu như hai bên A B có bên nào vi ước thì bồi thường một trăm vạn đồng nhân dân tệ cho đối phương.

Tây Mễ đọc đi đọc lại điều khoản mấy lần, tức là Ứng Khúc Hòa không lấy tiền phòng của cô, nhưng cô nhất định phải lo một ngày ba bữa cho Ứng Khúc Hòa, hơn nữa còn gọi anh một tiếng thầy?

Bây giờ đối với Tây Mễ mà nói, cái gì cũng không quan trọng, có chỗ ở mới là điều quan trọng nhất!!

Điều khoản này cô không hề chịu thiệt, mà Ứng Khúc Hòa cũng không mất mát gì, cô gần như không lo lắng, lấy một cây viết ra ký tên vào bản hợp đồng, giao hợp đồng cho Ứng Khúc Hòa: "Thầy, ký tên vào hợp đồng rồi đây."

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Ứng Khúc Hòa dùng một tay cầm lấy tờ giấy, xác nhận đúng là chữ ký của cô thì ném ra ghế sau.

Về đến nơi ở, Tây Mễ mất hết sức lực mở mắt, ngã xuống giường lập tức đi vào mộng đẹp.

Năm giờ sáng hôm sau, cô dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho Ứng Khúc Hòa, nhưng lại thấy một tờ giấy để lại trên bàn ăn: “Tạm miễn bữa sáng, phòng bếp có đồ ăn, xin làm xong cơm trưa trước mười một giờ, dùng nguyên liệu phù hợp, tránh lãng phí. --- Ứng Khúc Hòa.”

Phòng bếp của biệt thự này không phải kiểu mở rộng đang lưu hành hiện nay, mà là kiểu nửa kín truyền thống.

Tây Mễ kéo cánh cửa thủy tinh mờ ra, đập vào mắt là phòng bếp rộng rãi sáng ngời, bếp lò, bộ nồi, bộ dao nĩa đều một màu sáng bóng. Cửa sổ phòng bếp rất lớn, trên bệ cửa sổ trồng một hàng cây cảnh xanh mướt; tất cả các bề mặt đều không dính chút dầu bẩn nào, hoặc là do chủ nhân rất ít xuống bếp, hoặc là vị chủ nhân này đã theo đuổi sự sạch sẽ đến mức biến thái.

Là một đầu bếp người Hoa, phòng bếp như vậy khiến cả thể xác lẫn tinh thần Tây Mễ đều sung sướng.

Tủ lạnh đầy đủ mọi thứ, từ rau quả trái cây đến các loại thịt tươi; nhìn nhãn mác, được gói từ bốn giờ sáng, nghĩa là những nguyên liệu này đều được đưa tới đây từ bốn giờ sáng, ngay lúc còn tươi mới.

Tây Mễ quả thật yêu cái phòng bếp này, yêu cả nguyên liệu trong cái tủ lạnh này nữa. Cô dang hai tay ôm tủ lạnh, hôn nó mấy cái mới thỏa lòng.

Giữa trưa, Tây Mễ làm bốn mẹt một canh.

Bánh tôm thạch anh, cà ri cua biển, bầu xào cừu non, thịt ướp chiên mỡ, canh trứng rong biển. Đợi đến giờ cơm trưa mà Ứng Khúc Hòa vẫn chưa về, Ứng Sinh Nam và Diềm Giản lại đến.

Hai người vào nhà nhìn thấy cô thì không hề kinh ngạc chút nào. Diềm Giản đi vào phòng bếp, cúi người ngửi thức ăn ngon đầy bàn, xoa xoa tay, “Mễ Mễ, thơm quá đi, lão Khúc gọi điện cho bọn tớ, tớ với lão Ứng lập tức qua cổ vũ cho cậu. Hôm nay thức ăn rất thịnh soạn đấy.”

Ứng Sinh Nam lén trộm một chai rượu nho Le Pin từ hầm rượu ra, vừa rửa tay đi ra đã thấy Diềm Giản mở nắp chai rồi. Diềm Giản ôm bình rượu tu mạnh mấy ngụm, lại đưa cho Tây Mễ: “Đây, Mễ Mễ, cậu uống thử đi, vị cực ngon đấy.”

Tây Mễ nhìn nhãn hiệu chai rượu, nuốt nước miếng.

Tuy cô không có cảm giác gì với rượu nho, nhưng vẫn nhớ mang máng cách đánh giá rượu nho mà Đại sư huynh đã từng dạy cô. Giá của mỗi chai Le Pin tuyệt đối không dưới sáu chữ số, một chai này đủ để cô đặt cọc tiền nhà tại thị trấn Gia Lăng rồi.

Ứng Sinh Nam rót một ly cho Tây Mễ, cô không dám uống, sợ hãi đẩy nó về, “Tớ bị dị ứng với cồn, không uống được rượu.” Cô sợ uống loại rượu xa xỉ này vào rồi, sẽ bị Ứng Khúc Hòa đá một phát ra cửa.

Điềm Giản uống một hơi hết non nửa chai, rượu này tác dụng vô cùng chậm, ăn gần nửa đồ ăn, Điềm Giản mới bắt đầu mơ màng nói nhảm.

Ứng Sinh Nam gắp một thìa thức ăn vào bát Điềm Giản, ngược mắt nói với Tây Mễ: “Khúc Hòa bảo anh và Giản Giản tới đây, là muốn lợi dụng đầu lưỡi của bọn anh thử đồ ăn giúp em. Nó vẫn rất quan tâm em đấy. Nhưng mà... em không thạo xử lý hải sản lắm thì phải?”

Điềm Giản say rượu lại càng cong cong queo queo: “Mễ Mễ, đồ hải sản cậu làm đều rất khó ăn đấy, tớ cũng không muốn ăn đây nè!”

“...”

Lực sát thương trực tiếp cực lớn!

Có thể người bình thường ăn sẽ không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng đầu lưỡi của Điềm Giản và Ứng Sinh Nam, phải nói là ngàn dặm mới tìm được một, họ có độ mẫn cảm với mỹ thực vượt xa người thường.

Tây Mễ không thể phủ nhận, hải sản là nhược điểm của cô, ngày thường nấu ăn cô vẫn cố gắng tránh dùng chúng.

Nhưng trong trận đấu sắp tới, để đảm bảo không gặp khó khăn gì với nguyên liệu mà ban tổ chức cung cấp tại trận đấu, cô đành phải nhìn thẳng vào khuyết điểm của mình, cố gắng làm hai món hải sản.

Trước đó cô đã chuẩn bị kỹ tinh thần bị Ứng Khúc Hòa mắng thành chú cún ngốc.

Ứng Sinh Nam không giống Ứng Khúc Hòa, nói chuyện rất ôn hòa, “Tiểu Tây Mễ, em biết em may mắn cỡ nào không? Khúc Hòa nhà bọn anh am hiểu nhất là hải sản, trong bữa tiệc chính phủ năm ngoái do Thủ tướng tiếp đãi Nữ hoàng Anh, có bốn món, hai món là hải sản đều do Khúc Hòa làm. Tối nay em phải mặc một cái váy ngắn lộ đùi, chờ Khúc Hòa về.”

“Tại sao phải mặc váy ngắn ạ?” Tây Mễ tách đĩa ra, làm tư thế đón đỡ.

“Lấy sắc dụ dỗ chứ sao.” Ứng Sinh Nam nghiêm túc nói đùa, “Khúc Hòa nhà bọn anh có yêu cầu rất cao đối với tư chất của học trò, sẽ không dễ dàng thu nhận học trò đâu. Em muốn để nó dạy em làm hải sản thì chỉ có thể lấy sắc dụ dỗ thôi.”

“Khụ, ngại quá, bốn Mễ vừa xinh đẹp tài hoa, lại cốt cách kỳ lạ, tối qua đã báỉ thầy.” Tây Mễ buông đĩa xuống, tự luyến một hồi, rồi lại bưng mặt cảm khái: “Tiệc chính phủ, thật sự là tiệc chính phủ chứ không phải tiệc nhà sao? Thầy Ứng lợi hại vậy ư?”

Ứng Sinh Nam trêu chọc: “Em là tiểu trù thần của thị trấn cổ Gia Lăng, nó là đầu bếp tiệc chính phủ, quá xứng đấy chứ.”

Xứng cái lông ấy!!

Cô cùng lắm cũng chỉ là một con ếch ngồi đáy giếng, nhà hàng nhà họ Tây có thể dương danh Trung Hoa, nhưng cũng không qua được tay nghề nấu nướng thuộc hàng di sản văn hóa phi vật thể. Hai bên đối lập, kẻ trước là sông sâu biển rộng, người sau lại chỉ là một vũng nước đọng giếng.

Đối với cô, tiệc chính phủ trước giờ vẫn luôn là một giấc mơ xa vời.

Nhưng giờ cô bỗng cảm giác được, giấc mơ này đã trở thành ảo tưởng rồi. Trước bữa trưa, cô cho là mình đang ở nhờ nhà người ta, nên phải chịu trách nhiệm ba bữa một ngày cho Ứng Khúc Hòa, gọi anh là thầy, là Ứng Khúc Hòa được lợi. Nhưng sau bữa trưa, cô tâm phục khẩu phục người thầy này, cô đã chiếm được một món hời lớn mà không mất tí công sức nào!

Ứng Sinh Nam cảm thấy thú vị, nhướng mày hài hước: “Khúc Hòa nhà bọn anh hiếm khi thu nhận một học trò, tỏ rõ nó rất thưởng thức em,

nhóc con, anh xem trọng em đấy. Học được tinh túy của nó, thăng giải đấu, tham gia tiệc chính phủ, thấy Thủ tướng đều ở trong tầm tay.”

Điềm Giản say xin nằm bò ra bàn ăn, nấc một cái: “Mẽ Mẽ, em hai đang muốn tán tỉnh cậu đó!”

Ứng Sinh Nam nghiêm mặt trách Điềm Giản: “Này, nói gì đấy? Em hai giống loại người đấy sao?” Đương nhiên giống! Hiện tại em trai anh chính là một con cầm thú đang làm đom công khai, đi qua đâu là để lại mùi lẳng lơ trong không khí ở đấy.

Tây Mẽ nhú mày gật đầu, nghiêm túc nói: “Vâng, em cũng biết thầy không phải loại người như thế.”

Cô và Ứng Khúc Hòa cách nhau quá xa, một chai rượu đỏ của anh tương đương với khoản tiền đặt cọc một căn nhà của cô tại thị trấn Gia Lăng.

Chênh lệch lớn như vậy, nếu không phải cô ỷ vào chút tài nấu nướng thì ngay cả bạn bè cũng khó mà làm được.

Nói theo một cách khác, Ứng Khúc Hòa là Bá Nhạc của cô.

Một Bá Nhạc nguyện ý nâng đỡ cô lúc cô gặp khó.

....

Xong bữa trưa, Tây Mẽ làm ố trên sofa, xem << Mỹ vị Trung Hoa >> năm ngoái, giám khảo năm ngoái là Ứng Sinh Nam. Lúc làm giám khảo, hai anh em đều rất nghiêm túc.

Một kẻ tiểu lí tàng đao, một tên mặt lạnh vô tình.

Đầu bếp dự thi năm ngoái đều là các ông chú đầu trọc, nên năm nay cô và Nam Tinh được coi là hai cô gái đẹp ư? _(:3)∠)_

Tiếng báo wechat “ting ting” vang lên, Tây Mễ tưởng là Mỹ Thực Đạo, mở ra mới phát hiện là Quý Đông Lâm.

... Quý Đông Lâm: “Nữ hoàng đại nhân, sao em không ở nhà vậy? Tôi mang bia tôm hùm hoa quả còn có rau sang cho em này.”

... Tây Mễ: “Tối qua có động đất, tường nhà bị nứt, tôi cảm thấy an nguy tính mạng của mình bị uy hiếp, tôi có thể lấy lại 300 đồng được không?”

... Quý Đông Lâm: “Động đất thôi mà, không có việc gì đâu! Lấy lại tiền là chuyện nhỏ, vấn đề bây giờ là nữ hoàng đại nhân đang ở đâu vậy? Không phải là ngủ đầu đường suốt đêm đấy chứ? Có thể ở tạm chỗ tôi, 300 đồng một căn phòng trong nhà, em thấy được không?”

... Tây Mễ: “Không cần, tôi đã thuê phòng ở nhà bạn, chuyển qua đó rồi.”

... Quý Đông Lâm: “Nữ hoàng đại nhân nhanh dữ vậy. _(3)∠_”

...

Chỉ vài ngày nữa là đến trận đấu, Tây Mễ vui mình trên ghế sofa, nghĩ nên nói thế nào để Ứng Khúc Hòa dạy cô làm hải sản.

Buổi chiều Ứng Khúc Hòa về nhà, thấy Tây Mễ đang làm ố trên sofa, trên ti vi đang phát quảng cáo.

Anh đi vào phòng khách dừng lại phía sau ghế sofa, búng tay lên đầu cô: “Vào bếp với tôi, dạy cô xử lý hải sản.”

Bất ngờ bị búng đầu, hai lỗ tai bị giọng nói trầm thấp oanh tạc, mạch máu Tây Mễ đột nhiên trống rỗng.

Mấy lời cô nghĩ lúc trưa, hoàn toàn mất sạch hiệu lực!

Ứng Khúc Hòa lấy tạp dề từ trong tủ ra, khoác lên cổ, xoay người dang tay dài ra, đưa lưng về phía Tây Mễ, “Buộc lại giúp tôi.”

Tây Mễ “À...” một tiếng, vươn tay lên trước, nắm lấy hai dây của tạp dề, vòng ra sau lưng anh, nhẹ nhàng thắt hai cái nơ bướm.

Cô cũng mặc tạp dề nam của Ứng Khúc Hòa vào, nó dài đến gần mắt cá chân cô, phải vòng hai vòng trên lưng cô rồi buộc lại mới tạm không rơi xuống.

Chênh lệch chiều cao của hai người, trực tiếp hiện ra trên tạp dề. o(∩_∩)o Tây Mễ rửa tôm tít, Ứng Khúc Hoa dùng ngón tay chọc chọc ở trên mu bàn tay, chỉ ra: “Sai rồi.” Anh cầm một con khác lên, làm mẫu cách rửa chính xác cho Tây Mễ.

Lòng ngón tay của Ứng Khúc Hòa chọc vào trên da thịt cô, tựa như làm phép trên một tầng băng mỏng, hơi thở dịu dàng từ từ tràn ra khắp phía.

Tây Mễ túng quần gật đầu, hai lỗ tai không hiểu sao nóng lên, mái tóc ngắn che đi lỗ tai đỏ rực và chút cảm xúc đó của cô.

Cô cúi đầu không dám ngẩng lên, tóc mái gần như che khuất đôi mắt đang nghiêm túc rửa một con tôm, một ngón tay trắng ngọc đột nhiên xuất hiện trước mắt, gạt tóc mái che chắn tầm nhìn của cô qua một bên.

Ngón tay đó vừa vén mái của cô qua, vừa cọ vào trán cô. Xúc cảm lạnh buốt lập tức nhen nhóm ở trong máu của cô, tim cô đập cực nhanh, suýt nữa phá tan màng nhĩ cô mà nhảy ra.

Tây Mễ đã không điều khiển nổi tư duy của mình nữa rồi, hai tay dường như không phải là của cô, không ngừng run lên.

Cô thật muốn bắm đôi tay này ra...

“Sai rồi.” Ứng Khúc Hòa dường như đã mất kiên nhẫn.

Cô hít sâu mấy hơi.

Bình tĩnh.

Bình tĩnh...

Lòng ngực cực nóng của người đàn ông bỗng nhẹ dán lên sau lưng cô, tiếng thở trong veo bất ngờ xuất hiện bên tai cô. Hai tay của anh vòng từ đằng sau ra, cầm lấy tay cô.

“Vẫn run à? Thật ra tôm tít không đáng sợ lắm đâu, nếu cô muốn biến nó trở thành mỹ vị, tự nhiên nó sẽ trở nên đáng yêu.” Ứng Khúc Hòa điều khiển tay phải của cô, để cô cầm kéo nhắm ngay phần đuôi con tôm tít, “Bắt đầu cắt từ đây, phần đuôi cũng có thịt, có thể để lại dự phòng.”

Giọng nói trầm thấp bắt đầu oanh tạc lỗ tai cô ở khoảng cách gần.

Hơi thở đàn ông nhuộm đỏ nửa gương mặt cô.

Tư thế vòng lấy từ đằng sau này, cô chỉ thấy trên ti vi thôi.

Phòng bếp bỗng trở nên hơi... đen tối.

--- -----

- Bánh tôm thạch anh là món ăn nổi tiếng ở Hoài Dương, màu trắng trong suốt như thủy tinh, hình ảnh bên dưới, mà t thấy có nhiều nơi làm bánh này giống như bánh bọ cạp bên mình á

- Bàu xào cừu non là món ăn nổi tiếng truyền thống đặc sắc của tỉnh Sơn Đông, thuộc món ăn Quảng Đông

- Thịt ướp chiên mắm tên tiếng Anh là Double Cooked Pork Slices, là một món ăn Đông Bắc

- Canh trứng rong biển là món canh ăn sau bữa cơm, là truyền thống Tứ Xuyên, có giá trị dinh dưỡng khá cao

- Tôm tít, 1 món hải sản rất ngon, tên tiếng trung “皮皮虾”

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Editor: ♡Du♡, Nana Trang

Beta: Nana Trang

Tóc mái ngang của Tây Mễ được Ứng Khúc Hòa vén qua bên, tầm mắt quả nhiên rộng rãi không ít.

Dưới sự hướng dẫn của anh, cô đã cắt đứt đuôi tôm giống như hoàn thành một việc lớn, vừa lòng thỏa mãn như trút được gánh nặng.

Ứng Khúc Hòa buông cô ra, đi đến trước tấm thớt giúp cô sửa sang lại nguyên liệu.

Anh bẻ quả ớt khô làm hai, hạt ớt bắn tung tóe trên bàn. Đồ gia vị được đặt trong cái khay gốm thô, ớt khô đỏ rực và màu của hạt tiêu tựa như dầu sôi lửa bỏng nổi lên.

"Muốn làm tôm tít hương cay sao?" Tây Mễ hít sâu một hơi, tốc độ tim đập cuối cùng khôi phục lại như thường, giọng nói cũng bình ổn lại.

"Trận đấu sắp tới, có nhiều thứ không kịp dạy cô. Nhưng cô phải nhớ kỹ, một cay che ba xấu."

Ứng Khúc Hòa không nhanh không chậm bẻ ớt khô, động tác cẩn thận dịu dàng, đầu ngón tay dường như có một ma lực đang quanh quẩn lấy, hấp dẫn cô nhìn kỹ, không nỡ di chuyển tầm mắt.

Đôi tay này vô cùng đặc biệt, động tác bẻ ớt tựa như đang chông lên tấm hình nào đó trong trí nhớ của cô.

Tây Mễ chưa từng nhìn thấy Ứng Khúc Hòa nấu ăn, nhưng chỉ cần nhìn đôi tay này, cô lại cảm thấy như đã từng quen biết.

Ánh mắt của cô sững sờ nhìn vào hai tay của Ứng Khúc Hòa, nói thầm: "Ừm... Tôi chỉ nghe qua một tốt che ba xấu, chưa từng nghe qua một cay che ba xấu."

Khẩu vị ở quê Tây Mễ thiên về ngọt, vị cay ở quê và vị cay ở Cấm Dương hoàn toàn không thể gộp làm một.

Vị giác ở Cấm Dương thuộc tê cay, khẩu vị ở nơi này là lấy tê cay làm chủ.

"Bản thân của cay không phải là một hương vị, nó như một loại kích thích thần kinh người ta, nó là một cảm giác đau." Hai tay của Ứng Khúc Hòa đã có chút nóng đau, đổ chút dấm ăn vào lòng bàn tay chà chà, dùng nước rửa sạch, cái nóng đau ở hai tay liền biến mất.

Tây Mễ ngẩng mặt lên nói tiếp: "Cho nên, lúc đụng vào nó đầu lưỡi sẽ có cảm giác đau, sự nháy cảm sẽ giảm xuống, thành ra sẽ ảnh hưởng tới sự phán đoán của những người thử món ăn? Thức ăn của nhà hàng họ Tây chúng tôi thiên về thanh đạm, bản thân tôi luôn muốn nếm thử khẩu vị nặng này nhưng vẫn chưa có cơ hội, cho nên cái danh trù thần của tôi ở trấn cổ cũng chỉ có tiếng mà không có miếng nào, nếu so với anh thì tôi chỉ là ếch ngồi đáy giếng."

Vậy mà thời gian trước cô lại khoe khoang tài nấu nướng của mình với Ứng Khúc Hòa, nghĩ đến đây Tây Mễ không khỏi lúng túng, có chút muốn chui vào trong đất. Cô có cảm giác mình là vua ếch ở đáy giếng mà dám nói với Đông Hải Long Vương "Tôi đã thấy biển rộng nhất".

Ứng Khúc Hòa nhìn ra cô bối rối, lại búng lên trán cô một phát, khích lệ nói: “Cô còn trẻ mà đã có trình độ này, rất nhiều đầu bếp đều không sánh kịp. Cô có thiên phú, tiềm lực của con ếch cô vẫn còn rất lớn, tôi rất thưởng thức tài nấu nướng của cô, cũng rất thưởng thức thực đơn cổ của cô, có cơ hội cô viết thực đơn ra, khi nào rảnh hai chúng ta có thể làm thử .”

Tây Mễ hít một tiếng, lau trán nói: “Anh theo dõi blog của tôi, tôi có post mấy thực đơn đó. Chỉ là... có thể thầy... sẽ không thích mấy cái đó à?”

"Ừ, nhưng vì cô ngược lại có thể thử xem."

Một câu "Vì cô" đánh thẳng vào trái tim Tây Mễ, lồng ngực như có một ngọn lửa bùng cháy khắp cả người.

Nhiệt độ điều hòa trong phòng bếp mở rất lớn, nhưng Tây Mễ lại cảm giác mình hưng phấn như ăn phải ớt, thiếu chút nữa nổ tung tại chỗ.

Tây Mễ không dám nhìn thẳng vào Ứng Khúc Hòa, xoay người mở tủ lạnh giả bộ lấy nguyên liệu nấu ăn, hận không thể chui vào tủ lạnh.

"Tìm gì thế? Hai tầng trên là rau củ, hai tầng giữa là trái cây, tầng dưới cùng bên trái là thịt, bên phải là hải sản."

Tây Mễ cụng cụng cửa tủ lạnh, hận không thể ngắt đi.

Cô không muốn tìm gì cả, chỉ muốn tìm chút mát mẻ, tĩnh táo chút mà thôi... Tùỵ tiện lấy ra một hộp sữa chưa được xử lý, đưa cho Ứng Khúc Hòa, đột nhiên có chướng ngại về ngôn ngữ, nói không ra lời.

"Sữa chưa được xử lý, bây giờ nấu ra chỉ có thể là nôi phân chó, cho nên, cô Tây Mễ à, cô lấy cho tôi là có ý định muốn tôi luyện muối hả?" Ứng Khúc Hòa để một tay ở trên mặt bàn đá cẩm thạch, ngón trỏ gõ gõ mặt

bàn, nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu cô, ánh mắt nghiêm khắc, "Biểu hiện hôm nay của cô làm cho tôi rất không hài lòng, ngẩng đầu."

Không ngẩng, không ngẩng, không ngẩng.

Cô hoàn toàn không dám ngẩng lên,... QAQ.....

Ứng Khúc Hòa lấy tay bưng cái đầu nhỏ của cô, cứng rắn kéo lên, phát hiện mặt cô bé này đỏ như quả ớt, "Cô rất nóng sao?" Đầu của cô quá nhỏ, năm ngón tay của anh có thể bọc lấy đầu cô. Nhỏ như vậy không khỏi khiến anh nổi lên ý muốn bảo vệ cô, không đành lòng dùng thái độ nghiêm khắc với cô.

Đúng lúc tiếng chuông cửa vang, Ứng Khúc Hòa buông cô ra, hất cằm nhìn chỉ chỉ về phía bên ngoài, "Đi mở cửa."

Tây Mễ gần như chạy ra khỏi phòng bếp, đi đến cửa trước thông qua máy giám sát nhìn người đứng bên ngoài cổng, mặt của Quý Đông Lâm xuất hiện trên màn hình điện tử.

Sao anh ta lại tới đây?

Cô còn đang do dự có nên mở cửa hay không, Ứng Khúc Hòa đã lặng yên không một tiếng động đứng ở phía sau cô, khom lưng nhìn màn hình điện tử, gò má gần như dán sát vào lỗ tai cô.

Giữa hai người gần như không có khoảng cách, thậm chí cô còn nghe rõ được tiếng hít thở của anh.

"Ai vậy?" Ứng Khúc Hòa thẳng người lên, ấn phím call, hỏi người trong màn hình, "Tìm ai?"

Quý Đông Lâm nghe thấy trong bộ đàm truyền ra giọng nam cũng sửng sốt một chút, bạn của nữ thần không phải là nữ sao?

Sao lại là người đàn ông?

Có phải bảo mẫu tài xế quản gia gì đó không?

Nghĩ vậy trong lòng Quý Đông Lâm quả nhiên thoải mái không ít, anh nói: "Xin chào, đã quấy rầy, tôi là bạn tốt của bạn của chủ nhà mấy người, tôi đến tìm bạn của chủ nhà."

Bên kia bộ đàm im lặng một hồi, giọng nam từ tính nói: "Tôi chính là chủ nhà."

Bỗng nhiên Quý Đông Lâm có chút đau nhức. Sao nữ thần có thể ở cùng một chỗ với đàn ông? Cậu đau xót cắn môi, "Tôi tìm Tây Mễ."

Ứng Khúc Hòa dùng tay che mic lại, quay đầu nhìn Tây Mễ: "Tìm cô? Quen hả?"

Tây Mễ gật đầu, ấp úng nói: "Đây chính là bạn trên mạng trước kia tôi có nói với anh đấy."

"Vậy là không quen?"

Tây Mễ không phủ nhận.

Ứng Khúc Hòa tiếp tục nói vào cái mic: "Xin lỗi, bạn của tôi nói, cô ấy không có bạn tốt."

Ngoài cửa Quý Đông Lâm nóng nảy, kè sát mặt vào màn hình: "Nữ thần là tôi đây! Quý Đông Lâm! Fans hâm mộ!"

Ứng Khúc Hòa đang chuẩn bị tắt kết nối, Tây Mễ kịp đưa tay ngăn lại, "Ở bên trong hợp đồng dường như không có ghi... Học trò không thể tiếp đón bạn bè trong nhà?"

"Tôi là chủ nhà, muốn tiếp đãi khách cũng phải có sự đồng ý của tôi?" Ứng Khúc Hòa nhanh chóng ngắt kết nối, hoàn tàn cắt đứt liên lạc với bên ngoài, "Trời đã tối, cô muốn giữ anh ta lại ăn cơm sao?"

Tây Mễ chấp tay cầu xin anh, "Thầy Ứng, mặc dù tôi và anh ấy không quen thân, nhưng anh ấy cũng đã mời tôi ăn tôm hùm, phòng ở cũng do anh ấy thuê giúp tôi, tôi còn thiếu anh ấy một ân tình, hay là anh để cho anh ấy vào đi ha? Hôm nay tôi nấu cơm mời anh ấy ăn một bữa? Tiền cơm tôi sẽ đưa tiền mặt cho anh."

Ứng Khúc Hòa vốn không thoải mái, nhưng nhìn vào đôi mắt đáng thương của Tây Mễ, cuối cùng bại trận.

...

Quý Đông Lâm có chấp niệm chưa tới phút cuối chưa thôi, cuối cùng cửa sắt nhỏ cũng mở ra, Tây Mễ thò đầu ra, vẫy tay với cậu: "Quý Đông Lâm, mau vào đi."

Quý Đông Lâm mừng như điên đi theo phía sau cô, dọc theo đường đá vụn đi vào trong, đi qua suối phun, bể bơi...

Ở cửa trước, bã vai Tây Mễ bị Quý Đông Lâm vỗ vỗ, nhỏ giọng hỏi cô: "Nữ thần, nơi này có mấy người ở?"

"Hai người." Tây Mễ không suy nghĩ gì đã trả lời, nhớ tới cái gì đó liền xoay người xòe tay ra, "Tiền của tôi đâu? 300? Tối hôm qua coi như tôi ở một đêm, trừ 10 đồng, còn trả lại cho tôi hai 290 đồng."

"..." Quý Đông Lâm ngồi ở trên ghế đầu đối giày, giương mắt nhìn cô, "Nữ thần, tôi cảm thấy em thật sự không giống người thường."

Tây Mễ xùy một tiếng, trêu chọc nói: "Trong lòng anh không phải muốn nói 'Tây Mễ cô thật sự không giống người thường, không giống với

những thứ đẹp đẽ đê tiện bên ngoài, rất ngu ngốc không biết lễ nghĩa' đúng không?"

Quý Đông Lâm đổi dép xong đứng lên, hai tay làm thành hình đón đỡ: "Không, nữ thần em cảm thấy tôi là người như vậy sao?"

Tây Mễ dẫn anh ta đến phòng khách ngồi, rót cho anh ta một ly nước, sau đó để anh ta ngồi đợi một lát.

Quý Đông Lâm uống một ngụm nước quan sát bốn phía, bốn mắt nhìn nhau với Ứng Khúc Hòa mới vừa đi từ phòng bếp ra. Ứng Khúc Hòa lấy điều khiển, đổi kênh đến kênh kinh tế tài chính, anh cầm ly cà phê lên hớp một ngụm, phát hiện ánh mắt người nào đó như đóng đinh ở trên người mình, hơi nghiêng mặt qua ném cho đối phương một ánh mắt hình viên đạn.

Cái nghiêng này khiến Quý Đông Lâm hoàn toàn nhìn rõ khuôn mặt của anh, lập tức bị sặc nước, ho đến tê tâm liệt phế một trận, da mặt dày ngồi lại gần ôm lấy cánh tay Ứng Khúc Hòa, ánh mắt ứa ra ánh sao: "Nam thần!"

Quý Đông Lâm đã hoàn toàn không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào nữa rồi.

Biệt thự này không chỉ nữ thần của cậu ở, mà còn có cả nam thần ở nữa đấy! Ứng Khúc Hòa đó! Anh không chỉ là giám khảo của "Mỹ vị Trung Hoa" năm nay, trong giới là một đầu bếp nổi danh khiêm tốn an phận, từng tham gia tiệc do chính phủ tổ chức, đẳng cấp của anh đã vượt xa đầu bếp ở khách sạn năm sao rồi.

Có một lần Quý Đông Lâm dựa hơi của ông nội mà ăn món ăn anh làm. Một lần này, đủ để cậu nhớ kỹ hương vị ngấn trên đầu lưỡi một trăm năm. Hiện tại gần như không được ăn món anh làm, xin anh một bữa cơm

còn khó hơn cả lên trời. Quý Đông Lâm kích động đến mức suýt chút nữa nhồi máu mà chết.

"Thả tay ra."

Giọng nói rét buốt của Ứng đại thần chặt đứt vui sướng của Quý Đông Lâm, rốt cục cậu cũng khôi phục lại như thường.

Cậu chỉ chỉ đầu mũi của mình hỏi: "Đại thần, anh còn nhớ tôi không? Tám năm trước anh làm tiệc mừng thọ cho ông nội tôi, chúng ta đã gặp nhau rồi."

Ứng Khúc Hòa không ấn tượng gì với cậu, nhưng tám năm trước anh thật sự có làm tiệc mừng thọ một lần. Ông cụ nhà họ Quý ở Tây Dương, đại thọ tám mươi tuổi, mời anh làm thọ yến, cũng là vì tình cảm thâm sâu với ông cụ, nên anh mới có cơ hội được tiến cử tham gia tiệc chính phủ.

Cháu trai nhà họ Quý tám năm trước hình như là một đứa bé học cấp hai?

Thái độ của Ứng Khúc Hòa thân thiết hơn nhiều, "Nhớ rồi."

Quý Đông Lâm kích động nắm lấy cánh tay anh lần nữa, "Vậy em nên gọi anh như thế nào? Chú Ứng? Ứng đại thần? Anh bảo dưỡng tốt quá, lúc còn nhỏ em gặp anh, anh vẫn còn rất trẻ, bây giờ gặp lại anh mà vẫn còn trẻ như vậy, trên mặt không có chút nếp nhăn nào, quả thật là bất lão trong truyền thuyết đấy."

"..." Ứng Khúc Hòa không chút cảm xúc rút tay ra, đứng dậy nhìn cậu từ trên cao xuống, rất muốn đá cậu ta một phát văng ra cửa.

Tám năm trước anh hai mươi hai tuổi, hiện tại cũng chỉ mới ba mươi, lại bị thẳng nhóc thối này kêu bằng chú.

Cố tình bới móc?

Tây Mễ làm bốn món ăn: Tôm tít hương cay, nghêu áp chảo, thịt bò kho, gà xé trộn rau.

Nước tương của tôm tít là do Ứng Khúc Hòa làm, hương vị không tồi. Nghêu áp chảo đã là cực hạn hoàn mỹ đối với Quý Đông Lâm rồi, cậu chưa bao giờ ăn nghêu áp chảo nào ngon như vậy, nhưng Ứng Khúc Hòa lại cứ lựa xương trong trứng gà.

Thịt bò và gà xé không tệ, bản thân Ứng Khúc Hòa cũng không thể bảo đảm làm ra hương vị tốt hơn cô. Vốn tâm tình của Ứng Khúc Hòa không tốt mấy, nhưng bởi vì thịt bò và gà xé của Tây Mễ mà ăn nhiều cơm hơn.

Quý Đông Lâm ăn ba chén cơm, nấc cục một cái nói: "Chú Ứng, cháu có thể yên lặng hỏi một câu là chú và nữ thần của cháu có quan hệ gì không?"

(* vì QĐL gọi UKH là chú tên xưng hô chú - cháu nhé, còn nếu gọi là anh thì đối xưng hô lại, t nghĩ QĐL cố ý gọi chú cho TM nghe đó)

Ứng Khúc Hòa bị sặc cơm, khẽ ho một tiếng, chẳng mấy chốc điều chỉnh lại, "Vậy thì yên lặng."

"Chúng tôi là quan hệ thầy trò." Tây Mễ cũng bị tiếng "chú" kia làm cho sặc, cô dùng đũa chọt chọt cùi chỏ của nhóc thối kia, "Anh bao nhiêu tuổi vậy?"

"Hai mươi rồi." Quý Đông Lâm tự dưng thở dài một hơi, cúi đầu bới cơm, híp mắt cười nói: "Em đừng cảm thấy tôi già, năm mươi lăm tuổi tôi đã bắt đầu cầm tiền nhuận bút, đã không chìa tay xin tiền trong nhà nữa. Nhà, xe đều tự mình mua, tôi có thể tự nuôi sống mình, cũng có thể nuôi

vợ, con gái tương lai, nữ thần, em cần nhắc đến chuyện quen bạn trai có thể cần nhắc tôi không?"

Tây Mễ biết Quý Đông Lâm nói đùa, cũng hùa theo cậu nói: "Cậu nhóc, cậu phải gọi tôi một tiếng chị đấy, tôi lớn hơn cậu năm tuổi."

"Hả? Không thể nào đâu nữ thần? Sao tôi cảm thấy em nhỏ hơn tôi đấy?" Quý Đông Lâm giật mình một phen, rất nhanh lại nhếch miệng mỉm cười, "Không có chuyện gì, tôi có thể tiếp nhận tình yêu chị em, chênh nhau 10 tuổi tôi đều có thể tiếp nhận. Ôi, chú Ứng, chú kết hôn chưa?"

Kết cái quỷ...

Ứng Khúc Hòa lấy khăn lau miệng, chột nói: "Chúng ta không thân quen lắm, không nên tùy tiện mở miệng gọi chú, tôi không nhận cháu nuôi, lại càng không nhận con nuôi." Nói xong thì đứng dậy, ném mạnh khăn lau miệng trong tay xuống bàn, khí thế này quả thực muốn vút thẳng lên mặt Quý Đông Lâm.

Đợi Ứng Khúc Hòa lên lầu, Quý Đông Lâm mới sờ sờ hỏi Tây Mễ: "Nữ thần, có phải tôi nói sai gì rồi không?"

"Ừ, anh còn đặc tội nặng nữa đấy." Tây Mễ nhét thức ăn vào miệng, dùng đũa chỉ vào cậu nói: "Ba mẹ của anh không dạy anh không nên tùy tiện gọi người ta bằng chú à? Huống hồ thầy của tôi không lớn hơn anh mấy tuổi, chỉ hơn mười tuổi thôi."

Quý Đông Lâm khiếp sợ, "Tôi tưởng anh ấy hẳn bốn mươi rồi!"

"Cho nên anh cho là như vậy?"

Quý Đông Lâm, "Tức là tám năm trước anh ấy đến nhà tôi làm tiệc mừng thọ, chỉ mới hai mươi hai tuổi? Còn trẻ vậy sao? Không khoa học

chút nào? Làm đầu bếp trưởng lúc hai mươi hai tuổi, thật quá biến thái rồi đó?"

"Đúng vậy, thầy của tôi trâu bò ở điểm này đấy."

....

Quý Đông Lâm vừa về nhà lập tức cập nhật blog:

"Hôm nay được gặp Ứng Khúc Hòa, tôi cảm thấy mình sắp bay *ôm mặt*."

Phản bình luận lập tức sôi trào: "

"Nam thần gặp nam thần? Hu hu, tôi cũng muốn ôm mặt say mê, nam thần rất thẳng, đừng cong."

"Ứng Khúc Hòa là ai?"

"Bạn ở trên không xem Mỹ vị Trung Hoa sao? Giám khảo siêu độ miệng đấy, giọng cực kỳ giòn, tay siêu đẹp. Rất nhiều người đều nghi ngờ anh ấy chính là Mỹ Thực Đạo. _(:3)∠_"

"Nam thần đừng cong, đừng làm tiểu thụ T.T"

...

Tây Mễ lướt blog, ôm mặt cảm khái "fan cuồng" quả nhiên không đáng tin.

Ngày hôm qua còn nói chỉ thích một mình cô, hôm nay thì biến thành fan của Ứng Khúc Hòa. Fan cuồng gì đó cũng chỉ giữ được một ngày thôi.

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 20.2

Thứ sáu diễn ra trận đấu 100 chọn 50 của "Mỹ vị Trung Hoa", bên ban tổ chức dựng đài thi đấu ở khu vui chơi lớn nhất Cẩm Dương.

Trăm đầu bếp nổi danh chỉ có lác đác mấy đầu bếp nữ, tất cả đồng phục đầu bếp nữ đều dựa theo tiêu chuẩn khách sạn, Tây Mễ và mấy đầu bếp nữ khác mặc đồng phục đầu bếp màu đỏ, thắt nơ đen; đầu bếp nam thì đồng phục màu trắng, mang nơ đỏ

Để công bằng chính trực, quy định của trận đấu đến lúc thi mới công khai.

Trăm đầu bếp bốc thăm chia làm hai nhóm, phân ra hai đề tài chính là tiệc hải sản và tiệc Hoàng đế, làm 25 món ăn. Hai tổ tiến hành PK, cuối cùng là do khán giả, giám khảo thưởng thức hai bữa tiệc chủ đề rồi cho điểm.

Trong tay khán giả có 90 vé, trong tay giám khảo có 10 vé.

Tây Mễ hi vọng sẽ đối đầu với Nam Tinh, nhưng cuối cùng bọn họ lại ngẫu nhiên cùng một nhóm tiệc Hoàng Đế. 50 đầu bếp phụ trách "Tiệc Hoàng đế" tốn mười phút mở một cuộc họp nhỏ, xác định thực đơn, phân công rõ ràng.

Tây Mễ và Nam Tinh phụ trách món khai vị, món chính đồ ngọt do những đầu bếp khác phụ trách.

Trận đấu này hoàn toàn là so vận may, vận may của cô và Nam Tinh không tệ, đầu bếp cùng nhóm tương đối am hiểu cái gọi là thức ăn Hoàng đế. Nam Tinh và Tây Mễ chỉ làm vài món khai vị, vị chua ngọt, có thể kích thích người ta thèm ăn.

Nhóm đầu bếp nổi tiếng trên mạng có hai mỹ nữ cùng nhóm, bình luận lập tức bùng nổ.

"Trời ạ, nữ thần cùng một nhóm với cô nàng cửa sau?"

"Ai nói cửa sau đều cú hết đi có được không? Tây Tây Tây Mễ rõ ràng có thực lực, trong trận đấu trước mấy người không thấy sao? Kim thang xào nấm đại chỉ dùng một giây liền giết chết nữ thần Nam Tinh đấy, có thấy không hả?"

"Một tuần không thấy, Tây Tây Tây Mễ đột nhiên đẹp hơn rồi? Cho nên nguyên nhân là tuần trước là do không trang điểm? Tôi vẫn thích bộ dạng kiều diễm như hoa này của Tây Tây Mễ hơn!"

"Đây là CP của tôi! Chênh lệch chiều cao của hai nữ thần thật moe nha _(:3)∠_."

...

Quý Đông Lâm dẫn đoàn fan xuất hiện ở nơi thi đấu, cậu vung lá cờ nhỏ trong tay lên, đám fan lập tức reo hò vui mừng giơ mấy cây gậy phát sáng lên quơ qua quơ lại, giống như không phải xem thi đấu nấu ăn mà giống đang xem đại hội ca nhạc hơn.

Nhân viên công tác chỉ vào đám fan của "Tây Tây Tây Mễ" trong khán phòng quát lớn: "Mấy người có thể yên tĩnh chút được không? Coi đây là tuyển tú sao?"

Bà cụ giơ cây gậy lên, kiêu ngạo nói: "Còn không cho phép chúng tôi cổ vũ? Chúng tôi mua vé vào đài, cậu dựa vào cái gì mà không cho chúng tôi cổ vũ trợ uy?"

Tiểu Minh kéo khăn quàng đỏ trước ngực, giơ cánh tay có ba đường ngang lên, khí thế hùng hồn nói: "Đúng vậy, dựa vào cái gì chứ? Chú có biết cháu muốn vào xem trận đấu đã lấy không ít tiền tiêu vặt không? Không biết thì đừng càn rỡ ngăn cản, là một fandom mà không thể ở trong khán đài cổ vũ thì có khác gì cá muối gì đó chia ra chứ!"

Lão Tần ôm một cây gậy thật to, từ đầu đến cuối không hô hào, cũng không mở miệng nói chuyện, yên tĩnh không hề giống fan chút nào. Đối mặt với khiển trách của nhân viên, rốt cục ông cũng mở miệng: "Khu vui chơi này là sản nghiệp của tôi, cậu có ý kiến gì với nhóm chúng tôi thì bảo người phụ trách của ban tổ chức tới đây, mấy người có thể mang tất cả mọi người của ban tổ chức rời đi."

Nhân viên nhìn lão Tần, cảm thấy hơi quen mắt.

Tập trung nhìn kỹ, đây không phải là Tần tổng trùm ẩn hình trong top mười ở Cẩm Dương sao? Đám người từ giả đến trẻ kia đều không thể trêu vào, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách...

Trận đấu này trước khi phân nhóm, thật ra thắng thua đã không có gì lo lắng nữa.

Ba đầu bếp lớn của nhóm nổi tiếng trên mạng, ba đầu bếp lớn của nhóm truyền thống đều cùng nhóm "Tiệc Hoàng đế". Một bàn tiệc Hoàng đế 25 món ăn, bốn món khai vị, tám món ăn nóng, sáu món ăn lạnh, hai món canh, ba suất ngọt, hai suất hoa quả và các món nguội.

Phụ trách món ăn nóng chính là ba đầu bếp lớn của nhóm truyền thống, trình độ của ba người này hoàn toàn có thực lực.

Đấu vòng loại 100 chọn 50 chỉ là khởi động, trận đấu ngày mai 50 chọn 10 mới thật sự là bắt đầu chém giết. Trước đó Ông chú JN và Nam Tinh cùng nhóm đầu bếp nổi tiếng trên mạng, ba đầu bếp của nhóm truyền thống đã khiến cô có chút "nghe tiếng đã thấy khiếp đảm" rồi.

Quy tắc và chủ đề của trận đấu lúc thi đấu mới công bố. Kiểu này cực kỳ khảo nghiệm năng lực ứng biến của đầu bếp.

...

Sau trận đấu, Tây Mễ có chút áp lực, không hiểu sao phát hiện mình và Nam Tinh được dân mạng cứng rắn ghép thành một CP. Thậm chí bắt đầu có dân mạng vẽ hình của hai người.

Tây Mễ được vẽ thành Laury đáng yêu. Nam Tinh được miêu tả thành Ngự Tả lãnh diễm mặc sườn xám màu đen. Tiểu Tây Mễ ngâm mình ở trong chén bánh trôi, hai tay ôm mặt, khuỷu tay chống ở trên miệng chén; Ngự Tả lãnh diễm sườn xám Nam Tinh lại tựa vào bên cạnh chén bánh trôi, váy xẻ ở đùi, cực kỳ hoàn mỹ khoe chân dài.

Ánh mắt Ngự Tả lạnh lẽo đang dùng ngón tay chọt đầu của Tây Mễ Laury.

Hình vẽ này, ngay cả bản thân Tây Mễ cũng cảm thấy... cực moe.
QAQ

Phía dưới có rất nhiều bình luận:

"A a a, hai nữ thần thật xứng đôi!"

"Mặc dù không biết hai cô ấy, nhưng tôi đứng thuyền CP này."

"Ngự Tả phối Laury, quá moe rồi!"

...

Trong hình vẽ cô ngâm mình cùng bánh trôi tròn vo, cả người tròn tròn thực sự đáng yêu. Động tác Nam Tinh dùng ngón tay chọt đỉnh đầu cô, không hiểu sao khiến cô nhớ tới Ứng Khúc Hòa... Sở trường búng trán cô.

Oa...

Tây Mễ bưng mặt không hiểu sao lại đỏ mặt, ôm gối lăn lộn qua lại trên giường.

Còn có người vẽ Tây Mễ thành Laury tóc ngắn mặc sườn xám màu đỏ, chân mang giày thêu, hoàn toàn có đủ màu sắc Trung Quốc.

Bình luận bên dưới bức hình:

"Muốn nói... Đôi giày của cô gái này là sao? Hai lần lên sân khấu đều mang đôi này. Thương quá đi. "

"Nhớ tới trận đấu lần trước, trên mặt nữ thần đậm nhạc khác thường, hẳn là không có tiền mời thợ trang điểm. Thương quá đi."

Lúc này tiểu Minh đột nhiên bình luận trên blog: "Nữ thần thật sự rất đáng thương, áo T-shirt mặc trên người đều nhàu nát, quần rách hai lỗ cũng vẫn còn mang, bà nội tôi còn nói mua cho nữ thần cái quần dài. Tóm lại mọi người phải ủng hộ nữ thần nhiều hơn nữa."

QAQ... Tây Mễ nhìn thấy bình luận này bèn liếc nhìn quần jean rách te tua của mình.

Đây là quần jean mẫu hot cô đặt mua trên taobao...

#Tây Mễ không đổi giày# chủ đề này không biết tại sao lại đứng đầu, cô quýnh lên nhìn chủ đề này, không ngờ lần đầu tiên trong đời có chủ đề về mình đứng đầu, nhưng chủ đề lại là cái này.

Rất nhanh có dân mạng chỉ ra đôi giày thêu này của Tây Mễ, nếu không mẽ sạn* thì đây chính là mẫu thủ công số lượng có hạn của MORD.

(* 磕: sút; mẽ

疹: xấu; xấu xí; khó coi

=> là từ địa phương phương Bắc, có ý chỉ bộ dạng khó coi, ghê tởm, xấu xí. Suy nghĩ đến lòng tự trọng của đối phương nên bình thường sẽ không nói trực tiếp mà nói ra cách diễn đạt này)

Tây Mễ vào trang web của MORD, quả nhiên nhìn thấy có một đôi giày vải thêu hoa kiểu Trung như thế này, cô lê chuột vào hình đôi giày thêu xem giá, cẩn thận đếm số, xác định không có số lẻ đằng sau thì hít sâu một hơi.

Giá tiền của đôi giày này là 99 và đằng sau có thêm hai số 0.

Cô nhìn giày, lập tức cảm thấy kính nể, chỉ thiếu không thấp nhang cúng mà thôi.

Bây giờ cô trả lại vẫn còn kịp chứ?

Ngày hôm sau Tây Mễ quyết đoán không mang đôi giày thêu này nữa, mang đôi dép lê đi xuống lầu. Lúc ăn cơm cô gặm bánh bao đậu phụ hỏi Ứng Khúc Hòa: "Thầy, tại sao anh gạt tôi? Đôi giày thêu kia đang được dân mạng bàn tán, rõ ràng là 99 thêm hai con số 0. Tôi... Bây giờ hoàn toàn không có tiền trả lại cho anh à."

"Sau này kiếm tiền trả lại cho tôi."

Tây Mễ chu mỏ: "Học trò nghèo như vậy, thầy giáo anh thực sự cảm thấy tôi có thể trả hết sao?"

Tây Mễ làm bánh bao đậu hủ có mùi vị không tệ chút nào, độ dày mỏng vừa vặn, nhân bánh là nấm hương và thịt heo, sau khi cắn một phát nước nhân sẽ tràn ra. Nước nhân bên trong bánh bao hòa với đậu nành tinh khiết và thơm chạm vào vị lưỡi.

Một cái bánh bao đậu hủ khiến dạ dày của Ứng Khúc Hòa được lấp đầy, anh nói: "Lương một năm của đầu bếp trưởng khách sạn năm sao ở Cẩm Dương khoảng chừng 60 đến 70 vạn. Làm học trò của tôi, cô không nên có chút tự tin đó sao? Thầy giáo đầu tư cho học trò là chuyện đương nhiên, làm học trò của tôi, nếu ngay cả chút ý chí chiến đấu ấy cô cũng không có, ra cửa đi thẳng, tạm biệt không tiễn."

"..." Tây Mễ yên lặng rơi lệ, lương một năm 60 vạn cô thật sự không dám nghĩ tới, cũng không dám nói mình chưa từng nghĩ tới, sợ bị Ứng Khúc Hòa nện một đấm thành con cún ngọc.

"Mười giờ ra ngoài, tôi dẫn cô đi mua quần áo." Ứng Khúc Hòa nâng cổ tay lên nhìn thời gian, "Cô còn mười phút ăn sáng, lên lầu thay đồ."

Tây Mễ tu sửa đậu nành một hơi hết ly, vội vàng xua tay từ chối: "Tôi... Không mua quần áo."

Ứng Khúc Hòa: "Không phải tôi đang trưng cầu đồng ý của cô, tôi là đang hạ mệnh lệnh với tư cách là thầy giáo. Tôi không muốn học trò của Ứng Khúc Hòa tôi chỉ có hai bộ quần áo thay qua thay lại, còn có, phong cách quần áo của cô khiến tôi nghi ngờ học trò của tôi nhận là học trò nam. Cô Tây, cô cho rằng ký hợp đồng với tôi, trở thành thầy trò là một việc rất tùy ý dễ dàng sao? Tôi đang tiêu tất cả tiền bạc trên người cô, tôi đều ghi kỹ vào sổ, chờ cô trở thành bếp trưởng, cô phải trả lại cho tôi cả vốn lẫn lời số tiền này."

Tây Mễ bị anh làm ghen đến không còn lời nào để nói.

Cho nên làm học trò của Ứng Khúc Hòa, đầu tiên bạn phải có bộ dáng đẹp dễ, ăn mặc thiết là đẹp, không khiến cho anh mất mặt mới là đẳng cấp. Cô khóc không ra nước mắt hỏi: "Thầy Ứng, anh yêu cầu học trò hoàn mỹ như vậy, là cung Xử Nữ hả?"

"Còn năm phút nữa, trước khi ra cửa tôi phải nhìn thấy cô đổi quần áo," Anh duỗi tay ra, hơi cong ngón tay, dùng chỗ xương ngón tay gõ nhẹ đầu cô một cái, "Còn tóc của cô nữa, chải gọn lại đi."

Ứng Khúc Hòa rời khỏi bàn ăn, Tây Mễ vỗ vỗ khuôn mặt nóng hổi.

... Tây Mễ ơi là Tây Mễ, có tiền đồ chút đi, đở mặt nữa là biến thành con cún ngốc đấy!

Nhớ tới câu nói của Ứng Khúc Hòa nghi ngờ mình là nam, trong nháy mắt, ham muốn nuôi dưỡng tóc càng mãnh liệt hơn rồi.

...

Đi vào siêu thị, Ứng Khúc Hòa chân dài đi nhanh, Tây Mễ đuổi theo không kịp, chênh lệch chân dài chân ngắn lập tức hiện ra. Dường như Ứng Khúc Hòa chỉ một lòng với giày thủ công của MORD, dẫn cô đi vào khu mua sắm.

Nhân viên bán hàng xếp thành hàng, khoe miệng khê nhếch lên cười "Hoan nghênh quý khách".

Tây Mễ vốn cao 1m6, ở trong cửa hàng xa xỉ cảm thấy mình đột nhiên biến thành 1m3... Núp ở sau lưng Ứng Khúc Hòa, hi vọng hấp thu chút quý khí vương giả của anh, để bản thân nhìn có vẻ không sợ hãi gì, có thể ngẩng đầu ưỡng ngực với nhân viên bán hàng.

Ứng Khúc Hòa nắm lấy vai cô kéo lên trước, chỉ vào một đôi giày đế bằng trong tủ, "Đôi này, cô mang thử xem."

Tây Mễ cúi người xuống liếc nhìn giá tiền trong quầy thủy tinh, cẩn thận đếm, bốn con số, cái đầu nhỏ lập tức lắc thành cái trống: "Quá mắc, chúng ta mua cái khác được không?"

"Tiền ký số, sau này trả." Ứng Khúc Hòa nhếch môi, nhưng dáng vẻ lại không có chút ấm áp nào, "Có áp lực mới có động lực, đây là một phương pháp kích thích ý chí chiến đấu của cô."

Tây Mễ sắp khóc tới nơi, suýt chút nữa quỳ xuống ôm lấy đùi anh hô câu "Ba tha mạng".

"Thầy ơi, tôi rất có ý chí chiến đấu, giấc mơ của tôi là trở thành bếp trưởng, tiền lương một năm là 60 vạn." Vẻ mặt Tây Mễ kiên định dựng thẳng ngón tay lên, "Thật sự, lừa anh tôi là con cún ngốc."

"Lương một năm 60 vạn cô đã thỏa mãn rồi sao?" Ứng Khúc Hòa nắm lấy bả vai cô, dẫn tới một tủ giày khác, chỉ vào một đôi giày bên trong, cách tấm thủy tinh chỉ chỉ vào bên trong, "Đôi vừa rồi động lực quá ít, đôi này."

Tây Mễ tiến lại gần tấm thủy tinh, lại cẩn thận đếm, năm... năm con số.

"Đủ rồi đủ rồi... Động lực của tôi đủ rồi..." Chân của cô hơi co rút như nhũn ra, lồng ngực khó chịu muốn ói ra máu, "Thầy Ứng, tôi cảm thấy đôi giày có bốn con số vừa rồi mang đến năng lượng động lực rất đầy đủ cho tôi, đôi giày năm con số này dư thừa rồi."

Ứng Khúc Hòa xoay người đưa một cái card cho nhân viên bán hàng, chỉ vào hai đôi này: "Gói hai đôi này lại cho tôi."

Tây Mễ hộc máu phun ra xa ba mét.

#bàn về một thầy giáo phá của học trò không có chút động lực#

Ứng Khúc Hòa tiếp tục dẫn cô đi dạo siêu thị, đi vào cửa hàng quần áo, cô chỉ vào quần jean nói nhân viên bán hàng lấy xuống, lại bị Ứng Khúc Hòa vô tình cắt ngang, "Thử chiếc đầm màu trắng này đi."

Lúc mặc thử Tây Mễ hít sâu một hơi nhìn giá, cũng may cũng may, không đắt lắm, giá tiền chỉ bằng một nửa giá đôi giày năm con số kia.

T.T

Ra ngoài dạo phố, cô bị món nợ khổng lồ đè lên người rồi.

Có thể ở trong trấn cổ quá lâu, ngâm mình ở trong phòng bếp quá lâu, ít khi tiếp xúc với thế giới bên ngoài, Đại sư huynh từng tặng cho một đôi giày 2000, cô chê đắt không hay mang, khi đó ở trong phòng bếp của nhà hàng họ Tây, cô cảm thấy mang giày là một loại xa xỉ.

Ứng Khúc Hòa xem như đã mở ra cho cô một thế giới mới.

Lần đầu tiên cô cảm nhận được cảm giác có tiền thì ra tốt như thế, ham muốn vô địch trận đấu càng mãnh liệt hơn. Tiền thưởng 10 triệu, nếu cô giành được trước tiên sẽ trả nợ, sau đó mua nhà, sau đó nữa ở lại Cẩm Dương an tâm dốc sức làm việc.

Nghĩ như vậy, quả nhiên ý chí chiến đấu sục sôi lên.

Tây Mễ mặc váy trắng xoay một vòng trước mặt Ứng Khúc Hòa, cô chưa bao giờ mặc váy ngắn như vậy nên có chút cẩn trọng, "Không xấu chứ?"

Ánh mắt Ứng Khúc Hòa bỗng nhúc nhích, không trả lời cô, mà là quay qua nói với nhân viên bán hàng gói cái váy trắng này cùng với loạt quần áo khác lại.

Tây Mễ ôm túi đồ, gần như khóc òa lên, "Mua nhiều quần áo thế làm gì? Tôi... tôi sợ trả không..." Đối diện với ánh mắt của Ứng Khúc Hòa, cô lập tức nuốt những lời còn lại về, "Tôi sẽ cố gắng kiếm tiền, để sau này đều có thể tùy tiện mua quần áo như thế này!"

Ứng Khúc Hòa sửa lại: "Mục tiêu của cô là bất cứ lúc nào cũng có thể tùy ý mua quần áo như thế này mà không đau lòng."

Tây Mễ yếu ớt nói: "Thi đấu chỉ có thể mặc tranh phục đầu bếp, những bộ quần áo này không phải sẽ dư..."

"Bình thường ở nhà mặc những quần bộ quần áo kia tôi nhìn thấy chướng mắt."

Cô ngây thơ cho rằng cuộc cày quết quần áo khoét đục trái tim cô đã chấm dứt, Ứng Khúc Hòa lại dẫn cô sang tầng lầu khác, quầy chuyên doanh...đủ loại mỹ phẩm trang điểm, mỹ phẩm dưỡng da.

Tây Mễ đi đằng sau Ứng Khúc Hòa, nhìn chăm chăm vào đôi chân dài của anh âm thầm nguyên rủa. Người phía trước tựa như cảm nhận được oán niệm của cô, nói: "Là phụ nữ, trước 25 tuổi cô có thể không có mục tiêu, nhưng sau 25 tuổi nhất định phải hiểu được mình muốn cái gì. Cô có thể không suy nghĩ sau này nên tìm tuýp đàn ông như thế nào, nhưng cô nhất định phải hiểu rõ mình muốn cái gì. Quần áo, giày, mỹ phẩm, túi xách, những thứ này thúc đẩy rất nhiều phụ nữ dốc sức làm giàu."

Lúc anh nói những lời này, Tây Mễ đang thử phấn nền, sau khi thử xong một bộ trang điểm, lập tức mua.

Giá của mỹ phẩm thân thiện hơn nhiều, một cây son chỉ mấy trăm đồng.

Cô xách túi đồ đi ra, khen giá của son môi là đáng yêu nhất.

Ứng Khúc Hòa lại tặng cho mấy câu dạy dỗ: "Mục tiêu của cô là có một căn nhà đủ lớn, chọn một phòng làm phòng trang điểm, bên trong phải bày đủ loại son môi có đủ màu sắc trên kệ là được rồi."

"..."

....

Đi ra khỏi siêu thị, trên tay Tây Mễ túi lớn túi nhỏ, Ứng Khúc Hòa không dẫn cô đến ga ra mà là đi vào trạm xe điện ngầm.

Trong lúc đợi xe điện ngầm, Tây Mễ tỏ vẻ buồn bực: "Thầy, anh không lái xe trở về à?"

"Dẫn cô đi tìm hiểu giao thông thành phố." Ứng Khúc Hòa cầm lấy mấy túi lớn túi nhỏ trong tay cô.

Tây Mễ lập tức cảm giác thoải mái không ít, "Lão thầy anh sớm nên ra tay chi viện tôi nhé."

Một chữ "lão" chọt đau Ứng Khúc Hòa, vẻ mặt lập tức lạnh lại. Tây Mễ ý thức được mình nói sai, le lưỡi: "Thầy của tôi trẻ tuổi nhất! Uy vũ đẹp trai chân dài 1m8."

Ứng Khúc Hòa: "..."

Xe điện ngầm đến trạm, cửa vừa mở ra, người xung quanh không để ý đến trật tự xếp hàng, đều bước nhanh vào.

Tây Mễ vừa bước vào xe, lập tức bị đám người chen chúc chặn ở giữa. Xung quanh ai cũng cao hơn cô gần như một cái đầu, đầu của cô mắc ở giữa lưng của một đám người lớn, suýt chút nữa thì ngạt thở, cô không nhìn thấy Ứng Khúc Hòa, chỉ có thể vung tay lung tung muốn nắm lấy ống tháp, mò mẫn trong chốc lát thì lại có người nắm cổ tay cô.

Dùng sức kéo về phía trước, lôi cô ra khỏi đám đàn ông.

Thân thể ngã tới trước, đụng vào lồng ngực của Ứng Khúc Hòa, thậm chí cô có thể cảm nhận rõ được cơ ngực của anh, phản xạ có điều kiện nhanh chóng lùi ra, nghiêng người cúi đầu xuống.

Cô có thể cảm giác được mặt của mình đỏ đến mức có thể nhỏ máu, trái tim nhỏ lại bắt đầu đập kinh hoàng.

Từng tiếp xúc với thân thể của Ứng Khúc Hòa không chỉ một hai lần, theo lý mà nói hẳn nên miễn dịch rồi, nhưng phản ứng của cô thì lần sau còn mạnh mẽ hơn lần trước.

Đỉnh đầu có hơi lạnh của điều hòa phả xuống, rất cục cựa cũng áp chế "niềm vui sướng" của cô.

Xe điện ngầm tới trạm tiếp theo thì dừng lại, người xuống thì ít người lên thì dài lai láng, Tây Mễ gần như ép sát vào ngực Ứng Khúc Hòa, xe điện ngầm lắc một cái khiến cô thiếu chút nữa ngã nhào, Ứng Khúc Hòa bắt lấy vai cô giúp cô ổn định thân thể, cúi đầu xuống gần như dán sát vào lỗ tai cô nói: "Kéo cánh tay tôi."

"Ừm..."

Tây Mễ giơ tay lên, ôm chặt lấy cánh tay đang cầm vòng treo của Ứng Khúc Hòa.

Bàn tay có thể cảm nhận rõ được sức lực giữa cánh tay của Ứng Khúc Hòa, cảm nhận được dòng máu chảy dưới cơ thịt rắn chắc của anh.

Kiểu rắn chắc này mang đến cho cô bằng một cảm giác an toàn khó hiểu.

Nhớ tới lúc trước đi du lịch một mình, ngồi tàu điện ngầm, ngồi xe lửa, nhớ lại nỗi cô đơn không ai chăm sóc, đột nhiên có hơi tuyệt vọng.

Cô lại bắt đầu tham luyện cảm giác ở cùng với Ứng Khúc Hòa.

Cảm giác được chăm sóc, bị đả kích, bị kích thích.

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Editor: Từ Tranh

Beta: NanaTrang

Trên tay Tây Mễ cầm túi hàng, mấy dây túi xách ghì chặt cánh tay trắng nõn của cô xuất hiện mấy dấu đỏ.

Ứng Khúc Hòa lấy tất cả túi xách trong tay cô, lúc kiểm an ra dấu cô đi trước.

Anh cúi đầu nhìn túi lớn túi nhỏ, nhớ tới trước tết, ba anh em bọn họ tụ họp đi ăn đi dạo siêu thị. Anh cả và em ba dẫn theo nàng dâu điên cuồng mua sắm, anh yên lặng đi theo.

Hôm nay mới chân chính cảm nhận được cảm giác đàn ông dẫn phụ nữ đi mua sắm.

Tóm lại bằng bốn chữ: Có chút sáng khoái.

...

“Mỹ vị Trung Hoa” vòng đấu loại 50 chọn 10, bắt đầu sau ba giờ.

Ứng Khúc Hòa tránh được nhân viên công tác, đưa Tây Mễ đến cửa sau, chỉ nói một câu "Cố lên, vào đi" rồi rời đi.

Tây Mễ cảm nhận sâu sắc người thầy Ứng Khúc Hòa này rất không phúc hậu, trước khi tiến vào trận đấu chẳng lẽ không nên dặn dò cô một chút việc quan trọng à?

Vào hậu trường, cô cùng lúc nhận được wechat của "Mỹ Thực Đạo" và "Quý Đông Lâm".

So sánh hai cái này, cô vui vẻ mở tin nhắn của Mỹ Thực Đạo.

... Mỹ Thực Đạo: "Cố gắng thi đấu, đừng căng thẳng, nghĩ tới tiền thưởng, đừng nghĩ đến đầu bếp trên đài lợi hại cỡ nào, nhớ kỹ đừng tạo áp lực cho mình, cố lên, vì mục tiêu mua đủ loại son môi mà cố gắng lên."

Tây Mễ sửng sốt một chút, trong nháy mắt cô tưởng là Ứng Khúc Hòa.

Đợi đến lúc Ứng Khúc Hòa phát hiện dùng nhầm ID wechat thì không thể thu hồi tin nhắn lại, chột dạ bồi thêm một câu: ...Mỹ Thực Đạo: "Nếu cô không thích son môi, thì nghĩ tới những thứ khác, ví dụ như phòng, túi, du lịch vòng quanh thế giới..." (ở đây là lão Khúc có 2 id wechat, tính dùng wechat thật để gợi mà lại nhầm thành id wechat Mỹ Thực Đạo)

... Tây Tây Tây Mễ: "Tôi biết, dù sao lấy vật chất xác định mục tiêu cho mình, có mục tiêu mới có động lực, đúng không? Cảm ơn ba ba tôn đạo, tôi sẽ cố gắng."

... Mỹ Thực Đạo: "Cố lên Tiểu Tây Mễ, chờ cô thắng trận, tôi đồng ý cho cô một nguyện vọng."

... Tây Tây Tây Mễ: "Vậy tôi có thể cầu nguyện Mỹ Thực Đạo vĩnh viễn biến mất khỏi blog không?"

Tay Ứng Khúc Hòa cầm điện thoại ngừng lại một lát.

Lẽ nào không nên chọn nguyện vọng... gặp mặt anh, hoặc là không cần trả tiền...sao?

... Mỹ Thực Đạo: "Tôi nghĩ cô sẽ cầu nguyện gặp mặt tôi."

... Tây Tây Tây Mễ: "Nếu anh không hoàn thành nguyện vọng thứ nhất của tôi, vậy thì giúp tôi hoàn thành nguyện vọng thứ hai, mời tôi ăn lẩu.:)"

... Mỹ Thực Đạo: "Tôi rất vinh hạnh mời cô Tây Mễ xinh đẹp ăn lẩu."

... Tây Tây Tây Mễ: "Tôi nhất định sẽ lọt vào top 10, chúc chúng ta có buổi gặp mặt vui vẻ!"

... Mỹ Thực Đạo: "Vui vẻ."

Tắt cuộc trò chuyện với Mỹ Thực Đạo, Tây Mễ mở tin nhắn của Quý Đông Lâm. Thắng nhóc này có hơi điên, liên tục gửi mười hai tin sang.

"Nữ hoàng đại nhân cố gắng thi đấu! Thành bại đều không sao! Quan trọng nhất chính bản thân em phải cố gắng hết sức 【 cố lên. jpg】

... Tây Tây Tây Mễ: "Tôi sẽ cố gắng!"

... Quý Đông Lâm: "Cuối cùng nữ thần cũng để ý đến tôi rồi. Cố lên, mọi người sẽ cho cô sức mạnh, cứ phát huy bình thường là được, đừng vì fan nhiều mà áp lực. Chúng tôi không quan tâm em có thể thắng hay không, vì trong tim của chúng tôi em vĩnh viễn là số một."

... Tây Tây Tây Mễ: "T.T... Rất cảm động... Cám ơn fandom!"

...

Trước một giờ trận đấu bắt đầu, nhóm đầu bếp ở phía sau hậu trường nghỉ ngơi chờ đợi lên sân khấu.

Nhân viên công tác của ban tổ chức đi tới phát cho mỗi người một phần tư liệu về đầu bếp. Sau khi xem xong một xấp tài liệu, Tây Mễ thở dài một hơi.

Ông chú Jn là đầu bếp nổi danh ở hải đảo, là bếp trưởng ở khách sạn Hải Đình.

Ba vị đầu bếp ở nhóm truyền thống là: Lý Thành, Trần Minh, Văn Lâm. Ba vị đầu bếp này là ba nổi bếp nổi tiếng đến từ ba nơi khác nhau: thành phố Dương, tỉnh Tây Bắc Cam, thành phố Tương, đều là bếp trưởng ở khách sạn cao cấp nhất ở địa phương.

Trong 50 đầu bếp nổi danh, chỉ có lý lịch của Nam Tinh và Tây Mễ là kém nhất. Bản thân Nam Tinh là bà chủ của một quán ăn gia đình. Lý lịch của Tây Mễ chỉ ghi là “Đầu bếp nổi tiếng trên mạng”.

Nam Tinh ngồi phía bên tay trái Tây Mễ, lần đầu tiên nói chuyện với cô: “Này, cô không phải là đầu bếp sao?”

Lần đầu tiên Nam Tinh hỏi cô, Tây Mễ lắc đầu, lại gật đầu, ấp úng nói: “Là đầu bếp, nhưng tôi chỉ phụ giúp ở nhà hàng của gia đình mình, tuy là đầu bếp chính, nhưng không thể so sánh với những vị đại thần này. Bọn họ đều là bếp trưởng.....”

Nam Tinh một tay chống cằm, một tay gõ trên bàn, tỏ vẻ mất kiên nhẫn gõ tay lên mặt bàn, “Bếp trưởng thì sao? Không nhất định sẽ mạnh hơn chúng ta, cô nói xem?”

Tây Mễ chớp chớp mắt, vô cùng nghiêm túc nói: “Lương một năm của bếp trưởng mấy chục vạn đó, mấy chục vạn là khái niệm gì? Có thể mua đủ loại sơn bày trang trí trên tường đó!”

“...” Nam Tinh dùng cùi chỏ đụng đụng cô: “Cô khẩn trương không?”

Tây Mễ lắc đầu: “Không khẩn trương, chỉ là thèm muốn.”

Bây giờ đối với cô mà nói, tiền thưởng chính là động lực cô tới đây, vì tiền, cô không thể khẩn trương. Như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự phán đoán của đầu óc.

Nam Tinh hít sâu một hơi, có lẽ vì quá khẩn trương nên bỗng nói nhiều hơn. Cô ta chỉ vào Lý Thành - vị đầu bếp nổi danh ở thành phố Dương, nhỏ giọng nói: “Vị đó đó, tôi từng xin học bếp với ông ấy. Đáng tiếc, người ta ghét bỏ tôi là con gái nên không thu nhận tôi.”

“Con gái thì sao? Ông ta là đang kì thị giới tính!” Tây Mễ đặt tay lên mu bàn tay của Nam Tinh rồi vỗ vỗ an ủi cô ấy: “Chị Nam, chị lợi hại như vậy nhất định có thể đánh bại ông ấy.”

Ánh mắt Nam Tinh dừng ở trên mặt Tây Mễ, ánh mắt mềm mại hơn: “Này, cô đang an ủi tôi đấy à? Tôi nói cô có thể có chút địch ý nào không? Tôi là đối thủ của cô, cũng là kẻ thù của cô đó.”

Tây Mễ rút tay về.

Đúng, tình địch mà.

Nghĩ đến điều này cô lại nghiêng đầu, dáng vẻ nghiêm túc hỏi Nam Tinh: “Chị Nam, chị thật sự sắp kết hôn với Ứng Khúc Hòa sao? Sao tôi lại không nhìn ra nhỉ? Dường như Ứng Khúc Hòa rất không muốn gặp cô.”

“...” Nam Tinh nhú mày nhìn cô, “Cô bé, đây là cô đang khiêu khích tôi sao?”

“Không, hoàn toàn không, tôi chỉ muốn giúp chị bớt khẩn trương nên tám với chị thôi.” Hai tay Tây Mễ nâng mặt, chờ mong nhìn Nam Tinh.

Ánh mắt của Nam Tinh dừng lại trên mặt cô, một lúc lâu sau mới cố gắng nặn ra nụ cười: “Nếu cô có thể thuận lợi tiến vào top 10, tôi sẽ nói cho cô biết.”

Tây Mễ phần uất: “Chị đang dụ tôi à?”

.....Sân đấu có hơi nhỏ chút, nhưng trong thính phòng lại rộng đến gấp đôi.

Rất nhanh Tây Mễ phát hiện ra, lần này thính phòng chia làm hai khu, fan ngồi ngay khu vực màu đỏ, còn khu vực màu xanh, không biết là fan của ai, hay nên nói... vốn không phải là fan.

Đợi năm mươi vị đầu bếp đều vào vị trí riêng của mình, kiểm tra toàn bộ thiết bị dụng cụ xong, MC lập tức tuyên bố quy tắc: "Hôm nay trận đấu này vẫn chưa bắt đầu mà hiện trường đã tràn ngập khói thuốc súng. Các vị có thể thấy bên cạnh bếp của mình có một hộp sắt nhỏ, và bên trong chính là chủ đề thi hôm nay của các vị, sau đây, xin mọi người mở ra."

Tây Mễ đứng cạnh Nam Tinh, đồng thời liếc mắt nhìn nhau một cái.

Cô lấy tờ giấy chủ đề ra, cô không ngờ lại là hải sản, đây là điều cô lo lắng nhất, cũng là chủ đề cô sợ nhất. Vốn không khấn trương nhưng lúc này lại bắt đầu run rẩy.

Trong tay Nam Tinh cũng là chủ đề bản thân không am hiểu —— mì.

Tự điển món ăn của Trung Quốc rất phong phú, phần lớn các đầu bếp nổi tiếng làm món ăn theo sở trường của mình, nhưng trong cuộc thi này, đều là món ăn không phải sở trường của bọn họ.

MC giải thích: "Cuộc thi hôm nay chúng tôi muốn thử thách khả năng ứng đối của các vị, chủ đề được dựa theo nhược điểm của thí sinh, hy vọng mọi người có thể vượt qua nhược điểm của mình trong cuộc thi, từ mục nát

trở nên hoàn hảo. Mọi người có thể thấy năm mươi khán giả ngồi ở khu vực màu xanh, bọn họ là các nhà bình phẩm mỹ thực dân gian từ khắp nơi, hôm nay tất cả quyền bỏ phiếu đều nằm ở trong tay bọn họ."

Ở trong trận đấu làm món ăn mình không chuyên, quy tắc biến thái khiến cho trong lòng tất cả đầu bếp đều không phục.

Tây Mễ nhìn về phía Ứng Khúc Hoà ngồi chỗ ban giám khảo, bên kia bình thản đối mặt nhìn cô, tựa như người xa lạ, trong nháy mắt trong lòng càng không cam tâm. Tây Mễ cố gắng để bản thân bình tĩnh lại, nhớ lại từng chi tiết xử lý hải sản Ứng Khúc Hoà, nhớ đến câu nói “Một cay che ba xấu” của Ứng Khúc Hoà. Đi đến kho nguyên liệu chọn lựa nguyên liệu cho món ăn, Tây Mễ chọn cá mú đá tươi ngon nhất.

Dùng ớt với tiêu đều không thích hợp.

Vậy dùng cái gì mới được?

Tây Mễ sờ cằm suy nghĩ, lại cẩn thận nhớ lại những lời Ứng Khúc Hoà đã nói, muốn thay đổi nhược điểm trong thời gian ngắn là không có thể, nhưng có thể che dấu được. Trong đầu Tây Mễ nhớ lại tất cả những gia vị khẩu vị nặng, rốt cuộc chọn thìa là kích thích vị lưỡi người ăn ăn giống ớt và tiêu.

Ứng Khúc Hoà nhìn qua màn hình, thấy Tây Mễ ở trong kho nguyên liệu chọn thìa là làm gia vị chủ yếu, bỗng thở phào một cái.

Năng lực suy một ra ba của cô gái này quả thật không tệ. Mặc dù thìa là không phải là gia vị nặng như ớt và tiêu, nhưng nó cũng có thể che dấu không ít.

Tây Mễ là đầu bếp thứ ba chọn xong nguyên liệu nấu ăn quay lại sân đấu, cô lấy dao xử lý sạch sẽ nội tạng của cá mú đá, sau khi rửa sạch thì dùng giấy lau khô, cắt con cá thành từng lát.

MC bắt đầu giới thiệu món ăn của cô: "Ừm, mọi người có thể thấy, Tây Tây Tây Mễ phát huy ưu thế kỹ thuật cắt, cắt nghiêng cá mú đá thành từng lát mỏng, không biết thành phẩm sẽ thế nào? Kính xin chờ đợi!"

Tây Mễ quyết định làm cá mú đá cắt lát với thìa là.

Trước tiên trộn thìa là với muối rải lên đĩa, sau đó xếp từng lát cá mỏng như tờ giấy lên, xếp đầy cả một đĩa, tiếp tục rắc thìa là với muối lên, để gia vị thấm đều hai mặt.

Trận đấu không cung cấp máy xay, Tây Mễ dùng dao băm nhỏ hành tỏi, vỏ chanh xanh, ớt chỉ thiên, lại ép tỏi và vỏ chanh đã băm nhỏ thành nước, đổ vào sốt cá đánh mạnh lên, sau khi làm xong nước sốt thì để sang một bên.

Quá trình đánh trộn nước sốt khiến đầu Tây Mễ đổ đầy mồ hôi, đúng lúc máy quay quay sang, dân mạng xem trực tiếp đều tỏ vẻ đau lòng: "Nữ thần nhỏ nhắn như thế, vậy mà có lực đánh nước sốt mạnh như vậy, chương trình nghèo đến thế sao? Dụng cụ cần thiết cũng không có sao?"

"Đau lòng cho nữ thần của tôi, đáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi đánh nước sốt thật sự rất nghiêm túc. Nữ thần vất vả rồi!"

"Tôi muốn làm đàn ông, tôi tuyệt đối không cho phép nữ thần của mình vất vả nấu cơm như vậy!! Mồ hôi đổ như mưa, yêu thương nữ thần vô bờ!"

"Nam Tinh mau đến giúp cô vợ mình đánh nước sốt đi kìa!"

"Hu hu hu, nghĩ đến nữ thần Nam Tinh và nữ thần Tây Mễ yêu nhau giết nhau, bỗng nhiên lại đau lòng!"

...

Thời gian trận đấu sắp kết thúc, tất cả đầu bếp gần như đã làm xong.

Tuy Tây Mễ bắt đầu nấu ăn trước, nhưng thời gian ướp hải sản lại quá ngắn, nếu không sẽ không ngon miệng, mùi vị cũng không tốt.

Năm phút cuối cùng, ngoại trừ Tây Mễ, các đầu bếp còn lại đều đã ăn chuông hoàn thành. MC hỏi Lý Thành đầu bếp thành phố Dương hoàn thành món ăn đầu tiên: "Mọi người đều biết, món ăn ở thành phố Dương đều lấy dưỡng sinh làm trọng, với phong cách tươi mát nhã lệ, dao pháp tinh tế đa dạng, hương vị thiên về thanh đạm, lần này ngài làm món ăn tê cay, áp lực có quá lớn không?"

Lý Thành không hổ là đầu bếp bậc thầy, cười nói: "Thật sự là không hề có áp lực, món ăn Trung Quốc tuy nhiều, nhưng muôn vàn biến hóa cũng không thay đổi mùi vị, chỉ cần có thể nắm giữ được "vị", có thể làm rung động đầu lưỡi, thì đó chính là một món ăn ngon."

Dưới đài tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Cùng với tiếng vỗ tay, Tây Mễ bắt đầu lấy chảo chiên cá, cô bỏ qua dầu ô liu truyền thống, chọn dùng bơ.

Bơ tan ra trong chảo, mùi sữa tràn ngập, cho từng lát cá trắng mỏng vào chảo, không đến mấy giây liền sém vàng, giòn phồng quanh khúc cá. Gắp cá ra chảo bày lên đĩa, một phút cuối cùng rưới nước sốt lên, nhấn chuông hoàn thành.

Giám khảo khán giả thay phiên nhau ăn thử, mỗi một món ăn, mọi người có thể dựa vào cách trang trí, mùi vị, mà chọn lựa có dùng thử hay không, chọn hay không chọn.

Khâu cuối cùng, MC thống kê số phiếu trên đài công bố: "Đã xong, tính đến hiện tại, kết quả số phiếu của chúng ta đã có, xin nhìn về màn hình lớn!"

Tây Mễ ngừng thở nhìn số liệu không ngừng thay đổi trên màn hình lớn.

Ba đầu bếp nhóm truyền thống dẫn đầu, ông chú Jn đứng thứ chín, mà cô và Nam Tinh đồng số phiếu, cùng đứng thứ mười.

Số phiếu hai người giống nhau, nhưng chỉ có thể chọn một, một trong hai người phải có người đi.

Dựa theo quy tắc thi đấu, món ăn của hai người sẽ được bốn giám khảo ném và nhận xét lại, rồi mới quyết định đi hay ở.

MC đi đến bàn giám khảo, đưa microphone đưa cho giám khảo thứ nhất.

Trận đấu đầu tiên Dương Tông đã bỏ cho Tây Mễ một phiếu, lý do đến giờ vẫn chưa nói.

Trong lúc mọi người cho rằng ông sẽ vẫn bỏ phiếu cho Tây Mễ, thì Dương Tông chặc lưỡi nói: "Rất khó phân ra thắng bại. Trận đấu đầu tiên, kim thang xào nấm dại của Tây Tây Tây Mễ quả thật rất kinh diễm, nhưng món hải sản lần này thì kém rất nhiều. Hôm nay Nam Tinh phát huy không tệ, không am hiểu kéo mì, nhưng bản lĩnh ở nước lèo, mặc dù mì không nhỏ mảnh, nhưng vị của nước lèo lại hoàn mỹ bù đắp lại. Một phiếu này, tôi dành cho Nam Tinh."

Nam Tinh thở ra một hơi, "Cám ơn giám khảo Dương."

Ở trận đấu đầu tiên, bởi vì không ăn được rau thơm nên giám khảo Lâm Hoa không bỏ phiếu cho Tây Mễ. Anh nói: "Tôi không đồng ý với cách nói của thầy Dương, quy tắc thi đấu có thay đổi, trận đấu này dựa theo nhược điểm của tuyển thủ ra chủ đề, tác phẩm của các tuyển thủ hôm nay đều không phải là sở trường của mình. Món ăn Tây Mễ là dùng thìa là phối với cá mú đá, khi tách thịt cá nhìn rất ngon miệng, nước sốt cay mặn phối

hợp với lát cá chiên giòn. Món ăn này tôi rất thích, cho nên phiếu này tôi dành cho Tây Mẽ."

"Tôi đồng ý với quan điểm của thầy Lâm." Giám khảo Tổng Bảo Quốc nhận lấy micro từ MC, suy nghĩ một lát lại nói: "Tôi cảm thấy chỗ tinh tế trong lát cá mú đá này là, sau khi nuốt xuống, trong khoang miệng không chỉ có mùi vị của thịt dê, mà còn có hương sữa thơm nồng, hẳn là tác dụng của thìa là với bơ, phiếu này tôi dành cho Tây Mẽ."

MC: "Ôi ~ trước mắt, Nam Tinh của chúng ta dành được một phiếu, mà Tây Tây Tây Mẽ dẫn đầu hai phiếu. Nếu một phiếu cuối cùng của thầy Ứng dành cho Tây Mẽ, vậy Nam Tinh sẽ phải dừng tại đây. Nếu thầy Ứng bầu phiếu cho Nam Tinh, hai người cùng lúc tiến vào khu hậu tuyến, và do thính phòng chấm điểm bỏ phiếu lần nữa!"

Tất cả màn ảnh nhắm vào Ứng Khúc Hoà, Tây Mẽ ngừng thở, ánh mắt gần như khảm vào trong lòng anh.

"Một phiếu này, tôi dành cho Nam Tinh."

Một tiếng "Đùng" vang lên trong lỗ tai Tây Mẽ, một phiếu này dành cho Nam Tinh, vậy nghĩa là, anh rất không hài lòng, rất thất vọng với món ăn của cô.

Ánh mắt Ứng Khúc Hoà dừng trên mặt Tây Mẽ, hỏi cô: "Cô Tây, cô có muốn biết món ăn của cô sai ở chỗ nào không?"

Tây Mẽ gật đầu, tỏ ý muốn biết.

"Món ăn của cô quả thật là có sáng tạo, nhưng cô lại phạm phải sai lầm trí mạng, món ăn này của cô, "Ánh mắt sắc bén của anh như dao ghim trên người cô, "Chỗ nào cũng sai."

Xôn xao ——

Cả thính phòng bùng nổ.

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Edit: Tiểu Lăng

Beta: Nana Trang

Âm nhạc tại sân đấu thay đổi càng làm tăng thêm áp lực, các tuyến thủ xung quanh cũng căng thẳng theo, tim của khán giả cũng thắt chặt lại.

Quý Đông Lâm hồi hộp đến mức gần như bóp nát gậy phát sáng: “Ứng Khúc Hòa bị bệnh à?” Trước mặt nữ thần không có nam thần, lúc này cậu chỉ là một fanboy nhỏ bé của Tây Mễ.

Bà cụ ôm ngực căng thẳng, “Loại con trai này làm sao tìm được bạn gái đây?”

Tiểu Minh phản uất: “Nói thế nào đi nữa thì nữ thần vẫn là số một! Cháu mặc kệ!”

Lão Tần cũng cau mày nói: “Giờ là lúc mấu chốt của trận đấu, nghe xem giám khảo nói thế nào.”

Dân mạng xem trực tiếp:

“OMG, không còn cảm thấy giám khảo độc miệng đáng yêu nữa! Tại sao lại tổn thương nữ thần của tôi!”

“... Cái miệng này không thể nói uyển chuyển hơn được sao? Không cho phiếu thì thôi, sao lại phải đả thương người ta như vậy. Phủ nhận một món ăn, sẽ đả kích đầu bếp ấy biết bao anh ta có biết không vậy!”

“Ha ha ha, nấu không ngon còn không cho người ta nói à? Nữ thần Nam Tinh của bọn tôi mới là tuyệt nhất!”

“Đúng! Trận đấu trước mặt, không có CP! Nữ thần Nam Tinh là tuyệt nhất!”

“...”

Hôm qua còn mạnh mẽ ghép CP, hôm nay đã hủy nó đi rồi.

Lòng của dân mạng, mưa gió khó lường.

Khán phòng cũng toàn cảnh châu đầu ghé tai.

Một khúc nhạc hồi hộp chấm dứt, Ứng Khúc Hòa chỉ vào món của Tây Mễ, bình luận: “Chất thịt cá mú khá béo và tươi non, cô chọn thìa là để khử mùi tanh, dùng bơ để chiên, ý tưởng rất tốt. Nhưng cô lại dùng kỹ thuật cắt xuất sắc của mình để cắt ra lát cá mỏng như tờ giấy, đây là sai lầm lớn nhất của cô: cá cắt lát quá mỏng, thì dù chỉ lên lửa một giây, nó cũng sẽ vàng giòn, mất đi vị tươi non tinh tế vốn có. Như lời thầy Tống, khiến cho vị cá này của cô biến thành thịt dê xiên nướng. Thịt dê xiên nướng là gì? Là một thức ăn đơn giản chế biến từ một xiên thịt dê và một chút thìa là. Cô lại dùng nguyên liệu phức tạp để tạo ra hương vị của nó, đây là một sự lãng phí cực lớn.”

Ngực Tây Mễ khó chịu, mặt cô đã tái đi.

Lúc này, tất cả những lời giải thích đều trở nên yếu ớt vô cùng, lời bình của Ứng Khúc Hòa rất có sức sát thương.

“Đây là sàn đấu, không phải là màn biểu diễn cá nhân.” Ứng Khúc Hòa ẩn đèn bỏ phiếu, “Nên trận này, tôi chọn Nam Tinh.”

Ứng Khúc Hòa bình luận như vậy, mọi người cũng cảm thấy khá có lý.

MC thốn thức: “Trận đầu tiên, Tây Mễ dùng nguyên liệu đơn giản làm ra món ăn tinh xảo xa hoa, nhận được một phiếu của thầy Ứng. Trận này, Tây Mễ dùng nguyên liệu tốt tạo ra món ăn hương vị đơn giản, lại không nhận được phiếu của thầy Ứng. Đợt bình chọn bỏ phiếu lần thứ hai của khán giả đã kết thúc, chúng ta hãy cùng nhìn lên màn hình lớn, xem kết quả cuối cùng!”

Trăm ngàn ánh mắt đều nhìn lên màn hình lớn đang chớp nháy.

Nhịp trống nhạc dồn dập gõ vào lòng người, sắp gõ nát trái tim đã lả đi của Tây Mễ.

Thùng...

Thùng...

Thùng...

Ting...

Màn ảnh ngừng lại, Tây Mễ không dám quay lại nhìn, trong khán phòng chợt vang lên tiếng thở phào.

MC hỏi Tây Mễ: “Tây Mễ, nếu tôi nói cho cô biết, cô bị loại, lúc này cô muốn nói cái gì nhất?”

“...” Mũi của cô bỗng hơi chua, thật sự rất muốn khóc.

Bỗng thấy thật thất vọng với chính mình.

Hốc mắt cô gái nhỏ đầy ngập ánh nước, cô cố gắng đè nén tâm tình, há miệng hít sâu một hơi nói: “Lần này... quả thật tôi đã mắc sai lầm lớn, nếu tôi có thể cắt lát cá dày hơn thì nó vẫn có thể giữ nguyên vị tươi non, mà vẫn không mất đi lớp vỏ xốp giòn.”

Rõ ràng tâm trạng của cô đang dao động rất mạnh, nói được hai chữ thì nuốt mất một.

Dáng vẻ này đến MC cũng phải đau lòng, vỗ vỗ lưng cô bày tỏ an ủi. Đầu bếp xếp hạng nhất Lý Thành nhận lấy micro từ trong tay MC, nói với Tây Mễ: “Cô gái nhỏ, cô đã rất tuyệt rồi, kỹ thuật cắt cũng là một phần trong nghệ thuật nấu nướng cao cấp, đừng nản lòng, trận tiếp theo, chúng ta lại đấu món ăn trên cùng một sân khấu mà.”

Tây Mễ gật gật đầu, lại hậu tri hậu giác trừng to mắt.

Trận tiếp theo?

Cô quay lại nhìn màn hình lớn, không ngờ cô dùng 40 phiếu của mình để thắng Nam Tinh với 39 phiếu!

Chỉ kém nhau 1 phiếu mà thôi.

Cô... thắng? Tiến vào top 10 sao?

MC đưa micro cho Nam Tinh. Cô ấy nhìn khắp khán phòng, hít sâu một hơi, hé miệng giữ nguyên nụ cười: “Thật ra tôi cũng không cảm thấy ngoài ý muốn với kết quả này, từ đầu trận đấu đến giờ tôi vẫn luôn tự hiểu rõ, cũng biết giữa tôi và Tây Mễ vẫn luôn tồn tại chênh lệch nhất định. Cuối cùng, cảm ơn những khán giả đã ủng hộ và giúp tôi đi đến trận đấu này, cảm ơn.”

Cúi người chào thật sâu, và được vỗ tay nhiệt liệt.

So sánh với Nam Tinh, tố chất tâm lý của Tây Mễ lại có vẻ hơi kém.

Tất cả vì người đả kích cô là Ứng Khúc Hòa...

...

Kết thúc trận đấu, Tây Mễ lả đi nằm trên ghế sofa sau sân khấu, nhìn Nam Tinh tẩy trang.

Nam Tinh nhìn cô qua gương, “Thẳng mà suy sụp thế? Là vì những lời Khúc Hòa nói à?”

Tây Mễ không phủ nhận.

Nam Tinh tẩy đi lớp trang điểm trên sân khấu, đánh lại lớp trang điểm nhẹ hăng ngày, nhìn gương nhấp son môi, nói với cô: “Cô thích anh ta?”

Tây Mễ bật thẳng dậy, hai má đỏ lên: “Ai thích anh ấy chứ,” Cô ấp úng nói tiếp: “Thật ra... anh ấy là thầy của tôi, bị thầy đả kích như vậy, thấy không thoải mái rất bình thường mà?”

“Thầy?” Đáy mắt Nam Tinh hiện lên chút kinh ngạc, “Khúc Hòa không nhận học trò, lại phá lệ vì cô, có thể thấy anh ta không phải muốn tán tỉnh cô, vậy chính là coi trọng tiềm lực của cô.”

Nam Tinh tháo dây cột tóc ra, mái tóc dài đen nhánh xõa thẳng xuống đến tận ngang lưng. Cô ta cầm túi xách, kéo Tây Mễ đứng lên: “Đi, tôi mời cô đi ăn khuya.”

“Muộn như vậy còn đi sao?”

“Không phải cô muốn biết rốt cuộc quan hệ của tôi và Khúc Hòa là gì sao?”

Đi theo Nam Tinh đến một quán bên bờ sông, Tây Mễ vẫn rầu rĩ không vui. Nam Tinh gọi hai nồi lẩu tôm hùm nhỏ, một thùng bia, cạy nắp, đưa cho Tây Mễ một chai.

Tây Mễ nhìn chai bia vẫn còn phủ nguyên một lớp đá, giương mắt nhìn Nam Tinh: “Tôi cứ nghĩ chị là thực nữ, không ngờ chị còn uống bia?”

Nam Tinh lấy dây cột mái tóc dài đến eo thành tóc đuôi ngựa, gạt ra sau vai, giơ chai bia lên cụng với cô: “Cô bé chưa từng uống bia như vậy à?”

Tây Mễ gục đầu xuống, uể oải hỏi cô: “Thế chị muốn nói gì với tôi đây?”

Nam Tinh chỉ vào mười hai chai bia trên bàn, nói: “Cô uống hết hai chai, tôi sẽ nói cho cô.”“...” Tây Mễ nắm chai bia lên, ngửa đầu ngậm lấy miệng chai, rót mạnh vào cổ họng.

Cô không thích vị chất nhàn nhạt này lắm, mùi bia không thuần, như uống nước vậy, quá nhạt. Uống ba hơi hết một chai, lại lấy một chai khác, dùng răng cạy nắp chai ra, lại tiếp tục rót mạnh vào cổ họng.

Uống hết giọt “nước” cuối cùng, cô quăng chai bia lên bàn: “Ợ... Giờ nói cho tôi biết được chưa?”

Tây Mễ uống thả ga tu ực ực khiến Nam Tinh trợn mắt há hốc mồm.

Cô ấy thật sự... hơi sợ cô gái nhỏ này rồi.

Vốn tưởng rằng cô uống một ly là gục, ai ngờ tu hai chai vậy mà sắc mặt vẫn không đổi sắc.

Nam Tinh uống một hớp bia lạnh, nói: “Tôi và Khúc Hòa bị hai ông già nhà bắt xem mắt, trước đó anh ta không biết tôi, tôi lại biết anh ta. Anh

ta rất ghét chuyện xem mắt, sau khi gặp mặt cũng ghét luôn tôi. Sau đó hai ông già lại ăn cơm với nhau, bảo chúng tôi thử sống chung, nếu có thể thì cuối năm kết hôn.”

Thì ra là vậy.

Ăn vài con tôm hùm, Tây Mễ cảm thấy bia thật sự không đã nghiên, bèn gọi hai bình rượu lương thực đặc sản địa phương. Rượu mạnh chảy qua đầu lưỡi, lưu lại cái đậm đà của lương thực.

Nam Tinh bị Tây Mễ rót cho một ly rượu mạnh, bắt đầu lờ mờ, cũng nói nhiều hơn: “Khúc Hòa rất tôn trọng ông lão nhà mình, không dám không nể mặt ông già, nên uyển chuyển đáp ứng. Nhưng sau đó, gần như gặp tôi là anh ta trốn. Hôm đấy đụng phải hai người ở bệnh viện, thấy anh ta mang giày cho cô, tôi rất ghen tỵ, còn nghĩ, tôi thua kém một con nhóc xấu xí ở chỗ nào?”

Tây Mễ ngắt lời cô: “Chị Nam, chị nghĩ vậy là không đúng, tôi xấu ở đâu chứ? Chị vẽ ra cho tôi xem nào!”

Nam Tinh nhìn Tây Mễ, dường như từ một cô nhóc biến thành hai cô nhóc rồi.

Nam Tinh duỗi ngón tay ra ấn lên chóp mũi Tây Mễ, “Không được lắc lư... Ợ... Thật ra cô rất đáng yêu, cũng tốt hơn những đồ diêm dúa đê tiện bên ngoài kia nhiều.”

“Này, chị say rồi.”

“Say? Tôi... tôi không say!” Nam Tinh nâng ly, ngửa đầu lại bắt đầu điên cuồng uống tiếp, nhưng lần này lại bị sặc, ngực cay xè.

Tây Mễ chống cằm nhìn Nam Tinh say xỉn, “Thật ra tôi rất hâm mộ mái tóc dài của chị.”

“Đừng có nói tót tai gì với tôi, cô nói đi, có phải cô thích Khúc Hòa hay không?” Nam Tinh quăng mạnh ly rượu lên bàn, trừng cô, như một bé sơ tử con đáng yêu.

“Thích thì sao? Thiếu nữ mơ mộng không phải rất bình thường à?” Tây Mễ cảm khái, “Hồi đi học chưa từng ném thử hương vị thầm mến, giờ lại có cảm giác ‘thình thịch’ với anh ấy. Thật kỳ diệu mà.”

“Nếu thích... vậy... vậy...” Nam Tinh líu lười, ngón tay khua khua trên không, dừng lại trên chóp mũi Tây Mễ, “Vậy... ngủ với anh ta đi!”

Tây Mễ: “Này, chị không ăn giấm chua à?”

Nam Tinh khinh thường vung tay lên, cười nhạt: “Thích sao? Cho xin đi, anh ta suốt ngày trốn tránh tôi đã khiến tôi mất hết cái thích này với anh ta rồi. Bà đây muốn tiền có tiền, muốn sắc có sắc, chẳng lẽ còn phải treo cổ trên một thân cây là anh ta à? Con mẹ nó chứ, bà đây muốn tìm một tên đàn ông trẻ hơn anh ta! Nói ngọt hơn anh ta!”

Nam Tinh nâng ly, điên cuồng hét lên, khí thế hùng hồn, khiến cho những người xung quanh nhìn chăm chú.

Tây Mễ kéo cái tay đang giơ lên cao của cô ấy xuống, “Chị nhỏ giọng giùm chút đi, nhiều người đang nhìn đấy!”

Nam Tinh đứng dậy, nhìn những người xung quanh, lão đảo chỉ vào họ: “Mấy người nhìn cái gì? Chưa thấy người đẹp bao giờ hả? Không được nhìn!”

Mọi người: “...”

Tây Mễ đỡ trán.

So với Nam Tinh, Ứng Khúc Hòa say rượu quả thật rất đáng yêu.

“Nữ thần!” Quý Đông Lâm xuống xe, ném chìa khóa cho nhân viên phục vụ, bước vào quán, thấy Tây Mễ và Nam Tinh.

Đợi Quý Đông Lâm đến gần, Nam Tinh nấc rượu, mơ màng nhìn cậu, chỉ vào mũi mình hỏi: “Nhóc, cậu đang gọi chị à?”

“Thần kinh.” Quý Đông Lâm liếc cô ta, ánh mắt rơi xuống mặt Tây Mễ, “Nữ thần, sao em lại ở cùng với cô ta?”

Nam Tinh vươn tay đẩy Quý Đông Lâm một cái: “Cậu mắng ai thần kinh đấy?”

Quý Đông Lâm lùi ra sau, nóng nảy muốn tiến lên, lại ngại Tây Mễ, dứt khoát không thèm để ý đến bà điên say rượu này nữa. Tây Mễ dìu Nam Tinh, hỏi Quý Đông Lâm: “Anh lái xe tới à? Đưa bọn tôi về nhà được không?”

“Được được được, cầu còn không được ấy chứ.” Quý Đông Lâm buông tha cho tôm hùm, rất vui vẻ đưa nữ thần và “bà thần kinh” về nhà.

Lên xe, Quý Đông Lâm hỏi cô: “Đưa ai về trước đây?”

Tây Mễ: “Đưa Nam Tinh về trước.”

Quý Đông Lâm: “Địa chỉ nhà cô ta ở đâu?”

“Tôi... cũng không biết.” Tây Mễ đẩy Nam Tinh đang dựa vào lòng mình một cái, “Chị Nam, nhà chị ở đâu vậy?”

“Nhà tôi... Nhà tôi ở...” Tây Mễ đưa lỗ tai của mình đến gần miệng cô ta, cẩn thận nghe. Nam Tinh mơ mơ màng màng, bắt đầu hát: “Nhà tôi ở... dốc cao đất vàng... í a ~”

Tây Mễ: “...”

Quý Đông Lâm: “Quả nhiên là thần kinh mà.”

Tây Mễ gãi gãi đầu, nghĩ một chốc, nói: “Đến khách sạn gần đây đi.” Nam Tinh như thế này, cô cũng không dám mang về nhà Ứng Khúc Hòa.

Quý Đông Lâm: “Cô ta như vậy có thể ngủ một mình ở khách sạn sao? Nửa đêm cô ta sẽ không tự đứng lên đi ngủ ở hành lang đấy chứ?”

Tây Mễ: “Vậy tối nay tôi ở cùng chị ấy là được.”

“Vậy càng đừng ngủ khách sạn.” Quý Đông Lâm nhếch môi cười, lộ ra hai cái răng khểnh, “Đến nhà tôi đi, đủ rộng để hai cô gái các em tiện ở lại đấy.”

“Có tiện thật không vậy?” Tây Mễ ngờ vực hỏi.

“Tiện chứ, tiết kiệm được tiền thuê một đêm.” Quý Đông Lâm bổ sung: “Chúng ta là bạn bè, tiện với bạn bè chính là tiện với chính mình.”

(tiện ở đây là thuận tiện nha chứ không thể ti tiện mô ~_~)

“Vậy, làm phiền rồi.”

...

Kết thúc trận đấu, giám khảo rời đi trước tuyến thủ nửa tiếng.

Ứng Khúc Hòa về nhà, hiếm khi xuống bếp, bấm giờ bày đồ ăn lên, xếp đây một bàn.

Trên bàn ăn để phần cơm cho Tây Mễ còn có một hộp quà tinh xảo, đĩa sứ trắng còn đặt một cành hoa hồng tươi, trong ly đế cao là rượu vang mà anh chọn kỹ.

Quà tặng, rượu ngon, hoa hồng, kết hợp với thức ăn ngon, Ứng Khúc Hòa rất hài lòng.

Đợi một tiếng, hai tiếng, ba tiếng...

Đến tận rạng sáng hôm sau, đồ ăn lạnh ngắt, anh gọi điện cho Tây Mẽ, nhưng người nhận lại là Quý Đông Lâm.

“Alo? Tìm Tây Mẽ ư? Cô ấy đang ở trong toilet nên không tiện nghe máy, anh muốn nói gì, tôi chuyển lời giúp cho.”

Ứng Khúc Hòa nhú mày.

Mới sáng sớm, Tây Mẽ đã ở chung với Quý Đông Lâm?

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Editor: Nana Trang

Cúp điện thoại, Ứng Khúc Hòa nhìn chăm chăm vào một bàn thức ăn, vò nát hoa vút vào thùng rác, lấy lại hộp quà đi lên lầu.

Hoa hồng đâm rách lòng bàn tay, có máu chảy ra, chút đau đớn này áp chế cảm giác phiền muộn muốn phóng thích ở trong lòng anh.

Cái đồ vong ơn phụ nghĩa. Không bằng một con chó anh nuôi!

...

Nam Tinh uống say mèm, ôm bồn cầu ói như điên một lúc lâu, bắt đầu bưng mặt Tây Mễ hát "Đất vàng cao pha".

Quý Đông Lâm cầm điện thoại đứng ở ngưỡng cửa, hỏi Tây Mễ: "Nữ thần, vừa rồi Ứng Khúc Hòa điện thoại tới, tôi chỉ nói một câu thôi thế mà anh ta lại ngắt máy? Em có muốn điện thoại lại cho anh ta không?"

Tây Mễ đỡ Nam Tinh đến phòng ngủ: "Ngày mai hãy nói."

Cô bất lực nhìn trời.

Có lẽ bởi vì bị trận đấu ám ảnh, bây giờ cô có hơi không dám đối mặt với Ứng Khúc Hòa.

Ba giờ sáng ngủ, sáu giờ sáng dậy, Nam Tinh bắt đầu lên cơn sốt.

Hôm qua Tây Mễ đã bị Nam Tinh hành hạ đến cả người đau nhức, cô bảo Quý Đông Lâm cõng Nam Tinh xuống lầu, thẳng nhóc bĩu môi lùi về sau: "Tôi tay trói gà không chặt, sao có thể cõng bà điên này?"

Tây Mễ thở phì phì chống nạnh: "Quý Đông Lâm, anh có chút phong độ đàn ông được không?"

"... Được được được." Quý Đông Lâm không mấy tình nguyện cõng Nam Tinh xuống lầu, lại tự mình đưa đến bệnh viện. Tây Mễ bị dày vò một đêm đã mệt đến mức không chịu nổi, ngồi ở trên ghế hành lang bệnh viện dựa tường bắt đầu ngủ gật.

Không biết ngủ bao lâu, khi tỉnh lại cô phát hiện mình tựa lên vai Quý Đông Lâm, vội vàng ngồi thẳng người, dụi mắt hỏi: "Nam Tinh sao rồi?"

"Tài xế của cô ta mang đi rồi."

Tây Mễ kinh ngạc: "Hả? Đã đi bao lâu rồi?"

Quý Đông Lâm: "Khoảng chừng năm sáu tiếng rồi."

"... Tôi ngủ lâu vậy sao? Tại sao không gọi tôi dậy?"

Quý Đông Lâm nhếch miệng cười, lộ ra hai cái răng khểnh, "Không nỡ đánh thức nữ thần." Nụ cười của cậu giống như mặt trời ngày đông làm tan băng tuyết, khiến cho người ta được sưởi ấm bởi ánh mặt trời.

Tây Mễ nhìn đồng hồ, đã là xế chiều, xoa dạ dày đứng lên: "Tối hôm qua thật sự phiền chết rồi, tôi mời anh ăn cơm được không? Anh muốn ăn cái gì?"

"Nữ thần nói cái gì chính là cái đó." Quý Đông Lâm nghĩ trong chốc lát, "Không bằng mời tôi ăn một bát cháo Cẩm Dương đi?"

Quý Đông Lâm không thích ăn vặt, nhưng suy nghĩ một chút thì chọn thứ thuận tiện nhất.

Tây Mễ tìm quán cháo thơm tho, gọi hai bát cháo. Trời rất nóng hai người ăn đến mồ hôi đầm đìa, Quý Đông Lâm hỏi: "Nữ thần, hôm qua Ứng Khúc Hòa nói với em như vậy, em có tức giận không?"

Tây Mễ hít mũi một cái, lắc đầu: "Không tức giận."

Nhưng rất khổ sở, tim có hơi đau, thậm chí là không dám về nhà đối mặt với Ứng Khúc Hòa.

Sợ về nhà sẽ bị trách móc nặng nề một trận.

Ăn cháo được một nửa, Tây Mễ nhận được wechat của Mỹ Thực Đạo.

... Mỹ Thực Đạo: "Trận đấu kết thúc, chúc mừng thắng cấp, hiện tại vui vẻ không?"

... Tây Tây Tây Mễ: "Cũng không vui vẻ mấy, có chút khổ sở, thi đấu xảy ra sai sót, hiện tại tôi không biết có nên về nhà đối mặt với thầy không, sợ anh ấy..."

... Mỹ Thực Đạo: "Anh ta có gì mà sợ?"

... Tây Tây Tây Mễ: "Sợ anh ấy mắng tôi đến gốc luôn. QAQ"

... Mỹ Thực Đạo: "Cô sợ anh ta chỉ trích nói thẳng cô vẫn chưa đủ tự tin, tâm tính như vậy sẽ ảnh hưởng đến phát huy trận đấu. Cô cần phải có tâm tình tốt, nhìn thẳng vào khuyết điểm của mình, như vậy mới tốt khi đối mặt trận đấu tiếp theo."

Tây Mễ thán một tiếng, giương mắt nhìn Quý Đông Lâm, lại rũ mắt nhìn tin nhắn của Mỹ Thực Đạo, có mấy lời rất dễ dàng dùng chữ viết ra ở

trên mạng. Nhưng có mấy lời lại không thể nói ra thành lời, dùng phương thức khác để biểu đạt với người trước mặt.

Mỹ Thực Đạo nói rất đúng, cô nhất định phải có một tâm tình tốt. Ứng Khúc Hòa là giám khảo, anh hẳn nên công bằng không thiên vị.

Một câu nói tựa như đẩy tan đám mây trong lòng cô, đi ra khỏi quán ăn, dường như cả bầu trời xanh hơn rất nhiều.

Đi ngang qua một quán ăn gia đình, Tây Mễ nhìn thấy thông báo tuyển dụng đầu bếp, dừng lại đọc yêu cầu. Quý Đông Lâm ở bên cạnh cô, "Em muốn tìm việc à?"

Tây Mễ gật đầu: "Ừ, cách cuộc thi còn hai tuần nữa, thời gian của tôi rất nhiều, trong khoảng thời gian này không thể dựa mãi vào nhà thầy ăn không uống không, tôi phải sống bằng sức mình."

Cô cúi đầu nhìn đôi giày trên chân mình, không hiểu sao tim bắt đầu nhói đau.

Bây giờ cô bị nợ đè lên người, áp lực rất lớn. Hoàn toàn có động lực làm việc.

Ông chủ của quán ăn gia đình là một ông chú trung niên, đầu bóng bụng lớn, tướng mạo có hơi buồn cười. Rõ ràng là giờ cơm, nhưng bên trong lại lạnh lẽo vắng ngắt, khách rất thưa thớt.

Ông chủ ngồi ở trong quầy, căn hạt dưa xem "Mỹ vị Trung Hoa".

Tây Mễ gõ gõ tủ quầy, hấp dẫn chú ý của ông, "Xin chào, cháu muốn hỏi chỗ chú có còn tuyển đầu bếp không ạ?"

Ông chủ không quay đầu lại, ngừng thở nhìn chăm chăm vào màn hình, "Tự xem yêu cầu dán ở cửa!"

Ông chủ đang khấn trương xem, đột nhiên một đoạn quảng cáo 60 giây chen vào, ông tức giận vỗ bàn: "Quảng cáo bà nó! Đợi ông đây mở cuộc họp thành viên!"

Thừa dịp quảng cáo, ông chủ quay đầu lại, nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi đứng bên ngoài tủ quầy, ánh mắt ngừng ở trên mặt Tây Mễ vài giây, lại xoay người nhìn hình ảnh dừng trên video một lát, so sánh Tây Mễ trong chương trình và Tây Mễ ở trước mặt, sau một lúc lâu kích động hỏi: "Tây Tây Mễ? Cháu là Tây Tây Tây Mễ?"

Tây Mễ cười híp mắt: "Chào ông chủ, cháu tới xin làm đầu bếp ạ."

Ông chủ vội vàng lấy bút và vở ra, vòng qua tủ quầy đưa cho Tây Mễ kí tên, sau đó đẩy Quý Đông Lâm sang bên, kê đầu tới gần Tây Mễ, làm ra một cái dấu tay "V", tích tích chụp một tấm hình.

"... o(͡ ▯ ͜͡)o" Tây Mễ ngượng ngùng: "Ông chủ, cháu tới phỏng vấn." Ông chủ hưng phấn nắm chặt tay cô: "Chúc mừng cháu thông qua phỏng vấn! Hoan nghênh gia nhập "Món ăn gia đình Quang Nãi Xác!"

Tây Mễ nói rõ tình huống của mình, không làm sáng và tối. Ông chủ cảm thấy không sao cả, bây giờ có đầu bếp nổi tiếng đối với ông mà nói mới là quan trọng hơn tất cả.

Ông chủ: "Cháu có triển vọng như vậy, sao có thể để cháu ủ khuất ở phòng bếp nhỏ trong quán ăn của chú? Quán ăn của chú chỉ bán buổi trưa và buổi tối, cháu không làm buổi tối, tiền lương giảm 50%, một tháng 3000, xin nghỉ một ngày trừ 66, chùng nào cháu muốn nghỉ luôn thì báo trước một tuần với chú, như thế nào?"

Tây Mễ hỏi: "Vậy, thỉnh thoảng cháu có thể làm món ăn mới không?"

Ông chủ: "Hoàn toàn không thành vấn đề!"

Tiền công không tính là thấp, những trận đấu còn lại đứt quãng cũng một tháng, vừa vặn cô có thể sử dụng quán ăn luyện tập, thử món ăn mới.

Bàn xong công việc, Quý Đông Lâm khó hiểu: "Nữ thần, rốt cuộc em thiếu bao nhiêu tiền?"

Tây Mễ: "Thiếu tiền đến mức mắc nợ tứ giãng."

Quý Đông Lâm hỏi cô: "Với trình độ của em, tại sao phải ủy khuất bản thân ở quán ăn nhỏ này?"

Tây Mễ giải thích nói: "Trong thời gian thi đấu này, tôi cần phải có hoàn cảnh đủ thoải mái. Có thể để cho tôi tùy ý phát huy, lại có thể để cho tôi chuyên tâm nghiên cứu món ăn mới, quán ăn nhỏ là thích hợp nhất. Anh nhìn thấy không? Ông chủ kia là fan của chương trình, tiền lương cho tôi sẽ không quá thấp, cũng có thể chịu được điều kiện của tôi."

Buổi trưa Ứng Khúc Hòa không về nhà, đủ thời gian để cô ra ngoài kiếm chút đỉnh tiền.

Có thể để bản thân bận rộn một chút, tuyệt đối không thể lười biếng.

....

Tây Mễ ngại tiếp tục quấy rầy Quý Đông Lâm, tự mình thuê xe về nhà.

Đến cửa nhà, Tây Mễ vừa lấy thẻ ra, cửa sắt nhỏ đã mở từ bên trong.

Ứng Khúc Hòa đứng ở bên trong, dùng ánh mắt lạnh lẽo trước sau như một nhìn cô, dưới mắt là hai vành đen, tựa như tối qua ngủ không ngon. Cô nghe thấy tiếng "hô hô", cúi đầu nhìn xuống, phát hiện Ứng Khúc Hòa dắt con chó săn lớn, con chó săn lưng đen, anh tuấn bất phàm, dựng thẳng hai lỗ tai, lè lưỡi, nét mặt lạnh lùng uy nghiêm giống ông chủ y đức.

Lưng đen sủa hai tiếng về phía Tây Mễ.

Tây Mễ sợ tới mức lui về sau một bước: "Hôm nay thầy không đến công ty sao?"

Ứng Khúc Hòa cười nhạt: "Ha ha, có người cả đêm không về, tôi chuẩn bị ra ngoài báo cảnh sát đây."

"..." Tây Mễ im lặng. Thật ra là anh muốn ra ngoài dắt chó đi dạo nhỉ?

Đêm đó vừa tới nhà Ứng Khúc Hòa, cô chỉ nghe thấy tiếng chó sủa nhưng chưa từng thấy hình dáng con chó, Ứng Khúc Hòa chỉ nói một câu sân sau có chó dữ, không cho cô đi qua.

Không ngờ bộ dạng của con chó dữ này lại hung như vậy, quá thật... cùng một dạng với Ứng Khúc Hòa.

Sau khi vào nhà Tây Mễ nhìn thấy một bàn món ăn lạnh ngắt, có món đã thiêu rồi, cô quay đầu hỏi Ứng Khúc Hòa: "Tối qua anh làm cơm chờ tôi trở về?"

Tây Mễ nhìn thấy Ứng Khúc Hòa ngồi xồm xuống, dùng ngón tay gãi gãi cằm con chó, chó dữ cực kỳ ngoan ngoãn nằm sấp xuống.

Trong giọng nói Ứng Khúc Hòa mang theo chút không thoải mái: "Cô cho rằng tôi là cô gái trong ốc bươu vàng sao? Ngày hôm qua sinh nhật Ulrica, dạ dày nó không thoải mái, cái gì cũng không chịu ăn."

Ulrica giống như nghe hiểu lời chủ nhân, hất cằm lên, ăng ăng một tiếng, giống như đang nói: "Chủ nhân, sao tôi không biết sinh nhật tôi?"

Thì ra con chó này tên "Lang Vương", con chó này y như tên của nó, bộ dạng quả thật giống Lang Vương. Tây Mễ dọn đồ ăn xuống, xử lý sạch sẽ từng cái, sau khi đi ra Ulrica đã bị Ứng Khúc Hòa dắt ra ngoài.

Tây Mễ có chỗ không hiểu, hỏi anh sống một mình sao không mời giúp việc.

"Bởi vì không thích bị quấy rầy." Ứng Khúc Hòa pha một ly trà cho Tây Mễ, ra dấu cô lại đây ngồi.

Tây Mễ ôm theo tâm trạng thấp thỏm đi sang ngồi xuống, đã xây dựng tốt tâm lý. Không ngờ Ứng Khúc Hòa không trách móc mà nói cho cô biết: "Món ăn ngày hôm qua thật ra cô có thể tham khảo cách nấu món cá lát dâng tiêu, đồng thời thể hiện kỹ thuật cắt của cô, cũng có thể loại bỏ mùi tanh của nó, giữ được vị tươi non đặc biệt của cá mú đá."

Được anh nhắc nhở, Tây Mễ cảm thấy hai mạch Nhâm Đốc được đả thông, trong nháy mắt sáng tỏ ra.

Đúng vậy, sao lúc ấy cô lại không nghĩ tới nhỉ?

Ứng Khúc Hòa thấy cô cắn ly trà, có chút khẩn trương, lại nói: "Theo đuổi sáng tạo thật ra không sai, nhưng có vài trường hợp nấu nướng theo kiểu truyền thống thích hợp hơn. Sở dĩ Lý Thành có thể dành được thứ nhất, không có gì hơn ngoài kinh nghiệm, ông ấy biết rõ khuyết điểm của mình, cho nên chọn dùng cách nấu truyền thống, không dám mạo hiểm."

Tây Mễ uất ức nói thầm: "Đạo lý này tôi cũng hiểu, nhưng ngày hôm qua ở trong trận đấu anh nói như vậy, thật sự khiến tôi rất đau lòng. Còn nói học trò ruột thịt đấy?"

Vẻ mặt Ứng Khúc Hòa nghiêm túc: "Ở trong trận đấu tôi là giám khảo, không phải là bạn cô, càng không phải là thầy cô."

Tây Mễ: "Biết rồi."

Ứng Khúc Hòa rót trà cho cô, cô nhìn thấy trong lòng bàn tay anh có mấy vết rách, đỏ thẫm chói mắt. Cô đặt ly trà xuống "A" một tiếng, năm lấy

cổ tay anh, lật ngửa lòng bàn tay của anh lên, "Tay anh bị sao vậy?"

Tây Mễ dùng lòng ngón tay khê ấn lên vết thương của anh, nhìn vết rách thì dường như là bị vật nhọn đâm vào, thối thối vết thương. Cô hỏi: "Anh đã cầm nguyên liệu gì có gai sao? Có đau không?"

Ứng Khúc Hòa muốn rút tay về, Tây Mễ lại nắm chặt lấy, kéo đến bên môi mình: "Đừng động, tôi thối một lát cho anh, hiện tại chắc chắn đau rát, sao anh không đến bệnh viện xử lý vết thương?"

"Tối hôm qua cô ở cùng Quý Đông Lâm?"

Tây Mễ: "Tối qua tôi và Nam Tinh ngủ nhờ ở nhà cậu ta, Nam Tinh uống say."

"Sao không trở về?"

Vẻ mặt Tây Mễ có chút quỳnh: "Tôi sợ dẫn Nam Tinh say khướt về, anh sẽ đánh tôi, cho nên..."

Ứng Khúc Hòa nín nhịn phiền muộn một đêm, trong nháy mắt bị chuyển thành một loại đục vọng không thể đè nén.

Trán cô gái ở ngay dưới môi anh, chỉ cách nửa quyền, trong đó dường như có mấy sợi tơ vô hình lôi kéo, khiến anh nhịn không được cảm dỗ, cố ý cúi đầu, di chuyển xuống dưới, xuống chút nữa...

"Thối xong rồi! Đợi lát nữa đi bệnh viện băng bó..."

Khoảng cách của hai người thật sự quá gần, Tây Mễ ngẩng đầu, cái trán đụng vào đôi môi Ứng Khúc Hòa. Xúc cảm lạnh lẽo ẩm ướt khiến khuôn mặt Tây Mễ đỏ lên trong nháy mắt, phản xạ có điều kiện giật lùi ra.

Cô bưng mặt đỏ lên: "A a a... Thật xin lỗi, tôi không cố ý!"

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Ứng Khúc Hòa “Ừ” nhẹ một tiếng: "Tôi biết rồi."

Tây Mễ xoa xoa trán đứng dậy: "Tối hôm qua bị Nam Tinh giày vò một đêm nên có hơi mệt mỏi, tôi lên lầu ngủ một lát trước đây."

"Ừm."

Ứng Khúc Hòa thấy cô đỏ ửng từ cổ lên đến gò má, muốn vươn tay qua xoa đầu của cô, nhưng cô lại như cá chạch, nhanh chóng chạy lên lầu.

Sau khi tắm rửa thoải mái xong, Tây Mễ lại không hề có chút buồn ngủ nào. Cô mặc áo ngủ hình con gấu lăn qua lộn lại ở trên giường lớn mềm mại, cuối cùng tâm tình cũng khôi phục lại, post một bài lên blog.

"Cho dù kết quả trận đấu ra sao, trong quá trình này tôi đều sẽ toàn lực ứng phó, sẽ không để mọi người thất vọng với tôi. Thầy, tôi sẽ cố gắng, moa moa! (づ 3)づ へ"

Bình luận phía dưới:

"Thầy của nữ thần nhất định tiên phong đạo cốt, thế ngoại cao nhân!"

"Tây Tây Tây Mễ chị tuyệt nhất! Cố gắng lên! Chờ em thi đậu được điểm cao, em sẽ nói ba mẹ dẫn em tới Cẩm Dương ăn đồ ăn do chị nấu!"

"Có người đứng sau thì nói cố gắng gì chứ? Ha ha."

"Người đứng sau rất mạnh sao? Dù lấy được giải quán quân tôi cũng không phục. Rõ ràng là sai sót của trận đấu, cuối cùng lại đánh bại Nam Tinh, Ứng Khúc Hòa nói không sai, chỗ nào cô cũng sai (icon mỉm cười)"

"Thật sự càng ngày càng thích Ứng Khúc Hòa rồi, người bên trên nói một câu tốt cuộc cũng khiến tất cả mọi người thống khoái! Chỗ nào cũng sai, người đứng sau chó má. (icon dog)"

"Mẹ nó! Anti fan có thôi đi không!! Bản thân Nam Tinh cũng nói thực lực cách xa, đám anti fan mấy người mù quáng nói gì đấy hửm?"

"..."

Đám anti fan gần như dửng mẫn trào từ Địa ngục ra, thổi sạch khu bình luận. Bình luận dần dần bay lên công kích đến cuộc sống, Tây Mễ thấy cũng kinh hãi rồi.

#Thí vị* Trung Hoa# được tìm kiếm trên blog, những anti fan này có kết cấu, có tổ chức, hiển nhiên có người đang điều hành.

(* thí là phân => có thể hiểu mùi vị của phân)

Nam Tinh thật sự không nhìn nổi nữa, ủng hộ nói: "Nói Tây Mễ có người đứng sau, mấy người ăn món ăn cô ấy nấu rồi sao? Là tài nghệ của tôi không bằng người, thua tâm phục khẩu phục, mời những người nào tàn tự xưng là anti fan kia tích chút đức, đừng tưởng rằng không ai biết rõ đội ngũ hoạt động phía sau của mấy người. Những anti fan khác tôi không xen vào, còn anti fan của Tây Mễ tôi sẽ hỏi thăm từng chút, tôn trọng đối thủ của tôi, tôn trọng p của tôi, những lời tôi muốn nói đã nói hết ra ở đây, ngại tôi nói chuyện không dễ nghe, vậy thì xin mời, không tiễn. [icon dog] "

Ngoại trừ câu "Tôn trọng p của tôi" kia, những câu nói còn lại ở trong mắt các anti fan đều là hơi nước thổi cái liền tan.

(p ở đây hình như là cái mộng ý thì phải)

Fan của Nam Tinh và Tây Mễ điên cuồng gửi bình luận:

"A a a ông trời ơi, không hiểu sao cảm thấy rất ngọt, đã xảy ra chuyện gì vậy á. QAQ "

"Nam Tinh là một tổng công tốt! Đây là ra mặt bảo vệ vợ sao? Huhuuhu, ngọt ngào đến muốn khóc rồi~"

"Thức ăn cho chó bị nguội tùy tiện đập phá..."

"Không ngờ Nam Tinh lại thừa nhận... Tôi vẫn cho rằng cô ấy rất đoan trang.:) "

"..."

Sự ủng hộ của Nam Tinh cuối cùng cũng khiến Tây Mễ tỉnh lại.

Quý Đông Lâm V: "Nữ thần của tôi tuyệt nhất. Cho dù toàn bộ thế giới đều là địch của nữ thần, tôi nguyện ý không rời nửa bước, phải ở cùng một chỗ với nữ thần của tôi!"

Bình luận của Quý Đông Lâm khiến fan của Tây Mễ sôi trào, đoàn fan của Tây Mễ hợp thành bầy giá lâm.

Tiểu Minh quản lý fandom rống một tiếng trong bầy: "Đi hết chỗ khác, nữ thần của em cố lên!! Ngày mai không đeo khăn quàng đỏ em sẽ không giữ fan!"

Đám học sinh tiểu học vì không đeo khăn quàng đỏ, đều ào ào nhả lại trên blog.

Bình luận rất nhanh quay về nhiệt độ ấm áp, bình luận của đám anti fan chẳng mấy chốc bị áp chế.

Đợt thứ hai quân đoàn anti fan đột kích, hiển nhiên có tổ chức có kỷ luật, đang chém giết với Nam Tinh, Quý Đông Lâm, Tây Mễ, học sinh tiểu học bốn phương của fan Tây Mễ, lại một lần nữa lộ đầu ra.

Suy cho cùng vẫn là lần đầu tiên trải nghiệm tấn công tranh đấu trên mạng này, Tây Mễ không có tố chất tâm lý cứng rắn, bắt đầu trả lời, giải thích từng câu. Nhưng lời giải thích của cô ở trước mặt đám anti fan lộ ra vẻ vô lực yếu ớt, tùy tiện bị xé nát, một lần nữa gia công cấu trúc, đã biến thành một vũ khí kích thích cô.

Đám anti fan lật mình nói cô “trốn hôn” trên blog..

Từ nấu nướng bắt đầu bay lên đến nhân phẩm, công kích cô không chút thành tín, chuyện trốn hôn vô lương tâm này cũng làm ra được, nhà trai chắc đau lòng lắm nhỉ? Tây Mễ muốn xóa blog, nhưng lại nuốt không trôi chuyện này.

Mỹ Thực Đạo gửi wechat cho cô: "Đừng sợ, không cần trả lời, dù cô có giải thích nhiều hơn nữa thì bọn họ cũng không thay đổi cái nhìn về cô. Mục đích của bọn họ là bôi đen cô, chứ không phải nghe cô giải thích."

"Tôi đã đắc tội với ai chứ?" Tây Mễ tức giận đánh chữ, ngón tay dùng lực, gần như đập nát màn hình, "Bộ họ nghĩ tôi cũng dễ dàng lắm sao?"

Cũng may những người này không biết quan hệ của cô với Ứng Khúc Hòa, nếu không lại có chuyện lớn hơn nữa.

Mỹ Thực Đạo: "Người nổi tiếng nhiều scandal, rất bình thường, sự tồn tại của cô làm cho người ta cảm thấy uy hiếp, mới có người hao hơi tổn sức bôi đen cô như vậy. Có lẽ cô nên vui mừng vì có người đổ ky, đã nói lên cô rất ưu tú đó."

Tây Mễ: "Cảm ơn ba ba tôn đạo, mồm cháo gà này tôi uống QAQ "

Trong blog Mỹ Thực Đạo yên lặng đã lâu bỗng nhiên xuất hiện, đăng bài lên blog của Tây Mễ: "Cô rất giỏi, trong trận đấu cố gắng lên."

Mỹ Thực Đạo lên tiếng, fandom của anh gần như giẫm nát dư nghiệt của đám anti fan, lần này blog vượt qua tổng số một ngàn vạn, bình luận vượt qua hai mươi vạn, con số rất đáng sợ, làm đổi mới nhận thức của Tây Mễ về blog.

Lần đầu tiên lĩnh hội được sự đáng sợ của fan Mỹ Thực Đạo.

Ở trang đầu bình luận blog của cô cuối cùng cũng khôi phục lại sự yên tĩnh, cô gửi wechat để cảm tạ Mỹ Thực Đạo: "Cảm ơn anh nhé ba ba tôn đạo, lời lần trước anh nói có còn tính không? Mời tôi ăn lẩu, tôi mời anh ăn cơm nhé! Tôi làm việc ở chợ ẩm thực “Quán ăn gia đình Quang Nã Xác”, anh đến tìm tôi, tôi làm vài món cho anh ăn." Mỹ Thực Đạo: "Cô tìm công việc?"

Tây Mễ: "Ừ, đúng vậy, tôi nghĩ hai ngày nữa là tôi có thể trả tiền lại cho anh rồi. Tôi rất muốn gặp anh, ân nhân cứu mạng của tôi. [icon đáng yêu]"

Mỹ Thực Đạo: "Nếu như, tôi lừa cô, cô sẽ tha thứ cho tôi không?"

[vẻ mặt mờ mịt.ipg]

Tây Mễ: "(⊙v⊙)? Anh lừa tôi cái gì?"

Mỹ Thực Đạo: "Về thân phận của tôi."

Tây Mễ: "Chuyện này tôi cảm thấy không khó lý giải nhỉ? Nếu như có thể, tôi cũng muốn mang nick ảo thứ hai vui vẻ chạy nhanh. Nếu như anh thật sự không muốn... Vậy thì thôi."

Khung đối thoại hiển thị dứt quảng "Đối phương đang nhập", trong lòng Tây Mễ vội vàng xao động.

Thật lâu sau, đối phương mới nói: "Tối thứ bảy 7 giờ, gặp ở nhà hàng Ứng Thực Hiên."

"Được! Một lời đã định, không gặp không về! Nếu anh dám lỡ hẹn, tôi lấy trù nghệ cả đời nguyên rửa đầu lưỡi anh biến ngọt.:) "

Mỹ Thực Đạo: "Vâng, chờ mong đến thứ bảy."

"Chờ! Chờ chứ!"

Hẹn thời gian với Mỹ Thực Đạo xong, cuối cùng cô cũng hơi hiểu được tâm tình của Quý Đông Lâm lúc sắp nhìn thấy cô rồi.

Cảm giác hưng phấn bốn bề gặp tri kỷ miêu tả rất sống động.

Sau đó cô mới phát hiện, địa điểm Mỹ Thực Đạo hẹn cô là ở Ứng Thực Hiên? Là nhà hàng của Ứng Khúc Hòa, đại lý nhà hàng ăn uống cao cấp lớn nhất trong giới ăn uống.

Hiểu lầm trong việc hôn nhân khiến Tây Mễ không có cách nào nhìn thẳng vào Ứng Khúc Hòa, dù cho hai người sống chung một nhà dùng chung một phòng bếp, nhưng cô cũng cố gắng giữ một khoảng cách với anh. Thủ pháp rửa rau của Ứng Khúc Hòa độc đáo, lúc nào cũng có thể hấp dẫn lực chú ý của cô trên tay anh.

Tình huống này kéo dài suốt hai ngày, Tây Mễ cảm thấy mình sắp điên mất rồi. Thậm chí cô còn bắt đầu cân nhắc, có nên tranh thủ thời gian tìm bạn trai để phân tán lực chú ý một chút hay không. QAQ.

Ngày thứ hai đi làm, tài nấu nướng và danh tiếng của Tây Mễ giúp quán ăn chiêu dụ rất nhiều khách hàng đến, mỗi ngày quán ăn đều kín

người hết chỗ, vì cầu một bữa của Tây Mễ nấu, cánh cửa của quán ăn gần như bị đập vỡ.

Dưới sự trợ giúp của ông chủ Quang Nãi Xác, Tây Mễ miễn cưỡng sống sót, mỗi ngày về nhà đều ở trong trạng thái mệt mỏi lã lờ, cho dù cánh tay đau nhức đến rút gân, buổi tối cũng phải làm bộ như không có chuyện gì, kiên trì học làm đồ ăn hải sản với Ứng Khúc Hòa.

Quán ăn buôn bán tốt, ông chủ tạm thời cho cô thêm 2000 tiền lương, cho cô ứng trước 6000, còn tặng một trái sầu riêng ThaiLand vận chuyển bằng đường hàng không về cho cô.

Hương vị ngọt ngào của sầu riêng thấm vào vỏ cứng bên ngoài, Tây Mễ tham lam hít hà hương vị của nó, kèm chế xúc động ăn một mình, ôm về nhà chia sẻ với Ứng Khúc Hòa.

Buổi chiều Ứng Khúc Hòa về đến nhà, dắt Ulrica vào phòng ăn, vị sầu riêng gay mũi bay đến trước mặt, Ulrica không chịu được hương vị đó, điên cuồng giãy giụa dây xích chó, vọt tới ban công, mũi chó kề sát vào cửa sổ thủy tinh, nhìn từ bên ngoài vẻ mặt không mấy đáng yêu.

Đối với Ứng Khúc Hòa mà nói, thứ mùi này không khác gì mùi xăng thối kia.

Tây Mễ đi ra phòng bếp, nhìn thấy Ulrica giãy giụa kéo căng dây xích chó, sợ hãi dựa vào bên người Ứng Khúc Hòa, cô kéo ống tay áo của anh, chỉ chỉ sầu riêng: "Tặng ông chủ trái sầu riêng này." Cô lấy một múi nhỏ đút cho Ứng Khúc Hòa, đối phương ghét bỏ quay đầu ra chỗ khác.

"Cái mùi này sao mà ăn?"

Ngược lại Tây Mễ cảm thấy đây là một hương vị ngọt ngào, cô hỏi: "Không phải anh không dám ăn sầu riêng đấy chứ? Người không hiểu nó, cảm thấy nó tanh tưởi. Người hiểu nó, sẽ nếm được hương vị ngọt ngào đây

hấp dẫn chỉ mình nó có, hương vị có dư vị vô tận này, sẽ khiến cho người ta nghiện. Ngửi thì như rơi xuống Địa ngục, nếm thử rồi thì giống như mình đang bay đến Thiên Đường vậy."

Ứng Khúc Hòa ra khỏi phòng ăn đi đến ban công, đẩy tất cả cửa sổ ra, dặt con chó: "Đây là mùi mà tôi ngửi thấy buồn nôn nhất, nó cô phụ cái từ mỹ vị này."

"Anh đợi tôi một lát, tối nay dùng sầu riêng làm nguyên liệu nấu ăn, làm cho anh một món."

Tây Mễ vào phòng bếp lấy cơm thừa còn lại của tối qua, trộn với thịt băm, cà rốt, đậu nành sau đó bỏ vào nồi xào. Phòng bếp nóng đến ngất trời, Tây Mễ nhắc nồi đun đưa, gạo và đồ ăn không ngừng quay cuồng trên không trung, cơm trắng như bị vật mạnh đánh tan, va chạm trên không trung, biến thành từng hạt nhỏ.

Cơm chiên Ri-ga cho thêm gia vị đặc chế của Tây Mễ, cuối cùng là hạ nồi sầu riêng xuống, trộn đều với cơm.

Sầu riêng được ướp lạnh rồi lại hâm nóng, cái gọi là vị "thối" cũng được giảm xuống.

Cơm chiên ra nồi, màu vàng óng tỏa cả một vùng. Tây Mễ bới hai phần, một phần cho Ứng Khúc Hòa, một phần cho Ulrica.

Ứng Khúc Hòa nhìn chăm chăm vào đĩa cơm chiên sầu riêng trước mặt, mùi thối không còn nồng như khi nãy, trong mùi cơm chín có xen lẫn chút hương vị ngọt ngào.

Hình như cảm giác không tệ lắm?

Tây Mễ ngồi xồm trên mặt đất, bưng bát cơm nói chuyện với Ulrica: "Lang Vương, tao nấu cơm cho mày ăn, mày kiểm chế một chút, không

được cắn người, nha?"

Ulrica "ăng" một tiếng, Tây Mễ sợ tới mức đẩy bát cơm ra xa.

Tây Mễ vỗ ngực một cái tỏ vẻ đã bị kinh hãi: "Con chó này nên buộc ở phía sau để giữ cửa mới đúng."

"Bình thường nó không vào nhà, dắt nó đi vào chỉ là muốn để nó quen thuộc với cô, để tránh sau này cô đi ra phía sau nó sẽ làm cô bị thương." Ứng Khúc Hòa lấy muống ra, gắp chút cơm chiên, múc một muống.

Một đĩa cơm chiên vàng óng, từng hột cơm trắng rời rạc nhau. Nhưng đĩa cơm chiên sần riêng này, gạo trắng được thịt quăn dính thành viên nhỏ, cho vào miệng nếm thử, hương vị ngọt ngào lập tức ngấm vào vị lồi. Mùi thơm ngát của thịt và vị giòn của cơm chiên, cà rốt dung hợp lại cùng nhau, khi nhai răng sẽ va chạm với thịt băm, tạo thành hương vị tuyệt diệu.

Từ bên trong sần riêng, anh lại ăn ra... vị quả xoài?

Tây Mễ nâng mặt nhìn anh, chờ anh cho lời phê bình: "Như thế nào? Hương vị thế nào?"

Câu hỏi bị chuông điện thoại cắt ngang. Ứng Khúc Hòa nghe điện thoại xong, nói cho cô biết: "Anh cả và Diễm Giản rủ chúng ta đi hát, chúc mừng cô thăng cấp."

Tây Mễ nghi hoặc: "Rất lâu rồi tôi không thấy bọn họ."

Ứng Khúc Hòa dùng khăn ăn lau miệng, hỏi ý kiến của cô: "Cô có muốn đi không?"

Tây Mễ kích động đứng dậy: "Đi chứ, danh xưng trùm mạch không phải cho không?"

Cô thật tò mò đáng vẻ khi ca hát của Ứng Khúc Hòa.

EM LÀ CÔNG THỨC MỈ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Thị trấn cổ không có KTV, phần lớn là quán bar có tính văn nghệ.

Tây Mễ rất thích đi chơi, ca sĩ người ta ngồi đàn hát trên sân khấu, cô sẽ thỉnh thoảng gào theo hai tiếng. Hành khách các nơi nghe cô ngâm nga đều cảm thấy dường như trong cơ thể nhỏ nhỏ của cô gái này ẩn chứa một nguồn năng lượng cực lớn. Cô hát được điệu dân ca nơi trấn cổ, cũng hát được dân dao chốn Mĩ.

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên hát ở quán bar, bị ông cụ Tây đi ngang qua bắt quả tang, ông lão vững bước đi tới, giơ cây ba-toong lên, quất vào mông cô một gậy không nề nang tí nào.

Cô chạy thục mạng như điên trên đường phố trấn cổ, vừa chạy vừa xoa mông hét: “Ông cụ Tây giết người! Ông cụ Tây giết người này!”

Sau khi về nhà đương nhiên không tránh được phải quỳ, quỳ ở sân trong không được ăn cơm, Đại sư huynh và tiểu sư đệ lại lặng lẽ tới nhét vội bánh màn thầu cho cô.

Tây Mễ dựa vào ghế xe, quay đầu nhìn thành phố nghệ hồng đan xen ngoài cửa, có chút tiết tấu nhớ tới thị trấn cổ. Tản bộ sau bữa chiều, có thể nhìn thấy ánh xé tà vàng kim rơi xuống trên mái ngói xanh; đến rừng trúc hoang xanh um sau mưa, có thể đào ra toàn những măng là măng đủ cho tất cả người trong trấn cổ ăn no.

Lúc đợi đèn xanh ở ngã tư, Ứng Khúc Hòa quay đầu thấy cô thờ người, đưa tay búng trán cô, “Ngẩn người gì đó?”

“Aiz, nhớ nhà.” Tây Mễ nắm chặt đai an toàn trước ngực, nhìn một nhà ba người đang tản bộ bên ngoài, cảm khái nói, “Lúc ở trấn cổ, tôi cũng thường xuyên dắt chó đi dạo với bạn bè, bé Teddy nhà họ thường chạy cực nhanh ở đằng trước, chúng tôi sẽ đi từ từ ở đằng sau, để gió đem mát rượi thổi qua, rất dễ chịu.”

Ứng Khúc Hòa tiếp tục lái xe, nhìn chăm chăm phía trước, “Ý của cô là không muốn đi KTV, muốn về dắt chó đi dạo?”

“Tôi không nói vậy mà, rất lâu rồi tôi không hát, họng đang ngứa.” Cô nhe răng cười, “Anh biết không? Hồi trước có một nhà sản xuất âm nhạc đến trấn cổ du lịch muốn tôi đầu quân vào giới nghệ sĩ đấy.”

Ứng Khúc Hòa trêu chọc, “Chắc là lỗi tai nhà sản xuất kia bị điếc?”

“...”

Tây Mễ muốn cấu người.

Trong phòng KTV không chỉ có vợ chồng Ứng Sinh Nam, còn có cả Kiều San và Tả Dịch. Năm ngoái Tây Mễ quen họ ở trấn cổ Đường Tây, khi đó Ứng Sinh Nam đã phải tốn hết lòng dạ để tác hợp cho hai người.

Tây Mễ câu nệ chào hỏi họ: “Chào chị Kiều.” Cô đi qua ngời xuống, chỉ vào mũi mình hỏi: “Chị còn nhớ em không? Năm ngoái, khách sạn Tê Giác của trấn cổ.”

Sao Kiều San có thể không nhớ rõ cô, cô ấy nắm lấy tay cô, sờ sờ đầu: “Ôi, cô bé đã lớn vậy rồi à? Tóc càng lúc càng ngắn đi kìa.”

Tính Tả Dịch yên tĩnh, thấy cô cũng chỉ gật đầu cười mỉm, lột vỏ một quả nho cho Kiều San, đưa lên bên miệng cô.

Tây Mễ cảm khái cho thời gian, lúc cô biết Kiều San và Tả Dịch, hai người ấy vẫn còn là oan gia kia đấy.

Giọng hát ấm áp của Điềm Giản vang lên bên tai, một bài “Đúng lúc” khiến tất cả đều yên tĩnh. Điềm Giản cầm micro, mỗi câu mỗi chữ đều hát thật rất đúng luật, vừa nhìn chăm chăm vào màn hình, vừa căng thẳng nhìn Ứng Sinh Nam.

Dường như Ứng Sinh Nam cũng hiểu ý Điềm Giản, giơ ngón tay cái lên với cô ấy. Điềm Giản là một đứa bé muốn được cổ vũ, được Ứng Sinh Nam cổ vũ, cô ấy càng hát càng tốt hơn.

Trong phòng có hai đôi vợ chồng, Ứng Khúc Hòa ngồi cùng với Ứng Sinh Nam, mình Tây Mễ ngồi cạnh vợ chồng Kiều San. Cô thấy ngượng, cảm giác cái bóng đèn là mình này hơi lớn, lặng lẽ rời chỗ, một mình đi chọn bài.

Điềm Giản hát xong, ngồi lại bên cạnh Ứng Sinh Nam.

Ứng Sinh Nam nhìn Tây Mễ đang ngồi trên ghế chân cao chọn bài hát, nghiêng răng nghiêng lợi chọc vào đầu Ứng Khúc Hòa: “Em bị ngốc à? Gái ngồi ngay kia, qua cửa cấm đi chứ! Mang theo chai rượu qua. Bàn rượu Tây đỏ này là gọi riêng cho mấy em đấy.”

“...” Tay Ứng Khúc cầm một ly rượu Tây, uống từng ngụm nhỏ, cười lạnh chế giễu: “Anh không biết tửu lượng của em à? Cả hát nữa, lúc nào cũng bị lạc điệu.”

Ứng Sinh Nam chỉ tiếc rên sắt không thành thếp: “Em bị ngốc thật sao?”

Điềm Giản ôm tay Ứng Sinh Nam nhìn sang, xen vào: “Đúng đấy, lão Khúc em bị ngốc thật à? Say thì em có thể nổi thú tính, چرا được Mễ Mễ đấy.”

Ứng Khúc Hòa lắc lắc rượu trong ly, đảo mắt nhìn Điềm Giản, lại nhìn chăm chú vào mặt Ứng Sinh Nam, giọng hơi phẫn nộ: “Lão cầm thú nhà anh, một cô gái tốt như Điềm Giản lại bị anh dạy thành cái đức hạnh này?”

Ứng Sinh Nam: “Ha ha, mắng ai là lão cầm thú đấy? Đúng đúng đúng, anh là lão cầm thú, anh biết rõ. Không giống lão xử nam nham hiểm nào đó.”

Điềm Giản học Ứng Sinh Nam: “Ha ha!”

Ha ha... Ứng Khúc Hòa tức anh ách, đặt mạnh ly rượu xuống, đứng dậy đi đến bàn chọn bài. Tiếng thủy tinh va chạm khiến Điềm Giản sợ tới mức rụt vào lòng Ứng Sinh Nam.

Tây Mễ chậm chạp tìm bài hát, sau lưng bỗng có người đè lên, một bàn tay có khớp xương rõ ràng xuất hiện trên phím chọn, một bài dân dao Mĩ.

Cô quay đầu lại, nhìn thẳng vào cằm Ứng Khúc Hòa. Người đàn ông hơi cúi đầu, hỏi cô: “Tôi chọn một bài, không ngại chứ?”

Hơi thở nóng rục phun lên mặt cô.

Cô lắc đầu.

Không ngại.

Nhạc dạo của << Jamaica Farewell >> (Tạm biệt Jamaica) vang lên, Tây Mễ lắc đạ cụ trong tay theo nhịp điệu. Ứng Khúc Hòa vừa cất tiếng, Tây Mễ đã hơi nhú mày, hình như bị sai điệu...

Được cái là anh có một chất giọng êm tai, một bài hát dân dao bị anh đọc thành thơ diễn cảm, cũng tạm coi là... đặc sắc nhỉ? Hẳn là trong phòng chỉ có mỗi Tây Mễ thưởng thức cái kiểu hát như đọc diễn cảm này của Ứng Khúc Hòa.

Kiều San chưa từng nghe bài hát này bao giờ, cho là kiểu hát của bài này là đọc diễn cảm. Cô quay đầu hỏi ông xã: “Tả Dịch, đây là bài thiếu nhi nào thế? Vì sao anh hai vẫn luôn đọc diễn cảm vậy? Sao lại không hát câu nào?”

Tả Dịch: “... Chắc là anh hai đang đọc thơ tình.”

Ứng Sinh Nam cố nín cười, nhỏ giọng châm chọc với Diễm Giản: “Em hai của chúng ta hơi có tâm cơ đấy, không hát được đúng nhạc nên cố tình chọn một bài dân dao Mĩ, chất giọng nó không tồi, dù không hát đúng nhạc cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy chói tai, cùng lắm là cảm thấy nó đang đọc diễn cảm. Từ nhỏ Tây Mễ đã sống ở trấn cổ, nhất định chưa từng nghe bài này bao giờ.”

Diễm Giản “Ồ” một tiếng, nhìn Tây Mễ, ngây ngô hỏi: “Lão Ứng, Tây Mễ cầm mic rồi kìa, cô ấy định hát sao?”

Vừa dứt lời, trong loa phát ra một giọng nữ cao linh hoạt đến diệu kỳ, hòa cùng giọng nam trầm của Ứng Khúc Hòa, hình thành nên sự đối lập rõ nét, song lại xứng đôi đến lạ, hai chất giọng quyện lại với nhau, êm tai đến mức nổi da gà.

Ứng Khúc Hòa dừng hát.

Giọng cao của Tây Mễ dần dần cất lên lớn hơn.

“Down at the market, you can hear

Ladies cry out while on their heads they bear

‘Akey’ rice, salt fish are nice

And the rum is fine any time of year

But I’m sad to say I’m on my way...”

(Tạm dịch:

Xuôi theo chợ, bạn có thể nghe thấy

Tiếng những người phụ nữ chào hàng khi đầu họ đang đội

Ackee và cá muối thật tuyệt

Và rượu rum vẫn luôn thượng hạng bất cứ lúc nào trong năm

Nhưng tôi buồn khi phải nói tôi đang trên đường...)

Ứng Sinh Nam khiếp sợ, vỗ tay đầu tiên: “Lần này Khúc Hòa mất sạch mặt mũi rồi.”

Ứng Khúc Hòa yên lặng đặt mic xuống, ngồi trở lại sofa, nhìn cô gái nhỏ ngồi trên ghế chân cao, vui sướng đung đưa đôi chân, hát dân dao.

Bài hát này khiến Tây Mễ nhớ tới hồi mình còn bé.

Thị trấn nhỏ Carmel ở Mĩ, cô cũng có một ngôi nhà.

Từng mảnh vụn trí nhớ chấp vá lại, ở thị trấn nhỏ ven biển, Tiểu Tây Mễ đạp chiếc xe đạp nhỏ trên con đường phẳng lặng yên ắng, cha Tây đẩy đằng sau, cho cô động lực tiếng lên.

Mỗi Chủ nhật, cha Tây sẽ tổ chức đi picnic, mang theo tấm vải ăn cơm dã ngoại có hình hoa nhỏ và đồ ăn vặt mà cô thích nhất, đi hưởng thụ non xanh nước biếc của thị trấn nhỏ.

Trận tai nạn xe cộ ấy đã kết thúc cuộc sống công chúa thời thơ ấu của cô.

...

Bài dân dao làm cô nhớ lại một vài chuyện không tốt, bài hát kết thúc, mắt cô ươn ướt. Cô đặt mic xuống, nói một câu “Em đi toilet” rồi vội vàng ra khỏi phòng.

Ứng Sinh Nam dùng cùi chỏ đụng Ứng Khúc Hòa: “Con bé khóc kìa, đi xem đi.”

Ứng Khúc Hòa: “Không phải đi toilet sao?”

Lần này ngay cả Điềm Giản cũng không nhịn được, vỗ một phát lên đầu Ứng Khúc Hòa: “Lão Khúc à, em bị ngốc sao? Phòng chúng ta có toilet mà, rõ ràng là Mễ Mễ có chuyện đấy, em mau đi xem đi.”

Nói xong đẩy đẩy Ứng Khúc Hòa.

Tây Mễ đến nhà vệ sinh rửa mặt, điều chỉnh lại tâm trạng rồi trở về, phòng ở góc vừa vặn mở cửa ra, đụng phải người quen, cô phản xạ có điều kiện lui ra sau, xoay người bước nhanh ra ngoài.

Người nọ nhìn thấy bóng lưng cô, kêu một tiếng: “Tây Mễ?”

Tây Mễ vùng chạy, vọt vào thang máy, ấn tầng tiếp theo.

Trong nháy mắt cửa thang máy khép lại, một bàn tay với vào, cửa lại mở ra hai bên. Tây Mễ xoay người che mặt, cuộc đời không còn gì lưu luyến, cô đã lường trước được hình ảnh mình bị treo lên đánh, sau lưng lại truyền đến tiếng của Ứng Khúc Hòa: “Cô định đi đâu?”

Tây Mễ quay người, thấy là Ứng Khúc Hòa thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt lướt qua vai Ứng Khúc Hòa, thấy Trâu Thành Phong đuổi

theo... Dưới tình thế cấp bách, cô túm lấy cổ áo Ứng Khúc Hòa, kéo anh vào bên trong, vòng tay qua eo anh, mặt dán vào ngực anh: “Đừng nhúc nhích, ôm chặt tôi.”

“...” Ứng Khúc Hòa cúi đầu nhìn cô, ánh mắt rơi xuống đỉnh đầu cô, “Cô lặp lại lần nữa?”

Dường như Tây Mễ nghe ra sự tức giận trong giọng anh, không kịp giải thích nhiều: “Gặp người quen!”

Trâu Thành Phong không xác định là Tây Mễ, đuổi theo vào thang máy, lại trông thấy một màn bất nhẽ.

Người đàn ông ôm cô gái trong thang máy, thân hình cao lớn che lại hình dáng cô. Trâu Thành Phong bước vào, vỗ vỗ vai Ứng Khúc Hòa: “Chào anh.”

Ứng Khúc Hòa bị “quấy rầy”, hai tay ôm chặt lấy Tây Mễ, quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo: “Có việc gì?”

Vẻ mặt Trâu Thành Phong áy náy, “Xin lỗi đã quấy rầy, bạn... gái của cậu, hình như là sư muội của tôi, tôi tới chào hỏi.”

“Cút đi.” Ứng Khúc Hòa ôm Tây Mễ xoay sang phải, hai tay che kín cô, quay đầu hung ác trừng Trâu Thành Phong, “Sư muội? Anh đang chơi Tiểu Ngạo Giang Hồ hả anh trai?”

Trâu Thành Phong nhìn cô gái trong lòng Ứng Khúc Hòa, trừ cách ăn mặc ra, dáng người thật sự rất giống Tây Mễ.

Trong lòng Ứng Khúc Hòa truyền ra giọng nhõng nhẽo của Tây Mễ: “Anh Ứng, em sợ... Đó là ai vậy?”

Giọng nữ nhõng nhẽo vang lạnh lạnh, mang theo vài phần lảng lơ. Nghe giọng không giống người Trung Quốc, mà giống như tiếng Trung sứt sẹo của gái Tây.

Ứng Khúc Hòa dùng tay vỗ vỗ sau đầu cô, an ủi: “Đừng sợ, bảo bối.”

Giọng nói này hoàn toàn đánh nát suy đoán của Trâu Thành Phong, đây không phải là giọng Tây Mẽ. Trâu Thành Phong nhìn Ứng Khúc Hòa, thấy quen quen mắt, hỏi: “Cậu là giám khảo Ứng Khúc Hòa của Mỹ vị Trung Hoa?”

Ứng Khúc Hòa: “Quý anh này, làm phiền anh chọn đúng lúc để bắt chuyện được không?”

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Trâu Thành Phong nói câu xin lỗi xong thì đi ra khỏi thang máy.

Thăng đến khi cửa thang máy khép lại, một thiếu niên tóc vàng đuổi theo sau lưng, hỏi anh ta: "Đại sư huynh? Vừa rồi anh đuổi theo ai vậy? Anh Tần nói đưa chúng ta về khách sạn."

Trâu Thành Phong vẫn còn thất thần, nhớ tới vừa rồi, lắc đầu chế giễu mình: "Nhận lầm người, anh tưởng là Tây Mễ."

Thiếu niên tóc vàng ngáp một cái: "Sao em ấy có thể tới chỗ này, chúng ta mau về thôi, em buồn ngủ quá."

...

Thang máy đến tầng một, "đình" một tiếng, tựa như thả cái nút khổng lồ chế giữa hai người ra.

Tây Mễ giãy ra khỏi ngực anh, Ứng Khúc Hòa cũng cùng lúc buông cô ra. Tây Mễ bước ra ngoài thang máy, Ứng Khúc Hòa theo sát phía sau, ra tới đường cái thì hỏi cô: "Cô biết lái xe không?"

Tây Mễ sững sờ, lắc đầu: "Không có bằng lái xe."

"Vậy thì chờ tài xế tới đây." Ứng Khúc Hòa thấy cô bối rối muốn đi qua đường cái, thiếu chút nữa bị xe ô tô đụng trúng, bèn kéo cổ tay của cô lại lùi về khu vực an toàn, "Không thấy xe hả? Vội cái gì?"

Ứng Khúc Hòa cảm giác được tay của cô run run, không khỏi nắm chặt hơn một chút, cố gắng để cho cô bình tĩnh lại, cho cô chút cảm giác an toàn.

Trong lòng Tây Mễ còn sợ hãi, hít một hơi thật sâu rồi giải thích: "Vừa rồi, người đàn ông vừa rồi kia, là Đại sư huynh của tôi!"

"Hả?" Ứng Khúc Hòa cẩn thận nhớ lại, khí chất ngoại hình người đàn ông đó không tệ, mặc âu phục đen đúng kiểu tinh anh trong nghề. Anh cúi người xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt của Tây Mễ: "Cô Tây, cô từng nói với tôi, Đại sư huynh của cô ‘người mập mặt mờ, hói đầu bụng lớn’, hôm nay nhìn thấy, dường như không hợp với miêu tả của cô. Là cô mắt mù hay tôi mắt mù?"

o(͡° ͜° ͡°)o

Hai tay Tây Mễ kéo kéo lỗ tai, trông mong nhìn anh: "Học trò biết sai rồi, tôi biết tôi gạt anh là không đúng, nhưng bộ dạng của Đại sư huynh trong lòng tôi quả thật là như vậy," đưa một bàn tay ra, dựng thẳng hai ngón tay lên thề: "Thật sự, tôi thề!"

Ứng Khúc Hòa vẫn giữ nguyên tư thế cúi người nhìn thẳng vào cô, đưa tay kéo lỗ tai của cô: "Cô Tây, vậy xin cô nói cho tôi biết, bộ dạng của tôi ở trong lòng cô."

"... Anh anh anh anh" Tây Mễ bị kéo lỗ tai, đột nhiên cà lăm, "Anh ở trong lòng tôi cao lớn uy dũng, anh tuần bất phạm, giống như thần tiên áo trắng từ trần nhà đáp xuống phòng bếp, đậm đặc như súp mà không nhiễm, tắm trong canh mà không đồng bóng."

Tây Mễ cố gắng vờ vét từ ngữ trong đầu, cảm thấy hình dung như vậy rất chuẩn xác với Ứng Khúc Hòa.

Ứng Khúc Hòa thu tay lại, đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống cô: "Giải thích cho tôi biết xem, cái gì gọi là "đậm đặc như súp mà không nhiễm, tắm trong canh mà không đồng bóng*"."

(* từ đồng bóng này là 妖 – hán việt “yêu”, còn có nghĩa là lăng lê, gian ác mê hoặc lòng người. Nghĩa của câu này t không hiểu hết được, nên dịch tạm ra vậy ~~)

Đứng gần KTV Tây Mễ cảm thấy bất an, cô hỏi: "Chúng ta có thể vừa đi vừa nói chuyện không?"

Ứng Khúc Hòa sánh bước cùng cô đi vào lối đi bộ có đầy cây cao su, cây liễu xanh um, trong đêm có chút hơi thở ẩm ướt của thực vật. Bóng dáng của hai người bị đèn đường kéo thành cây gậy trúc thon dài.

Tây Mễ giải thích nói: "Ý là anh đậm đặc như súp trong, không bị nhiễm chút dầu mỡ, cả người không dính chút xíu dầu bẩn nào. Từng tắm ở trong canh nhưng không lộ vẻ yêu mị."

Hay cho một câu "Đậm đặc như súp mà không nhiễm, tắm trong canh mà không đồng bóng". Hay cho câu thần tiên áo trắng từ trần nhà đáp xuống phòng bếp.

Xác định không phải là Trinh Tử* nữa đêm sẽ từ trần nhà đáp xuống phòng bếp chứ?

(* Trinh Tử này là truyền thuyết Trung Quốc, kể ra thì dài, tóm lại là khi Trinh Tử này chết đã dùng oán niệm chế tạo tàn cảnh cùng lời nguyện rửa sâu trong trí nhớ khi còn sống phong ấn trong băng ghi hình, ai từng xem băng ghi hình này thì sẽ tử vong or sinh con sau 7 ngày. Chắc là 1 điềm rửa ý)

Mà tại sao anh lại phải tắm xong súp đậm đặc, tại sao phải tắm trong nước canh?

Cuối đường đi là chợ phố đêm phần hoa ở Cẩm Dương. Con đường này coi như là một đặc sắc lớn ở Cẩm Dương, kiến trúc bên trong mô phỏng theo phong cách cổ xưa, món ăn bình dân nơi này nhiều không kể xiết.

Hai chân Tây Mễ đã không kiềm chế được, bước vào con phố ăn vặt mà cô thèm thường đã lâu, nhanh chóng vọt tới trước quán ăn vặt, chỉ vào sợi khoai tây chiên nói: "Bà chủ, lấy cho cháu một phần khoai tây chiên, đừng bỏ tiêu, cho thêm dấm đường và chút rau diếp cá."

"Có chuyện này tôi rất muốn biết." Ứng Khúc Hòa đứng ở sau lưng cô, ghét bỏ quét mắt nhìn vào bộ nồi đen kịt của quán ăn vặt.

Đang đợi bà chủ quán chiên khoai tây, Tây Mễ lấy một cây lạc xường cho vào chảo dầu, không quay đầu lại cứ thế mà hỏi anh: "Chuyện gì?"

"Sao cô lại thích ăn thứ đồ ăn bỏ đi này?"

Bà chủ quán xùy một tiếng cắt ngang: "Ai ôi tôi nói này cậu đẹp trai, ở đâu ra đồ ăn bỏ đi chứ? Mỹ thực bên đường đều không biết sao? Thiên Tầm Thổ Đậu* nhà chúng tôi là ngon nhất ở Cẩm Dương đấy, cả Cẩm Dương này đều không tìm được chỗ nào có thể so sánh với hương vị Thiên Tầm Thổ Đậu nhà chúng tôi đâu, cậu có biết không hả? Cậu biết Ứng Thực Hiên chứ? Ông chủ của Ứng Thực Hiên thường xuyên đặt mua khoai tây ở đây của tôi đó."

(* tên món ăn của nhà bà chủ quán này)

Bà chủ vội vàng trộn khoai tây, Tây Mễ tự mình vớt cây lạc xường trong chảo ra, quét hai lớp đậu tương lên hai bên mặt, cắn một cái, nghiêng đầu qua hỏi Ứng Khúc Hòa: "Anh thường xuyên tới đây hả? Sao không dẫn tôi theo?"

Ứng Khúc Hòa đổi đề tài: "Tôi tò mò cô trốn hôn ngay trong ngày hôn lễ, bây giờ có tính là người đã kết hôn không? Người vừa rồi, là chồng cô hả?"

Tây Mễ bị sặc.

Người đã kết hôn cái cọng lông ấy!

"Chúng tôi không có giấy kết hôn!"

Bà chủ đưa Thiên Tâm Thổ Đậu đã trộn đều vị dấm đường cho Tây Mễ, lúc lấy tiền thì nói một câu: "Cô gái nhỏ còn chưa tới tuổi pháp luật cho kết hôn phải không? Người trẻ tuổi cô cậu thật thích đùa giỡn, còn trốn hôn nữa."

Cầm lấy đồ ăn rời đi, Tây Mễ giải thích: "Chỗ của chúng tôi lưu hành tổ chức hôn lễ trước, sau đó mới lấy giấy kết hôn, cho nên bây giờ tôi độc thân! Độc thân! Không phải người đã kết hôn!"

"Ồ." Ứng Khúc Hòa đi sát bên cạnh cô, rất tự nhiên xoa đầu của cô, bỏ lại một câu "Rất thông minh", rồi đi thẳng về phía trước.

Động tác cản lại xưởng của Tây Mễ chậm lại, trên đỉnh đầu dường như vẫn còn lưu lại độ ấm của Ứng Khúc Hòa. Cô đuổi theo sau, đá đá chân Ứng Khúc Hòa: "Này, anh ăn Thiên Tâm Thổ Đậu không? "

Ứng Khúc Hòa chẳng thèm ngó tới: "Có gì khác với đồ bỏ đi chứ?"

Tây Mễ đi vòng đến trước mặt anh, chặn đường đi của anh, "Ăn thử xem, mùi vị không tệ đâu."

Ứng Khúc Hòa ngó lơ, vòng qua cô tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường phố người càng lúc càng ít, yên tĩnh chỉ nghe giọng nói của một cô gái nhỏ.

"Ứng Khúc Hòa! Anh ăn thử đi, anh sẽ thích mùi vị của nó!"

"Anh ăn thử một miếng thôi!"

"Làm đầu bếp, không phải nên nếm thử chút đồ ăn khác sao? Thức ăn cho heo cũng có mùi vị của thức ăn cho heo, đồ bỏ đi cũng có mùi vị của đồ bỏ đi, Thần Nông nếm trăm loại cỏ, đầu bếp nếm trăm vị!"

Tây Mễ dùng cây tăm đâm một sợi khoai tây, đưa đến bên miệng anh, đôi môi mỏng mím chặt cũng từ từ mở ca, cắn sợi khoai tây, nếm mùi vị của nó.

Bên ngoài sợi khoai tây chiên được bao bọc một lớp chua ngọt xốp giòn, bên trong thì mềm mại nở ra trong miệng.

"Thế nào?" Tây Mễ kiễng chân, ngón tay ấn vào giữa lông mày anh, giúp anh xoa xoa mi tâm đang nhú lại, "Có thể đừng luôn nghiêm mặt như vậy được không? Ăn đồ bỏ đi cũng coi như nếm thử mùi vị của đồ bỏ đi, anh cũng không có tổn thất gì."

Ứng Khúc Hòa ngửa người về phía sau, né tránh ngón tay của cô, khóe miệng cong lên cười nói: "Mùi vị tốt hơn đồ bỏ đi một chút."

Nụ cười dần tản ra trên mặt anh, nhưng nụ cười bình thường này lại khiến cho Tây Mễ cảm thấy vui mừng, giống như sau lưng cô nổ tung pháo hoa nhiều màu sắc chói lọi vậy

Đùng đùng bốp bốp.

...

Ngồi trên về nhà xe, Tây Mễ buồn ngủ đến không chịu được, hai mí mắt cứ đánh vào nhau, trong lúc ngủ say đầu không ngừng đập lên cửa sổ xe.

Ứng Khúc Hòa xê dịch về phía cô, đỡ đầu của cô đặt ở lên vai mình. Cô gái nhỏ cọ cọ vai anh, dường như đã tìm được một chỗ ngủ thoải mái dễ chịu.

...

Trận đấu 10 chọn 3 gần tới, Tây Mễ không dám lười biếng, ở trong nhà hàng thử luyện đủ loại thức ăn, kỹ xảo về hải sản Ứng Khúc Hòa dạy cô cũng dần dần lên tay.

Chiều thứ Sáu.

Quý Đông Lâm dẫn lão Tần và tiểu Minh đến nhà hàng cổ vũ cho Tây Mễ, Tây Mễ làm sáu món ăn khác nhau. Tây Mễ không nhìn thấy bà cụ thì hỏi: "Bà cụ đâu? Sao không đi cùng?"

Tiểu Minh dứt đồ ăn vào miệng: "Bà nội bị phong thấp, ở nhà nghỉ ngơi rồi ạ."

"Phong thấp? Sáng nay trời mưa?"

"Đúng vậy ạ, hơn nữa là mưa to!"

Tây Mễ lâm vào trầm tư, trong lòng bắt đầu tính toán.

Ngày mai là ngày cô hẹn gặp mặt Mỹ Thực Đạo, vốn cô định mặc váy trắng, nhưng nếu trời mưa thì mặc váy trắng sẽ không thuận tiện.

Quý Đông Lâm thấy vẻ mặt cô lo lắng, nói: "Nữ thần, nếu ngày mai trời mưa, tôi tới đón em đi làm. Thù lao thì một bữa cơm là được rồi."

Lão Tần ăn một miếng thịt chiên mắm, cũng nói: "Tây Mễ, ngày mai tôi bảo tài xế đến đón em đi làm, thù lao thì một bàn thịt chiên mắm là được rồi."

Tiểu Minh cũng không chịu yếu thế, giơ tay lên tỏ vẻ: "Chị Tây Mễ! Em cũng có thể đưa chị đi làm! Chị có thể nấu cơm cho em ăn không?"

Tây Mễ xoa đầu tiểu Minh: "Ngày mai chị và ông chủ đang tính cho ra món ăn mới, mọi người đều tới đây giúp ném thử đi."

Ông chủ đầu trọc đi tới trên chốc nói: "Nếu Tây Mễ của chúng ta có thể vào top 3, tôi tự mình nướng nguyên con dê cho mọi người ăn!"

Buổi chiều Tây Mễ về nhà, Quý Đông Lâm kiên trì đưa cô về, đến cửa nhà Ứng Khúc Hòa, cậu gái đầu ấp úng hỏi cô: "Nữ thần, tôi có thể nhờ em giúp một chuyện nhỏ không? "

"Mau sửa lại xưng hô đi, còn kêu tôi là nữ thần, tôi sẽ cho rằng mình là nữ thần thật đấy." Tây Mễ nhìn vẻ mặt ngưng ngùn của Quý Đông Lâm trước mặt, hỏi: "Chuyện gì?"

Quý Đông Lâm nhỏ giọng nói: "Làm bạn gái của tôi một ngày."

Nhỏ bé yếu ớt như tiếng muỗi kêu.

Tây Mễ chỉ nghe được một chữ "Làm", cô nghi hoặc: "Anh làm bầm cái gì vậy?"

Quý Đông Lâm nghẹn thở ra một hơi, gần như rống lên: "Nữ thần! Làm bạn gái của tôi một ngày!"

Ứng Khúc Hòa đang dắt chó đi dạo ở trước sân, xe của Quý Đông Lâm chạy tới trước cửa, anh liền nghe thấy tiếng động. Quý Đông Lâm nói câu đó rất to, bên trong có thể nghe rõ.

Đột nhiên bật decibel cao lên làm cho Tây Mễ rụt cổ một cái. Cô ngoáy ngoáy lỗ tai, nhìn cậu như nhìn bệnh nhân tâm thần: "Anh bị sốt hả?"

Quý Đông Lâm hít sâu một hơi, giọng nói nhỏ dần, sau đó lại như tiếng muỗi kêu.

Nhưng cũng may lúc này Tây Mễ có thể nghe thấy được cậu nói cái gì.

"Qua mấy ngày nữa là sinh nhật ông nội của tôi, ông bảo tôi dẫn bạn gái về nhà, nếu không thì đừng về nữa." Hai gò má của Quý Đông Lâm ửng hồng, "Tôi, lần đầu tiên tôi quen biết hai người nữ, một người trong đó là em."

"Vậy sao anh không chọn người kia? Lại chọn tôi?"

Quý Đông Lâm: "Người khác là bà nội tiểu Minh, em cảm thấy tôi dẫn bà cụ về gặp người nhà, sẽ không bị đánh chết sao?"

Tây Mễ gật đầu: "Có chút đạo lý, tôi có lợi gì?"

Quý Đông Lâm: "Em thiếu tiền như vậy, 200 một ngày?"

Tây Mễ: "Hai trăm một ngày có thể, nhưng diễn xuất thì... tôi không thể cam đoan."

"600?" Quý Đông Lâm nghi ngờ nhìn cô.

"Thành giao!"

...

Tây Mễ đẩy cửa sắt ra, nhìn thấy Ứng Khúc Hòa ở phía trước nhà ném cầu cho Ulrica, Ulrica hoàn mỹ dùng miệng tiếp được quả cầu, ngậm trong miệng quay về đưa cho Ứng Khúc Hòa.

Ngoan quá, dường như cũng không có đáng sợ mấy.

Tây Mễ cố lấy dũng khí tiến lên, sờ lên đầu Ulrica. Ứng Khúc Hòa hỏi cô: "Vừa rồi thằng nhóc kia rống cái gì ở ngoài cửa thế?"

"Anh nghe hết rồi?"

"Cô nói đi?"

"Nghe thấy rồi anh còn hỏi tôi."

Ứng Khúc Hòa ném quả cầu trong tay đi, "Cô đồng ý rồi?" Ulrica nhanh chóng đuổi theo quả cầu, trượt khỏi tay Tây Mễ.

Cô vỗ vỗ tay đứng dậy, gật đầu với anh nói: "Đồng ý rồi, vì sao không đồng ý?"

Một câu của cô làm ngược Ứng Khúc Hòa như nghẹn lại rất khó chịu. Anh gọi "Ulrica", con chó nhanh chóng vứt quả cầu trong miệng, ngậm dây xích chó trên bãi cỏ vào miệng, đưa tới trước mặt chủ nhân.

Ứng Khúc Hòa buộc dây vào cổ cho Ulrica, dắt con chó rời đi.

Tây Mễ nhìn bóng lưng tuấn tú của Ứng Khúc Hòa, cảm thấy tâm trạng của anh thay đổi rất kỳ lạ.

Tức giận?

Chuyện này có gì phải tức giận?

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Bữa tối Tây Mễ làm vài món hải sản, nộp bài tập cho Ứng Khúc Hòa.

Trong lúc thử món, Ứng Khúc Hòa luôn cúi đầu không nói chuyện, như không muốn nói chuyện với cô. Tây Mễ cũng nhìn ra, thầm nói: “Thầy Ứng, tâm tình của anh bất định, khiến tôi thật kính sợ.”

Tay trái Ứng Khúc Hòa cầm muôi canh, múc một muỗng đầy canh đưa vào trong miệng, ngón trỏ và ngón giữa của tay còn lại kẹp lấy trang tạp chí, lật ra, vẫn không nói chuyện với cô.

Không nghe thấy anh đánh giá gì, Tây Mễ cho rằng anh rất vừa lòng món ăn đêm nay. Cô thấy nhàm chán, liền mở danh sách tin nhắn ra, tìm Mỹ Thực Đạo.

Tây Mễ: “Ba ba tôn đạo, anh đang ở đâu?”

Điện thoại đối diện vang lên một tiếng.

Tây Mễ lại hỏi: “Ba ba tôn đạo, anh mau trả lời, tôi có tiền rồi.”

Ông chủ Quang Nãi Xác ứng lương cho cô trước, nên cô có thể trả 9000 đồng. Trả tiền xong, ngày mai có thể vô tư gặp anh.

Điện thoại đối diện lại vang lên.

Tây Mễ cảm thấy kỳ lạ, trùng hợp quá vậy!

Rốt cuộc Mỹ Thực Đạo cũng trả lời: “Tôi nói không cần trả rồi, đó là tiền bản quyền cho thực đơn của cô.”

Tây Mễ: “Mỹ Thực Đạo, tôi có tiền, thật sự không đùa đâu. Tôi và anh chưa từng gặp nhau, lại đồng ý giúp tôi lúc khó khăn, đã là ân huệ lớn nhất của tôi rồi, tôi không thể chiếm luôn tiền của anh. 9000 đồng đối với anh mà nói có lẽ chỉ là 9 đồng, nhưng với tôi mà nói, đó là mấy tháng tiền lương của tôi, cho nên Mỹ Thực Đạo, tiền này tôi nhất định phải trả, tiền đã chuyển qua tài khoản của anh, anh xem lại coi.”

Mỹ Thực Đạo: “Với tôi mà nói nó chỉ là 9 đồng, cô Tây Mễ, tôi cũng là người rất có nguyên tắc, không lấy không thứ gì của người khác. Tôi dùng thực đơn của cô để quay video, có được rất nhiều fan hâm mộ, số tiền đó chính là thù lao của cô.”

Đối phương cố chấp không chịu nhận tiền, Tây Mễ nhìn màn hình nói thầm: “Ba ba tôn đạo ơi là ba ba tôn đạo, anh có lấy tiền không? Con rùa nhỏ ngàn năm họ Tôn kia, tiện tay nhận tiền rất khó sao? 9 đồng tiền cũng là tiền mà?”

Tây Mễ nhận ra tâm tình của mình quá kích động, ngẩng đầu lên đung phải đôi mắt sắc bén của Ứng Khúc Hòa. Cô có chút xấu hổ giải thích: “Thầy, không phải tôi cố ý mắng người đâu, Mỹ Thực Đạo này nói cho tôi mượn 9000 đồng, nhưng lúc tôi trả lại thì anh ta sống chết không chịu nhận, tôi rất buồn bực, lương tâm rất khó chịu.”

Trong mắt Ứng Khúc Hòa phảng phất ý cười: “Tây Mễ, cô có nghĩ, nếu anh ta biết cô nói anh ta như vậy sẽ rất đau lòng không?”

Tây Mễ: “Không có chuyện đó đâu, trừ phi anh ta có thuận phong nhĩ. Thầy à, đây có thể tính là anh nói chuyện với tôi rồi. Anh không giận tôi chứ?”

Ứng Khúc Hòa cúi đầu xem tạp chí: “Vì sao tôi phải tức giận, cô là người trưởng thành, tự có quyết đoán của mình.”

Tây Mễ đan hai tay vào nhau, gục ở trên cánh tay nhìn anh: “Có phải anh cảm thấy, tôi vì chút tiền này mà giả làm bạn gái của Quý Đông Lâm là rất không có nguyên tắc, rất dễ thay đổi không?”

Anh nheo mắt, mày rậm hơi vênh lên, ngón tay lật tạp chí được một nửa bỗng dừng dừng lại.

“Cô nói cái gì?” Rốt cuộc Ứng Khúc Hòa cũng chịu ngược mắt nhìn cô, tuyết vốn động trong đôi mắt lạnh rốt cuộc cũng hòa tan.

“Không nói, dù sao học trò của anh chính là một con mèo mê tiền.” Tây Mễ nói xong thì im lặng, nghịch ngợm lắc đầu với anh, làm mặt quý, giống như khiêu khích vậy, đáng vẻ không làm anh tức chết thì không bỏ qua.

Trong mắt Ứng Khúc Hòa chứa ý cười thật sâu: “Khi tôi mới quen cô, cô không như vậy, bây giờ ỷ vào làm học trò của tôi, lá gan đã lớn hơn rồi phải không?”

Khi mới quen Tây Mễ, cô giống như một đôi giày đi lạc, là một cô gái nhát gan lo lắng không dám nói gì.

Bây giờ thì sao?

Lá gan càng ngày càng lớn, còn dám làm mặt quý với anh.

Đây mới là Tây Mễ, một Tây Mễ dám tùy tiện mắng anh là chó ở trên blog, hơn nữa còn gọi anh là "ba ba tôn đạo".

Tây Mễ le lưỡi: "Trước kia không quen, hiện tại là thầy trò rồi, chẳng lẽ thầy không thể bao dung cho lòng hẹp hòi của học trò sao?"

Ứng Khúc Hòa nhìn chăm chăm vào đôi mắt cong lên của cô, bật cười ra tiếng.

Da mặt càng ngày càng dày rồi.

Bữa tối kết thúc, Tây Mễ đứng dậy thu dọn bát đĩa như thường ngày. Cả ngày nhắc xoong nồi ở nhà hàng, hai tay Tây Mễ có hơi mỏi, tình trạng của cổ tay có chút không mấy lạc quan.

Nước trong vòi chảy ra như trút, cô thử cử động cổ tay một chút, dùng nước lạnh vỗ vỗ, chỗ có cảm giác đau đớn đã giảm bớt. Tây Mễ hít sâu một hơi, nhìn bát đĩa đầy dầu mỡ đột nhiên cảm thấy hơi nhức đầu, cô bận rộn cả ngày đã cực kỳ mệt mỏi, sau khi trở về còn phải tiếp tục làm việc.

Mặc dù vất vả, nhưng nghĩ đến chuyện có thể may mắn quen biết Ứng Khúc Hòa, cảm giác hạnh phúc nho nhỏ bỗng chốc làm tiêu tan cơn mệt mỏi.

Tây Mễ cầm một cái đĩa lên, cánh tay trắng mịn vừa cho vào bọt xà phòng thì cổ tay liền bị Ứng Khúc Hòa lặng lẽ đi vào phòng bếp nắm lấy. Anh kéo tay cô ra, dùng khăn sạch lau bọt xà phòng trên tay cho cô: "Cô ra ngoài đi, để tôi."

"Hả?"

Tây Mễ kinh ngạc, mí mắt giật giật.

Để Ứng Khúc Hòa rửa chén, sau khi dọn tới đây cô chưa từng có ý nghĩ viễn vông như vậy.

Người đàn ông nắm chặt cổ tay cô ở trong tay, ngón tay dài phân rõ xương tay hơi dùng lực, trong lòng bàn tay lấm tấm mồ hôi, lòng bàn tay có độ ấm đặc trưng của đàn ông.

Ứng Khúc Hòa lau sạch bọt xà phòng trên bàn tay mịm màng của cô, bàn tay nắm lấy tay cô vẫn không buông ra, bàn tay khác lại cầm năm ngón tay của cô. Hơi ấm trong lòng bàn tay của người đàn ông theo đầu ngón tay lạnh lẽo của cô xuyên vào mạch máu, nắm đầu ngón tay liền với tim, lan đến đáy lòng, chuyển hoá thành một cảm giác ngọt như mật.

Đây không phải là lần đầu tiên Ứng Khúc Hòa nắm cổ tay cô, nhưng là lần đầu tiên chạm vào tay cô.

Tai Tây Mễ ửng đỏ.

Ứng Khúc Hòa rất nghiêm túc hỏi cô: "Gần đây cổ tay thường xuyên bị đau à?"

Cô gật đầu.

"Về sau chú ý nghỉ ngơi." Ứng Khúc Hòa bẻ năm đầu ngón tay của cô, cử động cổ tay giúp cô, động tác nhẹ nhàng. "Ở trong phòng bếp một thời gian dài, xoay và gập cổ tay có thể làm cho dây chằng cổ tay bị giãn, cảm thấy đau thì nghỉ ngơi, vất vả kiếm tiền như vậy làm gì, trong nhà thiếu một miếng cơm cho cô sao?"

Vốn là quan tâm, nhưng không hiểu sao lại biến thành giọng điệu trách móc. Tây Mễ chu môi, rút tay ra.

Ứng Khúc Hòa: "Cô đi nghỉ ngơi đi, tôi sẽ rửa bát đĩa cho."

Tây Mễ cầu còn không được, vui mừng lên lầu chọn quần áo.

Nửa tiếng sau.

Toàn bộ bốn cánh cửa tủ quần áo mở toang, quần áo trải kín giường, mấy đôi giày xếp thành một dãy chỉnh tề. Cuối cùng Tây Mễ chọn một chiếc váy đầm màu đỏ, cắt nhãn mác gắn trên váy, Tây Mễ bắt đầu thử

giày, thử hết một loạt, chọn giày xăng-đan đế bằng màu đỏ là hợp nhất, để lộ ra mu bàn chân trắng ngần.

Tây Mễ mở hộp trang điểm ra, lấy son môi, chọn một tông màu hơi trầm. Cô tìm được một đoạn clip trang điểm cơ bản ở trên mạng, tự mình làm thử, có lẽ vẽ mắt và vẽ lông mày cực kỳ thích hợp với người mới học, nên cô có thể thành công chỉ trong một lần, cũng không xảy ra tình huống trang điểm thất bại.

Phối đồ xong, thử trang điểm xong, sau khi tắt đèn Tây Mễ nằm trên giường, bắt đầu tưởng tượng khuôn mặt của Mỹ Thực Đạo.

Mặt rõ cũng không sao, tâm hồn của anh ấy đẹp là được.

Tây Mễ mơ thấy mình ngồi ở nhà hàng, anh chàng mặt rõ Mỹ Thực Đạo tặng hoa tặng nhẫn kim cương cho cô, tỏ tình nói thầm mền cô rất lâu rồi. Không biết dây thần kinh của Tây Mễ ở trong mơ bị hỏng chỗ nào, lại cực kỳ hạnh phúc gật đầu, gật đầu đồng ý lời cầu hôn của Mỹ Thực Đạo, lại còn vươn tay ra, để Mỹ Thực Đạo đeo nhẫn kim cương cho mình.

Vốn dĩ là một giấc mơ đẹp ngọt ngào, bỗng nhiên Ứng Khúc Hòa rơi từ trên trần nhà xuống, đá bay nhẫn kim cương trong tay Mỹ Thực Đạo.

Hai người rút một cái muôi xào từ sòng lưng ra, hai bên đánh nhau, nhất thời trong nhà hàng biến thành hai thái cực lửa và băng, sấm sét tách đôi tòa nhà, Mỹ Thực Đạo và Ứng Khúc Hòa đánh từ mặt đất lên trên trời.

Ứng Khúc Hòa đại thắng, chĩa thẳng muôi xào đến cổ họng của Mỹ Thực Đạo, hét lớn: "Học trò của tôi há có thể cho cậu dễ dàng nhúng chàm?"

Khóe miệng Mỹ Thực Đạo chảy một vệt máu, cười chua xót: "Yêu qua mạng cũng có tình yêu đích thực, kiếp này không thể làm vợ chồng với

Tây Mễ, vậy thì để kiếp sau. Tôi nuốt muôi xào tự sát, chỉ mong anh niệm tình Tây Mễ đáng yêu, tha cho cô ấy một con đường sống."

Ứng Khúc Hòa: "Cô ấy là học trò của tôi, đương nhiên tôi sẽ không làm hại tính mạng của cô ấy, cùng lắm là cắt một cái chân chó."

Tây Mễ ngửa đầu nhìn hai người đàn ông trong đám mây, nước nở nói: "Thầy, chân của tôi là chân người, không phải chân chó!"

Mỹ Thực Đạo dứt khoát, nhét muôi xào vào trong miệng, chuẩn bị tự sát.

Tây Mễ vươn tay ra, hét lớn: "Đừng!"

Tây Mễ choàng tỉnh từ trong cơn ác mộng, phát hiện cái gối đã ướt đầm.

Má nó chứ.

Vậy mà cô lại nằm mơ một giấc mơ ngược tâm đến như thế? Cô lại còn bị ngược cho đến khóc? Cho nên, đó là lý do vì sao cô thích Mỹ Thực Đạo mặt rỗ?

Yêu qua mạng cũng có tình yêu đích thực là cái quái gì...

...

Ăn trưa xong, Tây Mễ thay chiếc váy đầm đỏ, mất ba tiếng để sửa soạn bản thân. Cô còn tới tiệm cắt tóc, tốn 39 đồng gội đầu, chỉnh sửa lại kiểu tóc.

Ngồi xe buýt đến Ứng Thực Hiên, ước chừng nửa tiếng.

Đến Nam Sơn, có thể nhìn thấy sương mờ, kiến trúc giả cổ nửa khép kín, hoa tử đằng rủ xuống tường ngoài thủy tinh, mọc lộn xộn tùy ý, hoa nở

rộ không theo bố cục nào, giống như thác nước chảy ở ngoài động Thủy Liêm, xuyên qua khe hở giữa các nhánh cây, mơ hồ có thể nhìn thấy bức bình phong vẽ cung nữ nhà Đường ở bên trong, miêu tả sinh động hơi thở cổ xưa.

Đi vào Ứng Thực Hiên, phải đi qua một hành lang giàn nho tím.

Ánh mặt trời chiều sáng rực rỡ, không giống như có dấu hiệu đổ mưa lớn. Giờ phút này mặt trời đang ngả về phía Tây, ánh chiều tà chiếu trên giàn nho, vệt sáng xuyên xuống đất, giống như cát vàng xinh đẹp.

Từng chùm nho chín, dù mất đi màu xanh tươi trong sáng, nhưng vẫn ương ương mọng nước như cũ, tròn trịa mê người.

Tây Mễ vừa mới bước lên bậc thềm hành lang, nhân viên phục vụ cung kính đi tới, hỏi cô: "Xin hỏi, là cô Tây Mễ phải không?"

Tây Mễ gật đầu.

Nhân viên phục vụ giơ tay ra hiệu xin mời: "Mời đi theo tôi."

Đi theo cô gái trẻ vào trong, Tây Mễ không kìm được ngẩng đầu lên, từng chùm nho vươn tay ra là có thể chạm tới, cô nuốt nước miếng, kiềm chế ham muốn.

Biển hiệu Ứng Thực Hiên bằng gỗ có cây hoa tử đằng rủ xuống để tô điểm, chữ "Hiên" mạ vàng bị che mất một nửa. Mặc dù tiền sảnh là tường thủy tinh, nhưng hiệu quả cách nhiệt có chất lượng cực kỳ tốt, vừa vào cửa, không khí mát mẻ lập tức phủ vào mặt.

Vòng qua tiền sảnh, rồi đi qua một cây cầu treo nhỏ quán đầy hoa tử đằng, đi tới một gian phòng bao rộng rãi ở phía sau Ứng Thực Hiên, một trời một vực với phong cách trang hoàng gọn gàng của phía trước, ghé dài bằng gỗ lim kết hợp bàn lẫu hình vuông mang đậm phong cách cổ xưa,

trong nồi sắt lớn kiểu cũ đang đun sôi một lớp phủ đầy ớt đỏ và tiêu, dầu đỏ như lửa nổi lên trên, không nhìn thấy đáy nồi.

Chén đĩa là một bộ sứ thanh hoa, phần đuôi của đĩa gỗ được khắc ký tự nhỏ màu vàng.

Trong không khí tràn ngập mùi của nồi lẩu, ngay cả trên bức bình phong đối diện cũng thêu từng chùm ớt đỏ tươi, trông rất sống động.

Hai bên bình phong mỗi bên có một phục vụ mặc sườn xám, đứng nghiêm chỉnh, người cao như nhau, dáng người gần như đồng nhất, ngay cả ngũ quan cũng giống nhau đến kỳ lạ, nếu không phải lúc vào cửa họ đã cúi đầu với cô, cô thực sự sẽ cho rằng hai người là tượng sáp.

Phong cách trang hoàng của phòng bao quá mức xa xỉ sa hoa, Tây Mễ như đứng đông lửa, như ngồi đồng than. Cô hỏi người phục vụ: "Bạn của tôi, anh ta chưa tới sao?"

Vừa dứt lời, bức bình phong được nhân viên phục vụ di chuyển, đằng sau xuất hiện một bàn ăn dài bằng gỗ lim, trên mặt bày đầy nguyên liệu nấu ăn. Mỹ Thực Đạo mặc quần áo đầu bếp màu đen, đang đưa lưng về phía cô thái rau, bộ đồ đầu bếp phẳng phiu buộc vòng quanh bờ vai vững chắc của anh, dây tạp dề màu đỏ trở thành đường phân chia thân trên dưới của người đàn ông, dưới eo là đôi chân dài rõ rệt.

Bóng lưng này, làm cho Tây Mễ nhớ tới Ứng Khúc Hòa.

Tiếng ‘cạch cạch cạch’ trên tấm dùi song dao chạm xuống thớt, lúc nghiêng người, Tây Mễ trông thấy nửa bên mặt của anh ta.

Mông Tây Mễ giống như bị điện giật, gần như trong nháy mắt rời khỏi ghế.

"Ứng Khúc Hòa!"

"Ngồi xuống." Ứng Khúc Hòa không nhanh không chậm, tiếp tục thái rau. "Đồng ý mời cô ăn lẩu, làm quà ra mắt, tôi tự mình xuống bếp."

"..."

Đợi đã. Tình huống gì thế này?

Tây Mễ hơi mù mịt, dụi mắt, tự véo mình một cái, trong lòng khiếp sợ giống như nồi lẩu sôi trào.

Ứng Khúc Hòa lại nói: "Ở trấn cổ, tôi đã biết cô là Tây Tây Tây Mễ."

Giống như hắt một nồi canh nóng lên mặt cô, làn da bị bỏng tựa như đang truyền tới cơn đau rất liên hồi.

Cho nên anh ta luôn âm thầm xem cô là trò cười sao?

Tây Mễ nắm chặt bát sứ thanh hoa, cố gắng nặn ra một nụ cười: "Vậy, tối hôm qua tôi mừng anh là ba ba tôn đạo, anh có cảm giác gì?"

Thái xong món cuối cùng, Ứng Khúc Hòa lau tay đi tới, ngồi xuống chiếc ghế dài bên tay trái Tây Mễ, nhân viên phục vụ bắt đầu bưng thức ăn lên bàn. Ứng Khúc Hòa rót cho cô một chén trà lạnh: "Xin lỗi, vẫn chưa có cơ hội thích hợp để nói cho cô. Cô nói cô có thể hiểu tôi, tôi cực kỳ vui mừng."

Ha ha, hiểu cái con khi.

"Tối nay, cho cô một bất ngờ."

Ứng Khúc Hòa lấy một hộp quà màu trắng ra, sợi ren thêu hoa văn màu vàng thắt thành một nơ bướm, sợi ren thêu được ánh đèn vàng ấm áp khúc xạ thành một điểm sáng vàng.

Ha ha, là hoảng sợ. Tây Mễ cười nhận lấy hộp quà, giữ nguyên nụ cười mỉm: "Ừm, thực sự, ba ba tôn đạo, tôi rất rất bất ngờ."

"Bịch" một tiếng, Tây Mễ quăng mạnh hộp quà xuống đất, đứng dậy giẫm bẹp hộp quà, đột nhiên cô thay đổi cảm xúc khiến cho mọi người bất ngờ.

"Ứng Khúc Hòa, anh cảm thấy như vậy rất vui phải không? Anh vẫn luôn coi tôi là con chó nhỏ ngu ngốc phải không?"

Hành động của Tây Mễ dọa cho hai nhân viên phục vụ tái mặt.

Bạn gái nhỏ này của ông chủ, tính khí đủ táo bạo...

Ngay trong phút giây này, Ứng Khúc Hòa mới biết mình đã đánh giá thấp năng lực thừa nhận của Tây Mễ. Tây Mễ đã tức giận đến nỗi sung huyết não, nắm chặt nắm tay nhỏ đi vòng quanh hộp quà đã bị giẫm bẹp, giống như con kiến bé nhỏ, không chú ý trọ chân một cái, Ứng Khúc Hòa vươn tay muốn đỡ cô, nhưng bị cô giơ chân đá ra.

Tây Mễ dựa vào tường cởi giày ra, ném về phía Ứng Khúc Hòa: "Ba ba tôn đạo, dựa hẫu không phát uy anh cho rằng tôi là quả nho héo sao? Trả giày lại cho anh!"

"..." Ứng Khúc Hòa giơ tay bắt lấy chiếc giày cô ném tới.

Tây Mễ tức giận đến mức hai mắt đỏ lên, phần nộ không có chỗ phát tiết, cuối cùng giống như coi thường cái chết, cô nắm chặt nắm đấm tay nhảy lên tại chỗ, "A" một tiếng xông lên, ép Ứng Khúc Hòa đến góc tường, đôi bàn tay nhỏ bóp chặt cổ của anh ta.

Tư thế này...là hành động muốn giết người nhì.

Nhân viên phục vụ lặng lẽ gọi 110.

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Editor: Tử Tranh

Beta: Nana Trang

Nhân viên phục vụ chạy ào tới khuyên: “Cô à, có chuyện gì thì từ từ nói, đừng động thủ”.

Ứng Khúc Hòa có dáng người cao to, Tây Mễ giơ tay bóp cổ, hai tay cô hoàn toàn không quấn hết cổ của anh, ngón cái đè vào hầu kết, cố gắng tạo uy hiếp với anh.

Mặc dù chỗ bị cô đá có chút đau, nhưng động tác tay của cô, dáng người cao lớn của anh và đôi tay nhỏ bé muốn làm chuyện xấu của cô không tạo được uy hiếp gì với anh.

Ứng Khúc Hòa bắt lấy cổ tay cô kéo xuống, “Được rồi, cô bình tĩnh chút đi”.

Tây Mễ hừ một tiếng rút tay ra, một cánh tay chống trước ngực anh, thở gấp mấy hơi. Vừa rồi quá điên cuồng, bây giờ thể lực cạn kiệt, “Tôi nghỉ một lát”.

Ứng Khúc Hòa cũng dựa vào trên tường, cơ thể làm chỗ dựa cho cô, cúi đầu nhìn cô cau chặt hàng lông mày nhỏ, cùng với đôi gò má ửng đỏ vì

vận động kịch liệt, lông mi rậm đen chớp chớp rung động, dường như còn đang tiêu hóa chuyện anh là Mỹ Thực Đạo.

“Ba ba tôn đạo”. Thật lâu sau, Tây Mễ lên tiếng.

Ứng Khúc Hòa khẽ chuyển người, Tây Mễ lập tức dùng khuỷu tay cố định lồng ngực của anh, giật lấy giày sandal trong tay anh, dùng mũi giày chĩa vào cằm anh, khuôn mặt hung ác, “Không được nhúc nhích.”

Anh bất đắc dĩ giơ hai tay lên, ra dáng đầu hàng.

Nhân viên phục vụ thấy thế thì trợn mắt há mồm, càng nhìn càng thấy không đúng, theo đoạn đối thoại giữa hai người thì mơ hồ nghe ra hôm nay là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, quan hệ dường như có chút phức tạp.

Thấy tình huống không rõ ràng, nhân viên phục vụ chỉ có thể mời quản lý đến.

Quản lý dẫn theo bảo vệ tiến vào, thấy tình huống như vậy cũng không biết phải làm sao, cô gái này là tiểu đầu bếp “Tây Tây Tây Mễ” đang nổi tiếng trên mạng, nghe nhân viên phục vụ thuật lại, quản lý lớn mật phỏng đoán tình huống bây giờ.

Lần trước sau khi thu xong tiết mục, Tây Tây Tây Mễ canh cánh trong lòng chuyện ông chủ độc miệng, vì thế hai người không biết xảy ra chuyện gì, hẹn thi đấu trò nghệ ở trong này, Tây Tây Tây Mễ không nhin ông chủ được nữa, nên gợn gàng dứt khoát động thủ.

Cô gái này thật oai hùng.

Tây Mễ đang chuẩn bị đàm phán hòa bình với Ứng Khúc Hòa thì bị hai bảo vệ tiến lên kéo đi.

Tây Mễ đã bốt tức giận phần nào, không ngờ lửa lại nổi lên, hai chân không ngừng ra sức đá loạn trong không trung, “Ba ba tôn đạo, anh thật nham hiểm.”

Quản lý tiến lên cúi người hỏi Ứng Khúc Hòa: “Ông chủ, anh không có chuyện gì chứ?”

Ứng Khúc Hòa giận dữ nói: “Ai cho mấy người vào?”

Quản lý có chút hồ đồ.

Tây Mễ đang bị kích động, hai bảo vệ giữ chặt cô không dám buông ra. Trong phòng nhất thời hỗn loạn, đúng lúc này cảnh sát vọt tới, nhìn thấy tình huống này thì quát lớn: “Yên tĩnh cho tôi”.

Cảnh sát nhanh chóng tiến vào, Tây Mễ lập tức im lặng, không quạu nữa, tha thiết mong đợi nhìn hai chú cảnh sát.

Chắc nhân viên phục vụ đã khai báo nên cảnh sát đi tới hỏi Tây Mễ: “Sao lại thế này? Cô gái nhỏ muốn quạu thì cũng phải nhìn nơi chứ, sao lại không hiểu chuyện vậy hả?”

Tây Mễ hợp tình hợp lý, thẳng thắn chỉ vào ngực Ứng Khúc Hòa nói: “Anh không nên nghe một phía từ những người này. Bọn họ đều là những nhân viên xua nịnh, đương nhiên giúp đỡ anh ta.” Cô giơ hai cánh tay, khóc nức nở: “Tay tôi còn trói gà không chặt, sao có thể hành động bạo lực với anh ta? Người này phi lễ với tôi, tôi là đang tự bảo vệ mình!”

Cảnh sát lạnh lùng nhìn cô: “Bịa chuyện, đều là bịa chuyện.” Cảnh sát bắt lấy bả vai của Tây Mễ, dẫn cô đến trước mặt Ứng Khúc Hòa, chỉ vào Ứng Khúc Hòa - một đầu bếp chính luôn hành xử lễ độ: “Anh Ứng có điều kiện như vậy, có thể ăn đậu hủ của cô sao? Theo tôi thấy là cô gái nhỏ cô đây theo đuổi anh Ứng không thành cho nên chạy tới đây làm loạn. Cô trên 20 tuổi chưa? Đã tốt nghiệp chưa? Lấy chứng minh thư cho tôi xem.”

Vừa nghe tới chứng minh thư, những lời nói hợp lý hợp tình vừa rồi của cô liền vô dụng, nhất thời cúi đầu, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Không mang theo... Ở nhà rồi.”

Cảnh sát nói: “VẬY ĐI THÔI, theo chúng tôi một chuyến, gọi điện cho người nhà đến đón cô.”

Tây Mễ nhất thời hoảng sợ, bắt lấy cánh tay cảnh sát: “Tôi sai rồi, tôi xin lỗi, tôi nhận sai, tôi không muốn đến cục cảnh sát đâu.”

Cảnh sát cười ra tiếng: “Cô gái nhỏ, sau khi làm sai liền xin lỗi có tác dụng sao, vậy xã hội còn cần luật lệ làm gì?”

Ứng Khúc Hòa Hòa túm chặt cánh tay của Tây Mễ, kéo cô ra phía sau lưng anh, “Thật xin lỗi, có chút hiểu lầm ở đây, nhân viên không rõ chuyện nên báo cảnh sát.”

Trên mặt cảnh sát tươi cười: “Ông chủ Ứng, cô gái nhỏ này đang ra về đáng thương thôi, anh đừng để bị lừa, bây giờ anh giúp cô ấy, không chừng sau này cô ấy lại làm loạn nữa.”

“Không làm loạn, là hiểu lầm thôi, giữa thầy trò có mâu thuẫn nhỏ, tôi sẽ xử lý, không cần các anh quan tâm.” Anh nghiêng người, nâng tay xoa đầu Tây Mễ, “Tây Mễ, thành thật nói cho các anh cảnh sát biết đi.”

“Chúng tôi thực sự là thầy trò, không phải giả đâu, đúng là có mâu thuẫn nhỏ.” Tây Mễ cúi đầu, thở ra một hơi: “Vừa rồi là tôi nói dối, ba... thầy không vô lễ với tôi. Nhân viên không biết quan hệ của chúng tôi nên hiểu lầm thôi.”

Cảnh sát nghiêm khắc giáo dục: "Lần sau không được như vậy, còn nhỏ tuổi sao lại đi học nói dối? Anh Ứng cũng đừng nghiêm khắc với học trò quá, hiện tại em gái nhỏ mà, haizz," vỗ vỗ bả vai Ứng Khúc Hòa: "Em

gái nhỏ nhà tôi cũng như vậy, tuổi còn nhỏ cái gì cũng không học, lại đi học nói dối phản nghịch."

Ánh mắt của Ứng Khúc Hòa dịu dàng quét qua đỉnh đầu Tây Mễ, dịu dàng cười cười: "Không có gì, em gái nhỏ nhà mình nên được dạy bảo lại một chút."

Cảnh sát trêu chọc anh tính tình tốt, mới có thể chịu được em gái nhỏ gây rối như vậy.

Nhân viên phục vụ, quản lí đứng nhìn cả quá trình đều trợn mắt.

Tính tình ông chủ tốt? Sao nghe qua giống chuyện thần thoại viễn cổ thế?

Ứng Khúc Hòa ra dấu bảo tất cả nhân viên đi ra ngoài.

Trong giây phút quản lý mở ra, thở hắt ra một hơi. Có học trò như Tây Mễ, cũng không hề lạ khi nói ông chủ tính tình tốt.

....

Trái qua náo loạn vừa rồi, Tây Mễ đã không còn sức lực tranh chấp với Ứng Khúc Hòa nữa, trừ bỏ chấp nhận thì không còn lựa chọn nào khác. Cô ngồi trở lại trước nồi lẩu, cứ thế bỏ thức ăn vào nồi, xì dầu, ớt, tỏi mỏng hành băm, su hào, hỗn hợp đậu tương xộp giòn thành một chén nước chấm.

Cô gấp kẹp một miếng bao tử bỏ vào trong nồi, ớt xanh ớt đỏ cùng với bột khí bốc lên, nước canh sôi trào bắn tung tóe làm cho váng dầu nổi lên. Cầm lấy đôi đũa, miếng bao tử được bao phủ một tầng sáng bóng. Bao tử nhúng vào chén nước chấm, hương vị cay giòn thơm ngon làm nổ tung đầu lưỡi.

Bùm bùm bùm.....

Phía sau Tây Mễ dường như như có vô số tia sét ớt đỏ nổ bùm bùm như pháo hoa. Nóng bỏng kích thích làm cô muốn ngừng mà không được, nước chấm nổi bật cộng với nước canh và nguyên liệu nấu ăn giòn tan thơm ngon, chắc là tiêu phí không ít công sức.

Đúng là danh bất hư truyền, một vị cay này thôi, trăm vị còn lại đều thất sắc, giống như trong trời đất này không còn một loại hương vị nào có thể so sánh cùng nữa. Tây Mễ không thể ăn cay được, trán bắt đầu đổ từng giọt mồ hôi trong suốt, khuôn mặt trắng noãn đỏ lên, miệng hút khí "hồng hộc", cay đến mức độ này, lại ức chế không nổi lên dục vọng muốn nếm thử tiếp, bắt đầu bỏ bao tử vịt, thịt bò, mề gà vào trong nồi.

Ăn không biết mệt, ăn đến khí thế ngất trời, ân oán tạm thời bị gác lại một bên.

Ứng Khúc Hòa rót cho cô một chén trà ướp lạnh. Cô tức giận giật lấy uồng một hơi, trừng mắt một cái: "Người đàn ông tâm cơ, không biết xấu hổ."

Bị gán cái mác "Người đàn ông tâm cơ", Ứng Khúc Hòa cũng không che giấu khẽ cười một tiếng, khoe môi vẽ ra độ cong đủ dụ dàng. Anh rút khăn giấy ra, đưa tới bên miệng cô, ý bảo cô lau dầu mỡ xung quanh: "Tôi cho rằng cô hết giận."

Tây Mễ đẩy tay anh ra: "Buồn cười lắm hả? Tôi lại thấy không hề buồn cười chút nào! Lấy tay của anh ra, ai muốn khăn giấy của anh?"

Mu bàn tay trắng nõn của anh in dấu bàn tay đỏ chót, tạo thành đối lập rõ ràng với màu gân xanh dưới da thịt.

Trong miệng Tây Mễ đang nhai ngó sen, cái cổ nhỏ bé duỗi ra, đôi mắt nhỏ liếc qua chú ý tới dấu bàn tay màu đỏ trên mu bàn tay anh, biểu tình hung hoành lập tức sụp đổ, cảm giác áy náy sinh ra, có chút đau lòng.

Muốn thôi tay cho anh, thôi một chút.

Ứng Khúc Hòa vừa ngược mắt lên, cô lập tức chột dạ quay mặt đi, thu hồi ánh mắt bé nhỏ đang liếc trộm, cúi đầu tiếp tục vớt thức ăn trong nồi.

Dầu mỡ bám xung quanh khớp môi Tây Mễ, Ứng Khúc Hòa tốt bụng đưa tay tới, lau miệng cho cô, mới vừa chạm đến khớp môi cô, cô gái nhỏ lập tức há mắt ra, lại tiếp tục vớt một miếng thịt bò lên, nhúng nước chấm sau đó bỏ vào trong miệng.

Nước lẩu cay đến độ có rất nhiều người không thể chịu đựng được, Tây Mễ ăn một miếng hết miếng ớt, bị cay đến sặc, lại bị hơi nước của nước lẩu bốc lên hun cho hai mắt đỏ lên, nước mắt mờ mịt, phun hết thức ăn trong miệng ra, nước mắt nhỏ xuống.

Cô là bị cay quá mà khóc.

Lỗ mũi, lồng ngực Tây Mễ đau đớn giống như bị lửa đốt, há mồm le lưỡi, gần như phun ra lửa. Cô bị sặc ớt vô cùng đau đớn, siết chặt quả đấm nện lên bàn, mặt bàn vang lên tiếng "bang bang".

Ứng Khúc Hòa vội vàng rót toàn bộ trà đá vào trong nồi, lấy một cục đá ra nhét vào trong miệng Tây Mễ.

Vật thể lạnh buốt làm cho Tây Mễ vội vàng hút vào, cô ngậm chặt cục đá, cũng ngậm luôn ngón tay của Ứng Khúc Hòa vào. Mặc dù đối phương rất nhanh rút tay về, nhưng nhiệt độ lưỡi của Tây Mễ dường như còn lưu lại trên đầu ngón tay anh.

Cục đá từ từ tan ra ở trong miệng cô, cô ngồi không nhúc nhích, nước mắt nước mũi không nhịn được mà chảy xuống.

Ứng Khúc Hòa sợ cô phản kháng, một tay ấn chặt đầu cô, một tay dùng khăn ướt lau dầu mỡ quanh miệng cho cô, lại đổi một khăn khác lau

nước mắt cho cô.

...

Ứng Khúc Hòa tạm thời có chuyện, không thể về nhà cùng Tây Mễ.

Trợ lý Chu Minh lái xe đưa Tây Mễ về nhà, nhìn thấy miệng của cô sưng lên thì trêu chọc nói: "Thế nào? Kỹ thuật của ông chủ của chúng tôi không tệ chứ? Ốt là do tự anh ấy hái, phơi khô, xử lý, người bình thường không có cơ hội ăn được nồi lẩu của anh đâu, chỉ có cô học trò nhỏ là cô mới có lộc ăn như thế thôi."

Tây Mễ nhìn chăm chăm vào ốt của Chu Minh, muốn nói gì đó lại nuốt trở về trong bụng.

Về đến nhà đã mười một giờ, chỉ bật một chiếc đèn trên tường ở cửa trước, cô cởi giày xuống, ngay cả dép cũng lười đi tìm, cứ thế để chân không, mượn ánh sáng mờ tối đi vào trong.

Bước lên bậc thang lên lầu hai, mém chút nữa là trượt chân, cũng may cô nhanh tay vịn vào lan can cầu thang đứng vững người lại, nhưng dường như dưới chân đá phải thứ gì đó, ngay sau đó nghe một tiếng "Bộp", thứ gì đó bể nát.

Đèn lớn ở phòng khách trong nháy mắt sáng lên, Tây Mễ theo bản năng dùng tay che mắt để tránh chói mắt.

Ứng Khúc Hòa đứng ở cửa trước dưới lầu cởi tây trang xuống, treo lên giá áo, cởi một nút áo sơ mi ra, giương mắt nhìn cô: "Về rồi sao không bật đèn lên?"

Tây Mễ liếc nhìn chỗ góc rẽ của cầu thang thấy bình hoa trúc đá Thanh Hoa có hoa văn in hình cây chuối tây, rớt xuống đất, bể tan tành.

Bình hoa triều Đạo Quang* trên trăm vạn, nó, bẽ, bẽ...

(*Đạo Quang: niên hiệu vua Tuyên Tông nhà Thanh, 1821-1850)

Trong nháy mắt tất cả phần kích đều bị rút sạch, thân dưới nặng nề tựa như đổ chì, càng dùng sức đè nén lòng bàn chân, sắc mặt càng trắng bệch, cô cuộn ngón chân, đau đớn lập tức nhảy vọt lên, như có thứ gì đó ghim vào da thịt, đau như kim châm muối xát.

Đau chân không bằng đau lòng.

Cảm giác áy náy khủng lồ thổi quét toàn thân, cả người Tây Mễ dường như bị máy hút bụi hút hết.

Đỉnh đầu dường như có trăm vạn khoản tiền lớn đổ ập xuống.

Đều là tiền, đều là tiền...

Ứng Khúc Hòa nhìn thấy Tây Mễ đứng ngơ ngác ở lầu hai, có một loại dự cảm không tốt, nhanh chóng lên lầu, gần đến nơi nhìn thấy sàn nhà bị nhuộm đỏ, Tây Mễ bất động đứng nguyên tại chỗ, bình hoa vỡ vụn lấy một tư thế điêu tàn nằm ở nơi đó, lụn bại không chịu nổi.

Tây Mễ sợ hãi nhìn anh, mí mắt và môi run run, răng trên dưới đập vào nhau: "Thật... Thật xin lỗi, tôi... tôi..."

Áy náy và khẩn trương quá mức khiến cả người cô cũng run rẩy. Ứng Khúc Hòa cho là cô quá đau, nắm lấy eo cô nhẹ nhàng ôm cô xuống lầu, đặt trên ghế sofa, xoay người gọi điện thoại cầm hộp y tế tới, trước khi bác sĩ chạy tới nên khử trùng trước cho cô đã.

Nhìn thủy tinh ghim vào lòng bàn chân của cô, Ứng Khúc Hòa không dám manh động, ngược mắt hỏi cô: "Sao lên lầu không mở đèn, còn không mang cả dép?"

Cô nói úp úp mở mở hồi lâu, không nói ra nguyên do. Ứng Khúc Hòa dùng bông lau vết thương cho cô, động tác dịu dàng, không dám dùng sức: "Tôi đánh giá quá cao năng lực chịu đựng của cô rồi, tối nay rất hối hận gặp mặt cô, đáng lẽ phải nên để sau cuộc tranh tài kết thúc mới nói cho cô biết. Việc đã đến nước này cô chỉ có thể tiếp nhận, điều chỉnh tốt tâm trạng, mấy ngày nữa thi đấu rồi, phát huy cho tốt vào, lấy sức lực mạnh mẽ của cô đánh tôi tối nay ra, đi đối phó với Tam đại của nhóm truyền thống."

Ăn xong nôi lâu, cơn tức của cô cũng tiêu tan mất, chẳng qua sau khi trở về có chút buồn buồn không vui thôi. Vì làm vỡ bình hoa là tâm tình dao động cả buổi tối khó khăn lắm mới bình phục lại bắt đầu lắc lư.

Tối nay, giống như xe cáp treo trên vách núi vách đá, kích thích phập phồng.

"Thật ra không sao cả." Dường như Ứng Khúc Hòa nhìn ra sự lo lắng của cô, an ủi nói: "Một bình hoa thôi, không đáng mấy đồng tiền, Chu Minh bỏ ra mấy trăm đồng đào được ở chợ đồ cổ, nếu áy náy, tôi có thể ghi vào sổ nợ."

"QAQ..."

Rượu cồn thấm vào vết thương, vết thương như bị xé rách, da thịt như vị tằm bông khuấy tung. Tây Mễ đau đến độ đôi môi tím bầm, Ứng Khúc Hòa lập tức dừng tay, dịu dàng hỏi cô: "Đau lắm hả?"

Cô xít xoa, hé miệng lắc đầu nói: "Ba ba tôn đạo, anh có thể đừng gạt người ta nữa được không? Bình hoa triều Đạo Quang rất hiếm gặp, cho dù hàng nhái cao cấp, cũng không thể dễ dàng như vậy. Trong hốc mắt Tây Mễ ngấn đầy nước.

Cô thở ra một hơi, chưa kịp nói thì bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt. Cô nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình —— "Ông chủ Quang Nỗ Xác", nhận điện thoại, a lô một tiếng.

Đầu bên kia điện thoại không có người nói chuyện, chỉ nghe tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông, hồi lâu, đầu bên kia truyền đến một giọng nam trầm ồm: "Tây Mễ, từ bỏ cuộc thi, nhanh chóng rời khỏi Cẩm Dương."

Tây Mễ sững sờ trong chốc lát, nhận ra giọng nói của người bên kia điện thoại.

"Đại... Đại sư huynh?"

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Edit: Tiểu Lãng

Beta: Nana Trang

Đại sư huynh Trâu Thành Phong, trù danh (tên trong bếp) Lâm Nam, không chỉ nổi tiếng trong trấn cổ, anh ta còn từng tham gia không ít các trận đấu quốc tế lớn nhỏ. Anh ta là trò giỏi của ông Tây, là đối tượng sùng bái của Tây Mễ lúc trước, và là người đáng ghét nhất hiện tại.

Ngón tay nắm di động của Tây Mễ cứng đờ, thân máy hơi nóng thế mà cô lại cảm thấy như rét băng. Phản ứng lại với câu nói của Trâu Thành Phong, cô hơi không cam hỏi lại: “Tại sao phải từ bỏ?”

“Đừng nhúc nhích.” Đầu bên kia, Trâu Thành Phong thét lên một tiếng.

Trong ống nghe vang lên tiếng kêu của ông chủ đầu trọ: “Anh hai à, đến tìm Tây Mễ thì phải nói sớm chứ, con mẹ nó tôi còn tưởng anh là xã hội đen đến cướp bóc đấy.”

Hình như giữa hai người đã xảy ra chuyện gì đó, có lẽ ông chủ đầu trọ bị... đánh? Tây Mễ nhìn Ứng Khúc Hòa đang ngồi yên lặng bên cạnh mình, nhìn chăm chăm vào cô nghe điện thoại, cô nghiêng người sang bên, dứt khoát nói: “Trâu Thành Phong, anh nói cho ông biết, Tây Mễ em sẽ chứng minh cho ông ấy thấy, đầu bếp nữ cũng có thể tạo nên giang sơn cho

riêng mình, em không cần phụ thuộc vào chút danh tiếng này của nhà họ Tây, em cũng không cần...”

Cô còn chưa nói hết, điện thoại kề bên tai đã bị Ứng Khúc Hòa cướp đi. Tây Mễ vội thò tay qua lấy, nhưng lại bị tay của Ứng Khúc Hòa đè chặt đỉnh đầu, ý bảo cô yên tĩnh.

Anh nói với Trâu Thành Phong trong điện thoại: “Tôi là Ứng Khúc Hòa, hiện tại Tây Mễ là học trò của tôi, muốn đòi người, đến tìm tôi.”

Trâu Thành Phong: “Xem ra tối đó quả thật là em ấy. Cậu Ứng, phiền cậu trả điện thoại lại cho em ấy, tôi có chuyện quan trọng cần bàn với em ấy.”

Ứng Khúc Hòa mở loa ngoài ra.

Tây Mễ ghé sát vào điện thoại, hỏi anh ta: “Anh còn gì thì nói đi, anh hơn em những hai mươi tuổi, không đời nào em gả cho anh đâu!”

“Mới 19 tuổi thôi, đừng hờ tỵ là bỏ bốn thêm năm chuyện tuổi tác.” Trâu Thành Phong hơi bất đắc dĩ, nói với cô: “Thầy đã đến Cẩm Dương rồi, hơn nữa đã đồng ý làm giám khảo trận tới của “Mỹ vị Trung Hoa”. Có ông ấy, trận này em không thắng được đâu. Tây Mễ, Đại sư huynh là muốn tốt cho em, anh không muốn tuổi trẻ của em phải hao phí trên người anh, em còn trẻ, thế giới bên ngoài rất rộng lớn.”

Người bên kia điện thoại dừng một chút, nói: “Anh để lại một tấm thẻ ở chỗ ông chủ đầu trọ, mai em nhớ tới lấy, trong đó có ít tiền, đủ để em tiêu một thời gian, mật mã là sinh nhật của em.”

“Vờ vịt, nếu anh thật sự muốn tốt cho tôi, lúc đó sẽ không đồng ý. Định làm trâu già gặm cỏ non à, nghĩ thôi cũng khiến tôi thấy buồn nôn rồi, không ngờ anh lại là loại người đó.”

Trâu Thành Phong bất đắc dĩ, biết rõ dù có nói cho Tây Mễ biết hôn kết hôn là anh cố ý để cô đi, cô cũng sẽ không tin.

Đang định khuyên thêm hai câu, bên kia đã cúp máy, trong ống nghe vang lên tiếng tí tít. Trâu Thành Phong trả điện thoại lại cho ông chủ đầu trọc, hỏi ông: “Biết Tây Mễ ở đâu không?”

Ông chủ đầu trọc liếc anh một cái: “Sao tôi có thể biết chỗ ở của một cô gái được? Tôi cũng không phải là loại ông chủ ngủ cùng với nhân viên.”

...

Đầu Tây Mễ hơi loạn, đã thi đến trận này rồi, bỏ thi thì đáng tiếc quá.

Cô tựa cằm lên gối ôm, ngược mắt chờ mong nhìn Ứng Khúc Hòa, tìm một ý kiến. Ứng Khúc Hòa đọc hiểu ánh mắt cô, nhưng cũng không đáp lại, xoay người rót một ly nước chanh cho cô, đưa qua, “Chuyện này không ai có thể đề xuất gì được cho cô, cô phải tự quyết định, từ bỏ hay đi tiếp, là do chính cô lựa chọn.”

Tây Mễ nhận lấy ly nước, cúi đầu xuống, như bị rút cạn tất cả dũng khí.

Anh nói tiếp: “Tây Mễ, cô rất có sức bật, trong xương cốt có sự quật cường không chịu thua trước khó khăn, cho dù cuối cùng cô lựa chọn kết quả gì, hãy nhớ kỹ, đừng gánh chịu một mình, cô có thể chia sẻ với tôi.”

Mí mắt Tây Mễ hơi run run, cằm tựa xuống gối ôm mềm mại, bắt đầu chìm đắm vào mơ suy nghĩ hỗn độn. Vừa sợ ông Tây, lại vừa muốn tiếp tục dự thi. Nếu ông Tây thật sự tham dự, tỉ lệ thắng của cô sẽ rất nhỏ, trận chiến này, thật sự có giá trị ư?

Đấu đến giờ, cô đã tiến vào cảnh khó cả đôi đường, trước mặt là vực sâu vạn trượng, sau lưng là sói đói đũa sắt, dù lùi một bước hay tiến một

bước, hậu quả đều không thể tưởng tượng được.

“Nếu cô thật sự muốn rời khỏi Cẩm Dương, nói cho tôi biết, tôi sắp xếp cho cô.” Một hồi tiếng chuông cửa cắt lời bọn họ, Ứng Khúc Hòa đứng dậy đi mở cửa, đi vào là bác sĩ.

Bác sĩ xử lý vết thương cho Tây Mễ lần nữa, băng bó lại, lúc thu dọn hộp thuốc thì dặn các thứ phải kiêng với Ứng Khúc Hòa, thuận miệng nhắc thêm một câu: “Vết thương chưa đóng vảy, đừng để chân xuống đất, có thể ôm được thì ôm.”

Có thể ôm được thì ôm...

Vừa rời Ứng Khúc Hòa ôm cô xuống, bác sĩ nói vậy nghĩa là... còn phải làm phiền Ứng Khúc Hòa ôm cô ư?

Tây Mễ mệt mỏi, tạm thời gác lại chuyện phiền lòng, nghỉ ngơi cho thật tốt trước đã. Cô đứng dậy, vòng qua sofa, nhảy lò cò đến trước cầu thang, tay vừa đặt lên lan can, Ứng Khúc Hòa đã tiến tới: “Tôi ôm cô lên.”

Cô kiên quyết từ chối: “Không cần, tôi có thể đi một chân lên.”

Ứng Khúc Hòa vòng tay qua eo cô, cô như bị điện giật, cảm giác tê dại bỗng vọt lên da đầu. Anh ôm lấy cô, “Nếu như vết thương chuyển xấu, đến hôm thi đấu cô định ngồi nẫu à?”

Mặt Tây Mễ như bị trét một lớp hạt tiêu, nóng như lửa đốt, trái tim vừa rơi xuống lại bay lên, như có một sợi lông vũ mềm mại nhẹ quét vào lòng, cảm giác ngứa ngứa đánh tan phòng ngự của trái tim.

Tối nay hẳn là khoảng khắc dao động cảm xúc mãnh liệt nhất trong phần đời cô đã đi qua.

Đến góc rẽ cầu thang tầng hai, Tây Mễ thấy bình hoa vỡ nát, áy náy không lồ khiến cô càng cúi đầu thấp hơn, không dám nhìn thẳng vào Ứng Khúc Hòa. Dường như nhận ra sự áy náy của cô, Ứng Khúc Hòa gần như cắn tai cô mà nói: “Có đắt hơn nữa cũng chỉ là một bình hoa mà thôi, giá trị tồn tại của nó trừ để làm vui lòng người chủ, thì cũng chẳng còn gì nữa. Cái bình hoa này bày ở đây thì sớm muộn gì cũng sẽ vỡ thôi, nên đừng quá tự trách làm gì.”

Tiền, đều là tiền cả đấy.

Tây Mễ hít sâu một hơi, nghe Ứng Khúc Hòa nói, cô thấy may mà anh không phải người mê đồ cổ. Nếu không, nhất định sẽ không chỉ đuổi cô ra ngoài, mà số tiền bồi thường giá trên trời cũng đủ để cô sút đầu mẻ trán.

Chắc là bị bình hoa kích thích, nên lúc Ứng Khúc Hòa đập cửa ra, rốt cuộc cô cũng quyết định: “Tôi sẽ thi tiếp, tôi không tin ông cụ Tây có thể một tay che trời cả ban tổ chức, các anh mới là người đầu tư cho chương trình này, một ông lão như ông ấy có thể làm được gì chứ? Ba ba tôn đạo, chúng ta thân như vậy, nếu có người cố ý ngáng chân tôi, anh sẽ hé tỳ cửa sau cho tôi chứ?”

“Yên tâm, sự tồn tại của tôi chính là giữ vững sự công bằng của cuộc thi.” Anh đặt Tây Mễ xuống giường, giúp cô bật chiếc đèn hoa hồng để ở đầu giường lên.

Tây Mễ hít một hơi thật sâu, tựa vào gối, nắm chặt tay thành đấm: “Dù con đường phía trước có gian nan cỡ nào, Tây Tây Tây Mễ tôi cũng sẽ toàn lực đối phó! Dù không đạt quán quân đi chăng nữa, cũng phải điểm lên một dấu chấm tròn hoàn mỹ cho chính mình. Tôi tự tin, rằng mình có thể trở thành một nữ đầu bếp trưởng xuất sắc, lương một năm đạt tới lý tưởng tiêu chuẩn, có thể mau chóng trả hết nợ cho anh, mua tất cả những gì mình muốn mua!”

Khóe môi Ứng Khúc Hòa cong lên, trong mắt sâu thăm thăm nở rộ ý cười ấm áp: “Rất tốt, đây mới là Tây Mễ có thể mắng Mỹ Thực Đạo tới mức không tài nào đánh trả được, cứ giữ nguyên cái cứng cỏi ấy của cô đến trận đấu đi.”

...

Tây Mễ đăng một câu “Lo quá” lên blog.

Dù ngoài miệng nói không sợ, nhưng nỗi e ngại đối với ông cụ Tây vẫn không giảm là bao.

Quý Đông Lâm luôn là người đầu tiên nhảy ra bình luận cho cô: “Nữ thần, đừng lo quá, hãy cố lên! Tôi nhất định sẽ tới cổ vũ!”

Tiếp đó là Nam Tinh: “Tôi sẽ đến xem trận đấu của cô, chờ cô thăng cấp.”

Nick ảo “Ba ba tôn đạo” của Ứng Khúc Hòa cũng tới bình luận: “Có thể lo, nhưng không thể sợ.”

Gặp được Ứng Khúc Hòa, có lẽ là tất cả vận may đời này của Tây Mễ. Tuy lừa cô, nhưng anh quả thật đã giúp cô rất nhiều. Có lẽ theo như nhu cầu, anh cần học trò để truyền thừa, cô cần nơi ở và chỗ dựa, quan hệ như thế lại có phần giống thầy trò thời xưa.

Còn nói có tình cảm gì khác không, thì Tây Mễ thật sự không dám yêu cầu xa vời.

Tây Mễ ngồi xếp bằng tựa vào đầu giường, ngón tay cọ nhẹ vào lớp băng vải ở bàn chân, nhớ lại từng cử chỉ động tác của Ứng Khúc Hòa lúc xử lý vết thương cho cô. Làm cô nhớ tới lúc ở trấn cổ, Ứng Khúc Hòa ôm cô vào bệnh viện, dùng gang tay đo cỡ chân của cô, khi ngón tay anh chạm

vào da thịt ở bàn chân cô lần đầu tiên, đầu ngón tay lạnh như băng nhưng lại mang đến cảm giác nhiều lòng cô chưa từng có bao giờ.

Cô lấy tay đặt lên ngực, thử phác họa gương mặt Ứng Khúc Hòa trong không khí, đôi mắt sâu thẳm của anh bỗng nhuộm đẫm nét cười, khóe môi vẽ lên một đường cong, dường như có một tia nắng mặt trời từ đêm khuya ngoài cửa sổ chảy vào. Tay cô nắm chặt vạt áo trước ngực, trong lòng vừa mềm mại vừa ngọt ngào, như bơ sắp bị ánh thái dương đun chảy, nát nhuyễn.

Tây Mễ hít sâu một hơi, ôm gối lăn qua lộn lại, thấy cả người khô nóng, khó lòng mà bình tĩnh, cô dứt khoát nằm xuống sàn nhà, cảm giác lạnh buốt cuối cùng cũng làm cô bình tĩnh lại được, nhìn chăm chăm lên trần nhà thật lâu, mới nhắm mắt lại...

Cô... đã sa chân vào quá sâu rồi.

Cô xong đời rồi.

....

Hôm tiến hành trận đấu 10 chọn 3 của “Mỹ vị Trung Hoa”, Tây Mễ phát hiện mình là đầu bếp nữ duy nhất lọt vào top 10.

Trong giới đầu bếp người Hoa, vốn ít nữ bếp trưởng cầm muôi, rất nhiều người trong giới đều trọng nam khinh nữ giống như ông cụ Tây. Trước trận đấu, Tây Mễ lướt blog, thấy bình luận của các antifan, lại tự dưng tăng vọt sĩ khí.

Ba đại đầu bếp truyền thống đều được các học trò của mình vây quanh, đấm chân, bóp lưng, dâng trà lên tận miệng. Đây chính là sức hút của đầu bếp, Tây Mễ ực một hớp nước, bắt đầu tưởng đến chỉ tiêu thu học trò sau này của mình, cô sẽ không trọng nam khinh nữ, có thiên phú là

được, một đĩa để bóp chân, một đĩa cho đấm lưng, còn một đĩa thì bưng trà đĩa nước.

Ý nghĩ rất tốt đẹp. Tây Mễ nuốt nước xuống, cười ngây ngô thành tiếng, khiến Lý Thành chú ý: “Cô nhóc, nếu cháu dừng bước ở trận đấu này, có hứng thú làm học trò của tôi không? Đi cùng tôi đến thành phố Dương, mấy năm nữa tôi phải về hưu rồi, định để lại một học trò nhận vị trí bếp trưởng của tôi.”

Tây Mễ sừng sốt, lắc đầu từ chối: “Cháu có thầy rồi.”

Một trong ba đại đầu bếp – Trần Minh trêu: “Lão Lý, ông đề cao mình quá đó, nếu cô nhóc này thắng ông, chẳng lẽ ông phải gọi cô bé là thầy à?”

Lý Thành sắc: “Lão Trần, ông đây là chưa so tài đã nhận thua cô bé rồi?”

Tây Mễ xoay người uống nước tiếp.

Ban tổ chức thông báo vào bàn, mời tuyển thủ lần lượt đi lên sân khấu theo số thứ tự báo danh. Lúc lên sân khấu, Tây Mễ nắm chặt tay, cả người căng ra, đến vị trí đã chỉ định của mình, quét mắt nhìn chỗ ban giám khảo, không thấy ông cụ Tây mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tây Mễ vừa thở dài xong, MC đưa micro qua: “Trong trận trước, Tây Mễ đã thắng hiểm Nam Tinh. Mọi người có thể trông thấy trong trận đấu top 10 này, chỉ còn lại duy nhất một cô gái là Tây Mễ. Tây Mễ, cô có hội hộp không?”

“Không.” Ánh mắt Tây Mễ kiên định nhìn màn ảnh, “Tôi sẽ cố gắng!”

MC: “Xem ra thật sự là bậc phụ nữ không thua đấng mày râu, là cô gái duy nhất trong top 10, cô có thể nói lý do vì sao mình lại tham gia chương trình không? Và mục tiêu cố gắng trong tương lai của cô là gì?”

Tây Mễ cầm chặt micro, cúi đầu trầm tư một lát. Và rồi lúc ngẩng đầu, đáy mắt cô dường như phủ kín một tầng ánh sao rạn rỡ: “Chứng minh tình yêu cháy bỏng của tôi với văn hóa nấu nướng của Trung Quốc, chứng minh thực lực của tôi, chứng minh đầu bếp nữ tuyệt đối không thua đầu bếp nam.”

Ổng kính trực tiếp quay cận mặt Tây Mễ, trong đôi mắt kiên định ấy như ẩn chứa một nguồn năng lượng cực lớn, có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Trên đài trực tiếp cũng vẫn rào rạt những bình luận như mưa bom bão đạn dành cho Tây Mễ:

“Tây Tây Tây Mễ cố lên! Ai nói nữ không bằng nam chứ?”

“Mục Quế Anh* trong giới đầu bếp!”

(* Mục Quế Anh (穆桂英), một số bản dịch dịch nhầm thành Mộc Quế Anh là một nhân vật hư cấu trong các giai thoại về Dương gia tướng. Theo đó, bà được mô tả là một nữ tướng dũng cảm, kiên quyết và trung thành, được xem là hình tượng của một người phụ nữ kiên định trong văn hóa Trung Hoa.)

“Ánh mắt thật kiên định!”

“Một con chó đi cửa sau mà khẩu hiệu lại vang dội gồm, buồn nôn.”

“Cô gái duy nhất? Ha ha ha, chẳng lẽ không phải là kẻ duy nhất được nhờ vào ngủ cùng người đầu tư để lên à?”

“Người đầu tư? Này! Người bên trên nói chuyện cẩn thận vào nhá! Người đầu tư cho chương trình này là Ứng Sinh Nam, người ta đã có vợ rồi! Cả hai còn rất ân ái nữa đó!”

“Ha ha ha, ai chẳng biết vợ anh ta là một kẻ ngu, cô ta hiểu chồng ngoại tình có nghĩa là gì sao?”

“... Bà mẹ nó tôi không khống chế nổi sức hồng hoang của mình nữa! Xem một chương trình mỹ thực thôi, chửi cái rắm gì! Điềm Giản là nữ thần của tôi, mấy người chửi Tây Mễ không sao, nhưng đừng có nói gì đến nữ thần của tôi, cẩn thận tôi đập nát máy tính đấy!”

“...”

Trận đấu bắt đầu, MC công bố quy tắc:

Trận đấu top 10 này sẽ chọn ra ba người, nguyên liệu có hạn, được người kế thừa tài nấu nướng của Tây thị, di sản văn hóa phi vật thể - Tây Văn Đạo cung cấp ngẫu nhiên ngay tại hiện trường. Thí sinh cần hoàn thành món ăn trong vòng 60 phút. Ba thí sinh xếp thứ hạng đầu tiên, sẽ tiến vào trận đấu tranh đoạt ngôi vị vua bếp cuối tuần.

Trên màn ảnh lớn xuất hiện tổng danh sách các nguyên liệu, sau khi xem hết, các thí sinh phát hiện những nguyên liệu này không thể phân phối đều đặn được. Ví dụ như muối chỉ có sáu phần, đường chỉ có bốn phần, nguyên liệu chính thì có tốt có xấu, muốn phân phối đều đặn thì hoàn toàn không thể nào.

Trong tiếng vỗ tay dưới khán đài, Tây Văn Đạo xuất hiện ở thang máy sân khấu. Ông mặc Đường trang thêu rồng màu đen, hoa văn rồng bay bằng tơ vàng trên ống tay áo cực khí phách, trông vô cùng sống động, nện quai trượng đứng trên sân khấu.

Tây Văn Đạo chòm râu hoa râm, mắt như chim ưng, đi ra giữa sân khấu. MC đưa micro qua, trêu nói: “Ông cụ xuất hiện thật khí phách, vô cùng có phong thái đế vương. Vậy trước khi phân phát nguyên liệu, ông có lời gì muốn nhắn nhủ cho các thí sinh không ạ?”

Con người đen như mực của Tây Văn Đạo vô cùng sắc bén, đảo qua Tây Mễ, lại ung dung thu về, nói: “Không có.”

MC: “Vậy, tiếp theo xin mời ông phân phát nguyên liệu nấu ăn cho các thí sinh.”

Ứng Khúc Hòa không hề biết chuyện chương trình mời Tây Văn Đạo tới đây làm khách quý, quy tắc của trận đấu này cũng vượt khỏi dự đoán của anh. Rất nhanh, nguyên liệu nấu ăn đã được phân phát xong, nguyên liệu trong tay mỗi đầu bếp đều không hề hoàn mỹ.

Ví dụ như, có muối, nhưng phần lớn nguyên liệu chính lại dùng để làm đồ ngọt.

Lại ví dụ như, có đường, nhưng nguyên liệu chính lại cần rất nhiều muối.

Nguyên liệu Tây Mễ được phân cho phần lớn là sữa và hải sản tươi sống chưa được xử lý tốt. Nguyên liệu chính của cô rất phong phú, thoát nhìn có vẻ rất chiếm ưu thế, nhưng cô lại gặp phải một vấn đề cực lớn, không có đường, cũng chẳng có muối.

Nguyên liệu nấu ăn của các thí sinh vừa được công bố, ngay cả chỗ ban giám khảo cũng hơi sôi trào lên.

Giám khảo Dương Tông nói: “Tuy tôi rất coi trọng Tây Mễ, nhưng lần này có thể cô bé khó lòng mà tiến vào trận đấu tranh ngôi vị vua bếp. Dầu sau linh hồn của món ăn cũng là muối, không có muối, cô bé rất khó tiếp tục đấu.”

Lâm Hoa đồng ý: “Trận đấu này mới là trận chân chính đáng xem.”

Tống Bảo Quốc chưa có ý kiến, nghiêng đầu hỏi Ứng Khúc Hòa: “Cậu Ứng thấy thế nào?”

“Xem trình độ của cô ấy thôi.”

Con cáo già Tây Văn Đạo này, thoạt nhìn có vẻ là phân nguyên liệu tốt cho Tây Mễ, nhưng lại cướp đi hai thứ quan trọng nhất của cô.

Antifan của Tây Mễ trên mạng vốn đã không ít, kẻ cầm đầu thao túng sau màn nhất định sẽ tóm lấy điểm này, triển khai tấn công cô.

Dựa vào đâu mà cô có thể lấy được nguyên liệu nấu ăn tốt nhất? Dựa vào đâu Lý Thành nổi tiếng nhất lại chỉ có thể được chút thịt và rau dưa? Những lời như thế, e sẽ giương buồm tái khởi.

Quy tắc của trận đấu này đúng là rất có điểm đột phá, nhưng đối với tất cả đầu bếp tại hiện trường, chính là một trận tranh tài nửa thực lực, nửa vận may

EM LÀ CÔNG THỨC MỠ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Edit: Tiểu Lăng

Editor: Nana Trang

Trận đấu vừa mới bắt đầu, Tây Mễ đã khó cả đôi đường, không có muối và đường, chẳng khác nào mất đi hai hương vị.

Những tuyển thủ còn lại đã bắt đầu giành giật từng giây để nấu nướng, chỉ có mình Tây Mễ đứng sững trước bàn bếp giản dị, đầu óc trống rỗng, không làm được gì.

MC đưa micro tới bên miệng cô, “Cô đã bốc được nguyên liệu tốt nhất, nhưng không có đường và muối, vậy cô định làm món nào?”

Tây Mễ nhìn ống kính, lắc đầu: “Không làm được gì cả.” Không có hai gia vị quan trọng nhất, dù làm gì cũng chẳng thể vào miệng.

Cô nói rất thẳng thắn, nhất thời MC không biết nên nói tiếp như thế nào, nghiêng đầu nói với ống kính: “Chúng ta có thể thấy đầu bếp Lý đang giành giật từng giây, thoạt nhìn Tây Tây Tây Mễ của chúng ta nắm chắc thắng lợi trong tay, cô ấy không tranh giành nhất thời, mà đang suy nghĩ nên làm món gì.”

Đầu ngón tay của Tây Mễ phát run, cả người đổ mồ hôi lạnh, có cảm giác căng thẳng như thể vào trường thi lại không mang bút nháp.

Ổng kính thu hết lại biểu cảm khẩn trương của cô.

Chỗ ban giám khảo cũng đang nghị luận.

Quý Đông Lâm phát hiện ra chỗ khác lạ, dừng vẩy cờ nhỏ trong tay lại: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Trạng thái của nữ thần không đúng lắm.”

Lão Tần nhú mày nói: “Không có muối, rất khó nấu.”

Nam Tinh cảm khái: “Cô ấy đắc tội với ông lão à? Vậ xui dữ, muối là sinh mệnh của đầu bếp, không có gia vị này, còn nấu gì nữa?”

“Chẳng lẽ đầu bếp chân chính không phải... bất kỳ nguyên liệu gì cũng có thể biến mực nát thành thần kỳ sao?” Quý Đông Lâm nghiêng người hỏi Nam Tinh.

“Cậu cho mình đang xem phim thần thoại à? Biến mực nát thành thần kỳ, thế thì cũng phải có muối.” Nam Tinh không nhịn được cốc lên đầu Quý Đông Lâm một cái: “Lần này nữ thần nhà cậu e là khó qua rồi, phần thắng quá nhỏ, đại quân antifan trên mạng chắc cũng giống cậu thôi, cho rằng đầu bếp có được nguyên liệu tốt là có thể biến mực nát thành thần kỳ, nếu lần này cô ấy không thắng, tất sẽ thất bại thảm hại.”

“... Nghiêm trọng vậy? Máy người chúng ta cộng với nhiều fan như thế còn không đấu được một đám antifan nho nhỏ?” Quý Đông Lâm dứt khoát không liếc lên sân khấu nữa, nhìn chăm chăm vào mặt Nam Tinh, nghe cô phân tích.

Nam Tinh nói: “Không thể bảo đảm, quân anti đợt này có chút địa vị. Hoặc là do ban tổ chức vì lảng xê nên điều khiển sau lưng. Hoặc là Tây Mễ đắc tội với ai đó, để người đó không tiếc phí sức bôi xấu, nhưng xem quy mô tấn công của antifan lần này, thì hẳn là cách lảng xê của bên giải trí, ban tổ chức kiếm chuyện đây.”

“Fuck, đằm nước giải trí sâu thế? Cuốn cả nữ thần của tôi vào chỉ để lãng xê?” Quý Đông Lâm phần uất nói: “Cái chương trình nát này, sớm muộn gì cũng xong đời thôi.”

...

Đã qua mười phút, Tây Mễ vẫn không có động tác gì.

Hương gió của đài trực tiếp thay đổi, trở nên thất vọng với biểu hiện của cô. Đúng như Nam Tinh đoán, suy nghĩ của dân mạng chẳng khác mấy so với Quý Đông Lâm.

Tây Văn Đạo ngồi trên ghế khách quý của chương trình, hai tay đặt lên cây gậy, ngồi thẳng lưng, rất có phong thái của một chủ nhân. Ứng Khúc Hòa và ông liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt anh không có chút hòa nhã nào, ngạo như sắt, gập lửa không cong.

Ánh mắt anh lại dời lên trên người Tây Mễ, có thể thấy cô vô cùng căng thẳng, đến nỗi không biết nên nấu món gì. Ánh mắt hai người chạm vào nhau, anh không chút e dè, không vì ống kính mà dời mắt đi.

Tây Mễ nhìn thấy sự cố vũ trong ánh mắt Ứng Khúc Hòa. Cô đã hứa sẽ dốc hết sức, nhưng giờ lại không biết làm món gì, làm đầu bếp, cô rất khó để mình làm ra một món nhất định không ngon.

Bên tai cô dường như đang quanh quẩn giọng của anh:

“Có thể lo, nhưng không thể sợ.”

Dưới ánh đèn màu vàng của sân khấu, bóng của Ứng Khúc Hòa trở nên dịu dàng đến lạ. Cô gần như có thể cảm nhận được, anh đang dùng tay vỗ vỗ đầu cô, ghé sát vào tai cô nói: Cố lên.

Lỗi tai lập tức đỏ lên.

Cô căn môi, cúi đầu xuống, trông thấy một đĩa sữa, ầm một tiếng, trí nhớ trong đầu như sóng dậy đánh vào bờ

... “Sữa không được xử lý, làm ra cũng chỉ là một nồi phân chó mà thôi, cô Tây Mễ, cô mang cho tôi là định để tôi chiết muối đấy à? Biểu hiện của cô hôm nay khiến tôi rất không hài lòng, ngẩng đầu lên.”

Tiếng trách móc nặng nề của Ứng Khúc Hòa lượn quanh trong đầu cô. Cô nhắm mắt lại, bỗng mở to ra, bưng sữa lên, định chiết muối.

Cô cho sữa đã ngâm nước muối vào nồi, đun sôi. Sau khi nước bốc hơi, để lại trong nồi chính là muối thô nguyên thủy nhất.

Ánh mắt Tây Mễ cảm kích nhìn Ứng Khúc Hòa, anh thật sự là một người thầy xứng chức, những chi tiết vụn vặt này hoàn toàn có thể nói lên được điều này.

Nước trong nồi từ từ bốc hơi, cô bắt đầu thái thịt.

MC thấy cuối cùng Tây Mễ cũng hành động, không rõ cô nấu một nồi nước để làm gì: “Xem ra Tây Mễ không đi theo cách bình thường, tôi hoàn toàn không hiểu cô ấy đang làm gì, hãy để những giám khảo chuyên nghiệp của chúng ta đoán xem Tây Mễ định làm gì nhé.”

Ứng Khúc Hòa cướp micro trước tiên: “Có lẽ rất nhiều bạn trên mạng và những khán giả ở trường quay đều đang nghĩ, lần này Tây Mễ bốc được nguyên liệu tốt nhất, chiếm ưu thế lớn nhất. Nói thật, tôi tin các tuyển thủ trên đài thi đấu hôm nay, đều cảm thấy may mắn rằng mình không phải là Tây Mễ. Đúng, trong trận đấu hôm nay, Tây Mễ mới là người xui xẻo nhất. Cô ấy đã lấy được nguyên liệu tốt nhất, nhưng lại mất đi hai gia vị quan trọng nhất đối với đầu bếp, muối và đường. Dân lấy ăn làm trời, bếp dùng muối làm đất, không có mảnh đất này, đầu bếp có mạnh hơn cũng không vững nổi gót chân. Một đầu bếp tốt, có thể biến một củ cải trắng đơn giản trở nên thần kỳ, nhưng phải có cái móng là gia vị trụ cột nhất – muối. Như

xây nhà vậy, dù có gạch tốt, gỗ đẹp, nhưng không có móng thì tất cả chẳng là gì cả.”

Quần chúng giật mình.

Hướng bình luận trên đài trực tiếp cũng quay trở lại bình thường:

“Oa, Ứng Khúc Hòa bình luận rất công bằng, đau lòng cho nữ thần.”

“Xem ra lần này nữ thần rất khó vào sâu trong vòng trong.”

“Nữ thần đã cam chịu, bắt đầu đun nước sôi cho mọi người uống sao?”

“...”

MC hỏi: “Vậy xin thầy Ứng đoán xem, Tây Mễ của chúng ta đang định làm gì?”

Ứng Khúc Hòa: “Rất rõ ràng, trong sứa có nhiều lượng nước muối, sau khi nước bốc hơi, đáy nồi sẽ đọng lại muối thô nguyên thủy nhất.”

MC: “Thật sự có thể chiết được muối ra sao? Trận đấu đã tới hồi gay cấn, tin rằng rất nhiều khán giả đều đang chờ mong Tây Mễ thành công như tôi.”

Người bưng món lên đầu tiên là đầu bếp Lý Thành, nguyên liệu ông bốc được gồm rau là chính, muối đường đều có, gia vị cũng đầy đủ hết, làm ra bốn món: Cà hoa cúc, bí đao chanh viên, rau hồ sen xào, nấm hương rau cải.

Đặc sắc của ẩm thực Dương Thành, phát huy rất tốt ưu thế của đầu bếp Lý.

(* Dương Thành: một huyện thuộc địa cấp thị Tấn Thành, Tấn Thành, tỉnh Sơn Tây. Ẩm thực Sơn Tây được biết đến nhiều nhất với đặc điểm sử dụng rộng rãi các loại giấm địa phương và với các món canh, mì)

Ông chú JN và Trần Minh cũng lần lượt bưng món lên, một người làm đồ ngọt, một người làm bánh. Giám khảo sẽ nếm đồ ăn của đầu bếp theo thứ tự hoàn thành, ghi nhớ ưu khuyết điểm, và thống nhất bỏ phiếu để công bố xếp hạng. Lúc này, trong tay khách quý Tây Văn Đạo đang cầm một phiếu “Loại”, trước khi bốn vị giám khảo bỏ phiếu, ông có quyền được bỏ một phiếu loại cho một tuyển thủ.

Tây Mễ chiết muối thành công, sau khi nước bốc hơi hết, quả nhiên đáy nồi đọng lại một lớp muối mỏng. Cô dùng chút muối ấy, làm ra bốn món hải sản: lười Tây Thi*, bánh tôm thủy tinh, cháo hải sâm, cá hồi chiên.

(* lười Tây Thi là con sò á, thuộc nhà sò, nghêu)

Qua khâu nếm, là khâu bỏ phiếu, ông Tây bỏ phiếu Loại cho Tây Mễ trước, MC hỏi: “Xin ngài Tây có thể nói lý do của mình được không?”

Tây Văn Đạo: “Nguyên liệu của cô ấy chiếm ưu thế lớn nhất, một phiếu Loại này mới công bằng với những tuyển thủ khác.”

Lúc này Ứng Khúc Hòa bỏ phiếu trước: “Tôi bầu một phiếu cho Tây Mễ, trận này cô ấy không chiếm bất kỳ ưu thế nào, phiếu Loại kia quá bất công với cô ấy.”

Giám khảo Dương Tông cũng nói: “Hôm nay Tây Mễ thật sự khiến tôi kinh ngạc, trận đấu trước tôi rất thất vọng với món của cô ấy, song trận này, cô ấy lại khiến tôi kinh ngạc đến không ngờ. Cô ấy là đầu bếp nhỏ tuổi nhất trong mười người, lý lịch cũng rất đơn giản, nhưng thiên phú lại cực cao, trận này tôi bầu cô ấy một phiếu, để cô ấy có thể tiếp tục vào vòng trong, hy vọng có thể trông thấy cô ấy trong trận tranh đoạt ngôi vua bếp.”

Lời bình dành cho Tây Mễ kết thúc, giám khảo bắt đầu chính thức bỏ phiếu. Đầu ngón tay của Ứng Khúc Hòa chạm nhẹ vào màn hình điện tử, ô chọn ba đầu bếp nên tiến vào vòng trong, anh điểm Tây Mễ đầu tiên.

Trận này quá khó cho cô gái nhỏ, công bằng thì cô đáng được ủng hộ. Bất luận kết quả bỏ phiếu cuối cùng ra sao, trong lòng anh, Tây Mễ là quán quân của cuộc tranh tài này.

Khâu bỏ phiếu căng thẳng chấm dứt, MC để các tuyển thủ xoay người nhìn lên màn hình lớn.

Lý Thành: 4 phiếu, vào vòng trong.

Trần Minh: 4 phiếu, vào vòng trong.

Tây Mễ: 3 phiếu, trừ 1 phiếu còn 2 phiếu, vào vòng trong.

Ông chú JN: 1 phiếu, đứng thứ tư, không thể tiến vào trận tranh đoạt ngôi vị vua bếp.

Những tuyển thủ một phiếu còn lại cũng không được.

Kết quả khiến Tây Mễ sửng người, thấy hai vị đầu bếp Lý Thành và Trần Minh đang ôm hữu nghị, cũng kích động chạy qua ôm họ, thuận tiện ôm luôn ông chú JN.

Cô bé nhiệt tình khiến khán giả phì cười, duy chỉ có mình Ứng Khúc Hòa là không hài lòng lắm.

Có tý rụt rè nào của phái nữ không vậy?

Khán phòng dậy tiếng reo hò, giọng Quý Đông Lâm, Tiểu Minh và ông chủ đầu trọc là vang dội nhất, ba người đứng lên, vẫy cờ hâm mộ điên cuồng, hô khẩu hiệu: “Nhật xuất đông phương, duy nhĩ bất bại*! Giáo chủ Tây Mễ, ai dám tranh phong!”

(* tên của Đông Phương Bất Bại – nhân vật trong truyện Tiểu ngạo giang hồ của lão làng Kim Dung xuất xứ từ câu này)

Khẩu hiệu này... là cái quý gì vậy?

Hai đầu bếp Lý Thành và Trần Minh nói lời cảm ơn xong, Tây Mễ hơi ngại ngần nhận lấy mic, cô nhìn Ứng Khúc Hòa, nói: “Lần này, người tôi muốn cảm ơn nhất là thầy của tôi. Tới bây giờ, hải sản vẫn luôn là điểm yếu của tôi, là thầy luôn chỉ ra sai lầm của tôi. Mặt khác, tôi cũng muốn cảm ơn Mỹ Thực Đạo, không có người bạn này, tôi cũng không có cơ hội bước lên đài thi đấu ngày hôm nay.”

Đài trực tiếp lại bắt đầu sôi lên:

“Trời ạ!! Tây Tây Tây Mễ và Mỹ Thực Đạo là bạn tốt của nhau?”

“Hu hu hu, Tây Tây Tây Mễ có thể giục Mỹ Thực Đạo đăng video mới hộ không?”

“... Tây Tây Tây Mễ, nếu cô có thể bảo nam thần của tôi đăng video mới, tôi cho phép cô gả cho nam thần của tôi. QAQ”

MC hơi kinh ngạc: “Lâu lắm rồi Mỹ Thực Đạo chưa up video mới, ừm, làm một fangirl, tôi có thể nhờ cô giục Mỹ Thực Đạo làm video mới chứ?”

“Tôi sẽ chuyển lời cho anh ấy.”

...

Trận đấu kết thúc, đã là sáu giờ chiều.

Tây Mễ quay lại hậu trường thay quần áo xong, định về bằng cửa sau thì đúng lúc bị mấy sư huynh đệ chặn lại. Cô đeo túi xách lui ra sao, ai ngờ đụng phải ông cụ Tây.

Trước sau đều bị mai phục, Tây Mễ không biết trốn vào đâu, cúi đầu kêu một tiếng: “Ông nội.”

Gậy của Tây Văn Đạo gõ mạnh xuống đất, ông cả giận nói: “Đồ khốn kiếp, mày vẫn còn biết ông nội mày đây nữa à? Trong mắt mày còn có nhà họ Tây không?”

“... Còn.” Tây Mễ rũ đầu xuống, giọng như muỗi kêu.

Bị mấy sư huynh đệ vây lại, Tây Mễ không trốn đi đâu được, chỉ có thể ngoan ngoãn theo họ ra ngoài từ cửa sau, lên xe của họ. Trâu Thành Phong ngồi ghế phụ lái, xoay người đưa một túi đồ ăn cho cô, Tây Mễ “hừ” một tiếng hất xuống, “Ai thèm ăn đồ ôi anh đưa chứ.”

Bánh đậu xanh giòn lăn lông lốc trên sàn xe.

Tây Văn Đạo nghiêm khắc quát lớn: “Không biết lớn nhỏ, nhặt lên.”

Không dám cãi uy ông lão, Tây Mễ đành phải cúi người nhặt bánh lên, bọc lại bằng túi nilon, cầm trong tay.

“Ăn sạch, không được để lại cái nào.”

Trước giờ ông lão vẫn luôn mạnh mẽ như thế, tuy lòng Tây Mễ ghen ghét, nhưng vẫn phải nhét nguyên một đồng bánh đậu xanh vào miệng, gặm từ từ mà chẳng biết vị gì.

Ứng Khúc Hòa theo sát phía sau, trợ lý Chu Minh khó hiểu: “Ông chủ, có báo cảnh sát không? Thấy không lành chút nào.”

“Quan thanh liêm khó dứt việc nhà.”

Lúc này Chu Minh mới kịp phản ứng: “Tây Văn Đạo và Tây Mễ, là cha con?”

Ứng Khúc Hòa liếc anh một cái: “Là ông cháu.”

Đi theo họ đến khách sạn Cách Hào, Ứng Khúc Hòa xuống xe, đeo khẩu trang theo họ vào sảnh khách sạn, lại đuổi theo lên tầng sáu.

Tây Văn Đạo mang không ít người tới, nguyên một tầng khách sạn họ chiếm đến một nửa số phòng. Máy thiếu niên non mặt đứng ở đầu cầu thang hút thuốc, trêu chọc Tây Mễ và Trâu Thành Phong.

Ứng Khúc Hòa dựa sau tường, quang minh chính đại nghe lén.

“Thật ra Đại sư huynh của chúng ta chỉ hơn lớn tuổi tý thôi, chứ trông cũng trẻ chán, mặt mũi lại phong nhã, xứng với Tây Mễ lắm đấy chứ.”

“Thôi đi, trông thì trẻ, nhưng sự thật thì vẫn già hơn Tây Mễ nhiều.”

“Tam Xuyên và Lâm Nam, tôi thấy xứng mà.”

“Cậu ngốc à? Nếu hai người họ kết hôn, thầy sẽ tuyên bố thật ra Lâm Nam và Tam Xuyên đều là anh Trâu, rất không công bằng với Tây Mễ.”

Tây Mễ hai mươi lăm, Trâu Thành Phong bao nhiêu? Ứng Khúc Hòa nhớ mang máng rằng Tây Mễ đã từng nói, Trâu Thành Phong hơn cô mười chín tuổi. Lão già 44 tuổi rồi, sắp qua nửa đời, còn muốn gặm cọng cỏ non Tây Mễ này.

Ngược lại, anh thấy tuổi mình và Tây Mễ rất hợp, chỉ hơn kém nhau năm tuổi, vừa xứng.

“Hầy, cái tính khí kia của Tây Mễ, kiểu gì cũng lại bị đánh cho xem.”

“Aiz, cái vóc nhỏ của Tây Mễ chắc lại ốm mấy ngày rồi.”

Mày Ứng Khúc Hòa nhú lại, đi đến chỗ phòng Tây Mễ.

Bên đó.

Tây Mễ theo ông lão vào phòng, Tây Văn Đạo thét lệnh cho cô quỳ xuống.

Lớn như vậy rồi, nhưng đây cũng không phải là lần đầu tiên cô bị phạt quỳ. Tây Mễ vừa quỳ, vừa nói thầm: “Dựa vào đâu mà phải quỳ, quỳ trời quỳ đất quỳ cha mẹ, đầu gối hoàng kim này của cháu lại toàn quỳ ông lão ông thôi.”

“Mày nói gì?” Tây Văn Đạo gõ gậy xuống đất, sàn gỗ bị gõ thùng thùng, “Thứ nghiệt chướng, có bản lĩnh rồi hả? Trốn hôn? Đại sư huynh mày không xứng với mày ở đâu?”

Tây Mễ cự nự: “Ha ha, anh ta xứng với cháu ở đâu chứ?”

Tây Văn Đạo giận dữ, gậy vung lên, rơi xuống vai Tây Mễ. Một gậy này sức không nhẹ chút nào, xương bị quật nặng một cái, da rách ra, chỗ vai nóng như lửa đốt.

“Hôm nay ông phải dạy mày cho thành người.” Tây Văn Đạo giơ gậy lên lần nữa, quật mạnh xuống lưng cô.

Tây Mễ đau đớn kêu lên, lại cắn răng không khóc.

“Biết sai chưa!”

“Cháu không sai!” Tây Mễ chống hai tay xuống sàn, nắm chặt lấy thảm, cắn chặt răng, đỏ vành mắt nói: “Cháu không phải công cụ truyền thừa của ông, cháu cố gắng vì tự do của cháu, có gì sai chứ? Người sai là ông, ông gàn dở, cố chấp, bảo thủ! Trọng nam khinh nữ!”

Chát --- một tiếng nặng nề.

Gậy lại vụt xuống, dường như lục phủ ngũ tạng của Tây Mễ đều rung lên.

Trâu Thành Phong canh ở cửa phòng cũng không nhìn được, xông tới bắt lấy tay ông lão: “Thầy, thế là đủ rồi, đánh nữa thì Tây Mễ không chịu nổi đâu ạ.”

Tây Văn Đạo: “Con rút ngay cho thầy, nếu không phải con nuông chiều nó thì làm sao nó lại xác láo như thế!”

Trâu Thành Phong lùi ra sau một bước, không đành lòng nhìn Tây Mễ nữa, dứt khoát xoay người ra chỗ khác.

Tây Văn Đạo hỏi Tây Mễ: “Biết sai chưa?”

“Cháu nói cháu không sai, dù ông có đánh chết cháu, cháu cũng không thấy mình sai ở đâu cả.” Tây Mễ nhấc tay lên, dùng mu bàn tay dụi dụi mắt, lau khô nước mắt.

Ông lão nhấc gậy lên lần nữa, cây gậy chưa vụt xuống, cửa phòng đã bị mở cái rầm. Ứng Khúc Hòa vọt thẳng vào, túm lấy cây gậy trong tay ông lão, vung mạnh vào bức tường đối diện.

Rắc, cây gậy gãy.

Tây Mễ mặc áo sơ mi lụa trắng mỏng, Ứng Khúc Hòa đỡ Tây Mễ dậy, xuyên qua lớp vải mỏng thấy hai dấu gậy đỏ tươi, tim như bị cái gì đó ủi qua.

Anh đỡ vai Tây Mễ, cúi đầu ghé sát vào tai cô nói: “Đừng sợ, tôi đến rồi.”

Nói xong, quay lại đối mặt với Tây Văn Đạo, cảm xúc phẫn nộ bốc lên trong mắt, hận không thể cắn đứt cổ con người bảo thủ này.

Tây Văn Đạo: “Cậu Ứng định nhúng tay vào chuyện nhà chúng tôi?”

Ứng Khúc Hòa cười lạnh: “Thật có lỗi, Tây Mẽ là vợ chưa cưới của tôi, chuyện nhà này, tất nhiên tôi phải quan tâm rồi.”

EM LÀ CÔNG THỨC MỈ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Editor: Nana Trang

Ngoài cửa sổ, một tia chớp chẻ đôi màn đêm tối tăm làm hai, mưa to muện mấy ngày rớt cục cũng xối xả đổ xuống. Trong lỗ tai Tây Mễ đều vang lên tiếng ong ong!

Cô khiếp sợ ngược mặt lên. Sắc mặt trắng bệch khiến trái tim Ứng Khúc Hòa vất lại thành một cục, đau lòng ấn đầu cô vào trong ngực, bàn tay to xoa xoa cái ót cô, muốn an ủi cô.

Lòng ngực rắn chắc của người đàn ông tràn đầy cảm giác an toàn, cô áp gò má vào cảm thụ sự ấm áp trước ngực anh, thân thể lạnh buốt nhất thời ấm dần lên, trái tim bập bênh lơ lửng rớt cục cũng chìm xuống. Cô nhắm mắt lại, tất cả âm thanh bên tai đều trở thành tạp âm ong ong, trong lỗ tai chỉ còn quanh quẩn tiếng tim đập rõ ràng của Ứng Khúc Hòa.

Có cái ôm ngọt ngào này của Ứng Khúc Hòa thì đau đớn thân thể hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Mặc kệ cái ôm này là thật hay giả, đều đâm sâu vào trong trái tim mềm mại của cô, nơi không thể đè nén nào đó đang chậm rãi hạ xuống. Sức lực của thân thể cũng bị từ từ cướp đi, cô dứt khoát duy trì tư thế này, dựa vào trong lòng anh.

Tây Văn Đạo tức giận, lập tức bộc phát: "À? Cháu gái nhà tôi thành vợ chưa cưới của cậu khi nào thế? Ở Gia Lăng có ai không biết cháu gái nhà tôi đã hứa hôn cho người ta? Cậu Ứng, nhúng tay vào chuyện của nhà người khác, đây chính là cách dạy của nhà cậu?"

Tây Mễ giật mình trong lòng, đang lo lắng thì trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói nặng nề mà vang vang của Ứng Khúc Hòa: "Có giấy hôn thú không? Tôi và Tây Mễ đã ở chung với nhau rồi, ngược lại, ông cụ ngài đối xử bạo lực với cháu gái ruột như thế, là cho rằng pháp luật không chất vấn người già sao? Tôi kính ngài là trưởng bối, lúc này nể mặt Tây Mễ mới lưu tình với ngài. Nếu có lần sau nữa, lão ngài chờ nhận thư kiện của luật sư bên tôi đi."

Tây Mễ lộ mặt ra, nhìn vẻ mặt của ông cụ, nếp nhăn trên khuôn mặt gần như nhúm lại thành một chỗ.

Tây Văn Đạo hít sâu một hơi, ánh mắt như ưng: "Tây Mễ, tới đây."

"... Không." Tây Mễ trực tiếp cự tuyệt, hai tay ôm chặt eo Ứng Khúc Hòa, thề chết không buông tay, hận không thể chui cả người vào trong thân thể anh, như vậy có thể vĩnh viễn tránh né ánh mắt của ông cụ.

"Tây Mễ, chúng ta đi." Ứng Khúc Hòa nắm chặt cổ tay cô, tay còn tự nhiên trượt xuống nắm lấy tay cô, năm ngón tay đan xen với tay cô.

Độ ấm trong lòng bàn tay anh nóng rực gần như khóa chặt cả trái tim cô, ngón tay dùng sức tựa như cả đời sẽ không buông tay. Tây Mễ sững sờ, dưới cái nhìn soi mói của Tây Văn Đạo và Trâu Thành Phong được mang ra cửa.

Tới cửa, phía sau bọn họ truyền đến tiếng rống giận của ông cụ: "Hôm nay mày dám bước ra khỏi cánh cửa này, ông cháu chúng ta đoạn tuyệt quan hệ. Từ nay về sau nhà họ Tây ta không còn đỡ nghiệp chương mày!"

Ứng Khúc Hòa bị Tây Mễ kéo phía sau một cái, anh quay người lại, nhìn thấy Tây Mễ dừng bước, ngừng ngay tại chỗ.

Mắt của cô gái nhỏ đỏ ngầu, giơ mu bàn tay lên lau lau, kèm chế nước mắt sắp trào ra, cô gần như nức nở nói: "Ông nội, lúc ông tới Carmel đón cháu, cháu nghe không hiểu tiếng Trung, nhưng lúc đó cháu cảm thấy ông là ông cụ hoà nhã nhất trên thế giới này. Mặc dù sau này ông nghiêm khắc với cháu, cháu vẫn cứ cố chấp cho rằng ông là vì muốn tốt cho cháu. Mãi đến khi ông muốn gả cháu cho Đại sư huynh, bảo cháu nhường danh "Tam Xuyên" cho Đại sư huynh, cháu mới biết chẳng qua cháu chỉ là công cụ truyền thừa của ông. Ứng Khúc Hòa anh ấy cũng là thầy của cháu, anh ấy không chỉ dạy cháu làm thức ăn, còn dạy cháu làm một cô gái nên sống một cuộc sống như thế nào, anh ấy không chỉ truyền thừa tài nghệ nấu nướng cho cháu, còn truyền thừa cả tương lai và cuộc sống cho cháu. Ông coi cháu là một công cụ truyền thừa, nhưng cháu là một con người sống chân chính. Cháu còn trẻ, có giấc mơ mình muốn theo đuổi, không muốn tiếp tục làm một con ếch ngồi đáy giếng, cho nên ông nội à, xin lỗi."

Tây Văn Đạo tức giận đến mức toàn thân run rẩy, gân mạch nổi đầy trên mu bàn tay.

"Ba ba tôn đạo, chúng ta đi thôi."

Ứng Khúc Hòa dẫn Tây Mễ ra khỏi phòng, đi qua đám sư huynh đệ ở hành lang, đi vào thang máy.

Ngoài khách sạn mưa to tầm tã, hai người sóng vai đứng ở cửa ra vào, đợi Chu Minh lái xe tới đón. Tây Mễ cúi thấp đầu, dùng mũi chân vẽ vòng tròn, cô đỏ mặt hỏi: "Ba ba tôn đạo..."

"Cậu ở đâu? Lái xe tới."

Mưa bay bay, Ứng Khúc Hòa cầm di động, vươn tay còn lại qua, dùng lòng bàn tay vỗ vỗ đỉnh đầu Tây Mễ, tỏ ý cô đứng nài.

Tây Mễ gật đầu, tiếp tục cúi đầu xuống, mũi chân dính nước mưa vẽ một khuôn mặt đau khổ trên sàn đất. Mưa càng lúc càng lớn, nước mưa bay vào dính trên tóc và mặt cô. Ứng Khúc Hòa gọi điện thoại bước lên trước, dùng thân hình rộng lớn chặn nước mưa bay vào mặt cô.

Tây Mễ nhìn chăm chăm vào cái ót của Ứng Khúc Hòa sững sờ.

Anh cúp điện thoại, xoay người, cúi đầu nói với cô: "Chu Minh qua liền, đợi một lát."

Cô đỏ mặt cúi đầu, khí lạnh nhập vào cơ thể, hắt hơi một cái.

Ứng Khúc Hòa chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi, không thể cởi áo ra giữ ấm cho Tây Mễ. Anh lại bước một bước nhỏ lên trước, chóp mũi gần như đụng vào trán cô, cố gắng giúp cô ngăn tất cả gió mưa.

Tây Mễ hơi nhích người, Ứng Khúc Hòa ấn chặt vai cô: "Đừng động, có mưa."

Đầu mũi của cô chạm vào lồng ngực của Ứng Khúc Hòa, nín thở, không dám cử động nữa, lại không dám ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh. Nếu như nói vừa rồi ở trong khách sạn là vì bất đắc dĩ nên diễn kịch, vậy bây giờ thì là cái gì? Khoảng cách mờ ám khiến tim cô đập dồn dập, khe ngẩng đầu lên thì bị lực cản trở, đầu trán cọ vào cằm của anh, ánh mắt nhìn vào hàu kết khêu gợi thì không dám nhìn lên trên nữa.

"Xe đến rồi."

Giọng trầm thấp của anh giống như nam châm hút lấy suy nghĩ của cô, màng tai hơi rung động, giống như bị lông chim phất nhẹ, có hơi nhột. Chu Minh xuống xe đưa một cái dù tới, Ứng Khúc Hòa một tay bung dù, tay khác nắm lấy vai Tây Mễ, hộ tống cô lên xe. Giọt mưa lấp lóp nện lên trên cửa kính xe, Chu Minh đưa cho Ứng Khúc Hòa một khăn lông, cảm khái nói: "Mưa lớn quá. Ông chủ, quay về Ứng Thực Hiên hay về đâu?"

"Về nhà." Hai tay Ứng Khúc Hòa mở khăn lông ra, bọc đầu của Tây Mễ lại, giúp cô lau nước mưa trên đầu.

Khăn lông lắc qua lắc lại trước mắt Tây Mễ, tầm mắt lúc sáng lúc tối, cô nhỏ giọng nói: "Trên tóc tôi không dính nhiều nước mưa," Ánh mắt dừng ở trên vai Ứng Khúc Hòa, áo sơ mi ướt đẫm, gần như hiện rõ cả màu da. Cô chọc chọc đầu vai anh: "Nơi này của anh, ướt hết rồi."

Vừa dứt lời, một tiếng ầm vang lên trong mưa, ô tô đột nhiên bị hãm xuống, buộc phải phanh gấp lại. Chu Minh xuống xe kiểm tra, sau khi lên xe cả người ướt đẫm, lau nước mưa trên mặt, oán giận nói: "Bánh xe bị ghim phải đinh, bây giờ con người thật quá thất đức mà. Ông chủ, tôi gọi taxi đưa hai người về trước."

Xe taxi rất nhanh xuất hiện, dừng lại ở ven đường, khoảng cách giữa hai xe là ba mét. Ứng Khúc Hòa và Tây Mễ cầm một cây dù xuống xe, một trận gió lớn xen lẫn với mưa thổi qua, làm lật tán dù lên, sau đó sườn dù bị gió cuốn đi.

Sau khi hai người lên xe cả người ướt đẫm nước mưa, trên xe taxi không có khăn lông, Ứng Khúc Hòa chỉ có thể yêu cầu tài xế chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên chút. Tây Mễ bị nước mưa thấm ướt, áo vải chiffon hoàn toàn trong suốt, Ứng Khúc Hòa có thể nhìn thấy rõ vết thương màu đỏ ở trên lưng cô cùng áo ngực màu đen.

Sau khi về đến nhà Tây Mễ hắt hơi liên tục, xông vào nhà tắm, cầm khăn tắm bọc lấy cả người ngồi xếp bằng trên ghế sofa, trên TV đang chiếu "Mỹ vị Trung Hoa", ống kính lướt qua khán phòng, màn ảnh chợt lóe lên, Tây Mễ liếc nhìn một cái liền nhận nhận ra cái đầu bóng lưỡng của ông chủ Quang Nãi Xác.

Cô liếc mắt nhìn về phía nhà bếp, cánh cửa nửa mở, Ứng Khúc Hòa mang dép lê đi qua đi lại ở bên trong. Đầu Tây Mễ trở nên nặng nề, xương

sống lạnh như băng giống như có vật nặng gì đó đang đè lên, dựa vào trên ghế sofa, nhắm mắt lại, không muốn di chuyển nữa.

Dường như qua một lúc lâu, nệm ghế sofa bên cạnh lồm xuống, Ứng Khúc Hòa nghiêng người qua, hô hấp nóng rực phả bên tai cô: "Ngủ rồi? Dậy uống bát canh gừng đi." Cánh tay của người đàn ông xuyên qua gáy cô, trở thành điểm chống đỡ, nâng cả người cô ở trên ghế sofa lên.

Tây Mễ miễn cưỡng hé mắt, nhìn nhìn bát canh gừng coca trong canh tay, chỉ mới ngửi mùi thôi cũng có thể cảm nhận được vị chua cay của nó. Ghét bỏ hết mặt đi, "Không muốn uống."

Ứng Khúc Hòa kéo một cái gối ôm qua, đệm ở sau lưng cô. Cả người Tây Mễ mềm nhũn tìm được chỗ dựa, ngồi dậy, nhận lấy cái bát trong tay anh, uống một hơi hết sạch.

Vị chua bị coca pha loãng, uống xong bát này quả nhiên cả người ấm lên không ít, bắt đầu đổ mồ hôi. Ứng Khúc Hòa đưa tay qua sờ lên trán cô, nhíu mày nói: "Sốt rồi?"

Ứng Khúc Hòa gọi điện thoại cho bác sĩ, lại nghe thấy đối phương nói trên đường về nhà xảy ra tai nạn, tạm thời không thể tới đây. Anh lấy áo khoác trên giá áo xuống, vừa mặc vừa nói với Tây Mễ: "Ngồi dậy, đi bệnh viện."

Cả người Tây Mễ vô lực, không muốn nhúc nhích: "Không đi, không có chuyện gì đâu."

"Đứng dậy!"

Ứng Khúc Hòa sốt ruột nên có hơi to tiếng, thân thể Tây Mễ run lên thấy rõ, sững sờ nhìn anh, vành mắt ửng đỏ, nước mắt liền chảy xuống.

Nín nhịn cảm xúc một đêm, rốt cục cũng được phóng thích, nước mắt vỡ òa, như mưa to bên ngoài, không thể đè nén lại được.

Lòng Ứng Khúc Hòa mềm nhũn, ngồi lại bên cạnh cô, hai tay nâng ót của cô không ngừng xoa xoa, trái tim vắt thành một cục: "Được rồi, đừng khóc."

Giọng Tây Mễ hơi khàn: "Khổ sở cũng không được khóc sao? Dù sao anh cũng không đau lòng, cũng không có ai đau lòng. Máy người chỉ quan tâm tới tay nghề của tôi, quan tâm tới thi đấu thắng thua."

Ứng Khúc Hòa hơi giật mình, nhìn vào mắt cô giống như con suối nước nóng mờ mịt hơi nước, nhẹ giọng dỗ cô: "Được rồi, tôi đau lòng, nơi này thật sự có hơi đau." Anh dùng ngón tay chọc chọc nơi trái tim.

Tây Mễ vẫn không ngừng khóc: "Anh cũng giống ông cụ kia! Hung ác! Hung gì mà hung chứ! Không biết nói vài câu dỗ dành có ích sao? Trái tim con gái rất yếu ớt đó! Máy người ngặt nghèo nghiêm khắc, không biết nên cho chút kẹo ăn sao?"

Ngược lại anh nghĩ, mỗi lần cô đều không cho anh cơ hội.

Anh nâng mặt của cô lên, ngón cái không ngừng chà chà lỗ tai cô: "Được rồi được rồi, sau này sẽ dỗ dành những lời có ích, nếu em thật sự khổ sở, " Anh vỗ vỗ lồng ngực mình, "Cho em mượn nơi này, khóc một trận cho đã đi."

Ứng Khúc Hòa ấn đầu cô vào trong ngực, Tây Mễ đẩy ra, hít hít nước mũi nói: "Nếu vậy, giúp tôi lau nước mũi, tôi sẽ tin anh nói thật."

.... Được được được, lau lau xoa.

Ứng Khúc Hòa rút khăn giấy, một tay ấn chặt đầu cô, một tay dùng giấy giúp cô hỉ mũi.

Cả người Tây Mễ dễ chịu, bổ nhào vào trong lòng anh, ôm trọn lấy eo của anh, vòng ôm rắn chắc của người đàn ông khiến cô cảm thấy rất an toàn.

Cô táo bạo khóc lớn, chưa lần nào dễ chịu như lần này.

Ứng Khúc Hòa xoa xoa ót của cô, nhỏ giọng nói: "Bệnh thích sạch sẽ bị em chữa xong rồi."

Giọng của anh bị tiếng khóc của Tây Mễ lấn áp xuống.

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Ngoài cửa sổ sét đánh ầm ầm, cây trong vườn bị gió thổi xiêu, mưa to không có chút dấu hiệu nào ngừng lại. Cô gái nhỏ quệt hết nước mắt nước mũi vào vai anh, tiếng khóc nhỏ dần, rồi ngủ trong lòng anh.

Ứng Khúc Hòa cúi đầu khẽ cười, bàn tay to xoa ót cô, xoa má cô, thấy nhiệt độ nóng hầm hập không hạ xuống mà còn tăng lên, cảm thấy không ổn lắm.

Anh đặt Tây Mễ xuống ghế sofa, lúc đi lấy xe tiện đường đi qua sân sau, vườn rau nhỏ ở sân sau bị bão táp chà đạp bừa bãi, chuồng chó của Ulrica ngập nước, nó núp dưới một góc hiên, thấy Ứng Khúc Hòa thì tội nghiệp xông tới, bộ lông ướt đẫm nên không dám nhào vào lòng anh, đành tủi thân vẫy vẫy đuôi.

Ứng Khúc Hòa thu xếp cho Ulrica xong, lái xe tới cửa, trùm áo mưa cho Tây Mễ kín mít, chỉ để lộ ra gương mặt nhỏ của cô, đưa cô đi bệnh viện.

Bảy giờ sáng, trên phố chỉ còn lại mảnh tiêu điều sau bão táp. Tây Mễ tỉnh lại, miệng lưỡi khô đắng, thấy mình đã ở trong phòng bệnh của bệnh viện, trên mu bàn tay cắm kim truyền dịch, lưng mát lạnh.

Cô ngồi dậy, thò tay vào quần áo sau lưng, chỗ bị thương trên lưng được bôi thuốc đã khô lại.

Ứng Khúc Hòa ngồi dựa vào ghế sofa nghỉ ngơi, vẻ mặt hơi mệt mỏi.

Tây Mễ ngấn ra.

Anh cứ thế mà... ngủ một đêm? Nhớ hôm qua mình để anh lau nước mũi cho, rồi còn khóc lớn trong lòng anh... Tây Mễ hận không thể chôn chết mình trong chăn. Cô sợ đánh thức anh, vươn tay lấy ly nước lọc ở đầu giường, đầu ngón tay vừa chạm vào ly thủy tinh thì nghe thấy giọng nói trong trẻo sau khi ho nhẹ của người đàn ông: “Có sức lấy ly nước, mà không có sức gọi người ta à?”

Ứng Khúc Hòa đứng dậy đi qua, đổ nước nguội đi, rửa ly, lại rót một ly nước ấm, pha thêm chút mật ong đưa cho cô: “Muốn ăn gì?”

“Bánh quây và sữa đậu nành.” Tây Mễ cầm ly bằng hai tay, cúi đầu uống một hớp, không dám ngẩng mặt nhìn anh.

“Đầy mỡ.” Trước khi đi, Ứng Khúc Hòa xoa nhẹ đầu cô một cái, “Đợi lát, tôi đi mua bữa sáng.”

Tây Mễ nhìn bóng lưng của Ứng Khúc Hòa rời đi, cầm lấy lọn tóc vẫn còn vương nhiệt độ lòng bàn tay của anh, lòng như bơi mật. Cô nhíu mày nhìn mật ong trong cốc, ngửi có mùi mật, nhưng lại không ngọt như mật.

Y tá tới rút kim truyền dịch cho cô, xử lý xong vết thương trên mu bàn tay, cô xuống giường đi lấy mật ong nếm thử.

Mật ong có mùi hoa cải dầu, nếm mấy lần mới có tý ngọt. Tây Mễ nhíu mày bĩu môi, mật ong này thật lạ.

Ứng Khúc Hòa mang về một bát cháo hoa, một quả trứng luộc, một đĩa đồ chua nhỏ để khai vị. Tây Mễ khuấy non nửa đĩa đồ chua vào trong cháo, cà rốt và củ cải trắng xắt hạt lựu rất giòn, nhưng...

“Tiệm ăn sáng này đã có lịch sử hơn hai mươi năm, đồ chua tuyệt đối là chính tông, người bình thường chưa chắc đã chịu được vị chua của nó, em thấy thế nào?”

Câu hỏi của Ứng Khúc Hòa lại khiến Tây Mễ nguýt một cái, cô múc một hạt cà rốt lên, đưa tới bên miệng Ứng Khúc Hòa, “Anh nếm thử đi. Tôi thấy nó kém xa so với mùi vị mà anh nói.”

Anh há miệng, ngậm lấy hạt cà rốt Tây Mễ đưa tới, độ chua vẫn thế, không làm giảm đi hương vị của cháo hoa, gần như cả răng cũng nhũn ra.

Tây Mễ nói: “Tôi thấy vị chua của nó... rất nhạt, gần như không có vị. Cả mật ong nữa, cũng rất lạ, tôi nếm mấy lần mới thấy hơi ngọt một chút.”

Ứng Khúc Hòa lột vỏ trứng luộc ra, đặt quả trứng trắng bóc ở rìa khay cơm của cô, “Sinh bệnh, miệng không có vị là rất bình thường.”

Tây Mễ uất ức gật đầu, cảm giác miệng không có vị thật khó chịu.

Bưng bát lên, húp hai ngụm đã cạn chỗ cháo hoa còn lại.

Bác sĩ kiểm tra lại thân nhiệt cho cô, đã bớt nóng, có thể xuất viện rồi.

Ứng Khúc vâng lời dặn của bác sĩ, lấy mấy liều thuốc cho cô, thuốc uống thuốc bôi đều có, vết thương trên lưng cô cũng cần thoa thuốc. Mấy gậy đó vô cùng nặng, không bôi thuốc sẽ sinh mù.

Về đến nhà đã sắp chín giờ, sau một đêm bão, trong sân là một mớ hỗn độn, lá cây và cành khô đầy đất. Tây Mễ đẩy cổng ra, Ulrica bỗng chạy từ cửa ra, cô sợ tới mức lùi ra sau, đâm vào lòng Ứng Khúc Hòa.

Ứng Khúc Hòa đỡ chắc cô, ngồi xổm xuống xoa xoa đầu Ulrica, nói với Tây Mễ: “Em đi vào trước đi, chắc sân sau cũng loạn cả rồi, tôi đi dọn

đẹp lại đã, Ulrica không thể ủ trong phòng mãi, chuồng chó thích hợp với nó hơn.”

Diện tích biệt thự rất rộng, từ lúc Tây Mễ vào ở, cô chưa từng ra sân sau bao giờ, thứ nhất là vì sân sau có Ulrica, không có Ứng Khúc Hòa đi cùng, cô sợ con chó này sẽ không khống chế nổi cảm xúc mà nhào lên cắn cô.

Thứ hai là vì... dù sao đây vẫn là nhà của Ứng Khúc Hòa, không thể đi đi lại lại khắp nơi, cho nên mỗi lần đều chỉ hoạt động trong phạm vi giới hạn: sân trước, phòng khách, phòng bếp và phòng mình.

Tây Mễ cởi giày ra thay dép vào, sợ hãi nhìn Ulrica: “Tôi... tôi đi cùng anh.”

“Em còn chưa khỏe lại, đi nghỉ đi.”

Ứng Khúc Hòa nói, Ulrica trượt khỏi tay anh, đụng đụng vào bắp chân Tây Mễ, ngẩng đầu “ăng ẳng” hai tiếng với cô. Cô có thể cảm nhận được con chó này không có địch ý với mình, thậm chí còn cảm nhận được... nó đang muốn tốt cho mình.

Cô im lặng một lát, nói: “Tôi... tôi muốn ra sân sau xem, có thể chứ? Dù sao đến ở lâu như thế rồi, mà vẫn chưa từng nhìn thấy lãnh địa của Ulrica bao giờ.”

Dường như Ulrica nghe hiểu Tây Mễ muốn đi thăm lãnh địa của nó, mồm ngậm vạt váy của cô, dắt cô ra sân sau. Ứng Khúc Hòa đứng dậy, Tây Mễ túm lấy tay anh: “Ba ba tôn đạo, mau bảo nó nhả váy của tôi ra! Rất đắt đó!”

Ứng Khúc Hòa trầm giọng gọi “Ulrica”, mồm chó lập tức nhả ra, mắt chó nghiêng qua, như đang liếc mắt. Tây Mễ theo sát bước chân của Ứng Khúc Hòa, đi ra sân sau, Ulrica vẫy vẫy đuôi dẫn đường ở đằng trước, cô

giật nhẹ tay áo sơ mi của Ứng Khúc Hòa, nói nhỏ: “Tôi cảm thấy... anh bị con chó này nhìn một cách khinh bỉ.”

“Nó cáu đấy.” Ứng Khúc Hòa cố ý đi chậm lại, kề vai đi với Tây Mễ.

Vì đường đá xanh quá chật, nên khoảng cách khi hai người đi song song với nhau rất gần. Vai của Tây Mễ liên tục cọ vào tay anh, có thể cảm nhận rõ được thân nhiệt của người bên cạnh, chợt cảm thấy có một chút mập mờ quanh quanh đâu đây.

Tây Mễ cố ý thả chậm bước chân, nhưng bất kể cô đi chậm bao nhiêu, cuối cùng vẫn luôn đi song song với Ứng Khúc Hòa, dứt khoát bước sang bên, kéo giãn khoảng cách giữa hai người ra. Cô vừa đặt một chân xuống bùn, đã bị Ứng Khúc Hòa túm quay về nền đá xanh, giọng nói trong trẻo của anh truyền vào tai cô: “Cẩn thận bùn, đi lên trên đá.”

“Ừm...”

Một con đường đá xanh dường như dài cả cây số.

Chuồng chó của Ulrica bị ngấm nước, cái gối đặt bên trong bị Tây Mễ lôi ra, vắn ra được một đồng nước. Tây Mễ trải cái gối lên nóc chuồng, để nó phơi ở đây, xoay người lại thì thấy Ứng Khúc đứng dưới mái hiên, quan sát vườn rau.

Tây Mễ không ngờ Ứng Khúc Hòa lại trồng rau ở sân sau, đáng tiếc vườn rau đã bị một trận mưa to bỗng nhiên xuất hiện phá hư toàn bộ, ngập nước nghiêm trọng, giàn dưa leo và mướp cũng rớt hết xuống, trên mặt nước đầy rau quả trôi lênh bênh. Ứng Khúc Hòa vốn đang định tự dọn dẹp lại vườn rau, thấy mớ hỗn độn này, lập tức nhụt chí, bấm điện thoại gọi cho Chu Minh.

Đất vườn rau thấp, hẳn do chất đất không ngấm nước lắm, phải thông một lối nhỏ để dẫn nước đi. Tây Mễ tìm một cái xẻng, cời giày, vén gợn

váy lên, giẫm vào nước, bắt đầu đào mương nhỏ dẫn nước.

“Em đang làm gì vậy?” Ứng Khúc Hòa dứt điện thoại về trong túi quần, cau mày nói: “Lập tức đi lên!”

Tây Mễ dùng xẻng xúc thông một cái mương nhỏ, nước bắt đầu chảy ra ngoài: “Chút chuyện nhỏ này không cần gọi người, đào một cái mương nhỏ dẫn nước ra ngoài là được.”

Cô khăng khăng làm, Ứng Khúc Hòa cũng bắt chấp nước với bùn, giẫm xuống vườn rau, nước bùn lạnh buốt ngập mắt cá chân, tràn vào trong giày da. Anh đã có thể tưởng tượng được lát nữa trong giày sẽ thê thảm lộn mửa cỡ nào.

Anh túm lấy xẻng từ trong tay Tây Mễ: “Em đi lên.”

Tây Mễ kinh ngạc nhìn anh, chỉ chỉ công cụ trong tay anh: “Anh... biết dùng cái này sao?”

Bị ánh mắt sắc bén của Ứng Khúc Hòa nhìn chăm chú, Tây Mễ chân trần đi lên, ngồi xổm với Ulrica trên bậc thang xi-măng, nhìn Ứng Khúc Hòa vụng về lao động tay chân trong vườn rau. Chắc là lần đầu tiên dùng công cụ này, động tác của anh không thành thạo lắm, vốn chỉ xúc một cái lại có thể giải quyết được bùn đất, anh phải xúc đến ba lượt.

Dẫn hết nước trong vườn rau đi rồi, Ứng Khúc Hòa bước lên bậc thang, cúi đầu nhìn bùn dính đầy chân, cảm khái cả đời chưa từng chặt vật như thế bao giờ. Anh tùy ý đặt xẻng dựa vào cạnh giàn hoa tử đằng, giương mắt thấy Tây Mễ ôm hai chân đối mặt với Ulrica, cô gái nhỏ mặc váy hoa dài tới gối, chân trần ngồi xổm trên đất, dưới bấp chân là bùn khô.

Ngón chân cái của Tây Mễ hơi cuộn lại, bám chặt mặt đất, cẩn thận từng li từng tí đưa tay qua: “Lang Vương... tao chỉ sờ một cái, một cái thôi.”

Ulrica ngồi rất thẳng, ngẩng đầu ưỡn ngực, dùng ánh mắt uy nghiêm nhìn cô.

Ánh mặt trời trong như thủy tinh chiết xạ ra hơi ấm nhàn nhạt trên người Tây Mễ, dường như cả cặp bắp chân vô cùng nhỏ dính đầy bùn kia của cô cũng tồn tại một mỹ cảm đầy hơi thở của tự nhiên.

Loại mỹ cảm thuần túy, gần gũi và tự nhiên như vậy, giống như hương vị đậm đà tự nhiên nhất lướt qua đầu lưỡi. Ứng Khúc Hòa thuận tay ngắt lấy một đoạn nhánh hoa, bện thành hai vòng hoa, đi qua, đặt một cái lên đầu chó của Ulrica, một cái đeo cho Tây Mễ.

Đầu Tây Mễ bỗng bị vòng hoa đội lên, đang định ngẩng đầu nhìn Ứng Khúc Hòa, lại bị hô ngừng: “Đừng nhúc nhích.”

Tiếng hô ngừng này khiến Ulrica vốn đang định hất đầu cũng dừng động tác lại.

“Tách” một tiếng.

Hình ảnh cô gái và chú chó đã bị chụp lại, bối cảnh là tường gạch đỏ, một người một chó đội vòng hoa màu tím, màu chân chó và màu bùn đất trên chân cô gái ăn khớp nhau, hình ảnh ấm áp mà gần gũi.

Ứng Khúc Hòa rất thích bức ảnh này.

Tây Mễ tới gần, kiễng chân nhìn ảnh, “Bức này đẹp đó, gửi cho tôi đi.”

“Được, rửa sạch chân của em trước đã.”

Ứng Khúc Hòa xả một chậu nước sạch, để Tây Mễ ngồi trên bậc thang, đặt hai chân vào. Tây Mễ lấy tay cọ sạch bùn trên chân, nước lập tức trở nên đục ngầu, Ứng Khúc Hòa đổi một chậu nước sạch khác cho cô.

Chân Tây Mễ vừa đặt vào trong nước, một đôi chân dính đầy bùn của Ulrica cũng nhúng vào, đầu đụng đụng vào giữa bắp chân Tây Mễ, nhột quá, Tây Mễ bật cười.

Ứng Khúc Hòa ngồi xồm xuống, xách con chó lớn ra, trầm giọng ra lệnh: “Ngồi xuống.” Tay lại ấn... lên mu bàn chân của Tây Mễ trong chậu.

Bị anh ấn hai chân, Tây Mễ không dám nhúc nhích, cứ vậy nhìn chăm chăm anh và chú chó.

Ulrica thè lưỡi, nghiêm chỉnh ngồi xuống, bị Ứng Khúc Hòa nhìn hằm hằm, nó nghiêng đầu, né tầm mắt anh đi. Ngay lúc Tây Mễ cho rằng Ứng Khúc Hòa dạy dỗ Ulrica xong sẽ thu tay lại, anh xoay người, thuận tay nắm chặt mắt cá chân cô, vớt từ trong nước lên, dùng ngón tay xoa nhẹ chỗ xương lồi ra ở mắt cá chân cô, “Chảy máu rồi.”

“Hả?” Tây Mễ kéo váy xuống, cúi đầu nhìn, da chỗ mắt cá chân bị rách một vết đỏ sạm, vốn không thấy đau, bị Ứng Khúc Hòa nhắc tới, cảm giác đau đớn lập tức truyền lên.

Ứng Khúc Hòa kéo đôi dép của cô qua, “Đi vào, về phòng đi.”

Trong nháy mắt, cô còn cho rằng Ứng Khúc Hòa định đi dép hộ cô.

Quả nhiên... cô nghĩ quá nhiều rồi.

...

Buổi chiều, Ứng Khúc Hòa và người làm vườn cùng đi cắt sửa lại giàn hoa trong sân, Tây Mễ ngồi xếp bằng với Ulrica trước cửa sổ sát đất, vừa nhìn bên ngoài, vừa chat với Quý Đông Lâm.

Đầu lại bắt đầu mê man, đến nỗi Quý Đông Lâm nói mười câu, cô mới trả lời lại một câu ngắn gọn.

Quý Đông Lâm: “Nữ thần, em thật cao lãnh, đi cùng tôi về nhà tuyệt đối đừng cao lãnh như thế, sẽ bị ông nội nhìn ra chúng ta không đảm đảm. QAQ”

Tây Mễ ho khan một tiếng, tiếp tục đánh chữ, trước mắt như bốc lên một tầng sương mù, bỗng ngay cả sức đánh chữ cũng không có, cầm điện thoại nằm ra đệm, mê man ngủ đi.

Quý Đông Lâm không nhận được trả lời, bèn gọi mấy cuộc qua. Tiếng chuông om sòm khiến Tây Mễ có xúc động muốn giẫm vỡ điện thoại. Trong cơn mê man, cảm nhận được Ulrica đang thè lưỡi liếm mặt cô.

Tiếp đó, một bàn tay rộng ấm phủ xuống, đặt lên trán cô.

Tây Mễ sốt cao đứt quãng khiến Ứng Khúc Hòa lo như lửa đốt, sau khi chẩn đoán, bác sĩ nói cho anh biết: “Cơ thể của cô Tây vốn không khỏe mạnh lắm, ăn mấy gậy đó, đừng nói cô ấy, mấy ông lớn cũng phải quá sức. Tình trạng thương tích cộng thêm hơi lạnh ngấm vào người, dẫn đến sốt cao nhiều lần.”

Lúc Tây Mễ tỉnh lại, đã thấy mình nằm trên giường.

Cô nghe thấy bác sĩ và Ứng Khúc Hòa nói chuyện với nhau, uể oải nói: “Bao giờ mới khỏe được? Tôi bệnh, miệng không nhận được vị, ngày kia tôi còn có trận đấu nữa.”

Bác sĩ nói: “Nghỉ thật tốt đi hẵng nói, dù sao cơn sốt có lui đi, ít nhất cũng phải nửa tháng vị giác của cô mới khôi phục được.”

Lời này khiến Tây Mễ cả kinh: “Nghiêm trọng vậy? Nhưng tôi còn phải thi đấu, vị giác không thể có vấn đề!”

Bác sĩ cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Uống nhiều nước, ăn thanh đạm, vị giác sẽ từ từ hồi phục, nóng vội là không được, phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Bác sĩ rời đi, Tây Mễ nản lòng nhìn Ứng Khúc Hòa, đôi mắt đen nhánh long lanh ngập nước.

Không khí im lặng bỗng tràn ngập trong phòng, Tây Mễ rầu rĩ cúi đầu xuống: “Lần này thì xong rồi, cứ cố tình đúng lúc này lại sinh bệnh, ngày kia đã đấu rồi, tôi nên làm gì bây giờ đây?”

Tâm trạng của Ứng Khúc Hòa cũng rất phức tạp.

Từ khi trận đấu bắt đầu, anh đã rất chờ mong Tây Mễ đoạt ngôi quán quân, nhưng ngay thời điểm máu chốt này, lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Nhưng anh biết rõ, lúc này khó chịu nhất là Tây Mễ.

Anh ngồi xuống bên giường, vươn tay xoa đầu cô: “Không sao, không có vị giác, em còn có khứu giác, không phải bình thường em cũng rất ít nếm thử khi nấu sao? Dùng khứu giác và cảm giác là đủ rồi. Thắng thua không quan trọng, quá trình mới là quan trọng nhất.”

Mặt Tây Mễ buồn rười rượi: “Ngộ nhỡ sau này vị giác không hồi phục nữa thì sao?”

“Bác sĩ nói mà em còn không tin à?”

Ánh mắt Tây Mễ đụng phải ánh mắt mềm mại của anh, sự ấm áp trong đáy mắt thật sự không giống anh chút nào. Chút mập mờ tối qua lại dâng lên như thủy triều.

Đang sửng sờ, hai tay Ứng Khúc Hòa lại bưng lấy mặt cô, gương mặt từ từ đến gần cô, cô khẩn trương nhắm mắt lại, nhưng anh chỉ đụng nhẹ trán mình vào trán cô, động viên, cổ vũ cho cô: “Thật ra không sao cả, tôi có thể làm đầu lưỡi của em.”

Hai tay người đàn ông bưng lấy mặt cô, nhiệt độ nóng hổi không có cách nào bốc lên, mặt cô gần như bị đốt sạch.

Trán hai người dán sát vào nhau, hơi thở nóng ấm của người đàn ông phun lên mặt Tây Mễ, cô mở mắt ra, nhìn anh, không kìm được muốn tới gần hơn, tới gần chóp mũi của anh, rồi bờ môi...

Ham muốn kia khiến cô cảm thấy mình hơi điên, may mà Ứng Khúc Hòa rất nhanh đã buông cô ra, cô như chạy trốn, cúi thấp đầu xuống, hai tay đặt trên chần, căng thẳng cuộn ngón tay lại: “Anh... có ý gì?”

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 33

“Em còn trẻ, có thể lọt vào top 3 của cuộc thi này đã là rất thành công, giá trị con người của em cũng đã tăng lên nhờ cuộc thi này rồi. Tuy cuối cùng chỉ có một người có thể đoạt lấy ngôi vị vua bếp, nhưng cũng không xóa nhòa đi vinh quang đánh bại những đầu bếp còn lại của em. Sau đó nhất định sẽ có rất nhiều nhà hàng khách sạn tìm em ký hợp đồng, cho nên đi tới bước này, bất kể kết quả ra sao, em đều đạt được mục đích rồi.” Ứng Khúc Hòa xoa xoa đầu cô như đang sờ Ulrica.

Trong nháy mắt, Tây Mễ cảm thấy mình như một chú pompom* đang dựng thẳng đôi tai ngắn cũn, thè lưỡi chờ chủ nhân vuốt ve. Ngốc nghếch chờ Ứng Khúc Hoa vuốt ve.

(* pompom: chó phốc sóc, một giống chó cảnh cỡ nhỏ, ngoại hình xinh xắn, có nguồn gốc từ châu Âu. Đôi mắt chúng hình quả hạnh, to vừa phải và có màu sẫm, trông rất sáng và thể hiện rõ sự linh lợi và thông minh. Tai chó Phốc sóc nhỏ nhắn, nhọn dựng thẳng trên đầu, hàm răng hình kéo và cái mũi be bé sẽ cùng màu với bộ lông. Chúng có cái đuôi xù, trông rất mềm mại và uốn cong lên lưng. Màu lông đa dạng: đỏ, cam, kem, trắng, xanh, nâu, đen...)

Lông trắng trên người cô biến thành màu đỏ vì ngượng, cô tiếp tục cúi đầu nhìn ngón tay, “Ý tôi là... sao anh lại làm... đầu lưỡi của tôi?”

“Chẳng lẽ tôi không đủ tư cách để làm đầu lưỡi của em? Không đủ tư cách để thử món cho em? Hả?” Ứng Khúc Hòa cúi người xuống, nhìn

thăng đôi mắt nhút nhát của cô.

Tây Mễ bỗng chốc hoảng hồn, vội vàng khoát tay nói: “Không không không, tôi không có ý này, anh đủ tư cách, rất đủ tư cách. Quý Đông Lâm nói, anh 21 tuổi đã trở thành đầu bếp trưởng, không phải có câu trò giỏi hơn thầy* sao? Tôi muốn... vượt qua anh.” Muốn xứng với anh.

(* trò giỏi hơn thầy: nguyên gốc là “Thanh xuất vu lam nhi thăng vu lam” xuất phát từ “Khuyên học” của Tuân Tử, nghĩa là màu xanh của cỏ lam mới hơn hẳn màu cỏ lam. Cỏ lam là loại cỏ màu lam, dùng chiết thuốc màu xanh đậm. Ví von người đi sau được người đi trước chỉ bảo, giáo dục, có thể vượt qua người đi trước.)

Tây Mễ nuốt nửa câu sau về.

Ứng Khúc Hòa đè vai cô lại, ý bảo cô nằm xuống nghỉ, “Muốn vượt qua tôi? Hình như chậm mấy năm rồi. Nếu em biết tôi trước 20 tuổi, có lẽ còn có thể thực hiện nguyện vọng này. Nghỉ sớm đi, ngủ ngon, dựa hấu nhỏ.”

Dựa... dựa hấu nhỏ (Tiểu Tây Qua)? Tây Mễ trở mắt, như ngã vào một lớp bông mềm mại.

Cô rụt vào chăn, chỉ lộ một cái đầu ra nhìn anh, “Ngủ... ngủ ngon... Ba ba... tôn đạo.”

Cô đầu gối ngoan ngoãn, khiến Ứng Khúc Hòa nhếch môi lên, không nhìn được mà búng trán cô một cái, tiện tay tắt đèn trên đầu giường của cô.

Phòng trở nên mờ tối, đến lúc Ứng Khúc Hòa rời khỏi phòng, đóng cửa lại, chỉ còn duy nhất một nguồn sáng là ánh trăng trong trẻo lạnh lùng ngoài cửa sổ. Cô túm góc chăn, thở mạnh một hơi, để mình bình tĩnh.

Câu “Tôi có thể làm đầu lười của em” kia khiến Tây Mễ tỉnh như sáo, cầm điện thoại trần trọc.

Trong nhóm bạn, cuộc sống của ai cũng đầy sắc màu.

Nam Tinh post ảnh selfie với món mới, mái tóc đen dài suôn mượt vẫn khiến Tây Mễ hâm mộ.

Cô ản like, bình luận: “Tóc đẹp quá. [đáng yêu]”

Ứng Sinh Nam và Điềm Giản đi nháy cầu ở Macao, trông rất kích thích.

Cô ản like, bình luận: “Ngược cầu. [vẫy tay hẹn gặp lại]”

Quý Đông Lâm post ảnh một quyển sách mới ký bán.

Cô ản like. Không bình luận.

Cô có phần hâm mộ cuộc sống của họ. Đến lúc nào thì cuộc sống của cô mới được như thế? Có thể làm chuyện mình muốn làm, có thể ở cùng với người mình thích.

Trên chần bông mềm mại như còn lưu lại hương vị của Ứng Khúc hòa, cô hít thật sâu một hơi, trái tim nhỏ bé đổ sụp, hóa thành bơ chảy.

Quý Đông Lâm nhắn tin cho cô: “Nữ thần, khi chiều đang chát sao lại lặn mất tăm vậy? Gọi điện cũng không nghe, có phải em đổi ý rồi không?”

Tây Mễ trả lời: “Không... ngã bệnh, đang mệt, vừa mới mở điện thoại.”

“Ngã bệnh? Nặng không? Thật có lỗi, nữ thần, đang ký bán ở ngoài, không thể về thăm em, đến hôm thi đấu tôi nhất định sẽ về!!”

...

Nằm trên giường cả ngày, cả người Tây Mễ nhũn ra, hoàn toàn cạn sạch sức lực.

Trận đấu tranh ngôi vua bếp còn chưa bắt đầu, trên mạng đã bắt đầu bỏ phiếu, đoán tên vua bếp lần này. Tây Mễ xếp thứ hai, kẹt giữa hai vị đầu bếp.

Tiến vào hậu trường trận đấu, ba tuyển thủ tham gia tranh ngôi vua bếp tụ lại cùng một chỗ.

Người phụ trách của tập đoàn Ứng thị đẩy cửa vào, chiếc váy bó tôn lên thân hình quyến rũ vô vàn, không giây nào không tản ra sự mê hoặc và ón trọng của người đẹp đô thị: “Xin chào, tôi là Lisa. Trước khi đăng ký mọi người đã ký một hợp đồng, trên hợp đồng ghi rõ sẽ đạt được phần thưởng 1000 vạn như thế nào.”

Cô ấy đưa một hợp đồng làm việc đã chuẩn bị trước cho Tây Mễ, Lý Thành và Trần Minh, nói tiếp: “Đây là hợp đồng làm việc, hiện tại ba người có thể ký. Ký hợp đồng 40 năm với chúng tôi, người đoạt quán quân có thể nhận được 1000 vạn tiền thưởng, hơn nữa có phúc lợi tăng lương. Ba người cũng có thể lựa chọn không ký, nhưng như thế đoạt quán quân cũng chỉ nhận được 1000 vạn, nên phải lựa chọn ra sao, tự ba người phải cân nhắc.”

Nhà tài trợ chương trình là tập đoàn Ứng thị, vốn là để đào móc đầu bếp có tiềm lực cho Ứng Thực Hiên.

Tây Mễ nhìn kỹ hợp đồng trước mặt, cảm khái tư bản quả nhiên là tư bản, đúng là ăn tươi nuốt sống.

1000 vạn mua đứt một đời đầu bếp, bên ngoài thì tốt đẹp lắm, thật ra thì hố to, dù sao cũng đâu ai có thể đảm mười năm hai mươi năm sau, đồng nhân dân tệ sẽ không giảm giá trị chứ?

Chấp vá ra sắc mặt đáng ghê tởm của nhà tư bản, Tây Mễ khó có thể liên tưởng với Ứng Sinh Nam hòa ái dễ gần.

Hợp đồng này không ảnh hưởng gì tới hai vị đầu bếp truyền thống, dù sao tuổi nghề của họ chỉ còn không đến mười năm, họ đoạt được quán quân, ký hợp đồng cũng chẳng thiệt.

Với họ, đây cũng là một chuyện tốt.

Nhưng Tây Mễ thì do dự.

Ký hợp đồng nghĩa là bốn mươi năm tới sẽ bị mua đứt bởi 1000 vạn này, cả đời chỉ có thể bị trói vào Ứng Thực Hiên. Như vậy có khác gì lúc ở nhà họ Tây đâu?

So với bị mua đứt cả đời, cô càng thích tự do một mình hơn.

Tây Mễ từ chối ký kết.

Đài thi đấu của trận đoạt ngôi vua bếp được thiết kế đẹp hơn tất cả những trận trước nhiều. Không khí hiện trường hùng hực như lửa, Tiểu Tây Mễ mặc trang phục đầu bếp màu đen đan tay vào nhau xuất hiện trên màn ảnh lớn, hai tia chớp hiệu ứng đánh xuống, màn ảnh bị chia làm ba phần, hai đầu bếp Lý Thành và Trần Minh chen vào, sáu chữ to “Trận đấu tranh ngôi vua bếp” từ trên trời giáng xuống trong âm thanh nện vào lòng người.

Tây Mễ và hai vị đầu bếp truyền thống cùng bước lên đài thi đấu, tiếng vỗ tay và hò hét phía dưới vang lên như sấm.

Ba người ai cũng đều có vị trí riêng, MC đê tiếng của người hâm mộ xuống” “Tin rằng ba tuyển thủ trên sân khấu đều kích động hơn bất kỳ một fan nào dưới khán đài, cuộc thi kéo dài hai tháng đã sắp kết thúc! Trận đấu tranh ngôi vua bếp này sẽ khác rất nhiều so với những trận trước, xin mời xem quy tắc cụ thể trên màn ảnh lớn.”

MC quay người, dùng tay ra hiệu, dẫn dắt khán giả nhìn lên màn ảnh, “Nguyên liệu nấu ăn giới hạn trong trận này, chỉ có khoai tây, thịt bò, cơm, cà chua, trứng gà, gà non. Gia vị chỉ gồm hai phần muối và một phần dầu. Chọn dầu thì không thể chọn muối, nếu trong đó có một người không có thịt, có thể được chọn thêm một phần rau. Thứ tự chọn nguyên liệu xếp theo thứ hạng của trận trước, mong các đầu bếp có thể lựa chọn cẩn thận.”

Tây Mễ đứng một lát, cảm thấy hai chân nhũn ra, nghe xong quy tắc trận đấu, lòng bàn tay ướt nhẹp.

Không biết là do thân thể suy yếu dẫn đến đổ mồ hôi, hay là vì căng thẳng mà nên.

Đầu bếp Lý chọn khoai tây, thịt bò, muối.

Đầu bếp Trần chọn gà non, dầu, cà chua.

Tây Mễ chỉ có thể lấy cơm, trứng gà và muối. Vì là người không có thịt, nên cô được thêm một quả cà chua.

MC: “Hôm nay vua bếp của chúng ta sắp ra đời, nhưng hiện tại ba đầu bếp của chúng ta đều đang trong cảnh khó khăn. Đầu bếp Lý không có dầu, đầu bếp Trần không có muối, cũng không có sữa để chiết muối, dầu cũng thiên về vị ngọt nhiều hơn. Tây Tây Tây Mễ có được nguyên liệu làm cơm chiên, nhưng lại không có dầu. Lần này cô ấy có thể tiếp tục đánh bất ngờ ra một món ăn ngon miệng không đây? Hãy cùng chờ đón những đặc sắc sau quảng cáo, xin đừng rời khỏi màn hình.”

Đài trực tiếp phát một đoạn quảng cáo, khán giả xem trực tiếp đập bàn phẫn nộ:

“Nếu Tây Tây Tây Mễ thắng được, chữ Vương của tôi viết ngược lại!”

“Bó tay thôi, đấu thì phải so thực lực, trận trước Tây Tây Tây Mễ đã tài không bằng người, chọn nguyên liệu cuối cùng trong trận đấu giới hạn này hoàn toàn phù hợp với tính tàn khốc của trận đấu. Bất kể ra sao, cố lên! Đi đến bước này, nữ thần đã rất tuyệt rồi!”

“Nghe xem nào, cuối cùng con chó cửa sau cũng sắp lặn rồi. ”

“Chương trình cũng lãng xê đủ rồi đấy, nữ đầu bếp xấu hiem có như thế mà còn hot hơn cả minh tinh, ha ha, tôi thấy cô ta sắp định tiến vào làng giải trí rồi đấy? Nói không có người hậu thuẫn, tôi không tin.”

“...”

Quảng cáo kết thúc, ba đầu bếp bắt đầu nấu nướng.

Vì không có dầu, đầu bếp Lý chọn làm thịt bò khoai tây như, hầm cách thủy trên niêu đất, thịt bò nổi lên thì cho thêm khoai tây, thả gia vị vào khuấy đều, đun nhỏ lửa cho đến khi nước trong niêu sệt lại, khoai tây nhuyễn ra.

Trần Minh lợi dụng ưu thế có dầu, ướp nguyên con gà non trong tương, cho vào chảo dầu rán, cho đến khi da gà vàng óng và giòn tan mới vớt ra. Không dùng dao mổ gà, mà chỉ dùng tay xé thành mảnh nhỏ dài, bày lên đĩa. Cuối cùng ông chế biến cà chua thành sốt rưới lên, da gà vàng óng xốp giòn kết hợp với nước tương đỏ tươi, qua màn ảnh, dường như có thể tưởng tượng được vị chua ngọt ngon lành xen trong từng thớ da xốp giòn.

Tây Mễ lấy được nguyên liệu cơm chiên, nhưng không có dầu, định làm một đĩa cơm chiên không dầu.

Lần này bị bệnh cũng coi như trong họa gặp phúc, miệng không có vị, ghét dầu, hôm qua nằm trên giường không có việc gì, lại nhớ tới hồi mình từng bị bệnh, bà nội làm cơm chiên không dầu cho ăn.

Có thể làm cơm chiên không dầu của bà nội phát minh trên TV, Tây Mễ cảm thấy đã là đỉnh cao của trận đấu này, không còn tiếc nuối.

Cà chua ngâm nước nóng, lột nhẹ vỏ ngoài ra, cắt miếng cho vào chảo, thêm một chén nước nhỏ vào đun. Chờ cà chua trong chảo mềm tiết ra nước, đổ trứng gà đã quấy đều vào, nước sắp cạn thì cho cơm nguội vào.

Dù trong chảo không có dầu, nhưng có nước lưu lại, lật xào trong thời gian ngắn sẽ không bị dính chảo.

Nước cạn, hạt cơm sắp dính vào chảo, Tây Mễ nhanh chóng hất chảo lên xào, không cho bất kỳ một hạt cơm nào có cơ hội dính chảo, nhanh chóng xúc ra bày, từng hạt cơm bọc trứng vàng óng ánh, lại thêm màu cà chua tôn lên, cơm chiên có ánh rắng đỏ mỹ miều của trời cao khi chiều đến.

Lúc này Quý Đông Lâm ngồi dưới khán đài không hề hò hét hoan hô, chỉ ngồi nguyên như đầu gỗ, cầm tay Nam Tinh, hồi hộp sắp quên cả thở.

Nam Tinh lạnh lẽo trừng: “Thằng nhóc thối, cậu ngại mình sống lâu quá à?”

Quý Đông Lâm phản ứng lại, lập tức rút tay về, “Xin lỗi xin lỗi, tôi hồi hộp quá.”

Nam Tinh: “Người ta đấu chứ cậu đấu à? Cậu diễn vai thái giám cũng sâu quá rồi đấy.”

Quý Đông Lâm mặt đỏ tới mang tai cãi: “Tôi hồi hộp thay nữ thần, bộ làm phiền đến bại tướng cô sao?”

Nam Tinh: “Ha ha, cậu hồi hộp như thế, Ứng Khúc Hòa đã đồng ý chưa?”

“... Tôi cần anh ta đồng ý làm gì?” Rất nhanh Quý Đông Lâm đã hiểu ý trong lời này của Nam Tinh, chen mặt qua, nhìn theo ánh mắt của cô tới chỗ Ứng Khúc Hòa.

So với Quý Đông Lâm, Ứng Khúc Hòa căng thẳng hơn nhiều. Một tay anh rũ xuống, nắm chặt thành đấm, Quý Đông Lâm và Nam Tinh ngồi hàng ghế đầu tiên, chỗ của bọn họ thậm chí có thể nhìn thấy rõ vì dùng sức mà trên mu bàn tay Ứng Khúc Hòa nổi đầy gân xanh. Vì bị bàn che khuất nên ống kính không thu được hình ảnh này vào, Ứng Khúc Hòa nếm món của hai vị đầu bếp, nắm đấm càng siết chặt hơn, hít sâu một hơi, bình ổn lại tâm trạng khẩn trương, nếm thử một miếng cơm chiên của Tây Mễ.

Từng hạt cơm chiên nhộn nhạo quanh đầu lưỡi anh, thần kinh căng thẳng bỗng thả lỏng, trong mắt người khác, vẻ mặt anh trở nên phức tạp.

Ba giám khảo còn lại trông thấy ánh mắt anh, có phần tò mò.

Giám khảo Tổng Bảo Quốc hỏi anh: “Cậu Ứng, vẻ mặt của cậu như vậy, cơm chiên rất khó ăn sao?”

Ứng Khúc Hòa không nói gì, đưa cơm chiên cho ông, hai tay che mặt một lát, hít sâu, thả ra, dựa vào ghế mềm, dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn Tây Mễ.

Tổng Bảo Quốc nếm cơm chiên của Tây Mễ, vành mắt bỗng đỏ lên, thở dài, không nói gì, đưa đĩa cơm cho giám khảo tiếp theo.

Lâm Hoa nếm cơm chiên, mặt cũng coi như bình thường. Còn giám khảo cuối cùng là Dương Tông nếm cơm chiên xong, không khống chế được cảm xúc, mắt đỏ lên, hai hàng lệ tràn mi.

Dương Tông đưa tay lau nước mắt, nhận khăn tay và micro mà MC đưa tới, nói: “Trận đấu hôm nay, bất kể kết quả như thế nào, tôi đều cho vua bếp phải là Tây Mễ. Đã rất lâu rồi, tôi chưa được nếm một món ăn nào

khiến tôi cảm động như vậy, dùng đồ ăn để gợi lại ký ức trong thế hệ này của chúng tôi, cô bé Tây Mễ, rất giỏi.”

Ông ngừng một lát, hít một hơi, nói tiếp: “Thế hệ chúng tôi, hồi bé nhà nghèo, thức ăn ngon hồi nhỏ của chúng tôi chỉ là một bát cơm trứng chiên của mẹ. Cơm là cơm nguội tối qua hấp trong nồi trên củi lửa, trứng là trứng tươi vừa nhặt từ ổ gà mái về, chiên xong thì vung tý hành tươi thái vừa mới hái từ dưới đất lên, thơm mà sạch. Tôi không biết các giám khảo còn lại nghĩ thế nào, nhưng đĩa cơm chiên không dầu này của Tây Mễ, đã hoàn toàn để tôi về với ký ức tuổi thơ, với người mẹ đã mất sớm.”

MC và giám khảo Dương Tông cách nhau cả một thế hệ, hiển nhiên không hiểu cảm giác của ông, cô hỏi: “Vậy, thầy Dương quyết định bầu phiếu trong trận này cho Tây Mễ?”

Dương Tông gật đầu.

Micro rơi vào tay Lâm Hoa, ông bình thản hơn, nói: “Đĩa cơm chiên này của Tây Mễ đúng là tốt hơn trong tưởng tượng của tôi, nhưng tôi cho rằng hạt cơm của nó có thể rời hơn nữa, có thể thấy trạng thái tinh thần của Tây Mễ hôm nay không được tốt lắm, sức hất chảo chưa đủ mạnh, có vài khuyết điểm nhỏ. So sánh thì món của đầu bếp Trần hoàn mỹ hơn, xương xộp thịt mềm, nhai không còn vụn, nên tôi bầu cho đầu bếp Trần.”

Tống Bảo Quốc nhận micro: “Tôi và thầy Dương ở cùng một thế hệ, cảm thụ của tôi cũng giống ông ấy, tôi bầu cho Tây Mễ.”

MC thốt thức: “Trước mắt, Tây Mễ đã nhận được hai phiếu bầu, đầu bếp Trần nhận được một phiếu, đầu bếp Lý chưa được phiếu nào. Trong bốn vị giám khảo thì anh Ứng trẻ nhất, chắc sẽ không nhớ về mẹ như thầy Dương và thầy Tống chứ? Xin hãy nói một chút về cảm thụ của anh.”

Ứng Khúc Hòa nhận lấy micro, thần kinh căng thẳng cao độ bỗng thả lỏng khiến tay phải của anh nắm không chắc, micro suýt trượt ra ngoài.

Anh nén kích động, cố gắng để giọng được bình tĩnh: “Mấy giám khảo trước đã nói về tình cảm được dồn vào đĩa cơm chiên này, vậy tôi sẽ nói một chút về vị của nó. Điều khó nhất, cũng quý nhất trong đĩa cơm này là nó không cần tới một giọt dầu nào, lại có thể để hạt cơm đạt tới độ giòn bần vào răng. Loại giòn này không phải giòn xốp, mà là của lớp cháy thơm rất mỏng bao ngoài hạt cơm, mà cái ‘cháy’ này của hạt cơm lại bị màu trứng gà và cà chua giấu kín, đắp nặn nên cái màu tươi đẹp của cơm, cũng để nó mang tới hương vị tuyệt vời nhất. Đĩa cơm chiên này có hương vị của gia đình, nó rất ấm áp, có một lực lượng rất bình thường nhưng lại không mất đi cứng cõi.”

Tiếng vỗ tay dưới đài vang lên khắp nơi, ngay cả Tây Mễ cũng cảm động bởi lời nói của Ứng Khúc Hòa.

Khi MC giơ tay cô lên, tuyên bố quán quân của cuộc thi “Mỹ vị Trung Hoa” lần này là cô, cô giật mình.

Sau vài giây yên tĩnh ngắn ngủi, khán phòng bỗng sôi trào lên, Quý Đông Lâm, lão Tần, Tiểu Minh và ông chủ đầu trọc đều ríu rít đứng lên hoan hô, Nam Tinh cũng đứng dậy vỗ tay vì cô.

Trong tiếng hoan hô nhiệt liệt, Tây Mễ nhìn Ứng Khúc Hòa, mắt bỗng hơi chát.

Cô không thể tin được, mình đã thắng.

Cô đã thắng...

Dù việc mất đi vị giác tạm thời đã tước đi sự tự tin của cô, nhưng khi cô nghĩ tới câu “Tôi có thể làm đầu lười của em” ấy của Ứng Khúc Hòa, bỗng chốc dũng khí dấy lên từ bốn bề.

Nâng cao chiếc cúp thủy tinh hình cái xèng, Tây Mễ cầm micro, nói năng hơi lộn xộn: “Cảm ơn những người đã ủng hộ tôi đi tới tận bước này,

càng cảm ơn các giám khảo đã yêu thích, cảm ơn... thầy của tôi.”

Khi MC tuyên bố cuộc thi “Mỹ vị Trung Hoa” lần này đã kết thúc mỹ mãn, Tây Mễ dùng ánh mắt cứng cõi nhìn vào màn ảnh.

Ông cụ Tây.

Con sẽ dùng thực lực chứng minh với ông, con hoàn toàn xứng đáng để đi trên con đường trù thân.

...

Đi từ sau hậu trường ra, Tây Mễ được Quý Đông Lâm tặng một bó hoa tươi: “Nữ thần, em quá tuyệt vời!! Có phải em nên làm cho bọn tôi một bàn cơm Mãn Hán rồi không?”

Tây Mễ chóng mặt, hai chân như đang giẫm trên bông, bay bổng, có phần không thật lắm. Cô ôm bó hoa, gật đầu đáp ứng, “VẬY NGÀY MAI? NGÀY MAI Ở TRONG TIỆM CỦA ÔNG CHỦ NHÉ.”

“Yes! Em muốn ăn cơm chiên trứng không dầu của chị Tây Mễ!” Tiểu Minh nhảy dựng lên hoan hô.

Quý Đông Lâm cắt ngang: “Nữ thần, em quên rồi sao? Ngày một em và tôi phải về nhà, cô đừng đổi ý chứ?”

Mọi người im lặng, dùng ánh mắt kỳ dị nhìn chăm chăm Quý Đông Lâm.

Ông chủ đầu trọc: “Ui trời ơi, hai đứa đã phát triển tới mức gặp cha mẹ rồi à?” Ông vỗ vai Quý Đông Lâm: “Được đấy nhóc, tinh mắt lắm. Tiểu Tây Mễ của chúng ta nổi lắm chứ chẳng vừa đâu, vừa rồi mấy đứa có thấy không? Cái vị giám khảo Ứng Khúc Hòa độc miệng kia nhìn Tiểu Tây Mễ

nhà chúng ta ấy, chặc chặc, không chừng đã sớm thâm mển Tây Mễ của chúng ta rồi.”

Tiểu Minh xùy một tiếng: “Ha ha, chị Tây Mễ của chúng ta sẽ không thích đàn ông độc miệng vậy đâu. Anh Quý Đông Lâm của chúng ta hơn bao nhiêu nào? Bây giờ đang lưu hành đàn ông dụ dàng! Đàn ông băng sơn lỗi thời lâu rồi.”

Mọi người cậu một lời tôi một câu, Tây Mễ lấy điện thoại ra, thấy wechat Ứng Khúc Hòa gửi, vội nói: “Ừm... có người đang ở ngoài chờ tôi, tôi đi trước.”

“Aiz, chú nói này Tây Mễ, thắng trận còn không đi chè chén với nhau à?” Ông chủ đầu trọc gọi cô lại.

Tây Mễ lắc đầu từ chối: “Cháu còn chưa hết cảm, không đi muộn vậy đâu, huống chi... thầy cháu còn đang chờ cháu, cháu phải qua mau.”

Quý Đông Lâm nhắc cô: “Vậy em đừng quên hẹn của chúng ta đấy, sáng ngày mốt tôi tới đón cô.”

Tây Mễ ra dấu “Ok” với cậu, ôm bó hoa đi ra từ cửa sau.

Xe Ứng Khúc Hòa đợi cô ở cửa sau, thấy cô tới, anh chủ động mở cửa xe cho cô.

Tây Mễ đặt hoa lên đùi, dùng tay tách nụ hoa ra. Ứng Khúc Hòa ghét bỏ hỏi cô: “Thắng trận đâu, có cảm nhận gì?”

“Ừm...” Cô nghĩ nghĩ, nói: “Nghĩ 10 vạn thật ra cũng không nhiều lắm, trả tiền cho anh rồi chỉ còn mấy vạn.”

Ứng Khúc Hòa hơi kinh ngạc: “Em không ký hợp đồng với Ứng Thực Hiên?”

Tây Mễ lắc đầu: “Không, tôi muốn tự do. Tôi nghĩ, nếu đổi lại là anh, anh cũng sẽ không ký hợp đồng bán mình này, đúng không?”

Ứng Khúc Hòa nhìn chăm chăm cô, mãi lâu sau mới cười ra tiếng: “Đúng, em được chân truyền của tôi kia mà.” Anh nhìn hoa tươi, hỏi: “Fan tặng sao?”

“Là Quý Đông Lâm tặng.” Tây Mễ cúi đầu, lấy tay sờ sờ cánh hoa, nghĩ đến gì đó, nói một câu: “Thật ra tôi cũng rất thích Quý Đông Lâm, tuy rằng chưa phát triển đến nấc bạn trai bạn gái, nhưng nếu cứ lâu dài, tôi thấy tôi có thể sẽ thích cậu ta.”

Một câu khiến Ứng Khúc Hòa ngọt ngào khó thở, thấy thế nào mấy đóa hồng đỏ tươi đẹp này cũng chướng mắt.

Về đến nhà, Tây Mễ lên tầng tắm rửa thay đồ, Ứng Khúc Hòa chuẩn bị thức ăn ngon. Vì Tây Mễ chưa hết bệnh, khẩu vị đồ ăn đều khá thanh đạm, cũng không khui rượu đỏ.

Ứng Khúc Hòa ra cửa lấy bưu kiện, Tây Mễ đổi một cái váy trắng hoa lace xuống tầng, cô thấy trên bàn đặt một hộp quà trắng thuần, dây buộc hộp kết một cái nơ bướm, dưới ánh đèn vàng ấm áp của phòng ăn, hơi lóng lánh ánh vàng.

Hộp quà này giống hệt hộp quà bị cô giẫm bẹp ở Ứng Thực Hiên lần trước.

Cô không nhìn được, kéo nơ ra. Mở hộp quà trắng, bên trong còn đặt một hộp gỗ lim nặng, khóa được chế tạo từ vàng ròng, kết hợp với một cái chìa nhỏ. Tây Mễ thật sự rất tò mò, mở khóa ra, “rắc”, hộp gỗ mở.

Bên trong không phải quần áo, cũng không phải trang sức. Trên găm cam nằm một con dao phay Trung Quốc truyền thống, dao sắc chiết xạ ra găm vàng, trên chuôi dao khắc chữ in nhỏ màu vàng – Tây Mễ.

Ứng Khúc Hòa cầm bưu kiện vào phòng ăn, hỏi cô: “Thích không?”
Tay thờ ơ mở bưu kiện.

Bưu kiện này không ghi tên, thậm chí không rõ người nhận là ai. Anh còn tưởng là tài liệu văn bản quan trọng, ai ngờ mở ra lại phát hiện là sổ hộ khẩu và chứng minh thư.

Tây Mễ vuốt ve chuôi dao, hoa văn tinh xảo có một không hai khiến cô yêu thích không buông tay. Đáy mắt cô như chứa cả trời sao, sáng ngời hỏi anh: “Dao này thật sự rất tốt, sao anh...” Lại tặng tôi một món quà đặc biệt như vậy?

Nửa câu sau chưa hỏi ra lời, đã bị chứng minh thư trong tay Ứng Khúc Hòa chặn lại.

Ứng Khúc Hòa cũng hơi giật mình, đưa chứng minh thư cho cô, cổ họng hơi khô, giọng khàn khàn: “Em mới mười chín tuổi?”

EM LÀ CÔNG THỨC MỊ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 34

"Em mới mười chín tuổi?"

Một câu khiến Tây Mễ hoảng hồn, cũng khiến cho sắc mặt của Ứng Khúc Hòa rất khó coi, anh đưa chứng minh thư qua, cánh tay hơi run, cảm giác khiếp sợ to lớn từ bốn phương tám hướng đánh ập tới, đến cuối cùng là một mảnh trống rỗng, giống như một cái xác không hồn đi ra ngoài.

Vẻ mặt anh thần thờ đổi giày, đeo caravat, lấy chìa khóa, mở cửa...

Tây Mễ nắm chặt chứng minh thư, đuổi theo ra ngoài, nhìn chăm chăm vào ót của anh hỏi: "Anh làm gì thế? Không ăn cơm sao?"

"Để lại..." Cổ họng anh như có lửa thiêu đốt, khô khốc đau như cắt, "Cho chó."

Tây Mễ biết Ứng Khúc Hòa tức giận rồi.

Cô trở về phòng khách, ôm hộ khẩu và chứng minh thư ngồi xếp bằng trên ghế sofa, mở trang bìa trong, một tờ giấy rơi xuống, chữ viết phía trên mạnh mẽ có lực.

... "Đến tuổi thì kết hôn, còn cần thứ gì thì cứ việc nói với Đại sư huynh, Đại sư huynh giúp em xử lý, anh và mấy sư huynh đệ khác đều là người nhà mẹ đẻ của em. (Trâu Thành Phong)"

Tây Mễ giơ tay lên lau vành mắt đỏ ửng, đóng hộ khẩu lại.

Trở về phòng cất kỹ chứng minh thư và hộ khẩu, xem tin tức 30 phút, vẫn không thấy Ứng Khúc Hòa trở về. Cô gọi điện thoại xin Ứng Sinh Nam giúp đỡ, nhưng Diễm Giản lại nghe điện thoại.

"Mẽ Mẽ, muộn vậy rồi còn gọi điện, có chuyện gì sao?"

Tốc độ nói chuyện của Diễm Giản vẫn từ tốn mà nhẹ nhàng, chỉ là hơi thở có hơi nhẹ.

Năm ngón tay cô nắm chặt điện thoại, hỏi: "Ứng... Sinh Nam có ở đó không?"

Diễm Giản nghiêng người vỗ vỗ bộ ngực trần của Ứng Sinh Nam, cách ống nghe, Tây Mẽ có thể nghe thấy tiếng vỗ tay trong trẻo, Ứng Sinh Nam mất hứng nhận điện thoại: "Cô Tây Mẽ, lần sau gọi điện thoại, có thể đổi giờ được không?"

Tây Mẽ lập tức hiểu ra, hai má đỏ lên, nói xin lỗi: "Xin... Xin lỗi nha." Cô qua quát kể lại chuyện tối nay cho Ứng Sinh Nam nghe.

"À, vậy nếu em ấy không phải dặt chớ đi dạo thì chính là rời nhà trốn đi đấy." Ứng Sinh Nam thở dài một hơi nói: "Thiên đạo luân hồi thật mà, báo ứng đấy."

Ngay sau đó, trong điện thoại truyền đến hàng loạt tiếng cười ma quỷ của Ứng Sinh Nam.

Diễm Giản cướp điện thoại trong tay Ứng Sinh Nam, nói cho cô biết: "Mẽ Mẽ, lão Khúc vẫn luôn cười nhạo lão Ứng trâu già gặm cỏ non, cậu ấy biết cậu mới mười chín tuổi, chắc chắn trong lúc nhất thời khó lòng mà tiếp nhận."

Thật ra Tây Mẽ không biết, tuổi thôi mà, tại sao Ứng Khúc Hòa để ý như vậy chứ.

Nhận học trò còn giới hạn tuổi sao? Không phải có thiên phú, càng nhỏ càng tốt sao? Trừ phi... Ứng Khúc Hòa có ý khác với mình?

Nếu như thế, vậy tại sao lúc cô nói có thể sẽ thích Quý Đông Lâm, anh lại không có chút phản ứng nào vậy?

Tâm trạng Tây Mễ rối rắm, cúp điện thoại đi ra sân sau xem Ulrica, con chó không có ở đây, chẳng lẽ... Ứng Khúc Hòa dẫn chó rời nhà đi ra ngoài?

Sự thật chứng minh đúng là như vậy.

Tây Mễ ngồi ở trong phòng khách thẳng đến sáu giờ sáng, Ứng Khúc Hòa vẫn chưa dẫn Ulrica trở về. Khoảng chín giờ, Tây Mễ nhận được mấy cuộc điện thoại, quả nhiên như Ứng Khúc Hòa đoán, có mấy nhà hàng nổi tiếng mời cô vào làm, lương một năm cùng phúc lợi đều không tệ.

Nhưng đều kiểm chế không trả lời.

Khoảng mười một giờ trưa, Chu Minh dắt chó trở về, nhân tiện mang một hợp đồng đến cho cô. Ứng Thực Hiên mời cô vào làm, hợp đồng một năm, lương một năm là 40 vạn kèm theo phúc lợi, một khi ký hợp đồng, dự chi 5% lương năm làm phần thưởng nhận chức.

Chu Minh dùng giọng điệu quan trên nói với cô: "Cô mới vào làm, sau này không gian thăng chức vẫn rất lớn, chúng tôi sẽ dựa vào lý lịch của mỗi đầu bếp, cùng thời hạn hợp đồng kí kết với công ty điều chỉnh phúc lợi. Cô không muốn ký sáu mươi năm, bên nhân sự sẽ điều chỉnh kỳ hạn ngắn nhất cho cô, chế độ tiền lương phúc lợi mặc dù ít hơn so với các đầu bếp khác ở Ứng Thực Hiên, nhưng so với điều kiện của các nhà hàng khách sạn khác cho cô, tôi tin bên chúng tôi vẫn rất chiếm ưu thế hơn. Ứng Thực Hiên có đầu bếp xuất sắc hơn ông chủ, cô, chẳng lẽ không muốn mở mang kiến thức sao?"

Tây Mễ cầm hợp đồng trong tay, vô cùng khát khao.

Đầu bếp... còn xuất sắc hơn của Ứng Khúc Hòa?

Hiển nhiên Chu Minh nhìn suy nghĩ ra của cô, cười nói: "Mặc dù ông chủ là một đầu bếp xuất sắc, nhưng đồng thời cũng là thương nhân xuất sắc, đầu bếp xuất sắc hơn anh đương nhiên có, nhưng đồng thời có tài nghệ tốt thương nhân giỏi so với anh ấy thì lại rất ít."

Tây Mễ chấp bút ký hợp đồng dưới sự "lừa dối" của Chu Minh, cô chuyển hợp đồng qua, thuận miệng hỏi: "Ứng Khúc Hòa đâu? Từ tối hôm qua đến giờ anh ấy vẫn chưa về nhà."

Ngày 1 tháng sau bắt đầu vào làm việc, còn thừa lại 25 ngày, phải nhanh chóng dưỡng đầu lưỡi lại cho tốt.

"Tối hôm qua... Ông chủ tạm thời trở về mở cuộc họp hội đồng quản trị, ngủ ở công ty." Chu Minh cười híp hai mắt lại: "Không có việc gì thì tôi đi trước đây."

"Được, anh đi thông thả." Tây Mễ đứng dậy tiễn anh ta, nắm chặt hợp đồng đứng sững ở cửa ra vào, cúi đầu nhìn Ulrica đứng đứng hai lỗ tai, thè lưỡi.

Tây Mễ ngồi xồm xuống, gãi gãi cằm Ulrica: "Lang Vương, ông chủ của mày thật nghĩa khí, mở hội đồng quản trị còn dẫn theo mày?" Dựng thẳng ngón cái với con chó, "Con chó có địa vị như mày, thật trâu bò mà."

"Gâu gâu..." Ulrica kêu hai tiếng, dọa Tây Mễ sợ tới mức ngã ngồi ra sau.

Cô buộc chó ngoan lại, trở lại sân trước thì nghe thấy có người ấn chuông cửa, tưởng là Ứng Khúc Hòa, mở cửa mới thấy là Quý Đông Lâm.

Cậu mặc bộ quần áo trắng đen thoải mái, đưa một đóa hoa hồng tới trước mặt cô: "Nữ thần, chúc mừng đoạt giải quán quân. Hôm nay có rảnh không? Tôi mua hai vé xem phim, cùng đi xem nhé?"

Tây Mễ vô thức ngửa ra phía sau, nhận lấy đóa hoa hồng cậu đưa tới, "Không phải nói ngày mai à? Sao hôm nay lại tới đây?"

Quý Đông Lâm ho nhẹ một tiếng nói: "Ngày mai đi qua gặp ông cụ, em làm bạn gái dù sao vẫn nên chuẩn bị chút chứ? Em muốn đi mua quần áo hay làm tóc gì không? Tôi trả tiền."

"Quần áo thì không cần, tôi có rồi." Cô giơ tay sờ sờ đầu tóc ngắn của mình, suy nghĩ một lát hỏi cậu: "Có... Có nơi nào nối tóc không? Tôi muốn, tóc dài chút."

Quý Đông Lâm thân thiện chào cô: "Có, đương nhiên là có, đi, ngài Quý dẫn em đi cải tạo lại!"

Tây Mễ đẩy phất tay cậu ra, "Đợi tôi, tôi đi thay quần áo."

Trở ra, Tây Mễ đã muốn thay một váy đầm ngắn, đôi chân trắng mịn mà thẳng, vòng eo nhỏ nhắn mảnh khảnh, cánh tay không có chút thịt thừa, tinh tế mà trắng nõn.

Tiệm làm tóc nằm ở bên trong phố xá sầm uất, tổng cộng có ba tầng, tầng một cắt tóc, tầng hai gội đầu, tầng ba là khu nghỉ ngơi.

Khách trong tiệm không nhiều, Tây Mễ được mang lên tầng hai gội đầu, mười ngón tay của nhân viên ấn lên da đầu cô, sức lực vừa phải, rất thoải mái, gội đầu bốn mươi phút, Tây Mễ suýt chút nữa ngủ quên luôn.

Hai tiếng sau, Quý Đông Lâm ngồi ở phòng nghỉ tầng ba thật sự tò mò, nữ thần sẽ có tạo hình gì. Cậu xuống lầu dạo một vòng, không nhìn

thấy Tây Mễ với mái tóc dài, ngược lại nhìn thấy một tóc ngắn xoăn rối bù màu nâu.

Cậu vỗ vỗ vai nhân viên, nhìn chung quanh một vòng: "Cô gái đi cùng tôi khi này đâu?"

Tây Mễ mang theo đầu tóc xoăn ngắn màu nâu giơ tay lên: "Quý Đông Lâm, tôi ở đây."

"..." Quý Đông Lâm xoay người sững sốt, khó tin nhìn cô: "Nữ thần, tóc của em...?"

Tây Mễ sờ sờ đầu tóc: "Khó coi sao?"

Cũng... Cũng không phải khó coi, chỉ là có hơi không quen.

Tóc cô vốn dài đến cằm, cô muốn nối tóc dài như Nam Tinh, nhà tạo mẫu lại đề nghị nhuộm tóc.

Mái tóc xoăn ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đường cong khuôn mặt càng dịu dàng hơn với đầu tóc mới, ngũ quan càng có thêm linh khí. Nhất thời Quý Đông Lâm nghèo từ, ngoại trừ "đẹp" ra thì không thể nghĩ ra được từ nào để miêu tả vẻ đẹp của Tây Mễ sau khi đổi kiểu tóc.

Tay nhà tạo mẫu từ phía sau đưa tới, ôm lấy khuôn mặt của cô nâng lên, nhìn vào trong gương: "Ngũ quan thật tốt, dáng vẻ của cô rất hồn huyệt."

Tây Mễ nhìn chăm chăm vào cái gương trước mặt, một đầu tóc xoăn xoã tung, màu sắc hơi sáng rực một chút, dường như ngay cả ngũ quan cũng sáng ngời theo không ít, khí chất cũng vì kiểu tóc mà trở nên dịu dàng.

Đợi cô đứng dậy, Quý Đông Lâm cũng nhìn sững sờ trong giây lát, kiểu tóc phối hợp với váy ngắn, rất hoàn mỹ.

Tây Mễ và Quý Đông Lâm xem xong phim, về đến nhà trời đã tối đen.

Ứng Khúc Hòa vẫn chưa về nhà. Cô ngồi xồm ở ngoài chuồng chó Ulrica, vừa dứt thức ăn cho nó vừa thầm thì: "Lang Vương, mày nói... tao có nên gọi điện cho anh ấy không? Dù sao... mùi vị bị người ta lừa dối, quả thực không dễ chịu chút nào. Tốt xấu gì lần trước tao mở cho anh ấy một châu nhụt chí, theo lý thuyết, anh ấy cũng có thể mở cho ta một châu nhụt chí..."

Ulrica cúi đầu ăn thức ăn cho chó, lỗ tai khê nhúc nhích.

Trời đêm tĩnh mịch một vầng trăng cong soi sáng treo trên cao, đêm khuya hơi ẩm ướt, tiếng gió thổi lá cây xột xoạt. Tây Mễ ngẩng đầu, ôm đầu chó xoa xoa, thở dài một tiếng.

Ulrica rời khỏi ngực cô, dùng miệng đẩy chậu chó ra xa, xoay vòng chó về phía cô, tiếp tục ăn thức ăn. Tây Mễ ôm hai đầu gối, nhìn chăm chăm vào nó: "Đồ chó không có lương tâm, chỉ có biết ăn thôi, ông chủ thối của mày không nhớ tới mày nữa đấy!"

Tây Mễ tức giận, ngực phập phồng, hậm hực khó mà bình tĩnh lại, mở màn hình điện thoại, rốt cục cũng có dũng khí bấm số điện thoại của Ứng Khúc Hòa.

Điện thoại vừa kết nối, sân sau yên tĩnh bị tiếng đàn Ballin vui mừng trong trẻo phá vỡ.

Tây Mễ theo hướng âm thanh ngẩng đầu lên, Ứng Khúc Hòa đi từ chỗ tối đến nơi có ánh sáng. Anh tắt điện thoại, đi tới, nhìn thấy kiểu tóc của cô đầu tiên là sững sờ, lại lạng lẽ thu hồi ánh mắt, chuyển sang nhìn Ulrica: "Sao còn chưa ngủ."

"Tôi... đang đợi anh." Giữa hai người tựa như đột nhiên có một tòa lâu dựng lên, có một cảm giác xa cách lạ lẫm, "Tôi đã ký hợp đồng với trợ lý Chu, đầu tháng sau đến Ứng Thực Hiên làm."

"Ừ, vậy thì tốt." Ứng Khúc Hòa ngồi xồm xuống, đẩy chậu chó của Ulrica trở lại trong chuồng.

Tây Mễ lại nói: "Cái đó... Tiền tôi nợ anh, tôi đã chuyển qua wechat cho anh rồi, anh nhớ nhận nha."

Ánh mắt Ứng Khúc Hòa lướt qua đỉnh đầu rối bù của cô, có ham muốn đưa tay qua xoa xoa, nhất định rất thoải mái, ngón trở khẽ nhúc nhích, rất nhanh lại kiềm chế ham muốn khó hiểu này: "Ừ, không còn sớm, đi ngủ sớm đi."

Anh xoay người đi tới sân trước, Tây Mễ đứng dậy gọi anh: "Ba ba tôn đạo!"

Cô nắm chặt quả đấm, cố gắng điều chỉnh nhịp tim đập lại, "Mấy ngày sau, có thể tôi sẽ không... về. Đồng ý Quý Đông Lâm làm bạn gái giả của anh ấy, phải trở về quê anh ta một chuyến, không thể ở nhà nấu cơm cho anh, anh..."

Ứng Khúc đứng ở dưới ngọn đèn phục cổ kiểu Anh ở trong sân, không quay người lại, nửa mặt nghiêng được dấu ở trong bóng đêm, nửa mặt còn lại bị ánh đèn vàng ấm nhuộm thành một nhân vật Anh Mỹ, cởi bỏ vẻ lạnh lùng ngày thường, ánh lên một lớp dịu dàng nhàn nhạt, trong đôi mắt sâu thẳm tràn ngập vẻ mỗi mọt có vài cảm xúc phức tạp.

Hồi lâu, anh trầm ngâm lên tiếng: "Ừ, không sao, mấy ngày này công ty có nhiều việc, cũng sẽ không về nhà. Em đi sớm về sớm."

"À..." Tây Mễ nghĩ không ra còn muốn nói cái gì, gãi gãi đầu tóc rối bù, nói: "Vậy, chúc ngủ ngon.""Ngủ ngon."

Không hiểu sao hai người rơi vào hoàn cảnh ngượng ngùng, khó khăn lắm mới xây dựng được cảm giác quen thuộc, dường như sụp đổ xuống trong giây lát. Cô có thể cảm nhận được sự xa lánh của Ứng Khúc Hòa, nhưng anh lại không nói rõ có phải anh đang tức giận hay không. Cái cảm giác đoán không ra mò không tới này giống như có một mẫu xương cá cắm ở cổ họng Tây Mễ, lên không nổi mà cũng không thể nuốt xuống được.

...

Quê của Quý Đông Lâm ở Tây Dương, cùng một tỉnh với huyện Gia Lăng. Buổi chiều ngày thứ hai, Tây Mễ và Quý Đông Lâm đến sân bay tỉnh, tài xế nhà họ Quý xuất hiện ở sân bay chờ bọn họ.

Ánh mắt của chú tài xế lướt qua mặt Tây Mễ, trên mặt đầy ý cười, nhận lấy quà trong tay cô, dẫn cô lên xe.

Tây Dương, Gia Lăng và Đường Tây, ba trấn nhỏ chỉ cách hai ngọn núi lớn. Đến Tây Dương tuy không đi qua huyện Gia Lăng, nhưng ở trên đường cao tốc có thể nhìn thấy núi Bạch Nham ở Gia Lăng.

Quý Đông Lâm thấy cô nhìn núi Bạch Nham ngoài cửa sổ xe, giải thích: "Núi Bạch Nham nổi tiếng ở thị trấn cổ Gia Lăng, lại nói, Tây Văn Đạo hoành hoẹ em ở trong chương trình thi đấu lần trước, cũng ở chỗ này."

"Tôi biết."

Quý Đông Lâm gật đầu: "Cũng phải, sao em có thể không biết được."

Tây Mễ rũ mắt xuống, nói: "Tôi lớn lên ở trấn cổ Gia Lăng, trên núi Bạch Nham có phòng nhỏ của bà nội tôi, vào mùa thu mỗi năm, tôi đều sẽ lên núi ở vài ngày."

"Hà? Nữ..." Quý Đông Lâm liếc nhìn tài xế, nuốt chữ "thần" trở lại, vội vàng sửa miệng nói: "Mễ Mễ, quê của em ở trấn cổ Gia Lăng sao? Khó

trách ở trong chương trình Tây Văn Đạo nhằm vào em, ông cụ kia ghen tị tay nghề của em đấy."

Tây Mễ nhìn núi Bạch Nham, suy nghĩ triền miên.

Nhà cũ của nhà họ Quý là nhà theo kiểu tứ hợp viện, phòng ốc bảy Nam bảy Bắc. Hai bên cửa chính dán câu đối giấy đỏ chữ đen, cửa chính đen bóng, vào cửa chính còn có cửa vòm hoa, quét sơn hết sức đẹp, xà hiên được sơn thành màu xanh lam xanh lục, giống như hoa văn bảo châu, cửa nguyệt lượng được quét sơn thành nhiều màu sắc sỡ, điển hình nhà cửa phủ đệ của hậu duệ quý tộc vương tôn trước đây.

Lúc bọn họ đến đã là sáu giờ chiều.

Bữa cơm gia đình đã bắt đầu, ở giữa nhà là một bàn tròn, ngồi ở giữa là một ông cụ uy nghiêm mặc đường trang, hôm nay là ngày vui, nhưng trên bàn đều không có ai dám nói chuyện, Quý Đông Lâm nháy quá thềm cửa, đánh vỡ trầm tĩnh: "Ông nội! Cháu ngoan về rồi đây!"

Ánh mắt ông cụ trực tiếp lược qua Quý Đông Lâm, ngừng ở trên mặt Tây Mễ tóc xoăn, hơi nhíu mày.

Quý Đông Lâm nắm lấy cổ tay Tây Mễ, kéo cô tiến lên trước: "Ông nội, đây là bạn gái cháu, Tây Mễ."

Ông Quý hơi nheo mắt: "Ừ, thấy chỗ nào trống thì ngồi."

Chỉ còn ba chỗ trống, Tây Mễ đưa quà Quý Đông Lâm đã chuẩn bị từ sáng sớm cho ông cụ, khôn ngoan nói chúc một câu: "Chúc ông nội quý phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn."

"Ừ, ngồi đi."

Vẻ mặt ông Quý vẫn uy nghiêm như cũ, chẳng dụi đi tí nào. Rất có thể những ông cụ lớn tuổi đều có khuôn mặt như vậy. Nghĩ đến ông cụ Tây, Tây Mễ lập tức thoải mái.

Bọn họ vừa mới ngồi xuống, ông Quý nói: "Đông Lâm, lát nữa người nhà họ Nam sẽ đến, ăn tiệc xong con phụ trách dẫn cô ấy đi xung quanh."

"Nhà họ Nam?" Quý Đông Lâm gặp một vi cá cho Tây Mễ, đang nghi ngờ thì một bóng dáng quen thuộc bước vào nhà chính.

Ánh mắt Nam Tinh đảo qua Tây Mễ và Quý Đông Lâm, đưa hộp quà trong tay cho người giúp việc, rồi nói mấy câu chúc mừng ông Quý.

Cánh gà Tây Mễ cắn được một nửa rút thỏi trở lại trong chén.

Thật đúng là trùng hợp mà.

Mẹ Quý Đông Lâm cười trêu chọc: "Đông Lâm, con còn nhớ Nam Tinh không? Lúc nhỏ con bé từng ôm con đấy."

Nam Tinh bàng hoàng: "Bé trai lúc nhỏ con bỗng? Là cậu ta?"

Quý Đông Lâm vừa gắp thức ăn cho Tây Mễ, vừa nói: "Mặc dù con cũng rất khiếp sợ khi cô Nam Tinh sẽ xuất hiện tại bữa cơm gia đình này, nhưng mẹ à, những chuyện lúc nhỏ mẹ có thể đừng nhắc tới được không? Bạn gái của con ở đây, mẹ không sợ bạn gái của con ghen sao?"

Yêu thương cứng chịu tự nhiên hiện ra trong lời nói, Tây Mễ suýt chút nữa nghẹn chết.

Nam Tinh nhét thức ăn vào trong miệng, cười mà không nói, cũng không vạch trần hai người diễn trò.

Mẹ Quý cười nói: "Có gì ghê ghớm đâu mà không thể nhắc lại? Mặc dù Nam Tinh lớn hơn con mấy tuổi, nhưng dựa theo vai vế, con bé phải gọi

con một tiếng chú."

Khụ... Nam Tinh đang dùng cơm bị sặc.

Ông cụ Quý cắt ngang cả đám tán gẫu: "Được rồi, ăn cơm đi."

Quy tắc của bữa cơm nhất định không được ăn no, sau khi ăn xong Nam Tinh đi dạo Nam Hồ, ông cụ bảo Quý Đông Lâm dẫn đường. Vì Tây Mễ bị cảm chưa khỏi, không tiện đi lại trong gió, dứt khoát làm ổ trong phòng ngủ nghịch điện thoại.

Đẩy cánh cửa sổ gỗ thuần được khắc hoa ra, mùi hoa trong đình viện được từng cơn gió mát lùa vào. Cô chống cằm trên ô cửa, không hiểu sao lại nhớ tới lần đầu gặp Ứng Khúc Hòa ở khách sạn của trấn cổ.

Đến tám giờ, Tây Mễ đói đến thực sự không chịu nổi, đành nói với quản gia nhà họ Quý mượn phòng bếp dùng. Thức ăn trong phòng bếp nhà họ Quý không chút dứa thừa, bị xử lý sạch sẽ. Nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh chỉ có hải sản tươi, cô xoa xoa bụng trống trơn, không biết nên làm món gì ăn.

Cô nấu một nồi nước, nhìn chăm chăm vào bọt nước sôi sùng sục, ma xui quỷ khiến gọi điện thoại cho Ứng Khúc Hòa.

Đầu bên kia không ai nghe máy, cảm giác mất mát tràn khắp toàn thân, cô dựa vào bếp lò, hai tay vô lực rũ xuống.

Mười phút sau, Ứng Khúc Hòa gọi điện lại.

Nghe thấy giọng nam trầm lắng ở đầu bên kia điện thoại, Tây Mễ cảm thấy trái tim như bị búa tạ đập cho một phát. Gần như cà lăm: "Ứng... Ba ba..." Hít sâu một hơi, cuối cùng dứt khoát trịnh trọng kêu lên: "Thầy."

"Chuyện gì?"

"Cái đó..." Ngón tay Tây Mễ gõ ở trên tấm thớt, như gõ phím đàn Piano, "Tôi có hơi đói, muốn nấu chút đồ ăn, nhưng trong tủ lạnh toàn là hải sản, tôi nên làm món gì cho phù hợp đây?"

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lát, giọng nói từ tính lại truyền tới lần nữa: "Cháo hải sản đi, nấu loãng thôi."

"Ừm..." Tây Mễ nắm chặt điện thoại, mũi chân đá bếp lò, "Biết rồi, vậy... tôi, cúp máy trước?"

"Đợi chút."

Lòng muốn cúp máy bị giọng nói ở đầu bên kia điện thoại ngăn lại.

"Để điện thoại bên cạnh, mở loa to lên," Ứng Khúc Hòa ngừng chút, lại nói: "Bệnh của em vẫn chưa khỏi, nấu loãng chút mới tốt, dựa theo cách của tôi mà làm."

"Được..." Tây Mễ làm theo lời anh, để điện thoại ở bên cạnh, "Được rồi."

Ứng Khúc Hòa từ tốn nói: "Non nửa bát gạo, một ít gạo nếp, 100g uyên ương bối*, hai con tôm tươi, nửa quả dưa leo, cắt thành hạt để dự phòng. Sau khi cho gạo vào nước đun sôi, cho hành gừng vào để lửa nhỏ nấu. Đợi gạo bung ra, nấu cháo đến đặc lại, cho thêm tiên bối**, tôm bóc vỏ, lại nấu thêm năm phút, bỏ hạt dưa leo vào, cho thêm chút muối. Dưa leo không nên cắt nát quá, nên giữ lại vị giòn của nó."

(* tra baidu thì tên đầy đủ là phi thúy uyên ương bối, là tên một món ăn, nguyên liệu chủ yếu là sò, nên t nghĩ uyên ương bối ở đây là sò á

** tiên bối cũng có nghĩa là sò tươi)

Đợi anh đọc xong cách nấu, Tây Mễ đã bỏ gạo vào trong nước, làm xong tất cả nguyên liệu chính phụ.

Cô lau tay, ngồi ở trên ghế đầu ở phòng bếp, cẩn thận hỏi cái điện thoại: "Tôi đã nhớ kỹ cách nấu. Cúp... cúp máy nhé?"

"Muốn cúp điện thoại của tôi gấp như vậy à? Hửm?"

Trong điện thoại truyền ra âm thanh có hơi không vui, Tây Mễ vội vàng giải thích: "Nấu cháo ít nhất cần bốn mươi phút, hay là sau khi làm xong... Tôi chụp ảnh gửi qua cho anh, nộp bài?"

"Tôi muốn nghe em nói toàn bộ quá trình bài tập."

"Được rồi..."

Ngay sau đó là một hồi im lặng.

Im lặng này có chút ngưng ngưng, cô bắt đầu hối hận khi gọi điện thoại cho anh. Đêm khuya như vậy rồi đương nhiên cháo hải sản thích hợp hơn, tại sao còn gọi điện thoại hỏi Ứng Khúc Hòa chứ?

Cô ho nhẹ một tiếng phá tan ngưng ngưng, hỏi anh: "Anh đang ở đâu... Làm cái gì?"

Ứng Khúc Hòa: "Dắt chó đi dạo."

"Muộn thế này sao?" Nước đã bắt đầu sôi, Tây Mễ mở nắp vung, dùng muôi gỗ khuấy gạo. Cô hỏi: "Vậy, Ulrica có khỏe không?"

Ứng Khúc Hòa gần như trả lời không chút do dự: "Có chút không ổn."

"Sao... Sao thế?" Tây Mễ nghi ngờ, trước khi đi con chó còn hoạt bát chó nhảy loạn mà, sao giờ lại không ổn?

"Hơi phiền muộn không vui," Ở bên kia điện thoại, Ứng Khúc Hòa đứng sững ở dưới đèn đường, nhìn Ulrica đang vui vẻ đùa giỡn với một con chó Samoyed ở phía xa, ngừng một chút, bổ sung thêm: "Có lẽ là em không ở đây, cho nên phiền muộn không vui."

Tây Mễ nghĩ, nếu phiền muộn không vui là chủ nhân Ứng Khúc Hòa, mà không phải Ulrica, có lẽ cô sẽ vui vẻ.

Một cuộc điện thoại dứt quãng, cháo hải sản tươi thơm ngon ra lò, Tây Mễ dùng lỗ tai và vai kẹp điện thoại, hai tay bưng bát cháo ra khỏi phòng bếp, sau đó ngồi ở trên bậc thềm ở sân sau, múc một muống, đưa tới bên miệng thổi nguội: "Tôi đang ăn, mặc dù vị trong miệng vẫn rất nhạt, nhưng ngửi mùi lại rất thơm, anh và Ulrica vẫn còn ở bên ngoài sao? Mau dẫn nó về đi, nghỉ ngơi sớm chút."

"Ừ." Đầu bên kia điện thoại, Ứng Khúc Hòa im lặng một lát, gọi tên cô: "Tây Mễ."

"Hừm?" Tây Mễ cầm điện thoại mở loa lớn, để trên mặt đất, vừa đưa cháo vào miệng, vừa nghe anh nói chuyện.

"Thật ra, anh nhớ em."

Lách cách...

Muống sứ rơi xuống đất, vỡ làm hai.

Trái tim Tây Mễ tựa như bị sét đánh, âm âm vang dậy.

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Ở đầu bên kia điện thoại, chột ngừng lại, tốc độ nói chậm lại, "Có một số việc, đợi em trở lại, chúng ta sẽ nói rõ ràng hơn."

Tây Mễ đặt bát cháo ở trên mặt đất, cầm điện thoại ở trong tay, báo động đỏ còn chưa 10% pin. Cô hỏi: "Anh vừa mới nói, nhớ tôi sao?"

"Ừ."

Một chữ như cục đá to nặng nề, đè lên trái tim Ứng Khúc Hòa, cũng nện cho Tây Mễ choáng váng.

"Điện thoại hết pin rồi, anh đợi tôi một lát." Khủng hoảng hết pin thúc đẩy cơn trùng đối của cô đi, nhanh chóng mang bát cháo về phòng bếp, ôm điện thoại chạy về phòng ngủ, dưới chân nhanh chóng lướt qua từng miếng đá lát, vượt qua một cầu nhỏ ở sân sau, vọt vào phòng ngủ, cắm cục sạc pin vào, thở hồng hộc nói: "Xong rồi."

Đầu bên kia điện thoại, giọng của Ứng Khúc Hòa như nước suối không lạnh không nóng, "Hôm nay ngồi xe có mệt không?"

Phòng ngủ chỉ bật một chiếc đèn kiểu Trung dưới đất, Tây Mễ cầm điện thoại, nhìn chiếc đèn hình ly ở ngoài hành lang, nằm sấp ở trên cửa sổ, không ngừng gõ mũi chân, "Cũng được... Hôm nay đi qua núi Bạch Nham ở trấn cổ, nhớ bà nội thôi."

Ứng Khúc Hòa hơi trầm mặc, cách điện thoại, dường như anh có thể nhìn thấy cô cúi gằm đầu, dáng vẻ mất mát, vươn tay nhưng không có cách nào chạm vào đầu tóc quăn rối bù của cô, cũng không có cách nào an ủi cô.

Anh cầm điện thoại nóng sôi về đến nhà, đứng ở cửa sổ sát đất lầu hai, vẫn đang tiếp tục nói chuyện với cô. Ngoài cửa sổ là đèn đuốc nhiều nhà trong khu biệt thự, vầng trăng sáng treo trên cao trong bầu trời đêm, không hiểu sao lại hiện ra khuôn mặt nhỏ lém lỉnh của Tây Mễ.

Anh nghe giọng nói mềm mại trong điện thoại, dùng tay che ngực, nơi đó tựa như ngứa như đau.

"Trời mưa." Tây Mễ vội vàng đứng dậy đóng cửa sổ, nằm xuống giường gỗ khắc hoa kiểu Trung, độ cứng mềm của đệm vừa phải, đầu vừa kê xuống gối, một ngày mệt mỏi cùng uể oải trong nháy mắt lan tràn khắp tứ chi bách hài.

"Ba ba tôn đạo, tôi muốn nghe anh hát." Tây Mễ ngáp một cái, không biết nên nói cái gì với anh, nhưng thật sự lại không nỡ cúp điện thoại.

Dù là im lặng, nghe tiếng hít thở của đối phương cũng không thấy ngưng ngừng, dường như có từng viên kẹo đường chui ra khỏi ống nghe.

"Em chắc chứ?" Giọng Ứng Khúc Hòa trầm xuống, hắng giọng, lúc nói tiếp giọng nói trong trẻo không ít, "Tôi đọc thơ cho em nghe?"

"Được..."

Não của Tây Mễ đã bắt đầu hỗn độn, hai mắt cũng không chế không được sập xuống, âm thanh ngáp liên tục bị giọng nam trong trẻo phá vỡ: "Bài thơ này là "J" toi"

... "Tôi muốn sống cùng em"

Tiếng Pháp. Tây Mễ nghe không hiểu, nhưng lúc này đã mệt mỏi đến mức không còn sức để hỏi. Cô mở loa to, để điện thoại ở đầu giường, ừ một tiếng.

Ứng Khúc Hòa nghe tiếng hít thở của cô, bắt đầu đọc:

"J" toi,

Anh ước ao được sống cùng em,

J" i,

Anh ước ao được kề tóc mai cùng em,

I,

Cả đời, kề tóc mai cùng em,

Lavie,

Cả đời, cả đời, cả đời"

...

Giọng đọc trầm thấp tần suất vừa vặn của Ứng Khúc Hòa phối hợp với đêm tối yên tĩnh, cảm âm như biên tập viên nam trên radio đêm khuya, thậm chí còn dịu dàng thuần hậu hơn so với âm thanh trên radio kia. Mặc dù cô nghe không hiểu anh đang đọc thơ gì, nhưng âm đọc dễ nghe giống như âm nhạc, không có giới hạn ngôn ngữ, xuôi tai như vậy là đủ rồi.

"J" i,

Anh ước ao được nói chuyện với em,

J" viedediren" quoi,

Anh ước ao muốn nói với em bất cứ lúc nào,

J" viepourvuquetusoislà,

Anh ước ao có em ở đây.

J" toi,

A ước ao được sống cùng em,

J" viei,

Anh ước ao có em ở bên cạnh anh,

J" viei,...

Anh ước ao có em ở bên cạnh anh..."

Trong ống nghe truyền đến tiếng hít thở đều đặn của Tây Mễ, không lâu sau thì ngắt kết nối.

...

Ngày hôm sau Tây Mễ bị tiếng đập cửa của Quý Đông Lâm đánh thức, ký ức của cô vẫn dừng lại lúc nói chuyện điện thoại với Ứng Khúc Hòa.

Ăn sáng cùng người nhà họ Quý xong, đôi tình nhân giả sợ bị lộ tẩy nên nhanh chóng lấy cớ rời đi. Nam Tinh đi cùng bọn họ, ngồi chung một chiếc xe với bọn họ ra sân bay.

Trên xe, Nam Tinh và Quý Đông Lâm ngồi chung một chỗ, đầu kê đầu, cầm điện thoại xem hình chụp tối hôm qua. Dạ du Nam Hồ, đèn đuốc hai bên bờ sáng trưng, hai người ngồi trên thuyền chụp rất nhiều hình.

Tây Mễ dựa đầu vào cửa kính xe, căn ngón tay nhìn hai người.

Nam Tinh vỗ đầu Quý Đông Lâm một cái: "Thằng nhóc thối, có biết chụp hình không vậy? Mặt bị biến dạng rồi này."

Quý Đông Lâm xoa xoa đầu, bĩu môi, vẻ mặt uất ức: "Ha ha, mặt trước đây của cô không phải như vậy sao?" Vươn tay nắm lấy cằm Nam Tinh, "Có động dao không?"

Nam Tinh hất mặt ra: "Cút."

Tây Mễ cảm thấy trong xe này đều tràn ngập ý chua... liếc mắt đưa tình.

Ngược lại mình giống như kẻ dư thừa, không hiểu sao giống như bị đút... thức ăn cho chó.

Đi ngang qua trạm nghỉ núi Bạch Nham, dừng lại ăn cơm trưa. Tây Mễ cẩn thận nhìn chăm chăm vào hai người đối diện đầu kề đầu cùng chơi trò chơi, nói: "Ừm... Tôi nghĩ, cũng về đến nhà rồi, muốn ở lại hai ngày, hay là hai người về trước đi?"

Mặc dù không thể trở về trấn cổ, nhưng cô muốn lên núi.

Từ khi bà nội chết, cô không mấy thích lên núi nữa, cho dù lên núi tìm nguyên liệu nấu ăn cũng sẽ tốn khoản tính toán rất lâu. Nhưng mùa thu mỗi năm cô sẽ lên núi ở vài ngày, mùa thu không giống mùa hè có nhiều mưa, mùa đó trái cây bà nội trồng đều bắt đầu kết quả.

Vẻ mặt Quý Đông Lâm khó tin: "Nữ thần, em lên núi làm Tiểu Long Nữ sao?"

Nam Tinh đến đây cũng hào hứng: "Cùng đi đi, đi lên núi rửa phổi, dường như cảm giác không tồi đâu nhỉ?"

Tây Mễ hút một ngụm bún toan lạt phẩn*, cắn đứt, nuốt vào trong bụng: "Điều kiện trên núi rất gian khổ, kiến cũng nhiều, hai người vẫn không nên đi thì hơn."

(* 酸辣粉丝 = toan lạt phẩn ti, chả bk món gì, mà nhìn hình thì hơi giống bánh canh bên mình, hình bên dưới nhé)

Nam Tinh ngược nhìn cô: "Cô Tây Mễ, tốt xấu gì hai chúng ta cũng là CP dân mạng công nhận, cô cho rằng tôi sẽ yên tâm để cô lên núi một mình sao? Tôi đi cùng cô. Bản tiểu thư tôi cũng không phải chưa từng đi đến núi sâu."

Quý Đông Lâm cũng nói: "Vậy thì... Cùng đi nhé?"

Ba người quyết định lên núi, Quý Đông Lâm mua chút băng keo cá nhân, dầu thơm, cùng một túi đồ ăn lớn ở trạm nghỉ. Về mặt Nam Tinh ghét bỏ: "Tôi nói cậu lên núi nghỉ phép sao?"

Quý Đông Lâm nhét đầy đồ ăn vặt vào balo: "Cô thì biết cái gì chứ? Cái này gọi là tìm niềm vui trong đau khổ, hưởng thụ cuộc sống, núi cao như vậy, sẽ tiêu hao bao nhiêu thể lực chứ?"

Tây Mễ tránh né hai người "liếc mắt đưa tình", nghiêng người qua gọi điện thoại cho Ứng Khúc Hòa, điện thoại của đối phương lại ở trạng thái tắt máy, sau khi lên núi tín hiệu dễ gián đoạn, Tây Mễ chỉ có thể gửi wechat cho anh.

Núi Bạch Nham là dãy núi dài nhất, lộ trình gần nhất để đi lên núi là từ trấn cổ Gia Lăng, đi hai tiếng là có thể lên thẳng đến đỉnh núi. Nhưng đi lên núi từ trạm nghỉ cao tốc Nam Gia thì lộ trình dài gấp đôi, phải đi bốn tiếng.

Vừa bước vào núi, chim hót côn trùng kêu vang, cùng với cảm giác lành lạnh phủ vào mặt, khiến Quý Đông Lâm vui sướng đến lạ. Cây rừng ở

hai bên đường núi che lấp mặt trời, cỏ xanh quá gối, thỉnh thoảng có châu chấu nhảy ra.

Một tiếng sau, Quý Đông Lâm gục ở trên mặt đá, yếu ớt vô lực nói: "Hai chân đã tàn, bây giờ tôi đi về có còn kịp không?"

Nam Tinh luyện công vào mỗi buổi sáng, lộ trình này vẫn chịu được, đá Quý Đông Lâm một đá: "Đứng lên, tiếp tục đi, cậu đi ba bước nghỉ một lát, đến khi nào chúng ta mới có thể lên núi?"

"Nghỉ ngơi một chút thì có làm sao? Nữ biến thái, cô không nghỉ ngơi không có nghĩa là tôi và nữ thần không nghỉ ngơi, có được không hả?" Quý Đông Lâm lấy điện thoại ra nhìn thời gian, "Tôi đi, không có tín hiệu, đây là ngăn cách với thế giới rồi sao?"

Tây Mễ liếc nhìn đường núi quanh co, cũng nói: "Quý Đông Lâm, nếu trước khi trời tối không đến được, có thể sẽ gặp sói hoang, heo rừng gì gì đấy, anh muốn mình máu thịt be bét sao?"

Quý Đông Lâm bỗng như điện giật, đứng dậy khỏi tảng đá, nhìn xem chung quanh: "Tôi đi, vậy mà có sói? Nữ thần, em dọa tôi phải không?"

Tây Mễ đi qua đá vào chân cậu một cái: "Dọa người thành phố anh thôi, có sói hay không thì tôi không rõ lắm, nhưng rắn, côn trùng, chuột, kiến, heo rừng nhất định là có."

Quý Đông Lâm muốn khóc đến nơi: "Bây giờ tôi đi về vẫn còn kịp chứ?" "Không kịp.... rồi...."

Bỗng nhiên cổ chân của Nam Tinh bị thứ ẩm ướt gì đó xiết chặt, cúi đầu nhìn một cái, da đầu lập tức run lên, một con rắn hoa đang quấn chặt cổ chân cô.

Tây Mễ đi qua, nhanh chóng bắt lấy con rắn bảy tấc, kéo con rắn ra khỏi cổ chân Nam Tinh.

Quý Đông Lâm đỡ trán, gần như ngất xỉu: "Nữ thần, em buông con rắn ra, chúng ta từ từ nói chuyện."

Tây Mễ không hiểu sao lại thấy hưng phấn, nhìn chăm chăm vào hai mắt rắn, lại nhìn bình nước của Quý Đông Lâm.

Quý Đông Lâm uống hết nửa bình nước còn dư lại, nhắm mắt đưa bình không tới: "Nữ thần, em không cảm thấy nó rất ghê tởm sao?"

"Sao có thể, món ngon đấy." Tây Mễ vô thức liếm môi: "Thiên đường có lối mà không đi, bụng người không đường mà lại xông tới, xin lỗi, kiếp sau nhớ làm một con rắn nhỏ thông minh nhé."

Nam Tinh chán ghét dùng khăn ướt lau cổ chân, da đầu tê dại một trận. Vì vậy lộ trình tiếp theo hai người không hẹn mà cùng kéo một khoảng cách với Tây Mễ, rất sợ con rắn hoa kia chui ra khỏi cái túi sau lưng cô.

Đi được một phần ba đường núi, sắc trời dần tối. Đến một chỗ đất trống rộng rãi, rốt cục điện thoại cũng có tín hiệu.

Tây Mễ mở wechat, nhìn thấy tin nhắn Ứng Khúc Hòa để lại, sửng người ra. Anh lại... dẫn theo Ulrica đến núi Bạch Nham?

Sau khi Ứng Khúc Hòa xuống máy bay thì nhìn thấy wechat của cô, biết cô muốn lên núi Bạch Nham cùng Quý Đông Lâm, dứt khoát ngồi xe đến Gia Lăng, đi lên núi từ trấn cổ Gia Lăng.

Trước khi anh lên núi đã gửi wechat cho Tây Mễ, dựa theo thời gian suy đoán, anh và Ulrica hẳn tới đỉnh núi trước. Bảy giờ tối, cuối cùng Tây Mễ và Quý Đông Lâm, Nam Tinh cũng đến được nhà gỗ ở đỉnh núi.

Chung quanh nhà gỗ có đất trồng cây ăn quả, bởi vì mấy tháng chưa được xử lý, đất đã thành một mảnh hoang vu, cây hồng mộc rất tốt, vỏ rất đỏ. Tây Mễ nhìn chung quanh một vòng, không nhìn thấy Ứng Khúc Hòa, gọi điện thoại cho anh lại không ở khu có sóng.

Vào nhà gỗ, cô bỏ đồ xuống, trần trờ hồi lâu lại gọi điện thoại cho Chu Minh.

Điện thoại kết nối, Chu Minh hỏi ngược lại: "Sao thế? Ông chủ vẫn chưa gặp cô sao?"

Tây Mễ: "Không có? Lên núi cùng anh ấy còn có những ai? Có điện thoại không?"

Chu Minh: "Ông chủ dẫn Ulrica đi lên núi, bảo tôi về Cấm Dương trước, tôi vừa mới xuống máy bay."

Tây Mễ hơi hoảng sợ, cố tình lúc này trong núi lại có mưa nhỏ.

Nhìn một mảnh rừng rậm đen kịt ngoài cửa sổ, không có chút ánh sáng, đáy lòng Tây Mễ dấy lên một cảm xúc bất an. Cô lấy áo mưa trong tủ áo ra, lục loại tìm đèn pin, bật lên xem độ sáng, cũng may vẫn còn sáng rõ, mang ủng đi mưa vào chạy ra khỏi nhà gỗ.

Quý Đông Lâm đang ăn khoai tây chiên, nhìn thấy cô muốn ra ngoài thì hỏi: "Trễ thế này rồi em còn muốn đi đâu? Trời mưa đấy!"

Tây Mễ kéo mũ áo mưa lên, quay người lại dặn dò Quý Đông Lâm: "Nếu một tiếng sau tôi vẫn chưa trở lại, hai người lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát."

Quý Đông Lâm nhét một miếng khoai tây chiên vào miệng, hỏi cô: "Em đi đâu thế?"

"Tôi đi tìm Ứng Khúc Hòa."

...

Ứng Khúc Hòa vốn muốn đi đường tắt lên núi, nhưng lại đi nhầm vào rừng mất phương hướng, chỉ đành quay trở lại đường cũ, tiếp tục đi đường núi rộng rãi.

Sau khi trời tối nường theo ánh sáng yếu ớt của điện thoại, có thể nhìn thấy phạm vi trở nên chật hẹp, nóc nhà lũng còn gặp mưa suốt đêm*, trong núi bắt đầu đổ mưa. Trên đường núi lầy lội không đủ ánh sáng, Ứng Khúc Hòa trượt chân một cái, cả người ngã ra sau, ngã vào trong rừng rậm.

(* có lẽ tương tự với câu nghèo còn gặp eo á)

Độ nghiêng của sườn núi khá dốc, thân thể Ứng Khúc Hòa không bị khống chế mà lăn xuống một đoạn xa, cuối cùng bị cây cối chèn eo ngăn cản, đầu bị va đập, đau đến không còn sức lực để đi, ngồi dựa vào thân cây.

Ulrica xông tới liếm liếm mặt chủ nhân, Ứng Khúc Hòa đau đến mức há miệng hít khí lạnh, khó khăn xoa xoa đầu con chó, "Không sao, nghỉ ngơi một chút là tốt thôi."

Ulrica đi lượn quanh anh một vòng, biểu hiện hết sức sốt ruột.

Ulrica ngậm điện thoại ở trong bụi cỏ tối, hàm răng chạm vào nút mở, màn hình lại sáng lên lần nữa.

May mắn là, nước mưa rửa sạch bùn đất trên điện thoại nên lượng sáng khá hơn, nhưng vẫn không có tín hiệu.

Ulrica đột nhiên xoay người, vớt Ứng Khúc Hòa lại chạy đến chỗ sâu tối trong rừng.

...

Tây Mễ dọc theo đường núi đi xuống, nghe thấy có tiếng sói tru, đột nhiên dừng bước chân lại.

Không biết.... Thật sự có sói hay không nữa? QAQ

Mưa phùn chi chít tóe trên áo mưa Tây Mễ, cô không dám nhìn rừng rậm hai bên đường núi, tối đen không nhìn thấy được gì, tựa như bên trong có thể có một bóng đen chui ra bất cứ lúc nào, xé nát cô ra thành từng mảnh.

Trời mưa xuống mà đi đường núi là điều Tây Mễ kiêng kỵ nhất, người đi đường núi trong đêm vẫn là lần đầu tiên cô gặp.

Cảm giác sợ hãi tràn ngập toàn thân, nhưng nghĩ đến Ứng Khúc Hòa, không hiểu sao lại có dũng khí.

Cô hít sâu một hơi tiếp tục đi xuống núi, vừa khẩn cầu bà nội phù hộ, vừa mong nhanh chóng tìm được Ứng Khúc Hòa. Đột nhiên từ trong bụi cỏ có một con dã thú đen chui ra, Tây Mễ sợ tới mức chân mềm nhũn, lùi về phía sau.

Đèn pin quét qua con thú, lỗ tai nhọn hoắt, răng trắng dày đặc, cùng tiếng ngâm nhẹ phát ra từ trong cổ họng dã thú.

"Dã thú" đột nhiên nhào vào trong ngực cô, đầu không ngừng cọ cọ vào ngực cô. Tây Mễ nhìn rõ là Ulrica, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng kêu trầm thấp hùng hậu của con chó, nó ngoắt ngoắt cái đuôi nhanh chóng xoay người, dẫn cô đi vào rừng rậm.

Mưa dần dần ngừng lại, đường trong rừng rậm hết sức lầy lội, một chân giẫm một chân lồm.

Ước chừng đi được năm phút, rốt cục Tây Mễ cũng nhìn thấy Ứng Khúc Hòa, cô nắm đèn pin đi qua, lắc lắc trên mặt anh: "Ba ba tôn đạo? Anh không sao chứ?"

Cảm giác đau ở chân của Ứng Khúc Hòa đã dần dần biến mất, vịn cây đứng dậy: "Ngã thôi, vẫn chưa chết," vươn tay qua xoa xoa đầu cô, dường như đang an ủi cô: "Đi thôi."

Tây Mễ nhìn người đàn ông trước mặt cắn răng kiên trì, không hiểu sao chớp mũi chua chua, kéo cánh tay của anh choàng qua cổ mình: "Vịn tôi đi."

Hai người chênh lệch chiều cao quá lớn, Ứng Khúc Hòa khom lưng vô cùng khó nhọc. Đi ra khỏi rừng rậm, sức ở chân anh rốt cuộc cũng khôi phục, ôm ngược lại vai Tây Mễ để cô dựa hết vào trong lòng mình, cũng sửa lại mũ áo mưa giúp cô, lòng bàn tay hướng xuống dưới giúp cô ngăn bọt nước chảy từ trên cây xuống.

Tây Mễ cảm động lại đau lòng, đã ngã thành vậy rồi còn cậy mạnh.

Trở lại nhà gỗ, Ứng Khúc Hòa cởi hết quần áo ra, không có quần áo dư để thay, chỉ có thể dùng một tấm mỏng bọc kín nửa người dưới.

Quý Đông Lâm nhìn cả người Ứng Khúc Hòa nhếch nhác thì không nhìn được mà phụt cười: "Anh Ứng à, đường núi ngăn như vậy mà cũng có thể lạc đường, anh mù đường sao, há há."

Nam Tinh bưng một chậu nước nóng đi vào, trợn trừng Quý Đông Lâm một cái: "Bỏ đá xuống giếng xong chưa hả?"

Ứng Khúc Hòa ngồi ở trên giường, hai chân ngâm trong nước ấm, anh cầm khăn mặt Tây Mễ đưa tới, lau sạch mặt.

Tây Mễ ngồi xổm xuống, giúp anh rửa sạch bùn đất trên chân, nhìn thấy chỗ bấp chân anh có vết thương nhìn mà ghê người.

Cô dùng rượu thuốc giúp anh xử lý khử trùng vết thương trước, xin Quý Đông Lâm mấy miếng dán băng keo cá nhân dán vào.

"Nhìn xem, tôi nói cái gì ấy nhỉ? Vừa rồi ở dưới chân núi lúc mua thuốc men và đồ ăn vặt, ai đã không ngừng căn nhắc ở bên tai tôi, nói tôi mua mấy thứ không cần thiết nhỉ?" Ánh mắt cậu liếc về phía Nam Tinh.

"Cậu nói nhiều quá rồi đấy." Nam Tinh xách Quý Đông Lâm đến sang phòng bên cạnh.

Hiệu quả cách âm của nhà gỗ không tốt, có thể nghe rõ tiếng phàn nàn của Quý Đông Lâm: "Cô làm cái gì vậy hả?"

Giọng Nam Tinh đè thấp xuống: "Bóng đèn cậu không ngại mình sáng quá à?"

...

Tây Mễ ngồi xổm ở bên chậu rửa chân đỏ mặt, dùng ngón tay chọc chọc bấp chân của anh, ngẩng đầu hỏi anh: "Còn đau không?"

"Không đau." Ứng Khúc Hòa xoa nhẹ tóc mái của cô bị nước mưa làm cho ướt nhẹp: "Em đi lau khô tóc đi."

Tây Mễ nhìn vết thương của anh, hai mắt đều đỏ lên: "Ứng Khúc Hòa, anh là đồ ngốc đấy à? Đi đường mà đi cũng không xong là sao? Sao lại để bị ngã như vậy? Nếu không có Ulrica, tối nay anh bị heo rừng phân thây cũng không có ai biết đấy, có biết không hả!"

Ứng Khúc Hòa bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Thật đúng là cô gái nhỏ mà...

Anh kéo khăn phủ gối qua, bọc kín đầu cô, giúp cô lau tóc mái ướt nhẹp: "Không phải đã có em rồi sao?"

Tây Mễ đứng dậy ngồi trên mép giường, nắm lấy cổ tay anh: "Trên cánh tay anh cũng có rất nhiều vết thương, lúc ngã xuống... có phải rất đau không?"

"Không đau." Trong đôi mắt sâu thẳm của Ứng Khúc Hòa hàm chứa tình ý, ngón tay thon dài nâng cằm của cô lên, đưa mặt tới gần, cố ý đùa cô: "Nghĩ đến em, sẽ hết đau ngay."

Tây Mễ thở ra một hơi, giọng điệu rất bất lực: "Ứng Khúc Hòa, không cho phép dụ dỗ em."

Vừa dứt lời, lập tức bị Ứng Khúc Hòa kéo vào trong ngực.

Mặt cô dán chặt vào lồng ngực trần của anh, ở giữa da mặt và da ngực chẳng có bất kỳ vật cản nào, nhiệt độ nóng bỏng gần như rán chín mặt cô.

Giọng nói lạnh lạnh của anh lan tràn khắp tai cô, mang theo một ma lực không thể kháng cự.

"Không phải dụ dỗ, là biểu lộ tình cảm chân thành."

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Ngoài nhà gỗ, gió gào rít, không ngừng đập vào cửa sổ, vang lên tiếng lạch cạch.

Gió thổi vào, Tây Mễ theo bản năng cảm thấy Ứng Khúc Hòa sẽ lạnh, hai tay chậm chạp vòng qua eo anh, ôm chặt lấy anh.

Năm ngón tay Ứng Khúc Hòa đan vào tóc quăn của cô, nhẹ nhàng cuộn lên, mãi mê xoa lấy. Lỗ hồng trong tim của Tây Mễ dần dần bị ngón tay dịu dàng của anh lấp đầy, vị ngọt của bơ như tràn ra từ tận đáy lòng.

Hai người im lặng ôm hồi lâu, ngoài cửa vang lên tiếng Quý Đông Lâm: “Tôi nói này, đêm nay ngủ thế nào? Hai phòng? Nam ra nam, nữ ra nữ, hay là nam với nữ? Nếu là nam với nữ, tôi tự ứng cử ngủ cùng với nữ thần.”

Cửa bị Quý Đông Lâm đẩy ra, vừa vào đã thấy cảnh này, sững sốt một chốc: “F*ck, Ứng Khúc Hòa, đồ không biết xấu hổ, dám ăn đậu hủ của nữ thần tôi!”

Tây Mễ buông Ứng Khúc Hòa ra, mặt đỏ ửng đứng dậy nói: “Đêm nay anh ngủ cùng với Ứng Khúc Hòa đi, tôi và Nam Tinh ngủ với nhau.” Cô đi ra cửa, dặn Quý Đông Lâm: “Ừm... Quý Đông Lâm, đêm nay làm phiền anh chăm sóc anh ấy.”

Đợi Tây Mễ rời khỏi phòng, Quý Đông Lâm ngồi xuống mép giường, cởi giày, miệt thị Ứng Khúc Hòa: “Ha ha, tôi còn nghĩ anh là chính nhân quân tử, không ngờ anh lại là loại người này. Lúc bé còn rõ sùng bái anh, giờ lại thấy rõ cái con người anh, mấy ông chú lớn tuổi như anh đều như vậy sao?”

“Cậu có ý gì?” Ứng Khúc Hòa ngồi trên giường, kéo chăn ra, che lên nửa người dưới. Chăn cất trong tủ quần áo quá lâu, có mùi ẩm mốc.

Quý Đông Lâm nằm xuống giường, kéo chăn qua, cuộn lại, đưa lưng về phía anh: “Từ khi anh nhận nữ thần làm học trò, anh đã ôm lòng xấu này rồi đúng không? Nữ thần của tôi quá đơn thuần, mới bị con cáo già anh lừa, nhưng chúng ta đều là đàn ông, tôi rất rõ anh đang nghĩ gì.”

“Cậu cảm thấy tôi đang nghĩ gì?” Ứng Khúc Hòa nhìn chăm chăm vào ót anh, bỗng thấy buồn cười.

“Ha ha, nửa người dưới của anh đã bại lộ tất cả rồi. Anh dám sàm sỡ người ta, nhân phẩm của anh còn tốt được ở chỗ nào?” Quý Đông Lâm trở mình, cảm tức nhìn vào mắt anh, “Ứng Khúc Hòa, trước kia tôi tôn trọng anh là một trưởng bối, nhưng hiện tại anh đã không có gì đáng giá để tôi tôn kính. Anh làm thầy của nữ thần, không hướng dẫn cô ấy đúng đắn mà còn sàm sỡ cô ấy? Anh nói xem, nếu mọi người biết rõ hai người không chỉ là thầy trò, anh còn có tâm tư kia với cô ấy, dân mạng sẽ nghĩ thế nào? Trận đấu có quy tắc ngầm?”

“Đừng cố gắng nhấn mạnh bối phận của tôi.” Ứng Khúc Hòa tắt đèn, nằm xuống, tay gối lên ót: “Sửa lại chút, tôi không sàm sỡ người ta, vừa rồi là phản ứng bình thường khi tôi và cô ấy tình đầu ý hợp, sinh ra sức hút khác phái.”

Quý Đông Lâm đả động, sắp bị chọc tức đến hộc máu. Con cáo già Ứng Khúc Hòa này, sao có thể xứng với nữ thần chứ? Trong chương trình,

Ứng Khúc Hòa từng công kích Tây Mễ cái gì cũng sai, một fanboy thâm niên kiên quyết phản đối nữ thần tìm đối tượng như vậy!

Mắng nữ thần cái gì cũng sai, còn muốn chửi nữ thần? Coi nữ thần của cậu là cái gì?

Nếu anh ta thật sự làm được, chẳng phải sau này nữ thần sẽ luôn bị bắt nạt sao?

Nghĩ thôi đã thấy thật đáng sợ.

...

Hôm sau, hiếm khi Ứng Khúc Hòa ngủ đến tận mặt trời lên cao ba sào.

Anh ra khỏi phòng ngủ, thấy Quý Đông Lâm đang ngồi ở thềm cửa nhà chính gặm bánh mì, Ulrica nằm ở hiên nhà, phơi ánh nắng sớm ấm áp, mệt mỏi nheo mắt.

Bước ra cửa, hơi thở tươi mát của sáng sớm phả vào mặt, phổi như được gột rửa sạch sẽ.

Chân trời ửng hồng, làn khói bốc lên từ trong ống khói phòng bếp ở đối diện quyện với sương mai, cỏ xanh xung quanh liền với bùn nâu, nắng sớm xuyên qua sương mù, chiếu vào drap giường màu trắng phơi ở trong sân. Trong không khí tràn ngập mùi bùn của núi, drap giường này như một đồng tuyết trắng tinh khôi, gây ra hiệu quả cực thoải mái và dễ chịu về thị giác.

Từ khe hở của drap giường nhô ra một cái đầu nhỏ tóc quăn, ngay sau đó, cả cơ thể đều nghiêng ra.

Cô gái nhỏ kiễng chân, thò tay vuốt phẳng nếp uốn trên drap giường, ánh nắng rực rỡ ánh lên một vòng sáng ấm áp trên lọn tóc màu nâu của cô, gương mặt trắng nõn gần như trở nên trong suốt bởi vạt nắng ấm này.

Tây Mễ xoay người, sờ quần áo đang treo trên cây, áo khoác thể thao vẫn hơi ẩm, áo ba lỗ và quần dài thì đã khô. Cô vươn tay lấy quần áo xuống, kiễng chân lên nhưng thiếu chút nữa mới có thể với đến giá áo. Gót chân cô vừa chạm xuống đất, sau lưng đã có một lồng ngực rắn chắc dán vào, nhẹ nhàng vươn tay ra, lấy quần áo xuống hộ cô.

Tây Mễ vừa xoay người, thì trông thấy Ứng Khúc Hòa để trần, thân nhiên để lộ cơ ngực và sáu múi nhỏ ở bụng, suýt chút nữa khiến cô phun máu mũi.

Ứng Khúc Hòa thuận tay xoa xoa đầu cô, mang quần áo về phòng.

Tây Mễ cúi đầu xuống, má đỏ bừng.

Qua tối qua... Có phải quan hệ của họ đã thành kiểu đó rồi không? Tây Mễ hít một hơi, đưa tay gãi gãi chỗ bị anh xoa qua, trái tim thiếu nữ không khống chế nổi mà đập loạn.

Quý Đông Lâm gặm bánh mì, thấy buồn nôn: “Giữa thanh thiên bạch nhật mà để trần ra ngoài, không biết xấu hổ à?”

Ulrica đứng dậy, không chút khách sáo sửa Quý Đông Lâm, tiếng của Lưng Đen* trướng thành hùng hồn mạnh mẽ, rung cả màng nhĩ.

(* Lưng Đen: tên gọi khác của giống chó Shepherd, còn gọi là chó Alsace, có xuất xứ từ Đức, xuất hiện từ khoảng năm 1899. Ban đầu được nuôi và gây giống để chăn cừu; nhưng do thông minh, có sức lực và khả năng nghe lệnh khi được huấn luyện, nên hiện tại chúng được dùng rất nhiều trong lực lượng cảnh sát và quân đội. Là một nòi chó rất được hoan nghênh.)

Quý Đông Lâm lập tức im re, cúi đầu tiếp tục gặm bánh mì.

Phơi drap giường xong, Tây Mễ trở về phòng bếp.

Được một lúc, Ứng Khúc Hòa cũng bước vào, trước tiên đánh giá phòng bếp.

Trong phòng bếp nhỏ đầy đủ xoong nồi, trên vách còn treo từng chuỗi ớt đỏ như lửa và ngô khô vàng óng, trên bếp củi đang nấu nước sôi.

Tây Mễ châm củi vào lò đất, Nam Tinh rửa rau.

Trong chậu nước ngâm một con rắn đã lột da, mình dày chừng hai ngón tay, dài khoảng tám mười phân. Trong một chậu nước khác là một con gà đã được xử lý xong. Ứng Khúc Hòa ngồi xổm xuống, dùng ngón tay sờ vào thịt rắn, nhìn khắp nơi: “Ở đây không giống nơi thường xuyên không có ai cư trú.”

Tây Mễ nhét hai thanh củi vào lò, giải thích: “Đằng sau chỗ này có một trại nuôi gà, em có quen với ông chủ, thỉnh thoảng ông ấy sẽ tới đây mượn bếp dùng, nên nơi này cũng có hơi khói.”

Nam Tinh thái rau thơm theo yêu cầu của Tây Mễ, cảm khái: “Nguyên liệu trên núi đúng là sạch thật, gà cũng nuôi tốt, nếu có thể mở một nông trang trên núi, dựa vào tay nghề của chúng ta, lưu lượng khách nhất định có thể vượt qua nhà hàng nhà họ Tây ở thị trấn cổ dưới núi.”

Tây Mễ đổ rắn và gà vào nồi, trụng nước sôi. Cô thuận tay chỉ vào một cái nồi khác, nói với Ứng Khúc Hòa: “Ừm... trong nồi có bữa sáng.”

Ứng Khúc Hòa nhắc vung nồi, hơi nước bốc lên, bên trong là một bát khoai lang chưng cách thủy, chất lượng rất kém, thậm chí có lỗ nhỏ nông sâu. Thấy khoai lang chất lượng kém như vậy, mà Ứng Khúc Hòa nhẫn nại.

Sao... ăn được đây?

Nam Tinh thấy vẻ mặt của anh, khoe môi hơi cong lên, nói: “Khúc Hòa, nếu anh không muốn ăn, có thể gặm bánh mì như Quý Đông Lâm.”

“Vị của khoai lang trên núi không tồi đâu, rất ngọt đấy, anh... nếm thử đi?” Không biết là vì bị lửa đốt, hay là bởi Ứng Khúc Hòa, hai tai Tây Mễ đỏ ửng.

Vừa đối diện với đôi mắt của Ứng Khúc Hòa, tim đã đập như đánh trống.

“Được.” Ứng Khúc Hòa đưa tay vào lấy một củ khoai lang, chưa lột vỏ đã cắn.

Vỏ khoai lang dính răng đã nát, ruột khoai vàng óng ngọt mềm, vị giác lập tức bao phủ trong vị ngọt tự nhiên này, không có chút cảm giác ngấy nào của đường.

Trụng gà và rán chín được chín phần, Tây Mễ dùng muôi vớt ra, đặt lên thớt. Nam Tinh thấy rán thì lui ra sau, người nổi hết da gà lên: “Thứ này kinh khủng quá, tôi đi dạo đây, xem có tìm được nguyên liệu sạch nào nữa không, giao phòng bếp lại cho hai người vậy.”

Nam Tinh đi rồi, phòng bếp chỉ còn lại hai người họ. Tây Mễ giương mắt nhìn Ứng Khúc Hòa, thấy anh vẫn luôn nhìn chăm chú vào thớt rán, giải thích: “Hôm nay anh có lộc ăn đấy, chỉ mỗi thứ tư nhà hàng nhà họ Tây mới bán canh rán, hơn nữa số lượng còn có hạn. Rất nhiều du khách đến du lịch ở thị trấn cổ chỉ vì một bát canh rán của Tây thị, thậm chí có người mới rạng sáng đã tới xếp hàng chờ.”

Ứng Khúc Hòa nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng dừng lại trên mặt cô.

Tây Mễ lập tức cúi đầu lóc xương răn, lột từng miếng thịt răn xuống, nói: “Nhà họ Tây có cách nấu canh răn đặc biệt, không truyền ra ngoài, nếu anh muốn học, em dạy cho anh. Lóc xương răn ra, hầm với xương heo, thịt gà và chân giò hun khói thành canh nguyên chất; sau đó thêm thịt răn, bào ngư, nấm hương thái sợi, gừng sống rửa sạch thái sợi, đun nhừ. Thịt răn và thịt gà phải xé sợi bằng tay, để giữ mỹ quan và cảm giác tự nhiên. Thịt răn xé càng nhỏ càng tốt, như thế này...”

“Nhỏ khoảng chừng này.” Cô làm mẫu xé thịt răn bằng tay, tay nghề không tồi, gần như so được với sợi chỉ khâu kim, “Trên núi không nhiều nguyên liệu lắm, hôm nay em chỉ nấu được canh răn truyền thống đơn giản thôi.”

Ứng Khúc Hòa nhìn thịt răn, lại cúi đầu nhìn cô, khóe môi hơi cong lên, ngay cả trong mắt cũng nhận thấy nụ cười: “Không cần học.”

“Sao vậy?” Tây Mễ mất mát, cúi đầu xuống, nhỏ giọng lầm bầm: “Em không coi anh là người ngoài mà...”

Ứng Khúc Hòa kề bên cô, mũi chân cọ vào mũi chân cô, cúi đầu dịu dàng nói: “Sau này muốn ăn, có em làm cho anh ăn rồi.”

Anh đến quá gần, giọng phả vào má cô, khiến màng nhĩ Tây Mễ khẽ rung lên. Cô mím môi, cúi đầu xuống tiếp tục xé thịt răn.

...

Tuy thiếu nhiều nguyên liệu, nhưng dưới đôi tay khéo léo của Tây Mễ, hương vị của món ăn vẫn rất tuyệt.

Quý Đông Lâm dùng thìa khuấy canh răn màu trắng sữa sền sệt, không biết bên trong là thịt gà và thịt răn xé sợi, canh vào trộn tuột, nhấp một ngụm là tan ra trên đầu lưỡi. Hương vị siêu phàm thoát tục này khiến

Quý Đông Lâm không nhịn được kích động, dấm ngực giậm chân nói: “Nữ thần, ngon quá!”

Nam Tinh nếm một miếng, cũng tỏ vẻ rất được: “Đáng lẽ vừa rồi không nên rời đi, ở lại có khi còn học trộm được tay nghề.”

Ứng Khúc Hòa hình như quen làm giám khảo rồi, bình luận: “Quả thật rất được, màu canh trắng như sữa, đặc mà không ngán, vị đậm đà lại rất tự nhiên.”

Quý Đông Lâm “xùy” một tiếng: “Còn cần anh khen? Nữ thần của tôi nấu gì cũng rất tuyệt.”

Nam Tinh hỏi: “Ăn xong rồi làm gì?”

Tây Mễ đề nghị: “Ừm... Trái cây trong vườn chín rồi, chiều nay chúng ta đi hái đi? Buổi tối trên núi có sao rất đẹp, mọi người có thể ngồi trong sân ngắm sao với nhau.”

Ulrica nhanh chóng giải quyết xong một bát canh rắn, ngay cả đũa bát cũng bị liếm sạch. Nó ngậm bát cơm của chó trong mồm, phe phẩy đuôi đi tới trước mặt Tây Mễ, trông mong nhìn cô.

Trông có vẻ rất đáng thương, song lòng thương hại nhất thời của Tây Mễ lập tức bị tiếng của Ứng Khúc Hòa dập đi: “Đừng để ý đến nó, gần đây nó đang phải giảm béo.”

“... Giảm béo ư?” Tây Mễ đồng tình nhìn Ulrica, sờ sờ đầu nó.

Trong cổ họng Ulrica phát ra tiếng “ô ô”, nằm rạp trên đất, buông bát cơm của chó ra, vẻ mặt không còn gì lưu luyến với cuộc đời nữa...

...

Chiều đến vườn trái cây, thang bị Nam Tinh và Quý Đông Lâm mang đi. Tây Mễ nhìn mấy cây ăn quả cao cao, muốn lên đó hái quả. Cô trở lại nhìn Ứng Khúc Hòa ngồi xõm trên bãi cỏ trên chỏ, hỏi: “Ba ba tôn đạo, anh... đưa em lên được không?”

Ứng Khúc Hòa ném quả hồng xanh trong tay ra, vỗ vỗ đầu chỏ, Ulrica gâu một tiếng, lập tức đuổi theo quả hồng chưa chín bị anh ném ra.

Anh đi qua, liếc nhìn cây hồng, nói: “Chắc Nam Tinh với Quý Đông Lâm ở bên kia đã hái được không ít rồi, không đợi được họ à?”

Tây Mễ lắc đầu nói: “Người khác hái không thơm bằng mình hái.” Cô đưa tay chỉ một quả hồng vàng chín mọng, vừa lớn lại vừa tròn trên đỉnh đầu kia, “Em muốn ăn quả đó.”

Ứng Khúc Hòa nhìn theo hướng cô chỉ, do dự một lát, ngồi xõm xuống, một tay vỗ gáy: “Ngồi lên, đủ cao đó.”

Tây Mễ sửng sốt.

Ứng Khúc Hòa đưa mắt nhìn cô: “Sao thế?”

Cô nhìn Quý Đông Lâm và Nam Tinh đứng ở xa, ghen đỏ mặt: “Không... ổn lắm đâu? Bị họ thấy, ngượng lắm đấy?”

“Cô Tây à.” Giọng Ứng Khúc Hòa nghiêm túc và đứng đắn: “Có phải em cảm thấy, có bạn trai như anh rất khiến em mất mặt không?”

Bùm.

Một thanh pháo hoa nổ tung trong đầu Tây Mễ.

Mặt Ứng Khúc Hòa rất nghiêm túc: “Nếu em nghĩ như vậy, anh sẽ rất đau lòng đó.”

“Không phải không phải... Em chỉ... em chỉ...” Tây Mễ bị mấy lời nói bất ngờ này của anh làm cho nói năng lộn xộn, thậm chí tứ chi cũng không nghe lời, ma xui quỷ khiến mà khóa chân ngồi trên cổ anh.

Khóe môi Ứng Khúc Hòa cong lên, ôm lấy hai bắp chân cô, từ từ đứng dậy: “Anh đứng dậy này, ngồi vững vào.”

Tây Mễ “Dạ” một tiếng, ngay lúc đứng dậy, người theo quán tính ngã ra sau, lúc hoảng hốt vội vàng bắt lấy hai lỗ tai của Ứng Khúc Hòa, cuối cùng mới ngồi vững.

Ngồi trên cổ Ứng Khúc Hòa nhìn xuống thế giới, cả tầm mắt đều rộng ra, vươn tay là dễ dàng hái được quả hồng vàng chín mọng ấy, cô dùng ngón tay gõ lên đầu Ứng Khúc Hòa: “Em... hái được rồi.”

Ứng Khúc Hòa đưa cô dạo một vòng, “Hái thêm mấy quả chín đi.”

Lúc xoay người, người Tây Mễ hơi lắc lư, á một tiếng, ôm lấy đầu Ứng Khúc Hòa.

Ngực cô áp vào ót Ứng Khúc Hòa, bị vật thể mềm mại đè lên, Ứng Khúc Hòa có phần... không cầm giữ được. Anh ho nhẹ: “Ngồi vững nào.”

Tây Mễ ngồi vững lại, treo giỏ trúc lên cành cây, nhẹ bỏ quả hồng trong tay vào.

Ứng Khúc Hòa hỏi cô: “Cảm giác ngồi trên cao như thế nào?”

“Ừm... Khá tốt.” Tai Tây Mễ đỏ rực, hơi khựng lại, nhỏ giọng hỏi anh: “Ba ba tôn đạo, quan hệ của chúng ta, chính là kiểu đó sao?”

“Kiểu nào?” Ứng Khúc Hòa giả bộ không hiểu.

Tây Mễ cắn chặt môi, mấy chữ bỗng trở nên rất khó... mở miệng.

Cô ừm ừm à à một hồi, mới thốt lên được: “Bạn... bạn... bạn trai bạn gái.”

“Em không muốn sao?”

Ứng Khúc Hòa cũng cô đi vài bước, đường dưới chân không bằng phẳng, vài lần suýt xóc ngã Tây Mễ, cô phải ôm lấy trán anh mới may mắn thoát được.

“Không phải.” Giọng Tây Mễ rõ nhỏ, “Được rồi... thật ra không sao.”

Cô còn tưởng anh sẽ nói mấy lời lăng mạn gì đó, rồi mới xác định quan hệ.

Ít nhất, cô rất muốn nghe một câu “Anh thích em” đó.

Quý Đông Lâm đứng ở xa, thấy được cảnh này thì trượt chân một cái, ngã từ trên thang xuống. Cậu xoa hông, khó khăn ngồi dậy, nghiêng răng nhìn bọn họ, nói: “Đáng ghét, lẽ ra tôi không nên vác thang qua đây.”

Nam Tinh nhìn theo ánh mắt của Quý Đông Lâm, gõ lên trán cậu một cái: “Hừm, cậu định ngồi trên cổ tôi hái quả à? Quý Đông Lâm, người ta tình đầu ý hợp như thế, cậu không thấy sao?”

Quý Đông Lâm: “Ha ha, tôi lựa chọn mù mắt không được à? Nữ thần tốt đẹp như thế lại bị chà đạp.”

Nam Tinh: “Đưa cho cậu thì không bị chà đạp chắc?”

Quý Đông Lâm ưỡn ngực, “Ít nhất thì tôi trẻ hơn, khỏe mạnh cường tráng hơn Ứng Khúc Hòa!”

“Ha ha. Trẻ hơn thì có, chứ khỏe mạnh cường tráng ấy à?” Nam Tinh nhìn lướt qua cơ thể cậu, tặc lưỡi lắc đầu: “Không thấy.”

...

Hái quả xong, ánh tà đã leo lên đỉnh núi, ánh vàng kim nơi xa lặn nhanh trong gió muộn, nhuộm óng cả ngọn núi, vô cùng chói mắt.

Lúc họ đốt lửa, nắng đã xuống núi, chỉ còn chút đỏ vương lại phía chân trời.

Họ ngồi vây quanh đống lửa nướng hồng. Quý Đông Lâm ngồi cùng Nam Tinh, dùng chung một cái điện thoại chơi game. Tây Mễ ngồi với Ứng Khúc Hòa, cố gắng không để khoảng cách giữa hai người xa quá.

Ulrica đặt cằm lên mu bàn chân Tây Mễ, nằm sấp một cách vô cùng thoải mái.

Ứng Khúc Hòa dùng xiên sắt xiên hai quả hồng lại, đặt lên lửa nướng. Ánh lửa chiếu lên mặt anh, lồng cho gương mặt anh một tầng ấm áp mong mỏng.

Mấy giọt nước chảy từ quả hồng xuống lửa, lập tức làm tóe lên mấy đốm lửa nhỏ văng ra xung quanh trong đêm tối.

Ulrica sợ run, dựng thẳng tai, nhìn đống lửa tràn đầy địch ý, ư ử trong họng đầy tức giận. Ứng Khúc Hòa vỗ vỗ đầu nó trấn an, ý bảo nó nằm xuống lại.

Tây Mễ lặng lẽ dịch đến gần Ứng Khúc Hòa, ngửa đầu nhìn trời sao, nói: “Anh xem kìa, có Ngân Hà.”

Ứng Khúc Hòa ngẩng đầu, đã lâu lắm rồi anh chưa thấy trời sao đẹp như vậy.

Sông Ngân lướt trên đỉnh đầu, sao dày tưởng như thò tay ra là hái được. Cánh tay dài của anh duỗi ra, ôm lấy vai Tây Mễ, vòng cô vào lòng

mình: “Ừ, rất đẹp.”

Tây Mễ căn căn môi, cẩn thận dè dặt ngả đầu vào vai anh, lòng như có cả một đại dương mặt đường mênh mông đầy ngọt ngào.

Mấy đốm lửa nhỏ văng khắp xung quanh, sân yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng của game đánh bài.

Điện thoại ai đó reo lên, ngay sau đó, Quý Đông Lâm khiếp sợ kêu lên: “F*ck...”

Cậu cúi đầu nhìn wechat lão Tần gửi tới, đưa mắt nhìn hai người đang ôm nhau ngược cún kia, “Còn tán tỉnh nhau nữa? Xảy ra chuyện rồi!!”

Quý Đông Lâm ôm điện thoại qua, chen vào giữa hai người, cứng rắn tách họ ra: “Đừng có ôm ấp nữa, xảy ra chuyện lớn rồi!” Cậu phóng to print screen của wechat, một dòng tí nháy vào trong mắt hai người.

Giám khảo của “Mỹ vị Trung Hoa” chơi quy tắc ngầm, các đầu bếp liên danh khởi tố

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Tây Mễ cầm di động trong tay Quý Đông Lâm qua, xem kỹ bản tin, lại nghiêng đầu nhìn Ứng Khúc Hòa. Thấy anh nhú mày, nhưng rất nhanh lại giãn ra, vươn tay qua sờ sờ ót cô an ủi: "Đừng lo, Chu Minh sẽ giải quyết."

Quý Đông Lâm chen giữa hai người, liếc nhìn Ứng Khúc Hòa, lại xem kỹ bản tức: "Tôi nói này... Nữ thần, em là cháu gái của Tây Văn Đạo? Trù thần Tam Xuyên của thị trấn cổ Gia Lăng?"

Vẻ mặt cậu vi diệu đánh giá Tây Mễ: "Tôi vẫn cho rằng Tam Xuyên là đàn ông đấy?" Cậu tiếp tục kéo bản tin xuống: "Tôi nói... Nữ thần em mới mười chín tuổi? Mười chín tuổi là tiểu Trù thần thiên tài?"

Nam Tinh đi tới, cướp lấy di động trong tay Quý Đông Lâm, nhìn xem, cũng hơi khiếp sợ: "Tây Mễ, Tây Văn Đạo, thị trấn Gia Lăng, tôi nên sớm đoán ra mấy người có quan hệ với nhau, không ngờ cô nổi danh ở thị trấn Gia Lăng như vậy."

Trong bản tin thân phận của Tây Mễ bị phơi bày ra ánh sáng, bị người ta chụp được cảnh lên xe của Ứng Khúc Hòa, cũng nhiều lần ra vào nhà Ứng Khúc Hòa. Càng bị người ta moi ra tin tức cô không dùng thân phận của mình để đăng ký dự thi.

Phóng viên nói, Tây Mễ dự thi chẳng qua chỉ là có "hậu thuẫn" Ứng Khúc Hòa sắp đặt mà thôi.

Ứng Khúc Hòa mời Trù thần Tam Xuyên Gia Lăng dự thi, lại cố ý tạo dựng bối cảnh đầu bếp dân gian, sau đó lại lăng xê người mới, đồng thời đảm bảo tỉ lệ người xem TV, lại có thể mở rộng danh tiếng của Ứng Thực Hiên. Thật ra kết quả vô địch đã sớm quyết định nội bộ rồi, đầu bếp dự thi trong chương trình chẳng qua đều là quân cờ, làm nền thôi. Phóng viên còn nói, Ứng Khúc Hòa bao nuôi "Tam Xuyên".

Bản tin này vừa đưa ra, tin tức đầu bếp Mỹ vị Trung Hoa liên danh truy tố cũng xuất hiện.

Đọc bản tin xong, Nam Tinh nhìn hai người, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên mặt Ứng Khúc Hòa: "Khúc Hòa, chuyện này anh định xử lý như thế nào?"

"Tạm hoãn." Ứng Khúc Hòa nướng hồng xong thì thôi cho nguội, đưa cho Tây Mễ.

Tây Mễ lấy điện thoại trong túi ra, bắt đầu lướt blog, blog bị quần công, ngay cả những fan quen mặt ngày thường cũng bắt đầu ác ý suy đoán cô.

Một tràng mắng chửi trong khu bình luận:

"Tây Mễ, cô thật khiến tôi thất vọng, không ngờ cô lại là người như vậy, cô còn trẻ như vậy, lại có thiên phú như thế, đi con đường kia không tốt sao? Lại đi lên con đường được bao nuôi."

"Máu tích tụ trong lòng lão rồi. Cho nên lúc đầu ở trong chương trình Ứng Khúc Hòa độc miệng với cô chỉ là muốn tận lực che dấu sự thật sao? Ai ôi, thất vọng quá."

"Há há há, chó hậu thuẫn, rốt cục cũng phơi bày ra ánh sáng, Thiên Đạo thật luân hồi mà."

"..."

Cô còn muốn kéo xuống xem bình luận, điện thoại bị Ứng Khúc Hòa cướp đi, thay vào đó trong tay có thêm một xiên hồng nướng đã được lột sạch vỏ.

Ứng Khúc Hòa tắt di động Tây Mễ đi, xoay người hỏi Quý Đông Lâm Nam Tinh, ngày mốt tôi và Tây Mễ sẽ xuống núi, hai người thì sao?"

"Còn ở lại thêm ngày nữa hả?" Quý Đông Lâm liếc nhìn Nam Tinh, lại nhìn Tây Mễ bần hỉu cúi đầu, "Vậy tôi cũng ở lại thêm ngày mai, đi theo giúp nữ thần. Nữ thần, đừng khó chịu, cho dù toàn thế giới đối địch em, tôi cũng sẽ ở về phía em!"

Cậu dùng cùi chỏ đẩy đẩy Nam Tinh đang cúi đầu xem điện thoại: "Này, cô thì sao? Chẳng lẽ cô cũng tin mấy tin tức này? Muốn liên danh khởi tố à?"

Nam Tinh đọc xong tin nhắn, nói, "Tôi qua điện thoại của tôi nhận được một tin nhắn, vì tín hiệu không ổn định nên tôi quên mất kiểm tra tin nhắn này, ba người xem đi."

Nội dung tin nhắn chỉ có một câu: ""Mỹ vị Trung Hoa" có quy tắc ngầm, có hứng thú mời tham gia cùng đưa ra ánh sáng." Phía dưới còn kèm theo một địa chỉ.

Ứng Khúc Hòa nhìn tin nhắn nhưng lại không thấy số đâu.

Nam Tinh suy đoán: "Số gọi đến hẳn là thẻ không gian, tôi rất tò mò là ai lại rảnh rỗi như vậy đấy? Antifan Tây Mễ sao?"

Một trận gió lướt qua, làm đồng lửa bắn ra tia lửa nhỏ. Khói đột nhiên bị gió thổi đổi hướng, phả vào mặt Tây Mễ. Cô cúi đầu, dụi hai mắt vào hai

đầu gối, thở ra một hơi nói: "Tôi và ông nội đã cắt đứt quan hệ rồi, ông ấy muốn dùng cách này để đê bẹp tôi, muốn tôi ngoan ngoãn về nhà."

"Đây mà là ông nội sao? Vu oan cháu gái của mình được người ta bao nuôi? Có bị bệnh không vậy?" Quý Đông Lâm nâng trán, "So với lão già nhà em thì lão già nhà anh quá hòa ái rồi."

Tây Mễ cắt ngang lời cậu: "Bởi vì trong nhà anh chỉ có mình anh là cháu trai. Nếu tôi là con trai, có lẽ ông ấy cũng sẽ không làm vậy với tôi."

Quý Đông Lâm bĩu môi, không nói thêm gì nữa.

Quả thật bởi vì cậu là cháu trai duy nhất trong nhà, ông cụ với dung túng đủ điều với cậu.

Ứng Khúc Hòa vịn vai Tây Mễ, nói với mọi người: "Được rồi, muộn rồi, mọi người nghỉ ngơi sớm đi." Đưa Tây Mễ đến cửa phòng ngủ, Ứng Khúc Hòa ôm cô một cái mới cho đi.

Tây Mễ nắm lấy áo của Ứng Khúc Hòa, mấp máy môi, muốn nói lại thôi.

Ứng Khúc Hòa dùng bàn tay bọc lấy khuôn mặt nhỏ của cô, lòng ngón tay vuốt ve vành tai cô: "Chuyện có lớn bằng trời thì đều có anh đây rồi, đáng người anh cao như vậy, chẳng lẽ em còn sợ anh không chống đỡ được vùng trời này giúp em hay sao?"

Khóe môi Tây Mễ giật giật, lời sắp nói ra lại nuốt trở về, tùy tiện tìm một chủ đề thay thế: "Đúng rồi, anh cung gì? Thật sự là cung Xử Nữ à?"

Ứng Khúc Hòa phủ nhận: "Không phải."

Tây Mễ cúi đầu dùng ngón tay chỉ chỉ vào ngực anh: "Vậy anh cung gì? Để lát nữa em tra xem... chỉ số ghép đôi của hai chúng ta."

Ứng Khúc Hòa nghiêm trang nói: "Ổ điện."

(插座 - [chāzuò] ổ điện: từ 座 - [zuò] có nghĩa là chòm sao, còn 插 [chā] THÁP, SÁP => thành ra chẳng bk là UKH nói giỡn là cung gì, nên t để thẳng là ổ điện lun, cao nhân nào biết thì chỉ với nhé ~)

"..." Tây Mễ vốn vẫn còn đang buồn bực trong lòng bỗng ngấn ra, rất nhanh phản ứng lại, bật cười nói: "Ứng Khúc Hòa, không ai chọc cười như anh cả đâu!"

Anh nói: "Vui rồi chứ? Cung Kim Ngưu kết hợp với cung Xử Nữ được mười sao đấy, không cần xem, vào đi ngủ đi, nghỉ ngơi sớm chút."

Tây Mễ xoay người đi vào phòng ngủ, lúc đóng cửa lại thì thò đầu ra, "Ổ điện, chúc ngủ ngon."

Ứng Khúc Hòa mỉm cười: "Ngủ ngon."

Trước khi đi ngủ, Ứng Khúc Hòa dùng nick Mỹ Thực Đạo đăng một bài lên tường blog:

"Tiểu Tây Qua không vui.

Cô ấy hỏi tôi: Anh cung gì?

Tôi nói: Ổ điện.

Cô ấy cười.:)"

Khu bình luận lập tức sôi trào:

"Ôi cha mẹ nó ơi!! Nam thần anh bạn gái?? Cho nên anh biến mất lâu như vậy là đang bạn yêu đương!"

"A a a nam thần không đăng video lại chuyển sang ân ái đằm thắm? Ôi mạ nó ơi."

"Tiểu Tây Qua... Cái tên này. Nam thần, tôi là Tiểu Đông Qua. Cầu yêu thương."

"Muốn mơ thấy dáng vẻ nam thần nói cười. Hu hu, hẳn là đẹp trai..."

"Lạnh lùng ném loạn thức ăn cho chó.:)"

"Nam thần, anh rất thân với Tây Tây Tây Mễ sao? Cô ấy xảy ra chuyện lớn, anh lại ở đây ân ái đằm thắm?"

...

Nửa tiếng sau, Mỹ Thực Đạo lại post một bài mới lên blog:

"Sở dĩ gọi cô ấy là Tiểu Tây Qua, là vì cô ấy có nhỏ con, nhỏ tuổi."

Khi bình luận lại bùng nổ:

"A a a... Trời ạ hôm nay nam thần lại đăng hai bài lên blog!!"

"Trời ạ! Vật đổi sao dời, mặt trời mọc ở đằng Tây ư?"

"Sức mạnh của tình yêu..."

"Tôi ngửi thấy mùi yêu đường..."

"Nam thần, anh rất thân với Tây Tây Tây Mễ sao? Cô ấy xảy ra chuyện lớn, anh lại ở đây ân ái đằm thắm?"

...

Chuyện xảy ra qua đột ngột, ngày hôm sau ai cũng chẳng có tinh thần đi chơi.

Đến trưa, chú ở trại nuôi gà biết Tây Mễ đã trở lại, tặng một sọt trứng vịt muối qua. Tây Mễ nhận trứng vịt muối, vẫn chú: "Chú, gần đây chú có xuống núi không? Nhà hàng họ Tây kia... có truyền ra lời đồn nào không?"

Chú nói: "Sau khi cháu trốn hôn không lâu, không phải tin đồn truyền đầy trong trấn sao? Chú nói chứ, ông nội của cháu quá đáng quá rồi, nếu bà cụ còn sống, cháu cũng không cần phải chịu cái oan này. Được rồi, cháu và bạn cháu cứ yên tâm ở trên núi, đừng lo không có củi gạo dầu muối, trong nhà chú không thiếu chỗ này đâu."

Tiền chú đi, Tây Mễ ngồi ở phòng bếp đếm trứng vịt, mười cái trứng vịt, đếm đủ nửa tiếng.

"Ulrica?"

"Ulrica? Chó thối, đi đâu rồi?"

Trong sân truyền đến tiếng của Ứng Khúc Hòa và Quý Đông Lâm. Tây Mễ để trứng vịt xuống, đi ra hỏi bọn họ: "Sao thế?"

Ứng Khúc Hòa: "Không thấy Ulrica đâu."

"Sao có thể?" Tây Mễ nhìn quanh bốn phía, "Không phải vừa rồi nó còn chơi với khúc xương ở bên kia sao? Sao giờ lại không thấy?"

Quý Đông Lâm nói: "Một con Lửng Đen uy vũ to lớn như thế mà bị ông chủ buộc giảm béo, có phải đói bụng bỏ nhà đi rồi không."

Ứng Khúc Hòa nhú mày, muốn đi ra ngoài: "Tôi đi ra ngoài tìm nó."

Ứng Khúc Hòa nuôi Ulrica đã nhiều năm, rất có tình cảm, đã trở thành một phần không thể thiếu trong gia đình.

Ứng Khúc Hòa vừa mở cửa ra, Ulrica ưu nhã đi vào, trong miệng ngậm một con "chó" nhỏ có màu lông giống nó.

Ulrica ngẩng đầu, nhìn vào Ứng Khúc Hòa, ánh mắt ngày thường sắc bén lúc này lại mềm mại chân thành, giống như có tình thương của cha vậy. Nó ngậm "chó" nhỏ trở về ổ chó tạm thời, vuốt ve giúp "chó" nhỏ liếm sạch ghèn ở khöhe mắt.

"Chó" nhỏ ô ô chui xuống dưới bụng nó, thử ngậm nụ hoa không hề tồn tại của Ulrica.

Bốn người làm thành một vòng tròn đánh giá Ulrica cùng con chó nhỏ nó đè dưới bụng. Quý Đông Lâm duỗi một ngón tay ra sờ, Ulrica nhe răng, trong cổ họng phát ra tiếng cảnh cáo trầm thấp.

Quý Đông Lâm hơi dờ khóc dờ cười: "Con chó thối này, hại chúng ta lo lắng hồi lâu, thì ra là đi ra ngoài sinh một con chó con về?"

Nam Tinh khinh thường liếc cậu một cái, khinh bỉ nói: "Anh hai à, chó đực nhà cậu biết sinh con hả?"

Quý Đông Lâm chớp chớp mắt, nhìn Ulrica: "Đừng nói là Ulrica nhặt con chó này về nha, dáng vẻ giống nhau thật đấy, không phải lúc còn trẻ phong lưu khắp nơi, làm lớn bụng mấy con chó cái chứ?"

"Chó" nhỏ không ngừng chui vào dưới bụng Ulrica, tiếng kêu ăng ăng hết sức chói tai, không giống chó, mà giống sói đầu nhỏ nhiều hơn. Ulrica giống như biết đứa nhỏ này đói bụng dữ lắm, nhìn nhìn Ứng Khúc Hòa xin giúp đỡ, dùng một chân vồ lên mu bàn tay của Ứng Khúc Hòa, tựa như đang nói: Quan dọn phân*, Trăm mới tìm được Thái tử bị lạc ở dân gian, mau mau đi tìm sữa đến hầu hạ tiểu Thái tử!

(* quan dọn phân: cách gọi chủ nuôi chó, mèo. v.v... của teen TQ)

Tây Mễ ôm "chó" dưới bụng Ulrica ra: "Con chó này hẳn là nó đói bụng đấy, làm sao đây?"

Ứng Khúc Hòa dùng lòng bàn tay nâng đầu chó nhỏ lên, đề nghị: "Còn canh rắn của hôm qua không? Nấu lại nhuyễn nát ra chút rồi đút cho nó uống."

Tây Mễ và Nam Tinh lập tức đứng dậy đi nấu canh rắn, thẳng đến khi băm nát thịt ra thì nấu cho mềm lại, rồi đút cho "chó" con uống. Tiểu Quai Quai uống canh rắn xong, bụng khô quắt trở nên tròn vo, rúc ở dưới bộ lông mềm mại của Ulrica ngủ thiếp đi, trong lúc ngủ mơ dùng móng vuốt nhỏ mềm mại vỗ vỗ bụng Ulrica, giống như gặp phải ác mộng, trong cổ họng còn phát ra tiếng rầm rầm nho nhỏ.

"Tiểu Quai Quai thật đáng yêu." Nam Tinh dùng ngón tay nhẹ chọc chọc bụng của "chó" nhỏ, xúc cảm mềm mại khiến lòng cô sục xuống.

Trước kia cô luôn cảm thấy động vật nhỏ rất phiền phức, nhưng bây giờ lại cảm thấy động vật nhỏ thật sự đáng yêu.

Tây Mễ nói: "Con chó này có thể bị vứt bỏ," cô ôm mặt mong chờ nhìn Ứng Khúc Hòa: "Ulrica rất thích Tiểu Qua Qua, chúng ta... mang về nhé?"

Ulrica như nghe hiểu được lời Tây Mễ, vươn chân vỗ vỗ trên đầu gối Ứng Khúc Hòa, phát ra âm khản cầu.

Ứng Khúc Hòa nhìn vào ánh mắt mong chờ của Tây Mễ cùng ánh mắt tội nghiệp của Ulrica, mềm lòng đồng ý.

Bởi vì điều kiện trên núi gian khổ, nguyên liệu nấu ăn có hạn, bữa tối vì trông nom cho con chó nhỏ, Tây Mễ nấu chút cơm nhão, ăn với trứng vịt muối chính tông của Gia Lăng.

Lòng trắng trứng vịt muối Gia Lăng non mềm, không giống bị nghiền bột chua như ở chỗ khác, vừa chọt đầu đũa vào sẽ có mỡ hồng chảy ra, màu của lòng đỏ rất đỏ.

Buổi tối Tây Mễ chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, cửa sổ bị người gõ vang. Nam Tinh nằm trên giường, trèm chăn lên: "Nhất định là tìm cô rồi, đi mở cửa đi."

Tây Mễ mở cửa sổ ra một khe nhỏ, bên ngoài quả nhiên là Ứng Khúc Hòa, sau lưng là đèn sân mờ tối vàng nhuộm hình dáng của anh, giống như một bức tranh tinh vi trên tấm da trâu.

Ứng Khúc Hòa: "Em ra ngoài đi."

Tây Mễ gật đầu dạ một tiếng, đóng cửa sổ, vừa bước ra khỏi nhà chính, đèn trong sân bị tắt đi.

Cô lờ mờ nhìn thấy bóng lưng Ứng Khúc Hòa trong đêm tối, đến gần vươn tay đẩy lưng anh một cái: "Ba ba tôn đạo, sao vậy? Con chó kia lại đói bụng sao?"

Ứng Khúc Hòa cầm một vỏ trứng vịt lấp lánh tỏa sáng xoay người lại, đưa đến trước mặt cô: "Tặng em."

Vỏ trứng vịt đã được làm sạch, ở chỗ đầu rộng được quét một lớp nhựa trong suốt, bên trong chứa đom đóm, không ngừng đập vào lớp màng mỏng, như muốn chạy ra tìm đường sống.

Đom đóm ở trong vỏ trứng vịt, lập loè chiếu sáng, ánh sáng lúc ẩn lúc tắt, lúc sáng lúc mờ, cực kỳ đẹp mắt. Tây Mễ cẩn thận dùng hai tay bưng vỏ trứng vịt, mượn ánh sáng mờ nhạt nhìn Ứng Khúc Hòa: "Ba ba tôn đạo, anh gọi em ra chính là để cho em xem cái này?"

Cô không nhìn thấy vẻ mặt của Ứng Khúc Hòa, chỉ nghe thấy anh ừ một tiếng, hỏi lại: "Không thích sao? Trong núi không có thứ gì có thể tặng em, thấy còn vỏ trứng vịt muối nên anh bắt mấy con đom đóm bỏ vào."

"Không có, thích lắm." Những thứ lấp lóe ánh áng thể này cô rất thích, "Nhưng đom đóm ở bên trong sẽ bị buồn chết."

Tây Mễ kéo lớp nhựa ra, đom đóm ở bên trong bay ra ngoài, tựa như các ánh sáo nhỏ lan tỏa ra trong lòng bàn tay Tây Mễ.

Khuôn mặt của hai người được đom đóm nhỏ yếu phác họa trở nên mờ mờ ảo ảo, đợi đến khi toàn bộ đom đóm bay đi, giữa hai người lại bị bóng tối bao trùm, mặt Tây Mễ đột nhiên bị tay người đàn ông bưng lên, một hơi thở nóng rực phả vào mặt cô.

Đôi môi ướn át của đối phương nhẹ nhàng ngừng ở trên môi cô.

Xúc cảm trơn bóng khiến cô sững sờ, trong lỗ tai âm âm nổ vang. Ứng Khúc Hòa hôn nhẹ một cái, buông cô ra, nói khẽ với cô: "Tây Mễ, chúng ta là người yêu, từ nay về sau có khổ thì cùng hưởng," sau đó ôm chặt lấy hai vai của cô, cúi đầu xuống, dùng trán kề lên trán của cô, dịu dàng nói: "Trở về Cẩm Dương, dù long trời lở đất anh cũng sẽ cùng đối mặt với em."

Mũi Tây Mễ cay cay, vành mắt hơi ươn ướt, nghẹn ngào nói một tiếng "Được".

Trứng vệt muối phát sáng này, có lẽ cả đời Tây Mễ cũng sẽ không quen món quà này.

Mặt kệ sau này kết quả với Ứng Khúc Hòa như thế nào, cô đều nhớ đến trứng vệt muối này.

Đom đóm chớp lóe sáng ngời, không thể thay thế... ồ điện.

...

Ngày hôm sau trở lại Cẩm Dương, một đám phóng viên chặn kín ở cửa tiểu khu.

Tình cảnh rất khoa trương, Tây Mễ không ngờ mình lại có chế độ ngôi sao này, có thể thấy chuyện này huyền não kịch liệt cỡ nào.

Bên ngoài phóng viên dữ tợn như zombie, khiến cho Ulrica ngửa đầu kêu "gâu gâu", giống như sói. "Chó" nhỏ trong ngực Tây Mễ bị Ulrica kéo theo, động động hai lỗ tai dựng lên, ngẩng đầu, cũng kêu "gâu gâu".

Âm của "chó" nhỏ bén nhọn hơn cả Ulrica, càng sống sói hơn.

Ulrica: "Một đám chó phóng viên, dám viết lung tung về bạn gái của quan dọn phân Trầm? Tiểu Quai, lấy khí thể tộc sói của con ra! Cắn đứt cổ bọn họ!"

Sói con: "Ô ~ ô ~ ~ ăng ăng ăng..."

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Editor: Nana Trang

Đội lái xe về nhà, Tây Mễ thở phào ra, xoa xoa Tiểu Quai trong ngực xuống xe, chân vừa chạm đất cuối cũng cũng có cảm giác thế giới thanh tĩnh.

Cô đặt Tiểu Quai vào chuồng của Ulrica, Ulrica rất có trách nhiệm của một người bố, rất tự giác gục ở ngoài chuồng chó. Tiểu Quai bò ra, đặt cằm ở ngưỡng cửa chuồng chó, duỗi một chân nhỏ ra vỗ vỗ cái mũi ẩm ướt của Ulrica.

Rất nhẹ nhàng.

Dường như Ulrica rất hưởng thụ, híp mắt lại để nhóc kia muốn làm gì thì làm.

Tây Mễ bị cảnh tượng này làm cho thích thú, duỗi một ngón tay ra, sói con le đầu lưỡi mềm mại liếm liếm, có thể cảm nhận được sự thô ráp nhẵn mịn của đầu lưỡi.

Ứng Khúc Hòa và Chu Minh bàn bạc tốt phương án ứng đối chuyện quy tắc ngầm, đến sân sau gọi Tây Mễ thì nhìn thấy hình ảnh ánh nắng ấm áp vàng nhuộm một người hai chó, ấm áp vô cùng.

Anh đứng ở trên sàn đá lát, vẫy tay gọi cô: "Tây Mễ, em tới đây."

"À, được." Tây Mễ vỗ vỗ đầu sói con và Ulrica, đứng dậy đi về phòng khách với Ứng Khúc Hòa.

Trong phòng khách có Chu Minh, còn có luật sư Vương Ứng Kiệt của Ứng Khúc Hòa.

Tây Mễ nhìn về phía Ứng Khúc Hòa, anh đưa một tấm hình qua, hỏi cô: "Em có quan hệ như thế nào với người này?"

Tây Mễ nhận lấy tấm hình trong tay Ứng Khúc Hòa, hình ảnh có chút mơ hồ, Tây Mễ suy nghĩ hồi lâu vẫn không nhớ ra là ai, lắc đầu nói: "Không quen à."

Luật sư Vương Ứng Kiệt nhắc cô: "Từng tham gia thi đấu với cô."

Được nhắc nhở, ngược lại Tây Mễ đã nhớ ra: "Đây là... Đậ Đậ mỹ thực? Diệp Đậ Đậ của tổ nổi tiếng trên mạng?" Cô suy nghĩ một lát nói: "Loại người này sao tôi có thể chơi với cô ta được? Nếu liên danh khởi tố, khẳng định là có cô ta, dù sao cô ta cũng ghét tôi như vậy mà, động tay động chân vào nguyên liệu của tôi trong trận đấu, không phải là cô ta à? Cô ta tham gia vào liên danh khởi tố cùng những đầu bếp kia, tôi không bất ngờ chút nào."

Chu Minh nói: "Cô Tây, dựa vào tất cả những gì tôi điều tra được, ảnh chụp tin tức đầu bếp liên danh khởi tố cùng đưa ra ánh sáng đều do cô ta truyền ra."

"Sao... mấy người điều tra được thế? Mới có một ngày thôi mà?" Tây Mễ nghi ngờ liếc nhìn Ứng Khúc Hòa.

Chu Minh giải thích: "Thật ra cũng không khó mấy, Diệp Đậ Đậ đăng bài trên diễn đàn, chúng tôi tìm người dựa theo địa chỉ IP tìm được chỗ ở của người đăng bài viết, sau đó tìm được một quán coffee. Vừa khéo chính là, quán coffee kia là của Ứng thị đứng tên, chúng tôi thông qua

camera giám sát, nhìn thấy cô Diệp này. Buổi chiều hôm đó, cô Diệp này gặp phóng viên của hai nhà báo giải trí nổi tiếng ở quán cà phê."

Đột nhiên Tây Mễ có một cảm giác đã nhìn thấy Vô Gian đạo, choáng với lời của Chu Minh: "VẬY... làm sao cô ta biết tôi là cháu gái của Tây Văn Đạo? Chuyện này trừ ba ba... Ứng Khúc Hòa thì không có ai biết cả."

Chu Minh nhướn vai: "Tôi cũng không biết. Nhưng muốn biết thân phận của cô có vấn đề hay không ngược lại rất đơn giản, cô đăng ký thi đấu là dùng thân phận của bà chủ ở thị trấn cổ Đường Tây, tra chút tư liệu báo danh của cô là biết ngay."

Tây Mễ đỡ trán, mùi vị bị người ta tính kế thật không dễ chịu mà. Cô suy đoán: "Hẳn là Diệp Đậu Đậu tới tìm chị chủ, chị chủ này hay nói, cho dù tám chuyện với ai đều không có lòng phòng bị. Chị chủ biết tôi trốn hôn, cũng biết tôi là Tam Xuyên. Xem ra chuyện này không có liên quan gì đến ông cụ Tây, tôi hiểu lầm ông ấy rồi."

Quả nhiên, có giấu thế nào sớm muộn gì cũng bị lòi ra.

Lúc trước cô thật sự không nên sưng miệng kích thích Diệp Đậu Đậu, sớm biết thế... nhịn chút cũng sẽ không xảy ra chuyện ngày hôm nay.

Tây Mễ kể lại chuyện ngày đó mắng Diệp Đậu Đậu cho ba người nghe. Chu Minh nhịn không được phụt cười ra tiếng: "Cô Tây à, cô mắng vẫn chưa đủ khí thế đâu nhỉ? Nếu đổi lại là ông chủ, có lẽ sẽ đá kích cái cô Diệp kia không dám lăn lộn trong giới nữa đấy."

Ứng Khúc Hòa không có biểu cảm gì: "Khoa trương." Lại nghiêng đầu nhìn về phía Tây Mễ, "Gọi em tới là muốn em làm một chuyện. Chuyện này đối với em có ảnh hưởng rất lớn, suy nghĩ đến con đường phát triển công danh về sau của em, bọn anh nhất trí cho rằng, nên mở một cuộc họp báo cho em. Nhưng em cần phải chuẩn bị tâm lý, trong cuộc họp báo anh sẽ để toàn bộ đầu bếp liên danh khởi tố tới."

Luật sư Vương Ứng Kiệt nói: "Bọn họ liên danh khởi tố không có phần thắng, sau cuộc họp báo, tôi sẽ gửi thư khởi tố cô Diệp tội phi báng."

Mấy người anh một lời tôi một câu, khiến Tây Mễ đầu óc rối mù, cô gãi gãi đầu tóc quăng, hỏi: "Tôi cần phải phối hợp như thế nào?"

Chu Minh cười nói: "Trong cuộc họp báo, cô tùy tiện nói chút gì cũng được, thành thật trả lời những vấn đề phóng viên đưa ra là được rồi, chúng tôi đã dặn hết rồi."

Tây Mễ gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Chu Minh lại nói: "Đúng rồi, về chuyện được bao nuôi, tôi cũng đã sắp xếp xong. Buổi tối có một buổi đấu giá đồ cổ, cô tham gia cùng với ông chủ, đến lúc đó tôi sẽ cho phóng viên phỏng vấn hai người, để ông chủ quang minh chính đại công khai quan hệ của hai người, như vậy cũng tránh cho cô bị uất ức."

Tây Mễ có chút bối rối, hai tai đỏ lên: "Công bố quan hệ trước đám đông... Không tốt lắm nhỉ?"

Chu Minh nghi hoặc: "Tại sao? Quan hệ thầy trò của hai người không thể để lộ ra sao?"

Thì ra là quan hệ này, Tây Mễ thở phào một hơi. Ứng Khúc Hòa nhìn thấy phản ứng của cô, trong lúc lơ đãng lông mày nhíu lại thành một cục.

...

Mấy ngày gần đây là mấy ngày đầu sóng ngọn gió, độ chú ý của Tây Mễ thậm chí đã vượt qua một vài ngôi sao nổi tiếng hiện nay, còn Ứng Khúc Hòa không chút kiêng dè dẫn theo Tây Mễ cùng xuất hiện ở buổi đấu giá từ thiện.

Buổi đấu giá đồ cổ từ thiện này có không ít tai to mặt lớn, siêu sao nổi tiếng xuất hiện. Tây Mễ chỉ nhìn thấy buổi đấu giá truyền thống ở trấn cổ, chứ chưa từng nhìn thấy buổi đấu giá từ thiện sa hoa như vậy.

Xe dừng ở trước cửa khách sạn, các phóng viên chen chúc ở bên ngoài tuyến bảo vệ đang suy đoán không biết là vị nào sắp xuống xe, Ứng Khúc Hòa liền đẩy cửa xe ra, một cặp chân dài chạm xuống đất.

Sau khi xuống xe đối mặt với một đám phóng viên, anh thản nhiên dùng lòng ngón tay ấn ấn cái nơ, sau đó vòng qua đầu xe, mở cửa giúp Tây Mễ, ga lăng vươn một tay ra.

Đối mặt với đèn flash bên ngoài, không hiểu sao Tây Mễ có chút khẩn trương.

Một tay nâng váy, một tay đặt lên cổ tay của Ứng Khúc Hòa, xuống xe.

Trong khoảng khắc xuống xe kia, bên ngoài bỗng chốc xôn xao lên. Đám phóng viên đều sôi sục.

Chuyện quy tắc ngầm đã bị xào nấu đến nhiệt độ cao, Tây Mễ đang là từ khóa hot tra soát trên blog, ngang hàng với Quách Phi đang nổi tiếng trong giới giải trí hiện nay. Tây Mễ mặc váy cúp ngực ren màu vàng thêu hoa xuất hiện, độ kinh ngạc không thua gì mấy tiểu hoa đán trong giới giải trí đang đi ở phía trước. Làn váy ren thêu hoa bông bênh theo bước chân, trông rất sống động.

Tây Mễ vốn có khung xương nhỏ, chiếc váy cúp ngực ôm lấy vòng eo mảnh khảnh, tóc mái màu nâu được kẹp tóc thủy tinh cài ở sau tai, lộ ra gò má ửng đỏ.

Người trong hội trường của buổi đấu giá từ thiện đều nhốn nháo, bên ngoài là triển lãm tranh họa sĩ nổi tiếng. Tây Mễ kéo cánh tay Ứng Khúc

Hòa bước vào sảnh ngoài, liếc mắt một cái liền nhìn thấy thiên hậu Quách Phi thì lập tức nắm chặt cánh tay Ứng Khúc Hòa, kích động nói: "Quách... Quách Phi kìa! Tôi có thể đi qua xin chữ ký không?"

"Em là bạn gái của ngài Ứng, theo lý thì hẳn là cô ấy nên tới đây chào hỏi em." Ứng Khúc Hòa hạ giọng, hơi thở trầm thấp phả vào vành tai cô, "Tối nay chúng ta tới đây là có hai mục đích."

"Hả? Còn có chuyện gì nữa?"

Tây Mễ đi đến trước một bức tranh vẽ những chùm nho xanh tươi, bị bút mực thuần hậu xanh biếc hấp dẫn, liếc nhìn chỗ ký tên, cô khó tin kinh ngạc lên tiếng: "Trời ạ? Đây là bản vẽ của bậc thầy Trương Lâm sao?"

Tây Mễ kéo tay áo Ứng Khúc Hòa, kích động quên hết tất cả.

Âm thanh có hơi lớn, hấp dẫn chú ý của người chung quanh, cô lập tức bịt miệng lại.

"Chuyện thứ hai, tuyên thệ chủ quyền." Ứng Khúc Hòa hơi dừng lại, giải thích nói: "Cái từ bao nuôi này không hề vẻ vang gì, sao anh có thể để em chịu uất ức được?"

Tây Mễ ôm gò má nóng hổi, sao cô lại có ảo giác mình bị đào hố vậy.

Ngước cổ nhìn kỹ bức vẽ, quả nho chín mọng sinh động như thật, có cảm giác vừa vươn tay là có thể hái được nó.

Ứng Khúc Hòa đứng ở chỗ xa gọi điện thoại, quay người lại thì thấy Tây Mễ cực kỳ yên tĩnh đứng ở đó, bất giác chụp lại khuôn mặt nghiêng của cô, dùng hiệu ứng che mặt của cô lại, đăng lên blog kèm theo dòng chữ: "Ừm, Tiểu Tây Qua nhìn Tử Bồ Đào, rất nghiêm túc.:)"

Mỹ Thực Đạo gởi ba bài lên blog, lại không hề liên quan đến mỹ thực, toàn liên quan đến chuyện yêu đương, fan oanh tạc ở khu bình luận: "Nam thần a a a, cầu video, cầu video thức ăn cho chó! Ngược cún không đăng thức ăn, anh là đang phạm tội."

"Tại sao phải che mặt! Muốn nhìn Tiểu Tây Qua!"

"Tiểu Tây Qua thật gầy! Chân nhỏ, eo nhỏ, váy đẹp! QAQ"

"..."

Tin tức Mỹ Thực Đạo yêu đương vượt qua tin Tây Mễ quy tắc ngầm đứng đầu blog.

...

Ngoài sảnh triển lãm nhiều người mà phức tạp, Ứng Khúc Hòa phát hiện có người chụp ảnh, bèn kéo Tây Mễ đi vào hội trường đấu giá, tìm chỗ ngồi xuống.

Buổi đấu giá vẫn chưa bắt đầu, chỗ ngồi không có ai. Tây Mễ hạ thấp giọng nói với Ứng Khúc Hòa: "Hôm nay thầy Trương Lâm có đến không? Em rất thích tác phẩm của thầy ấy."

Ứng Khúc Hòa gật đầu: "Có đến, đồ cổ của buổi đấu giá hôm nay là đồ của ông ấy cất giữ."

Tim Tây Mễ đập rộn lên, không hiểu sao có chút kích động. Đầu tiên là nhìn thấy thiên hậu Quách Phi, sau đó thấy bậc thầy Trương Lâm, đây là vận may cỡ chứ?

Ứng Khúc Hòa cho là cô khẩn trương, vỗ vỗ tay cô an ủi: "Đừng lo lắng, hôm nay có rất nhiều nhân vật nổi tiếng đến đây, sẽ không ai để ý đến chuyện trên mạng đâu."

Tây Mễ: "Không có, em không nghĩ đến chuyện đó, là anh quá để ý rồi."

"Anh chỉ lo em để ý." Một nhúm tóc bên tai rớt xuống, Ứng Khúc Hòa dùng đầu ngón tay giúp cô vén trở lại sau lỗ tai như trước.

Thật ra anh không quan tâm đến mọi người xỉ nhục, phỉ báng anh như thế nào. Nhưng anh rất quan tâm đến người bên cạnh bị phỉ báng, nhất là nhìn thấy bộ dáng của cô gái nhỏ cúi gằm đầu, không đành lòng cũng không thể lờ đi.

Đầu ngón tay lạnh băng sượt qua vành tai Tây Mễ, cảm giác tê ngứa lan tràn từ lỗ tai đến khắp toàn thân. Bởi vì trang điểm nên không nhìn ra là đỏ mặt hay do phấn hồng.

Vừa đúng lúc cảnh này được phóng viên chụp lại.

Tây Mễ kéo nhẹ tay áo của anh: "Vừa rồi hình như có phóng viên chụp hình chúng ta đấy, anh đoán xem bọn họ sẽ viết như thế nào? ‘Trù thần Tam Xuyên được bao nuôi, lại có mặt trong buổi đấu giá từ thiện?’"

Ứng Khúc Hòa khẽ cười, cầm lấy tay cô, hỏi cô: "Ngài Ứng nguyện ý bao nuôi Tam Xuyên, vậy, tiểu thư Tam Xuyên, có nguyện ý bao nuôi ngài Ứng cùng hai con chó trong nhà không?"

"Hai con chó trong nhà em có thể cân nhắc bao nuôi," Tây Mễ cố ý ngừng lại, trịnh trọng liếc nhìn anh từ đầu đến chân, "Nhưng anh thì, em phải suy nghĩ một chút."

"Em ngồi đây một lát, anh đi toalet."

Tây Mễ gật đầu, đợi Ứng Khúc Hòa đứng dậy thì lấy điện thoại ra chơi game, không bao lâu, chỗ bên cạnh có người ngồi xuống.

"Tây Mễ? Khéo vậy?"

Tây Mễ ngẩng đầu, nhìn thấy Diệp Đậ Đậ ngồi bên cạnh, thầm nghĩ đúng là khéo thật.

Tây Mễ vốn muốn cười chào, nhưng nghĩ đến mấy chuyện cô ta làm thì lập tức cười không nổi, không hiểu sao mặt lạnh đi: "Khéo thật."

Bị ném mặt lạnh sang, Diệp Đậ Đậ cũng không giả vờ nữa, kéo làn váy một chút, thấp giọng nói: "Nghe nói gần đây cô sống không tốt nhỉ, quy tắc ngầm trong trận đấu, thật sự nhìn không ra cô còn có bản lĩnh này, nhân phẩm quyết định trù phẩm, loại người như cô cho dù thắng trận đấu thì làm ra món gì cũng không bằng phân chó."

Trong nháy mắt ngọn lửa chiến tranh bị nhóm lên. Tây Mễ không ngẩng đầu, mở chức năng nói chuyện nói với đồng đội trong trò chơi: "Ngại quá, vừa rồi có chó dữ đang sủa nhặng bên tai chị, không cẩn thận bị địch ăn, chị tiếp tục cố gắng, tranh thủ bắt kịp đại bộ đội!"

Đồng đội trong trò chơi: "Chị à, chị đủ liều đấy!! Ngồi ở nơi có chó dữ chơi trò chơi!"

Diệp Đậ Đậ tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, hừ lạnh một tiếng: "Cô mắng ai là chó?"

Tây Mễ liếc xéo cô ta: "Nơi này trừ cô ra còn có người khác à?" Nói xong đứng dậy, cầm túi xách đi về phía toilet, ném cho Diệp Đậ Đậ một bóng lưng lạnh lùng.

Diệp Đậ Đậ cùng vào toilet với cô, Tây Mễ vào phòng xả xong đi ra, đặt túi lên bồn rửa mặt, không nhanh không chậm rửa tay, nhìn cô ta qua gương.

"Chẳng phải cô ý có Ứng Khúc Hòa nâng đỡ sao? Kéo cái gì? Được bao nuôi vinh dự lắm à?" Diệp Đậu Đậu cũng đi qua rửa tay, bất chợt chồm chọc một câu.

Tây Mễ cầm túi xách đi qua trước mặt cô ta, đi tới cửa, khóa trái cửa, sau đó đá hết mấy cánh cửa nhỏ ra, xác định không có ai thì cầm cây lau nhà chọc qua.

Bị chọc bất ngờ, vạt váy trắng tinh của Diệp Đậu Đậu lập tức bị dính bẩn, cô ta phát điên lên: "Tây Mễ! Cô bị bệnh hả!"

Tây Mễ vung cây lau nhà trong tay, nghiêng đầu một cái, "Không sai, ung thư não thời kì cuối không chữa được!" Nói xong ném cây lau nhà sang bên, nhắc thùng đầy nước ở sau cửa hắt qua.

Diệp Đậu Đậu theo bản thân nhảy về sau, nhưng vẫn không thể tránh được thùng nước bẩn, nửa người dưới đều ướt đẫm.

Tây Mễ làm mặt quỷ với cô ta, mở cửa nghênh ngang rời đi.

Trở lại hội trường đấu giá, buổi đấu giá đồ cổ đã bắt đầu. Tây Mễ ngồi trở lại chỗ cũ, sáng khoái thở ra một hơi: "Sướng qua, thật sự nên hắt phân chó vào người cô ta mới đúng."

Ứng Khúc Hòa hơi ngược mắt lên, hỏi cô: "Sao thế?"

Tây Mễ kể lại chuyện khi nãy, thấy vẻ mặt Ứng Khúc Hòa có chút không tốt, hỏi: "Có phải em... có ngây thơ rồi không? Nhe răng tất báo gì đó?"

Ứng Khúc Hòa: "Lần sau có cơ hội tốt kiểu này, nhớ ăn miếng trả miếng, một lần nổi tiếng."

"..." Tây Mễ ôm lấy cánh tay anh nhỏ giọng nói: "Có hơi độc ác nhỉ?"

Diệp Đậu Đậu trở lại đã thay bộ lễ phục khác, ngồi xuống bên cạnh Tây Mễ, hung hăng lườm cô một cái. Bạn trai bên cạnh thấy sắc mặt cô ta khó coi, hỏi một câu: "Sao thế?"

Diệp Đậu Đậu ghen tức không có chỗ phát tiết, hung dữ nói: "Mắt mù à? Không nhìn thấy thay váy rồi sao?"

Bạn trai lập tức ngậm miệng lại, bắt gặp ánh mắt của Tây Mễ thì mỉm cười đáp lại. Tây Mễ rình coi bị phát hiện, lúng túng nhoẻn miệng cười lại với đối phương.

Tầm mắt hai người giao nhau, bị Diệp Đậu Đậu bắt được, hừ lạnh một tiếng trào phúng: "Ngài Ứng, bạn gái của anh thật biết quyến rũ người khác, linh hồn nhỏ bé của bạn trai tôi bị câu đi rồi đấy."

Bạn trai hạ giọng: "Đậu Đậu."

Diệp Đậu Đậu: "Sao? Anh liếc mắt với cô gái khác, bạn gái tôi đây không thể ghen sao?"

Bạn trai: "Có ghen cũng phải chọn nơi."

Ứng Khúc Hòa nghiêng người, nhỏ giọng nói mấy câu với cặp vợ chồng bên tay phải, chẳng mấy chốc dẫn Tây Mễ đổi vị trí với cặp vợ chồng kia. Cách một cặp vợ chồng, tai bọn họ có thể yên tĩnh rồi.

Bậc thầy Trương Lâm đấu giá bộ trang sức thủ công mỹ nghệ điểm phi thúy triều Thanh, giá bắt đầu là 1 đồng, sẽ do mọi người có mặt ở đây hô giá, số tiền bán được sẽ quyên hiến cho trường học vùng núi.

Một bộ trang sức từ giá 1 đồng nâng đến 50 vạn, 80 vạn thì Ứng Khúc Hòa cầm bảng hiệu trong tay đưa cho Tây Mễ, gần như cắn lỗ tai cô nói: "90 vạn."

Tây Mễ run run rẩy rẩy giơ bảng lên: "9... 90 vạn."

Bộ trang sức kiểu thủ công mỹ nghệ này hô đến giá cao 90 vạn, cao đến khoa trương, Tây Mễ không khỏi có chút chột dạ.

MC hỏi: "Vị tiểu thư kia đã ra giá 90 vạn, có ai ra giá cao hơn không? 90 vạn lần một, 90 vạn lần hai, 90 vạn...."

"Đợi chút, 100 vạn." Diệp Đậ Đậ giơ bảng lên.

Ứng Khúc Hòa nhếch miệng cười một tiếng, Tây Mễ chọc chọc khủy tay anh: "Có... Có theo nữa không?"

"Không theo, để cô ta mua." Ứng Khúc Hòa nhếch khóe môi lên, "Mục tiêu của chúng ta là cái kế tiếp."

"Ồ... Được."

Giá thị trường của bộ trang sức kia khoản chừng 40 vạn, giờ hô với giá 100 vạn, rõ là quá cao gấp đôi. Thấy Ứng Khúc Hòa từ bỏ dứt khoát như vậy, Diệp Đậ Đậ mới biết mình bị hố, biết vậy chẳng theo.

Đồ tiếp theo là một bình hoa, là cùng một đôi với bình hoa Tây Mễ đã làm vỡ.

Độ cạnh tranh bình hoa này rất lớn, nhưng cuối cùng lại bị Ứng Khúc Hòa dùng giá 120 vạn mua lại. Tây Mễ bụm mặt sắp khóc đến nơi, "Bình hoa lần trước đã bị em đá vỡ, vậy chẳng phải bình này sẽ cô đơn chiếc bóng sao?"

Ứng Khúc Hòa: "Bình hoa lần trước anh đã bảo Chu Minh đi sửa lại, anh định gom hai bình này thành một đôi rồi đặt ở phòng sách."

Tây Mễ: "Tại sao... Cần phải mua một đôi? Không phải anh là cung Sáp sao? Tại sao còn có đặc tính của cung Xử Nữ?"

Ứng Khúc Hòa: "Trước kia đơn thuần là thích bình hoa kia, hai bình sẽ thấy chướng mắt, bây giờ nhìn thứ gì cũng thích một đôi, như vậy trong lòng sẽ thoải mái hơn."

...

Làm người thu hoạch lớn nhất của buổi đấu giá hôm nay, Ứng Khúc Hòa được mời lên bục phát biểu, nói xong vài lời quang minh chính đại, Ứng Khúc Hòa bị phóng viên chặn ở trên bục.

Hoàn toàn giống như Ứng Khúc Hòa đã đoán trước.

Phóng viên hỏi: "Anh Ứng, đã mấy ngày rồi anh không lộ mặt, gần đây chuyện trên mạng được lan truyền rất huyên náo, tại sao anh không ra mặt thanh minh?"

Ứng Khúc Hòa thản nhiên nói: "Quy tắc ngầm trong thi đấu không hề có chút chỗ tốt nào đối với Ứng Thực Hiên, tôi cảm thấy chuyện này vốn không cần thiết phải sáng tỏ, không ngờ dân mạng lại quan tâm đến chuyện này như vậy."

Phóng viên: "Trên mạng đồn đãi anh bao nuôi Tam Xuyên, chuyện này anh thấy thế nào?"

Khóe mắt Ứng Khúc Hòa hiện lên ý cười, liếc nhìn Tây Mễ ở bên dưới nói: "Chuyện này còn phải giải thích sao? Nếu như thanh niên độc thân nói chuyện yêu đương được gọi là bao nuôi tình nhân, vậy tôi không còn lời nào để nói."

Tây Mễ: "... " Khoan đã, không phải nên nói là quan hệ thầy trò à.

Sao lại nói đến chuyện yêu đương thế?

Ứng Khúc Hòa lại nói: "Mấy tháng trước tôi và Tây Mễ tiểu thư quen biết nhau ở trấn cổ, hiện tại tình đầu ý hợp, làm người yêu của nhau, tại sao lại thành bao nuôi? Tôi không biết tại sao lại có lời đồn ác ý như vậy, đối với chuyện này tôi giữ quyền lợi tố tụng."

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Edit: Tiểu Lăng

Beta: Nana Trang

Phóng viên vẫn không ngừng truy hỏi: “Anh Ứng, quan hệ của hai người thân mật như thế, vậy lời bình trong thi đấu có công bằng chính trực hay không?”

Ứng Khúc Hòa nhìn phóng viên vẫn quẩn lầy không tha, khóe mắt xuất hiện chút lạnh lẽo: “Thứ hai Tây Mễ sẽ mở một buổi họp báo cho mọi người một câu trả lời về scandal. Thi nấu ăn khác với thi hát, khán giả chỉ có thể tưởng tượng ra hương vị của đồ ăn thông qua con mắt, chứ không thể nếm được chúng; dù tôi có nói mình tuyệt đối công bằng thì cũng sẽ không có ai tin. Tới buổi họp báo, Tây Mễ sẽ PK với tuyển thủ đại biểu đến từ chương trình ngay tại hiện trường, tất cả các phóng viên có mặt sẽ làm giám khảo. Nếu Tây Mễ thua, tôi sẽ bỏ ra tất cả tiền thưởng không thiếu một đồng. Để cho công bằng, đề thi sẽ do phóng viên có mặt ra.”

Ứng Khúc Hòa quả quyết nói.

Buổi đấu giá kết thúc, Ứng Khúc Hòa thuận tay mua bức “Nho” của bậc thầy Trương Lâm cho Tây Mễ.

Tây Mễ và thầy Trương Lâm chụp ảnh chung, ôm bức “Nho” chờ Ứng Khúc Hòa ở bãi đỗ xe.

Ứng Khúc Hòa mời rượu, bắt chuyện với mấy ông chủ xong thì rời đi, lúc đi xuống thì đúng lúc đứng chung một thang máy với Diệp Đậu Đậu, xuống tầng trệt, Diệp Đậu Đậu nhanh chân ngăn anh lại: “Anh Ứng.”

Ứng Khúc Hòa mặt lạnh nhìn cô ta: “Chuyện gì?”

Diệp Đậu Đậu lấy mấy tấm ảnh từ trong túi xách ra, đưa cho anh, “Có mấy cô gái, tuổi còn trẻ đã muốn đi đường tắt, vốn không liên quan tới tôi, nhưng trước khi tham gia trận đấu, cô ta thường khoe với tuyển thủ cùng tổ chúng tôi rằng anh với cô ta có quan hệ, có thể thấy cô ta hư vinh cỡ nào.”

Ứng Khúc Hòa tiếp lấy ảnh từ tay cô ta, trừ một tấm Tây Mễ ngồi lên xe sang trọng của Quý Đông Lâm, còn có một tấm cô và Quý Đông Lâm xuống tầng đổ rác.

Diệp Đậu Đậu giải thích về tấm ảnh này: “Tôi ở cùng chung cư với Quý Đông Lâm, sáng đó dậy chạy bộ, lúc bảy giờ thấy cô ta và Quý Đông Lâm đi ra, cũng không thể là... đến làm khách từ sáng sớm chứ?”

Thời gian chụp ảnh ở góc dưới bên phải, là mùa chín tháng trước.

Ứng Khúc Hòa nhớ rất rõ, đêm trước hôm đó, trận đấu kết thúc, Tây Mễ một đêm không về, vì Nam Tinh uống say nên tá túc ở nhà Quý Đông Lâm. Anh thu mấy tấm ảnh lại thành một xấp, giơ lên hỏi cô ta: “Cô cho tôi nhìn mấy tấm ảnh này là có ý gì?”

Diệp Đậu Đậu: “Anh Ứng mắt sáng như ngọc, tôi hi vọng anh không bị người ngoài che mắt.”

Ứng Khúc Hòa hơi nhướng mày lên: “Thì ra cô ấy thường khoe quan hệ của chúng tôi với người cùng tổ? Xem ra địa vị của tôi trong lòng cô ấy vẫn rất cao. Cô mang ảnh chụp tới hội đấu giá, xem ra đã sớm nhận được nhiều bài học.”

Sắc mặt anh bỗng lạnh đi, như áng mây bỗng chuyển đen phía chân trời. Sau một giây, ảnh chụp trong tay đã bị ném mạnh vào mặt Diệp Đậu Đậu với sức cực lớn, phần rìa sắc của ảnh cửa vào làn da mềm mại của cô gái, xuất hiện một vết thương mảnh đỏ sậm.

Người đàn ông thân sĩ trông lạnh lùng bỗng làm một động tác hung bạo như vậy, Diệp Đậu Đậu ngây ra, sau đó đưa tay quệt lên khuôn mặt nóng rát, hình như... chảy máu rồi?

Cô ta đứng nguyên đó như bị đóng đinh, ngây ngốc nhìn Ứng Khúc Hòa.

Ảnh chụp rơi loạt xoạt xuống đầy đất.

Ứng Khúc Hòa bước qua từng tấm ảnh đi tới gần cô ta, ngay cả hơi thở dường như cũng đầy ngập hơi lạnh: “Cô Diệp à, cảm ơn cô đã nhớ thương Tây Mễ lâu như thế, vì có loại người như cô tồn tại, nên tôi mới càng biết cô ấy ưu tú đến cỡ nào. Cảm ơn cô đã dùng cái khuôn mặt đáng ghê tởm của mình để làm nền cho ánh sáng của cô ấy.”

Diệp Đậu Đậu bụm mặt nhìn người đàn ông kia, toàn thân chìm trong nỗi uất ức khổng lồ.

Ứng Khúc Hòa xoay người rời đi, được vài bước thì ngừng lại, quay đầu nói một câu: “Đúng rồi, cô có thể kiện tôi cố ý đả thương, luật sư của tôi rất am hiểu mấy vụ này.”

Ứng Khúc Hòa về xe, Tây Mễ dịch qua đó: “Sao giờ anh mới xuống?”

Ứng Khúc Hòa: “À, vừa rồi bị một con chó hoang đi theo.”

Tây Mễ túm lấy vai anh, cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới: “Chó hoang? Bãi đậu xe của khách sạn có chó hoang à? Anh có bị thương không?”

Ứng Khúc Hòa lắc đầu: “Không.”

Tây Mễ ngáp một cái, dựa vào thành ghế, “Về đến nhà thì gọi em, em chợp mắt một chốc.”

“Ừ.” Ứng Khúc Hòa kiên quyết bẻ đầu của cô qua đặt lên vai mình, “Ngủ đi.”

Tây Mễ gà gật, đầu óc hỗn loạn, mơ mơ màng màng nói: “Ba ba tôn đạo, em hi vọng trong vòng một năm có thể trở thành bếp trưởng, cũng mong có cơ hội được tham dự tiệc Chính phủ giống anh. Em muốn kề vai sát cánh với anh, chứ không phải là ngược lên mãi; em muốn một ngày nào đó mọi người sẽ cho rằng chúng ta là một đôi trời đất tạo nên, chứ không phải là tất cả cảm thấy em ở cùng anh là vì em bị anh bao nuôi.”

...

Về đến nhà, Tây Mễ đã ngủ say.

Ứng Khúc Hòa ôm cô lên tầng, vừa thả cô xuống giường thì đã nghe thấy mấy tiếng kêu âm ỉ từ sân sau truyền đến.

Sói con cứ kêu “ngao ngao” đặc giọng sữa, nhưng lại bén nhọn vô cùng.

Ulrica vốn sủa “gâu gâu”, nhưng lại bị sói con dẫn lệch thành “ngao ngao gâu gâu, ngao ngao gâu gâu”.

Hai giọng quăn quít lấy nhau, quấy nhiễu sự thanh tĩnh.

Ứng Khúc Hòa ra sân sau nhìn hai con chó, ôm Tiểu Quai ra khỏi chuồng, cẩn thận quan sát thẳng nhóc. Dù Ulrica cũng thuộc nòi chó sói, nhưng so với thẳng nhóc này thì mõm vẫn chưa đủ nhọn, ánh mắt cũng chưa đủ oai.

Ứng Khúc Hòa bỗng nghĩ, nó không phải là... một con sói đó chứ?

Vừa nghĩ thế, thằng nhóc trong lòng đã hất cằm lên, học Ulrica chồm lên, đôi móng vuốt nhỏ non mềm ôm lấy miệng anh, bắt đầu thè lưỡi ra liếm.

Ứng Khúc Hòa ghét bỏ đặt thằng nhóc xuống lưng Ulrica, bỏ ngay cái ý nghĩ trong đầu đi.

Sói làm sao có thể có đức hạnh giống chó này được?

...

Buổi họp báo thứ hai, hiện trường kín đặc người.

Trừ phóng viên, còn có những đầu bếp liên hợp khởi tố lần này. Tây Mễ không ngờ lại có nhiều người như vậy, đứng ở hậu trường mà nhũn cả chân ra. Quý Đông Lâm cũng tới trợ oai, vỗ vai Tây Mễ, nói: “Nữ thần, cố lên, bất kể kết quả như thế nào, tôi vẫn luôn là hậu thuẫn kiên cường của em!”

Ứng Khúc Hòa hất ngay cái tay khoác lên vai Tây Mễ của cậu ra, nhắc: “Nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Chỉ anh mới được thân chứ gì?” Quý Đông Lâm rất ngứa mắt cái kiểu lãnh ngạo này của Ứng Khúc Hòa, nghĩ mãi vẫn chẳng hiểu sao nữ thần lại nhìn trúng anh ta.

Ứng Khúc Hòa thờ ơ quét mắt qua, Quý Đông Lâm lập tức như có mắt sau lưng trốn ra phía sau Nam Tinh. Nam Tinh ôm tay, trừng lại Ứng Khúc Hòa: “Tôi nói này Khúc Hòa, dù sao Tây Mễ cũng coi như CP của tôi, anh chiếm lấy cô ấy như thế hình như không tốt lắm đâu ha?”

Ứng Khúc Hòa không ngờ Nam Tinh lại che chở Quý Đông Lâm, làm một người ngoài cuộc, hình như đã hiểu ra gì đó.

Biết Tây Mễ muốn mở hộp báo, Diềm Giản và Ứng Sinh Nam cũng tới trợ trận.

Hai vợ chồng mặc đồ vận động đôi có mũ màu đen, đeo khẩu trang, giấu mình cực kín, chỉ lộ ra hai con mắt. Tây Mễ thấy hai người như trộm, bèn hỏi: “Hai người làm gì vậy?”

Diềm Giản quét mắt xung quanh như trộm, nhỏ giọng: “Gần đây lão Ứng bị anh tôi đuổi giết, gặp ở đâu là đánh ở đó, tôi đau lòng nên ra ngoài cùng lão Ứng phải nguy trang. Mễ Mễ, thấy chúng tôi giống gián điệp không?”

Ứng Sinh Nam ôm tay đụng vào người Ứng Khúc Hòa, thấp giọng hỏi: “Em hai, gần đây Diềm Hạo có đến công ty không?”

Ứng Khúc Hòa: “Tới âm ỉ mấy lần rồi. Anh chị cứ như thế, lâu dài cũng không ổn đâu, không bằng hẹn một hôm cùng ngồi lại bàn bạc với nhau xem? Tập đoàn Phong Đạt ở Minh Dương cũng là bá chủ một phương, chi nhánh của Ứng Thực Hiên ở Minh Dương cũng đã bị chèn ép đến không nên hồn nữa rồi, cân nhắc đến vấn đề làm ăn bên đó, có phải anh nên ra mặt hay không? Cũng chẳng trốn mãi được.”

“Anh biết, nhưng anh bị đánh nhiều lần như thế, cũng không thấy Diềm Hạo xuống tay lưu tình với anh tý nào.”

Ứng Khúc Hòa: “Trước đó anh đã bắt cóc Diềm Giản, còn bất chấp tất cả mà tuyên bố chủ quyền trên blog, khiến anh ta không kịp xử trí, anh ta chưa đánh anh thành tàn phế đã là lưu tình lắm rồi. Thế này đi, xong chuyện của Tây Mễ, anh để Diềm Giản tới ở cùng Tây Mễ vài ngày, em đi hẹn Diềm Hạo ra gặp, nói chuyện với anh ta.”

Ứng Sinh Nam liếc xéo anh: “Chú muốn chia rẽ một đôi vợ chồng ân ái hử?”

Diễm Giản nắm tay Tây Mễ, gật gật đầu, bĩu môi nói: “Đúng đó lão Khúc, cua được Mễ Mễ rồi là bắt đầu chia rẽ bọn chị đấy à? Chị không ngờ chú lại là người như thế đó lão Khúc.”

Tây Mễ ở bên cạnh, nghe xong cũng hiểu đại khái, biết Ứng Khúc Hòa có ý tốt, cô cũng nói: “Em... thấy Ứng Khúc Hòa nói cũng đúng, hẳn nên nói rõ chuyện, dù sao đó cũng là anh ruột của Giản Giản, nếu không giải quyết chuyện này, Giản Giản đứng ở giữa mới là người khó chịu nhất.”

Ứng Sinh Nam nghĩ nghĩ, vỗ vai Ứng Khúc Hòa, “Được, vậy hai người mau giải quyết chuyện này đi.”

Cuộc họp báo bắt đầu.

Ở hiện trường, trừ phóng viên ra, hai bên còn có hơn mười đầu bếp liên hợp khởi tố đang ngồi, đều rất lạ mắt, Tây Mễ không có ấn tượng gì với họ, không ai tiến vào top 10 cả.

Tây Mễ lên đài, tim đập thành thịch, còn căng thẳng hơn cả lần đầu tiên cô lên đài thi. Ứng Khúc Hòa động viên cô: “Đừng sợ, lát lên đó phóng viên hỏi gì em cứ trả lời thật.”

Tây Mễ gật đầu, ôm lấy eo anh, đầu cọ cọ vào ngực anh, hít sâu một hơi, lên đài.

Đối diện với đám phóng viên chật như nêm cối ở dưới đài, hai tay cô nắm chặt micro, thở một hơi, nói: “Các anh muốn hỏi gì, cứ hỏi đi.”

Vừa dứt lời, phóng viên đã hỏi: “Cô Tây, trên mạng đều nói chuyện quy tắc ngầm là do một tay anh Ứng sắp đặt cho cô, càng có lời đồn là, lúc cô còn vị thành niên đã được anh Ứng bao nuôi, chuyện này là thật sao?”

Lòng Tây Mễ chấn động, đây toàn là cái quý gì vậy?

Cô nén giận nói: “Sao phóng viên thời nay lại biết thâm dật chuyện vậy, không bằng đổi nghề đi viết tiểu thuyết ngôn tình kiểu “Tổng giám đốc bá đạo bao nuôi tôi” đi cho rồi. Thứ nhất, trong cuộc thi không có quy tắc ngầm, tôi đoạt được quán quân hoàn toàn dựa vào vận may và thực lực. Thứ hai, trước năm 19 tuổi tôi vẫn luôn ở thị trấn cổ Gia Lăng, cả cái thị trấn từng đầy người, không ai không biết tôi. Tôi bị đánh trong nhà, hôm sau đã thành đề tài nói chuyện sau bữa của tất cả các bác gái ở thị trấn cổ. Nếu tôi thật sự được bao nuôi, sao họ lại không biết? Các vị phóng viên có thể đi phỏng vấn điều tra, xin các anh hãy thực tế chút, thực hiện làm theo 15 đại tinh thần của Đảng!”

Ứng Khúc Hòa mới nhận một ly nước từ trong tay trợ lý, vừa uống một hớp đã bị một câu của Tây Mễ làm cho sặc, suýt chút nữa phun nước ra ngoài.

Buổi họp báo được live trên blog, câu “thực hiện làm theo 15 đại tinh thần của Đảng” này của Tây Mễ khiến dân mạng rối rít comment như mưa đạn: “Xì ha ha ha ha, thực hiệem làm theo 15 đại tinh thần của Đảng cái quý gì? Nữ thần đúng là gốc rạ cũng đỏ* mà!”

(* gốc rạ cũng đỏ - gốc chính rễ hồng: một cách nói cũ về những người có xuất thân tốt, được dùng khi bàn về chính trị ở thời Mao Trạch Đông. “Gốc chính” chỉ con em công nhân, nông dân trung bần và gia đình thương binh liệt sĩ, họ cho rằng những người xuất thân từ những gia đình này nhất định có phẩm hạnh tốt, nhất định là mầm non Cách mạng. “Rễ hồng” ý chỉ “sinh ở Trung Quốc mới, sống dưới lá hồng kỳ”, không chịu ảnh hưởng của tư tưởng xưa.)

“Ôi ôi, đang cần thận nghe nữ thần giải thích, lại thấy một câu như thế, tôi cười chết mất, ha ha ha.”

“Ồ ồ ồ, không biết cái lông gì, nhưng đã tự động coi Tây Mễ là Tiểu Tây Qua của Mỹ Thực Đạo. Tôi chợt thấy, hai người rất xứng đôi QAQ.”

“Vóc người này... không phải chứ?”

“Tây Mễ... Tiểu Tây Qua, rất rõ ràng? Chẳng lẽ Ứng Khúc Hòa là Mỹ Thực Đạo?”

Dân mạng lập tức lôi ảnh cắt trong video của Mỹ Thực Đạo ra, so sánh với Ứng Khúc Hòa trong “Mỹ vị Trung Hoa”.

Cẩn thận so hai đôi tay với nhau, rõ ràng là tay của cùng một người!

Càng có người đưa giọng trong video của Mỹ Thực Đạo với giọng của Ứng Khúc Hòa trong chương trình vào hai bên tai để so. Tuy giọng Mỹ Thực Đạo trầm hơn, nhưng cẩn thận nghe ít câu từ, cũng không khó để biết đó là cùng một người.

Blog nổ tung.

Mỹ Thực Đạo là Ứng Khúc Hòa, Tây Mễ chính là Tiểu Tây Qua nhà Ứng Khúc Hòa, vậy cái bài post khoe ân ái đó chính là của Ứng Khúc Hòa dành cho Tây Mễ!?

Một ít antifan của Tây Mễ lập tức biến thành fan cuồng, mấy hôm trước còn đang lướt “Ứng Khúc Hòa chơi quy tắc ngầm” trên weibo, nay thân phận sáng tỏ, hưởng gió hoàn toàn xoay lại.

“Mỹ Thực Đạo là Ứng Khúc Hòa? Nam thần tôi yêu, nam thần của tôi khiêm tốn như vậy, sao có thể làm ra chuyện bao nuôi gái vị thành niên được?”

“Đúng vậy, tuy tuổi nam thần với Tây Mễ chênh nhau hơi nhiều, nhưng Tây Mễ cũng đã trưởng thành rồi mà. Hơn nữa... chênh nhau 11

tuổi, moe quá đi T.T”

“Bất kỳ giám khảo nào cũng có thể chơi quy tắc ngầm, nhưng nam thần của tôi tuyệt đối sẽ không làm như vậy!”

“Mấy kẻ bịa đặt muốn nhảy hố chưa? Còn muốn trả lời nữa không? Yêu người nhỏ hơn mình cũng gọi là bao nuôi? Một người thành công từ lúc còn thanh niên, một người lại là đầu bếp đầy thiên phú với tương lai sáng lạn, hai người họ tuyệt đối xứng đôi! Từ trong blog của Mỹ Thực Đạo, tôi chỉ thấy anh ấy bảo vệ Tiểu Tây Qua, chứ không thấy mấy cái giao dịch bẩn thỉu như lời mấy người kia.”

“...”

Hiện trường buổi họp báo, Tây Mễ nói tiếp: “Sở dĩ lúc đầu tôi mượn tên người khác để đăng ký, là vì trong nhà khóa thẻ căn cước của tôi, ai trong thị trấn cổ chẳng biết tôi trốn hôn? Các anh hoàn toàn có thể đi chứng thực chuyện đó. Đấu là đấu, trước đó Ứng Khúc Hòa là thầy của tôi, anh ấy chỉ biết yêu cầu tôi nghiêm khắc hơn thôi, không thể nào thiên vị được. Tôi biết tất cả chất vấn tài nấu nướng của tôi, nên hôm nay đã mời những đầu bếp liên hợp khởi tố đến, quyết đấu công bằng ngay tại hiện trường. Tôi không làm việc trái lương tâm, tôi không sợ.”

Đã đến nước này, đầu bếp ở hiện trường cũng không trốn tránh được, nếu không thì quá mất mặt. Nên đã cử một đầu bếp khá mạnh lên PK với Tây Mễ ngay tại hiện trường.

Đầu bếp PK với Tây Mễ tên là Thường Đông, là đầu bếp bị đào thải trong trận lọc vào top 50.

Trận đó được chia làm 2 tổ lớn để PK, Thường Đông không may bị phân vào tổ yếu hơn, bị đầu bếp cùng tổ kéo chân, thua bởi tổ của Tây Mễ, ngay cả cơ hội PK một chọi một với Tây Mễ cũng không có.

Hiện trường có phóng viên ra đề, nguyên liệu chỉ có một quả trứng gà và một con gà mái già chất lượng thịt kém, yêu cầu hai người họ dùng hai nguyên liệu này làm một món.

Tây Mễ và Thường Đông đều có vị trí riêng.

Hình như Thường Đông đã tính trước, gần như không cần nghĩ đã đập trứng cho vào bát đánh.

Thời gian PK là một tiếng.

Gà mái thích hợp để hầm canh, nhưng canh gà mà lại có trứng gà, hình như hơi thừa? Ba mươi phút đầu, Tây Mễ hầm canh, trông không có sáng ý gì. Thấy chỉ còn thừa hai mươi phút, Tây Mễ bắt đầu ra tay với trứng gà.

Quý Đông Lâm ở bên cạnh, dùng di động quay video cho cô, live trên weibo, đảm nhiệm hỏi thay: “Nữ thần, cô đã cân nhắc làm món gì rồi?”

Tây Mễ cẩn thận từng li từng tí đập một lỗ nhỏ trên vỏ trứng gà, đổ lòng trứng ra, nhanh chóng dùng muôi nhỏ hứng lấy lòng đỏ trứng, cho vào canh gà khuấy đều, múc vào vỏ trứng, dùng giấy mỏng bọc lại, để vào nồi chưng.

Như thế, dùng cả trứng gà, cũng dùng luôn gà mái, lại không hề thiếu sáng ý. Cô không nhanh không chậm nói: “Món này tên là ‘hỗn sáo’.”

Quý Đông Lâm: “Hỗn sáo?”

Tây Mễ lau tay, nói với màn ảnh: “Tôi chưa từng làm lần nào, vừa lúc hôm nay thử.”

Bên Thường Đông làm canh gà hầm trứng, có phần giống ‘hỗn sáo’ của Tây Mễ, nhưng Tây Mễ không dùng lòng đỏ trứng.

Khâu nếm do năm phóng viên rút thăm được thực hiện.

Canh gà hầm trứng của Thường Đông, vị vào tươi non, nhưng các phóng viên không phải giám khảo chuyên nghiệp, đầu lưỡi không độc như kiểu chuyên nếm là Ứng Khúc Hòa. Món ăn này trong miệng họ, tuy vị tươi non, nhưng không thể nói tốt ở đâu, bởi nó quá “gia đình”.

Ngược lại là ‘hỗn sáo’ của Tây Mễ, khi phóng viên mở lớp giấy đập vỏ trứng ra đã bị kinh diễm, một quả trứng bị lấy hết lòng trứng rồi vẫn còn nguyên vẹn. Có lẽ là được bỏ thêm lòng đỏ trứng, hương vị nghiêm nhiên tinh tế gấp bội so với món kia, còn thêm vị canh gà nồng, mùi vị cực tươi.

Năm phóng viên càn quét sạch một quả ‘hỗn sáo’, gần như ăn luôn cả chén đĩa.

Trông tướng ăn của năm phóng viên qua livestream trên điện thoại, nhiều dân mạng tỏ vẻ muốn tới hiện trường tranh đồ ăn: “Cầu Mỹ Thực Đạo và Tiểu Tây Qua hợp thể làm video mỹ thực!”

“Trông phóng viên thè lưỡi ra liếm đĩa, kết quả trận đấu này đã quá rõ ràng rồi, đừng đừng như tát vào mặt chưa, tôi hỏi này, mấy người thấy mặt đau không?”

“...”

Một phóng viên mang vẻ mặt say mê ôm bát thè lưỡi liếm: “Nếu một mình tôi có thể bầu một trăm phiếu, tôi sẽ bầu cho Tây Mễ một trăm lẻ một phiếu. Bao giờ cô Tây sẽ mở nhà hàng? Tôi sẽ đi cổ động đầu tiên!”

Đầu bếp Thường Đông thua trận, đi tới, bắt tay Tây Mễ: “Lần này là tài nghệ của tôi không bằng cô, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ mãi mãi thua cô, hy vọng sau này còn có cơ hội so tài. Mặt khác, tôi sẽ hủy đơn kiện.”

Tây Mễ nắm chặt tay anh ta: “Cảm ơn.”

...

Trận đấu kết thúc, scandal cũng tự sụp.

Ngay sau đó, fan trên blog của Tây Mễ đăng một văn kiện luật sư, khởi tố Diệp Đậ Đậ (Đậ Đậ mỹ thực) tội phỉ báng bịa đặt.

Blog bị hàng loạt tin tức hot oanh tạc, hệ thống quá tải, không ít server lag chừng mười phút. Trong buổi họp báo trực tiếp của Tây Mễ, công bố chứng cứ bịa đặt của Diệp Đậ Đậ.

Video Diệp Đậ Đậ gặp hai phóng viên giải trí lớn ở quán café, và chứng cứ cô ta gian lận trong nguyên liệu của Tây Mễ ở trận đấu tiên cũng được đăng lên.

Chứng cứ vô cùng xác thực.

Blog của Diệp Đậ Đậ thất thủ, đăng bài tẩy trắng PR cũng bị dân mạng mắng tơi bời.

Chỉ mình fan của Mỹ Thực Đạo thôi đã bom blog Diệp Đậ Đậ thành một vùng đất cằn sỏi đá rồi.

Tối đó.

Ứng Khúc Hòa đăng video mỹ thực mới, đầu đề là “Hỗn sáo cho chó”, bổ sung thêm: “Mỹ thực đã về.”

Trong video, Tây Mễ và Ứng Khúc Hòa cùng lên sóng.

Trong phòng bếp rộng rãi sạch sẽ, Ứng Khúc Hòa mặc áo sơ mi trắng thuần, ống tay áo xắn đến khuỷu, màn ảnh đi từ cánh tay săn chắc của anh lên tới xương quai xanh, yết hầu, rồi đến cằm, môi mỏng...

Dân mạng ôm điện thoại, lâm vào trạng thái điên cuồng. Mãi tới khi ống kính lộ hết ngũ quan của anh, rất nhiều dân mạng tỏ vẻ bất ngờ... tập thể!

Trong chương trình, Ứng Khúc Hòa vẫn luôn xuất hiện với hình tượng giám khảo cao lãnh độc miệng; hiện tại, anh lộ ra thân phận trùm mỹ thực, bỗng khiến tất cả thấy anh thân thiện hơn.

Nhất là gần đây, blog Mỹ Thực Đạo bất chấp tất cả mà khoe ân ái, blog tràn ngập hơi thở trung khuyến mê muội.

Khó có thể tưởng tượng, Ứng Khúc Hòa luôn độc miệng lại có thể đăng những bài viết như vậy?

Trong video, Tây Mễ mặc đồ đầu bếp màu đen, làm trợ thủ cho Ứng Khúc Hòa. Hai người hợp tác rất ăn ý, ống kính còn đưa cả đám vật cứng đáng yêu vào.

Chú Lưng Đen có vóc dáng hơi hùng tráng nằm trong góc bếp, trên lưng là một đồng chí chó săn bé bỏng.

Mồm Tiểu Lang hơi nhọn, trông khá giống sói...

Cả phòng bếp được ống kính có độ phân giải cao đặc tả, phối với nhạc nền vui vẻ, trông vô cùng ấm áp. Cả màn ảnh tràn ngập những chuỗi bong bóng hồng.

Dân mạng:

“Hai chú chó trong góc thật thê thảm, sinh ra đã là chó, còn bị chủ nhân công kích tàn nhẫn.”

“Hâm mộ hai chú chó ấy, ít nhất chúng còn có đôi, mà tôi chỉ có một mình!”

“Thức ăn cho chó ấm áp đập vào mặt...”

“...”

Quý Đông Lâm xem xong video này, đau răng vô cùng, anh chướng mắt cái kiểu giả bộ mê muội này của Ứng Khúc Hòa.

Làm tác giả ngôn tình, Quý Đông Lâm hiểu rất rõ loại lão cầm thú như Ứng Khúc Hòa này, toàn đùa sáo lộ*. Anh thấy cái trò đùa này của lão cầm thú vô cùng trơ trẽn.

(* sáo lộ: một từ lưu hành trong giới trẻ TQ từ năm 2016, chỉ loại người cực thích lừa gạt, đồng thời rất có kinh nghiệm trong việc này, hình thành nên hình thức làm việc, gọi là “sáo lộ”. Từ này mang ý giải trí, hài hước rất đậm.)

Quý Đông Lâm nhắn wechat cho Tây Mễ: “Nữ thần đang ở đâu vậy, meo meo? Ngày mai có rảnh không, meo meo?”

Tây Mễ ra sân sau xem Tiểu Quai, điện thoại đặt trên bàn trà rung lên, màn hình sáng lên trong nháy mắt.

Ứng Khúc Hòa liếc mắt sang, thấy Quý Đông Lâm nhắn tới, mở ra, đáp: “Sao?”

Quý Đông Lâm: “Tôi muốn nói với em về Ứng Khúc Hòa. Tôi thấy lão cầm thú này không xứng với em! Em có thể yêu đương với anh ta, nhưng tuyệt đối đừng phó thác cả đời, nếu không sẽ rất đáng sợ!”

Ứng Khúc Hòa: “Ồ, đáng sợ như thế nào?”

“Không nói rõ được, đàn ông hiểu đàn ông nhất, xiếc anh ta diễn đầy sáo lộ ra đấy!”

Ứng Khúc Hòa: “Nói xấu sau lưng người ta, có đúng không?”

Quý Đông Lâm: “Oan uổng quá nữ thần, trước mặt anh ta tôi cũng sẽ nói như vậy. Mai em rảnh không? Cafe Lam Loan, gần đây tôi đang bắt tay viết sách mới, cần rất nhiều kiến thức liên quan đến mỹ thực, muốn xin em chỉ dạy. ☺▽☺”

Ứng Khúc Hòa: “Được, mai gặp.”

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Editor: Nana Trang

Tây Mễ dứt Tiểu Quai uống sữa xong, trở lại phòng khách hỏi anh: "Ba ba tôn đại, vừa rồi anh đọc bình luận sao? Có người nói Tiểu Quai là sói à."

Ứng Khúc Hòa nhớ lại cảnh tượng thằng nhóc kia ôm mặt anh liếm liếm, lắc đầu nói: "Không có khả năng."

Cô cảm thấy cũng đúng, làm gì có soi được chó ngậm về chứ? Trừ phi mạng chó của Ulrica quá dài. Tây Mễ thấy Ứng Khúc Hòa cầm điện thoại của cô chơi Russia, ôm ly nước dịch tới chỗ anh, cẩn thận chọc chọc cánh tay anh: "Cái đó... Em có thể dùng điện thoại của anh, vào blog của anh, sau đó... theo dõi em được không?"

"Ừm." Ứng Khúc Hòa chơi Russia, "Mật mã 136783."

Tây Mễ thấp thỏm vào blog, trang đầu blog anh lại là giới diện "im lặng theo dõi", toàn bộ đều là bài đăng trên blog cô?

Hả?

Cô quay mặt qua, dùng ngón tay tiếp tục chọc chọc cánh tay anh, "... Im lặng theo dõi? Anh im lặng theo dõi em bao lâu rồi?"

"10 tháng."

Giọng trầm thờ ơ như pháo nổ oanh tạc màng nhĩ của cô. Lỗ tai Tây Mễ thoáng ửng hồng, cô vân vê lỗ tai để che lại, "Sớm vậy sao? Khi đó... em hoàn toàn không biết anh."

Cho nên nói, ngay từ đầu Ứng Khúc Hòa đã biết cô.

Là vì Ứng Sinh Nam?

Ứng Khúc Hòa đặt điện thoại xuống, kéo cái tay vân vê lỗ tai ra, ép người tới, ánh mắt dừng ở trên vành tai đỏ rục của cô, trêu chọc nói: "Rất nóng sao?"

"... Em..." Tây Mễ vội vàng đưa tay che lỗ tai, nhưng tay lại bị Ứng Khúc Hòa nắm chặt.

Khung xương cô nhỏ, tay cô và bàn tay dày rộng của người đàn ông tạo nên nét đối lập rõ ràng, nhỏ đến mức vừa vặn phù hợp; tay của anh nắm lấy năm ngón tay cô, gần như có thể bọc cả tay cô vào lòng bàn tay, lớn đến mức vừa vặn phù hợp.

Rất nhanh Ứng Khúc Hòa buông tay cô ra, đặt tay cô vào lòng bàn tay của mình để so.

Ngón tay cô ngắn, ngón tay anh dài.

So sánh hai bàn tay, Tây Mễ nhìn ngón tay ngắn của mình, ngượng ngùng gập tay lại, muốn rút tay về. Nhưng lại bị Ứng Khúc Hòa nhanh chóng ấn chặt, "Đừng động."

Quả nhiên Tây Mễ rất nghe lời, không động đậy nữa, có chút uất ức nói: "So như vậy mới biết, thì ra ngón tay của em lại ngắn như vậy?"

Ứng Khúc Hòa đan xen vào năm ngón tay cô, cúi người hôn lên vành tai cô một cái, "Không sao, anh thích."

"..."

Nụ hôn nơi vành tai này hoàn toàn châm đốt máu toàn thân Tây Mễ, tim đập dồn dập nổ tung trong lỗ tai, giống như bị búa tạ đánh vào vậy. Tây Mễ nuốt nước miếng một cái, không dám nhìn thẳng vào Ứng Khúc Hòa, cô lấy hết dũng khí hơi liếc mắt, chống lại đôi mắt của anh.

Trong ánh mắt anh như trộn với nước suối trong veo, ánh lên sự dịu dàng trong đáy mắt.

Dịu dàng trong mắt như thấm vào tuỷ xương Tây Mễ, làm cho cô gần như tan thành một vũng nước.

Tây Mễ thật sự không chịu được khi Ứng Khúc Hòa đùa giỡn như vậy, "Ha" một tiếng, nhào vào trong lòng anh, ôm lấy eo của anh, cọ cọ vào ngực anh giống Ulrica hay làm, giọng có hơi khàn: "Ứng Khúc Hòa."

Ứng Khúc Hòa cúi đầu, nhìn chăm chăm vào đầu tóc quăn của cô, đưa tay xoa nhẹ, "Hả?"

"Em thích anh thích anh thích anh."

Thét lên những lời này, Tây Mễ lại cọ cọ ở trong ngực anh. Nhịp tim của cô liên tục tăng tốc, chỉ muốn ôm anh như thế này, không muốn buông ra chút nào.

Cô thiếu hụt cảm giác an toàn, vô cùng ý lại vào cái ôm của anh.

Lồng ngực anh rắn chắc, thân thể anh nóng bỏng, cùng với khi dán sát vào lỗ tai cô nói, một một hành động đều cho cô rất nhiều cảm giác an toàn. Lúc trước cô cảm thấy anh xa vời không thể chạm tới, nhưng bây giờ quang minh chính đại ôm chặt lấy anh, lại cảm thấy tất cả vô cùng hư ảo, giống như mơ vậy.

Mọi thứ của anh đều tốt, đối với cô tốt. Đàn ông như vậy sao cô có thể chống cự.

Ứng Khúc Hòa nắm lấy cằm cô, hơi nâng lên, nhìn vào mắt cô hỏi: "Thích bao nhiêu?"

Tây Mễ mím môi suy nghĩ một chút: "Ừ... Chính là... Kiểu thích cả đời ấy nhỉ?"

Ứng Khúc Hòa nhướn mày: "Nhỉ? Xem ra em vẫn chưa chắc chắn."

Tây Mễ bĩu môi, hừ mũi: "Vậy thì bỏ từ "nhỉ" đi."

"Được." Ứng Khúc Hòa cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Anh dùng đầu lưỡi liếm liếm môi cô, môi của cô hơi ngọt, chắc là của son.

Môi Tây Mễ bị liếm, lúc này không chỉ vành tai, mà ngay cả cổ gáy đều đỏ.

Cô bối rối không biết nên ứng đối thế nào, dứt khoát phối hợp chu môi lên, để cho anh liếm. Xúc cảm ở môi trơn bóng, mềm mại. Ứng Khúc Hòa bưng mặt cô, thử cạy môi cô ra.

Tây Mễ há miệng, cảm giác được đầu lưỡi của anh tiến vào... Cảm giác khác thường tháo chạy toàn thân, như bị điện giật vậy, toan thân đều tê dại.

Quá mức khẩn trương, đóng răng lại.

Giống như cắn phải thứ gì đó... mềm mềm?

Ứng Khúc Hòa "Ừm" một tiếng, buông cô ra, trong miệng tràn ra vị ngai ngái.

Tây Mễ lập tức hiểu ra vừa rồi mình cần cái gì.

A a a...

Tây Mễ lúng túng bịt miệng, sau đó lại che kín cả mặt mũi, vút lại một câu "Em đi ngủ" rồi cầm điện thoại chạy lên lầu. Đóng cửa phòng ngủ, Tây Mễ dựa vào cánh cửa, sức lực toàn thân như bị rút cạn đi, từ từ trượt xuống ngòai sững trên đất, hít sâu một hơi.

Nhớ tới tình cảnh vừa rồi, rõ là lúng túng... Muốn nhảy từ lầu ba xuống cho rồi.

Tây Mễ bụm mặt gào thét một trận, sau đó thả tay xuống, mở điện thoại ra tra "Kỹ xảo hôn môi" trên Baidu. Trong nháy mắt mở ra cửa của thế giới mới.

Wow... Không ngờ hôn môi lại có nhiều... kiểu như vậy?

Kiểu hút nhẹ môi, kiểu ngậm lưỡi, kiểu một lưỡi càn quét, kiểu hai lưỡi dung hòa, cùng kiểu đơn giản nhất miệng đối miệng.

Cô và Ứng Khúc Hòa đã đột phá kiểu miệng đối miệng đơn giản nhất, vậy vừa rồi, Ứng Khúc Hòa là muốn làm "kiểu ngậm lưỡi" với cô? Tây Mễ thật muốn đập chết suy nghĩ của mình, tại sao lại không có chút thiên phú vậy chứ?

Không ngờ... lại cần đầu lưỡi của anh.

Trước khi tắt điện thoại Tây Mễ nhìn thấy tin nhắn Quý Đông Lâm gửi cho cô, còn có tin nhắn Ứng Khúc Hòa trả lời giúp cô. Tây Mễ mơ hồ cảm thấy ngày mai Quý Đông Lâm sẽ khó mà giữ được mạng.

...

Buổi trưa ngày hôm sau.

Ứng Khúc Hòa lái xe chở Tây Mễ đến chỗ hẹn với Quý Đông Lâm, trước khi ra cửa, Tây Mễ cố ý mặc một chiếc váy trắng, cặp với áo sơ mi trắng của Ứng Khúc Hòa.

Cô ngồi ở ghế lái phụ, cắn lên ngón anh: "Đầu lưỡi của anh... không sao chứ?"

Ứng Khúc Hòa nhìn chăm chăm phía trước, "Ừm, muốn cảm nhận thử không?"

Cảm nhận thử... sao? Tây Mễ đột nhiên nghĩ tới "kiểu ngậm lưỡi" ngày hôm qua, khẩn trương lập loè trong ánh mắt, cắn ngón tay nhìn ra ngoài cửa sổ, "Không sao là được rồi, không sao là được rồi, dù sao đầu lưỡi của chúng ta rất quý báu."

"Ai nói không sao?" Ứng Khúc Hòa tiếp tục lái xe, cố ý chọc cô: "Bữa sáng hôm nay ăn chẳng có mùi vị gì, không biết có phải bị em cắn thành bệnh rồi không."

Tây Mễ chấn động trong lòng, quay đầu nhìn anh, thấy khoe miệng anh nhếch lên chút ý cười, lập tức hiểu ra mình bị trêu chọc. Thở ra một hơi, cúi đầu xuống xoắn ngón tay.

Đến quán cà phê Lam Vịnh, Tây Mễ vào trước, Ứng Khúc Hòa đi đậu xe.

Quý Đông Lâm nhìn thấy Tây Mễ đi vào từ xa, mới vừa vẫy tay với cô xong thì thấy Ứng Khúc Hòa đi theo đẩy cửa vào. Đợi hai người đi tới ngồi xuống, Quý Đông Lâm khó chịu liếc Ứng Khúc Hòa một cái, "Tôi nói, tôi mời nữ thần tới uống cà phê, là để cố vấn kiến thức chuyên nghiệp liên quan đến mỹ thực, anh tới làm gì?"

Ứng Khúc Hòa nhận một ly cà phê đầy giúp Tây Mễ, gương mặt nhìn thẳng vào hai mắt của Quý Đông Lâm: "Người trên danh nghĩa nào đó nói,

tôi càng chuyên nghiệp hơn so với cô ấy, muốn hỏi điều gì? Tôi nói cho cậu biết."

Cảnh hai người vui vẻ tâm sự đã bị Ứng Khúc Hòa phá hỏng, Quý Đông Lâm mài răng, nhe răng ra cười: "Chú Ứng, chú biết rất nhiều, nhưng chẳng lẽ chú không biết, ba tuổi cũng đã cách biệt hai thế hệ sao? Dựa vào cách này để tính, giữa chúng ta đã vượt qua mấy rào cản rồi đó. Cho nên có một số việc, tôi cảm thấy nói chuyện rõ ràng với Tây Mễ tương đối có hiệu suất hơn."

Ngón tay đùa nghịch ống hút của Ứng Khúc Hòa hơi ngừng lại, vẻ mặt trầm xuống, dường như trên trán bị một lớp mây đen mỏng che lại, ánh mắt đột nhiên trở nên sát phạt, nhiệt độ quanh thân chợt giảm xuống, bầu không khí gần như ngưng kết thành băng, "Ồ? Thật ra hôm nay tôi đến đây là muốn nghe xem, tại sao Tây Mễ có thể yêu đương với tôi nhưng lại không thể phó thác cả đời. Tôi rất muốn biết."

"..." Quý Đông Lâm bị cà phê làm sặc, lồng ngực bị đâm đau. Cậu liếc nhìn Tây Mễ, lại nhìn về phía Ứng Khúc Hòa: "Hừ, anh vô sỉ, lại nhìn lên mạng xã hội dùng để trò chuyện với nhau của tôi và nữ thần?"

Ứng Khúc Hòa nhếch môi cười nhạt: "Sửa lại cách dùng từ của cậu, quang minh chính đại."

Không hiểu sao cảm thấy trên bàn có sát khí hùng hực, Tây Mễ cắt ngang hai người nói chuyện, nói với Quý Đông Lâm: "Anh hỏi tiểu Minh, lão Tần có rảnh không, như lần trước đã nói, tôi mời mọi người đến quán của ông chủ đầu trợ rửa giải quán quân."

"Để tôi hỏi xem." Quý Đông Lâm lấy điện thoại ra hỏi đám đồng bọn trong nhóm, liếc mắt nhìn Ứng Khúc Hòa hỏi: "Không lẽ anh ta cũng đi theo chúng ta?"

Tây Mễ còn chưa mở miệng, đã bị Ứng Khúc Hòa giành nói trước: "Mang theo người nhà tụ tập không phải rất bình thường sao?"

Trái tim Quý Đông Lâm không hiểu sao như bị cái gì đó đập mạnh vào, có chút xúc động muốn dùng răng mài gãy cổ của Ứng Khúc Hòa.

Quý Đông Lâm đơn độc hẹn nữ thần thất bại.

Dường như muốn tuyên thệ chủ quyền với cậu, buổi tối hôm đó, Quý Đông Lâm nhìn thấy ảnh avata của "nữ thần" đã biến thành ảnh của Ứng Khúc Hòa.

Quý Đông Lâm phóng lớn avata của wechat Tây Mễ, là ảnh Ứng Khúc Hòa ngồi xổm sờ đầu của Ulrica.

Thật sự phát rồ mà...

Anh già này thật biết chơi sáo lộ*.

(* đã giải thích ở ch 39)

....

Trước ngày Tây Mễ đi làm mấy ngày, rốt cục mọi người cũng tụ tập liên hoan một bữa. Ông chủ đầu trọc làm chủ nướng toàn bộ thịt dê, địa điểm là ở ven sông phía Đông thành phố Cẩm Dương, phong cảnh không tệ.

Nhóm lửa bên cạnh bờ sông, mặt trời chiều không ngừng cháy nhanh về dòng sông, trên mặt nước như hiện lên một lớp vàng nhỏ vụn.

Ông chủ đầu trọc đang xử lý nướng toàn bộ thịt dê bên cạnh đồng lửa, Tiểu Minh và lão Tần ngồi xổm ở trên bờ sông rửa rau dưa, bà cụ thì giúp đỡ rửa chén bát. Chỉ có Quý Đông Lâm là không có việc gì làm, trong miệng ngậm một cọng cỏ đuôi chó, nhìn mặt sông thờ người.

Ứng Khúc Hòa dừng xe ở ven sông, Tây Mễ vừa mới xuống xe, Ulrica đã theo xuống, sau khi xuống xe nó vẫn không quên nhóc con chân ngắn ở trên xe, xoay người lại, dịu dàng dùng miệng ngậm nó xuống dưới.

Bốn chân của Tiểu Quai vừa rơi xuống đất, nó liền hưng phấn đạp đá cuội ở ven sông chạy băng băng. Sau mấy lần lao đảo té ngã lăn lộn, nó lại quật cường đứng lên, tiếp tục mở bốn chân ngắn ra chạy.

Bà cụ nhìn thấy Ứng Khúc Hòa với Tây Mễ cùng xuống một chiếc xe thì hỏi cháu trai: "Tiểu Minh, người đó là giám khảo đừng chửi Tây Mễ của chúng ta đúng không? Cậu ta tới đây làm gì?"

Tiểu Minh che miệng nhỏ giọng nói: "Hiện tại anh ấy là bạn trai của chị Tây Mễ."

"..." Bà cụ chợt nhớ tới lời mình từng nói, người độc miệng như Ứng Khúc Hòa sẽ không tìm được vợ.

Lúc này mới bao lâu? Lại làm bạn trai của Tây Mễ?

Thế giới của người trẻ tuổi, bà cụ bà thật sự không hiểu nổi.

Ứng Khúc Hòa đi tới trước đồng lửa giúp ông chủ đầu trọc nướng thịt dê, Tây Mễ đi đến ven sông, giẫm đá cuội cẩn thận ngồi xõm xuống rửa tay. Quý Đông Lâm nhìn thấy Tây Mễ, nhớ tới chuyện cô và Ứng Khúc Hòa liên kết lại ngược cậu ở quán cà phê, không hiểu sao trong lòng dâng lên chút cảm xúc mất mát.

Ulrica vững vàng ưu nhã bước đi như sói, dẫn Tiểu Quai đi qua, vênh mông lên, nhứ nhứ về phía Quý Đông Lâm.

Quý Đông Lâm dịch sang bên, Ulrica ngồi xuống, khép hờ mắt chó, hơi ngược cằm tằm mình dưới mặt trời chiều, cuối cùng cũng được ấm áp nên vẻ mặt hết sức thích ý.

Sói con nằm sấp trên tảng đá ở bờ sông, duỗi móng sói ra, muốn chạm vào nước sông lạnh lẽo. Móng sói vừa nhúng vào nước, trong cổ họng phát ra một tiếng "ngao" nhỏ, Ulrica dùng miệng ngậm nó lên, mang theo nó cùng xuống nước.

Cả người sói con đều ngâm nước trong nước, chỉ để lộ cái đầu ra. Ulrica vì để thỏa mãn ham muốn vọc nước của nó, từ ái dùng miệng thổi ra từng đợt bọt nước, tóa lên người tiểu tử kia.

Tây Mễ nhìn thấy hai con chó chơi vui vẻ như vậy cũng cười giầy xuống nước, đi xuống mới phát hiện nước sông lạnh buốt ngấm vào xương tủy, bèn nhanh chóng chạy lên bờ.

Đá cuội trên bờ sông được mặt trời chiều làm cho ấm lên, mỗi một tảng đá dưới chân đều rất trơn tròn, không chừa vào lòng bàn chân, hết sức ấm áp thoải mái.

Tây Mễ giẫm lên đá cuội, dẫn sói con đi vài bước, nhóc con kia đuổi theo, ôm lấy chân cô muốn bò lên.

Tiểu Minh nhìn thấy nhóc con đáng yêu kia thì lập tức bỏ rau xuống, đi tới trêu chọc con chó: "Con chó nhỏ này thật moe nha, đáng dấp thật uy vũ."

Ông chủ đầu trọ đang quét nước tương lên thịt dê, nhìn thấy động vật trong tay Tiểu Minh thì nhú mày hỏi Ứng Khúc Hòa: "Cậu Ứng, cậu nuôi sói sao?"

Ông chủ đầu trọ có ấn tượng không tốt lắm về Ứng Khúc Hòa, vẫn còn đắm chìm trong bóng ma lúc anh đọc miệng chê Tây Mễ trong cuộc thi. Cảm thấy kiểu người giống anh nuôi sói cũng kỳ lạ.

Ứng Khúc Hòa dừng động tác trong tay lại, nghi ngờ: "Sói?"

"Sao, cậu đừng nói với tôi là hai người vẫn cho là mình nuôi chó đấy chứ?" Ông chủ quét một lớp nước tương xong, gọi Ứng Khúc Hòa đi tới giúp một tay, đem cả con dê cố định ở trên đồng lửa.

Anh đi tới xách sói con lên, vẻ mặt hiểm khi ngưng trọng.

Nhóc con bị thô lỗ xách lên, uất ức nhìn về phía Ulrica.

Ulrica lập tức dấy lên địch ý với ông chủ, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ của một dã thú.

"Ulrica." Ứng Khúc Hòa quét mắt qua, kiêu ngạo của Ulrica lập tức bị dập tắt, ngoan ngoãn gục xuống.

Một đám người ngồi vây quanh đồng lửa.

Sau khi ông chủ nhìn miệng, răng, tứ chi đặc biệt của Tiểu Quai, xác định nói: "Là sói, hai người mang từ đâu về thế?"

Ứng Khúc Hòa dùng xiên sắt mỏng xuyên khoai tây thành chuỗi, quét một lớp tương thịt nướng đặc chế, đặt ở trên bàn nướng, nói: "Núi Bạch Nham."

Tây Mễ mở một túi bắp ra, ăn đồ ăn khó tin chớp chớp mắt: "Không thể nào? Tiểu Quai sao lại là sói? Phần lớn là... chó săn chính gốc uy vũ đẹp trai."

Cô vừa mới dứt lời, Tiểu Quai ngẩng đầu lên, "ngao" một hồi với trời xanh.

Tây Mễ: "... " Xong rồi, xem ra thật sự là sói?

Tiểu Minh nói chen vào: "Hay là... Lặng lẽ nuôi đi? nhìn Tiểu Quai có vẻ không giống sói hung mãnh."

Tiểu Quai như có thể nghe hiểu lời nói, chớp chớp đôi mắt sáng ngời trông suốt.

Lão Tần nói: "Tôi có người bạn nuôi sói, loại động vật này quá mức hung hãn, kiến nghị vẫn nên đưa trở về."

Quý Đông Lâm nhìn vẻ mặt tổn thương của Ulrica, nói: "Chẳng lẽ Ulrica sớm biết nó là sói rồi? Giỏi thật, lại dám nhận nuôi một con sói con về làm con trai."

Ông chủ đầu trọc bị chó Ulrica nhìn chăm chăm đến nổi cả da gà, dứt khoát trả Tiểu Quai về, "Đích thực là sói, không sai đâu, chó sẽ không học tiếng gào của sói."

Tiểu Quai chui vào dưới bụng Ulrica, chỉ để lộ ra cái đầu, cùng đôi mắt sáng ngời trông suốt nhìn bọn họ.

Cả con dê bị nướng đến chảy váng mỡ, nước tương cũng theo độ lửa mà thâm thấu.

Váng mỡ nhỏ vào trong lửa, lập tức vang lên tiếng lộp bộp.

Mùi thơm từ con dê bay ra, ngày thường Ulrica rất thích ăn thịt lại không có chút động tĩnh nào, liên tục che chở cho nhóc con kia, lo lắng nhóc con sẽ bị cướp đi lần nữa.

Ông chủ lại đi quét một lớp tương lên con dê, lật qua lật lại vài lần, rải hành thái lên, hương hành lá cùng hương nước tương thịt dê tràn ngập ra, kích thích Tây Mễ không ngừng tiết ra nước bọt, cô đói bụng cả buổi chiều nhìn dầu mỡ nổ trên con dê mà bụng réo vang.

Quý Đông Lâm thấy không có ai nói chuyện, đề nghị nói: "Hay là... Đưa về núi Bạch Nham? Nói không chừng sói mẹ đi tìm con trai khắp nơi đấy?"

"Không được." Ứng Khúc Hòa quả quyết từ chối, "Nhóc con còn nhỏ, đưa về núi lành ít dữ nhiều. Nếu nhóc con thật sự có sói mẹ che chở thì cũng sẽ không khô quắt được Ulrica lượm về."

Tây Mễ đồng ý với Ứng Khúc Hòa: "Đúng vậy, nếu Tiểu Quai thật sự có mẹ, sao có thể đói đến như vậy? Sao lại bị Ulrica lượm về? Nhất định là sói mẹ xảy ra điều gì ngoài ý muốn, nhóc con mới lưu lạc một mình."

Quý Đông Lâm nhìn Ứng Khúc Hòa, không hiểu sao có chút tức giận: "Anh Ứng, không lẽ anh thật sự muốn nuôi sói sao? Loại động vật này nguy hiểm đến cỡ nào không cần tôi phổ cập chứ? Anh không lo lắng cho an toàn của mình thì cũng phải lo lắng cho an toàn của nữ thần có được không?"

Ánh mắt Ứng Khúc Hòa lạnh như băng xẹt qua Quý Đông Lâm, nghiêng đầu nhìn Tây Mễ, ánh mắt tức thì dịu dàng lại, giọng nói ép thấp trưng cầu ý kiến của cô: "Em thấy thế nào?"

Tây Mễ xoa nhẹ đầu Tiểu Quai, nhóc con dùng đôi mắt sáng lóng lánh nhìn cô, trái tim lập tức mềm nhũn như bùn: "Em cũng luyện tiếc Tiểu Quai, không bằng đợi nó lớn chút, sau đó đưa đến cục Lâm nghiệp?"

Quý Đông Lâm nâng trán: "Điên rồi, đều điên rồi..."

Nguyên con dê đã được nướng chín, ông chủ cắt một cái đùi dê giúp Quý Đông Lâm, vẫy chút hành thái và tiêu lên đưa cho cậu: "Được rồi Tiểu Quý, đôi tình nhân người ta quyết định là được rồi, cậu đừng lo nghĩ lung tung nữa, ăn thịt đi."

Quý Đông Lâm nhận lấy thịt dê, trong lòng đau khổ.

Ứng Khúc Hòa cắt đùi dê sau giúp Tây Mễ, quét tương ớt đặc biệt lên, cắn một miếng, sẽ phát ra tiếng giòn vang, thịt dê tươi mới mềm mại được xử lý sạch sẽ nên không có mùi gây mũi, trong tê cay mang theo chút ngọt.

Da vàng và giòn, thịt mềm mại, tê cay cùng ngọt hòa quyện nhau, tạo thành một hương vị tuyệt mỹ.

Ăn xong một miếng thịt dê, Tây Mễ không nhịn được liếm sạch nước tương còn dính trên ngón tay.

Hồ... Ăn ngon quá rồi...

Ông chủ thấy cô liếm sạch cả ngón tay, nhịn không được trêu chọc nói: "Tây Mễ, mấy ngày nữa đến Ứng Thực Hiên làm rồi, dáng vẻ này của em nào có phong phạm của một đầu bếp chứ?"

Tây Mễ rụt cổ lại, lè lưỡi nghịch ngợm nói: "Đầu bếp thì không thể liếm ngón tay à? Em là đang cần cù tiết kiệm không để lãng phí."

Ứng Khúc Hòa lấy khăn tay ra, nắm lấy cổ tay cô, cẩn thận lau tay giúp cô: "Ở Ứng Thực Hiên, hành động liếm ngón tay là cấm đoán, cho nên em phải kiềm chế."

"Còn có quy tắc này? Là ai đặt ra quy tắc biến thái này vậy?" Tây Mễ lại bốc một miếng thịt dê chấm nước tương, nhét vào trong miệng, lại không kiềm chế được liếm ngón tay lần nữa.

Ứng Khúc Hòa không ngại phiền toái lại lau tay giúp cô: "Anh đặt."

Tây Mễ lúng túng ho nhẹ hai tiếng. Mấy người còn lại, ngoại trừ Quý Đông Lâm, ai cũng không nén được mà cười ra tiếng.

Tiểu Minh vươn bàn tay đầy mỡ qua, nắm lấy tay áo sơ mi của Ứng Khúc Hòa kéo kéo: "Ứng Khúc Hòa."

Bị một đứa nhỏ gọi thẳng tên, Ứng Khúc Hòa cảm thấy có chút kỳ quặc, cúi đầu nhìn cậu bé.

Tiểu Minh: "Lúc trước cháu cảm thấy chú thật đáng ghét, hiện tại đột nhiên cảm thấy chú có chút tốt. Chú nói, có phải chú thật lòng yêu chị Tây Mễ của tụi cháu không? Nếu chị Tây Mễ không biết nấu cơm, cháu có yêu chị ấy không?"

Đúng, nếu cô không biết nấu cơm, Ứng Khúc Hòa có thích cô không?

Vẻ mặt Tây Mễ mong đợi nhìn Ứng Khúc Hòa, ánh sáng của lửa chiếu lên sườn mặt tuấn tú của anh, ở trong màu sấp ấm áp trở nên vô cùng dịu dàng.

Ứng Khúc Hòa im lặng một lát, tầm mắt từ trên mặt Tiểu Minh dời sang đôi mắt ươn ướt của Tây Mễ, nhìn thấy vẻ mặt mong đợi của cô, khóe môi không nhin được mà nhếch lên: "Loại giải thuyết mang tính chất "Nếu" này sẽ không xảy ra. Cô gái biết nấu cơm có rất nhiều, Tây Mễ không phải là duy nhất. Nhưng có thể khiến tôi cảm mến, trừ cô ấy ra thì không có người thứ hai."

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Editor: Nana Trang

Ban đêm gió sông hơi lạnh.

Gió thổi qua, làm cho ngọn lửa phần phật lên, Ulrica dùng móng chó bao bọc sói con ở trong ngực. Ứng Khúc Hòa cũng kéo Tây Mễ qua, dùng cánh tay che chắn khỏi đặc bị gió xoăn tới giúp cô.

Tây Mễ lại được Ứng Khúc Hòa đút mấy miếng khoai tây nướng, ăn nhùi đến nổi bụng no căng, gần như ôm bụng về nhà.

...

Về đến nhà, bật đèn ở phòng khách lên.

Ứng Khúc Hòa đi đậu xe vẫn chưa vào, lúc cô lên lầu thì nhìn thấy bình hoa cổ ở chỗ rẽ cầu thang. Bình hoa bị cô đá vỡ đã được sửa xong, có thể nhìn thấy vết rạn rất nhỏ.

Nhớ tới câu nói "trừ cô ấy ra thì không có người thứ hai" của Ứng Khúc Hòa, không hiểu sao mặt cô lại đỏ lên.

Trái tim hai người họ vì thích mà kết hợp, không lúc nào không thu hút lẫn nhau. Cô thích anh, thích đến nỗi nhiều lần phác họa khuôn mặt anh trong không trung, máu cũng sẽ nhanh chóng sôi trào, mặt lại đỏ bừng.

Cô nhìn qua kẽ hở rào chắn cầu thang thấy Ứng Khúc Hòa vào cửa trước, nhớ tới chuyện hôn môi cắn lưỡi thì bừng mặt chạy trốn chết.

Cô dựa vào cánh cửa, dán sát tai vào cánh cửa nghe tiếng động ở hành lang.

Nghe thấy Ứng Khúc Hòa lên lầu, lại không nghe thấy tiếng động đi ngang qua phòng cô. Cô ngừng thở cẩn thận nghe, căn cứ vào ngày thường, ước chừng mười giây sau khi Ứng Khúc Hòa đi ngang qua trước cửa phòng cô, cô sẽ nghe thấy tiếng đóng cửa của phòng sách hoặc phòng ngủ ở đối diện.

Hiện tại không nghe thấy, vậy có nghĩa là...

Có nghĩa là Ứng Khúc Hòa vẫn còn ở hành lang? Hoặc là ở ngoài cửa phòng cô?

Ý nghĩa này vừa nảy ra trong đầu, tiếng gõ cửa vang lên, Tây Mễ sợ tới mức trái tim suýt chút nữa nảy ra ngoài. Cô hít sâu một hơi, vỗ vỗ mặt, khôi phục lại vẻ mặt bình thường, mở cửa, "Sao vậy?"

Thấy cô thò đầu tóc quăn rối bù ra, trong lòng Ứng Khúc Hòa rung động một trận, vươn tay qua xoa xoa, đưa một cái giấy cho cô: "Em đi làm cần phải đưa thông tin cho bộ phận nhân sự. Cô nàng Điềm Giản kia ương bướng, cảm thấy anh muốn chia rẽ chị ấy và anh cả, cho nên ngày mai anh phải bay đến thành phố Minh Dương một chuyến, đi tìm Điềm Hạo nói chuyện."

Tây Mễ có nghe Điềm Giản kể chút về Điềm Hạo.

Cô nhận lấy túi giấy, vẻ mặt lo lắng hỏi: "Anh trai Điềm Giản có... ra tay với anh không?"

Ứng Khúc Hòa cười nhẹ một tiếng: "Em đang lo lắng cho anh?" Vươn hai tay qua bưng lấy đầu bóc quần của cô xoa xoa, động tác hết sức cứng chiu: "Yên tâm, không có đâu, anh ta vẫn có chừng mực, nhiều lắm là không muốn gặp anh thôi."

Tây Mễ lắc lắc đầu, cảm thấy mình bị hai tay Ứng Khúc Hòa bưng lên giống như con chó con. Cô ôm túi giấy nói: "VẬY... Anh đi sớm về sớm."

Ứng Khúc Hòa nhìn đầu của cô, lại có xúc động muốn kéo cô ra, ôm cô thật chặt.

Thấy cô đề phòng anh như phòng trộm, lập tức bỏ đi ý nghĩ tiến thêm một bước, nói ngủ ngon.

...

Trước khi đi Ứng Khúc Hòa đã cẩn thận giúp cô làm xong mấy chuyện photo chứng minh thư này kia.

Không phải là lần đầu tiên cô đến Ứng Thực Hiên, nhưng là lần đầu tiên được quản lí của bộ phận nhân sự dẫn đi tham quan.

Ứng Thực Hiên được phân ra sáu khu vực lớn, cách trang trí của mỗi khu vực không giống nhau, mùi vị thức ăn cũng không giống. Ví dụ như lần trước gặp mặt Ứng Khúc Hòa ở phòng bao nấu lẩu, thuộc khu vực vị cay, mùa hè vì để cho khách giảm bớt "cảm giác nóng hực" sau khi ăn uống thỏa thuê, cố ý dựng một rừng trúc tinh mịch nhỏ.

Khu hải sản có mười mấy phòng bao được hành lang thủy tinh trong suốt móc nối với nhau, dưới chân là sàn nhà trong suốt, cúi đầu là có thể nhìn thấy cá biển bơi qua bơi lại dưới sàn thủy tinh.

Khu phi cầm, đồ ăn chủ yếu dùng chim làm chính, trong hành lang chuyên bố trí khung chim, Tây Mễ và quản lí bộ phận nhân sự đi qua, vệt

King Kong vỗ cánh kêu to: "Khu phi cầm, hoan nghênh đến chơi."

Vẹt... sống?

Diện tích của Ứng Thực Hiên lớn hơn cả trong tưởng tượng của cô, vòng ra vòng vào hết bốn mươi phút, rốt cục cũng tham quan xong sáu khu vực khác biệt, đến phòng bếp.

Trong phòng bếp có mười mấy đầu bếp đang bận rộn làm việc, phân công rõ ràng, ai có chức nấy.

Quản lý nhân sự dẫn Tây Mễ đến trước mặt một chú đầu bếp, ông chú đang nhấc nồi rau xào, không có thời gian để ý đến đám người bọn họ, hai mắt nhìn chăm chăm vào nồi, xòe tay ra, hướng lòng bàn tay lên, "Lưu Dương, canh gà."

Tây Mễ thuận tay lấy canh gà, đưa tới trong tay chú đầu bếp.

Chú đầu bếp đổ canh gà vào trong nồi, đập nắp lại hấp, có thời gian rảnh lau tay, quay người lại đánh giá Tây Mễ, "Bé gái?"

Quản lý nhân sự giới thiệu nói: "Quý Yên Thương*, đây là Tây Mễ, rất có thiên phú xử lý đồ ăn Trung Quốc, sau này làm phiên anh dẫn dắt cô ấy."

(* Yên thương - 烟枪 [yānqiāng] tẩu hút thuốc phiện => có thể hiểu là quỷ nghiện thuốc tẩu)

Quý Yên Thương dẫn bọn họ đến khu nghỉ ngơi, lấy tẩu thuốc của mình ra hút một hơi, thoải mái ngồi trên ghế dựa, híp mắt đánh giá Tây Mễ.

Tây Mễ đọc hiểu cái nhìn của ông, giành nói trước: "Tiền bối, cháu có thể nhắc di chuyển nồi, việc này chú không cần nghi ngờ."

Chú đầu bếp cầm tẩu thuốc trước mặt chắc là đầu bếp chương muông*.

(* chắc là đầu bếp chính chuyên nấu ăn á)

Quý Yên Thương thổi một hơi khói ra, liếc xéo cô một cái: "Tôi biết, nếu không có chút bản lĩnh đó, vào cánh cửa này tôi có thể đánh gãy chân của cô. Phòng bếp chúng tôi không phải chó mèo nào cũng vào được. Sau này gọi tôi là Quý Yên Thương."

Đánh... đánh gãy chân? Tây Mễ vô thức nhúc nhích chân.

Quản lí nhân sự ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở Quý Yên Thương: "Người của ông chủ, nói chuyện chú ý chút."

Quý Yên Thương gõ gõ cái đầu trên mặt bàn, trừng mắt: "Nơi này của chúng ta ai mà không phải là người của ông chủ?" Ông đánh giá Tây Mễ từ trên xuống dưới, hỏi cô: "Cô bé, mấy tuổi? Quán quân của cuộc thi nào? Tại sao tới nơi này?"

Tây Mễ trả lời: "19 tuổi, quán quân của "Mỹ vị Trung Hoa", cháu muốn làm bếp trưởng."

"Ừ, không tệ, 19 tuổi à, xem ra rất có thiên phú. Người tuổi trẻ có khát vọng không phải là chuyện xấu, nhưng vào đây rồi, chuyện thứ nhất là phải biết người biết ta." Quý Yên Thương hít mấy hơi, nâng tay gọi một đầu bếp nhỏ tên Lưu Dương tới, "Tiểu Lưu, tới đây."

Tiểu Lưu hiểu ngầm, vỗ vỗ vai Tây Mễ, cười tươi nói: "Đi theo tôi."

Tây Mễ đi theo Lưu Dương đến bục nước*.

(* bục nước là nơi giết và rửa các loại cá, hải sản. Giúp đầu bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn)

Trình tự căn bản để tiến hành đánh vảy, giết mổ động vật thủy sản đều bắt đầu từ nơi này. Lưu Dương chỉ vào bệ nước nói với cô: "Cô bắt đầu từ

nơi cỡ sở nhất của phòng bếp, dựa vào năng lực của cô, trong ba ngày rời khỏi bực nước không thành vấn đề."

Đương nhiên Tây Mễ biết bực nước này là nơi mệt mỏi cực khổ nhất của phòng bếp, cũng là nơi cấp thấp nhất. Cô từng làm ở bực nước ba năm, kỹ thuật cắt tỉa cũng bắt đầu luyện từ đây.

Làm ở bực nước này, ngón tay ngón chân thường lở loét, cũng may có thuốc mỡ đặc biệt của bà nội bảo vệ tay chân, mới có thể may mắn thoát nạn.

Vốn tưởng rằng tiến vào phòng bếp là có thể bắt đầu nấu thức ăn, thế mà lại bị xem thành người mới đây đi đến bực nước, cái cảm giác chênh lệch này quá lớn rồi.

Thậm chí có chút uất ức...

Lưu Dương nhìn ra uất ức của cô gái nhỏ này, nói cho cô biết: "Tôi biết cô, Tây Mễ, Tiểu Tây Qua của Mỹ Thực Đạo, bạn gái của ông chủ chúng tôi. Nhưng phòng bếp là nơi quan trọng do Quý Yên Thương quyết định, Quý Yên Thương làm ở đây từ khi nhà hàng mở cho đến bây giờ, tuyệt đối là tay cừ, đều không cho ai mặt mũi cả, chú ấy chỉ dựa vào năng lực."

Tây Mễ cầm một con cá, bắt đầu đánh vảy.

Lưu Dương vỗ vỗ vai cô, an ủi nói: "Cô có phát hiện không? Cô là người nữ duy nhất trong phòng bếp chúng ta đây. Cho nên, vào phòng bếp này rồi cô đừng xem mình là nữ, Trù thần Tam Xuyên, quán quân mỹ thực gì gì đó, tất cả những điều đó chỉ là nước cờ đầu tiên để vào Ứng Thực Hiên thôi, tuyệt đối đừng cảm thấy mình quá trâu bò, đầu bếp trong này, lý lịch của mỗi người đều trâu bò hơn cả cô. Cô đừng thấy tôi nói nhiều, tôi là fan cuồng của Mỹ Thực Đạo đấy, nể mặt anh ấy mới nói nhiều đôi câu, tránh cho cô vừa vào mò mẫm không biết gì."

Tây Mễ gật đầu, nói cảm ơn. Cô cảm thấy Lưu Dương, nhìn hơi quen mắt...

Nhìn chăm chăm vào mặt anh tra, cẩn thận nhìn, rốt cục cũng nhớ tới anh ta là ai.

Đầu bếp thiên tài Lưu Dương ba năm trước lọt vào trận đấu mỹ thực quốc tế cùng Đại sư huynh, khi đó anh ta mới 18 tuổi, thiên phú dị bẩm, sau đó đánh bại Đại sư huynh cô, giành được quán quân.

Tây Mễ nhìn chăm chăm vào mặt anh ta, hỏi: "Anh tới đây bao lâu rồi?"

"Ba năm rồi." Lưu Dương thở dài, "Ba năm, vẫn là trợ thủ cho Quý Yên Thương, đau đớn mà."

"..." Trong lòng Tây Mễ quay cuồng mấy vòng.

Đầu bếp thiên phú, lại chỉ là trợ thủ cho người ta? Thật phung phí của trời mà.

Cả buổi sáng Tây Mễ đều đứng ở bục nước, vẫn luôn tuần hoàn công việc giết, rửa. Để bảo vệ tay, cô cố ý đeo bao tay, ông Thủy phụ trách quản lý cả bục nước, thờ ơ nhìn cô: "Cô gái nhỏ, nếu cháu cảm thấy tay cháu quý giá, vậy sáng mai đừng tới đây nữa."

Tây Mễ bất đắc dĩ kéo bao tay ra.

Tây Mễ làm việc đến tối, mười ngón tay đã trắng bệch nhăn nhúm lại, có dấu hiệu lột da. Buổi tối mua miếng thịt bò tươi về nhà, về đến nhà Ulrica dẫn sói con ngoắt ngoắt cái đuôi đi tới đón.

Tây Mễ ngồi xổm xuống cởi dây xích cho cho Ulrica, sói con nhanh chóng nhảy lên, cào rách túi nhựa treo trên cổ tay Tây Mễ, ngậm cục thịt bò

xoay người chạy vào bụi cỏ.

Tây Mễ đầu tiên là sừng sốt, sau đó mở mạnh bụi cỏ ôm nhóc con kia ra.

Nhóc con bảo vệ thức ăn, một móng sói vồ mạnh lên mu bàn tay Tây Mễ, trên mu bàn tay cô lập tức có thêm mấy dấu đỏ. Tây Mễ hít một tiếng, dường như trong phút chốc, cô nhìn thấy trong mắt con sói còn này có... tuyệt sát*?

(* sát khí cùng cực)

Tây Mễ cứng rắn kéo cục thịt bò ra khỏi miệng của sói con, trở về phòng đổi thành thức ăn cho chó đưa cho nó, nhóc con kia lập tức ỉu xiu, gục ở chuồng chó không động đậy nữa.

Buổi tối Tây Mễ điện thoại cho Ứng Khúc Hòa, lại nghe thấy chút chuyện cũ của Ứng Sinh Nam và Diêm Giản.

Lúc nhỏ Diêm Giản đi theo cha mẹ gặp tai nạn, cha mẹ mất đi, cô gái nhỏ vốn thông minh nhưng vì bị đả kích, về sau hành động cử chỉ giao tiếp với người khác không khác gì đứa bé tám tuổi. Nhưng trí nhớ của cô ấy vượt xa người thường, đối với những thứ mình muốn học thì học rất nhanh.

Lúc Diêm Giản đi học, lúc nào cũng bị bạn bè cười nhạo là kẻ ngốc, cô nhi. Ở trường học thường bị ném vào ao nước bẩn, bị phạt đứng nguyên một ngày, bị không ít uất ức.

Sau đó Diêm Hạo về nước, tiến vào công ty dòng họ, dùng sức một người hóa giải mâu thuẫn nội bộ tập đoàn, cũng vì vậy mà trở thành nhân vật tầm cỡ số một Minh Dương, sau đó không có ai tiếp tục dám bắt nạt Diêm Giản nữa.

Diêm Hạo vì em gái mà trả giá rất nhiều.

Anh ta đương nhiên hi vọng em gái có một kết cục tốt, nhưng không thể chấp nhận em rể còn lớn hơn mình mấy tuổi. Càng không thể chấp nhận Ứng Sinh Nam lừa dối Diễm Giã trộm hộ khẩu, giấu anh ta lén lút lĩnh giấy hôn thú.

Tây Mễ ôm điện thoại nằm ở trên giường, trong ống nghe, giọng của Ứng Khúc Hòa như cát đá, lọt vào màng nhĩ người nghe. Cô nói: "Bởi vậy, bản thân em cảm thấy là Ứng Sinh Nam không đúng, người ta bảo vệ em gái nhiều năm như vậy, anh ấy không báo tiếng nào đã mang đi, dựa vào cái gì chứ? Anh... Khi nào trở về?"

Ứng Khúc Hòa: "Chuyện tình cảm nam nữ, khó nói lắm. Cuối tuần quay về, công việc hôm nay của em thế nào?"

Tây Mễ cúi đầu nhìn tay ngâm nước đến trắng bệch, cùng mấy dấu móng tay trên mu bàn tay, nói: "Rất tốt, đồng nghiệp cũng tốt lắm. Chỉ là em không ngờ Lưu Dương cũng ở Ứng Thực Hiên, Đại sư huynh bại dưới tay anh ta, hi vọng sau này có cơ hội có thể so tài với anh ấy."

Ứng Khúc Hòa có chút ấn tượng với đầu bếp nhỏ này.

Từ trong miệng Tây Mễ nghe tên của người khác phái trừ Quý Đông Lâm, không hiểu sao trái tim Ứng Khúc Hòa như bị nhéo một cái.

Nói chuyện điện thoại với Tây Mễ xong, gần như không chút do dự đặt vé máy bay chiều mai trở về Cẩm Dương.

....

Thứ Bảy, thời điểm bận rộn nhất của phòng bếp là buổi tối.

Tây Mễ nhanh chóng xách dao, đánh vảy cá, động tác đầu bếp ở bục nước cũng rất nhanh, nhưng kỹ thuật cắt tía thì lại không có ai vượt qua Tây Mễ.

Ông Thủy cầm đầu ở bục nước không hiểu sao bị so sánh với một cô bé, vốn trong lòng không thoải mái, nhìn thấy Tây Mễ lại đeo bao tay, nói: "Những lời hôm qua ta nói với cháu có phải đều nước đổ đầu vịt rồi không? Nếu tay quý trọng như vậy, về nhà tìm đàn ông làm nũng đi, phòng bếp không phải nơi mấy đứa con gái chơi chơi như cháu tới!"

Tây Mễ có chút không vui, bắt bẻ nói: "Đao của cháu nhanh hơn mọi người, đợi khi nào đao của chú có thể nhanh hơn cháu thì lên lớp dạy dỗ cháu cũng không muộn."

Ông Thủy tức giận đến mức quăng con cá trong tay đi, bịch một tiếng, bọt nước văng khắp nơi.

"Con nhóc thôi! Mà cho rằng mà là ai hả? Vào đây rồi thì cần phải tuân thủ quy tắc nơi này, đừng có mà xem thường quy tắc."

Tính tình bướng bỉnh của Tây Mễ cũng phát tác: "Phòng bếp cũng nói đến vị tình người, cháu mang bao tay nhưng động tác nhanh hơn mọi người, dựa vào cái gì mà không cho mang?"

Tây Mễ và ông Thủy bốn mắt trừng nhau, một tàu thuốc đột nhiên bay tới, rơi xuống thớt gỗ trước mặt Tây Mễ, tạo ra tiếng vang "bịch bịch".

Quý Yên Thương híp mắt nhìn Tây Mễ, lộ ra nụ cười hòa ái: "Cô gái nhỏ, uất ức hả?"

Tây Mễ nhìn Quý Yên Thương, không gạt đầu cũng không lắc đầu.

Nụ cười của Quý Yên Thương lập tức tắt ngúm, sắc mặt nhanh chóng tối sầm, trầm giọng nói: "Xin lỗi ông Thủy! Lấy bao tay xuống! Cái quái gì vậy hả."

Âm thanh của Quý Yên Thương vang dội, một tiếng rống này gần như khiến tất cả đầu bếp đều liếc nhìn cô.

Dưới ánh mắt dò xét của mọi người, Tây Mễ không cam lòng cởi bao tay ra.

Quý Yên Thương nói: "Thật sự coi mình là gốc rễ củ hành hả? Nhóc con nên học cách đối nhân xử thế trước đi, sau đó hẵng làm việc, cái tính nết xúc động này mà muốn làm đầu bếp chính? Bực nước này do ông Thủy phụ trách, ông ấy là lãnh đạo của cô. Chê bọn ta cậy già lên mặt, bắt nạt người mới? Muốn tố cáo lại với ông chủ? Nếu ngay cả chút tố chất tâm lý này mà nhóc con cô cũng không có thì khuyên cô nên chặt đứt ý nghĩ bước vào phòng bếp đi, trở về làm nũng với ông chủ lớn, muốn gì mà không có hả? Cần gì phải tới chỗ không hòa vào được này? Thế nào? Còn uất ức?"

Tây Mễ bĩu môi một cái, cúi đầu làm việc, cầm lấy con cá cho vào nước muối rửa sạch, nước muối dính vào mu bàn tay, cảm giác nhoi nhói lập tức đốt cháy da thịt mu bàn tay.

Quý Yên Thương cả giận nói: "Hỏi cô đấy, còn uất với ức không hả!"

Giọng nói chần động này làm đau lỗ tai Tây Mễ. Cô cắn chặt môi lắc đầu, "Không, không uất ức..."

Lúc này Quý Yên Thương mới hài lòng gật đầu: "Ừ, làm việc."

Đầu bếp Ứng Thực Hiên từ Thứ hai đến thứ Sáu thay phiên nhau nghỉ ngơi, tối Thứ bảy thì làm đến chín giờ mới có thể tan ca ăn cơm tối.

Tây Mễ làm việc cả ngày, ngay cả sức lực để ăn cơm cũng không còn. Một đám ông lớn ngồi chung một cái bàn nói chuyện lớn tiếng, uống rượu ăn cơm. Tây Mễ là người nữ duy nhất trong phòng bếp, không muốn giao tiếp uống rượu với đám người này, vì vậy ngồi một mình ở trong góc ăn cơm.

Cô phát hiện mu bàn tay đã hoàn toàn đỏ lên, dường như bị nhiễm trùng rồi.

Có người uống say rượu, bắt đầu nói hoang.

Tây Mễ nghe mà mặt đỏ tía tai, cúi đầu xuống, làm bộ không nghe thấy.

Một miếng cơm vẫn chưa nhét vào miệng, Quý Yên Thương gọi cô: "Tây Mễ, cô tới đây cùng ăn đi, ngồi xa vậy làm gì?"

Sau đó trên bàn cơm cười vang một trận, anh một lời tôi một câu bắt đầu trêu chọc Tây Mễ:

"Thế nào? Còn coi mình như phụ nữ?"

"Vào phòng bếp rồi thì đừng coi mình là phụ nữ, tới đây, uống rượu, ăn thịt!" Một đầu bếp trung niên dịch sang bên cạnh, cố ý chừa chỗ cho cô, "Tới đây."

Đầu bếp nơi này ngoại trừ Tây Mễ và Lưu Dương là người trẻ tuổi, còn lại đều trên 40 tuổi cả.

Mỗi ngày bọn họ bận rộn công việc, không được lên mạng, không xem tivi, cũng không rảnh rỗi quan tâm tin tức gần đây, không biết bất cứ chuyện gì về Tây Mễ.

Tổ chất của nhân viên phục vụ Ứng Thực Hiên tương đối cao, nhân viên ngoài phòng bếp mặc dù biết quan hệ của Tây Mễ và Ứng Khúc Hòa nhưng cũng sẽ không lén lút nghị luận.

Nhà hàng quy định rõ, không cho phép nói huyền thuyên, không cho phép lén lút nghị luận đồng nghiệp, như bị phát hiện thì sẽ bị đuổi việc.

Tây Mễ ngại ngần đi sang ngồi, đối diện chính là ông Thủy hưng dữ ban ngày và Quý Yên Thương. Chống lại ánh mắt của Tây Mễ, ông Thủy lại châm chọc nói: "Mấy đứa nhóc bây giờ không lấy chồng sinh con đi,

xuất đầu lộ diện đi theo đám lão già chúng ta tụ tập, không biết nghĩ như thế nào nữa."

Tây Mễ cúi đầu bởi cơm, nghe vậy thì dừng lại đặt chén xuống: "Ra ngoài làm việc gọi là xuất đầu lộ diện? Vậy tư tưởng của ngài cũng quá hẹp hòi rồi, thật đáng buồn."

"Ôi u, con bé này lại ương ngạnh với tôi này?"

Lưu Dương đưa tay tới, lẳng lặng thản nhiên chọc chọc lưng cô, ý bảo cô đừng ương ngạnh nữa.

Tây Mễ hừ một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn cơm, có đầu bếp nổi lên tâm tư trên cọt, đưa một ly cho cô.

Một ly rượu lương thực đây, vô cùng mạnh.

Tây Mễ nhìn một cái chuyển rượu trở lại cho đầu bếp, hỏi: "Làm gì thế?"

Đối phương nói: "Quy tắc. Vào phòng bếp này, quy tắc là bốn ly rượu. Dương nhiên, cô cũng có thể chọn không uống, cô gái nhỏ mà, chúng tôi đều hiểu, ông ọ thích dán vào trong ngực đàn ông làm nũng, làm gì có thể uống rượu?"

Trên bàn dấy lên một trận cười vang.

Tây Mễ cảm thấy không buồn cười chút nào, vỗ bàn đứng dậy, một bàn người lập tức yên tĩnh. Cô nhìn đầu bếp nam giựt giây, ánh mắt sắc bén: "Nếu tôi có thể uống xong bốn ly, chú kêu tôi một tiếng ông! Dám không?"

Đầu bếp nam thấy vẻ mặt cô nghiêm túc, sửng sốt một chút: "Ông? Cô có thể uống hết bốn ly, tôi gọi cô một tiếng cha!"

Lưu Dương xuất phát từ lòng tốt kéo cô ngồi xuống, nhỏ giọng nói: "Cô đừng cậy mạnh, uống xong bốn ly, cô còn muốn mạng nữa không hả?" Lưu Dương hoà giải, "Được rồi được rồi, mấy chú đừng làm khó dễ một cô gái, người của ông chủ lớn, tại sao mấy chú cứ bắt nạt người ta như vậy, sau này còn muốn chen chân nữa không?"

Ông Thủy không hiểu rõ ý của Lưu Dương, châm chọc nói: "Đúng rồi, quần lấy ông chủ lớn làm nũng mới là đường ngay, một cô gái vào phòng bếp tụ tập cùng đám đàn ông, đây là con đường bất chính!"

Tây Mễ nâng ly, giữa đầu uống một hơi cạn ly rượu. Ngụm rượu cuối cùng chưa kịp nuốt xuống, đã lắc lắc đáy ly cho bọn họ xem.

Ly thứ hai, ly thứ ba vẫn phóng khoáng như cũ.

Ly thứ tư, rõ ràng có chút không chống đỡ nổi, loại rượu này quá mạnh, đừng nói cô là một cô gái, cho dù là đàn ông uống 4 ly liên tục cũng không chịu nổi.

Tây Mễ giữ vững đến bữa tối kết thúc, không biết mình ra khỏi Ứng Thực Hiên như thế nào. Đi đến trạm xe buýt, ôm thùng rác ói mửa đến ruột gan đứt đoạn.

Rượu này mạnh hơn so với cô nghĩ.

Tửu lượng Tây Mễ rất tốt, lúc này lại hoàn toàn bị một đám người lớn chuốc say. Trong thoáng chốc nhìn thấy ông Thủy và Quý Yên Thương đứng trước mặt, hai người trách móc mắng cô.

Ầm ỉ chết đi được!

Cô nhặt cục đá lên đập tới, bịch một tiếng, thân thể hai người biến mất, cục đá đập vào tấm thủy tinh ở trạm xe buýt. Tây Mễ dựa vào thùng rác ngồi xuống, tổn sức lấy điện thoại ra gọi điện cho Ứng Khúc Hòa.

Rượu làm đầu cô choáng váng, cảm giác uất ức xông lên. Điện thoại kết nối, Tây Mễ không kịp chờ hết uất ức trong lòng, nước mắt nước mũi cũng không nhịn được mà trào ra ngoài.

Cô dựa vào thùng rác ở bên đường, khóc gọi điện thoại, giọng nói đứt quãng kể hết uất ức của mình, ở trong mắt người qua đường hiển nhiên trở thành một bệnh tâm thần.

Quý Đông Lâm nhận điện thoại đầu tiên là sửng sốt, muốn nói cho cô biết mình là Quý Đông Lâm, mà không phải là Ứng Khúc Hòa, nhưng cậu không có cơ hội lên tiếng. Người trong điện thoại rốt cục cũng ngừng khóc lóc kể lể, Quý Đông Lâm hỏi: "Nữ thần? Em đang ở đâu? Tôi tới đón em."

Đầu Tây Mễ căng lên, ném điện thoại đi, ngã ngồi dưới đất dậm chân, bùm mặt lại cười lên: "Ba ba tôn đạo, gọi tôi là nữ thần? Ba ba tôn đạo gọi tôi là nữ thần?"

Ha ha ha ha... Tây Mễ lại không tim không phổi cười lên.

Hai sinh viên nữ đi ngang qua nhặt điện thoại lên, báo địa chỉ cho Quý Đông Lâm.

Quý Đông Lâm nhanh chóng lái xe tới, nhìn thấy Tây Mễ ôm chân một sinh viên nữ vừa khóc vừa cười, bộ dạng say rượu còn đáng sợ hơn cả Nam Tinh.

Quý Đông Lâm đỡ cô lên xe, lúc thắt dây an toàn giúp cô, khuôn mặt bị Tây Mễ bưng lấy, "Hu hu... mặt của Ứng Khúc Hòa sao biến thành Quý Đông Lâm rồi."

Quý Đông Lâm dùng sức giãy ra khỏi tay cô, thở dài lái xe.

Xe vừa nổ máy không lâu, Tây Mễ vươn tay tới nghịch cái vô lăng, "Ba ba tôn đạo, anh ôm bồn cầu làm gì vậy?"

"..." Quý Đông Lâm bất lực, đành phải đậu xe ở ven đường. Cậu mở bản đồ nhìn thấy gần đây có khách sạn, vội Tây Mễ qua đường cái.

Ứng Khúc Hòa trở lại Cẩm Dương đã chín giờ, lái xe đến đón Tây Mễ tan làm, trên đường chờ đèn xanh thì nhìn thấy Quý Đông Lâm ôm Tây Mễ đi qua đường. Đợi chuyển đèn xanh, Ứng Khúc Hòa dừng xe ở ven đường, đuổi theo Quý Đông Lâm và Tây Mễ.

Quý Đông Lâm bị Tây Mễ ối cho cả người dơ bẩn, đến cửa khách sạn thì khóc không ra nước mắt: "Nữ thần, mặc dù em đối với tôi như vậy, nhưng tôi vẫn sẽ không ghét bỏ em."

Quý Đông Lâm dùng chứng minh thư của mình làm thủ tục, vội Tây Mễ đi về phía cầu thang điện.

Cậu đột nhiên rất đau lòng cho Tây Mễ.

Bị một đám người lớn bắt nạt, say rượu ngã ở ven đường. Nếu không phải cậu đi tới kịp thời, nếu không phải cô gặp được hai cô gái tốt bụng, mà là gặp kẻ xấu biến thái, hậu quả quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ đến hậu quả, không hiểu sao trong mắt Quý Đông Lâm bốc hỏa.

Quả nhiên, sau khi Ứng Khúc Hòa theo đuổi được nữ thần thì không giả bộ nữa, thậm chí là đón cô về nhà cũng không muốn sao? Loại đàn ông này, sớm nên ném ra ngoài đánh chết cho rồi!

Quý Đông Lâm càng nghĩ càng muốn tức giận, thật sự muốn lập tức nhìn thấy Ứng Khúc Hòa, xắn tay áo lên hung hăng đánh một trận.

Quý Đông Lâm vội Tây Mễ đi vào thang máy, lúc cánh cửa sắp khép lại đột nhiên có một bàn tay với vào, cánh cửa cảm ứng lại mở ra hai bên.

Vẻ mặt Ứng Khúc Hòa tối thui đứng ở ngoài cửa.

EM LÀ CÔNG THỨC MỈ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Editor: Nana Trang

Quý Đông Lâm gần như không kịp phản ứng, ngay sau đó, Tây Mễ ở trong ngực bị đối phương kéo đi.

Ứng Khúc Hòa bế ngang Tây Mễ lên, bước nhanh đi ra ngoài, trên người cô nhóc này nồng nặc mùi rượu, không biết đã uống bao nhiêu mới say đến mức này.

Mặc dù nhìn thấy tình huống không mấy lạc quan, nhưng anh tin Tây Mễ sẽ không làm chuyện khiến anh thất vọng.

Quý Đông Lâm đuổi theo đến đại sảnh khách sạn, nắm lấy vai anh: "Ứng Khúc Hòa, thái độ đó của anh là sao?"

Ứng Khúc Hòa thả Tây Mễ ở trên ghế sofa đại sảnh, xoay người nhìn cậu: "Cậu mang Tây Mễ đến khách sạn, cậu muốn tôi dùng thái độ gì với cậu?"

Anh đã cố gắng kiềm chế, nhưng ánh mắt vẫn sắc bén chém người.

Quý Đông Lâm tóm lấy cổ áo sơ mi anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ứng Khúc Hòa, anh có biết tại sao Tây Mễ lại uống rượu không? Anh có biết Tây Mễ bị uất ức không? Anh có biết cô ấy không vui vẻ không? Anh có biết vừa rồi cô ấy say khướt ở ven đường, đáng vẻ ôm chân của người

qua đường vừa khóc vừa cười ngốc cỡ nào không? Còn anh? Anh ở đâu? Nếu tôi là anh, tuyệt đối sẽ không để cho cô ấy chịu uất ức kiểu này đâu."

Cậu buông Ứng Khúc Hòa ra, nắm lấy tay Tây Mễ đưa cho anh xem: "Anh nhìn xem tay cô ấy đi, tự anh xem đi! Dấu móng tay, không thể là của Ulrica được? Đây chính là kết quả anh kiên quyết giữ con sói kia lại, hôm nay là vết cào, ngày mai có thể là vết cắn đấy."

Trên mu bàn tay của Tây Mễ có mấy vết cào, bởi vì bị nhiễm trùng nên đỏ rực lên, ngón tay bị phồng bọt nước đến trắng bệch nhăn nhúm.

Tim Ứng Khúc Hòa như bị cả đống châm ghim lên, dày mà đau.

Anh đi qua nhắc Tây Mễ từ trên ghế sofa lên, ôm đi ra ngoài, đến cửa lớn thì dừng lại, xoay người nói với Quý Đông Lâm: "Vừa rồi, xin lỗi."

Quý Đông Lâm nắm chặt nắm đấm, vì một câu xin lỗi bất thành lòng của Ứng Khúc Hòa mà thoáng chốc buông ra.

Cậu không ngờ Ứng Khúc Hòa lại thay đổi thái độ nhanh như vậy, có chút khiếp sợ.

Hầu kết Ứng Khúc Hòa lặn một vòng, vành mắt ửng đỏ, giọng nói rất thấp: "Cảm ơn."

Tây Mễ ở trong ngực chép miệng, giống như con cún con ôm ngực anh cọ cọ.

Đợi Ứng Khúc Hòa ôm Tây Mễ rời đi một hồi lâu, Quý Đông Lâm vẫn khó tin sững sờ tại chỗ.

Vừa rồi... là chuyện gì xảy ra vậy? Ứng Khúc Hòa lại nói "Xin lỗi" với cậu, sau đó lại nói "Cảm ơn"?

...

Ứng Khúc Hòa ôm Tây Mễ về nhà, đặt cô ở trên ghế sofa, cô nhóc thuận tay ôm lấy cổ anh, mơ mơ màng màng mở mắt nhìn anh, khóe môi nhếch lên: "... Ba ba tôn đạo... tiểu ba ba... rốt cuộc anh cũng đã trở lại."

Bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách của hai khuôn mặt chỉ bằng một nắm tay.

Hô hấp gấp gáp của Tây Mễ phả lên mặt anh, anh không kiềm được mà ép xuống.

Anh chống tay lên ghế sofa, lồng ngực kề sát thân thể cô, rõ ràng là cô nhóc rất gầy, nhưng anh vẫn cảm giác được bộ ngực mềm mại của cô.

Cô say rượu hẳn có liên quan đến đám đàn ông ở trong phòng bếp, mỗi lần đến thứ Bảy sau khi tan làm đều có thói quen tụ tập uống rượu. Rượu mạnh của Quý Yên Thương anh đã từng uống thử, từ lượng Tây Mễ tốt, nhưng nhiều nhất chỉ uống được ba ly.

Nghe Quý Đông Lâm kể lại, Tây Mễ say khướt ở ven đường, ôm chân người qua đường vừa khóc vừa cười.

Cũng may.

Nếu Tây Mễ không gặp được người tốt, càng không có Quý Đông Lâm đi đón cô, hậu quả kia...

Ứng Khúc Hòa khép hai mắt lại, hít sâu một hơi, quả thật anh không dám tưởng tượng.

Cho nên tối nay người anh cần cảm ơn nhất, là Quý Đông Lâm.

Ứng Khúc Hòa cầm tay trắng bệch của cô, hạ giọng hỏi cô: "Có khó chịu chỗ nào không?"

Tây Mễ dịu dịu hai mắt, bĩu môi, dùng ngón tay điểm lên môi: "Nơi này, khó chịu."

"Hả?"

Tây Mễ ôm cổ anh ngây ngô cười một tiếng, lăm nhăm như người già lớn tuổi. Ứng Khúc Hòa như hiểu ra, đè nén tâm tình bất an khuấy động trong ngực, gắng gượng nở nụ cười, dịu dàng hỏi cô: "Muốn hôn?"

Tây Mễ hé mắt nhìn anh, nhú mày lại: "Ăn thạch trái cây!"

Ứng Khúc Hòa hôn nhẹ xuống, cái hôn này giống như có lực hút vậy, suýt chút nữa đánh bại phòng tuyến trong người anh.

Tây Mễ nhìn thấy phía dưới anh lồi lên, như đứa bé hiếu kỳ dùng ngón tay chọc chọc.

"..." Ứng Khúc Hòa bắt lấy cổ tay cô, buộc chặt cô lại, hít sâu một hơi nói: "Cẩn thận chơi với lửa có ngày chết cháy."

Ứng Khúc Hòa đứng dậy đi đến phòng bếp lấy hộp thuốc mỡ bảo vệ tay, sau khi trở lại thì ngồi xếp bằng dưới đất, vặn nắp hộp, dùng ngón tay khoét ra một miếng, cẩn thận bôi lên tay cô, lại dùng hai tay bọc lấy, nhẹ nhàng xoa nắn.

Đầu óc Tây Mễ choáng váng, muốn nói chuyện với anh, nhưng lời nói đến bên miệng rồi, đầu lưỡi như bị thắt lại, không nói ra được.

Giọng Ứng Khúc Hòa có hơi khàn: "Xin lỗi."

Tây Mễ càng lúc càng mệt, trong mộng lung vẫn còn nghe thấy giọng nói ấm thuần kia, mặc dù không nghe rõ được cái gì, nhưng rất thoải mái, khiến tinh thần cô yên tĩnh, ngủ say đi vào giấc mộng.

Đêm khuya.

Ứng Khúc Hòa bảo người phụ trách nhà hàng gọi danh sách đầu bếp phòng bếp qua, tìm được tên Lưu Dương trong miệng Tây Mễ, ghi lại số điện thoại, điện qua.

Cậu đầu bếp nhỏ bên kia vừa nghe thấy giọng Ứng Khúc Hòa, cầm điện thoại quỳ tồm ở trong phòng tắm, suýt chút nữa ôm bồn cầu hát vang.

Giọng Ứng Khúc Hòa rõ ràng trong văt: "Tôi muốn hỏi chuyện hai ngày qua ở trong phòng bếp."

"Anh muốn hỏi tình hình của Tây Mễ ở phòng bếp sao?" Lưu Dương ho nhẹ một tiếng, sớm đoán được anh sẽ hỏi, nhưng không ngờ lại đích thân gọi điện sang, như có ảo giác trúng năm trăm vạn vậy.

Mỹ Thực Đạo đấy, ông chủ lớn đấy! Đỉnh băng sơn thần thoại lại gọi điện cho anh ta?

Lưu Dương lựa mấy chuyện quan trọng nói cho Ứng Khúc Hòa nghe, không trộn lẫn bất kỳ tình cảm riêng tư nào.

Ứng Khúc Hòa: "Bọn họ nói cái gì, cậu thuật lại từng câu từng chữ."

Lưu Dương ho nhẹ một tiếng, bắt đầu tường thuật.

Nghe xong những lời này, Ứng Khúc Hòa nhíu chặt mày lại.

Một bếp phòng toàn là đàn ông, Ứng Khúc Hòa sớm đã đoán được sẽ có người xem thường Tây Mễ, cũng tin tưởng Tây Mễ sẽ có sức mạnh giải quyết vấn đề này.

Nhưng không nghĩ tới sau khi những người này uống say, bản tính bảo thủ bộc lộ ra, thậm chí không thèm kiềm chế cứ thế mà tuôn ra những câu nói khó nghe công kích lên người một cô gái.

Ứng Khúc Hòa đã rõ, cuối cùng hỏi anh ta: "Cô ấy say rượu, tại sao không có xe đưa cô ấy về?"

Sau khi đám đầu bếp kết thúc ca làm đêm mỗi cuối tuần, đều sẽ xúm chụm lại liên hoan, biết sẽ uống rượu nên Ứng Thực Hiên đặc biệt sắp xếp xe đưa những người say rượu về nhà, để tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Điều này là phúc lợi của Ứng Thực Hiên dành cho đám đầu bếp.

Lưu Dương nói: "Ông chủ, chuyện này anh không nên trách chúng tôi không có trách nhiệm. Bữa tối vẫn chưa kết thúc, cô ấy nói đi toilet thế rồi đi ra ngoài luôn, kết quả chờ chúng tôi kết thúc bữa tối vẫn không thấy cô ấy trở lại. Tôi để nhân viên đi vào toilet nữ tìm cô ấy, nhưng không thấy người đâu, thế là đều cho rằng tự cô ấy đi về, cho nên... xe của công ty không đợi cô ấy."

Đại khái hiểu rõ hết tình huống, Ứng Khúc Hòa cúp điện thoại.

Đầu bếp của Ứng Thực Hiên ở trụ sở chính khác với những đầu bếp của chi nhánh các nơi. Bọn họ ở tài nấu nướng vượt xa người bình thường, nhưng quy cho cùng vẫn là đầu bếp dân gian khai quật từ các nơi, chịu đào tạo bậc cao không giống nhau, phần lớn đều là những ông già 60 tuổi, lúc anh vừa tiếp nhận Ứng Thực Hiên, những lời thô tục của đám đầu bếp kìa là tiện tay niệm tới.

Như ông Thủy và Quý Yên Thương, từ khi nhà hàng mở đến giờ đều làm việc ở đây, có số đầu bếp mặc dù trình độ không bằng hai người đó, nhưng đều chứng kiến Ứng Thực Hiên phát triển.

Sau khi cha mẹ Ứng Khúc Hòa qua đời, Ứng Thực Hiên tụt dốc không phanh, thành viên hội đồng quản trị của tập đoàn từng đề nghị vứt bỏ Ứng Thực Hiên. Vì để giữ lại Ứng Thực Hiên, Ứng Khúc Hòa chỉ mới 18 tuổi

đã gánh vác việc lớn, cam đoan với hội đồng quản trị, trong vòng một năm nhất định khiến việc buôn bán của Ứng Thực Hiên trở lại quỹ đạo.

Để hiểu rõ nguyên nhân thực sự khiến việc buôn bán xuống dốc, Ứng Khúc Hòa tự mình xuống bếp, ở lại đó gần một tháng.

Để nâng cao đẳng cấp của Ứng Thực Hiên, Ứng Khúc Hòa hoàn toàn thay hình đổi dạng nơi này, sửa chữa cải tiến lại, vì mở rộng khách hàng, nâng cao tố chất của các đầu bếp, thậm chí tự móc tiền túi mời người về dạy tiếng Anh cho các đầu bếp, không để cho bọn họ nói năng tục tĩu.

Sau đó, vứt bỏ thực đơn cấp thấp, bắt đầu thảo luận thực đơn cùng các đầu bếp, coi trọng tính chất không coi trọng số lượng.

Điều chỉnh xong thực đơn, Ứng Thực Hiên cũng đã hoàn toàn đổi lột, toàn bộ nhân viên phục vụ đều do Ứng Khúc Hòa tự mình phỏng vấn, từ ngoại hình đến bằng cấp cùng ngôn ngữ đều có yêu cầu nghiêm khắc.

Nửa năm sau Ứng Thực Hiên khai trương lần nữa, đồ ăn đặc sắc đẹp đẽ, cùng môi trường tao nhã, chất lượng phục vụ cao hấp dẫn không ít khách hàng cao cấp đến.

Buôn bán gần nửa năm, liền vượt qua dự kiến ba năm.

Cho đến tận lúc này, chi nhánh Ứng Thực Hiên mở rộng khắp cả nước, Ứng Khúc Hòa niệm tình bố, những đầu bếp lớn tuổi ở trụ sở chính cho đến nay chưa từng đuổi một ai.

Ứng Khúc Hòa không trông mong bọn họ có thể ga lăng ưu nhã như những đầu bếp ở nhà hàng Tây, chỉ hy vọng bọn họ có thể tôn trọng người khác giới trong phòng bếp.

Chuyện này Ứng Khúc Hòa không thể trực tiếp ra mặt, nếu không sẽ khiến cho người ta có càng kiến càng sâu hơn với Tây Mẽ.

Mà Tây Mễ muốn giành được sự ưu ái của Quý Yên Thương, cũng chỉ có thể nắm chặt vào thực lực.

Ứng Khúc Hòa suy nghĩ biện pháp.

...

Tây Mễ tỉnh lại đã nằm ở trên giường, sau khi say rượu đầu như muốn nứt ra, ký ức vụn vặt tối hôm qua, sự khó chịu trong người khiến cô cả đời này cũng không muốn uống rượu nữa.

Cô giơ tay lên, phát hiện vết thương trên mu bàn tay đã được bôi một lớp thuốc màu vàng mỏng, bàn tay bị phỏng nước trắng bệch nhăn nhúm cũng đã khôi phục lại màu máu như xưa, trong lòng bàn tay còn mang theo mùi thuốc, mùi hương có chút lành lạnh.

Ứng Khúc Hòa đang phòng bếp làm bữa sáng.

Cô đứng ở cửa phòng bếp nhìn Ứng Khúc Hòa đang nấu cháo, gãi gãi đầu tóc quăn, vẻ mặt bối rối hỏi anh: "Anh trở về lúc nào?"

Thật ra lời ngậm của cô là... cô trở về như thế nào?

"Tối hôm qua em uống say." Ứng Khúc Hòa đặt bữa sáng lên bàn ăn, dẫn cô đi đến phòng ăn, "Còn nhớ rõ tối hôm qua đã làm gì không?"

Tây Mễ lắc đầu, tỏ vẻ không nhớ rõ.

Ứng Khúc Hòa kéo cô ngồi xuống.

Cũng may không nhớ rõ, nếu không sẽ xấu hổ đến trốn anh mất.

Ứng Khúc Hòa ngồi xuống bên cạnh cô, giữ ót của cô, đẩy trán cô một cái, nói: "Mấy ngày nay cực khổ rồi."

"Không, không cực."

"Mau ăn đi, đợi tí nữa đưa em đi làm." Ứng Khúc Hòa xoa nhẹ ót của cô, thả cô ra.

Tây Mễ được khích lệ, cả người đều tràn đầy năng lực.

Cô xiên một cây Lạp Xưởng, đưa vào trong miệng chậm rãi cắn.

Ứng Khúc Hòa không nhanh không chậm lột trứng gà, cho đến khi quả trứng trơn bóng, đặt vào trong đĩa của cô, nói với cô: "Chuyện trong phòng bếp, anh đã biết sơ sơ rồi."

Động tác cắn Lạp Xưởng của Tây Mễ ngừng lại.

Ứng Khúc Hòa thấy cô giữ nguyên động tác miệng ngậm Lạp Xưởng, cố gắng kiềm chế mình, ánh mắt liếc về chỗ khác nói: "Ông Thủy này, cậu già lên mặt không phải là lần đầu. Ông ấy làm ở bụi nước đã mười mấy năm, từ đầu đến cuối không được đề bạt, thấy em làm tốt hơn mình nên tất nhiên trong lòng không dễ chịu. Về phần Quý Yên Thương, tính cách ông già này khó hiểu, nhưng ở phòng bếp cho dù là ai, đều chỉ xem năng lực, đối xử bình đẳng."

Tây Mễ nhớ tới ngày hôm qua Quý Yên Thương hung dữ với cô, cũng khiến cô bối rối trước mặt mọi người, cúi đầu xuống, mím môi lại.

Đối xử bình đẳng cô không đồng ý.

Ứng Khúc Hòa như nhìn ra cô đang suy nghĩ gì, nói: "Tây Mễ, em có biết tại sao Quý Yên Thương trách mắng em ở trước mặt mọi người không? Giúp ông Thủy mà không giúp em?"

"Không phải vì em là người mới sao? Chuyện này cần gì phải nghĩ."

Ứng Khúc Hòa: "Ứng Thực Hiên vẫn luôn có quy tắc xử lý nước mới dành cho hải sản, lúc đầu bếp xử lý cá thì không thể mang bao tay. Thứ nhất là sợ bao tay ảnh hưởng độ nhanh nhẹn của dao, hai là sợ bao tay tiếp xúc với chất thịt, khiến chất thịt thay đổi, đừng xem nhẹ sự khác biệt rất nhỏ này, có thể sẽ phá hủy một món ăn."

"Yêu cầu nghiêm khắc như vậy?"

Ứng Khúc Hòa hỏi cô: "Lúc mới nhận việc chẳng lẽ nên xem sổ quy tắc nhân viên trước sao?"

Sau khi nhận việc, quản lý nhân sự phát quần áo và sổ quy tắc nhân viên cho cô, cô có lật xem qua, cảm thấy không khác với quy tắc ở nhà hàng nhà họ Tây mấy nên không xem tiếp, nhét vào tủ quần áo.

Tây Mễ gãi gãi ót, có chút ngượng ngùng: "Em... Hôm nay sẽ xem kỹ."

Ứng Khúc Hòa vỗ vỗ đầu cô, nói: "Sau này tối thứ Bảy em không cần ngồi cùng với bọn họ, anh sẽ tới đón em. Trước kia không phải không có đầu bếp nữ vào làm ở đây, nhưng không lâu sau đều xin đều đến các chi nhánh khác. Anh vốn cho rằng bọn họ không chịu được cường độ làm việc cao, hiện tại xem ra, hẳn là có nguyên nhân khác, chuyện lần này của em gợi ý cho anh."

Tây Mễ nhếch môi, thì thầm: "Cho nên ông chủ lớn không màng sự đời như anh, rất hiếm khi thương cảm dân tình mà."

Ứng Khúc Hòa: "Còn có một việc anh muốn nói với em."

"Hả?"

Ứng Khúc Hòa nói: "Anh đã đưa sói con đi rồi."

"Hà!?"

Việc này quá đột ngột, quả thật không có bất kỳ báo trước nào.

Ứng Khúc Hòa kéo tay cô qua, lòng ngón tay vuốt nhẹ mu bàn tay cô, "Quý Đông Lâm nói không sai, anh phải lo lắng đến an toàn của em, tính sói quá khó để thuần phục."

Tối hôm qua Ứng Khúc Hòa còn do dự, sáng nay nhìn thấy sói con hung hăng ấn một con chuột dưới móng, dùng móng vuốt cào máu thịt be bét, máu tanh khiến bản tính của sói con bộc lộ.

Tây Mễ đặt muống xuống, mang dép chạy ra sân sau.

Ulrica gục ở ngoài chuồng chó, trong cổ họng phát ra tiếng nức nở, thân thể co rút lại, nước mắt nước mũi theo thân thể run rẩy chảy ra ngoài.

Tây Mễ ngồi xổm xuống ôm lấy đầu nó vuốt vuốt, quay người lại nhìn Ứng Khúc Hòa đứng ở đằng xa: "Ulrica bị suyễn sao?"

Ứng Khúc Hòa thản nhiên nói: "Nó đang đau lòng khổ sở, khóc đấy."

"..." Lần đầu tiên Tây Mễ thấy chó khổ sở khóc như vậy.

Vẫn nên là một con Lưng Đen hùng tráng uy vũ có thể trọng hơn trăm cân.

= . =

Làm một con chó mạnh mẽ, tố chất tâm lý lại yếu hơn cô, có còn là một con chó mạnh mẽ nữa không đây?

Vốn Tây Mễ chỉ muốn xác nhận có phải sói con đã bị đưa đi rồi không, kết quả nhìn thấy Lưng Đen khóc đến thương tâm như vậy, thật vậy thế giới quan được đổi mới rồi.

Tây Mễ an ủi vuốt vuốt đầu nó: "Được rồi đừng buồn nữa Ulrica, đau dài không bằng đau ngắn, sói con lớn chút cũng sẽ bị đưa đi thôi." Cô lại quay đầu nhìn Ứng Khúc Hòa: "Anh mang sói con đi đâu thế?"

Ứng Khúc Hòa: "Cục lâm nghiệp."

Thấy Ulrica khóc khổ sở như thế, anh cũng ngồi xổm xuống vâng về đầu nó an ủi, nhưng Ulrica hất đầu đi, đứng dậy bò vào chuồng chó, không thèm nhìn Ứng Khúc Hòa lấy một cái.

Ông chủ cướp con của nó, còn muốn an ủi nó?

Mẹ kiếp. Ăn cứt đi*! Nổi đau cướp con không thể quên! Ăn cứt đi ăn cứt đi!!!

(* nguyên văn đấy ạ :3)

Dường như Tây Mễ có thể đọc hiểu trái tim chó sôi trào của Ulrica.

Sói con đi rồi, Tây Mễ vẫn chưa từ biệt, trong lòng vắng vẻ, tâm trạng chỉ tốt hơn Ulrica chút xíu thôi.

Sau khi ăn sáng xong, Ứng Khúc Hòa đưa Tây Mễ đi làm, xe chạy tới cửa, cửa chính cảm ứng vừa kéo ra hai bên, Ulrica nhanh chóng chạy ra ngoài. Tây Mễ thoáng thấy bóng đen mau lẹ kia, hạ cửa kính xe xuống thò nửa người ra, quát lên: "Lang Vương! Mà quay lại!"

Ulrica không để ý tới nó, chẳng mấy chốc biến mất ở góc rẽ.

Ứng Khúc Hòa lái xe đuổi theo, sớm đã không thấy bóng dáng Ulrica đâu.

Tây Mễ quay đầu hỏi Ứng Khúc Hòa: "Làm sao đây? Báo cảnh sát không?"

Ứng Khúc Hòa cau mày, lắc đầu nói: "Không cần, nó sẽ trở về, cũng không phải lần đầu nó rời khỏi nhà."

"Rời nhà trốn đi?"

Một con chó? Nó... bỏ nhà chạy trốn?

Mẹ ơi. Con chó thành tinh!

....

Tây Mễ đến nhà hàng sớm nửa tiếng, ở phòng thay đồ thay quần áo xong, tìm sổ quy tắc nhân viên xem kỹ từ đầu đến cuối, quả nhiên có quy định xử lý thủy sản không được phép mang bao tay.

Cô thay xong trang phục đầu bếp đi ra, nhìn thấy ông Thủy thì lên tiếng chào hỏi.

Sống lưng ông Thủy cứng đờ, ngay cả xoay người cũng không có, nhanh chóng rời đi.

Ngay sau đó, đối mặt với mấy đầu bếp lần lượt đi ra phòng thay đồ, trước ngực đeo heo khối sắt gì đó, có chút giống ngực phụ nữ, trên mặt còn... trang điểm!?

Cái quý gì vậy?

Ngay sau đó, Quý Yên Thương đeo hai khối sắt, má đỏ môi hồng cầm cái tẩu đi ra, nhìn thấy Tây Mễ thì sững người ra, sau đó lại mặt không đổi sắc đi qua người cô.

Ra ngoài cuối cùng là Lưu Dương.

Lưu Dương trẻ tuổi, cho dù hóa trang thì nữ, nhìn cũng không có gì không ổn như mấy ông già kia. Lưu Dương nhìn thấy cô, chào hỏi cô, cô

kéo Lưu Dương đi ở phía sau, hỏi: "Xảy... Xảy ra chuyện gì thế?"

Chẳng lẽ Ứng Khúc Hòa trả miếng cho cô?

Lưu Dương giải thích nói: "Hôm nay khu đồ chay của Ứng Thực Hiên được một đám phụ nữ bao toàn bộ, mấy người này đều là nữ cường nhân buôn bán ở Cẩm Dương. Bọn họ gọi mấy đầu bếp nổi tiếng đi qua nấu ăn. Nói gì mà nhìn thấy một đám ông già thô kệch là thấy phiền, muốn chúng tôi hóa trang thành dáng vẻ này. Hết cách rồi, chúng ta chỉ là đầu bếp, khách hàng là trên hết."

"Ồ..." Tây Mễ cố sức nén nhin cười.

Quý Yên Thương quay người lại điểm danh Tây Mễ: "Cô, đi cùng chúng tôi đến khu đồ chay."

Tây Mễ nhìn đôi môi đỏ chót của Quý Yên Thương khi mở khi đóng, suýt chút nữa thì nội thương.

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Editor: Tiểu Lăng

Beta: Nana Trang

“Được, tới ngay.”

Đợi nhóm Quý Yên Thương ra khỏi phòng nghỉ, Tây Mễ phì cười. Cô quay đầu, thấy đầu bếp nhỏ Lưu Dương đang dùng mu bàn tay lau son môi, cố gắng để màu nó nhạt đi, nhưng lại lau thành cả miệng đỏ tươi.

Lưu Dương tủi thân nhìn cô: “Tôi đã rất thê thảm rồi, đừng cười nữa.”

Tây Mễ quay đầu lại, lặng lẽ cong môi cười.

Kiểu cách trang trí khu đồ chay rất Trung Quốc, bên ngoài có một ao sen nhỏ thả cá chép, còn có một vườn rau rất đặc sắc. Lên hành lang là sàn gỗ thật, phải để chân trần đi bộ qua.

Đi tới ao sen, Tây Mễ nghe thấy ở phòng bao lớn nhất khu đồ chay truyền ra tiếng cười của phụ nữ.

Trước bàn đá xanh ngoài sân, sáu đầu bếp chia thành hai hàng, Tây Mễ và ông Thủy đứng song song với nhau ở hàng cuối. Tây Mễ nghiêng đầu qua, chỉ thấy đôi môi đỏ mọng và cặp mày lá liễu trên gương mặt đầy nếp nhăn của ông Thủy, kèm thêm hai khối sắt nặng nề treo đằng trước như bộ ngực phụ nữ.

Cô cắn chặt môi, cúi đầu xuống, cố gắng nín.

Không được cười, không được cười...

Cửa giấy sơn khắc hoa kiểu Trung mở ra, quản lý khu đồ chay dẫn họ đi vào. Trong lầu Bích Lục là tranh tứ bình của các mỹ nữ đời Đường, có phòng bếp đơn được ngăn bởi thủy tinh trong suốt, có thể nhìn tình hình nấu nướng từ bên ngoài.

Bên trong có sáu chỗ ngồi ăn, mỗi dãy ba chỗ, đối diện với nhau.

Tây Mễ lén nhìn thoáng qua.

Sáu người phụ nữ, tuổi đều chừng ba mươi trở lên, ăn mặc trưởng thành, giơ tay nhắc chân đều có cảm giác cao quý như mẫu đơn.

Trong phòng bếp tường thủy tinh có đầy đủ dụng cụ làm bếp và đủ loại rau quả sạch.

Đóng cửa lại, tất cả những tiếng động bên ngoài đều biến mất.

Ông Thủy không chịu nổi, nói một câu: “Mấy bà già đó bắt chúng ta mặc như thế này, bị bệnh à? Bị đàn ông làm gì mà trở nên biến thái như vậy chứ?”

Đầu bếp khác cũng phàn nàn: “Ai biết? Bắt chúng ta đeo sắt lớn, còn phải bôi mặt thành như quỷ nữa.”

Quý Yên Thương lại cảm thấy chẳng sao, bất kể ăn mặc như thế nào, cũng không ảnh hưởng đến việc nấu nướng của ông. Ông nói: “Được rồi, đừng phàn nàn nữa, ông Thủy trách nhiệm nhặt rau, Tây Mễ rửa bát đĩa, bày bàn. Lưu Dương đi cắt khoai từ.”

Tây Mễ lấy bát đĩa từ trong tủ khử trùng ra, cẩn thận lau.

Trong phòng bếp vừa bắt đầu làm việc, quản lý khu đã đẩy cửa thủy tinh ra, gọi ông Thủy ra ngoài.

Ông Thủy khó hiểu nhìn Quý Yên Thương một cái, lau tay, đi theo quản lý ra ngoài.

Một người phụ nữ mặc sườn xám đang cúi đầu mân mê bộ đồ uống trà, phong vận giữa đôi mày thật sung mãn. Dường như không muốn liếc ông Thủy lấy một cái, cô ta gần như không ngước mắt lên nhìn, hỏi: “Mấy bà già chúng tôi bắt mấy người ăn mặc như vậy, qua đây, nói thử cảm nhận của ông xem.”

Ông Thủy sững sờ, nếp nhăn trên mặt gần như bị kinh ngạc làm phẳng.

Thủy tinh cách âm, sao cô ta có thể nghe thấy tiếng nói chuyện trong bếp được?

Người phụ nữ mặc sườn xám giương mắt nhìn ông, hình như bị hoảng sợ, “ối” một tiếng: “Trông xa còn tạm được, sao nhìn gần lại già thế? Bác à, lớn thế rồi còn đi làm đầu bếp gì nữa? Về nhà dưỡng lão, hưởng phúc, tự tại hơn bao nhiêu?”

Ông Thủy tức đến độ yết hầu lăn một vòng, nghẹn đỏ cả mặt.

Người phụ nữ mặc sườn xám nâng chén trà nhỏ lên, cười khê: “Sao? Nói ông già, bắt ông mặc thế, ấm ức à? Vào cái cửa này rồi thì đừng coi mình là đàn ông nữa, cứ xem mình là một bà già đi, nén giận chút là được.”

Ông Thủy: “...” Hình như hôm qua ông cũng dùng lời cay nghiệt tương tự như vậy nhắm vào Tây Mễ.

...

Quý Yên Thương tay cầm muôi, làm bốn món.

Rau xào bọc một lớp dầu, xanh biêng biếc; khoai từ ngâm đường thêm cầu kỷ, hai màu trắng đỏ rực rỡ xen với nhau; lúc đổ cần tây xào ra thì lộn xộn, qua tay bày biện của Tây Mễ thì lập tức thẳng cấp.

Sáu người phụ nữ vừa dùng bữa, vừa trò chuyện vui vẻ.

Các đầu bếp đứng song song đằng sau như nhân viên phục vụ. Người phụ nữ mặc sườn xám điểm tên Tây Mễ: “Cô, qua đây.”

Tây Mễ nhìn xung quanh, chỉ mũi mình: “Tôi ạ?”

“Đúng, là cô.”

Tây Mễ đi lên trước, người phụ nữ mặc sườn xám hỏi cô: “Món này là tác phẩm của cô?”

Tây Mễ thành thật đáp: “Những món này do bếp trưởng của chúng tôi tự cầm muôi làm, tôi chỉ phụ trách bày bàn.”

Một người phụ nữ khác mặc áo trắng cười nói: “Tây Tây Tây Mễ, tôi đã xem chương trình của cô, món canh kim thang xào nấm đại đó của cô rất được, có thể làm cho chúng tôi ăn không?”

Tây Mễ nhìn Quý Yên Thương sau lưng, khó xử: “Chúng tôi có quy tắc, tôi không cầm muôi, bây giờ tôi vẫn chưa có tư cách tự tay nấu.”

Người phụ nữ mặc sườn xám khó hiểu: “Lạ thế, đầu bếp giỏi không được tự tay nấu, đây là quy tắc gì? Hôm nay ở đây không có bếp trưởng bếp phó gì hết, cô đi làm canh kim thang xào nấm đại và cải trắng dấm chua đi. Ờ, để người này làm trợ thủ cho cô.”

Tây Mễ quay đầu nhìn Quý Yên Thương, đôi môi đỏ mọng của Quý Yên Thương hơi nhúc nhích, gật đầu với cô.

Trở lại phòng bếp riêng. Quý Yên Thương đưa lưng về phía nhóm phụ nữ, ánh mắt dừng trên mặt Tây Mễ: “Mấy vị khách này đều có lai lịch lớn, không thể đắc tội. Tây Mễ, cô không cần áp lực, cứ thoải mái làm.”

Có đầu bếp xen vào: “Mấy người đó rõ ràng là xem thường đàn ông, kỳ thị giới tính. Ai cũng bình đẳng như ai, mấy người đó dựa vào đâu chứ?”

Tây Mễ ho nhẹ.

Đầu bếp đang nói lập tức thấy không ổn, hình như hôm qua họ cũng chọc Tây Mễ thì phải?

“Anh được phép xem thường phụ nữ, thế phụ nữ không được phép xem thường đàn ông à? Không hiểu nổi mấy người lớn tuổi nữa, rõ bảo thủ mà.” Lưu Dương nhìn ông Thủy buồn bực trong góc không lên tiếng, nói thêm: “Các anh có biết người phụ nữ mặc sườn xám đen đó là ai không? Người phụ nữ đứng thứ mười trong bảng xếp hạng phú hào của Cẩm Dương – Tưởng Văn Lê, buôn bán về trang phục, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Con trai là sao nam đang hot hiện nay – Tưởng Nam, con gái là nữ giáo sư đại học Cẩm Dương, chồng là quan ngoại giao. Người ta là nhân sĩ thành công được tất cả công nhận, không chỉ biết ngôn ngữ mấy nước, còn hiểu môi ngữ nữa kia.”

Các đầu bếp nam chọc Tây Mễ hôm qua đưa mắt nhìn nhau, lúng túng cúi đầu.

Phải tự thể nghiệm qua mới biết mình quá đáng cỡ nào.

Quý Yên Thương thở dài nói: “Được rồi. Năng lực quyết định quyền lên tiếng, làm việc đi.”

Cải trắng được coi là nguyên liệu “nghèo khó” nhất trong rau quả, xử lý tốt sẽ thành mỹ vị tuyệt vời, nhưng xử lý không ổn một cái sẽ là một

“thứ đồ đáng ghét” mà không ai thèm gắp thêm một đũa.

Để đảm bảo vị của cái trắng, Tây Mễ dùng tay xé. Quý Yên Thương đứng bên, nhìn chăm chăm tay cô không rời mắt, tay nghề không tồi, sợi cái mảnh mà không đứt, phương thức xé tay này có thể giữ lại được mùi vị tự nhiên nguyên thủy nhất của nguyên liệu nấu ăn.

Quý Yên Thương hiếm khi gật đầu hài lòng.

Tây Mễ pha tương chua ngọt, trước khi đổ ra Quý Yên Thương nhắc cô: “Cho ba quả ớt khô vào, người Cẩm Dương thích ăn cay.”

Tây Mễ sừng sốt, vâng một tiếng, lập tức lấy mấy quả ớt khô từ trong bát, tách ra, những hạt ớt trắng như hạt vừng lập tức nảy lách tách trong chảo dầu, tản ra hương cháy mê người.

Có đầu bếp khác làm trợ thủ, canh kim thang xào nắm đại của Tây Mễ rất nhanh đã hoàn thành, tuy không phải lần đầu tiên tự mình cầm muôi, nhưng lại có một cảm giác thành tựu mà lúc cầm muôi ở Ứng Thực Hiên không thể sánh kịp.

Một từ thôi.

Sướng!

...

Phục vụ ở khu đồ chay xong, Tây Mễ đi theo một đám đầu bếp nam về nơi không khí nặng nề. Để đánh vỡ bầu không khí này, Tây Mễ chạy lên trước, nói với Quý Yên Thương: “Cảm ơn chú vừa rồi đã cho cháu cơ hội.”

Nhịn một tiếng đồng hồ, Quý Yên Thương lại lên cơn nghiện thuốc lá, châm một điếu, hít một hơi, nhả ra một làn khói trắng, nói: “Cơ hội dành cho những người có bản lĩnh, không có bản lĩnh, không thể nắm được cơ

hội. Mai không cần làm ở bụi nước nữa, làm trợ thủ cho Kỳ Thiên và Lưu Dương, chịu trách nhiệm khu đồ chay.”

Hạnh phúc tới quá đột nhiên, Tây Mễ không tin nổi, nháy mắt cái: “Thật ả?”

“Ừ, nhóc con làm tốt lắm, đọc lại mấy lần quy tắc của nhân viên cho cẩn thận, đến lúc làm đồ ăn mà xuất hiện sai lầm, đừng trách ông già này mở miệng không nể mặt.”

Tây Mễ vội gật đầu, “Cháu sẽ cố gắng!”

...

Buổi chiều tan sớm, Tây Mễ định đi tàu ngầm về nhà, nhận tin cho Chu Minh từ sớm, bảo anh ta không cần tới đón.

Tây Mễ đi bộ tới trạm tàu, lúc đi ngang qua cửa hàng thì bị một caravat nam trên poster hấp dẫn. Cô vô thức nghĩ, so với kiểu nam của Âu Mĩ, cái caravat này càng hợp với Ứng Khúc Hòa hơn.

Ứng Khúc Hòa tặng cô một con dao, cô cũng nên tặng lại một món gì đó.

Nhất là... bọn họ là người yêu.

Ứng Khúc Hòa giúp cô nhiều như thế, cô nên tặng ít đồ lại để cảm ơn. Bất kể là tình cảm hay là hữu nghị, cũng đều cần hai bên cùng trả giá, không thể cứ nhận từ bên kia không được.

Caravat rất phù hợp.

Tây Mễ đi vào tiệm S&R, nhìn trúng một cái caravat màu vàng. Cái caravat này không chỉ có cái bóng của tơ lụa, còn có những nếp hoa văn

đặc chế. Cô ngửa đầu, nhìn caravat mà ngẩn ngơ, bắt đầu tưởng tượng cảnh Ứng Khúc Hòa thắt cái caravat này.

Nhân viên bán hàng tới chào hỏi cô: “Xin chào cô Tây.”

“Hà?” Tây Mễ vội nắm chặt dây ba lô, “Cô biết tôi?”

Nhân viên bán hàng giữ nguyên nụ cười, tay đưa về phía caravat, giới thiệu: “Nếu cô chọn caravat cho anh Ứng, cái này rất phù hợp. Điều đặc sắc nhất ở tiệm chúng tôi đó là đặt làm tư nhân, chúng tôi sẽ dựa vào dáng người và tư thế đi của khách để cắt may ra những caravat phù hợp. Anh Ứng là khách quen của chúng tôi, tiệm chúng tôi có giữ số đo của anh ấy, nếu cô cần, chúng tôi sẽ may một chiếc caravat giống vậy phù hợp với anh Ứng trong vòng ba ngày.”

Tây Mễ nhìn giá, hít một hơi lạnh.

Trước mắt cô mới chỉ lĩnh tiền thưởng nhậm chức bằng 5% lương một năm, 5% lương không đủ để mua cái caravat này.

Giá tiền này, hoàn toàn khiến cô... khó xử.

Nhân viên bán hàng nói tiếp: “Cô Tây, 280 hoa văn nhỏ khác nhau bằng tơ tằm của cái caravat này được may thủ công. Đây là sản phẩm mới, trong nửa năm chỉ có mười cái. Trước mắt đã bán được chín cái, nếu cô còn do dự, khả năng một giây sau sẽ lập tức bị khách khác mua.”

Tây Mễ cắn môi, yếu ớt hỏi: “Sau caravat có thể thêu một chữ X không? Tôi sẽ đưa phí gia công.”

“Cái này...” Nhân viên bán hàng do dự, “Nếu cô chưa vội, để tôi đi hỏi quản lý được không?”

Tây Mễ gật đầu.

Nhân viên bán hàng mời cô đến khu nghỉ ngơi ngồi, bưng một ly nước chanh cho cô.

Tây Mễ căn ống hút nước chanh, ngắm quanh tiệm S&R.

Cảm giác có tiền thật tốt, quét thẻ cũng không đành lòng.

Đợi mười phút, nhân viên bán hàng hướng dẫn cô vẫn chưa đi ra, Tây Mễ đặt ly nước chanh xuống, tiếp tục đi dạo. Tất cả những chiếc caravat đặc biệt trong tủ âm tường khiến mắt cô nhìn không xuể, lại làm cô nhớ tới tủ giày của Ứng Khúc Hòa, mấy hàng giày da xếp đầy, hai màu đen với nâu, kiểu dáng chả khác nhau là bao.

Chuyển tới nhà Ứng Khúc Hòa lâu như thế, Tây Mễ chưa từng vào phòng sách của Ứng Khúc Hòa bao giờ, cô bắt đầu tò mò phòng sách và phòng ngủ của anh trông như thế nào.

Đợi một lúc.

Một người đàn ông Mĩ chừng hơn ba mươi được nhân viên bán hàng dẫn tới trước cái caravat thành phẩm kia, thắt thử trước gương lớn, dáng người của anh ta cũng tầm tầm Ứng Khúc Hòa.

Người đàn ông Mĩ cởi caravat xuống, đưa cho nhân viên tiêu thụ, dùng tiếng Anh nói: Cái này đi.

Anh ta rất thích cái caravat này, quyết định mua nó.

Tây Mễ nhớ tới lời nhân viên bán hàng, đây là chiếc cuối. Vì Ứng Khúc Hòa, cô lấy hết dũng khí đi tới nói với người đàn ông đó: “Ừm, thật có lỗi...” Dừng một chút, lại chuyển thành tiếng Anh: “Quấy rầy quý ngài, chiếc caravat này là chiếc cuối, có thể nhường cho tôi không?”

Người đàn ông Mĩ cúi đầu nhìn Tây Mễ tóc quăn màu hạt dẻ, ngũ quan của cô rất sâu, có phần giống người Mĩ.

Người đàn ông Mĩ dùng tiếng Trung sứt sẹo nói: “Xin chào, cô Tây, tôi đã xem chương trình của cô.”

Tây Mễ thở một hơi.

Gặp được fan thì dễ rồi.

Người đàn ông Mĩ lại chuyển về tiếng Anh: “Chiếc caravat này rất đẹp, tôi không thể nhường cho cô, trừ phi cô cho tôi một lý do.”

Tây Mễ khẩn cầu: “Xin nhờ quý ngài, đây là quà tôi tặng cho bạn trai, tôi rất thích nó, và tôi tin anh ấy cũng sẽ rất thích.”

“Lý do này rất tồi, không một cô gái nào sẽ mua caravat cho mình thất cả. Nhưng vì cái lý do tồi này, tôi tặng nó cho cô.”

Người đàn ông vươn tay với cô, tự giới thiệu tên: Steven.

Steven đưa cho cô một tấm danh thiếp, cười nói: “Đây là danh thiếp của tôi, hy vọng có cơ hội được hợp tác với cô.”

Tây Mễ nhận danh thiếp, nhìn xem, bếp trưởng nhà hàng Tây MF. Cô trả danh thiếp lại: “Chắc chúng ta sẽ không có cơ hội hợp tác rồi, tôi là đầu bếp của Ứng Thực Hiên.”

Steven dùng tiếng Anh nói: “Cô Tây không tò mò tiền lương của chúng tôi là bao nhiêu sao?”

Tây Mễ lắc đầu: “Thật có lỗi, tôi tuyệt đối không tò mò.”

Steven không nhận lại danh thiếp: “Không sao, sau này cô Tây sẽ hứng thú với chúng tôi thôi.”

...

Steven đi chưa được một lúc, nhân viên bán hàng hướng dẫn Tây Mễ đã đi ra, nói cho cô biết: “Cô Tây, caravat có thể thuê chứ theo yêu cầu của cô, nhưng do vấn đề công nghệ, phải cần mấy ngày, không sao chứ ạ?”

Tây Mễ nhìn hướng Steven rời đi, không tập trung lắm, lắc đầu nói: “Ừm, không sao, phải chờ bao lâu?”

Nhân viên bán hàng: “Năm ngày, nếu không có vấn đề, xin cô giao 50% tiền đặt cọc.”

“Ừm, được.”

Tây Mễ giao tiền, cất biên lai, đi ra, Steven đã tiến vào thang máy.

Cô thuận tay ném tấm danh thiếp vào thùng rác.

...

Mấy ngày kể đó, Tây Mễ và Ứng Khúc Hòa đều bận tối mặt.

Vì chuyện của Điềm Giản và Ứng Sinh Nam, Ứng Khúc Hòa gần như không có thời giờ đến Ứng Thực Hiên, mỗi ngày đều ở công ty, họp, ký tài liệu văn bản hộ Ứng Sinh Nam, loay hoay đến sứt đầu mẻ trán.

Mỗi tối khuya về nhà, Tây Mễ đều không thấy bóng anh, họ chỉ có thể ở cùng nhau trong chốc lát vào buổi sáng.

Khiến Tây Mễ lo nhất là Ulrica, sau khi rời nhà trốn đi, nó vẫn chưa hề về nhà. Lần này Ulrica thật sự cáu, cũng thật sự rời nhà trốn đi, Ứng Khúc Hòa cũng ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, để Chu Minh đăng tin, dùng một số tiền lớn để tìm chó.

Năm ngày sau, chiều đó Tây Mễ đến tiệm lấy caravat, xúc cảm của nó quả thật không tồi. Cô xem những hộp đóng gói nhỏ xa hoa, hỏi nhân viên bán hàng: “Có túi nhựa không? Càng đơn giản càng tốt.”

“Dạ?” Nhân viên bán hàng khó hiểu.

Tây Mễ nắm caravat, khoa tay múa chân: “Cái loại... tương đối đơn giản ấy, kiểu hay dùng xách đồ. Tôi tặng caravat cho người ta, không dùng loại hộp giá cao này được.”

Nhân viên bán hàng khó hiểu, không phải đồ đi tặng đều phải đóng hộp cao cấp sao? Nhân viên bán hàng cười cười, lấy túi đóng gói riêng của S&R từ trong quầy ra, so với hộp quà, túi đóng gói ít xuất hiện hơn, nhưng thiết kế của nó vẫn cho người ta cảm giác rất xa xỉ.

Tây Mễ đi ra khỏi tiệm, đi xuống phố ngầm, vào tiệm quà của học sinh, dùng ba đồng tiền mua một cái túi hoa văn màu nâu để đựng quà của học sinh, rất tùy ý cho caravat vào đó, nhét vào ba lô.

Cô lại đặt hai chiếc vé xem phim, đứng ở trạm xe bus gọi cho Ứng Khúc Hòa, “Tối nay anh rảnh không? Mai em được nghỉ, tối nay muốn hẹn anh đi... xem phim.”

“Chờ anh một lát.” Ứng Khúc Hòa đang lái xe về nhà, đeo Bluetooth lên hỏi cô: “Có rảnh, bây giờ em đang ở đâu?”

Tây Mễ nắm điện thoại, quay đầu lại nhìn trạm xe bus sau lưng: “Em đang ở trạm xe bus chỗ công viên trung tâm thành phố.”

Ứng Khúc Hòa: “Được, em qua quán cafe đối diện chờ anh, chậm nhất là mười lăm phút.”

Cúp máy, anh nhìn ra ngoài cửa sổ xe, trên phố đã không còn mấy ai, con đường lồng bóng đèn cao áp, có mấy phần cô đơn.

Anh có thể tưởng tượng ra, lúc này Tây Mễ đang lẻ loi đứng dưới đèn đường gọi điện. Nếu tối nay anh không rảnh, có nghĩa là cô sẽ một mình đi nhà hàng ăn cơm, một mình đến rạp chiếu phim.

Nghĩ tới đó, lòng Ứng Khúc Hòa sinh thêm mấy phần áy náy.

Những ngày ở cùng Tây Mễ, anh chưa từng đưa cô đi xem phim, thậm chí ngay cả... hẹn hò, cái chuyện nhỏ giữa một đôi người yêu này cũng chưa từng làm.

Đến quán cafe, Tây Mễ ngồi chỗ cạnh cửa sổ, ôm điện thoại chơi game, tóc quăn màu hạt dẻ rối tung, bị ánh đèn rực rỡ nhuộm thành màu vàng óng. Anh đi qua, ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn, phát ra tiếng vang thu hút sự chú ý của cô.

Tây Mễ ngẩng đầu, thấy là anh, vội vàng cất điện thoại, đứng lên.

Ứng Khúc Hòa nhìn xung quanh, nói: “Đi ăn cơm đã, rồi đến rạp chiếu phim.”

Tây Mễ gật đầu, đi theo anh ra ngoài. Đi chưa được mấy bước, Ứng Khúc Hòa đã dừng lại, nghiêng người vươn tay ra với cô.

Cô ngậy ra, nhìn xung quanh, mới mất tự nhiên đưa tay qua.

Ứng Khúc Hòa giữ chặt tay cô, khóa lấy năm ngón tay, dắt cô xuống cầu thang.

Đi trên phố lớn người qua kẻ lại, cô tựa vào tay anh, nhỏ giọng: “Kỳ quá...”

“Hừm?”

“Tay trong tay đi trên phố lớn, kỳ quá...”

Tây Mễ bị anh nắm tay, vừa ngượng ngùng lại vừa hưng phấn, thậm chí còn hạnh phúc hơn cả lúc anh tuyên bố cô là bạn gái trước mặt phóng viên.

Trái tim cô gái đập thình thịch.

Gần như muốn lọt ra khỏi cổ họng.

Ứng Khúc Hòa lại càng nắm chặt hơn, mặt không đổi sắc, nói: “Người yêu đi trên phố mà không nắm tay nhau, chẳng phải kỳ hơn à?”

Tây Mễ: “...” Một câu khiến cô cạn lời.

Thật ra cô cho rằng, tay trong tay trên phố, là độc quyền của những cặp đôi trẻ.

Ứng Khúc Hòa lớn hơn cô mười mấy tuổi, trưởng thành và ổn trọng, đã sớm qua cái tuổi yêu đương ngọt ngào. Anh lén chủ động nắm tay cô, cô thấy rất không hợp với tính cách của anh.

Không ngờ trên phố lớn người qua kẻ lại, anh lại không e dè mà dắt tay cô đi.

Môi Tây Mễ cong lên một đường cong ngọt ngào, si mê nhìn cầm anh.

Có lẽ, ba ba tôn đạo vẫn có trái tim của một chàng thiếu nam nhi?

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Editor: Nana Trang

Đi ra khỏi quán cafe không lâu, người trên đường cũng dần dần nhiều lên, đường phố trời đêm vốn nên lạnh lẽo nhưng bỗng nhiên có một sóng người ập tới. Ứng Khúc Hòa và Tây Mễ bị nhận ra, người qua đường đều rớt rít vây quanh chụp hình, mà những fan chụp hình kia không phải chụp Tây Mễ, mà là chụp Ứng Khúc Hòa.

Ứng Khúc Hòa nắm tay Tây Mễ nhanh chóng lên một chiếc taxi, rẽ qua hai con đường mới coi như bỏ xa đám fan kia.

Xe dừng ở đối diện một nhà hàng Tây u nhã tĩnh mịch, trước cửa treo mấy đèn ly kiểu Âu, một vầng sáng mềm dịu bao trùm nhà hàng được xây kiểu phục cổ Âu độc lập, trên cửa sổ sát đất là hoa tử đằng rũ xuống, ánh đèn sáng ngời chiếu sáng hai hàng hoa cảnh tươi mới.

"Ăn cơm Tây?" Ứng Khúc Hòa bước xuống xe, trả tiền, cất ví tiền xoay người hỏi cô: "Hay là ăn cơm Trung?"

Tây Mễ cách tấm kính thủy tinh nhìn vào bên trong, có hơi thèm muốn nói: "Cơm Tây đi, làm một đầu bếp chạy tới quán cơm Trung khác, xác định sẽ không bị trở thành gián điệp đấy chứ?"

Dù sao bầu không khí ở nhà hàng Tây thích hợp để hẹn hò hơn.

Rượu đỏ sâm banh phối với bò bít tết, so thế nào cũng vẫn nhả hơn với thịt cá cộng rượu mạnh. Nếu Ứng Khúc Hòa uống một ly rượu mạnh xuống bụng say đến bất tỉnh nhân sự, chẳng phải phim của cô, hẹn hò của cô... sẽ bị hớ sao!

Đi vào gọi món, Tây Mễ lấy caravat ở trong ba lô ra, đưa cho Ứng Khúc Hòa: "Ừm, tặng anh, không mắc lắm, không cho phép ghét nó."

Túi ny lon bị cô cầm vang lên tiếng rột rột, trên mặt túi in hình bông hoa nho nhỏ, hoàn toàn không ăn khớp với nhà hàng cao cấp.

Ứng Khúc Hòa nhận lấy túi ny lon có hoa văn màu nâu, chỗ cạnh góc còn in chữ "Văn phòng phẩm Hi Quang". Anh còn đang suy đoán có phải Tây Mễ vét được món đồ chơi nào ở quán tạp hóa ở gần trường học cho anh, sau khi lấy món đồ ra, xúc cảm trơn mềm của vải lập tức làm ngừng lại ý nghĩ của anh.

Quán tạp hóa tuyệt đối không thể bán loại vải cao cấp này.

Ứng Khúc Hòa mở ra thấy caravat màu vàng, khế nhúu mày.

Tây Mễ giành trước hỏi anh: "Thế nào? Đẹp không? Là hàng nhái kiểu S&R. Em không mua nổi hàng thật nên đành tặng anh hàng nhái cao cấp để làm vật kỷ niệm."

Tây Mễ không dám nói cho anh biết cái caravat này gần như xài hết tất cả tiền bạc của cô, có hơi sợ Ứng Khúc Hòa trách mắng cô "hám của giàu".

Tiền thì sau này có thể kiếm lại, cô muốn tặng cho anh một món quà mà cô đủ khả năng mua được.

"Hàng nhái?" Ứng Khúc Hòa vuốt ve caravat lòng ngón tay, lông mày hơi nhúu lại vẫn không giãn ra.

Anh mang caravat lâu vậy rồi, thật sự cho rằng anh không phân biệt được loại nào tốt loại nào xấu sao?

Ứng Khúc Hòa không vạch trần cô, nhếch khóe môi cười nói: "Không tòi, rất thích."

Tây Mễ bưng mặt nhìn anh, vẻ mặt dương dương tự đắc: "Đúng vậy, mặt dưới của caravat có thêu chữ 'X', là chữ giản thể của tên em. Loại hàng nhái này... Anh cất ở trong phòng ngủ cũng được."

(西米 [xīmǐ] Tây Mễ)

Cô ngừng chút, lại nói: "Anh sẽ không chê đấy chứ?"

Ứng Khúc Hòa mím môi cười một tiếng, "Không đâu." Anh vươn tay qua nắm lấy tay Tây Mễ: "Những thứ này anh không thiếu, sau này đừng mua nữa."

"Em biết anh không thiếu, dù sao cũng không đắt, mua cho anh cũng chỉ muốn anh... để ở phòng ngủ nhìn, có thể nhìn vật nhớ người?" Tây Mễ cắt một phần bò bít tết nhỏ, cẩn thận nhét vào trong miệng.

"Ừ, được." Ứng Khúc Hòa cạy caravat đi, đặt ở trên ghế, tự tay cắt nhỏ thịt bò trong đĩa của mình, phần tinh hoa nhất xiên lại đưa cho Tây Mễ.

Tây Mễ hơi sững sờ sau đó nhận lấy thức ăn của anh, không nỡ nuốt xuống, cẩn thận nhai kỹ, nhai nát đến nỗi không thể nát thêm được nữa mới lưu luyến nuốt xuống.

Sau khi bữa tối kết thúc bọn họ gặp bà Tường ở cửa ra vào.

Bà Tường vẫn mặc sườn xám màu đen, nhưng kiểu dáng khác với kiểu lần trước Tây Mễ nhìn thấy. Bà Tường đi tới chào hỏi Ứng Khúc Hòa, bắt

tay với anh nói: "Cậu Ứng, thật khéo." Bà nhìn thấy Tây Mễ sau lưng Ứng Khúc Hòa thì cười một tiếng: "Cô Tây, xin chào."

Tây Mễ bắt tay với bà Tường, có chút khẩn trương: "Xin... Xin chào."

"Lần đầu thấy cậu Ứng dẫn theo bạn gái, cô Tây, thời này đàn ông giống cậu Ứng không nhiều, nên biết quý trọng." Bà Tường cười nói: "Cậu Ứng, tôi còn có việc, đi trước."

Ứng Khúc Hòa gật đầu một cái, nắm eo Tây Mễ kéo đến bên cạnh mình, làm con đường rộng hơn.

Tây Mễ kề sát thân thể Ứng Khúc Hòa, giữa đầu nhìn anh hỏi: "Anh biết bà Tường? Vậy... chuyện đám người Quý Yên Thương hoá trang, là do anh?"

"Hóa trang gì?" Ứng Khúc Hòa giả vờ nghi ngờ.

Tây Mễ thở ra một hơi, lắc đầu: "Tuần trước bà Tường dẫn bạn bè đến Ứng Thực Hiên, bảo đám đầu bếp nam trang điểm thành phụ nữ. Em còn tưởng rằng anh ra mặt giúp em, cho nên..."

Ứng Khúc Hòa mang cô đi đến bên đường chờ xe.

Dưới đèn đường kiểu Âu mờ tối, thân thể phong phanh của Tây Mễ lờng trong ánh sáng đèn, mặt bên tóc mái được vén sau lỗ tai, lộ ra nửa gò má trắng nõn.

Ứng Khúc Hòa vươn tay bao lấy nửa gương mặt của cô, bàn tay bao trùm từ cằm đến tai cô, nhẹ nhàng vuốt ve, "Trong công việc có rất nhiều việc anh không giúp được em, chuyện bà Tường là trùng hợp."

Chà, mặc dù là anh tạo ra sự trùng hợp này.

Nửa gương mặt của Tây Mễ được tay của anh bọc lấy, ngón tay của người đàn ông không an phận khẽ vuốt tai của cô, cảm giác ngứa ngứa gần như khiến cô vô lực chống đỡ.

Ứng Khúc Hòa thu tay về, cởi caravat của mình ra đưa cho cô, "Cầm giúp anh." Lại lấy caravat "nhái" từ trong túi ny lon đơn giản của Tây Mễ tặng ra, trong khoảng khắc mở ra, vải tơ lụa gần như tản ra chút ánh sáng vàng.

Ứng Khúc Hòa vòng caravat qua cổ, lúc thắt thì dừng lại, hỏi Tây Mễ: "Biết thắt caravat không?"

Ánh mắt của cô bối rối, lắc đầu nói: "Không biết."

"Anh dạy em." Ứng Khúc Hòa nắm lấy hai tay cô, đưa tới dưới cổ.

Tây Mễ quần bách năm caravat, liếc nhìn bốn phía đường phố, "Không tốt lắm đâu? Ở ngoài đường thắt caravat... có phải có hơi khác người không? Hơn nữa anh không chê caravat này là hàng nhái sao?"

Khóe môi Ứng Khúc Hòa đầy ý cười, ngay cả khóe mắt đều mang theo nụ cười khiến trái tim người ta rung động, "Đồ bạn gái tặng ngàn vàng khó mua, so giá thì đây là đồ vô giá."

Anh làm mẫu thắt caravat một lần cho Tây Mễ xem, lại cởi ra, "Nhìn hiểu không?"

Tây Mễ gật đầu bắt đầu vụng về làm thử, dựa theo cách thắt của khăn quàng đầu bếp, tự mình nghiên cứu thắt lại, nhìn như giống thật nhưng không được tinh tế.

Tây Mễ cũng tự chê bai, "Thật xấu mà... Xấu đến nỗi bản thân caravat cũng ghét! Tháo ra làm lại!"

Cô quyết định tháo ra, Ứng Khúc Hòa lại ngăn tay của cô, nói: "Đừng, đẹp lắm, cứ để vậy đi."

Tây Mễ rút tay về, kéo ba lô xuống, nhét caravat cũ của Ứng Khúc Hòa vào trong, hơi ngược mặt lên nghi ngờ hỏi anh: "Thắt như vậy đến rạp chiếu phim, sẽ không bị người qua đường ghét đấy chứ?"

Trong ánh mắt Ứng Khúc Hòa mang theo ảm áp, không lạnh không nóng trả lời cô, "Ghét? Cũng không phải là em tặng caravat cho bọn họ."

Mặc dù đã chín giờ tối, nhưng chỗ bán vé rạp chiếu phim vẫn rất đông người đứng xếp hàng.

Trong lúc xếp hàng mua vé, Ứng Khúc Hòa lại bị vây quanh. Tây Mễ chạy đi mua một túi bắp rang, để Ứng Khúc Hòa dùng che nửa gương mặt, lúc vào kiểm vé mới tốt hơn chút.

Nhưng chắc hẳn đầu đề blog ngày mai, hẳn là tin tức Mỹ Thực Đạo dẫn bạn gái dạo phố xem phim.

Phim là một bộ thanh xuân vườn trường, gần đây dường như không có nhiều phim hay, chỉ có bộ phim thanh xuân này là được đánh giá cao, nên Tây Mễ đành cắn răng mua vé với giá cao.

Trước khi phim bắt đầu, Ứng Khúc Hòa không ngừng loay hoay với cái điện thoại, Tây Mễ vốn cho là lúc chiếu phim Ứng Khúc Hòa cũng sẽ nghịch điện thoại cho hết giờ, phim vừa bắt đầu, anh lại tắt điện thoại, bắt đầu chuyên tâm xem phim.

Nam nữ chính trong phim biết nhau từ cấp hai, diễn hình oan gia, nộ hôn đầu tiên là ở dưới tàng cây cảnh lá sum xuê, vệt sáng nhỏ vụn hạ xuống trên người nhân vật chính, cả màn ảnh đều là màu xanh tươi mát cùng hơi thở thanh xuân phả vào mặt.

Phối với OST, thật sự ngọt ngào.

Ngọt đến mức Tây Mễ muốn hôn Ứng Khúc Hòa... QAQ

Tây Mễ vốn có trái tim của một thiếu nữ đang đập loạn xạ, bị nhạc phim oanh tạc, trái tim thiếu nữ hoàn toàn lan tràn ra, cô không ngừng nhét bắp rang vào miệng, muốn áp chế trái tim thiếu nữ đang căng phồng.

Nụ hôn trong phim dài đến ba phút, chiếu đủ loại góc hôn của nam nữ chính, ngay cả âm nhạc cũng tỏa ra bong bóng màu hồng: "Là anh đã khiến em nhìn thấy hoa kia nở rộ giữa sa mạc khô cằn,

Là em đã khiến anh muốn ngày ngày vì em viết nên những khúc tình ca,

Dùng đoạn điệp khúc lãng mạn nhất, em cũng dần dần cùng anh hòa vào giai điệu,

Ánh mắt yêu thương càng khẳng định cho chọn lựa của hai ta,

Là anh đã khiến cho thế giới của em từ khoảnh khắc đó hóa thành thiên đàng,

Là em đã khiến cho cuộc sống của anh từ đây chỉ cần có em là đủ,

..."*

(* đây là bài "Có chút ngọt ngào" của An Tam Á và Uôn Tô Lang, một bài hát khá hay, mọi người sốt gút gồ tìm nghe nhé)

Ngọt đến mức suýt chút nữa Tây Mễ nổ tung tại chỗ.

Ứng Khúc Hòa vươn tay qua, nắm chặt lấy bàn tay dính dầu của cô, tầm mắt vẫn nhìn ở trên màn hình lớn như cũ. Tây Mễ muốn rút tay ra khỏi tay anh để lau tay, dầu đầy tay thế anh nắm không cảm thấy khó chịu sao?

Tây Mễ nhỏ giọng nói muốn lau tay.

Ứng Khúc Hòa rút khăn giấy ướt ra cẩn thận lau tay cho cô, không cho cô bất cứ cơ hội nào để rút tay về

...

Xem phim xong đi ra, Tây Mễ vẫn còn đắm chìm ở trong sự lãng mạn của phim, Ứng Khúc Hòa luôn nắm tay cô không buông, cô ngọt ngào ở trên diện rộng, sau đó nói: "Ba ba tôn đạo, anh cảm thấy phim thế nào? Anh không cảm thấy rất mệt, rất buồn ngủ à?"

Ứng Khúc Hòa nhìn đường xá trước mặt, buông tay cô ra nói: "Em đợi anh một lát."

Tây Mễ gật đầu, đứng tại chỗ chờ anh. Nhìn Ứng Khúc Hòa đi qua đường, ở trên phố đối diện gần một dì bán kẹo đường, mua cây kẹo đường màu hồng cuối cùng.

Ứng Khúc Hòa cầm kẹo đường xoay người thì đã là đèn xanh, Tây Mễ đứng ở lối đi bộ đối diện, hai tay cầm hai quai túi ba lô, cứ vậy mà nhìn thẳng vào anh.

Ứng Khúc Hòa đứng ở bên kia đường, mặc sơ mi trắng, một tay khoác áo khoác tây trang, một tay cầm kẹo đường màu hồng, người đàn ông dưới ngọn đèn vàng trong treo mà lạnh lùng, áo sơ mi trắng bị ánh đèn nhuộm thành màu vàng.

Anh đứng ngược sáng, giơ kẹo đường, giống như Hắc Kỳ Sĩ bước ra từ trong truyện tranh.

Đèn xanh ngừng, đèn đỏ đi. (là dành cho người đi bộ ý)

Ứng Khúc Hòa lững thững đi qua, Tây Mễ nhìn đến ngốc, thẳng đến khi Ứng Khúc Hòa đi đến trước mặt cô, đưa kẹo đường cho cô, cô mới hoàn toàn đi ra khỏi mộng ảo.

Tây Mễ nhận lấy kẹo đường trong tay anh, cắn một cái, ngay cả trái tim cũng ngọt đến sánh lại thành một cục.

Vốn trái tim đã rất ngọt rồi, cắn kẹo đường một cái, cả người Tây Mễ ngọt đến ngoài giòn trong mềm.

Về đến nhà kẹo đường trong Tây Mễ còn hơn nữa, sau khi đẩy cửa vào không nghe thấy tiếng chó sủa, trái tim trở nên trống rỗng, cô đi sau lưng Ứng Khúc Hòa, vừa đi vừa nói: "Ba ba tôn đạo, tìm được Ulrica chưa?"

"Vẫn chưa." Đi qua sân nhỏ, đi đến trước cửa nhà, Ứng Khúc Hòa nghiêng người để cô đi vào.

Tây Mễ đưa kẹo đường trong tay cho anh, cúi xuống cởi giày, "Có phải dán giấy tìm chó rất khó thấy không? Có muốn đăng lên blog, để Ứng Sinh Nam Điềm Giản share chung không."

Ứng Khúc Hòa nói: "Không cần đâu, như thế ngược lại dễ mang đến nguy hiểm cho Ulrica."

Tây Mễ lấy kẹo đường trong tay Ứng Khúc Hòa lần nữa, đi vào phòng khách ngồi trên ghế sofa, thoải mái dựa vào lưng ghế, liếm kẹo đường cảm khái nói: "Nếu gặp được bọn buôn chó..."

Tưởng tượng thấy Ulrica bị hầm thành một nồi thịt chó, Tây Mễ thấy ớn lạnh một trận.

Ứng Khúc Hòa thay dép đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn mặt cô nói: "Nếu quả thật rơi vào trong tay bọn buôn lậu, vậy càng dễ tìm, chỉ sợ

nó cố tình trốn người thôi."

Thành tinh thành tinh... lại còn trốn người?

Tây Mễ bị anh nhìn đến nổi mặt nóng lên, tiếp tục dùng đầu lưỡi liếm kẹo đường hỏi anh: "Anh nhìn em làm gì? Chẳng lẽ trên mặt em dính kẹo đường?"

Ứng Khúc Hòa không nói gì, hai tay nắm lấy vai cô, cúi người xuống, nhẹ nhàng nhắp kẹo đường.

Không biết là anh vô tình hay cố ý, đầu trán chạm vào trán của Tây Mễ.

Tây Mễ ngược mắt nhìn anh.

Ba ba tôn đạo thật vô sỉ... Lại dám cướp kẹo đường của cô ăn!

Nhưng có người giành ăn ngược lại rất thích thú, Tây Mễ bắt đầu nhanh chóng dùng đầu lưỡi cuốn lấy kẹo đường, Ứng Khúc Hòa liếc cô một cái, không nhanh không chậm nhắp tới trước.

Mãi đến lúc hai người trán đẩy trán, Tây Mễ nhùi mày nhìn chút kẹo đường còn lại, thề phải ăn được miếng cuối cùng!!

Cô lè lưỡi tiếp tục liếm, cuốn miếng kẹo đường cuối cùng, cũng cuốn luôn đôi môi trơn bóng của người nào đó...

Tây Mễ quần bách lui về sau, cái ót lại bị Ứng Khúc Hòa nhanh chóng ấn chặt.

Trên môi Tây Mễ còn dính tơ kẹo đường, Ứng Khúc Hòa nhẹ nhàng liếm, liếm đến khi vị ngọt nhạt dần, mới cạy môi của cô, cho đầu lưỡi vào trong.

Lúc này anh giữ chặt cảm của cô, không cho Tây Mễ cất kỳ cơ hội phản kháng.

Ứng Khúc Hòa hôn cực kỳ mạnh mẽ, mặt Tây Mễ đỏ lên, sau khi nín thở thì hạ quyết tâm, nắm lấy cổ áo anh bắt đầu vụng về đáp lại.

Đây chính là... hôn môi kiểu Pháp hai lưỡi giao nhau sao!?

Tây Mễ bị anh hôn đến toàn thân nhũn ra, dường như có dòng điện chạy khắp toàn thân, cảm giác ngứa ngứa đan xen quẩn quýt. Tây Mễ dần dần bị Ứng Khúc Hòa đè dưới người, thậm chí cô có thể cảm giác được người đàn ông không ngừng kiểm chế mình.

Một cái hôn kéo dài nửa tiếng mới chấm dứt, Tây Mễ nhìn ánh mắt ẩm ướt của Ứng Khúc Hòa, không kiềm chế được mà bưng lấy mặt anh, chủ động hôn nhẹ một cái.

Sau đó cúi đầu nhìn thấy phía dưới Ứng Khúc Hòa, phồng lên.

Ứng Khúc Hòa bắt được ánh mắt của cô, nhẹ giọng nói: "Phản ứng sinh lý bình thường."

Tây Mễ che mặt.

Mẹ ơi, rốt cuộc ba ba tôn đạo phải bình tĩnh đến mức nào mới nói ra những lời này.

...

Sau khi trở về phòng, Tây Mễ phát hiện sữa tắm đã hết, đi gõ cửa phòng Ứng Khúc Hòa, hỏi anh: "Ba ba tôn đạo, phòng anh còn sữa tắm không?"

"Có." Trong phòng truyền ra giọng nói trầm trầm của đàn ông, "Vào lấy đi."

Đi vào? Lấy!

Tây Mễ ho nhẹ một tiếng, cẩn thận đẩy cửa ra.

Trước tiên thò đầu vào, ánh đèn bên trong sáng ngời, cách trang trí không ấm áp giống phòng cô, vật dụng chỉ có hai màu đen trắng, nghiêng về gam màu lạnh.

Tây Mễ đi vào, Ứng Khúc Hòa ở trong phòng tắm.

Cô đánh giá chung quanh, phòng của anh còn có một căn phòng quần áo gần ba mươi mét vuông, mở cửa ra, Tây Mễ tò mò liếc vào trong.

Trên tường treo đầy quần áo, 80% là tây trang. Một mặt tường bày đầy giày da, so với tủ giày trước cửa, quả thật là hạt cát trong sa mạc.

Một mặt tường nhỏ hẹp trong cùng, từ trên xuống dưới mười mấy ngăn, mỗi một ngăn bày đầy caravat các kiểu hoa văn được cuộn tròn lại.

Tây Mễ đột nhiên có chút hối hận khi mua caravat tặng anh rồi.

Anh đâu chỉ không thiếu caravat, rõ ràng chính là bán caravat mà!

Bây giờ cô thật sự bắt đầu nghi ngờ Ứng Khúc Hòa giấu tất cả mọi người bắt đầu làm thương nhân nhỏ. QAA Tây Mễ không khống chế được hai chân mà đi vào, vuốt ve mỗi bộ tây trang tinh xảo, lúc xoay người cùi chỏ bất cẩn đụng phải một hộp sắt được đặt ở bên trong, đồ vật bên trong rơi tán loạn trên đất.

Cô ngồi xổm xuống nhặt từng bao nhỏ lên.

Mẹ kiếp...

Durex cái quỷ gì vậy...

Cửa phòng tắm "rắc rắc" một tiếng mở ra, Ứng Khúc Hòa để trần thân trên, thân dưới được một cái khăn bọc lại, đi đến cửa phòng quần áo gọi cô: "Em có thể tắm ở đây, anh đến..." phòng sách.

Hai chữ sau cùng vẫn chưa ra khỏi miệng thì nhìn thấy Tây Mễ ngồi xồm ở đó cầm một đồng 'áo mưa' xoay người lại, dùng ánh mắt đặc biệt khiếp sợ nhìn anh.

Cái ánh mắt đó...

Nếu anh đoán không sai, hẳn là ánh mắt nhìn cầm thú.

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Edit: Tiểu Lăng

Beta: Nana Trang

Tây Mễ cầm đồng "áo mưa" lên nhìn Ứng Khúc Hòa đang để trần, anh nói câu đó là đang ám chỉ cái gì?

Cầm thú...

Hóa ra Điềm Giản nói đúng, Ứng Khúc Hòa thật sự là cầm thú, còn là loại cầm thú trong ngoài bất nhất!

Tây Mễ quay đầu, cổ ửng đỏ, xoay người nhanh chóng nhét cái hộp sắt vào trong tủ, che mặt cúi đầu định đi ra ngoài, nhưng bức tường thịt người tản ra hormone Ứng Khúc Hòa này lại đứng ở cửa, chặn lối ra duy nhất của cô.

Ứng Khúc Hòa vươn tay qua, bắt lấy vai cô, "Mấy thứ đó, thật ra là..."

Tây Mễ phản xạ có điều kiện hất tay anh ra, cúi đầu hoảng loạn nói: "Anh đi ra ngoài được không? Em... Em thật sự chưa sẵn sàng. Quá nhanh, em... em chưa chuẩn bị tâm lý."

Nói xong câu đó Tây Mễ cảm thấy mình đã dùng hết cả sức lực từ thở hồng hoang, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

“Hửm?” Đôi mày nhíu chặt của Ứng Khúc Hòa giãn ra, khóe mắt đầy ý cười, "Được rồi, anh đi ra ngoài, lát anh lại vào."

“??”

Ứng Khúc Hòa lấy đồ ngủ từ trong tủ ra, quay người đi phòng sách. Tây Mễ nhìn chăm chăm vào cửa, ngây một lúc một bụng khuôn mặt nóng bỏng, kịp phản ứng lại.

Aaaa...

Đây là phòng của ba ba tôn đạo mà!!

Cho nên, có phải anh đã nghĩ nhầm là cô đang chuẩn bị không?

Lát nữa lại vào là có ý gì?

Tim Tây Mễ sắp nhảy ra tới nơi, cô chưa từng quẫn bách như vậy bao giờ. Cô dán vào cửa, dựa thêm vài phút, mới mở hé hé một khe ra, ló đầu nhìn ngoài hành lang, xác nhận không có Ứng Khúc Hòa mới rón ra rón rén đi về phòng mình.

Đến cửa phòng ngủ, tay vừa sờ vào nắm đấm cửa, đã bị Ứng Khúc Hòa đi từ phòng sách ra gọi lại, “Tắm xong nhanh vậy?”

Tây Mễ đỡ trán, rồi rằm căn căn môi, hít sâu một hơi, vẻ mặt bình thường lại, xoay người nhìn Ứng Khúc Hòa, thản nhiên đối diện với ánh mắt của anh, “Em về phòng tắm.”

“Hửm? Không cần sữa tắm à?”

Tây Mễ cuộn cuộn ngón tay, bàn tay trống không khiến cô lúng túng vô cùng.

Rõ ràng người nên lúng túng phải là Ứng Khúc Hòa mới đúng, vì sao lại biến thành cô?

Tây Mễ hít sâu một hơi, không biết nên nói gì cho phải, Ứng Khúc Hòa vẫy tay với cô: “Em đi theo anh vào đây, cho em xem cái này.”

Tây Mễ định kiêu ngạo từ chối, nhưng hai chân vẫn không khống chế được mà theo sát anh vào phòng sách.

Lần đầu tiên vào phòng sách của Ứng Khúc Hòa, Tây Mễ kinh ngạc.

Diện tích phòng sách lớn gấp đôi phòng ngủ của cô, ba mặt tường đều dựng giá sách cao đến tận trần nhà, xếp đầy các loại sách. Mặt tường bên phải cửa vào chỉ có thuần một sắc sách ngoại ngữ, với ít nhất là ba thứ tiếng trở lên.

Vậy, ba ba tôn đạo biết bao nhiêu thứ tiếng tất cả đây?

Ứng Khúc Hòa đến trước bàn, ngón tay thon dài trượt trên bàn điều khiển con trỏ chuột của laptop, ấn vào đâu đó, giương mắt nhìn cô: “Qua đây nào.”

Tây Mễ đi qua, nhìn màn hình, là bản vẽ thiết kế mặt phẳng của một nhà hàng.

Ứng Khúc Hòa kéo ghế ra cho cô, ý bảo cô ngồi xuống.

Cô ngồi xuống, nắm chuột, bắt đầu kéo xem bản vẽ hiệu quả mặt bằng kiến trúc. Diện tích mặt bằng không lớn, nhưng phân chia khu vực rất rõ ràng, những gì nên có của một nhà hàng đều có đủ.

Cách chia khu của nhà hàng rõ ràng không phải của nhà hàng Trung Quốc truyền thống.

Cô quay đầu lại hỏi: “Anh định kết hợp Trung Tây?”

Ứng Khúc Hòa chống một tay lên bàn, tay còn lại khoác qua vai Tây Mễ, cầm chặt chuột, mở bản vẽ hiệu quả lập thể mặt trước nhà hàng.

Anh cúi xuống, nhốt cả người Tây Mễ vào lòng. Tây Mễ ngượng ngùng khom lưng cúi đầu xuống, gần như nằm cả xuống bàn. Tư thế mập mờ kiểu này, cản trở hầu hết không khí lưu thông, khiến cô không hít thở bình thường nổi.

Ứng Khúc Hòa giải thích: “Trước thị trường hiện nay, tập đoàn Ứng thị dự tính phát triển một nhà hàng kết hợp Trung Tây, kết hợp món Trung Quốc và món phương Tây.”

Tây Mễ khó hiểu: “Vì sao không phát triển nhà hàng Tây thuần túy?”

“Chẳng lẽ em cho là tập đoàn không có nhà hàng Tây trực thuộc à?” Ứng Khúc Hòa cúi đầu nhìn sườn mặt cô, hơi thở phả lên thái dương cô, vài sợi tóc hạt dẻ quăn quăn bay lên theo.

Tây Mễ xoa xoa thái dương, lặng lẽ gạt tóc sau tai ra trước, che đôi má đang đỏ lên, “Ừm... Xem bản vẽ hiệu quả, không tồi đâu.”

Ứng Khúc Hòa nói: “Em nhìn kỹ xem, có ý kiến gì không.”

Tây Mễ nhìn kỹ lại bản vẽ, nghĩ nghĩ, nói: “Em thấy kiểu thiết kế này vẫn còn Trung quá, chưa đủ lãng mạn, chưa đủ không khí. Nếu có thể thì nên Âu hóa hơn...”

Tây Mễ nhớ tới Carmel*, hỏi Ứng Khúc Hòa: “Anh đến Carmel bao giờ chưa? Nếu muốn làm nhà hàng kết hợp Trung Tây, em đề nghị phong cách thiết kế bên ngoài nhà hàng nên thiết kế theo kiểu Âu, có thể thêm yếu tố Trung hóa thích hợp nếu muốn.”

(* Carmel: một thành phố thuộc bang California, Mỹ. Nổi tiếng với khung cảnh thiên nhiên và lịch sử nghệ thuật phong phú; cùng rất nhiều

khách sạn, nhà hàng và những vị khách... đi dạo dắt chó)

Ứng Khúc Hòa gật đầu: “Được, anh sẽ đưa ý kiến của em cho nhà thiết kế. Không còn sớm nữa, đi ngủ đi.”

Tây Mễ gật đầu, rời khỏi bàn máy tính, đi được vài bước, lại xoay người, chọc chọc ngón tay vào nhau, nhìn anh.

Ứng Khúc Hòa: “Còn việc gì nữa à?”

Tây Mễ đặt mông ngồi xuống nền thảm tatami, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, ý bảo Ứng Khúc Hòa ngồi xuống.

Ứng Khúc Hòa cười nhẹ, ngồi xuống bên cạnh cô.

Hai người ngồi cạnh nhau, bầu không khí hơi tế nhị. Tây Mễ tiếp tục cúi đầu, chọc chọc ngón tay với nhau, im lặng một lúc lâu mới nói: “Ba ba tôn đạo, em thấy quan hệ của chúng ta phát triển quá nhanh đó? Anh nói thật đi, anh chuẩn bị thứ đó từ khi nào rồi?”

“Thứ nào?” Ứng Khúc Hòa nghiêm túc hỏi lại cô.

Tây Mễ: “Durex đó...”

Ứng Khúc Hòa nhướn mày hỏi cô: “Thứ đó chuyển vào đây sớm hơn cả em.”

“??” Tây Mễ khiếp sợ.

Thì ra anh đã sớm chuẩn bị rồi, nói cách khác, trước khi cô chuyển vào, anh cũng có qua lại với những người phụ nữ khác.

Trời ạ.

Điền Giản đúng là đồ lừa đảo, còn bảo anh là lão xử nam nữa chứ.

Tây Mễ hít sâu một hơi.

Được rồi, đều là người trưởng thành cả rồi, anh cũng đã đến tuổi đấy, còn xuất sắc như thế, ngủ với phụ nữ cũng chuyện bình thường.

Hu hu hu... Nói thì thế, nhưng lòng vẫn khổ sở.

Tây Mễ đang buồn bã đau khổ, Ứng Khúc Hòa lại nói tiếp: “Trước khi em chuyển vào, anh cả và Điềm Giản đã từng ở chỗ anh một thời gian. Điềm Giản rất thích phòng quần áo của phòng ngủ anh, họ đã từng chiếm dụng phòng ngủ của anh, thứ đó là do họ để lại.”

“...”

Thì ra kẻ cầm thú thật sự không phải là Ứng Khúc Hòa.

Mà là Ứng Sinh Nam!

Tây Mễ lặng lẽ đau lòng thay cho Điềm Giản.

Ứng Khúc Hòa vươn tay sờ ót cô: “Em không cần phải ngại, đến lúc chúng ta đi đến bước đó cũng phải dùng thứ ấy. Hồi trước anh giữ lại nó, là để phụ trách với bạn gái tương lai. Hiện tại giữ lại nó, là để phụ trách với em.”

“...” Tây Mễ che mặt, mặt cô nóng đến độ chiên được trứng rồi.

Cô không biết vì sao Ứng Khúc Hòa có thể nói những lời này một cách tự nhiên như vậy, chẳng lẽ anh không thấy thẹn sao?

Tây Mễ bỗng rất tò mò một vấn đề, nghiêng đầu hỏi anh: “Anh xem AV bao giờ chưa?”

Ặc... Tây Mễ muốn bóp chết chính mình.

Sao cô lại hỏi vấn đề này?

Vấn đề này anh thật sự không tiện trả lời, anh hỏi lại: “Em xem rồi à?”

Aaaa...

Tây Mễ sắp nổ tung.

Ba ba tôn đạo, anh có thể vô sỉ hơn được không?

Ứng Khúc Hòa cong môi cười, vỗ vỗ mu bàn tay cô: “Được rồi, đi nghỉ đi, hai người trưởng thành còn ngồi xếp bằng nói chuyện với nhau như vậy, có lẽ anh sẽ không nhịn nổi mà làm chuyện muốn làm mất.”

Tây Mễ nhanh chóng đẩy tay anh ra, rụt lại đằng sau.

Anh đang nhuộm đen tâm hồn cô đó!

....

Giữa trưa hôm sau.

Tây Mễ giới thiệu canh kim thang xào nấm đại cho khách ở khu đồ chay xong, trên đường về khu đồ mặn thì nghe thấy một tiếng chó sủa rõ to.

Sau đó là tiếng soi tru “à hú à hú”

Tiếng kêu quen thuộc khiến Tây Mễ suýt cho là mình gặp phải ảo giác.

Quản lý khu đồ mặn vội mang theo nhân viên phục vụ tới đó, hình như có việc lớn xảy ra. Tây Mễ tiện tay giữ một đầu bếp bên đó lại, hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

Đầu bếp nam vội nói: “Vừa rồi tôi đang giới thiệu món cho khác ở lầu Minh Nguyệt, một con Lưng Đen trưởng thành đột nhiên mang theo một

con cún xô cửa vào, sủa về phía chúng tôi. Khách sợ tới mức rời bàn, hai con chó lại nhảy lên bàn ăn như hổ đói. Khách sợ quá muốn khiếu nại, giờ hai con chó vẫn còn ở trong đó, quản lý cũng không dám trực tiếp ra tay với chó, nghe nói là chó của ông chủ lớn?”

Một con Lưng Đen và một con cún?

Chẳng lẽ là Ulrica và Tiểu Quai?

Lầu Minh Nguyệt, khu đồ mặn.

Ulrica nhìn đám người đối diện một cách đầy địch ý, Tiểu Quai thì vô âu vô lo gục xuống bàn, hai móng chụp lấy mép bàn, dùng răng cắn xé chân giò heo hầm cách thủy mềm nhuyễn.

Hiển nhiên sói con rất đói, đây mới là “ăn như hổ đói” đúng nghĩa.

Cái bụng đầy đặn của Ulrica trở nên bằng phẳng hơn, do gầy đi rất nhiều. Bảo vệ cầm công cụ, cẩn thận vây một sói một chó lại. Hai vị khách tức giận mắng to: “Mẹ kiếp, đây là nơi quý gì thế? Ăn được một nửa lại có hai con chó xông vào! Cái nhà hàng rách nát này của mấy người định không mở nữa à!”

Quản lý cũng tức giận, mặt đỏ tắn mang tai, răn dạy một đồng nhân viên phục vụ sau lưng: “Chó chạy vào thế nào vậy hả? Mắt mấy người mù hết rồi à?”

Tây Mễ xông vào lầu Minh Nguyệt, đẩy đám người ra, ngăn bảo vệ đang dùng côn sắt vây Ulrica, “Đợi chút!! Hai đứa nó là của nhà tôi!”

Ánh mắt mọi người đều dừng trên mặt cô.

Tây Mễ bị quản lý và nhân viên phục vụ nhìn, vô cùng ngượng ngùng, tới gần Ulrica, ngồi xổm xuống ôm lấy đầu chó, vuốt ve: “Đây là chó nhà

tôi, tôi lập tức mang nó đi ngay bây giờ đây.”

Khách tức đến nổi cả gân xanh, quát quản lý: “Đây là thế nào? Nhân viên đi làm còn mang theo chó? Hôm nay mấy người phải cho tôi một câu trả lời rõ ràng!”

Quản lý bất đắc dĩ nhìn Tây Mễ bỗng nhiên xuất hiện, hai con chó của ông chủ lớn đã khiến ông rất khó xử rồi, cô còn đi ra làm chi? Quản lý liên tục nói xin lỗi với khách: “Thật xin lỗi ngài, đây là lỗi của chúng tôi, không bằng chúng tôi đưa ngài một tấm thẻ VIP 95% để đền bù tổn thất?”

Ứng Thực Hiên đi theo con đường kinh doanh đồ hạng sang, lưu lượng khách tiếp đãi mỗi ngày rất có hạn, có vài người muốn ăn ở đây cũng chưa chắc đã đặt được. Nhưng có thẻ VIP, thì không còn tình huống không đặt được phòng ăn, hơn nữa còn là thẻ VIP 95%, càng có một không hai.

Người đàn ông giãn mày ra, nhưng vẫn chưa hết giận: “VẬY, con chó này trông cũng được đấy, để bồi thường thì cho nó vào nồi lẩu cho tôi đi.”

Quản lý khó xử nhìn người đàn ông: “Cái này... Thật xin lỗi, quý ngài, để đền bù tổn thất, chúng tôi đã tặng ngài thẻ VIP, ngài cũng là khách quen của chúng tôi, hẳn cũng biết thứ này là có một không hai.”

“Ha ha, khách ăn được một nửa, bỗng có hai con chó xông vào? Ứng Thực Hiên mấy người coi mạng sống người ta là trò đùa à?” Người đàn ông hùng hổ dọa người, “Đây chính là cách phục vụ của Ứng Thực Hiên các người? Tốt lắm, mai tôi sẽ cho phóng viên xem, trình độ phục vụ của Ứng Thực Hiên là như thế nào!”

Ulrica nghiêng đầu, uất ức nhìn vị khách đang nổi đóa kia.

Tây Mễ cúi đầu nhìn đôi mắt uất ức của nó, dường như đang nói: Tôi chỉ muốn về địa bàn của quan dọn phân* ăn bữa cơm thôi mà...

(* quan dọn phân: cách gọi chủ nuôi chó, mèo. v.v... của teen TQ)

Cô vuốt vuốt đầu chó của Ulrica: “Mày còn uất ức nữa cơ à?”

Ulrica cọ vào cổ cô.

Tây Mễ hít sâu một hơi, đúng là cơn nóng giận nào cũng bị cái cọ mềm mại này của nó tiêu diệt.

Nhân viên phục vụ trong Ứng Thực Hiên, ai mà không biết chó Ulrica là của ông chủ Ứng Khúc Hòa.

Quản lý cũng khó xử, nói: “Quý ngài, con chó này cũng không có ác ý, sau khi nó vào cũng không có ý định tổn thương ngài.”

Người đàn ông cả giận: “Mẹ kiếp, ông cũng không phải chó, sao biết con súc vật này không có ác ý không?” Ông ta giật côn sắt từ trong tay bảo vệ ra, đập tới đầu chó của Ulrica. Dường như biết mình đã gây họa, Ulrica ngẩng đầu ưỡn ngực, không sợ hãi.

Gần như ngay lúc đó, Tây Mễ ôm Ulrica vào lòng, quay lưng lại thay nó đỡ côn sắt.

Cô có thể dự đoán được cái đau nóng rát khi côn sắt đập vào kia, nhưng sau lưng lại vang lên giọng trầm của Ứng Khúc Hòa.

“Quý ngài à, muốn ăn thịt chó, cần gì phải tự ra tay?”

Tây Mễ trợn mắt xoay người lại, thấy Ứng Khúc Hòa dùng hổ khâu* kẹp lấy côn sắt, mặt không biểu cảm, so với Ulrica, ánh mắt anh càng giống chó hơn.

(* hổ khâu: phần giữa ngón tay cái và trỏ)

Không phải, là sói.

Người đàn ông bị ánh mắt Ứng Khúc Hòa nhìn đến sợ, buông côn sắt ra nói: “Anh chủ Ứng, Ứng Thực Hiên các anh làm ăn như thế đấy à?”

Ứng Khúc Hòa khách sáo gật đầu với ông ta: “Xin lỗi, đây là chó của tôi, nó chưa từng trải việc đời nên không hiểu chuyện. Tôi đã từng mang nó tới đây, chắc nó cho rằng bàn này là đồ ăn của nó nên nó mới hiểu lầm.”

Người đàn ông: “Ứng Khúc Hòa anh đùa tôi đấy à? Một con chó, chỉ là một con súc vật, trải việc đời gì? Chẳng lẽ nó còn xin lỗi được tôi nữa à?”

Ứng Khúc Hòa: “Đúng vậy.” Anh nghiêng đầu gọi Ulrica, “Qua đây, xin lỗi khách nào.”

Ulrica thật sự ngoan ngoãn đi qua, dùng đôi mắt uất ức nhìn Ứng Khúc Hòa, sau đó nghe chỉ thị của anh úp hai móng trước xuống, cúi đầu theo tư thế dập đầu của con người, xin lỗi khách.

Ứng Khúc Hòa chỉ con chó, nói: “Được rồi, nó đã nói xin lỗi, ngài hài lòng rồi chứ? Nếu ngài cảm thấy thẻ VIP chưa đủ...” Anh lấy chi phiếu mà Chu Minh lấy cho, đưa cho người đàn ông: “Đây là phí tổn thất tinh thần của ngài, được chưa?”

Người đàn ông bị rung động ghê gớm bởi động tác “dập đầu” của con chó. Con chó này... mẹ nó, thành tinh rồi à?

Người đàn ông ho nhẹ, mắt nhìn số tiền ghi trên chi phiếu, vẻ mặt hòa hoãn lại, nói: “Coi như tôi bỏ qua việc tối nay.”

Ứng Khúc Hòa gật đầu: “Được, xin cầm chi phiếu đi theo trợ lý của tôi ký một bản hợp đồng giữ bí mật.”

“Hợp đồng giữ bí mật?”

Ứng Khúc Hòa: “Nếu không thì sao tôi tin được ngài sẽ không nói chuyện tối nay ra?”

Tây Mễ lặng lẽ like một cái cho Ứng Khúc Hòa.

Đúng là cáo già. Nhưng cô càng quan tâm hơn là trên chi phiếu ghi bao nhiêu tiền.

Sói đói gặm sạch nguyên cái giò heo, chỉ chừa một cục xương cho Ulrica liếm.

Sau khi nhân viên rời đi hết, Tây Mễ ngồi xếp bằng xuống sàn, nhìn một sói một chó thô lỗ liếm chén đĩa.

Tây Mễ nói: “Bao lâu rồi chúng chưa được ăn cơm vậy? Không phải sói con đã được đưa đến cục lâm nghiệp rồi sao?”

Ứng Khúc Hòa nhìn Ulrica với ánh mắt phức tạp: “Nó lại được mang về.” Được Ulrica mang về.

Ai cũng nói nuôi trẻ không thể không lo, Ứng Khúc Hòa nuôi chó lại càng không thể không lo hơn.

Tự dưng ngậm về một con sói, đưa sói đi còn cáu với anh, chơi trò rời nhà chạy trốn.

Ứng Khúc Hòa đang có xúc động muốn treo ngược nó lên đánh một trận.

Đợi một sói một chó ăn đến bụng tròn vo, Ứng Khúc Hòa mang chúng về nhà trước. Chiều đó, chuyện hai con chó âm ỉ đã truyền vào phòng bếp của Ứng Thực Hiên, mọi người cũng đều rõ ràng về quan hệ của Tây Mễ và Ứng Khúc Hòa.

Qua sự kiện giả gái lần trước, nhóm đầu bếp nam không dám chọn Tây Mễ nữa. Còn sau chuyện này, các đầu bếp nam hoàn toàn ngậm miệng.

Tan làm, Tây Mễ và Lưu Dương bị Quý Yên Thương gọi lại, “Hai nhóc, đợi lát, đừng đi vội, chú có việc muốn bàn với bây.”

Tây Mễ và Lưu Dương đưa mắt nhìn nhau, đi đến trước mặt Quý Yên Thương.

Quý Yên Thương châm một điếu thuốc, nhả ra một làn khói trắng đục, ngồi trên ghế nhìn họ, hỏi: “Bây giờ đang có một cơ hội tiến vào tiệc chính phủ, mấy đứa có muốn không?”

Tiệc chính phủ??

Máu toàn thân Tây Mễ sôi trào.

Trong mắt Lưu Dương cũng lập lòe ánh sao, tiệc chính phủ, anh giống Tây Mễ, đã từng nấu rất nhiều bữa tiệc, duy chỉ chưa tham gia tiệc chính phủ bao giờ.

Quý Yên Thương nói: “Sư đệ Lý Quốc Lương của chú nhận được lời mời làm tiệc chính phủ, đảm nhiệm phụ trách sau bếp của tiệc chính phủ ba tháng sau. Chú ấy chịu trách nhiệm chọn đầu bếp, bảo chú đề cử hai người của Ứng Thực Hiên tới.”

Lưu Dương kích động bắt lấy tay Quý Yên Thương: “Chú chọn bọn cháu! Quý Yên Thương, hôm nay cháu thấy chú đáng yêu lạ thường ấy!”

“Đừng có lèo nhèo.” Quý Yên Thương nhìn Tây Mễ: “Nhưng lần này sư đệ chú yêu cầu rất nghiêm khắc với đầu bếp làm tiệc chính phủ, phải huấn luyện ba tháng là một chuyện, nhưng đầu bếp nữ phải cạo trọc hết như đầu bếp nam. Nhóc con, nghĩ kỹ vào.”

Nghe vậy, Lưu Dương tội nghiệp sờ mái tóc đen nhánh, “Tóc ngắn vậy còn cạo? Đúng là biến thái mà!”

Quý Yên Thương: “Ờ, còn nữa, đầu bếp làm tiệc chính phủ lần này phải học được cách giao lưu bằng tiếng Pháp cơ bản nhất. Hai tháng sau tiến hành kiểm tra, nếu kiểm tra không đạt chuẩn, cũng sẽ bị loại.”

“Tiếng Pháp?” Lưu Dương cong môi cười, “Cháu không thành vấn đề.”

Anh ta dùng cùi chỏ thúc Tây Mễ một cái, “Tôi nói này, đừng bảo là cô không nỡ bỏ mái tóc này của mình đấy nhé?”

Tây Mễ đau lòng vuốt tóc quăn, “Không cạo có được không ạ?”

“Được, không tham gia tiệc chính phủ là được.” Quý Yên Thương rít thuốc, “Ứng Thực Hiên nhiều đầu bếp như thế, còn đang xếp hàng chờ kia, cô không đi luôn sẵn sàng có người đi thay cô.”

Tây Mễ bĩu môi: “Vậy để cháu suy nghĩ được không ạ?”

Quý Yên Thương biết cô sẽ xoắn xuýt, đừng nói là con gái cạo trọc, để ông cạo trọc cũng đau vô cùng. Già rồi còn muốn làm đóm, huống chi là một cô nhóc.

Tây Mễ không biết mình đã đi về nhà trong trạng thái gì, tiệc chính phủ và tóc, cô chỉ có thể chọn một.

Rõ ràng trong tiềm thức cảm thấy tiệc chính phủ là quan trọng nhất, nhưng lại thật sự không nhẫn tâm cạo tóc đi được.

Ứng Khúc Hòa rất thích xoa tóc cô, nếu cô không còn tóc, có phải Ứng Khúc Hòa sẽ ghét cô không? Sau đó... chia tay?

Cửa sổ phòng ngủ mở ra, gió đầu đông thổi vào, lạnh thấu da.

Tây Mễ nhìn gương trang điểm, cuối cùng cũng cắn răng, cầm kéo cắt dần tóc đi, mãi đến khi tóc chỉ còn ngắn tẹo, dùng dao cạo lông mày, cạo sạch đi.

Một quả đầu trơn bóng.

Tây Mễ ngẩn ra, nhìn chăm chăm vào mình trong gương, cuối cùng vẫn không chịu nổi kích thích, che mặt òa lên. Nước mắt không nhịn nổi lăn ra khỏi hốc mắt.

Ham muốn nuôi tóc dài của cô đã bị sự thật đánh tan, lòng như bị đầu sôi hắt vào, nóng và đau rát.

Ứng Khúc Hòa sắp xếp cho một sỏi một chó xong, đi từ sân sau về, nghe thấy tiếng Tây Mễ trên tầng thì lên đó gõ cửa phòng cô, bên trong lại không có ai trả lời. Anh cau mày, gõ tiếp: “Tây Mễ? Có chuyện gì thế? Mau mở cửa.”

Tây Mễ quay lưng về phía gương, xoa cái mũi đỏ rực, giọng khản đặc, “Em không sao.”

Cách một cánh cửa, Ứng Khúc Hòa nghe thấy tiếng cô, cũng có thể mừng rỡ tưởng ra vẻ cô khóc.

Nước mắt nước mũi, mắt sưng đỏ, thậm chí chóp mũi cũng đỏ lên.

Ứng Khúc Hòa gõ tiếp: “Mở cửa.”

Tây Mễ ôm đầu trọc của mình, chui vào chăn, cô nào dám mở?

Hoàn toàn không có mặt mũi mở cửa.

Ứng Khúc Hòa bắt đầu xô cửa.

Nghe tiếng xô cửa rầm rầm bên ngoài, tim Tây Mễ đập thành thịch như đánh trống, hoảng loạn bất an. Cô nhanh chóng chui ra khỏi ổ chăn, trốn vào trong tủ quần áo.

Ứng Khúc Hòa đập cửa vào, phát hiện phòng trống không, cuối cùng tia mắt qua tủ quần áo.

Anh kéo phăng cửa tủ ra, Tây Mễ trọc đầu lập tức lộ ra, như một chú chuột xấu xí bỗng xuất hiện dưới ánh mặt trời.

Ứng Khúc Hòa thấy cái đầu trụi lủi của cô, cũng sửng sốt.

Tây Mễ cắn chặt môi, ôm đầu cúi thấp xuống.

“Anh muốn mắng thì cứ mắng, em thần kinh vậy đó, không muốn có tóc nữa.”

Ứng Khúc Hòa tiêu hóa mãi, mới vươn tay ôm cô vào lòng, an ủi, cũng không hỏi cô vì sao, chỉ nói: “Muốn có tóc hay không là quyền tự do của em, anh chẳng em làm gì?”

Tây Mễ vui trong lòng anh, căng thẳng đến run rẩy hết cả người.

Môi bị cắn nát, chảy ra chút mùi ngai ngái, “Ba ba tôn đạo, anh nói thật cho em biết, anh sẽ chia tay với em sao? Dù sao, có một bạn gái đầu trọc là chuyện rất mất mặt.”

Tay Ứng Khúc Hòa phủ lên ót cô, đầu ngón tay hơi cuộn lại, dù có phần tiếc nuối, nhưng anh vẫn nói: “Anh tin em làm vậy là có lý do của em, không ai quan tâm tóc em hơn em cả. Bởi vì tóc mà từ bỏ phần tình cảm này, anh không làm được cái chuyện ngu xuẩn đó.”

Tây Mễ chớp chớp mắt, nghi ngờ: “Thật sao?”

Ứng Khúc Hòa: “Nếu em thật sự chú ý đầu mình, anh có thể cắt một quả đầu đôi với em, sao nào?”

Đầu... đôi?

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Tây Mễ đã chuẩn bị xong tâm lý bị Ứng Khúc Hòa ghét bỏ, nhưng phản ứng của anh không mạnh mẽ như cô nghĩ.

Tây Mễ cạo trọc đầu có phần đáng yêu khác lạ. Không có tóc, nhìn đầu Tây Mễ có vẻ nhỏ hơn, dường như cả người đều trở nên sáng sủa, lộ ra toàn bộ ngũ quan lộng lẫy khéo léo.

Ứng Khúc Hòa quen đường quen lối ôm cô từ tủ quần áo lên trên giường, ngồi ở mép giường, nghiêm túc nhìn vào đôi mắt của cô hỏi: "Bây giờ nói lý do."

"Tiệc chính phủ." Tây Mễ thở ra một hơi, không dám nhìn thẳng vào anh. Tựa như tránh tầm mắt của anh thì anh sẽ không nhìn thấy cái đầu bóng lờng của mình.

Ứng Khúc Hòa hiểu ra.

Tiệc chính phủ yêu cầu nghiêm khắc, sợ tóc rơi xuống đồ ăn, nên thông thường đều yêu cầu đầu trọc.

"Tham gia tiệc chính phủ vốn luôn là giấc mơ của em, tóc cắt đi có thể sẽ dài, không có bạn trai thì có thể tìm..." Tây Mễ dè dặt ngược mắt nhìn anh, thật ra cô thật sự đã chuân bị tâm lý cắt tóc mất bạn trai.

"Cô Tây!"

Ứng Khúc Hòa thật muốn lật cô lại, đánh vào mông cô mấy phát!

"Trong lòng em anh nông cạn vậy sao!?"

Tây Mễ rứt cổ một cái, bĩu môi, "Ai bảo anh là đàn ông, huống chi anh thích xoa đầu em như vậy."

Vẻ mặt Ứng Khúc Hòa nghiêm túc: "Cô Tây Mễ à, không phải em quá tự tin về mái tóc của em rồi đấy chứ? Giá trị của tóc em không cao đến mức tuyệt thế đâu. Khiến em thất vọng rồi, bạn trai của em không nghiện tóc, nghiện người yêu thì lại rất nghiêm trọng."

Tây Mễ kéo chăn qua bọc mình lại, che kín cả đỉnh đầu.

"Sau này bạn gái của anh chính là ni cô, không dám ra đường dạo phố với anh nữa rồi."

Ứng Khúc Hòa cười một tiếng, hỏi cô: "Cuối tuần có rảnh không? Cùng đi ăn cơm với anh trai và Điềm Giản."

Tây Mễ nhìn anh chớp chớp mắt, nói khẽ: "Em như vậy mà đi gặp đám người Điềm Giản, có bị... ghét không?"

"Không biết." Ứng Khúc Hòa dùng tay bọc kín khuôn mặt của cô, dùng đầu ngón tay khẽ vuốt vành tai cô, "Bọn họ là người nhà, cho dù em không có tóc bọn họ cũng sẽ không ghét em."

Người nhà?

Tây Mễ nhớ tới ông cụ Tây, Đại sư huynh.

....

Đợi sau khi Ứng Khúc Hòa rời đi, Tây Mễ nằm ở trên giường nhàm chán lướt mạng. Cô phát hiện gần đây Quý Đông Lâm và Nam Tinh luôn

dính lấy nhau, gần đây hai người thường xuyên cùng đi ra ngoài chơi.

Tây Mễ đang nói chuyện với nhóm về chuyện Ulrica mang sói con về qua wechat, kéo một đám người lặn nước đều rớt rít xuất hiện.

Quý Đông Lâm: "Ôi cha mẹ ơi, Ulrica đủ trâu bò đấy, mất tích lâu như vậy chính là vì mang sói con về? Cho nên rốt cuộc Tiểu Quai là đực hay cái? Ngược luyến tình thâm hả."

Nam Tinh: "Tại sao không phải tình thâm cha con? Nhưng thật đúng là lần đầu tiên tôi nghe thấy chuyện này, xem ra Tiểu Quai không muốn đi, Ulrica không muốn để Tiểu Quai rời đi."

Lão Tần: "Nhưng bản tính của sói hung tàn, vì suy nghĩ lâu dài, vẫn nên đưa đi đi."

Ông chủ đầu trợ: "Tôi đồng ý lão Tần, nuôi sói quá nguy hiểm, thừa dịp bây giờ nó còn nhỏ, đưa đi xa một chút."

Tây Mễ nhìn ý kiến của mọi người trong nhóm, thở dài liên tục. Tay vừa sờ lên đầu, lại thở thêm thêm tiếng nữa.

Lão Tần gửi cho mọi người một bao lì xì, tổng cộng có 200, trong nhóm có tất cả bảy người, Quý Đông Lâm, bà cụ, Tiểu Minh, Tây Mễ, còn có Nam Tinh hòa ông chủ đầu trợ được Quý Đông Lâm thêm vào sau này.

Quý Đông Lâm số đỏ, cướp được bao lì xì 92 đồng, Tiểu Minh cướp được 26 đồng, Nam Tinh 54 đồng, ông chủ đầu trợ 18 đồng, bà cụ 9 đồng 8.

Còn Tây Mễ chỉ được... 0.2.

Tây Mễ vui ở trong chăn ấm giường thềm thục, có phải vận số này quá tốt rồi không!!!

Khiến Tây Mễ im lặng nhất chính là Quý Đông Lâm lại chụp hình bao lì xì post lên tường, đặc ý ghi: "Số rất đỏ nhé."

Tiểu Minh bình luận: "Đau lòng cho 0.2."

Lão bản đầu trọc bình luận: ""Đau lòng cho 0.2."

Nam Tinh bình luận: ""Đau lòng cho 0.2."

Lão Tần: "Rất đau lòng."

Tây Mễ: "Mấy người thì biết cái gì! Tôi không có số đỏ cướp tiền lì xì, may mắn cả đời tôi tích góp là gặp được Ứng Khúc Hòa đây! Cún độc thân mấy người không hiểu biết gì cả!"

Tiểu Minh: "... QAA... Học sinh tiểu học không biết sáo lộ."

Quý Đông Lâm: "... Cún độc thân bị đánh tàn bạo."

Nam Tinh: "Hờ..."

Bà cụ: "Người già bị đánh tàn bạo."

Lão Tần: "Không hiểu tư duy của người trẻ tuổi."

Trong lúc Tây Mễ đang dương dương tự đắc, Ứng Khúc Hòa kinh hiện ở bình luận của Quý Đông Lâm.

Ứng Khúc Hòa: "Ngoan, đi xem tiền lì xì."

Ứng Khúc Hòa lại thêm wechat Quý Đông Lâm? Hai người thêm wechat lúc nào? Tây Mễ nhanh chóng phản hồi, qua wechat kiểm tra tiền lì xì, vừa mở ra, bất ngờ một bao lì xì 200 đồng chọc thẳng vào mắt.

Hả....

Tây Mễ chụp bao lì xì 200 đồng lại gửi cho bạn bè trong wechat: "Đời này tất cả may mắn tôi cướp tiền lì xì, cũng chính là vì gặp được đàn ông tốt cho tôi một bao lớn! (icon thẹn thùng)"

Quý Đông Lâm bình luận gửi một icon khinh bỉ qua.

Tiểu Minh, Nam Tinh, bà cụ đều theo phong trào, gửi một icon "khinh bỉ" ngón tay cái chốc xuống dưới.

...

Hôm sau Tây Mễ ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao, sau khi xuống lầu phát hiện Ứng Khúc Hòa không có ở nhà.

Sáng sớm đầu đông ngay cả ánh mặt trời cũng như bị sương mù quẩn lầy, rau dưa ở sân sau bị một tầng sương trắng bao phủ, Tây Mễ thở ra một hơi trắng, lạnh đến mức xoa xoa hai tay.

Đỉnh đầu lạnh lẽo.

Sói con đặt cằm ở trên lưng Ulrica, lưỡi nhát giương mắt nhìn thấy Tây Mễ, bỗng nhiên mở mắt ra, nhanh chóng đứng dậy lùi về sau, trù trù lại tiến lên một bước.

Dường như biết Tây Mễ, lại như không nhận ra, cuối cùng là ngoắc ngoắc cái đuôi đi qua, chôn đầu ở trong ngực cô cọ cọ.

Sói con bước bốn cái chân ưu nhã đi tới, nhóc con kia to lên không ít, ôm vào trong ngực đã là một cái đầu lớn. Tây Mễ giơ sói con lên, nhìn bụng nhóc con kia.

Hay thật, không ngờ là sói cái.

Ánh mắt Tây Mễ phức tạp nhìn Ulrica, con chó như chủ nhân của nó, quả nhiên đều giống cầm thú! Trước kia cô vẫn cho rằng Tiểu Quai là sói

đực, Ulrica vẫn luôn xem nó như con trai mà nuôi nấng, hiện tại sao lại cảm thấy Ulrica nhạt con sói này về làm vợ vậy?

Cô thả Tiểu Quai xuống, dùng ngón tay ngoắc ngoắc cằm của nó, nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng xe ô tô.

Ulrica nghe thấy âm thanh quen thuộc thì bắt đầu vẫy đuôi, dẫn sói con chạy ra ngoài, đi nghênh đón Ứng Khúc Hòa. Hiếm khi Ứng Khúc Hòa không mặc tây phục, anh mặc bộ quần áo màu đen thoải mái, đầu đội mũ đen, ngày đông ánh nắng ban mai sáng tỏ và trong trẻo, như hơi gập lại rồi gãy đoạn, dịu dàng chiếu trên vai người đàn ông, bảo phủ một tầng ánh sáng dịu dàng. So với khi mặc tây trang lạnh nhạt, trang phục thoải mái càng tôn lên khí chất của Ứng Khúc Hòa.

Ứng Khúc Hòa nhìn có chút lạ, nhưng nhìn kỹ lại thì không biết lạ chỗ nào.

Cùng đi vào sân với Ứng Khúc Hòa còn có Quý Đông Lâm Nam Tinh, dường như Tiểu Quai không biết Nam Tinh, nhìn thấy cô ấy thì lập tức trốn ra phía sau Ulrica.

Quý Đông Lâm nhìn thấy đầu Tây Mễ thì lập tức sững sốt: "Mạ ơi, nữ thần, đầu của em sao vậy?"

Tây Mễ không ngờ Ứng Khúc Hòa lại dẫn bọn họ tới, còn không báo cho cô biết, cô thật sự không có chút phòng bị nào.

Cô bối rối ôm lấy đầu.

Quý Đông Lâm thấy phản ứng của mình quá mức kịch liệt, làm tổn thương người ta, đành nói thật: "Nữ thần, thật ra em như vậy, có một loại đẹp lạ, càng lộ vẻ... xinh xắn lung linh hơn! Đúng, xinh xắn lung linh. Vừa rồi tôi hoàn toàn không có ý ghét gì em đâu."

Tây Mễ sờ sờ đầu trọc một cái, thở ra một hơi trắng: "Hai người tới làm gì vậy?"

"Chúng tôi tới xem Tiểu Quai." Nam Tinh ngời xồm xuống, ngoắc ngoắc ngón tay gọi sói con tới, "Tiểu Quai, tới đây, chị sờ lát."

Quý Đông Lâm ném cho Nam Tinh một ánh mắt khinh bỉ: "Là dì mới đúng chứ?"

"Cậu nói nhiều quá đó, ngứa da phải không?" Nam Tinh giương mắt nhìn Tây Mễ nói, "Tiểu Quai không muốn rời đi, hai người lại không muốn đưa nó đi. Ulrica và Tiểu Quai đã có tình cảm, hơn nữa từ nhỏ Tiểu Quai đã sống cùng Ulrica, mặc dù có bản tính của sói, nhưng nó cũng sẽ bị nhiễm tập tính của chó? Tôi có một bạn học ở đội chó nghiệp vụ, cậu ấy nghe nói chuyện Tiểu Quai, đề nghị chúng ta đến trạm kiểm dịch động vật kiểm tra chứng nhận, nhận được giấy chứng nhận tự nuôi thì tiến hành huấn luyện thuần hóa Tiểu Quai. Sau khi lớn lên Tiểu Quai sống cùng chó nghiệp vụ, có thể giao phối với chó nghiệp vụ, sinh ra chó sói con, bồi dưỡng thành chó nghiệp vụ. Ở đội chó nghiệp vụ Tiểu Quai cũng có thể thường xuyên trở về thăm mấy người cùng Ulrica."

Tay Ứng Khúc Hòa xách một túi bưu kiện đi về phía Tây Mễ, lấy ra một cái mũ màu trắng đội cho Tây Mễ, mép mũ là con thỏ nhỏ màu hồng được may bằng kim. Da Tây Mễ vốn trắng, đội mũ màu trắng hiển nhiên trở thành một con thỏ nhỏ.

Rõ ràng chỉ đội một cái mũ, vậy mà cả người Tây Mễ như được quét một tầng ánh sáng màu trắng nhu hòa, khiến hai mắt người ta sáng lên.

Cách ăn mặc này, thông minh.

Ứng Khúc Hòa không nhịn được vươn tay ta kéo cô vào ngực, ôm lấy, dán vào lỗ tai cô nhỏ giọng nói: "Mũ đôi."

Trong nháy mắt tai Tây Mễ hồng lên, nhanh chóng kéo mũ xuống. Cô sờ mép mũ, quả nhiên rất đủ cảm giác an toàn, rõ là không biết vì cái mũ này hay là vì cái ôm của Ứng Khúc Hòa.

"Khụ...khụ..." Quý Đông Lâm nhắc nhở bọn họ, "Đừng làm như không có người ngoài có được không, muốn tôi ghen tỵ sao, đến đây nói về chuyện của sói con đi."

"Cậu có thể lựa chọn nhắm mắt lại." Ứng Khúc Hòa buông Tây Mễ ra, ánh mắt vẫn dừng ở trên mũ cô, khóe môi đề lên nụ cười nhạt dịu dàng.

Ánh mắt của anh quả nhiên không tệ, Tiểu Tây Qua đúng là hợp với mũ này.

Kể từ khi thân phận Mỹ Thực Đạo được lộ ra, sau khi anh và Tây Mễ hợp tác post một video lên blog thì không post bài nữa. Trước đây ân ái thăm thẳm là vì để fan có cảm tình với Tây Mễ, lúc Tây Mễ bị bôi đen thì mới có thể kéo fan bảo vệ Tây Mễ.

Phong ba Tây Mễ bị bôi đen đã qua, anh đã nghĩ không ra lý do gì để trở lên blog.

Càng tiết lộ nhiều thì chỉ càng tạo nên nhiều rắc rối cho cuộc sống của anh và Tây Mễ.

Dịu dàng trong mắt Ứng Khúc Hòa suýt chút nữa khiến Tây Mễ không khống chế được ở trước mặt mọi người.

Tây Mễ chuyển mắt đi, ho nhẹ một tiếng nói: "Em đồng ý với đề nghị của Nam Tinh, nếu như muốn giữ Tiểu Quai lại, nhất định phải thích ứng với quy tắc của thành thị, bất luận là thành phố hay rừng rậm, đều là kẻ mạnh thì sống, nó muốn ở lại, nhất định phải tiếp nhận thuần hóa."

Quý Đông Lâm khó tin chớp chớp mắt: "Nữ thần, bây giờ em nói chuyện càng ngày càng thông minh rồi, không ngờ em là nữ thần như vậy."

Nam Tinh thả Tiểu Quai xuống, cũng nói: "Đúng vậy, Tây Mễ đi theo Khúc Hòa, cách nói chuyện cũng thay đổi, bây giờ hai người thật sự là chồng tung vợ hứng sao? Khi nào thì hai người có chuyện vui đây? Người nào đó đang đợi hai người chia tay đấy, Khúc Hòa, anh nên ráng thêm sức đi."

Quý Đông Lâm nhận được ánh mắt của Nam Tinh, đỏ mặt nói: "Cô nhìn tôi làm gì? Chuyện tôi chờ bọn họ chia tay biểu hiện rõ lắm sao?"

"Ha ha, chỉ thiếu viết lên mặt thôi!"

Ứng Khúc Hòa nhét hai tay vào túi, hơi khom người, dán đầu mình vào đầu Tây Mễ, mũ màu đen và màu trắng kề sát một chỗ.

Anh cười tươi, nhưng trong mắt lại không có chút ý cười nào: "Tình cảm của chúng tôi tạm thời không bị rạn nứt, hẳn là cậu sẽ không có cơ hội đâu, khiến cậu thất vọng rồi."

Tây Mễ quỳnh rồi.

Lão lưu manh này nhàm chán ở trước mặt người ngoài như vậy, đây là tật xấu gì chứ?

Cô dùng một ngón tay đẩy đầu của Ứng Khúc Hòa ra, khẽ nói: "Anh đứng đắn chút đi."

"Anh rất đứng đắn." Ứng Khúc Hòa nhún vai, cời tây trang thay đồ thoải mái, tự dưng có thêm mấy phần vô lại. Ánh mắt của anh lướt qua Tiểu Quai, nói: "Anh đồng ý, nhưng có lẽ Ulrica sẽ không để mặc Tiểu Quai đến đội chó nghiệp vụ một mình, cho nên để nó đi cùng đi."

Anh khựng lại, rồi nghiêm túc nói tiếp: "Ulrica là chó đực, mà Tiểu Quai là chó cái. Sói và chó vốn rất khó giao phối, vào đội chó nghiệp vụ, e rằng nó sẽ không nhìn đến mấy con chó nghiệp vụ khác, cứ để chúng nó bồi dưỡng tình cảm giao phối, sinh chó con ra huấn luyện làm chó nghiệp vụ."

Quý Đông Lâm nói: "Chó trong đội chó nghiệp có không ít con đẹp trai xuất chúng, Tiểu Quai là sói cái, tọa ủng mấy con chó nghiệp vụ cũng không có gì đáng trách nhỉ?"

Ứng Khúc Hòa thờ ơ quét qua Quý Đông Lâm: "Cậu cho rằng đội chó nghiệp vụ còn có chó đẹp trai hơn Ulrica sao?"

Quý Đông Lâm: "...". Đồ vô lại tự kỷ! Thật sự cho rằng chó nhà mình đẹp trai thiên hạ vô địch sao!

Thảo luận cuộc sống hạnh phúc của Ulrica và Tiểu Quai xong, trưa hôm đó Nam Tinh gọi điện cho bạn học ở đội cảnh sát.

Ứng Khúc Hòa sờ ống miệng của Ulrica, dặn dò nó đi qua đó thì phải nghe lời, Ulrica lưu luyến cọ cọ ở trong ngực anh, cuối cùng xoay người đi về phía "con dâu nuôi từ bé".

Ứng Khúc Hòa: "...". Con chó thấy sắc quên chủ.

Tình cảm mấy năm nay của bọn họ không ngờ lại không bằng một con sói mới gặp mấy hôm?

....

Giữa trưa Ứng Khúc Hòa giữ bọn họ lại ăn cơm, Nam Tinh trực tiếp từ chối: "Thôi đi, ở lại ăn cơm hay nhàm chán nhìn hai người ân ái?"

Quý Đông Lâm tỏ vẻ muốn ở lại, không phải là vì nữ thần, thuần túy là vì thức ăn ngon! Nhưng lại bị Nam Tinh dụ dỗ đe dọa rời đi.

Tiền hai người đi, Ứng Khúc Hòa đi vào nhà trước, cô thay dép lê, vừa mới đóng cửa lại, bất ngờ bị Ứng Khúc Hòa đè ở cửa, nụ hôn mạnh mẽ khiến cô không có chút chuẩn bị.

Kỹ thuật hôn của Ứng Khúc Hòa thuần thục, dùng nụ hôn ngăn chặn suy nghĩ của cô đến choáng váng. Thậm chí cô từng nghi ngờ Ứng Khúc Hòa tìm rất nhiều phụ nữ luyện hôn...

Một lát sau, anh buông Tây Mễ ra, hai mắt nhìn chăm chăm vào cô, lại hôn xuống, dùng răng cắn nhẹ môi cô một cái, lại chậm rãi buông ra.

Ứng Khúc Hòa nhìn chăm chăm vào hai mắt của cô, con ngươi sâu thăm mèm mại, mang theo một luồng lực từ, hấp dẫn cô hoàn toàn không có cách nào di chuyển tầm mắt.

Anh giơ tay lấy mũ xuống.

Đỉnh đầu bóng loáng của anh bất ngờ hấp thụ ánh đèn trước cửa.

Không có mái tóc đen, dường như ngũ quan của Ứng Khúc Hòa càng sáng ngời hơn, trong đôi mắt tựa như có ánh sao rạn rỡ, hàm chứa dịu dàng khiến người ta động lòng.

Không phải hàng mi nét mày nho nhã, nhưng lại lộ ra một sự dịu dàng khó tả.

Cuối cùng Tây Mễ cũng có thể hiểu được tại sao yêu tinh trong Tây Du Ký luôn muốn gả cho Đường Tăng, đầu trọc thử thách giá trị nhan sắc tổ hợp ngũ quan, Ứng Khúc Hòa không có tóc, nhưng lại làm cho người ta thưởng thức một loại đẹp khác, không dịu dàng như Đường Tăng, mà là mặt mày cương nghị, lộ ra sự dịu dàng chỉ dành cho cô.

Anh mấp máy môi, thanh đới rung động truyền ra âm thanh lạnh lạnh:
"Không chỉ mũ đôi, còn có, kiểu đầu đôi với em."

Tây Mễ cho là anh chỉ thuận miệng nói đùa chút thôi.

Cô giơ tay lên, ngón tay chạm vào da đầu của anh, xúc cảm nói cho cô biết không phải là ảo giác, chóp mũi chua xót, hốc mắt nóng lên, nước mắt không kiềm chế được mà chảy xuống.

Không ai biết rõ hơn cô cạo trọc đầu cần phải có bao nhiêu dũng khí.

Tây Mễ hít hít mũi, chảy nước mắt không phải khổ sở mà là xúc động.

Cô kiễng chân, ôm cổ anh, đặt cằm lên vai anh, nuốt nước miếng một cái, nói: "Ứng Khúc Hòa, em chưa từng trúng trường, cướp lì xì đều luôn hạng bét, may mắn đối với em mà nói là thứ rất xa xỉ, trước kia em từng thầm oán ông trời bất công với em, nhưng hiện tại em đã suy nghĩ rõ, tất cả may mắn em tích góp được đều là vì gặp anh."

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Edit: Tiểu Lăng

Beta: Nana Trang

Ứng Khúc Hòa kéo mũ lên, thò tay nhéo nhẹ mặt cô.

Chắc anh đã phải đánh cuộc hết vận hoa đào cả đời này rồi mới đợi được cô.

Tây Mễ cọ cọ cổ anh, đi khắp khiêng đầy mệt mỏi, buông anh ra hỏi: "Sau này anh đến công ty, liệu cấp dưới có bàn tán về anh không?"

Ứng Khúc Hòa nhìn cô: "Bàn tán gì? Rằng dù anh không còn tóc, nhưng vẫn đẹp nứt trời sao?"

Tây Mễ: "...". Được, rất Ứng Khúc Hòa.

"Mai dậy sớm chút, anh chọt nhớ tới một món ăn sáng, muốn đăng lên blog." Ứng Khúc Hòa lấy điện thoại ra, mở blog cho cô xem, "Anh đăng ký một tài khoản khác, không dùng blog Mỹ Thực Đạo kia nữa, sau này sẽ dùng tài khoản mới đăng món ngon mà hai ta làm, hy vọng sẽ ghi lại từng chút một về cuộc sống của chúng ta."

Tây Mễ nhìn ID blog... Anh Và Em.

"Trông chẳng giống blog mỹ thực chút nào?" Tây Mễ ngẩng đầu nhìn anh, "Hơn nữa giọng với tay của anh, ai chẳng nhận ra, dù có đổi tài khoản người ta cũng biết thôi, không phải à?"

"Ừ, anh cũng nghĩ đến chuyện này rồi." Ứng Khúc Hòa hơi dừng một chút, nói, "Cho nên chỉ đăng ảnh thôi."

"Vậy cũng được." Tây Mễ hơi tiếc nuối, "Cứ thế mà bỏ mấy ngàn vạn fan, có phải quá đáng tiếc không?"

"Không tiếc đâu, từ khi thân phận của Mỹ Thực Đạo bị lộ ra, tài khoản này đã không còn ý nghĩa tồn tại nữa rồi."

---- Anh Và Em.

Đây không phải là một blog mỹ thực, mà là nơi ghi chép lại tất cả về cuộc sống của bọn họ.

Bài đăng đầu tiên của "Anh Và Em" là về một bữa sáng rất đơn giản của người Trung Quốc, một đôi bánh mì hình bông hoa, một đôi màn thầu đáng yêu lớn chừng quả dấm.

Qua bàn tay bày biện của Ứng Khúc Hòa, thêm chút rau quả trang trí, màn thầu cũng trở nên rất xì-tai.

Ứng Khúc Hòa đăng ảnh thành phẩm lên blog, kèm thêm dòng chữ: "Ở cùng cô ấy, biết thêm một sắc màu mới... Pink."

... Màu hồng.

Bài post đầu tiên được tải lên, lượng fan từ 1, lập tức tăng lên 10.

Trừ năm fan zombie*, còn có bốn fan thật.

(* fan zombie: fan giả, dùng tiền để mua “theo dõi” trên blog, trên web, nói chung là như kiểu tạo tk giả để câu like trên fb mình á, fan có tiếng mà không có miếng á)

... Thiên Sơn Đồng Mỗ: "Bữa sáng trông rất ngon, bày biện rất đẹp, màn thầu mà cũng bày ra được kiểu cách Tây, quá trâu."

...

Thứ ba đi làm, Tây Mễ vừa vào Ứng Thực Hiên thì gặp quản lý nhân sự chào hỏi cô: "Chào buổi sáng Tây Mễ, mũ đẹp quá!"

Tây Mễ nắm chặt quai balo, đáp một câu "Chào buổi sáng", nhanh chóng chạy đi.

Cô về phòng thay đồ, nhìn gương thay quần áo xong, đến lúc đội mũ đầu bếp lại xoắn xuýt. Bất kể làm thế nào, cái mũ đầu bếp vẫn không thể che đi sự thật rằng cô không còn tóc.

Cuối cùng dứt khoát từ bỏ, hít sâu một hơi, ra khỏi phòng.

Tây Mễ bước vào phòng bếp, các đồng nghiệp đang họp buổi sáng, cô tới hơi muộn, lúc đi vào, tất cả những ánh mắt đều tập trung lên người cô. Quý Yên Thương nhìn cô, hài lòng gật đầu cười, để cô vào đội ngũ họp buổi sáng.

Một đám đầu bếp nam lơ mơ không rõ, một cô gái đang yên đang lành thế lại tự dưng cạo trọc đầu?

Quý Yên Thương tổ chức họp sáng như thường lệ, xong rồi tìm người phụ trách khu đồ chay. Ông nói: "Từ ngày mai, Tây Mễ và Lưu Dương không cần phải chịu trách nhiệm ở khu đồ chay nữa, ba tháng tới cũng không cần đến Ứng Thực Hiên, hai đứa tới nhà hàng Triều Đường để huấn luyện, tham gia tiệc chính phủ ba tháng sau."

Lý Quốc Lương – sư đệ của Quý Yên Thương phụ trách việc chọn đầu bếp xuất sắc từ mỗi nhà hàng và tiệm cơm. Tây Mễ và Lưu Dương được chọn vào tham gia huấn luyện cho tiệc chính phủ, trong thời gian đó họ vẫn được lĩnh lương và tiền thưởng như cũ, ngoài ra phí ăn ngủ nghỉ, v.v... đều do Ứng Thực Hiên chịu trách nhiệm.

Nếu có thể thành công tham gia tiệc chính phủ, họ sẽ trở thành vinh dự của Ứng Thực Hiên.

Sau buổi họp sáng, Lưu Dương tặc lưỡi nói: "Tây Mễ, cô cũng chịu bỏ được cơ à."

"Không sao cả, nếu đổi lại là anh, anh cũng sẽ vì tiệc chính phủ mà bỏ đi mái tóc thôi, đúng không?" Tây Mễ tay cầm cán dao, giữa những nhát lên xuống nhanh chóng, củ cải trắng đã biến thành từng sợi tơ trắng ngọc.

"Chưa chắc, có lẽ tôi sẽ càng thích chưng diện hơn, nếu là một cô gái, tôi cũng không dám cạo trọc đâu." Anh ta ngồi xồm xuống, cười nói: "Nhưng vóc người cô nhỏ nhắn, dù cạo trọc cũng vẫn ưa nhìn. Mà sao gần đây Mỹ Thực Đạo không cập nhật video nữa vậy? Ân ái cũng không thêm khoe, mấy bông hoa chúng tôi đây đều phải cảm ơn này."

Tây Mễ lặng lẽ nói cho anh biết: "Blog của Mỹ Thực Đạo, hẳn sau này sẽ không dùng nữa."

"Gì cơ? Trời ạ, nam thần của chúng tôi cứ thế mà bỏ chúng tôi đi sao?"

"Đúng rồi, Lưu Dương." Tây Mễ hỏi anh, "Tiếng Pháp của anh như thế nào?"

Lưu Dương cười, hơi khiêm tốn: "Cũng được, chuyên ngành đại học của tôi là tiếng Pháp, sau này được Quý Yên Thương sắp xếp cho đi Pháp học làm điểm tâm, không thành vấn đề."

"Ừm, học giao lưu cơ bản bằng tiếng Pháp trong vòng một tháng, có khó lắm không?" Tây Mễ nói, "Trước tám tuổi tôi vẫn luôn ở Mỹ, phát âm tiếng Pháp... chắc sẽ hơi khó với tôi. Giống kiểu người nói tiếng phổ thông quen rồi ấy, mà bỗng dưng phải nói tiếng Quảng Đông, chuyển bất chợt như thế là quá khó, có cách nào để tôi học cấp tốc không?"

Lưu Dương có vẻ khó xử: "Cái này hơi... Hay cô đi mua vài quyển từ điển tiếng Pháp đi, luyện từng từ một?"

Thế phải học đến tận năm nào tháng nào chứ!

Xế chiều Tây Mễ và Lưu Dương đi nhà hàng Triều Đường gặp người phụ trách tiệc chính phủ lần này - Lý Quốc Lương, sư đệ của Quý Yên Thương. So với Quý Yên Thương, Lý Quốc Lương mới đúng là điển hình của đầu bếp Trung chính thống. Tây Mễ và những đầu bếp khác tiến hành một cuộc họp ngắn gọn, Lý Quốc Lương thông báo qua những việc họ phải chú ý trong ba tháng này, và bài kiểm tra cần làm.

Đầu bếp làm tiệc chính phủ được sàng lọc và tuyển chọn rất nghiêm ngặt, không chỉ có yêu cầu về ngôn ngữ, còn yêu cầu cả về bằng cấp. Cân nhắc tới độ hot của Tây Mễ trên mạng, phần bằng cấp này lại được tiết kiệm đi.

Đầu bếp tham gia quốc yến đều phải được thẩm tra chính trị, ba đời trong nhà đều không được có ghi chép phạm tội trái pháp luật.

Rời khỏi Triều Đường, Tây Mễ đi đăng ký một lớp tiếng Pháp tối từ sáu giờ đến chín giờ, cầm list sách mà giáo viên đưa, đến tiệm sách.

Ở tiệm sách, cô nhận được điện thoại của Ứng Khúc Hòa.

"Em ở đâu? Anh đi đón."

Tây Mễ: "Tầng hai tiệm sách Tân Triều, em định mua vài quyển sách."

Ứng Khúc Hòa hỏi cô: "Ăn cơm chưa?"

Tây Mễ một tay cầm điện thoại, một tay lướt qua một loạt những đầu sách, lắc đầu: "Chưa."

"Muốn ăn gì? Anh đặt cho sớm."

Tây Mễ thấy một quyển sách dạy nấu ăn nguyên văn tiếng Pháp, thuận tay mở ra, thấy bánh crêpes sầu riêng, lập tức lên cơn thèm: "Em muốn ăn bánh crêpes sầu riêng."

...

Tây Mễ chọn vài quyển sách, đi từ trong mấy giá sách ra, thấy Ứng Khúc Hòa mặc đồ thường ngày, đội mũ len đen, tay ôm một túi nilon, đi lên cầu thang, thông thả tới chỗ cô.

Nhìn Ứng Khúc Hòa mặc âu phục, sơ mi trắng chần rôi, quần áo thường ngày trong tủ anh lại thành "dòng nước trong". Quần áo thường ngày dờ đi sự ổn trọng được tháng năm mài luyện này của anh, không khỏi xóa bớt đi khoảng cách về tuổi tác của hai người, dường như ngay cả khí chất của anh cũng trẻ lại.

Có lẽ là do cách ăn mặc, Ứng Khúc Hòa bị coi là sinh viên.

Quản lý khu sách chừng ba mươi tuổi gọi anh lại: "Này bạn học! Không được mang đồ ăn vào."

Ứng Khúc Hòa lùi về đầu cầu thang, cầm túi đồ ăn trong tay, nhướng mày với Tây Mễ đang đứng ở xa, ý bảo cô qua đây.

Tây Mễ ôm sách đi nhanh qua, nhìn anh, nói: "Bạn học, tốc độ của anh nhanh thật!"

"Ừ, bạn gái muốn ăn bánh crêpes sầu riêng, không nhanh sao được?" Ứng Khúc Hòa vươn tay qua nắm lấy vai cô, mang cô xuống quán cafe tầng một.

Tìm chỗ ngồi khuất dựa vào tường, Ứng Khúc Hòa mở hộp ra đưa cho cô: "Bánh crêpes sầu riêng em muốn ăn đây."

Tây Mễ ôm bánh crêpes sầu riêng qua, dùng thìa xúc ra một miếng, lớp bánh crêpes xanh bị phá vỡ, lộ ra bơ trắng bên trong, mùi sầu riêng cũng bay ra theo.

Tây Mễ tham lam hít sâu một hơi.

Thơm quá ~

Ứng Khúc Hòa gần như ngửa ra sau theo bản năng, cái mùi quái dị tràn ngập trong không khí khiến anh nghiêng đầu đi, đặt ngón tay dưới mũi, che đi hương vị hôi lạ này.

Tây Mễ thấy vẻ không chút luyện lưu nào của anh, hỏi: "Ba ba tôn đạo, có phải anh cực kỳ không thích cái mùi này không? Em thấy nó là một hương vị ngọt ngào mà, sao anh lại có vẻ khó chịu vậy?"

Ứng Khúc Hòa khó tin nhìn cô: "Hương vị ngọt ngào? Sao anh lại thấy mùi của nó còn hôi hơn cả mùi xăng vậy? Hả?"

"Nếu khó chịu, vì sao anh còn mua? Rốt cuộc trên đường anh đã phải dùng dũng khí gì để xách nó?" Tây Mễ há miệng ăn nguyên nửa miếng crepe, bơ mềm nhẹ nhàng tan trên đầu lưỡi, hương ngọt quấn quanh bên mũi, sầu riêng kẹp trong bơ, dung hợp thành một hương vị thắm đậm vị giác.

Món bánh crêpes sầu riêng này rất được, thịt sầu riêng chín mềm ngọt ngào, vỏ bánh mỏng mà lại có độ giòn vừa đủ.

Ứng Khúc Hòa lấy hai quyển sách cô chọn ra, hỏi: "Em mua mấy quyển này để làm gì?"

Tây Mẽ lau miệng, híp mắt cười nói: "Yêu cầu trong tiệc chính phủ lần này, đầu bếp phải học được cách giao lưu cơ bản bằng tiếng Pháp, nên em đã đăng ký một lớp tiếng Pháp, họ bảo em mua mấy quyển này."

Ứng Khúc Hòa tùy tay mở ra: "Toàn mấy thứ cơ bản nhất, thật ra chẳng cần phiên vậy đâu, trong tiệc chính phủ, tỷ lệ nói chuyện của các em không hơn được 10%, dù có kiểm tra, cũng chỉ kiểm tra những thứ đơn giản nhất thôi."

"Ừm, nhưng nếu muốn học, sao không dứt khoát học cho nghiêm túc? Học cho sâu?" Tây Mẽ nghiêng đầu nhìn anh, "Thêm một thứ tiếng, rồi cũng sẽ có cơ hội dùng mà? Mục tiêu của em không chỉ giới hạn ở Trung Quốc, nếu sau này em mở nhà hàng, kinh doanh lớn rồi, không chừng sẽ chạy tới Mỹ, rồi qua Pháp thì sao?"

"Giấc mơ tuyệt đấy, nhờ thực hiện được thì sao?" Ứng Khúc Hòa trả sách lại cho cô, "Anh nghĩ tới một quyển sách giới thiệu về món Pháp, học ngôn ngữ từ chính những gì em thích, sẽ giúp em nhiều hơn."

Tầng hai sách nhiều người ít, rất yên tĩnh. Ứng Khúc Hòa tìm được quyển sách nguyên văn tiếng Pháp giới thiệu về món Pháp kia, quay lại thì thấy Tây Mẽ ngồi ở một góc khuất, đang lật xem một quyển truyện tranh "Đoán xem em yêu anh đến bao nhiêu" bằng tiếng Anh.

Cô cầm sách, dựa vào tường xem ngon lành, bất giác bắt chước bé thỏ trong sách, đè thấp âm điệu, dùng giọng đáng yêu để bắt chước: "Guess how much I love you."

... Đoán xem em yêu anh đến bao nhiêu.

Ứng Khúc Hòa đi tới, tay vịn vào eo cô, áp cô vào tường, trán kề sát trán cô, giọng trầm mà êm như rượu ấm: "I don' think I could guess that."

...Anh không nghĩ là anh đoán được.

Tây Mễ bị anh cắt ngang thì hết cả hồn, rụt cổ né hơi thở và ánh mắt anh: "Anh làm em sợ muốn chết ấy, em đang đọc mà..."

"Không phải đang đọc sách à?" Ứng Khúc Hòa nén vui vẻ trong mắt, nghiêm túc trêu chọc cô.

Tây Mễ đẩy anh: "Ba ba tôn đạo, thu hồi tâm tư không đứng đắn của anh đi, đây là tiệm sách, cần văn minh!"

"Chúng ta đang đứng tại khu sách Anh - Pháp, người tới mua sách chỗ này sẽ không bảo thủ như vậy." Lúc nói chuyện, Ứng Khúc Hòa đã cúi người xuống, đôi môi đóng đóng mở mở, thỉnh thoảng đụng vào môi Tây Mễ.

Tây Mễ bị anh trêu chọc, phồng tuyến sụp đổ, nấc cục một cái, miệng đầy mùi sầu riêng.

Ứng Khúc Hòa ghét bỏ quay đầu đi: "Bạn gái như thế này đúng là để anh vừa yêu vừa hận."

Cô dựa tường sau lưng, cười cợt nhả nhìn anh: "Ba ba tôn đạo, anh dám hôn thì em tin là anh yêu thật."

Ứng Khúc Hòa cúi đầu xuống, không chút do dự hôn cô, làm một nụ hôn lưỡi lãng mạn đúng tiêu chuẩn với cô tại khu sách Anh – Pháp này. Tây Mễ không ngờ anh thật sự hôn, còn không ngừng dùng đầu lưỡi dẫn dắt cô.

Đồ lưu manh Ứng Khúc Hòa này...

Được lắm, kỹ thuật hôn rất thành thạo.

Tây Mễ căn nhẹ môi anh, nhìn thẳng anh: "Chúng ta đã qua lại tới mức này rồi, đã đủ quen thuộc chưa?"

Trong mắt Ứng Khúc Hòa tràn ngập vui vẻ, nhẹ giọng hỏi cô: "Ừ, muốn nói gì nào?"

Tây Mễ hăng giọng, nói: "Em muốn hỏi, anh đã có mấy cô bạn gái rồi."

"Một."

Tây Mễ thở phào, may mà chỉ có một, ba mươi tuổi mới có một cô bạn gái, thêm cô nữa cũng mới là hai, may quá, vẫn là kiểu đàn ông chung tình.

Ứng Khúc Hòa cười nói: "Một mình em."

"..." Tây Mễ khó tin nhìn anh, "Ba ba tôn đạo, anh nói dối mà không biết xấu hổ, vô sỉ quá, đều là người trưởng thành cả, em sẽ không ghét bỏ anh! Anh đừng có nói dối."

Cô đi lướt qua vai anh, xuống tầng dưới.

Ứng Khúc Hòa theo sau, lúc xuống cầu thang dặt tay cô, mặt nghiêm túc: "Anh không nói dối. Ba mươi năm trước đó quá bận rộn, lại là lúc sự nghiệp đang lên, không có thời gian đi yêu đương."

Họ đi quây thu ngân trả tiền, đến lúc rời tiệm sách thì trời đã tối. Tây Mễ theo Ứng Khúc Hòa lên xe, nửa tin nửa ngờ hỏi lại anh: "Anh thật sự độc thân những ba mươi năm? Thảm vậy?"

"Thảm gì? Dành hormone tình yêu cho một người, chẳng lẽ không được?" Ứng Khúc Hòa lái xe ra khỏi bãi đỗ, đến lúc tốc độ xe vững rồi mới nói tiếp: "Anh thấy rất tốt, anh rất may mắn, em có thể gặp được ba ba tôn

đạo của bây giờ, mà không phải Ứng Khúc Hòa không coi ai ra gì mấy năm trước. Mấy năm trước, chưa chắc anh đã có thể ổn định mà yêu đương, nhưng hiện tại, anh đã có tinh lực để bắt đầu chuẩn bị một cuộc hôn nhân hạnh phúc cả đời cho em."

Nhắc tới hôn nhân, tim Tây Mẽ lộp bộp.

Không phải là định cầu hôn đó chứ? Nhưng cô hoàn toàn chưa chuẩn bị mà!!

Ứng Khúc Hòa dứt lời, lập tức chuyển sang chủ đề khác, Tây Mẽ cũng thở dài một hơi.

...

Trong đoàn đội tiệc chính phủ tiếp đãi các chính khách Pháp lần này, ngoài Tây Mẽ ra còn có bốn đầu bếp nữ, các cô cũng giống Tây Mẽ, chọn tiệc chính phủ, bỏ mái tóc.

Làm đầu bếp tham gia tiệc chính phủ, đầu tiên phải có xuất thân trong sạch, tố chất cá nhân tốt. Tiệc chính phủ lần này có tổng cộng 132 vị khách quý, mỗi người mười món, thành ra hơn nghìn món.

Trong thực đơn, trừ món nguội, điểm tâm, hoa quả, đồ ngọt ra, món chính gồm năm mặn một canh. Đầu bếp chịu trách nhiệm nấu món chính chỉ có sáu người, Lý Quốc Lương để lại hai người, định chọn một đầu bếp Trung, cuối cùng chọn một đầu bếp làm điểm tâm kiểu Tây.

Từng loại món ăn trong tiệc chính phủ đều rất phức tạp, cơm Tây, món Trung, đồ nguội, thức nóng, điểm tâm, không được thiếu thứ nào.

Bởi kiểu tiếp đãi với quy định cao này, cần phải giới hạn thời gian bưng món lên chính xác đến từng giây, Lý Quốc Lương bắt đầu huấn luyện sự hợp tác ăn ý giữa nhóm đầu bếp.

Tây Mễ và Lưu Dương nhìn chăm chăm vị trí hai đầu bếp còn lại, tự mình làm đồ ăn cho tiệc chính phủ và làm trợ thủ, là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Tây Mễ tính tùm lầy vị trí đầu bếp Trung, mà Lưu Dương định bắt lại cơ hội làm điểm tâm kiểu Tây.

Sau một ngày huấn luyện, Tây Mễ bị công việc cường độ cao tại phòng bếp ép khô tinh lực. Cô và Lưu Dương cùng ngồi trong phòng nghỉ, Lưu Dương đánh cuộc với cô: "Nếu tôi lấy được danh sách đó, cô để tôi sờ mặt Mỹ Thực Đạo một tý được không?"

Tây Mễ: "Ha ha. Tôi cho anh sờ, anh dám sờ không?"

Lưu Dương rụt cổ, tỏ vẻ: "Tôi thật sự không dám đâu, nếu tôi lấy được danh sách, cô cũng lấy được danh sách, để ăn mừng, cô đưa tôi chữ ký của Mỹ Thực Đạo được không?"

"Sao tôi thấy chỉ là để ăn mừng cho mình anh vậy?" Tây Mễ quăng cho anh ta một cái nhìn khinh bỉ.

Nhưng để tích lũy cơ may, đừng nói là chữ ký của Mỹ Thực Đạo, ảnh nude của Mỹ Thực Đạo cô cũng nguyện lấy ra!

Lưu Dương lướt blog, cảm khái: "Chậc chậc, Mỹ Thực Đạo không chỉ xơi cả nam lẫn nữ, mà còn ăn cả già lẫn trẻ. Có cả một bà cụ trước khi chết còn nhắc tới chuyện cập nhật của video của anh ấy kia."

Đã rất lâu rồi Mỹ Thực Đạo không online cập nhật video, có fan đợi đến thẹn quá hóa giận, chuyển thành anti, không ngừng spam ở bài post cuối cùng của Mỹ Thực Đạo.

... Tôi là antifan nào tàn: Mỹ Thực Đạo, anh lợi dụng fan bọn tôi để đi ủng hộ cho Tiểu Tây Qua nhà anh xong, sau đó không bao giờ onl nữa à?

Tuy có thể hiệu được bản khoản lộ thân phận thật của anh, nhưng anh đừng quên anh vẫn còn là Mỹ Thực Đạo đấy! Anh là blogger mỹ thực! Anh không đăng video thì thôi, giờ đến nhắn cũng không thèm nhắn lại, để chúng tôi chờ như vậy, anh có ý gì?

... Tôi là antifan nào tàn: Anh chỉ cần đăng một câu rời làng, rời blogg, cắt đứt nhớ mong của fan bọn tôi là được rồi kia mà? Anh mai danh ẩn tích, lại không nói gì, cho chúng tôi leo cây rất thú vị à?

... Tôi là antifan nào tàn: Anh cho rằng không để ý tới tôi, là tôi sẽ không spam sao? Không bao giờ!

Vị fan này chắc là cực kỳ giận, còn nói: "Mỹ Thực Đạo, tốt xấu gì anh cũng phải trả lời chúng tôi một câu chứ, rốt cuộc có đăng video không, phải có một lời chắc chắn. Bà nội tôi mỗi ngày đều giục tôi lên lướt blog, lúc tôi nói cho bà biết Mỹ Thực Đạo không đăng, bà thất vọng khổ sở bao nhiêu, anh biết không? Hôm trước bà nội tôi qua đời, trước khi chết, câu cuối cùng bà hỏi tôi là: Mỹ Thực Đạo đã đăng chưa?"

Bình luận này được like lên đầu, vốn tất cả cảm thấy Mỹ Thực Đạo có cập nhật blog hay không cũng không quan trọng lắm, cập nhật thì nhìn, mà không thì thôi. Nhưng xem bình luận này, mọi người lại cảm thấy Mỹ Thực Đạo quá đáng, nếu không cập nhật, tốt xấu cũng phải lên nhắn một tiếng.

Mọi người nhao nhao lên hùa theo:

"Mỹ Thực Đạo hơi quá đáng!"

"Mỹ Thực Đạo đi tán gái rồi, làm gì có thời gian đi cập nhật blog."

"Mỹ Thực Đạo là con nhà giàu, gia đình chẳng cần kiếm tiền nhờ quảng cáo của blog đâu."

"Aiz, tôi nói mấy người lại hòa theo gì nữa vậy? Mỹ Thực Đạo đăng video, không để mấy người phải bỏ tiền ra xem, cũng không quảng cáo gì, blog của anh ấy cũng không mang tính lợi nhuận, video muốn đăng thì đăng, liên quan gì đến mấy người? Người ta ăn cơm hay đánh răng cũng phải nói cho mấy người biết à, dựa vào đâu? Đạo đức cũng không bắt buộc như vậy!"

"Ha ha ha, Mỹ Thực Đạo làm trâu già gặm cỏ non."

Bình luận cuối không biết bị ai đẩy lên, họ bắt đầu công kích Mỹ Thực Đạo trâu già gặm cỏ non, một tên đàn ông ba mươi, lại theo đuổi một cô gái mười tám mười chín tuổi.

Tây Mễ thấy mấy bình luận này, tức nổ phổi, nhìn kỹ từ đầu tới cuối blog của "Tôi là antifan nào tàn", xem xong tất cả một vạn bài post, cô đăng bình luận: "Trâu già ăn cỏ non nhà cậu à? Tôi chỉ yêu con trâu già đẹp trai tài năng này đây, lão Khúc nhà tôi mỗi ngày đều rèn luyện trẻ trung, làm phiền cậu à? Có người cũng hay thật, ba năm trước đăng rằng bà nội qua đời, rất khổ sở, ba năm sau lại đăng nói hôm trước bà nội qua đời, ha ha ha, rốt cuộc cậu có mấy bà nội? À, còn có loại người rất đáng sợ, hai mươi tuổi mà đã có một gương mặt túng dục quá độ, trông như kiểu bốn mươi rồi! Thiếu niên à, rảnh thì phải rèn luyện nhiều hơn nha."

Tây Mễ đăng blog, còn bổ sung thêm một Screenshot của blog "Tôi là antifan nào tàn".

Giục cập nhật, giục đến mức công kích nhân phẩm và nói dối, đầu năm nay fan cũng lớn gan thật.

Khu bình luận blog của Tây Mễ sôi trào:

"Nữ thần quá trâu, anh ta đăng những một vạn bài post, cô cũng tìm ra được?"

"Không nên xem nhẹ khả năng đào mộ của phụ nữ!"

"#Tiểu Tây Qua bão nổi#"

"Bàn về bạn gái ngoan ngoãn nổi bão để bảo vệ bạn trai..."

Ứng Khúc Hòa lướt đến bài post này của Tây Mẽ, cách một cái màn hình, gần như có thể thấy được vẻ xù lông của cô.

Cảm giác được bạn gái che chở cũng không tồi.

Buổi tối Tây Mẽ về nhà đã gần mười hai giờ, phòng ngủ Ứng Khúc Hòa mở một khe nhỏ, lộ ra chút ánh đèn sáng, cô qua gõ cửa, bên trong không ai trả lời.

Cô cho là Ứng Khúc Hòa đang đau lòng vì mấy bình luận trên mạng, đẩy cửa ra ló nửa người vào, kêu một tiếng "Ba ba tôn đạo", nhưng bên trong lại không một bóng người, cô định lui ra ngoài, sau cửa bỗng duỗi ra một cánh tay, bắt lấy cổ tay cô, dùng sức kéo cô vào trong.

Lão cầm thú ném ba lô trên vai cô xuống, khó nhịn mà hôn cô.

Cửa sau lưng két một tiếng khóa trái lại, đầu Tây Mẽ đã bắt kịp, trong nháy mắt cô cảm thấy tối nay mình không chạy thoát được.

Ứng Khúc Hòa ôm cô lên giường, cười cong khóe mắt nhìn cô: "Được em bảo vệ, anh rất vui."

Tây Mẽ nằm trên giường nhìn anh: "Anh vui nên muốn hôn em? Hôn đủ chưa? Em buồn ngủ lắm, muốn tắm rồi đi ngủ."

"Tối nay ở lại chỗ anh đi, được không?" Ứng Khúc Hòa đê người xuống, nhẹ nhàng liếm vành tai của cô, "Lát nữa anh tắm giúp em."

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Editor: Nana Trang

"Tối nay ở lại chỗ anh đi, được không?" Ứng Khúc Hòa đè người xuống, nhẹ nhàng liếm vành tai của cô, "Lát nữa anh tắm giúp em."

Người Tây Mễ run lên, hơi thở mập mờ lập tức đốt cháy người cô.

Thân hình nặng nề của người đàn ông đè ở trên người cô, sức lực cả người cô như rút tơ bóc vỏ, rút đi từng chút từng chút một, cả quá trình dài dằng dặc lại khó chịu, trái tim bất an đập thành thạch gần như gần như muốn phá rách xương ngực.

Dưới ánh đèn, Ứng Khúc Hòa nhìn thấy hai lỗ tai trắng gần của cô nhanh chóng đỏ lên, không kiềm được mà hôn xuống.

Tây Mễ hồi hộp mím môi, trong mắt ướt át tràn ra hơi nước mờ mịt, đôi mắt ươn ướt càng khiến anh rung động hơn. Anh hôn lên lông mi đang run rẩy của cô, "Thư giãn chút nào."

Tây Mễ há miệng hít thở, sau khi điều chỉnh hô hấp thì nhìn thẳng vào mắt anh: "Những lúc thế này chẳng lẽ anh không nên hỏi em có muốn hay không, sau đó nói với em anh sẽ không cưỡng ép sao?"

"Xin lỗi, bạn trai của em không ga lăng như thế." Đầu mũi và môi của Ứng Khúc Hòa dán vào trán, sống mũi của cô, trượt một đường xuống, cuối

cùng chạm nhẹ vào môi cô, nhỏ giọng nói: "Anh không muốn để em có cơ hội lâm trận chạy trốn."

"... Lão cầm thú." Vẻ mặt Tây Mễ tiếc hận, "Điềm Giản nói rất đúng, anh thật sự là lão cầm thú."

Môi hai người gần như không có khoảng cách, lúc Tây Mễ nói chuyện, đôi môi đóng mở gần như đụng vào môi anh.

Nói chuyện như vậy thật sự... rất xấu hổ.

Bản thân Tây Mễ cũng cảm thấy sắp nổi tung rồi.

"Từ lúc bắt đầu qua lại với anh, đáng lẽ em nên chuẩn bị tốt điều này."

Hơi thở ấm nhuận phả trên mặt cô, lỗ chân lông toàn thân đều bị kích thích mà nở ra.

Tây Mễ cảm thấy phía dưới anh có cái gì đó chia vào bụng cô, như bị định thần chú, không dám cựa quậy nữa.

Tay Ứng Khúc Hòa đã bắt đầu di chuyển trên người cô, sau đó hôn từ cổ cô trượt xuống dưới, Tây Mễ bị anh hôn đến ngất ngây, cho nên đợi cô phản ứng lại, quần áo trên người cô đã bị lột sạch.

Tây Mễ kéo chăn qua che kín mặt, "Ba ba tôn đạo, anh tắt đèn đi!"

Cạch một tiếng, đèn phòng ngủ tắt ngúm.

Cả quá trình Tây Mễ không dám mở mắt, cô có thể cảm nhận được rõ Ứng Khúc Hòa làm gì trên người cô, nụ hôn từ cổ tàn sát xuống dưới, phòng tuyến của cô hoàn toàn sụp đổ, tựa như bơ sữa hòa tan dưới ánh mặt trời.

Bị thứ gì đó chia vào, Tây Mễ đau đến nhe răng, vô thức khép chân lại.

Cô tóm lấy tay Ứng Khúc Hòa, cắn mạnh một cái: "Ba ba tôn đạo, anh nhẹ chút..."

Cánh tay còn lại của Ứng Khúc Hòa vòng qua dưới lưng cô, hơi nhắc lên, "Lát nữa vào trong có thể sẽ đau, nhịn chút."

ゝ(Д)

Vẫn... chưa tiến vào!!!?? Đau như vậy, cô cho rằng đã vào rồi chứ!

Nhìn anh dường như rất hiểu chuyện này. Cho nên anh thật sự là lão xử nam sao?

Cô bắt đầu nghi ngờ rồi. QAQ

Để giảm bớt đau đớn cho cô, Ứng Khúc Hòa phân tán lực chú ý của cô, hỏi: "Em có biết đậu hũ nào là ngon nhất?"

"..." Lúc nào rồi còn nói đến đậu hũ, không hiểu sao có chút ngờ rồi.

Tây Mễ cắn răng, cảm giác đau đớn khiến cô không muốn nói chuyện, véo anh một cái.

Ứng Khúc Hòa nói: "Đậu hũ ở phía Bắc Trung Quốc là nhất. Trước kia có một lần đi qua một nông thôn nhỏ ở phía Bắc Trung Quốc, trong sân có cây hương thung non, lá mầm vẫn chưa nở, ngắt lá cho vào nước sôi luộc sơ, luộc đến khi lá chuyển sang màu xanh biếc thì vớt ra, sau khi cắt nát thì trộn với đậu hũ non, cho thêm chút muối, xì dầu. Đậu hũ rất non, dùng lưỡi liếm nhẹ cũng tan ra, trong miệng sẽ lưu lại mùi thơm đậm đà của lá hương thung non, hương vị rất tuyệt."

Nghe anh miêu tả, Tây Mễ gần như đã có thể liên tưởng đến món đậu hủ non thơm ngon kia...

Cô thật đói...

Ứng Khúc Hòa dán sát vào lỗ tai cô hỏi: "Muốn ăn không?"

"Muốn... A..."

Phòng tuyến cuối cùng của cơ thể Tây Mễ bị công phá, cảm giác đau đớn lập tức phá vỡ ảo tưởng của cô về món ngon, khóc lóc kêu lên: "Ba ba tôn đạo! Em ghét anh!!"

"Đậu hủ của anh đã cho em ăn, em còn không hài lòng cái gì, hả?" Ứng Khúc Hòa liếm nước mắt ở khóe mắt cô, giọng nói còn mang theo chút uất ức, "Được rồi, mặc dù em nhỏ tuổi, nhưng cũng không thể làm chuyện bội tình bạc nghĩa, sau này phải học được cách phụ trách, không thể vứt bỏ ông già anh."

Tây Mễ khổ không thể tả.

Một khi ông già đầy năng lực cầm thú rồi, thì ngay cả mặt cũng không cần nữa...

Sáng ngày thứ hai bầu trời sáng choang, dưới đất đầy tuyết.

Bên ngoài trời đông giá rét tuyết bay phất phới, trong phòng lại ấm áp như mùa hạ, trên người bọn họ chỉ đắp một tấm chăn mỏng.

Hai người lộ chân ra khỏi chăn mỏng, chân trắng nõn của Tây Mễ kẹp lấy Ứng Khúc Hòa, rúc ở trong ngực Ứng Khúc Hòa ngáy khò khò.

Ứng Khúc Hòa nhẹ nhàng đứng dậy, không đánh thức cô. Đi qua phòng cô lấy một bộ quần áo và nội y sang, gấp gọn đặt ở trên tủ đầu giường.

Sau khi Tây Mễ tỉnh lại đã chín giờ rồi.

Giờ vô làm là chín giờ, Tây Mễ mơ mơ màng màng mở mắt nhìn đồng hồ treo tường, ngồi bật dậy, thuận tay kéo quần áo ở đầu giường mặc vào.

Cô soi gương kéo thẳng cổ áo lên tới cằm, mới sực nhớ ra một vấn đề...

Áo lót, quần lót... là Ứng Khúc Hòa cầm sang?

Trời ạ! Vậy chẳng phải anh đã biết nội y trong tủ quần áo của mình, đều là cùng một kiểu một màu rồi sao?

Nhìn thấy sắp tới giờ. Cô nhanh chóng đánh răng rửa mặt, mặc áo lông màu trắng vào, đội mũ màu trắng, tóm ba lô xuống lầu.

Xuống lầu dưới đi đến cửa, Ứng Khúc Hòa đã lấy đôi ủng đi tuyết đặt ở trước cửa giúp cô, đợi cô đi tới thì mang vào.

Lên xe, Ứng Khúc Hòa đưa bữa sáng đã chuẩn bị sẵn cho cô, nói: "Hôm nay không kịp xay đậu hũ, anh đến phố Đông mua tàu hủ, ăn đi, no bụng mới có sức làm việc."

"Phố Đông?" Tây Mễ mở hộp ra, mùi tàu hủ lập tức bay ra.

Từ nơi này đến phố Đông, lái xe đi lái xe về cũng phải bốn mươi phút.

Cho nên anh phải dậy rất sớm đúng không?

Qua chuyện tối qua, Tây Mễ cảm thấy sau này mình ăn đậu hủ, nhất định sẽ nhớ tới Ứng Khúc Hòa cầm thú mực nào.

....

Đảo mắt đã qua một tháng, huấn luyện tiệc chính phủ hồi hộp mà bận rộn, lúc này Tây Mễ trơ mắt nhìn mấy đầu bếp bị loại bỏ không thương tiếc.

Đầu bếp tham gia tiệc chính phủ phải kiểm tra chính trị, bên trên cũng sẽ cử người đến quê Tây Mễ điều tra.

Tây Mễ rất sợ ông cụ Tây sẽ ngáng chân.

Lúc Đại sư huynh Trâu Thành Phong gọi điện thoại tới, Tây Mễ đang học lớp tiếng Pháp, cô quên không chuyển sang chế độ im lặng, nên khi điện thoại reo lên lập tức hấp dẫn ánh mắt của cả trò và thầy sang, khiến cô trở thành tiêu điểm.

Thầy dạy tiếng Pháp có hơi giận: "Bạn học này, thời gian của mọi người đều rất quý giá, trước khi vào lớp vui lòng chuyển sang chế độ im lặng."

Tây Mễ xin lỗi tắt điện thoại, tiếp tục nghe giảng.

Người đàn ông ngồi cùng bàn dùng đuôi bút chọc chọc cánh tay cô, "Tôi cảm thấy cô rất quen mắt, là Tây Tây Tây Mễ tham gia chương trình giải trí mỹ thực đúng không?"

Tây Mễ ho một tiếng, hỏi ngược lại: "Dáng vẻ của tôi rất giống Tây Mễ sao?"

Người đàn ông ngồi cùng bàn nhìn kỹ cô, gõ đuôi bút xuống bàn nói: "Có hơi giống, nhưng cô gầy hơn cô ấy, ngày thường cô ăn gì vậy? Gầy vậy cha mẹ cô không đau lòng à?"

"Vậy ư..." Tây Mễ cúi đầu nhìn thân hình của mình.

Ý nghĩ hiện ra trong đầu lại là... Ứng Khúc Hòa có chê cô ngực nhỏ không?

Ô no. Rốt cuộc trong đầu cô chứa cái gì vậy?

Tháng này quả thật rất bận, mỗi ngày huấn luyện ở phòng bếp xong thì phải tới đây học, gần như không ăn bữa tối hoàn chỉnh nào.

Sau khi tan học.

Tây Mễ đứng ở ven đường đợi Chu Minh lái xe tới đón, gọi điện thoại lại cho Trâu Thành Phong, điện thoại kết nối, Tây Mễ sợ hãi "A lô" một tiếng.

"Tây Mễ." Trâu Thành Phong không nói nhiều, nói thẳng ra: "Thầy đã biết em tham gia tiệc chính phủ, đã có người qua nhà kiểm tra."

"Ồ." Tây Mễ dùng mũi chân đá đèn đường, phát ra tiếng vang buồn bực.

Trâu Thành Phong nói: "Tây Mễ, đợi sau khi em kết hôn, thì dẫn cậu Ứng trở về gặp thầy, cả nhà ngồi ăn chung bữa cơm."

"Ông ấy không nhận cô cháu gái em, em còn trở về làm gì?"

Trong điện thoại, giọng Trâu Thành Phong hơi nhỏ lại, "Gần đây thân thể thầy không tốt, buổi tối thường hay ho khan, tính của thầy có ngang chút, nhưng dù sao em cũng là người thân duy nhất của thầy."

Tây Mễ cau mày, điều chỉnh lại cảm xúc của mình: "Đại sư huynh, nếu anh chỉ muốn nói với em chuyện này, vậy em cúp máy đây."

Trâu Thành Phong có điểm bất đắc dĩ, rất lâu sau mới ừ một tiếng: "Vậy thôi, gặp lại."

Tây Mễ cúp điện thoại xoay người lại, nhìn thấy anh trai ngồi cùng bàn đang đứng phía sau. Anh trai ngồi cùng bàn gọi cô: "Rachel? Không đón được xe sao? Tôi đưa cô về nhé?"

Tuyết rơi như lông ngỗng bay bồng bềnh xuống đất, không lâu sau thì phủ một lớp màu trắng. Bông tuyết rơi xuống mũ Tây Mễ, đọng một hồi lâu mới tan ra.

Tây Mễ mặc áo lông dài quá gối, ủng đi tuyết thì đến đầu gối, độ ấm rất tốt. Chỉ là lỗ tai và cổ thì có hơi mát.

Cô kéo mũ xuống bọc lấy hai lỗ tai lại, che luôn cả hai hàng lông mày. Cô nghĩ một lát, không nhớ ra tên của anh trai cùng bàn, lắc đầu khách sáo nói: "Không cần đâu, người của tôi sẽ tới ngay."

Anh trai cùng bàn có hơi thất vọng: "Bạn trai sao?"

Tây Mễ lắc đầu.

Trong mắt anh trai cùng bàn lộ ra vẻ vui mừng.

Tây Mễ chà chà hai tay, thở ra một hơi nói: "Chồng tôi."

"..." Anh trai cùng bàn ảm đạm đau khổ.

Nhìn kiểu gì cũng giống sinh viên đại học, thế mà có chồng rồi?

Tuyết càng rơi càng nhiều, Tây Mễ lạnh đến mức rụt cổ lại, trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một cái dù màu đen. Cô quay người lại, Ứng Khúc Hòa mang khẩu trang màu đen, mặc áo khoác màu đen đứng ở sau lưng cô. Anh quàng khăn cổ màu nâu nhạt, che kín cả người.

Mũ của anh màu đen, cái dù trong tay cũng là màu đen, màu sắc chững chạc làm nổi bật khí chất trong trẻo lạnh lùng của anh.

Tây Mễ cảm thấy Ứng Khúc Hòa không đi làm người mẫu thật sự rất đáng tiếc, cho dù đội mũ hay choàng khăn, hoặc cây dù anh cầm trong tay, đều có thể vì khí chất của anh mà trở nên kiêu ngạo.

Tây Mễ cười với anh, hơi thở ngọt ngào như bơ gần như từ trong đôi má lúm đồng tiền tràn ra.

Anh trai cùng bàn nhìn thấy Ứng Khúc Hòa thì ngượng ngùng cười một tiếng, không cần hỏi cũng biết quan hệ của hai người là gì rồi.

Ứng Khúc Hòa cúi đầu nhìn Tây Mễ, giọng nói lạnh lạnh xuyên thấu khuôn trang mỏng, "Vợ."

"..." Một tiếng vợ này cực kỳ thản nhiên, Tây Mễ không để ý đến anh. Cô khoác tay anh, nói với anh trai cùng bàn: "Tôi đi trước, mai gặp lại."

Vẻ mặt anh trai ấy chờ đợi: "Mai...mai gặp."

Cảm mến vừa nảy mầm liền bị diệt ngay tức khắc, trái tim của anh trai kia đã không còn là của mình nữa.

Trên đường đi về, Tây Mễ mở laptop ra, vừa làm bài tập, vừa nói với Ứng Khúc Hòa: "Sắp kiểm tra rồi, em phải học thêm, mong rằng em sẽ không bị loại."

Ứng Khúc Hòa nhìn thẳng về phía trước, dùng tiếng Pháp nói với cô:

... Em ưu tú như thế, nhất định sẽ không bị loại.

Tây Mễ cũng thử dùng tiếng Pháp không lưu loát trao đổi với anh. Ứng Khúc Hòa sửa lại giúp cô mấy chỗ bị sai ngữ pháp, sau khi về nhà, nhằm lần gọi cô vào phòng sách, đưa cho cô một cái laptop.

Tây Mễ ngồi ở trên nệm tatami, mở ra, bên trong là nét chữ bút máy ngăn nắp mạnh mẽ, viết những câu thường dùng trong tiệc chính phủ. Cô

thuận tay kéo xuống, vậy mà lại hơn hai mươi trang.

Toàn là Ứng Khúc Hòa viết tay, anh viết ra tất cả những câu có thể sẽ dùng tới.

Tây Mễ có căn cơ tiếng Anh, học tiếng Pháp rất nhanh, nhưng muốn đạt đến trình độ trao đổi lưu loát thì e rằng trong thời gian ngắn vẫn có chút khó khăn. Cho nên anh đã ghi lại những câu thường dùng ra cho Tây Mễ, cho dù là học tử, cũng tốt hơn so với học lớp tiếng Pháp theo trình tự.

Cầm laptop của Ứng Khúc Hòa, Tây Mễ như thu được bảo bối, ôm cổ anh hôn một cái.

Ứng Khúc Hòa thuận theo quán lấy cô, ôm cô ngồi ở trên đùi mình, cẩn thận hôn cô. Trước khi cả người bị nhóm lửa, Tây Mễ nhanh chóng đẩy anh ra, trượt xuống khỏi đùi anh, ngồi xếp bằng ở trên nệm tatami, bắt đầu nghiêm túc nhìn bài.

Mỗi chữ mỗi câu trong laptop đều là do Ứng Khúc Hòa ghi cho cô. Nếu như nói đây là một bức thư tình, nhất định sẽ là một bức thư tình đẹp nhất.

Để không quấy rầy Ứng Khúc Hòa làm việc, Tây Mễ bưng laptop trở về phòng, ngồi ở trên giường nghiêm túc nhớ những câu phòng bếp thường dùng này. Ứng Khúc Hòa xem xong tài liệu đã hai giờ sáng, lúc trở về phòng thì phát hiện trong phòng Tây Mễ vẫn sáng đèn.

Đợi đến gần, không nghe thấy bên trong có tiếng động gì.

Đẩy nhẹ cửa ra, Ứng Khúc Hòa nhẹ nhàng bước vào, nhìn thấy Tây Mễ ôm laptop rúc ở trên giường, đã ngủ quên rồi. Anh đi tới kéo chăn qua đắp lên cho cô, Tây Mễ ôm laptop đột nhiên bật dậy, dụi mắt đưa laptop qua: "Từ này có nghĩa là gì vậy?"

Cái bật đột ngột này cũng hù cho trái tim Ứng Khúc Hòa run lên theo.

"Nấm thông*." Ứng Khúc Hòa giữ chặt vai cô, để cô tiếp tục nằm xuống.

(* hay còn gọi là nấm Matsutake - một loại nấm thường được ăn vào mùa Thu tại nhật bản, hiện cũng được TQ phân phối tại các tỉnh Hắc Long Giang, Cát Lâm, Liêu Ninh, An Huy, Đài Loan, Tứ Xuyên, Quý Châu, Vân Nam, Tây Tạng)

Tây Mễ ôm laptop ngồi dậy lần nữa, kéo hai trang: "Từ này thì sao? Anh có thể phát âm cho em nghe không? Em cảm thấy em phát âm có chút kỳ lạ."

Ứng Khúc Hòa nhú mày, cướp lấy laptop trong tay cô, đặt ở trên đầu tủ: "Cô Tây, đã hai giờ rồi, tối nay cô có muốn ngủ không hả?"

Tây Mễ phản đối nói: "Gần đây đều học đến hai ba giờ sáng mới ngủ."

Ứng Khúc Hòa hơi ngần ra, khó trách mỗi ngày cô dậy sớm đều mặt ủ mày chau.

Cô vốn đã gầy, dày vò nửa tháng nay càng gầy hơn, Ứng Khúc Hòa cầm lấy cánh tay nhỏ bé của cô, rất lo lắng khi cô nhắc nôi, cánh tay này sẽ không chịu nổi sức nặng của chảo sắt, đứt đi...

Gầy đến mức anh rất đau lòng.

Tây Mễ cũng có chút mất hứng, lầm bầm nói: "Dữ gì chứ? Không phải em đang cố gắng học sao? Nếu không qua được vòng sát hạch ngôn ngữ, cố gắng trước giờ của em đều uổng phí cả!"

Ứng Khúc Hòa kéo cô nằm xuống bên cạnh mình, ôm cô vào trong ngực, "Tây Mễ, anh tôn trọng mơ ước của em, cũng xin em tôn trọng cảm

nhận của anh. Tối nay ngủ một giấc thật ngon, được không? Nếu không, anh sẽ rất đau lòng."

"Được rồi, vậy em ngủ nà." Tây Mễ bưng lấy mặt anh, hôn lên trán anh một cái, "Anh cũng vậy, mỗi ngày phải ngủ sớm một chút, đừng vất vả quá, nếu không em cũng sẽ đau lòng."

Tây Mễ giơ tay tắt đèn, rúc ở trong ngực anh, ôm lấy anh: "Cùng ngủ nào."

Ứng Khúc Hòa nhắm mắt lại, cọ cọ đầu mũi ở trên trán cô, Tây Mễ rất dễ dàng vượt qua sát hạch ngôn ngữ để tham gia tiệc chính phủ. Trong lúc huấn luyện, biểu hiện của Tây Mễ hòa Lưu Dương không tệ, hai người đều thành công ở trong danh sách đầu bếp cầm muối.

Thức ăn ở tiệc chính phủ là năm món ăn một món canh, năm món ăn này kết hợp Trung Tây, mà Tây Mễ hoàn toàn không biết gì về món Tây, đây là thế yếu của cô, cho nên cô chỉ phụ trách nấu canh.

Tây Mễ theo đề nghị của Lý Quốc Lương và các đầu bếp khác cải thiện súp tứ bảo, thành công đổi mới món ăn. Tất cả nguyên liệu nấu ăn của bọn họ đều là từ các nơi ở Trung Quốc chuyên chở bằng máy bay về, nguyên liệu nấu ăn làm trong tiệc chính phủ từ lúc hái đến vận chuyển về không thể vượt qua sáu tiếng đồng hồ.

Thoáng cái ba tháng trôi qua, trước một tuần khi tiệc chính phủ bắt đầu, Tây Mễ và các đầu bếp khác vào sơn trang Tử Vân ở.

Bởi vì hình thức đặc biệt. Toàn bộ hành lý cô mang đến đều bị tịch thu, ngay cả đồ lót, vật dụng rửa mặt cũng do bên trên phát xuống. Điện thoại bị tịch thu, Tây Mễ hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài, cũng không thể gọi điện cho Ứng Khúc Hòa, cũng không thể gửi tin nhắn thoại cho anh.

Năm giờ chiều bắt đầu tiệc chính phủ, năm giờ rưỡi sáng các đầu bếp đã bắt đầu đi tới phòng bếp.

Vào phòng bếp cần phải qua bước kiểm tra, cởi sạch quần áo để kiểm tra, Tây Mễ vốn rất xấu hổ, bảo vệ nữ an ủi tha nói: "Đừng xấu hổ, tưởng tượng chúng tôi thành bạn trai là được rồi."

"..." Tây Mễ cởi hết quần áo ra, tưởng tượng mình đang lỏa thể ở trước mặt Ứng Khúc Hòa, tha càng xấu hổ hơn...

Buổi chiều dưới sự dẫn dắt của Lý Quốc Lương, mấy tổ đầu bếp bắt đầu phân chia công việc rành mạch, mọi người cẩn thận phân công, trình tự ra món ăn cũng phải không chế trong tay không thể kém hơn so với lớp huấn luyện lúc trước. Tiệc chính phủ tổng cộng năm món ăn một món canh, tôm viên chiên, bò hoa tuyết om chiên, mắc ca xào, cá tháp hương chao, socola nấu dê liểu và canh tứ bảo.

Canh tứ bảo của Tây Mễ thử một lần rất đối mới, nhúng nấm thông, khoai từ, nấm đầu khi, gân bò trong nước hành gừng trước, rồi dùng để nấu ra canh gà thơm nồng nàn, cuối cùng đổ vào trong bát canh sứ trắng có hoa vân rồng vàng.

Chủ tịch và đệ nhất phu nhân cùng khách mời đã ngồi vào vị trí, mãi đến lúc có đầu bếp hô: "Bày món ăn nguội, chuẩn bị canh tứ bảo."

Tây Mễ bắt đầu làm khâu còn lại, xử lý ván dầu nấu trong nước cho món ăn của các đầu bếp dưới tay, tiếp tục cho gia vị vào canh gà, đổ ra bát. Dù sao cũng từng làm đầu bếp chính ở nhà hàng họ Tây, lúc chỉ huy người dưới tương đối khí phách, khí thế rất đủ, lúc cô nấu ăn huy động nhân công, không có ai cảm thấy cô là một cô gái nhỏ, mà là coi cô như một nữ chỉ huy có năng lực và quyết đoán không phân chính phụ.

Lưu Dương rất bội phục điểm này của Tây Mễ, một khi vào phòng bếp, cô hoàn toàn thay đổi thành một người khác. Trước khi chưa bước

chân vào phòng bếp, cô là một cô gái mềm mại đáng yêu, bước vào phòng bếp rồi cô lập tức biến thành một nữ tướng quân khí thế hùng hồn.

Canh tứ bảo là món ăn mở màn được nhân viên phục vụ bưng lên.

Canh tứ bảo là tâm huyết của cả tổ Tây Mễ, nhìn món canh được bày trên bàn, cô và mọi người đều hồi hộp đến quên cả hít thở.

Khách mời mở nắp bát canh ra, một mùi thơm cùng sương mù mờ mịt bốc ra, trong màu xanh biết như có hai con rồng vàng bay ra.

Trong tiệc chính phủ ngoại trừ bốn hủ gia vị cùng bánh mì và bơ, trong quá trình mang thức ăn lên đảnh trước mặt khách mời sẽ không quá hai món. Canh tứ bảo của Tây Mễ là một món ăn kiểu Trung Quốc thuần túy, được khách nước ngoài khen ngợi.

Nhận được tin chiến thắng từ nhân viên phục vụ, Tây Mễ cùng các thành viên trong nhóm mới hoàn toàn thả lỏng. Tiệc chính phủ lần này rất thành công, nhân viên hậu trù cũng phối hợp vô cùng tốt, món chính cho tới món tráng miệng, đều là được khen ngợi liên tục.

Tiệc chính phủ lần này Tây Mễ chả dùng đến câu tiếng Pháp nào. Nhưng cô không cảm thấy đáng tiếc chút nào, trong khoảnh khắc đi ra khỏi sơn trang Tử Vân, Tây Mễ hít sâu một cái, dường như cảm thấy linh hồn của mình được thăng hoa rồi.

Trước kia cô chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể tham gia tiệc chính phủ, sau khi quen biết Ứng Khúc Hòa mới cảm thấy mình có thể làm được, có lẽ có thể xác định mục tiêu này.

Nhìn lại đoạn đường mình đi này, chính bản thân Tây Mễ cũng cảm thấy khó tin.

Có lẽ ở cùng với người ưu tú, nên thật sự càng ngày càng ưu tú nhỉ. Cô rất may mắn vì mình không chịu khuất phục số mệnh, không nghe theo sắp xếp của ông cụ Tây gả cho Đại sư huynh.

Nói cho cùng vẫn là ông cụ Tây ích kỷ, con trai qua đời, tất cả hi vọng truyền thừa đều tập trung vào trên người học trò Trâu Thành Phong mà mình nhận nuôi. Một là học trò chưa lập gia đình, một là cháu gái có thiên phú, hai bên kết hợp đối với ông mà nói là hoàn mỹ nhất.

Sau khi học trò ở rể, sửa thành họ Tây, không chỉ có thể truyền thừa trù nghệ nhà họ Tây, cũng có thể ngăn cản cháu gái lấy chồng xa, vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình.

Nhưng cũng chính vì ích kỷ như vậy, càng ép Tây Mễ rời xa hơn.

Ở cửa sơn trang Tử Vân, Lý Quốc Lương các đầu bếp lên xe buýt, chuẩn bị trở về thành phố, Tây Mễ thì ngồi ở trên vali đợi Ứng Khúc Hòa tới đón cô.

Lý Quốc Lương hỏi cô: "Cô thật sự không đi theo chúng tôi ngồi xe trở về à?"

Tây Mễ lắc đầu: "Tôi đợi bạn trai tới đón."

Lưu Dương đẩy vali tới hỏi cô: "Tôi có thể đi nhờ xe của hai người về không? Tôi muốn xin chữ ký của Mỹ Thực Đạo."

Tây Mễ nghe rồi cười: "Có thể chứ, nhưng tôi cảm thấy anh sẽ bị anh ấy đập xuống xe."

"Đồng nghiệp lâu vậy mà không cho chút mặt mũi sao? Sao không để tôi sờ Mỹ Thực Đạo chút chứ?" Lưu Dương đột nhiên rất đau lòng cho bản thân, ảo não lên xe.

Sau khi bọn họ rời đi, Tây Mễ đứng đợi nửa tiếng ở dưới ánh đèn, xe của Ứng Khúc Hòa bị chặn ở trong thành.

Tây Mễ đeo tai nghe nói chuyện điện thoại với anh: "Nếu anh đi xe máy thì sẽ không xuất hiện tình huống ùn tắc giao thông này rồi."

Ứng Khúc Hòa hạ cửa sổ xe xuống, nhìn hàng dài ô tô đang trước chẳng nhúc nhích, nói với Tây Mễ trong tai nghe: "Để anh gọi điện thoại lát."

Cúp điện thoại, Ứng Khúc Hòa gọi điện thoại cho Chu Minh, bảo anh ta lái một chiếc xe máy sang đây.

Anh ném xe lại cho Chu Minh, tự mình chạy xe đến sơn trang Tử Vân.

Chu Minh nhìn ông chủ phóng xe đi, cảm thấy sau khi ông chủ yêu đương, cả người đều điên rồi...

Đầu tiên là cạo tóc đầu vào mấy ngày trước, hiện tại không để gì mọc được tóc lại mạo hiểm gió lạnh chạy xe mô tô?

Đúng là con người khi yêu ai cũng ngốc cả. Chu Minh cảm thấy ông chủ nhà mình là một kẻ ngốc.

Tây Mễ ngồi ở trên vali, dùng chân đẩy vali trượt qua trượt lại, không lâu sau thì một chiếc xe mô tô dừng lại cách cô không xa, đèn xe lóe về phía cô.

Tây Mễ nhìn người đàn ông trên xe mô tô, một tuần không thấy, người nào đó lại đẹp trai đến vỡ trời xanh rồi...

Cô đẩy vali chạy tới, liếc nhìn chiếc xe, lại nhìn vali, hỏi: "Vali của em phải làm sao?"

Ứng Khúc Hòa liếc nhìn phòng bảo vệ ở cửa sơn trang, nói: "Gửi ở phòng bảo vệ đi, đợi lát nữa Chu Minh đi qua lấy."

Tây Mễ gửi vali xong, sau khi trở lại chuẩn bị bước lên phía sau xe máy, Ứng Khúc Hòa trở tay kéo cô lên đằng trước.

Ứng Khúc Hòa cởi khăn quàng cổ của mình xuống quàng lên cho cô, bịt kín mũi và miệng của cô lại, cuối cùng lại kéo mũ của cô xuống, thẳng đến khi chỉ lộ ra đôi mắt đen nhánh thì mới hoàn toàn yên tâm, "Lên xe đi."

Tây Mễ bước lên ngồi phía sau, mặt dán ở trên lưng anh, ôm trọn lấy eo anh.

Xe mô tô ầm vang một tiếng lao xuống dốc núi, xuống núi vào thành, hàng dài xe ô-tô vẫn đứng sững bất động. Tay Tây Mễ đã lạnh cóng rồi, dưới chân tê dại không còn cảm giác, chờ Ứng Khúc Hòa chạy chậm lại chút, cô run rẩy nói: "Ba ba tôn đạo, em lạnh quá... còn bao lâu nữa là về đến nhà?"

Ứng Khúc Hòa dừng xe mô tô ở ven đường, dẫn Tây Mễ vào một quán cà phê kiểu bar. Bên trong có cà phê, có âm nhạc, có rượu. Hoa cỏ bên trong um tùm xanh ngát, Ứng Khúc Hòa dẫn cô ngồi xuống sofa ở trong góc, nắm lấy hai tay cô xoa xoa, hà hơi làm ấm cho cô, "Thế nào, có đỡ hơn chút không?"

Tay Tây Mễ chỉ bị lạnh đến tê cứng, còn tay của Ứng Khúc Hòa lại bị gió thổi đến đỏ lên, sau khi tiếp xúc với không khí nóng có lẽ sẽ thấy đau. Ứng Khúc Hòa cởi áo khoác, kéo áo lên, nhét hai tay cô vào trong.

Tay cô chạm vào thịt bụng của anh, hơi nóng ấm áp dễ chịu khiến tay cô lập tức ấm lại. Tây Mễ cảm động đến tột đỉnh, hỏi anh: "Anh không lạnh á?"

Ứng Khúc Hòa cười cười: "Lạnh, nhưng trái tim ấm."

Tiếng nhạc và ngọn đèn tối ấm áp trong quán cà phê thúc đẩy Tây Mễ gan lớn, cô chủ động tới gần, cắn lên môi anh, nghịch ngợm hít một hơi, lại buông ra.

Ứng Khúc Hòa giữ ót của cô muốn tấn công ngược lại, thì bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt.

Tây Mễ mất hứng lấy điện thoại ra, người gọi đến là Trâu Thành Phong. Cô như xin giúp đỡ nhìn Ứng Khúc Hòa.

"Nhận đi."

Tây Mễ bĩu môi, nhận điện thoại.

Người bên kia điện thoại hít sâu vài cái, nói với cô: "Tây Mễ, tối nay trở về Gia Lăng một chuyến."

Tây Mễ quả quyết từ chối: "Không về."

Trâu Thành Phong: "Sư phụ bệnh nặng, bác sĩ nói, có thể không qua được tối nay."

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Bầu không khí trong quán cà phê ấm áp nhưng đầu ngón tay Tây Mễ lại lạnh buốt như không có chút độ ấm.

Cúp điện thoại, Tây Mễ nhìn Ứng Khúc Hòa. Anh cầm tay cô, "Anh sẽ đặt vé máy bay ngay, trở về cùng em."

Tây Mễ mấp máy môi, lúc này lại không biết nên nói gì với anh, đầu óc trống rỗng, nói một tiếng "Cảm ơn" với anh.

Một tiếng sau, Ứng Khúc Hòa ngồi máy bay theo cô đến thị trấn cổ Đường Tây.

Máy bay bay lên không.

Chỗ Tây Mễ ngồi là cạnh cửa sổ, cô dựa đầu lên khung cửa sổ, nhìn đèn đuốc thành phố bên dưới, đột nhiên có chút thương cảm. Nhớ tới lần đầu tiên ngồi máy bay, bay từ Mỹ về Trung Quốc, chặng đường bay dài đến mười mấy tiếng đối với ông cụ Tây mà nói là một loại hành hạ, cả chuyến bay mặt ông đều xanh xao tái nhợt, nói chuyện cũng ỉu xìu.

Tiểu Tây Mễ tám tuổi dán mặt vào cửa sổ nhìn biển mây cuộn cuộn bên ngoài, kéo ngón tay ông cụ lắc lắc, dùng tiếng Anh nói với ông: "Ông nội, ông mau nhìn nè, nhiều mây quá đi."

Ông cụ Tây không hiểu tiếng Anh, sờ sờ đầu của cô, bảo cô ngồi đằng hoàng.

Khi đó Tây Mẽ cũng không hiểu tiếng Trung.

Mặt mũi ông cụ rất nghiêm túc, Tây Mẽ cảm thấy ông cụ có chút tức giận nên hậm hực ngồi đằng hoàng lại. Cô nhàm chán ngồi một chỗ, len lén liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của ông cụ, dùng ngón tay ngón ngón chọc chọc ông: "Ông nội, ông nói xem tại sao cha mẹ không đến Trung Quốc cùng chúng ta vậy?"

Không phải ông cụ Tây không muốn gần gũi với cháu gái, mà do phiên dịch viên đã rời đi, thật sự rất khó nói chuyện rõ ràng với cháu gái.

...

Tây Mẽ và Ứng Khúc Hòa đến bệnh viện thành phố, ông cụ Tây đã bị đẩy vào ICU. Các sư huynh đệ im lặng dựa vào hành lang, nhìn thấy Tây Mẽ đã không còn tinh thần líu ríu như trước nữa.

Trâu Thành Phong đi qua, ánh mắt quét qua Ứng Khúc Hòa, cuối cùng dừng ở trên người Tây Mẽ: "Hai người tới rồi."

Tây Mẽ mím môi gật đầu: "Vâng, ông nội đâu, ông ấy... có sao không?"

Trâu Thành Phong dẫn cô đi tới cửa, thông qua cửa kính của phòng ICU nhìn vào trong, trên đầu trên người ông cụ Tây cắm đầy ống dẫn, nằm ở đó giống như một xác khô không có chút sức sống.

"Ung thư dạ dày thời kì cuối, phát bệnh đã rất lâu rồi, ông cụ bướng bỉnh không muốn bọn anh nói cho em biết." Trâu Thành Phong buông tiếng thở dài, nói tiếp: "Nhưng trước khi vào phòng ICU, ông ấy vẫn gọi tên em."

Hiện tại ông ấy đã lâm vào hôn mê sâu, em... có muốn vào nói với ông đôi câu không?"

Tây Mễ vô lực cong cong ngón tay, đầu ngón tay lạnh buốt.

Ứng Khúc Hòa ôm chầm vai cô, sưởi ấm cho cô.

Hai mắt cô đỏ lên, thở hắt ra, điều chỉnh lại cảm xúc hỏi bác sĩ: "Tôi có thể vào không?"

Bác sĩ nói: "Vào ICU chỉ có thể duy trì sinh mạng, không thể nói gì được với cô. Nhưng cô có thể nói mấy câu với bệnh nhân, có thể để ông ấy bình thần ra đi chút."

Tây Mễ gật đầu dạ một tiếng, đi theo bác sĩ trừ độc, đổi quần áo cách ly.

Trong phòng bệnh im ắng cực kỳ, nếu không phải máy đo nhịp tim vẫn đang chạy thì cô cũng nghi ngờ ông cụ Tây đã không còn rồi.

Một mình Tây Mễ đi vào, đi đến bên giường, khó tin nhìn ông cụ.

Ở trong ấn tượng của cô, ông cụ luôn có tinh thần khỏe mạnh, ánh mắt sáng ngời, lúc này lại gầy đến khiến người ta kinh hoàng. Hai mắt, gò má đều lõm xuống, thấy rõ làn da già nua bọc lấy bộ xương, giống như một xác khô vậy.

Lời ban nãy Trâu Thành Phong nói với cô vù vù bay về:

"Thầy nói, hi vọng sau này em sẽ có một cuộc sống thật tốt, hi vọng em có thể tiếp nhận nhà hàng họ Tây. Ông nói, sống đến cuối cùng mới dám thừa nhận mình thua, cả đời ông cố chấp đối lấy con trai rời xa, cháu gái bỏ nhà trốn đi. Ông hối hận, cho dù em chấp nhận cũng được, không chấp nhận cũng được, ông đều muốn nói với em một câu xin lỗi."

Máy tâm điện đột nhiên phát ra tiếng chói tai.

"Tít..."

Âm thanh cao vút đánh vỡ yên tĩnh trong phòng bệnh, Tây Mễ hô to: "Bác sĩ!"

Bác sĩ y tá đẩy cửa xông vào, Tây Mễ bị y tá tiến vào đụng trúng, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất. Y tá đẩy cô ra ngoài, cánh cửa nặng nề đóng lại, hoàn toàn ngăn cách cô và ông cụ Tây.

Tây Mễ dán ở trên cửa kính nhìn động tĩnh bên trong.

Bên trong bác sĩ võ hai vai ông cụ Tây, hô to tên của ông, nhưng ông lại không có chút phản ứng nào.

Tâm điện giám hộ biểu thị Tây Văn Đạo xảy ra rung thất*. Bác sĩ: "Bệnh nhân cần phải cấp cứu, chuẩn bị khử rung!"

(* Rung thất xảy ra khi tim đập nhanh, xung điện thất thường. Điều này làm cho buồng tâm thất rung động vô ích, thay vì bơm máu. Trong quá trình rung thất, huyết áp giảm đột ngột, cắt đứt nguồn cung cấp máu đến cơ quan quan trọng.

Rung thất là một trường hợp khẩn cấp yêu cầu chăm sóc y tế trực tiếp. Một người bị rung thất sẽ mất ý thức trong vòng vài giây và nhanh chóng sẽ ngừng thở hoặc mất mạch. Cấp cứu điều trị rung thất bao gồm hồi sức tim phổi (CPR) và sốc tim với một thiết bị gọi là máy khử rung.

Điều trị cho những người có nguy cơ rung thất bao gồm thuốc và các thiết bị cấy ghép có thể phục hồi nhịp tim bình thường.)

Mặt Tây Mễ dán ở trên cửa kính lạnh ngắt, cuối cùng không khống chế được cảm xúc, nước mắt rơi xuống.

Ứng Khúc Hòa vươn tay qua che mắt cô lại, kéo vô vào trong ngực mình.

...

Mấy phút sau.

Bác sĩ, lấy khẩu trang xuống tiếc nuối nói với bọn họ: "Chúng tôi đã cố gắng hết sức, bệnh nhân bình thân ra đi."

Dây thân kinh trong đầu Tây Mễ "phụt" một tiếng đứt đoạn, suýt chút nữa ngắt đi ở trong lòng Ứng Khúc Hòa.

Vui mừng sau bữa tiệc chính phủ bị đẩy đi, trong đầu cô đều là bộ dáng ông cụ Tây hấp hối, da bọc xương.

Ở trong trí nhớ của cô, ông cụ này cố chấp, quyết đoán, ngoại trừ chân đi không tiện ra, tố chất thân thể vô cùng tốt. Cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày ông cụ Tây sẽ ngã xuống.

Ở trong lòng cô, từ trước đến nay ông cụ Tây như tấm sắt kiên cường, vĩnh viễn trong tư thế đứng sừng sững không ngã.

Ông ra đi đột ngột như thế, thậm chí không cho cô cơ hội khoe khoang với ông. Thậm chí không cho cô cơ hội đường đường chính chính đứng trước mặt ông nói: "Ông già xấu xa, ông có nhìn thấy không? Bây giờ cháu là đầu bếp của tiệc chính phủ rồi đấy!"

Cô còn muốn thuận lợi vui vẻ gả cho Ứng Khúc Hòa, để ông cụ nhìn xem, lúc trước cô lựa chọn trốn hôn sáng suốt cỡ nào.

Càng nghĩ như vậy, Tây Mễ càng đau lòng.

Nhớ lại những ngày vừa tới Trung Quốc, không quen đất không quen cái, nửa đêm cô sốt cao.

Là ông cụ Tây và bà nội hơn nữa đêm lái xe gắn máy chở cô đến bệnh viện huyện.

Tối hôm đó trời đen kịt, có đoạn đường không dễ đi, xe máy ngã vào rãnh nước. Bà nội ôm Tây Mễ lập tức nhảy xuống xe, chỉ bị chút vết thương ngoài da, chân ông cụ Tây lại bị vật nặng đè gãy xương, để lại di chứng què chân.

Ông cụ Tây nhận nuôi rất nhiều cô nhi làm học trò, ở thời đại nền kinh tế Trung Quốc khó khăn này, nhà ông của ông cụ Tây buôn bán cũng không tốt, nuôi một đồng người rất khó khăn.

Cô còn nhớ rõ mấy năm kia rất khó khăn, lúc nào cũng ăn không đủ no, Đại sư huynh và bà nội luôn lặng lẽ để dành nửa cái bánh màn thầu kín đáo đưa cho cô.

Bình sinh ông cụ Tây hận nhất là lãng phí.

Một lần Tây Mễ tiện tay vứt nửa xâu hồ lô đường còn lại đi, bị ông cụ Tây nhìn thấy, không chỉ đánh vào lòng bàn tay cô, thậm chí bảo cô nhặt lên ăn sạch.

Đến bây giờ Tây Mễ vẫn còn nhớ rõ lúc ấy mình uất ức bao nhiêu, hận ông cụ Tây cỡ nào. Hận ông bảo cô nhặt xâu hồ lô lên ăn sạch.

Nhưng bây giờ nhớ lại, oán hận lúc nhỏ thật sự không đáng để nhắc tới, mọi thứ đều trở nên bình thường.

Là cô không nên lãng phí, khó trách ông cụ nghiêm khắc.

Ông cụ muốn cô gả cho Trâu Thành Phong, nhưng cũng là vì bảo vệ quy tắc chỉ truyền nam không truyền nữ của nhà họ Tây.

Dựa theo quy tắc nhà họ Tây, cô vốn không có cơ hội vào bếp, là phả lệ ông cụ Tây vì cô.

Ở mức độ nào đó mà nói, ông cụ Tây bảo thủ cứng nhắc nhưng vẫn yêu thương cô vô hạn.

...

Trước khi chết Tây Văn Đạo đã tìm luật sư chứng thực di chúc, gia sản nhà họ Tây do Tây Mễ kế thừa.

Sau khi hậu sự của Tây Văn Đạo kết thúc, Tây Mễ chuyển giao nhà họ Tây cho Trâu Thành Phong, cô vẫn có ý định trở về Cẩm Dương cùng Ứng Khúc Hòa, kết thúc hợp đồng với Ứng Thực Hiên sẽ tự mình mở nhà hàng.

Lúc rời đi, trời đổ mưa nhỏ xuống.

Trâu Thành Phong gọi Ứng Khúc Hòa lại: "Cậu Ứng, tôi có thể nói chuyện riêng với cậu đôi câu không?"

Tây Mễ chui vào trong xe trước, chơi điện thoại đợi Ứng Khúc Hòa.

Trâu Thành Phong dẫn Ứng Khúc Hòa đi ra một đoạn xa, xoay người hỏi anh: "Cậu Ứng, cô bé Tây Mễ này là tôi chăm từ nhỏ đến lớn, tính tình em ấy bướng bỉnh, sau này cậu nhường em ấy chút."

Ứng Khúc Hòa gật đầu: "Đó là chuyện đương nhiên rồi."

Trâu Thành Phong do dự một lát lại hỏi: "Tây Mễ em ấy... có gây nhiều rắc rối cho cậu không? Cậu định khi nào kết hôn với em ấy?"

Ứng Khúc Hòa không thêm suy nghĩ, cứ thế mà thốt lên: "Anh Trâu, kiếp này tôi sẽ sống với cô ấy cả đời, cho dù có chút rắc rối, nhưng so với thời gian nữa đời thì những rắc rối đó tính là cái gì? Ông cụ Tây vừa qua đời, thời gian tới không thích hợp để cầu hôn."

Thật ra Trâu Thành Phong vẫn có chút lo lắng, cười nói: "Cậu Ứng, tôi biết thân phận hay địa vị cậu đều không thiếu, cậu có tiền có của, đang Cẩm Dương có thể một tay che trời, nhưng vẫn xin cậu nhớ kỹ, người nhà mẹ của Tây Mễ đều không phải là kẻ hèn nhát, nếu cậu dám bắt nạt con bé, chúng tôi sẽ không bỏ qua cho cậu."

Mặt mày Ứng Khúc Hòa nghiêm túc, sửa lại: "Anh sai rồi, tôi thiếu một Tây Mễ."

Trâu Thành Phong sững sốt, một hồi lâu mới hiểu ra ý trong lời của anh.

...

Xe taxi ra khỏi trấn cổ Gia Lăng, đi đến đường núi của huyện thành thì cong cong queo queo.

Hai bên đường một mặt núi, một mặt vách đá.

Mây đen phủ trên dãy núi, bầu trời âm u gần như không có chút ánh sáng, dưới bầu trời ngoại trừ núi với đường, cùng mấy chiếc xe ô tô thì chỉ có mưa to xối xả tàn sát bừa bãi lên cửa kính xe.

Mưa to sấm chớp ùng ùng, liên tục nện lên cửa kính xe.

Lúc queo do mặt đường quá trơn, tài xế suýt chút nữa lái xe xuống vách núi, khó khăn lắm mới ổn định, thở ra mắng to một tiếng: "Mẹ nó, sớm biết mưa to dữ dội như vậy thì có cho nhiều tiền hơn cũng không đi. Nếu thời tiết quái quỷ này cứ kéo dài, tôi đoán chừng chuyến bay của mấy người sẽ hoãn lại đấy."

Lúc này xe điên cuồng lắc lư khiến Tây Mễ hoảng sợ cả người đổ mồ hôi lạnh, lúc đó Ứng Khúc Hòa gần như phản xạ có điều kiện ôm chặt lấy cô.

Tây Mễ hít sâu một hơi, cảm khái nói: "Mùa Đông ở Gia Lăng rất ít khi mưa lớn như vậy, lần này số chúng ta may quá mà, thế mà đụng phải mưa thế này."

Vừa dứt lời, ô tô đi lên đỉnh núi, buộc phải dừng lại.

Tài xế đội mưa xuống xe, không lâu sau lại đi tới nói: "Không thể đi được nữa, hai vị tranh thủ trời còn chưa có tối đi bộ xuống núi đi. Xuống núi sẽ có thôn xóm, hai người ngồi xe ba gác đến thị trấn, lại từ thị trấn ngồi xe đến sân bay trong thành phố."

Tài xế lấy dù và áo mưa trong cốp xe ra đưa cho bọn họ: "Hai người cầm dù và áo mưa đi."

"Còn anh thì sao?" Tây Mễ nhận lấy áo mưa hỏi.

Tài xế nói: "Tôi đợi người đến kéo đi. Hai người đi bộ xuống núi, nửa tiếng là tới rồi, không xa đâu."

Ứng Khúc Hòa cởi áo khoác ra khoác lên người Tây Mễ, bọc kín cả người cô lại, chỉ để lộ ra ngũ quan xinh xắn,

Anh xuống xe trước bung dù ra, đợi Tây Mễ xuống xe thì nhanh chóng vươn tay ôm cô vào dưới tán dù. Anh một tay cầm ô, một tay ôm chặt Tây Mễ.

Đường xuống núi không dễ đi, mưa to rơi lộp bộp xuống đất, trong mưa dường như còn kèm theo mưa đá. Tây Mễ rúc vào trong ngực Ứng Khúc Hòa, đi đường cũng không dám ngẩng đầu lên, chỉ nhìn nước mưa xối xả, cảm thấy dùng thác nước để hình dung trận mưa này không hề khoa trương chút nào.

Dù quá nhỏ, nửa người của Ứng Khúc Hòa đã ướt đẫm, Tây Mễ đẩy dù qua cho anh: "Anh không cần che dù cho em, em có áo mưa rồi!"

Âm thanh yếu ớt rất nhanh bị tiếng sấm che dấu.

Đi được một nửa đường xuống núi, trong núi bắt đầu chảy bùn đục ngầu xuống, Tây Mễ phát hiện không ổn, túm chặt cổ tay Ứng Khúc Hòa, đột nhiên chạy về phía trước.

Núi non nơi này Tây Mễ rất quen thuộc.

Phía sau bọn họ "rầm rầm" lăn xuống một đồng đất đá, nếu không phải chạy nhanh, bọn họ đã bị đồng đất đá này đẩy xuống núi rồi.

Dù trên tay Ứng Khúc Hòa đã bay ra ngoài, cả người ướt đẫm. Tây Mễ kéo anh chạy như bay xuống núi, bước qua một đoạn đường đất lầy lội cuối cùng cũng tới thôn nhỏ dưới núi.

Bọn họ xông vào dưới mái hiên của một nhà dưới núi trốn mưa, hai người nhếch nhác không chịu nổi, dường như vừa mới trải qua một tai nạn lớn vậy.

Đôi giày da của Ứng Khúc Hòa đầy bùn đất, trên quần tây tung tóe bùn nhão, vô cùng thê thảm.

Trải qua trận mưa vừa rồi vẫn chưa thấy kinh hãi, lúc này nhớ tới mới chợt nhận ra thật là đáng sợ. Ứng Khúc Hòa nâng mặt Tây Mễ lên, hỏi cô: "Sao rồi?"

Tây Mễ lắc đầu, nắm lấy tay của anh xoa xoa cho ấm lại: "Còn anh? Cả người đều ướt thế kia có lạnh lắm khôn?"

"Không sao." Lúc này trời dần tối, trên đường không có taxi đi ngang qua. Ứng Khúc Hòa liếc nhìn bốn phía, nói: "Chúng ta phải tìm xe đến thị trấn trước."

"Dạ, đợi lát xem có lẽ sẽ có." Tây Mễ dậm chân, mười ngón chân mười ngón tay đều lạnh đến mất cảm giác rồi.

Rốt cục mưa cũng ngừng.

Xa xa có một chiếc xe ba gác hí hục chạy tới, Tây Mễ dùng sức vẫy tay.

Đợi xe ba gác dừng lại, Tây Mễ xòe tay ra đòi tiền Ứng Khúc Hòa: "Cho em ít tiền."

Ứng Khúc Hòa sờ ví tiền.

Không thấy đâu...

"Có thể rơi trên xe rồi."

Tây Mễ nâng trán: "Không phải chứ? Trong túi quần em chỉ còn 50 đồng. Mặc kệ, em đi thử xem!" Cô nắm chặt 50 đồng còn lại đi lên thương lượng với tài xế: "Anh trai à, anh có thể cho chúng em đi nhờ đến thị trấn được không?"

Tài xế hỏi: "Hai người cho bao nhiêu tiền?"

Tây Mễ đưa 50 đồng qua: "Anh trai, chúng em chỉ còn lại 50 đồng thôi, 50 đi có được không? Không thì... sẽ chuyển khoản tiền cho anh?"

"Trả tiền bằng chuyển khoản?" Tài xế xe ba gác xỏ ra một tràn tiếng địa phương nói: "Mịa nó, trời tối đen như mực, tôi lái xe ba gác chở các người đến thị trấn, 50 đồng cũng không đủ tiền xăng nữa."

Tây Mễ chà chà hai tay cầu xin: "Anh trai tài xế à, chúng em đều là học sinh mới tới trấn cổ, bạn trai em làm mất ví tiền, trên người em chỉ còn 50 đồng này thôi. Anh xem như làm chuyện tốt, được không?"

Tài xế liếc nhìn Ứng Khúc Hòa vận đồ tây trang, đầu tóc cua, ánh mắt chuyển sang trở lại trên mặt Tây Mễ: "Em gái, em giỡn với tôi đấy à? Già đầu như cậu ta còn là học sinh?"

Ứng Khúc Hòa: "... " Anh già? Anh rất già sao?

Tây Mễ thấy sắc mặt Ứng Khúc Hòa thay đổi, lo lắng anh độc miệng phản kích lại đả tộ tài xế, nhanh chóng bấm sau lưng anh một cái, nhắc nhở anh phải kiềm chế cảm xúc.

Ứng Khúc Hòa hít một hơi, cười gượng nói: "Anh trai à, em thật sự là học trò, chủ là trời sinh mặt già thôi."

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Edit: Tiểu Lăng

Beta: Nana Trang

"..." Tài xế xe ba gác nổ máy, hất cằm lên, ý bảo họ lên xe, "Mau lên xe."

"Vâng!" Tây Mễ lên xe, vươn tay với Ứng Khúc Hòa, "Mau lên nào, ngại ngần gì vậy anh?"

Trên xe vẫn còn phân heo chưa dọn sạch, Ứng Khúc Hòa hơi nhăn mày lại, nhưng vừa thấy Tây Mễ vươn bàn tay nhỏ ra thì cảm thấy tất cả đều là mây bay.

Đi từ thôn đến thị trấn phải mất cỡ nửa giờ xe, Ứng Khúc Hòa vốn đã ướt như chuột lột, lại thêm gió thổi, trên ô phục dần đọng một lớp băng. Lúc đến khách sạn huyện, anh đã lạnh đến mất tri giác.

Ứng Khúc Hòa xông vào tắm nước nóng, người mới ấm dần lại, nhưng đầu lại đau như búa bổ.

Anh choàng khăn tắm đi ra, thấy Tây Mễ để lộ đôi chân trắng nhỏ ra ngoài chăn lụa mỏng, tựa vào đầu giường chơi điện thoại. Anh đi qua, chui vào chăn, gối đầu lên đùi cô.

Người đàn ông bỗng gối cái đầu nặng xuống, Tây Mễ ngừng chơi game.

Ứng Khúc Hòa trông khá mệt, anh nhắm mắt, mi rậm cong lên, dài mà nổi bật. Mái tóc ngắn còn ẩm của anh quệt ướt vạt áo ngủ của cô. Lật nghiêng người ôm lấy vòng eo mảnh của Tây Mễ, ngũ quan của anh kề sát vào bụng cô, anh có thể cảm nhận được rõ ràng phần bụng bằng phẳng không chút thịt thừa nào của cô.

Cách một lớp vải, mũi anh cọ nhẹ lên bụng cô, cơ thể mềm mại thơm ngát của cô gợi khơi gợi lên dục vọng của anh, nhưng tình trạng sức khỏe gay go lại khiến anh phải kìm chế một cách bất đắc dĩ. Anh khàn giọng gọi tên cô: "Tây Mễ."

Lúc này, trong mắt Tây Mễ, Ứng Khúc Hòa như một đứa bé, giọng nói có phần làm nũng.

Ứng Khúc Hòa bỗng dừng như thế, khiến cô không chống cự được, ôm lấy đầu anh, tay sờ lên trán anh, cả kinh nói: "Nóng quá!"

"Làm em bỏng rồi à?" Giọng nói khàn khàn lười biếng của anh có phần mê hoặc lòng người.

"Ứng Khúc Hòa, sốt thì phải đi khám chứ, anh đùa đấy à!" Tây Mễ nhíu chặt mày lại, thuận tay cầm điện thoại, gọi cho bên dịch vụ chăm sóc và chữa bệnh của khách sạn.

Ứng Khúc Hòa ôm chặt eo cô, giọng hơi úng, gối trên đùi cô, mệt mỏi mở mắt, "Giận rồi à?"

"Em không giận, chỉ thương thôi." Tây Mễ lấy khăn, bọc lấy đầu anh, lau tóc.

Tóc anh dài ra rất nhanh, chỉ mấy tháng mà đã sắp dài lại như cũ rồi.

Bác sĩ khách sạn đi lên, đo thân nhiệt cho Ứng Khúc Hòa, kiểm tra xong rồi hỏi: "Tiêm hay truyền dịch?"

"Cái nào tốt hơn ạ?" Tây Mễ hỏi.

Bác sĩ nói: "Tiêm thì hơn, một mũi là có hiệu quả ngay."

Tây Mễ: "Vậy tiêm đi ạ."

Bác sĩ bảo y tá lật người bệnh nhân lại, vạch móng ra. Y tá còn chưa đụng vào Ứng Khúc Hòa, đã bị anh trừng mắt: "Cô dám!"

Y tá bị la, hơi lúng túng. Bác sĩ nói với Ứng Khúc Hòa: "Không thì tự anh lật người lại? Tự vạch móng ra?"

"..." Gân xanh bên thái dương Ứng Khúc Hòa nổi lên. Anh nhin đau hờ: "Truyền dịch!"

Treo bình truyền dịch lên, bác sĩ và y tá rời phòng. Tây Mễ nằm cạnh anh, dùng ngón tay chọc chọc vào mũi anh, nói: "Anh là bệnh nhân không chịu phối hợp theo chỉ đạo của bác sĩ nhất mà em từng thấy, chỉ tiêm thôi mà, có phải phi lễ đâu."

"Đó là hành động phụ trách với em, vị y tá vừa rồi kia cũng là nữ." Ứng Khúc Hòa lập tức chau đầu qua, ngậm môi cô, hơi thở phun lên mặt cô lúc nặng lúc nhẹ, "Tây Mễ à."

"Dạ?"

Ứng Khúc Hòa: "Có một chuyện cần phải nói cho em biết."

Tây Mễ ôm một tay của anh, hỏi, "Chuyện gì?"

"Anh chưa từng trúng chai nào." (hờ hờ, không hiểu ý của anh lắm, mà nghĩ chắc là chưa bị bệnh cần phải truyền dịch lần nào ý)

Tây Mễ vạch trần anh: "Thật đúng là chưa từng uống chai nào không?"

Ứng Khúc Hòa bắt lấy tay cô, dùng năm ngón tay khóa chặt lại: "Anh chưa từng dựa vào vận may để đạt được bất cứ điều gì, kể cả việc có được em, đều là cố gắng mà có được."

Tây Mễ hơi tiếc nuối nói: "Hình như lúc theo đuổi em, anh chả mất tý sức nào nhỉ? Giờ nghĩ lại, em đúng là thiếu kiên nhẫn thật, đáng lẽ không nên u mê mà đáp ứng anh như thế!"

Nhưng thật ra, từ khi nhận ra cô là Tây Tây Tây Mễ ở trấn cổ, anh đã bắt đầu "mưu đồ làm loạn" rồi.

Từ đầu đến cuối, anh vẫn luôn cố gắng.

Cũng khó cho anh để gặp được một cô gái thích hợp làm vợ, cũng khiến anh có hảo cảm. Từ blog đến thị trấn cổ Gia Lăng, lại tới khách sạn cổ Đường Tây. Sợi dây duyên phận khiến anh không thể không chú ý tới cô gái này, từ khi nhận ra cô, anh đã bắt đầu động lòng. Tuy rằng khi đó, tình cảm anh dành cho cô vẫn chưa lên tới mức tình yêu.

Anh cũng chưa từng nghĩ tới, mình sẽ sa vào lưới tình một cách điên cuồng như vậy.

Tây Mễ thấy anh ngẩn ra, lại chọc chọc vào xương quai xanh của anh: "Này, anh ngẩn gì vậy?"

Ứng Khúc Hòa cười tươi, dựa vào trán cô, nói: "Trước kia anh không tin vào duyên phận, hiện tại anh lại tin không chút nghi ngờ. Trước kia anh cũng không ngờ có một ngày sẽ yêu một cô gái nhỏ, hiện tại, duyên phận kỳ diệu đã làm rối loạn tất cả những dự định khi trước của anh."

....

Gần cuối năm, Ứng Thực Hiên thiết kế thêm phòng ăn, Tây Mễ luôn ở trong trạng thái bận rộn. Đến ngày nghỉ mỗi tuần, cô đều sẽ cùng Ứng Khúc Hòa đi đón Tiểu Quai và Ulrica về nhà, sau đó dính lấy nhau ở nhà nghiên cứu mỹ thực.

Thể trạng của Tiểu Quai đã sắp ngang với Ulrica rồi, nhưng nó cũng không cường tráng như Ulrica. Trước mặt Ulrica, trông Tiểu Quai có vẻ khá nhỏ xinh.

Ulrica rất săn sóc cho Tiểu Quai, thịt vào trong bát cũng chỉ liếm một cái, rồi ngậm sang cho Tiểu Quai.

Tiểu Quai sẽ cắn một miếng, rồi ngậm sang, thả về trong bát của Ulrica.

Trưa nay Tây Mễ đang ngồi trong nhà ăn cơm, chuông báo WeChat vang lên không ngừng.

Trong group WeChat, Quý Đông Lâm phát liền 6 bao lì xì, đến khi đủ 520 rồi, anh mới thông báo một tin vui với mọi người: "Mọi người mọi người, sách mới 'Công thức mỹ vị tình yêu' của tôi sẽ tiến hành ký bán trên cả nước từ ngày mai, địa điểm đầu tiên là nhà sách Văn Hoa của Cẩm Dương, mọi người nhớ tới cố động nhé, tôi sẽ giữ lối đi VIP cho mọi người."

Tiểu Minh: "Em không muốn đi đâu, mai là Chủ nhật mà! Em đã hẹn Tiểu Hồng đi học nhóm rồi!"

Lão Tần: "Mai phải đi ra sân bay đón con gái, chắc là không tới được đâu."

Ông chủ đầu trọc: "Ày, xem ra có mỗi mình tôi rảnh."

Bà lão: "Ngày hội ký bán của Tiểu Quý à, thế thiếu nữ già đây phải đi chung vui mới được!"

Quý Đông Lâm hỏi: "Nữ thần đâu rồi? Nữ thần em có đi không?"

Vừa lúc, mai Tây Mễ được nghỉ. Quý Đông Lâm đã từng cố chấp ủng hộ cô, giờ sách mới của cậu được đưa ra thị trường, đương nhiên cô phải đi cổ động rồi.

Hôm sau, Tây Mễ và Ứng Khúc Hòa đi nhà sách.

Đại sảnh tầng một của nhà sách kín độc giả tới nỗi chật như nêm cối, bên ngoài treo một bức áp phích lớn của "Công thức mỹ vị tình yêu ", trên đó in ảnh của Quý Đông Lâm và Nam Tinh.

Nam Tinh là cố vấn mỹ thực cho quyển sách này, cô và Quý Đông Lâm dắt tay nhau làm tuyên truyền.

Bàn ký bán được đặt ở bãi cỏ sau nhà sách. Tây Mễ kéo Ứng Khúc Hòa đi vào từ lối đi VIP, hội họp với đám Lão Tần Tiểu Minh.

Tiểu Minh phát cho cô và Ứng Khúc Hòa hai quả bóng bay. Không chỉ họ, mà tất cả những nhân viên công tác ở đây đều cầm ít nhất hai quả bóng bay trở lên. Cô khó hiểu: "Nhân viên công tác tham gia hoạt động đều phải thả bóng bay à? Có khó coi quá không?"

Tiểu Minh cười không có ý tốt: "Thêm bóng bay cho có không khí ấy mà! Lát nữa em nói thả bóng bay thì mọi người cùng thả đi nhé."

"Chậc..." Tây Mễ nghiêng đầu nhìn Ứng Khúc Hòa, hơi có lỗi nói: "Ngại ghê, đang định mang anh tới xem, ai ngờ lại bị coi là nhân viên công tác."

Môi Ứng Khúc Hòa khẽ cong lên, anh cười nói: "Anh là của em, không cần khách khí như vậy."

Tây Mễ le lưỡi, quay đầu nhìn lên sân khấu.

Quý Đông Lâm và Nam Tinh cùng tiến lên đài. Làm cố vấn mỹ thực, Nam Tinh nói một ít chuyện lý thú khi dạy Quý Đông Lâm nấu ăn. Sau khi kết thúc, cô giao micro cho Quý Đông Lâm.

Nhận lấy micro, Quý Đông Lâm bỗng quỳ một chân xuống trước mặt Nam Tinh.

Hiển nhiên Nam Tinh bị hoảng sợ, bối rối đỏ mặt, "Anh làm gì vậy?"

"Cầu hôn." Quý Đông Lâm lấy hộp nhẫn kim cương, mở ra, "Nam Tinh, gả cho anh đi."

Các độc giả xếp hàng phía dưới chờ ký bán đã sôi trào.

Nam thần lại cầu hôn ngay trước mặt nhiều người như vậy, vung thức ăn cho cún ngay trước mặt mọi người... Đáng sợ quá!

Phần lớn độc giả nữ đều ôm hy vọng, vốn chỉ tới xem nam thần, thuận tiện xin chữ ký, tuyệt đối không ngờ nam thần lại cầu hôn và ngược cún ngay tại hiện trường. Fan tan nát cõi lòng, khóc như mưa, thậm chí còn có người định đập đầu vào sách tự sát ngay tại chỗ!

Bên dưới xôn xao, Nam Tinh xấu hổ nhìn bốn phía, lấy tay che mặt nhỏ giọng nói với Quý Đông Lâm: "Anh đứng lên mau, sao anh lại không nói chuyện cầu hôn này cho em biết trước chứ?"

Giọng cô bị loa phóng đại, nghe tiếng mình trong loa, Nam Tinh thậm chí định đập đầu vào sách luôn.

Fan phía dưới bật cười, giật dây Nam Tinh nhận lời:

"Gả đi!"

"Nữ thần Nam Tinh! Đại Đại của chúng tôi sẽ thương cô nhiều lắm!"

"Nữ thần Nam Tinh, hôm nay cô mà không nhận lời cầu hôn của Đại Đại chúng tôi, chúng tôi... chúng tôi sẽ..."

"Chúng tôi sẽ không mua sách tập thể đấy!"

Bên dưới cũng có fan xì xào bàn tán:

"Trên tư liệu baidu ghi số tuổi của Nam Tinh là hai tám, nam thần của chúng ta mới hai mươi hai mà?"

"Đúng đó, gái hơn ba ôm gạch vàng, thế này thì ôm cả núi vàng rồi còn gì!"

Nam Tinh nghe bên dưới nghị luận, cắn môi, đi xuống đài. Quý Đông Lâm nhanh chóng đứng dậy níu lại cô, dùng sức kéo cô vào lòng.

Dưới đài lại xôn xao lên, Tây Mễ nhảy dựng, trái tim thiếu nữ nổ tung: "Aaa --- hôn đi!"

Quý Đông Lâm đúng là biết chơi, đây quả thực là tình tiết trong phim thần tượng!

Bọn họ đến với nhau từ khi nào vậy? Đến mức sắp kết hôn rồi kia! Cô lén quay người nghiêng mắt nhìn Ứng Khúc Hòa, hơi buồn đi một tý.

Ba ba tôn đạo cũng đã già đầu rồi, bao giờ mới cầu hôn cô đây?

Trên đài vang lên tiếng Quý Đông Lâm:

"Nam Tinh, lúc mới quen em, anh chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày em trở thành bạn gái anh. Bây giờ nghĩ lại, vẫn cảm thấy rất khó tưởng

tượng, nhưng vận mệnh cứ thế kết đôi ta lại. Anh đã từng viết rất nhiều câu chuyện tình yêu trong sáng, anh khát vọng có một tình yêu hoàn mỹ. Tình yêu ấy có thể chia, nhưng nhất định phải hợp; quá trình có thể không hoàn mỹ, nhưng kết cục nhất định phải hoàn hảo. Tình yêu của chúng ta bị gia đình phản đối, nhưng anh không thấy đó là khó khăn, hai người yêu nhau là đủ, hạnh phúc của chúng ta có liên quan gì đến những người khác đâu?"

Dù cho Nam Tinh đi giày cao gót, nhưng đứng trước Quý Đông Lâm, cô vẫn thấp hơn. Cô cúi đầu, tóc dài rũ xuống, che đi một nửa gương mặt xinh đẹp của cô.

Quý Đông Lâm nắm lấy tay cô, ánh mắt kiên định: "Nam Tinh, anh thích em, nếu em có thể giao nửa cuộc đời còn lại cho anh, anh sẽ dùng cả cuộc đời này để yêu em."

Vành mắt Nam Tinh ửng hồng, cô không ngăn nổi tình cảm, nước mắt tách tách rơi.

Quý Đông Lâm lại quỳ xuống lần nữa: "Nam Tinh, gả cho anh đi."

Nam Tinh nhìn xuống đài, mấp máy môi, đưa tay cho anh.

Quý Đông Lâm lấy nhẫn cầu hôn ra, đeo lên cho cô, và nắm chặt lấy bàn tay cô.

Tiếng vỗ tay dưới đài vang lên như sấm, đại biểu cho tất cả những lời chúc phúc của người hâm mộ.

Nam Tinh bị Quý Đông Lâm ôm lấy, cuộn cuộn ngón tay, tâm trạng mãi không bình tĩnh lại được.

Dưới đài, Tiểu Minh ra lệnh: "Thả bóng bay!"

Gần như cùng lúc đó, tất cả nhân viên công tác đều thả bóng bay lên, năm sắc bóng bay lên không. Tây Mễ cũng thả bóng trong tay đi, nắm lấy ngón tay Ứng Khúc Hòa mà quơ quơ, cẩn thận từng li từng tý nói: "Lão Khúc à."

Đuôi mày Ứng Khúc Hòa khẽ nhếch: "Hửm?"

Tây Mễ muốn nói lại thôi, mấp máy môi, nuốt lời về trong bụng, lắc đầu nói: "Không có gì."

Ứng Khúc Hòa nhận được một tin nhắn, anh mở ra xem, nói thầm: "Hôm nay thật sự rất không vui."

"..." Tây Mễ im lặng nhìn anh một cái.

Cô cũng rất không vui.

Quý Đông Lâm người ta đã cầu hôn rồi, đến bao giờ anh mới cầu hôn đây!

Tây Mễ tức giận, bỗng nhiên có ảo giác kiểu sói già ăn thỏ con rồi, lại lau miệng không nhận.

T.T...

Quý Đông Lâm cầu hôn thành công, tối đó đặt bàn ở Ứng Thực Hiên. Ứng Khúc Hòa tự mình xuống bếp làm một nồi lẩu. Dầu đỏ trong nồi bốc lên, Tiểu Minh ăn đến sực sôi ngất trời, đỏ hết cả tai.

Tây Mễ hơi rầu rĩ.

Nhìn đôi hôn phu hôn thê ngồi đối diện, cô không mấy vui vẻ. Hình như Lão Tần đoán được suy nghĩ của Tây Mễ, trêu chọc: "Tiểu Ứng, Quý Đông Lâm cũng đã cầu hôn Nam Tinh rồi, bao giờ cậu mới tính cầu hôn Tây Mễ."

Ứng Khúc Hòa gắp một đĩa hoa bầu dục vào bát Tây Mễ, khước môi khẽ cong lên, anh cười nói: "Đương nhiên phải vào lúc thích hợp nhất."

Tối đông giá rét, ngoài trời tuyết bay, một đám người vây quanh trong gian phòng ăn lẩu, hâm nóng cả không khí.

Ông chủ đầu trọc nói: "Ài, giờ mấy người trẻ tuổi bọn bây, toàn chơi trò cầu hôn gì đấy, hồi đó các chú đâu có lưu hành trò này? Yêu đương cũng chả mấy phổ biến, toàn là hai nhà đồng ý là tháng sau kết hôn luôn. Cùng nhau sống cả đời còn lại."

Tây Mễ có tính nết của một cô gái nhỏ, cô hy vọng Ứng Khúc Hòa cũng giống như Quý Đông Lâm, nói "I love you" với cô, quỳ xuống cầu hôn, với nhẫn kim cương đầy lãng mạn.

Một bữa cơm chẳng mấy vui, ăn xong, mọi người cùng đi dọc theo đình lộ thiên ra ngoài.

Tuyết đã phủ dày cỡ ngón cái, giẫm chân xuống đã xoẹt xoẹt rồi.

Đi được một nửa, Quý Đông Lâm bỗng ngồi xổm xuống, vỗ vỗ đầu vai nói với Nam Tinh: "Vợ, em lên đây đi, anh thấy dạo này em hơi mập ra đó."

"... Nhóc con, anh gọi em là gì đó?" Nam Tinh đánh cái bộp lên vai anh.

Quý Đông Lâm mặt dạn mày dày nói: "Không gọi vợ, thế... gọi bà xã nhé? Bà xã, mau lên đây, để anh công em vượt qua mảnh đất tuyết này!"

Nam Tinh nắm lên lưng Quý Đông Lâm, ôm cổ anh, cầm tựa lên vai anh.

Tuy tuổi Quý Đông Lâm hăng nhỏ, nhưng cách ăn mặc lại đang dần trưởng thành; mà Nam Tinh thì dường như từ hình tượng tài trí trước kia, quay trở về với phong cách thiếu nữ. Cô rất đẹp, và dễ dàng không chế bất kỳ phong cách nào.

Tạm biệt mọi người, Ứng Khúc Hòa nắm tay Tây Mễ đi tới bãi đỗ xe.

Tây Mễ hất tay anh ra, cả giận nói: “Ứng Khúc Hòa, em có chuyện phải nói cho anh biết.”

“Đúng lúc anh cũng có chuyện muốn nói với em.” Ứng Khúc Hòa xoay người nhìn cô. Bông tuyết bé xíu dần to bằng lông ngỗng, mang theo gió lạnh tê lương rơi xuống da thịt. Ứng Khúc Hòa gỡ khăn quàng cổ của mình xuống, vòng quanh cổ Tây Mễ mấy vòng, mãi tới khi che kín cổ cô, anh mới nói: “Em nói trước đi.”

Tây Mễ xoa đôi bàn tay, “Quý Yên Thương định đề cử hai đầu bếp đi Pháp và Mỹ, trao đổi học tập với đầu bếp nước ngoài. Ông ấy tính để em và Lưu Dương đi.”

“Hả?” Ứng Khúc Hòa kéo hai tay cô qua, xoa hộ cô, mày hơi cau lại, anh tiếp tục nghe cô nói.

Tây Mễ rút tay về, xoa xoa cái mũi lạnh đỏ bừng, nói thêm: “Sẽ phải đi nửa năm, vì cơ hội học tập lần này, em sẽ ký thêm một năm nữa với Ứng Thực Hiên.”

Ứng Khúc Hòa cau mày chặt lại hơn, anh hỏi cô: “Em quyết định từ lúc nào rồi?”

Nếu cô nói là cô vừa mới quyết định, có phải cô sẽ bị Ứng Khúc Hòa treo ngược lên không? Cô ho nhẹ một tiếng: “Hôm qua.”

Ứng Khúc Hòa im lặng một lát, vươn tay qua, kéo mũ len xuống, che đi đôi tai bị lạnh đỏ của cô, “Anh dẫn em đi một nơi.”

Tây Mễ cắn môi, gật đầu, theo anh lên xe.

Xe chạy nhanh ra ngoại thành, từ những con phố phần hoa rực rỡ nơi thành thị, đến chốn ngoại thành vắng vẻ đều hiu, xe dừng trước cửa một nhà hàng bên ngoài khu biệt thự.

Nhà hàng còn chưa khai trương, thậm chí còn chưa treo biển hiệu. Tường ngoài của kiến trúc được thiết kế thiên hướng phong cách châu Âu, trên cầu thang phủ kín tuyết trắng. Ứng Khúc Hòa bước lên trước, dùng thẻ mở cửa, vươn tay ra với Tây Mễ dưới cầu thang, “Cẩn thận trượt.”

Tây Mễ bắt lấy tay anh, sai hai bước dài lên cầu thang, quả nhiên trượt chân, ngã vào lòng Ứng Khúc Hòa.

Ứng Khúc Hòa đỡ vững cô, nắm lấy tay cô đi vào, bật hết đèn lên.

Tách một tiếng, sảnh chính nhà hàng lập tức sáng hẳn lên.

Nhà hàng chọn dùng thiết kế chính theo phong cách Âu Tây, quầy bar gạch và nền đá cẩm thạch phục cổ, đèn sắt đơn giản, đậm mùi phương Tây; phối hợp với bàn ăn khắc hoa màu sậm kiểu Trung lại vừa hợp. Trên trần của mỗi bàn ăn đều có một chiếc đèn nhỏ rủ xuống, chiếu sáng mặt bàn đầy ấm áp.

Tây Mễ rất thích phong cách thiết kế của nhà hàng này.

Có lẽ là vì được hai dòng văn hóa hun đúc từ nhỏ, cô không có sức chống cự với phong cách thiết kế như vậy. So với món Trung thuần hoặc Tây thuần, cô lại chờ mong hai phong cách nấu nướng kết hợp với nhau hơn.

Đáng tiếc, về phương diện nấu cơm Tây, cô gần như không có kinh nghiệm gì.

Lúc này, Ứng Thực Hiên lại cung cấp cơ hội cho cô qua đó học tập, cô rất do dự. Nửa năm, nói dài thì không dài, mà bảo ngắn thì cũng chẳng ngắn, nếu là trước kia thì cô sẽ không do dự. Nhưng hiện tại cô lại có Ứng Khúc Hòa, yêu xa trở thành một thử thách dành cho họ.

Đi vòng ra sau quầy bar, có một phòng bếp nhỏ kiểu mở, có thể làm một vài món điểm tâm kiểu Tây đơn giản ở đó.

Tây Mễ ngồi lên ghế quầy bar, quay một vòng, khó tin hỏi anh: “Đây chính là công trình của bản vẽ hiệu quả anh cho em xem lần trước à?”

“Ừ, nhà thiết kế đã sửa chữa dựa theo yêu cầu của em.” Ứng Khúc Hòa đi vào quầy bar, cởi áo khoác ngoài xuống, khoác lên ghế. Bên trong anh mặc một chiếc áo sơ mi kẻ ô vuông, chiếc áo may tu thân tôn lên bờ vai rộng và phần eo hẹp của anh. Anh cởi cúc tay áo, từ từ xắn lên đến cùi chỏ, lộ ra hai cánh tay trắng sần chắc.

Anh giương mắt hỏi cô: “Muốn nếm thử bánh ngọt anh làm không?”

Tây Mễ ngồi trên ghế chân cao, đung đưa hai chân, gật đầu: “Muốn.”

Ứng Khúc Hòa mở nhạc, một khúc “Anh và em bên nhau” chậm rãi từ trong loa chất lượng tốt chảy ra.

Anh lấy dụng cụ đã lau khô ra, bắt đầu trộn bột làm cookie.

Cách tăng nước ấm, bơ dần tan ra trong thố. Anh dùng spatula* trộn bơ chảy, bột mì cake** và trứng thành hỗn hợp, đóng vào túi bắt kem, phun những đóa hoa khác nhau lên khay nướng.

(*: thìa trộn bột

** : bột mì cake: hoặc gọi là cake flour, loại bột mì có hàm lượng gluten (protein) rất thấp, tỉ lệ khoảng 7.5 - 8.5%, bột rất nhẹ và mịn, màu trắng. Cake flour được sử dụng để làm các loại bánh có kết cấu bông xốp, mềm, nhẹ như bánh chiffon, bánh angel food cake, Japanese cotton cheesecake, bánh gato Hongkong, bánh cuộn, v.v... Thậm chí có thể làm các loại bánh cookies bằng bột mì cake rất ngon.)

Anh dùng tay cầm túi bắt kem, không ngừng điều khiển hình dạng cookie, phun một đóa hoa hồng lên khay nướng, cánh hoa nở tầng tầng lớp lớp. Lần đầu tiên Tây Mễ thấy một người làm cookie như vậy, cô suýt cho là Ứng Khúc Hòa đang biểu diễn nghệ thuật bắt kem.

Cookie vào lò nướng, Ứng Khúc Hòa lại xoay người đi pha một ly café cho cô, bên trên phủ một tầng bột sữa, tản ra mùi ngọt ngào.

Tây Mễ uống một ngụm, môi dính một tầng bột trắng. Cô ngẩng đầu nhìn anh, sợ hãi hỏi: “Em quyết định đi Pháp nửa năm, anh không định nói gì với em sao?”

Ứng Khúc Hòa xòe tay ra với cô, “Đưa tay qua đây.”

Tây Mễ bất đắc dĩ đặt tay vào lòng bàn tay anh. Không biết từ đâu mà anh biến ra một cái bánh hình nhẫn, đeo vào ngón tay cô, “Đây là chiếc nhẫn có một không hai.”

Yết hầu anh hơi nhúc nhích, ngập ngừng nói: “Hôm nay Quý Đông Lâm cầu hôn Nam Tinh là năm ngoài dự đoán của anh. Tuy họ đã chia sẻ đi một nửa niềm vui của em, nhưng anh không định đẩy kế hoạch cầu hôn của mình ra sau nữa.”

Anh đặt xuống mu bàn tay cô một nụ hôn, “Tây Mễ, gả cho anh đi. Anh cần một người vợ, Ulrica cũng cần một nữ chủ nhân.”

Tây Mễ nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn bánh trên ngón tay này, không dám dùng sức cuộn ngón tay lại, sợ sức lớn quá làm đứt nhẫn.

Ứng Khúc Hòa đi từ trong quầy bar ra, tới trước mặt cô, không nói gì, chỉ dùng đôi mắt dịu dàng nhìn cô.

Tây Mễ bị anh nhìn, hơi mất tự nhiên, cúi đầu xuống nói: “Nếu anh muốn em ở lại thì em cũng không đi mà.”

“Giữ được người, chưa chắc đã lưu được tim. Em cứ đi Pháp, nửa năm sau về thì chúng ta kết hôn.” Ứng Khúc Hòa lấy tay vòng đầu cô qua, cúi xuống tựa vào trán cô, “Nhưng trước khi đi, em phải nhận lấy chiếc nhẫn này, và ký hợp đồng này đã.”

Trong tay Ứng Khúc Hòa chẳng biết đã có một bản hợp đồng từ khi nào, anh đưa nó tới trước mặt cô.

Tây Mễ mở hợp đồng, nhìn kỹ, là một bản thỏa thuận chuyển nhượng nhà hàng, chỉ cần cô nhận lời cầu hôn, nhà hàng này sẽ thuộc về cô.

Nhưng trong đó có một điều.

Nếu bên B nhận lời cầu hôn, mà trong một năm chưa gả cho bên A, bên B phải bồi thường cho bên A mười triệu.

Mười triệu, con số này quá khủng.

E là Tây Mễ có dùng mười đời cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy.

Nửa năm sau, Tây Mễ đã đủ 20 tuổi, lúc đó cô có thể đi lĩnh giấy kết hôn với anh.

Tây Mễ nhanh chóng ký hợp đồng.

Đợi cô ký xong, Ứng Khúc Hòa kéo cô vào lòng. Nghĩ đến việc sắp phải chia xa, bỗng dưng anh trở nên đa sầu đa cảm, vành mắt hơi ửng đỏ, “Không sao, có xa, có dài bao lâu đi chẳng nữa, anh vẫn chờ em về.”

Tây Mễ vốn cho là anh sẽ trách cô chơi xấu, nhưng anh không. Anh không hề bá đạo bất chấp lý lẽ, không hề có bất kỳ cử động nào ngăn trở cô thực hiện mộng tưởng.

Sự ủng hộ vô điều kiện của anh, thắp lên một nguồn nhiệt cảm động ấm áp trong tim cô.

Cô chủ động thừa nhận sai lầm: “Ba ba tôn đạo, thật ra đêm nay em mới quyết định đi, thật xin lỗi, em lừa anh. Em ghen tỵ với Nam Tinh, Quý Đông Lâm cầu hôn cô ấy thật lãng mạn, mà chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, anh chưa từng đề cập tới chuyện kết hôn. Em cho là anh ghét em.”

“Ngốc. Sao anh ghét em được?” Ứng Khúc Hòa hôn một cái lên tai cô, “Ngay từ lúc sinh ra tình cảm không thể ức chế được với em, anh đã muốn lấy em rồi. Anh chỉ đang đợi, đợi em tròn hai mươi.”

“Thật vậy ư? Thật sự không phải là ghét em?” Cầm Tây Mễ tựa trên vai anh, cọ cọ, như một bé thỏ con.

Giọng cô hơi uất ức, như hương bơ. Anh không khỏi thấy buồn cười, nâng gương mặt trắng nõn của cô lên, hôn xuống má cô, hỏi: “Em thích chiếc nhẫn đó không?”

Tây Mễ cúi đầu nhìn chiếc nhẫn bánh, tuy không phải là nhẫn kim cương sang quý, nhưng cô lại thích nó ghê gớm.

Cuối cùng Ứng Khúc Hòa cũng cầu hôn cô.

Anh cầm chặt năm ngón tay cô, lật mu bàn tay cô lại, “Cắn một cái thử xem.”

Tây Mễ không nỡ ăn nó, một chiếc nhân cầu hôn như vậy, ăn đi không phải là đáng tiếc lắm à? Cô lắc đầu từ chối, “Không cần.”

“Cần đi.”

Dưới sự yêu cầu cứng rắn của Ứng Khúc Hòa, dù không muốn, nhưng Tây Mễ vẫn cúi đầu xuống cắn nhẹ một cái. Chiếc bánh nhân này kỳ diệu ở chỗ, dù để nguội lâu như thế, vỏ bánh vẫn xốp giòn. Hương giòn của bánh tản ra giữa răng môi, thấm nồng vị sữa bò.

Răng Tây Mễ cắn phải thứ gì đó cứng cứng, cắn thêm một cái nữa, vỏ bánh tróc hết ra, lộ ra chiếc nhân kim cương bên trong một cái hoàn mỹ.

Dùng bột bao nhân nướng lên, ý tưởng rất lớn mật. Ứng Khúc Hòa đã vừa đảm bảo được vỏ bánh thơm giòn, vừa hoàn mỹ giữ vẹn từng hoa văn nhỏ trên nhân, đây gần như là chuyện không thể làm được.

Tay nghề này khiến Tây Mễ phải tặc lưỡi, không khỏi càng bội phục anh hơn.

Tây Mễ hỏi anh: “Anh làm thế nào vậy?”

Những nét nhỏ trên vỏ bánh nhân quá hoàn mỹ, gần như in hết những hoa văn trên nhân kim cương ra.

Ứng Khúc Hòa dán vào tai cô, nói: “Đợi đến lúc em gả cho anh, thì đêm tân hôn anh sẽ nói cho em biết, được không?”

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Editor: Tiểu Lăng

Beta: Nana Trang

Cookie hoa hồng ra lò, do nhiệt độ được khống chế chuẩn xác, vân bánh rất rõ ràng, gần như không bị vỡ chút nào. Trong cookie để ít vụn hoa hồng khô, Tây Mễ cắn nhẹ một miếng, xốp giòn ngọt dịu, giữa răng lưỡi phảng phất có hương hoa hồng đang khuấy động.

Trước khi ăn bánh mì nhân, Tây Mễ vô cùng lưu luyến chụp một kiểu, ngay sau đó bổ sung thêm cả ảnh cookie hoa hồng, đăng lên blog một lượt, “Được cầu hôn. Bánh mì bọc nhân kim cương và cookie hoa hồng, rất vui. [nâng mặt]”

Ứng Khúc Hòa V đăng: Chờ em tròn hai mươi.

Chỉ mấy phút sau, dưới blog, fan đồng loạt dừng mãin xuất hiện như nước lũ cuộn trào.

“Aaaa, nam thần cầu hôn thật lãng mạn! Tròn hai mươi là lĩnh giấy hôn thú? Bọc bột mà nhân kim cương không bị nướng chảy sao?”

“Lần đầu tiên thấy có người cầu hôn đặc biệt như vậy, người ta tặng hoa hồng, nam thần tặng cookie hoa hồng. Hoa hồng như thế thì ấm dạ dày lắm!”

“Blog nợ tôi một Mỹ Thực Đạo. ”

“Nam thần mai danh ẩn tích lâu như vậy, cuối cùng cũng online. Nam thần, sau này anh không đăng video mỹ thực cũng được, đăng nhật ký ngược cầu của anh và Tiểu Tây Qua cũng hay mà.”

“+1. Nam thần, chỉ mong anh đừng biến mất.”

“...”

Tây Mễ lướt hết bình luận dưới blog cũng đã về đến nhà. Vừa vào sân nhỏ, Ulrica đã nhào ngay tới, Tiểu Quai lại lặng yên đứng ở đằng xa, giữ nguyên cái kiệt ngạo của sói.

Cũng chỉ có hôm Tây Mễ được nghỉ, Ulrica và Tiểu Quai mới có thể trở về từ chỗ cảnh sát. Mãi đến khi Tiểu Quai giao phối với chó nghiệp vụ xong, người ta mới kết thúc huấn luyện thuần hóa nó.

Sau mấy tháng, dưới một loạt những biểu hiện chứng minh của Tiểu Quai, cuối cùng họ cũng có thể quang minh chính đại nuôi nó.

Nhưng cân nhắc tới phạm vi hoạt động của Tiểu Quai, Ứng Khúc Hòa quyết định đổi một căn biệt thự lớn hơn.

...

Ứng Khúc Hòa ra sức ủng hộ khiến Tây Mễ quyết tâm muốn đi Pháp học tập hơn. Công ty cũng đã sắp xếp xong hành trình học tập, nhà trọ và giáo viên tại Pháp cho cô.

Mấy năm qua, Tây Mễ toàn đón Tết với ông nội và các sư huynh đệ.

Vừa đến gần Tết, trấn cổ đã tràn ngập mùi của năm mới: tối trên phố, mấy nghìn chiếc đèn lồng sáng rực, nhìn từ trên cao, trấn cổ như một con rồng sáng từ nhiều ngọn đèn của vạn nhà tạo nên.

Tây Mễ vốn định đón Tết năm nay với Ứng Khúc Hòa, nhưng cúi đầu lật vài tờ trong bảng hành trình, đầu tháng hai cô đã phải lên đường đi Pháp, không đợi được đến Tết rồi.

Ứng Khúc Hòa lấy bát đĩa từ trong máy rửa bát ra, nghiêm túc cẩn thận cất từng cái vào trong tủ. Tây Mễ nắm chặt bảng hành trình, tựa ở cửa phòng bếp, nhìn ai đó đang làm nội trợ, yếu ớt gọi anh một tiếng: “Lão Khúc, năm nay em không đón Tết với anh được rồi, công ty đã sắp xếp xong hành trình cho em.”

“Ừ, anh xem rồi.” Ứng Khúc Hòa cười tạp dề, tùy ý đặt lên quày, thò tay qua xoa xoa đầu cô, đi tới phòng khách, “Nên anh định mai mang em về nhà cũ thăm ông già. Ông muốn gặp em.”

“Ông nội của anh sao?” Tây Mễ bỗng hơi sợ, thế hệ các ông nội đều quá nghiêm khắc.

Thấy cô rũ đầu xuống, Ứng Khúc Hòa thò tay qua xoa xoa, “Đừng lo, ông sẽ thích em.”

Tây Mễ mím môi gật đầu, vâng một tiếng.

Tây Mễ xin phép nghỉ tạm công tác ở Ứng Thực Hiện, công ty cũng cho cô nghỉ năm ngày để tu chỉnh trạng thái, sau đó bay đến Pháp. Sắp đến phút chia tay, lòng Tây Mễ đau xót, cô không nỡ chia xa Ứng Khúc Hòa lâu như vậy.

Nhưng vì có thể tới gần thế giới cấp thần của Ứng Khúc Hòa hơn, cô phải cố gắng trui rèn mình.

Vì chính cô, vì để tình cảm giữa họ có thể lâu dài. Tuy cô còn chưa hiểu nhiều về hôn nhân, nhưng cũng biết hôn nhân cần hai bên tôn trọng và ủng hộ lẫn nhau. Cô không mơ mộng xa vời là có thể vượt qua được Ứng Khúc Hòa, chỉ nguyện không cách anh quá xa xôi.

Nhà cũ của họ Ứng rất lớn, tuy đã nhiều lần sửa chữa lại kiến trúc bên ngoài, nhưng vẫn không khó nhìn ra dấu vết tang thương của năm tháng. Xe bị một chiếc cổng sắt khắc hoa ngăn lại, Ứng Khúc Hòa bấm còi, bảo an ở phòng bảo vệ bèn ấn nút điện, cổng sắt tự động mở ra.

Xe lái vào cổng, phải vòng chùng một cây mới tới bãi đỗ.

Gần tết, tuyết lại bắt đầu rơi, bên ngoài gió lạnh thấu xương, Tây Mễ cời đai an toàn, định xuống xe thì cổ tay bị Ứng Khúc Hòa kéo lại, “Đợi chút.”

Cửa xe đã mở được một nửa, bông tuyết bọc gió lạnh cuốn vào, đánh lên mặt cô như kim đâm vào da. Tây Mễ vội đóng cửa lại, nghiêng người khó hiểu nhìn anh.

Ứng Khúc Hòa lấy khăn quàng cổ từ ghế sau ra, quấn từng vòng, che miệng cô lại, rồi kéo sụp mũ cô xuống, phủ đi hai tai cô mới yên tâm, “Được rồi.”

Tây Mễ giấu miệng vào khăn quàng cổ, xuống xe, bóp giãm lên tuyết đọng nghe lộp bộp. Người giúp việc lập tức che dù qua, chắn tuyết thay cô. Tây Mễ xoa xoa tay, nói cảm ơn với người giúp việc, đi theo vào cửa nhà.

Cô đứng ở cửa đổi giày, gió lạnh thổi cô run rẩy. Người đàn ông như trời quang trăng sáng ấy đến theo cơn gió tuyết, lại chặn hết gió thay cô, tiện tay gài cửa lại.

Tây Mễ mặc rất dày, cô cúi người cời boots mà trông như một chú gấu vậy. Ứng Khúc Hòa tự tay lấy một đôi dép lê lông nhung thích hợp cho nữ đi, ngồi xổm xuống, cầm chặt gót boots của cô, “Nhấc chân lên nào.”

“Vâng.” Tây Mễ tựa vào tủ giày ở cửa, nâng một chân lên, boots bị Ứng Khúc Hòa giữ chặt, một chân cô thuận lợi rút ra khỏi boots. Ứng Khúc Hòa

dùng ngón tay dài đẩy dép lê lông nhung qua cho cô, Tây Mễ giẫm dép lê, nhanh chóng xỏ vào.

Cô cúi đầu nhìn người đàn ông thay giày cho cô, tim lại bị gõ nhẹ, hẳn do bị cử động của Ứng Khúc Hòa làm bất loạn, trái tim không ngừng rung động, cô thật sự muốn nâng mặt anh lên hôn một cái.

Thay giày cho cô xong, Ứng Khúc Hòa lại gỡ từng vòng khăn quàng cổ xuống cho cô, giao cho người giúp việc sau lưng, vỗ vai cô nói: “Đi vào chào hỏi ông trước đi.”

“Vâng.” Tây Mễ đi dép lê vào phòng khách, trông thấy một ông lão tóc bạc phơ đang ngồi trên xe lăn, đùi đắp chăn lông, đang ê a học ngâm hí khúc theo TV.

Ông nhìn thoáng qua Tây Mễ, lập tức dừng lại, ánh mắt hòa ái phóng tới, xoay xe lăn qua, “Đây là Tiểu Tây Mễ à?” Ông lão ôn hòa vỗ tay với cô, “Nào, qua đây ông xem.”

Tây Mễ ngẩn người.

Ông...

Cô nhớ tới ông Tây hốc hác trong ICU, lòng bỗng xót, mũi cũng cay theo.

Ông Ứng thấy cô bé bỗng ửng đỏ đôi mắt, cũng nóng nảy, “Ôi, bé con sao thế này? Khúc Hòa bắt nạt con à?” Ông nghiêng đầu sang bảo bảo mẫu, “Chị A Lâm, mau đi rót một cốc nước ấm.”

Ứng Khúc Hòa đi vào ôm vai Tây Mễ, để cô ngồi xuống sofa, lấy nước ấm từ trong tay chị A Lâm, đưa cho cô, gần như dán vào mặt cô, thấp giọng nói: “Uống chút nước cho ấm người.”

Tây Mễ gạt đầu, nâng cốc nước ấm uống một ngụm, người ấm hơn.

“Bé con, đây là nhà con, đừng câu nệ.” Ánh mắt ôn hòa của ông Ứng như hòa tan cả tuyết đọng bên ngoài.

Hí khúc trên TV đang đến đoạn cao trào, ông xoay xe qua hát, buồn cười là ông lão học được đâu ra đấy, còn cong lan hoa chỉ lên rất hăng say.

Không ngờ ông nội Ứng lại có tiềm chất đậu bức* như vậy...

(* đậu bức: nói nhảm một cách hài hước, đáng yêu)

Tính cách quả thực khác một trời một vực so với Ứng Khúc Hòa.

Gần đến giờ cơm trưa, Ứng Sinh Nam cũng mang theo Diềm Giản tới. Diềm Giản vừa vào cửa, trông thấy Tây Mễ, đã vui vẻ xông tới ôm cô: “Mễ Mễ, tớ nhớ cậu quá, gần đây cậu chẳng gọi điện cho tớ gì cả, tớ đau lòng lắm!”

Vợ chạy nhào tới, khiến Ứng Sinh Nam sợ toát mồ hôi lạnh. Anh đi qua cẩn thận giữ chặt Diềm Giản, “Tiểu tổ tông à, em đi chậm chậm thôi, trong bụng em vẫn còn một tiểu tiểu tổ tông nữa đấy!”

Diềm Giản không cho là đúng, hừ một tiếng: “Làm sao đâu chứ, em thấy Tiểu Diềm Diềm rất nghe lời mà.”

Tây Mễ: “??”

Ứng Khúc Hòa: “??”

Lan hoa chỉ đang cong lên khi ngâm hí khúc của ông lão dừng lại trên không trung, ông nghiêng đầu dùng làn điệu hí khúc hỏi: “Sênh Sênh, Diềm Giản có rồi à?”

Ứng Sinh Nam ngượng ngùng nhìn Tây Mễ, đến cạnh ông lão cãi: “Con nói này ông, sao ông mãi vẫn không gọi được tên của con vậy? Gọi con như thế trước mặt vợ em hai làm con ngượng đó. Mặt mũi thẳng anh cả con đây biết để chỗ nào giờ?”

Mày trắng của ông Ứng khẽ cong, ông cười nói: “Tây Mễ là người nhà, mặt mũi quăng ra ngoài đi. Thịnh thoảng phải mất mặt trước người nhà mới được, lúc này mới có không khí của một nhà.”

Ứng Sinh Nam: “Cái nhà này trừ ông ra thì con là lớn nhất, đáng đời con bị thẳng hai với thẳng ba bắt nạt!”

Ông lão được bảo mẫu đẩy vào phòng ăn, hỏi: “Kiều San và Tả Dịch không về à?”

Ứng Sinh Nam đỡ Diêm Giản tới trước bàn, kéo ghế cho cô ngồi xuống, nói: “Gần đây Kiều San không khỏe lắm, Tả Dịch không dám để mình em ấy đi Hải Thành công tác, bèn đi theo luôn.”

Ông lão gật đầu, ừ một tiếng: “Tuy Tả Dịch không cùng một cha với hai đứa, nhưng mấy đứa đều hiểu chuyện, trọng tình.” Ánh mắt ôn hòa của ông lão rơi xuống người Tây Mễ, ông nói: “Tây Mễ, sau này tới nhà không cần câu nệ, đều là người một nhà cả, ông nội không ăn thịt người, không phải sợ.”

Người giúp việc múc một bát canh khai vị cho Tây Mễ, cô đang cúi đầu uống, chợt nghe ông lão nói vậy, suýt sặc, “Khụ... Ông, con đâu câu nệ.”

“Đúng, con không câu nệ, chỉ thẹn thùng thôi.” Mặt mày ông lão cong cong, cảm khái: “Tâm nguyện của ông xem như hoàn thành, đại sự cả đời của Khúc Hòa cũng định rồi. Hai đứa tính bao giờ kết hôn?”

Ứng Khúc Hòa gắp một khúc xương sườn vào bát Tây Mễ, “Đến lúc Tây Mễ đi Pháp về sẽ đăng ký kết hôn, hôn lễ dự tính cuối năm tổ chức ạ.”

Mày ông lão nhíu lại: “Đang năm mới, sao lại đợi đến cuối năm?”

Ứng Sinh Nam để đũa xuống, vẻ mặt ngưng trọng nói: “Không phải Tây Mễ định tham gia xuất ngoại học tập chứ? Chuyến này phải đi nửa năm, em hai, em cam lòng à?”

“Em tôn trọng lựa chọn của Tây Mễ.” Ứng Khúc Hòa nhìn Tây Mễ đang cúi đầu uống canh, trong mắt tràn ngập dịu dàng.

Không chỉ Ứng Sinh Nam, ngay cả ông nội hòa ái cũng nhíu chặt mày, “Học gì mà đi những nửa năm?”

Ứng Sinh Nam giải thích: “Là thế này ạ, năm ngoái tổng bộ tập đoàn khai thác cơ hội mới cho đầu bếp của các chi nhánh Ứng Thực Hiên, đi trao đổi học tập với nhà hàng Tây MF ở Pháp và Mỹ. Bên MF cũng sẽ phái người tới Ứng Thực Hiên chúng ta học cơm Trung, mà chúng ta thì phái người sang chỗ họ học cơm Tây. Đại khái là vậy ạ.”

Ông lão khó hiểu: “Ứng Thực Hiên kinh doanh cơm Trung, để đầu bếp học cơm Tây làm gì?”

“Cái này ông không phải lo.” Ứng Sinh Nam nói: “Luôn có đất dụng võ. Ứng Thực Hiên giờ đã mở khu kết hợp Trung Tây, không chỉ làm mỗi món Trung không. Tuy bảo quản đồ của tổ tiên là quan trọng, nhưng biết thay đổi cũng quan trọng không kém.”

Ông lão yêu thương nhìn anh: “Sên Sên, con biết ông không quan tâm cái này, ông chỉ quan tâm Tây Mễ.”

Ứng Sinh Nam nổi hết cả da gà: “Ông à, con xin ông đấy, gọi tên con được không? Tốt xấu gì ở trước mặt người ngoài con cũng là một tổng

giám đốc bá đạo, sao đến trong miệng ông con lại biến chất hết vậy?”

Tây Mẽ căn đầu đũa, nói: “Ông nội, ông cứ yên tâm đi, qua đó con sẽ tự chăm sóc mình, sẽ không liếc người đàn ông nào ngoài cháu trai ông đâu.”

Trong con người của Ứng Khúc Hòa đầy vui vẻ, anh hài lòng vỗ đầu cô, “Chị Ứng à, tự giác là tốt, nhưng nói ra không sợ trường bối cười chê sao, hừm?”

“Không sợ! Người một nhà cả, cười chê cũng chẳng sao.” Tây Mẽ nhìn ông lão, nghịch ngợm thè lưỡi, nói: “Huống hồ, thỉnh thoảng phải mất mặt trước người nhà mới được, lúc này mới có không khí của một nhà.”

Một bữa cơm gia đình trọn vẹn, ông Ứng không giống như trong tưởng tượng của cô lắm. Trông cái vẻ ông lão ê a học hí khúc theo TV rất đáng yêu.

Buổi tối, Tây Mẽ ăn đến no căng, lúc ngủ vùi vào lòng Ứng Khúc Hòa, ngẩng cằm lên nhìn mặt anh, ngón tay trượt từ mi tâm xuống mũi, nhân trung, bờ môi, cuối cùng dừng lại ở xương quai xanh của anh, “Ba ba tôn đạo, vì sao anh cả và ông nội anh đáng yêu như thế, mà anh lại lúc nào cũng cứ như muốn ăn thịt người vậy?”

Ứng Khúc Hòa uốn nắn cô: “Là anh cả và ông nội của chúng ta.”

Tây Mẽ lặng lẽ toát mồ hôi.

Người đàn ông này thật sự không giây phút nào quên nhắc nhở quan hệ của họ.

Ứng Khúc Hòa lôi tay cô từ trong chăn ra, lấy chiếc nhẫn đang đeo trên ngón giữa của cô xuống, đeo vào ngón áp út, “Chị Ứng à, đến lúc lĩnh giấy hôn thú, anh Ứng sẽ lại cho chị một chiếc nhẫn cưới mới.”

Từ ngón giữa đến ngón áp út, nghĩa là cô đang tuyên bố với người ngoài rằng mình đã kết hôn.

Chưa lĩnh giấy hôn thú, anh đã định đeo chiếc nhẫn mang ý nghĩa kết hôn sao?

Ứng Khúc Hòa lộ ra chiếc nhẫn đi đôi với chiếc nhẫn kim cương của cô, nó cũng đang đeo trên ngón áp út của anh, “Chưa thể lĩnh giấy hôn thú thì dùng nhẫn tuyên cáo trước cũng được, như vậy có thể thay em cản không ít người theo đuổi ở nước Pháp lãng mạn.”

Thì ra anh tính thế. Tây Mễ cọ vào lòng anh, “Ba ba tôn đạo, sau này sang đó, anh ăn cơm, em ăn cơm đều phải chat video đó, không thì em sẽ tương tự thành họa mất.”

“Ừ.” Một tay Ứng Khúc Hòa nâng lấy đầu cô, anh hôn xuống mái tóc ngắn của cô, tiện thể lật người cô lại, đè dưới thân, hôn tới tấp từ trán xuống ngực.

Một tay Ứng Khúc Hòa vòng lấy eo mảnh của cô, cánh tay dường như không nâng bất kỳ một sức nặng này, cơ thể cô gái quá gầy, chỉ có chỗ trên eo bụng, dưới ngực mới có ít thịt mềm nhéo được.

Mềm mềm, nhéo rất đáng yêu.

Ứng Khúc Hòa không chịu nổi sức hút của một cô mềm như bông, cúi đầu hôn, hơi thở phun đầy lên da thịt cô, khiến cơ thể mẫn cảm của cô run lên.

“Anh đã tính rồi, sang năm em về là đúng Trung thu.”

Tây Mễ đã bị anh chọc đến ý loạn tình mê, xụi lơ trong lòng anh, không nhúc nhích nổi.

Trong cổ họng cô vang lên một tiếng “a” yêu kiều mà quyến rũ, mềm mại tới nỗi nhuyễn hóa cả xương của Ứng Khúc Hòa. Một tiếng “a” này khiến Ứng Khúc Hòa không tài nào chịu nổi nữa, trực tiếp nuốt phết tiến vào.

Sau đó dùng tốc độ hợp nhất, cũng thoải mái nhất với Tây Mễ mà vận động, anh lại dán vào tai cô, thấp giọng nói: “Đến lúc đó cùng đón Trung thu nhé. Em nếm bánh mùa Trung thu của Ứng Thực Hiên chưa? Bánh phù dung*, bánh xaxima**, bánh Trung thu nhân đào.”

(** bánh xaxima: một loại bánh ngọt rất đặc sắc. Sợi mì được chiên chín, trộn với đường, nặn thành từng khối nhỏ màu vàng nhạt, xốp giòn, thơm ngọt, đậm mùi hoa quế và mật ong

* bánh phù dung: một biến tấu của xaxima. Do hình dạng và màu sắc giống hoa phù dung nên được đặt tên là bánh phù dung. Bánh chính gốc có hình chữ nhật, màu vàng kim; ruột bánh đặc, có lỗ hồng cân xứng; ăn có vị xốp, mềm, thơm.)

“... Ba ba tôn đạo... Ừm...” Hai má Tây Mễ ửng hồng, cố gắng khống chế giọng điệu của mình. Nhưng bất kể cô cố thế nào, sao lúc này cô nói gì cũng mang theo chút... quyến rũ mà chính cô cũng ghét?

A a a...

Ghét mình quá, làm sao bây giờ!

“Nước đường của bánh Trung thu ngũ vị rất cần chú ý, nó cũng là hương vị điểm mắt trong nhân ngũ vị của bánh. Hồi còn bé, anh rất thích ngậm loại đường nấu nguyên chất này.” Ứng Khúc Hòa hơi thở dốc, tay giữ eo cô, lại cảm khái nói: “Em gầy quá, phải ăn nhiều thịt hơn mới được. Đến lúc về sẽ nấu cho em mấy món nhiệt lượng cao như thịt giáp sa*. Lấy thịt xông ba chỉ, nấu nửa chín vớt ra để ráo, kẹp nhân đậu vào rồi cho lên bát

chưng chín, đến lúc thịt béo mà không nát rồi thì múc ra. Thịt mềm nhuyễn vào miệng là tan, xen lẫn những hạt ngọt.”

(* thịt giáp sa: món ăn truyền thống của Tứ Xuyên, Quý Châu, Vân Nam)

Tây Mễ bị khơi lên khẩu vị, bưng mặt Ứng Khúc Hòa, cắn lên môi anh.

--- Xem coi anh còn tả mỹ thực thế nào!

Ứng Khúc Hòa kêu đau một tiếng, lại bắt đầu phản công mãnh liệt. Sau khi phản công rồi, dán vào tai cô, dùng giọng trầm thấp nói: “Đương nhiên, vào lưỡi anh, ngọt bù cay đắng cũng không sánh bằng món mỹ vị Tây Mễ.”

Tây Mễ kiệt sức, buồn ngủ ôm cổ anh nói: “Ứng Khúc Hòa, anh thích em không? Anh chưa từng nghiêm túc nói thích em bao giờ!”

Ứng Khúc Hòa ôm cô vào lòng, kéo chăn che lên lưng cô, “Hơn cả thích. Nếu tình yêu của anh đối với em có thể đo bằng khoảng cách, hẳn nó phải không có bến bờ.”

Tây Mễ cảm thấy mỹ mãn, gối lên tay anh ngủ.

...

Toàn bộ hành trình đi Pháp chỉ có mình Tây Mễ, tới gần nhà hàng MF sẽ có người đón cô.

Gần sát giờ, Tây Mễ mới lưu luyến rời khỏi cái ôm của Ứng Khúc Hòa, qua cửa kiểm an. Tiến vào phòng chờ máy bay, Tây Mễ cầm điện thoại nhắn wechat cho Ứng Khúc Hòa, bỗng dưng rơi nước mắt.

Nửa năm.

Khi quyết định trước mặt Ứng Khúc Hòa, cô chỉ cảm thấy nửa năm tuy khó khăn, nhưng kiên trì cắn môi chịu đựng thì nó cũng sẽ qua. Song đến lúc thật sự chia lìa, cô lại luyện tiếc quá, cô sâu sắc cảm nhận được “ruột gan đứt từng khúc” là như thế nào.

Bay mười mấy tiếng mới tới Paris, vừa xuống máy bay đã đụng phải Hoa kiều mà MF phải tới đón.

Khiến Tây Mễ thấy ngoài ý muốn là công ty lại sắp xếp cho cô một chỗ dừng chân ở Paris trong một khu lầu trọ rất an toàn, có đủ một phòng hai sảnh. Trên đường từ sân bay tới nhà trọ, Tây Mễ cảm nhận được hơi thở phồn hoa và lãng mạn của Paris, dưới ánh đèn chói lòa của buổi đêm, dòng Seine có một sức hấp dẫn mê hồn.

Nhà hàng MF cách chỗ trọ của Tây Mễ không xa, mỗi sáng sớm Tây Mễ đạp xe qua đó cũng chỉ mất năm phút. Thấy bếp trưởng của MF, Tây Mễ hơi sững sốt một lát, mới bắt tay với anh ta.

Steven duỗi ra bàn tay hữu hảo với cô, dùng tiếng Trung sứt sọc chào hỏi: “Xin chào, cô Tây, tôi đã nói rồi, chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác.”

Tây Mễ “vâng” một tiếng, nghĩ quả là quá trùng hợp.

Càng trùng hợp hơn là, Steven không chỉ là bếp trưởng, mà còn là ông chủ của MF. Anh ta đã từng thua Ứng Khúc Hòa, xem như một tri kỷ trong nấu nướng của Ứng Khúc Hòa.

Steven thân thiện hơn trong tưởng tượng của Tây Mễ, cũng rất hài hước. Lúc dạy cô làm bánh ngọt, anh ta luôn dạy cô dùng cách làm bánh kiểu Trung để suy một ra ba.

Lúc ăn trưa, Tây Mễ cố ý bưng khay tới chỗ khuất, mở khung chat video giờ cơm với Ứng Khúc Hòa.

Hai nước lẹch giờ, chỗ cô đang giữa trưa, bên Ứng Khúc Hòa đã buổi tối.

Để cùng ăn với cô, Ứng Khúc Hòa cố ý chuyển giờ ăn tối thành tám giờ. Trong video, Tây Mễ bưng bát, hút sợi mì trông cực thơm. Cách một màn hình mà Ứng Khúc Hòa như ngửi thấy mùi thơm, lập tức ghét bỏ mì Ý trong đĩa của mình.

Tây Mễ vừa ăn vừa kể chuyện lý thú trong công tác với anh, ví dụ như cô không giao tiếp được với một đầu bếp, dẫn đến khá nhiều chuyện cười; lại ví dụ như Steven rất hài hước, tự xưng là bạn tốt của Ứng Khúc Hòa.

Mày Ứng Khúc Hòa nhú lại: “Anh không có quan hệ gì với anh ta.”

Tây Mễ ừ một tiếng, tiếp tục nói về Steven hài hước, thuận tiện kể luôn cả chuyện tranh caravat với anh ta ở tiệm caravat. Một thoáng lơ miện, Tây Mễ không thể nuốt về dù muốn.

Bên kia video, mặt Ứng Khúc Hòa quả nhiên trầm xuống, không phải vì Tây Mễ nói dối anh caravat là hàng nhái, mà là Tây Mễ đã từng gặp Steven từ rất lâu rồi, mà anh lại hoàn toàn không biết!!

Nếu anh nhớ không lầm, Steven vẫn còn độc thân?

Ứng Khúc Hòa cảm thấy không ổn, đang định nói gì với cô, Tây Mễ đã vội ngắt video, dùng chữ nhắn với anh: “A a a, không nói chuyện nữa, Steven tới rồi! Nếu anh ta biết em và anh chat video với nhau, thấy anh đẹp trai như thế, lỡ chung tình với anh rồi tra tấn em làm sao giờ?”

Ứng Khúc Hòa: “...” Anh cảm thấy mình không thể ngồi chờ chết nữa.

Ngồi ở Trung Quốc, sớm muộn gì vợ cũng mất mất thôi!

...

Chuyện ngắn:

Tiểu Quai là sói cái, có nhiệm vụ vào đội chó nghiệp vụ để giao phối một chó đực.

Ulrica biết “nàng dâu nuôi từ bé” của mình bị các con chó khác ngấp nghé, tức giận tới nỗi duỗi móng đánh nhau với đám chó nghiệp vụ _(:3" ∟)_

Tiểu Quai ngây thơ: “Chú Ulrica nổi đóa thật đáng yêu, ngao. (◉v◉)”

Chém giết một đám chó nghiệp vụ xong, móng vuốt của Ulrica đè chặt Tiểu Quai: “Gọi ông xã! ”

EM LÀ CÔNG THỨC MỸ VỊ TÌNH YÊU CỦA ANH

Huyền Huyền Yêu Hoa
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Editor: Tiểu Lăng

Beta: Nana Trang

Paris tháng tư tiết se se lạnh, trời sáng mây trong. Tây Mễ cởi đôi ủng đi tuyết ra, thay giày thường, cả người bỗng nhẹ đi bao nhiêu. Steven muốn dẫn Tây Mễ đi Bretagne* một chuyến, nghe nói bò ở đó có thể vắt được những dòng sữa tươi nhất để làm bánh kem.

(* Bretagne: bán đảo Tây Bắc của Pháp, nổi tiếng với các món hải sản và bánh crepe)

Bốn tiếng trước khi lên xe lửa, dì cả của Tây Mễ lại đến rất “đúng lúc”. Cô lăn qua lộn lại trên giường, đau đến chết đi sống lại. Trước kia cô chưa từng gặp phải tình huống này; nhưng vừa đến Pháp, không biết có phải công tác vất vả quá không, hay là do dinh dưỡng và ẩm thực không phù hợp, tháng nào đến kinh cũng đau bụng.

Cô bưng gương mặt tái xanh, kéo hành lý xuống tầng. Steven đã đang đợi cô ở đó, thấy sắc mặt cô như thế, kinh ngạc: “Rachel! Sắc mặt cô rất khó nhìn đó, cần đi bác sĩ không?”

Tây Mễ nhìn giờ, trì hoãn nữa chỉ e không kịp lên xe lửa, mím môi lắc đầu, nói: “Yên tâm đi Steven, chỉ là cảm vặt thôi.”

Ở Paris gần hai tháng, Tây Mễ học được không ít thứ từ Steven. Steven và Ứng Khúc Hòa vừa là địch vừa là bạn, theo Steven, Ứng Khúc Hòa tương đối biến thái.

Nhớ tới mình đã từng PK với Ứng khúc Hòa, Steven không nhịn được rơi lệ đầy mặt.

Tổng cộng có ba trận PK: điểm tâm, món chính, đồ ngọt. Đầu bếp Trung Quốc PK đầu bếp nước ngoài, đầu bếp Trung chiếm hầu hết ưu thế ở món chính, nhưng ở phương diện đồ ngọt, lại tuyệt đối không được thể trội.

Lần đó, dựa vào điểm tâm và món chính, Ứng Khúc Hòa đã vượt Steven hai điểm. Steven cứ chắc mẫm cho rằng chiến thắng đã nằm trong tầm tay rồi, dù sao anh ta cũng nghiên cứu rất sâu trong mảng đồ ngọt. Anh ta tuyệt không ngờ tới, Ứng Khúc Hòa lại dùng một món đồ ngọt kéo dài khoảng cách đang hết sức gần với anh.

Lần đó Steven thua khá thảm.

Nhắc đến lần đó, Steven che mặt cảm khái: “Bình sinh trong đời tôi, đó là lần tranh tài thảm nhất. Kevon là một người khiến tôi rất ngoài ý muốn, thiên phú và tiềm lực của cậu ấy rất khiến người ta thốn thức. Cô cũng có tiềm năng giống Kevon, tôi tin đến lúc cô tới tuổi cậu ấy, nhất định có thể vượt qua cậu ta.”

Kevon là tên tiếng Anh của Ứng Khúc Hòa.

Tây Mễ ôm bụng lắc đầu, sắc mặt hơi tái, “Tôi một lòng một dạ làm bếp, ở phương diện nấu ăn, có lẽ tôi sẽ vượt qua anh ấy. Nhưng so độ xuất sắc ở mặt tổng thể, cả đời này tôi vẫn sẽ thua Kevon. Anh ấy không chỉ là một đầu bếp ưu tú, còn là một nhà tư bản xuất sắc.”

Steven cười nói: “Loại người như Kevon đôi khi đáng sợ đến biến thái. Nhưng hẳn là ngoại trừ cái miệng không thân sĩ lắm ra, thì cậu ta vẫn

rất hoàn hảo.”

Tây Mễ tựa đầu vào cửa sổ xe, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Ngoài trời bắt đầu hạ mưa nhỏ, lúc vào ga Tây Mễ ngắm ít mưa, lạnh run lên. Steven là một tên đàn ông Mỹ cầu thả, phát hiện trạng thái của Tây Mễ không ổn lắm, cũng chỉ mua cho cô chai nước, lại còn là nước lạnh.

Mấy tháng ở Pháp, trừ công tác ra, cuộc sống của cô cũng khá là không tốt. Tuy đã học qua tiếng Pháp, trao đổi bình thường thì không thành vấn đề, nhưng vẫn có rất nhiều từ cô không biết. Điều này mang đến cho cô rất nhiều khó khăn.

Vì không để Ứng Khúc Hòa lo lắng, cô tốt khoe xấu che, có chuyện gì cũng chỉ tự cắn môi, gắng gượng vượt qua.

Lần cô vác bình nước lên tầng, ngã từ trên cầu thang xuống, động đến xương tay, đến giờ tay vẫn chưa cử động tự nhiên được. May mà đi theo Steven không phải xóc chảo, công việc hằng ngày của cô chỉ có nghe ballad Pháp lãng mạn và làm đồ ngọt.

Giờ phút này Tây Mễ bị dò tra tấn tới nỗi sụp đổ, không nhẫn nại nổi, mở khung wechat với Ứng Khúc Hòa, cầu an ủi: “Dì đau, hu hu hu... Cần an ủi, cần yêu thương.”

Ứng Khúc Hòa: “Còn đi được không?” Anh không biết “dì đau” trong lời Tây Mễ là gì, khiêm tốn lên mạng tra.

Thấy dân mạng đáp lại, tim rơi lộp độp.

Dan Thuần: “Đó là cảm giác dù có người ăn sh*t trước mặt thớt, thớt cũng không ngừng đầu nhìn nổi.”

izYYn: “Đau đến ngất đi cũng có thật, nên thuốc giảm đau không thể rời thân. Đau đến choáng cũng có, không khác gì sắp chết như trên. Đau đến nôn mửa thì lên cấp độ ba rồi. Thế mới bảo đi đến thì đau cỡ nào. Tôi từng có hai lần không muốn sống nữa, hai lần trong đó là khi đi tới. Cảm giác ngay lúc đó đúng là: Tráng sĩ, vung một đao giết tôi cho thống khoái đi!”

Clytze: “Đang nghe câu trả lời của nạn nhân. Toàn thân là một hiện trường án mạng di động. Nhưng nạn nhân lại không chết được, mà chỉ có thể trải qua quá trình chết đi chết lại.”

Limin: “Đâu chỉ là không còn gì lý thú trên đời nữa, quả thực là bị phanh thây xé xác còn không thể đánh trả, đau đến nỗi một nữ hào kiệt đội trời đạp đất như tôi chỉ trong chốc lát đã biến thành một cô gái yếu đuối co rúc trên giường thở không ra hơi, ngồi xõm trên bồn cầu mà người phát run, đầu đầy mồ hôi, cứ như kiểu máy đào đất trộn vữa đang không ngừng tăng mã lực dưới bụng ấy, tuyệt vọng đến không còn thuốc cứu chữa, chỉ có thể buông tay nhân gian.”

Xem hết mấy bình luận này, Ứng Khúc Hòa vừa xuống máy bay im lặng, không dám chậm trễ thêm giây nào mà chạy tới ga.

Tây Mễ và Steven đã đến ga được hai tiếng, thời gian chờ tàu này quả thực là sống không bằng chết đối với cô. Cô muốn mau chóng lên tàu, ngồi xuống ghế êm, ôm một cái áo dày mà nằm.

Đợi gần hai tiếng, cuối cùng Tây Mễ cũng ngồi lên tàu đi Rennes*.

(* Rennes: thủ phủ vùng Bretagne)

Tìm được chỗ ngồi, Tây Mễ nhanh chóng trùm áo lên đầu, ôm ba lô ngủ. Đang mơ màng, đầu cô va sang trái, cô dùng nghị lực yếu ớt điều khiển đầu mình quay lại, tựa vào cửa sổ tàu.

Tàu xóc nhẹ, đầu cô sắp va vào cửa kính, bỗng có một bàn tay lớn cực nóng vươn ra, đỡ đầu cô lại, đặt dựa vào vai mình.

Còn tiện thể cầm luôn tay cô.

Tây Mễ lập tức sợ tới tình cả ngủ.

Đm, Steven dám thừa dịp cô đang đau mà ăn đậu hủ của cô!

Tây Mễ đẩy người đàn ông bên cạnh ra theo phản xạ có điều kiện, nhưng vừa giương mắt lên, trông thấy gương mặt quen thuộc, cô bèn sửng sốt.

Sau đó cô dụi mắt, vỗ vỗ mặt mình, dựa vào ghế, “Xong rồi, đau đến nỗi gặp cả ảo giác, Steven biến thành ba ba tôn đạo...”

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, không còn gì luyến tiếc. Ứng Khúc Hòa nắm lấy cằm cô, nâng đầu cô lên, một nụ hôn đã rơi xuống môi cô, khẽ chạm đã buông: “Có thể ngồi chung tàu với tiểu thư xinh đẹp đây, thật sự là duyên phận.”

“...” Bờ môi ướt át của anh chạm vào, xúc cảm như ăn trái cây đông lạnh này thật đến không thể thật hơn!!

Tây Mễ khiếp sợ nhìn anh: “Ba ba tôn đạo, anh có dị năng à? Sao có thể đến Pháp trong hai tiếng ngắn ngủi như thế? Anh đi tên lửa tới ư?”

Ứng Khúc Hòa nghiêm trang nhìn cô: “Đến Pháp công tác, đang định đi Rennes, không ngờ lại em trên tàu.”

Nào Tây Mễ đờ, cô vỗ vỗ mặt mình, cảm thấy tất cả quá ảo.

Nhất định là do di của cô quá đau, dẫn đến ảo giác!

Canh lòng dê trên bàn đã nguội bớt, Ứng Khúc Hòa mở màng bọc canh ra, mục vào bát sạch luôn mang theo, đưa cho cô: “Uống ít canh lòng dê đi, ấm bụng có lẽ sẽ dễ chịu hơn.”

Tây Mễ bưng bát, uống một hợp canh ấm, nhìn anh: “Ứng Khúc Hòa, anh là Doraemon à? Sao lại mang được cả canh lòng dê lên tàu thế? Anh mang canh vượt qua cả Đại Tây Dương sao?”

“Đây là canh Quý Yên Thương ninh riêng cho em, dặn anh mang tới đây.” Ứng Khúc Hòa ngừng một lát, nói tiếp: “Quý Yên Thương đã về hưu, vị trí bếp trưởng còn trống. Công ty quyết định đề bạt em tiếp nhận vị trí của Quý Yên Thương.”

Hơi ấm và vị cay tươi nồng trong canh lòng dê lập tức khơi thông máu huyết cho cô, bụng dưới thật sự thoải mái hơn không ít, “Em với Lưu Dương thực lực ngang nhau, chẳng lẽ bọn em không cần cạnh tranh à?”

Ứng Khúc Hòa giải thích: “Bởi vì hai người thực lực ngang nhau, nên công ty mới chọn em. Công ty tính dùng vị trí bếp trưởng ký em thêm mười năm nữa.”

Tây Mễ: “...” Nhà tư bản quả nhiên là hổ cha!

Ứng Khúc Hòa lấy một tờ khăn giấy, lau sạch dầu đỏ trên khóe miệng cô, nói thêm: “Đương nhiên, làm chồng em, anh càng hy vọng em có thể hủy hợp đồng, kinh doanh nhà hàng của chính mình, làm nên thương hiệu của chính mình.”

Tây Mễ cảm động. Xem ra ông xã tư bản vẫn hướng về phía cô.

Steven ngồi ghế sau thật sự không nghe nổi nữa, vươn lên dùng tiếng Trung sứt sẹo xen mồm: “Kevon, không ngờ cậu lại là loại người không biết phân biệt công tư như thế. Cậu là ông chủ, không phải nên nghĩ cách giữ công nhân lại à?”

Ứng Khúc Hòa không thèm quay đầu, đáp: “Nhưng giờ tôi là chồng của Tây Mẽ.”

Steven độc thân bị bạo kích, trái tim đàn ông bằng sắt bị thương tổn sâu sắc.

Trên đoàn tàu nơi dị quốc, Tây Mẽ uống canh lòng dê, vừa cảm động lại vừa ấm áp. Cô hỏi anh: “Anh đến Rennes làm gì thế? Sao bỗng dừng lại tới Rennes công tác?”

Ha ha. Steven cười lạnh, Rachel ngây thơ, thật sự cho cậu ta đi công tác kia.

Mặt mày Ứng Khúc Hòa nghiêm túc: “Ồ, chồng đến Rennes công tác để làm gì à? Đương nhiên là tìm vợ đã rời nhà hai tháng rồi.”

Tây Mẽ suýt sặc.

Giờ cả cô cũng bị bạo kích, cảm động đến nỗi suýt phun canh ra. Ứng Khúc Hòa đi cả vạn dặm xa xôi tới Pháp, chỉ để ở cùng cô thôi sao?

Tây Mẽ đặt bát canh xuống, nắm lấy hai vai Ứng Khúc Hòa, cọ vào lòng anh.

Steven che mặt tỏ vẻ đau đớn.

Trung Quốc có một từ riêng để chỉ hành vi âu yếm công khai này, đó là ngược cầu.

Steven cảm thấy mình lúc này đúng là một con chó đang nghiêng đầu với vẻ mặt không có gì luyến tiếc trên đời nữa.

Steven nói: “Rachel, tôi quên nói với cô, nhiệm vụ duy nhất trong chuyến công tác ở Rennes này của cô là chụp ảnh cưới với chồng.”

“??” Tây Mễ không hiểu gì cả, bối rối nhìn Ứng Khúc Hòa.

Ứng Khúc Hòa nói: “Mấy tháng nữa là em tròn hai mươi, anh định đi chụp ảnh cưới với em trước, đi chụp ở Bretagne, rồi về Paris. Sau đó đến lúc công tác của em ở đây kết thúc, anh sẽ dẫn em đi Mỹ, về Carmel chỗ em sinh ra, chụp ảnh ở đó; cuối cùng về trấn cổ Trung Quốc, chụp bộ ảnh cưới cuối.”

Kế hoạch chụp ảnh cưới của Ứng Khúc Hòa vừa nghe đã rất tuyệt vời, nhưng cũng tiêu phí không ít...

Cô muốn nói tất cả cứ đơn giản thôi, nhưng lại nghĩ, cả đời có một lần như vậy, vì sao không thể chụp những tấm ảnh cưới hoàn hảo nhất chứ?

Biển trời Bretagne đẹp một màu phóng khoáng.

Tây Mễ hóa trang, đội tóc giả thẳng dài mà Ứng Khúc Hòa chuẩn bị cho cô. Mái tóc suôn mượt chảy tới eo, làm mềm đi ngũ quan tinh tế, khiến chúng càng đẹp hơn. Tây Mễ mặc áo cưới hoàn toàn khiến Ứng Khúc Hòa kinh diễm.

Tiểu Tây Qua xinh đẹp tới nỗi khiến anh ngạt thở.

Tây Mễ luôn nhắc mãi với anh, lúc kết hôn nhất định phải để cô đội tóc giả đen dài thẳng. Anh cho là Tây Mễ tóc ngắn đã đẹp lắm rồi, tóc dài chỉ là vướng víu; nhưng vừa thấy cô tóc dài, anh đã bị kinh diễm tới trợn mắt há mồm.

Nếu Tây Mễ tóc ngắn mang loại linh khí đáng yêu; thì Tây Mễ tóc dài lại có loại tiên khí của một tiên nữ xuống trần.

Tây Mễ và Ứng Khúc Hòa trong bộ tây trang đứng chụp ảnh trên một bãi đá ngầm, sau lưng là biển rộng trời cao xanh thẳm. Vì để bức ảnh có kết

cầu hoàn mỹ, nhiếp ảnh gia phải nằm trên đá cứng, bị cạnh sắc của đá hành hạ vô cùng thâm hiểm.

Từ phần ngực áo cưới của Tây Mễ trở lên là lụa mỏng trong suốt, để lộ nước da; trên thêu hoa lace trắng tôn lên màu da, như thể những dây leo quấn quanh cánh tay trắng nhỏ bé mà nở rộ những đóa hoa trắng bé nhỏ.

Áo cưới siết lại vòng eo nhỏ uyển chuyển của cô, xuống chút nữa, vạt váy để nửa người dưới của cô gợi cảm như một mỹ nhân ngư. Trên áo cưới thêu nhiều đóa hoa nở rộ, dưới ánh mặt trời, dường như mỗi một đóa đều nhuộm một sắc sáng vàng.

Cô đứng trên đá bên bờ biển, như một cô công chúa nhân ngư quây đười đi ra từ biển xanh.

Chụp ảnh cưới ở Bretagne xong, trở lại Paris, Ứng Khúc Hòa dẫn Tây Mễ đi từng kiến trúc đặc sắc chụp ảnh. Sau lại cũng không về nước, mà ở lại Pháp cùng Tây Mễ, tất cả buổi họp ở công ty đều đổi thành họp qua video, toàn bộ họp đồng đều do Chu Minh gửi qua để xét duyệt.

Mỗi tối, anh và Tây Mễ cùng chen trên một chiếc giường mét năm, làm loại vận động không thể tả bằng lời.

Mỗi tối Tây Mễ đều bị Ứng Khúc Hòa ôm chặt, nhiều lần mơ ngủ đập anh xuống giường... Cô đề nghị Ứng Khúc Hòa mua một chiếc giường lớn hơn, nhưng Ứng Khúc Hòa luôn nói là sẽ mua, nhưng vẫn chẳng hành động.

Thay giường lớn hơn thì sao ôm vợ ngủ được...

Đến tháng bảy, Tây Mễ kết thúc huấn luyện, lại được Ứng Khúc Hòa đưa qua Mỹ, đi Carmel chụp nốt bộ ảnh cưới. Chụp xong, về nước một cái là lĩnh giấy hôn thú, ngay hôm sau liền tới trấn cổ Gia Lăng và Đường Tây.

Lúc chụp ảnh ở khách sạn Tê Giác tại trấn cổ Đường Tây, Ứng Khúc Hòa đặc biệt sắp xếp cảnh chụp mang tính tình huống.

Tây Mễ mặc áo cưới, ngồi trong căn phòng cô đã từng ở dưới lầu một, cửa sổ gỗ khắc hoa mở ra, cầm cô tựa trên bệ cửa sổ, dùng di động chụp lại tòa lầu nhỏ đối diện.

Hình ảnh này dường như đã từng xuất hiện, nhưng khác là, lần này cô không mở cửa sổ vì hóng mát, cũng không vì trốn hôn mà vào ở đây.

Lầu nhỏ là tòa lầu mà Ứng Khúc Hòa đã từng ở.

Lúc ấy Tây Mễ ngồi đúng ở đây, chụp một tấm ảnh của tòa lầu nhỏ đăng lên blog, mới bị Ứng Khúc Hòa nhận ra.

Ứng Khúc Hòa không nhớ rõ lắm tâm tình lúc đó của mình, nhưng vẫn nhớ mình cầm điện thoại, đứng ngây ra trên ban công những nửa giờ.

Anh cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi.

Anh lại đang ở cùng một khách sạn với Tây Tây Tây Mễ, hơn nữa rất trùng hợp, người ta còn đang chụp lầu nhỏ của anh.

Chút tà dương đáp xuống giữa mây Tây Mễ, phủ lên mặt cô một màn sáng dịu, trông cô yên lặng lại bình an.

Cảnh này được nhiếp ảnh gia giữ lại.

Mà tương ứng với nó, là Ứng Khúc Hòa mặc âu phục, đứng trên ban công của tòa lầu nhỏ đối diện, nhú chặt mày cầm điện thoại.

Cô dâu ở trong căn phòng đơn sơ, nhàm chám dùng di động chụp lại tòa lầu nhỏ phục cổ đối diện. Cô không biết rằng, trong tấm hình mình chụp ấy, lại có cả chú rể.

Chẳng qua là quá xa, chú rể chỉ còn là một điểm nhỏ.

Duyên phận của họ vượt qua cả thế giới ảo.

Vượt qua cả một thành phố và hai thị trấn cổ.

Ứng Khúc Hòa vốn cho rằng cả đời mình cũng sẽ không kết hôn, không ngờ lại cưới một cô gái như Tây Mễ.

Hắn rằng, mỗi người, mỗi món ăn, đều có công thức tình yêu riêng, lại cộng trừ nhân chia các vị ngọt bùi cay đắng, luôn sẽ có một công thức thuộc về riêng họ.

HOÀN CHÍNH VĂN

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 20.2](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)